

Trăm Vốn Là Nữ

Contents

Trăm Vốn Là Nữ	3
1. Quyển 1 - Chương 1: Chim Sẻ Cuồng Tưởng	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Thiên Cổ Kỳ Oan	7
3. Quyển 1 - Chương 3: Trò Hay Trình Diễn	10
4. Quyển 1 - Chương 4: Chỉ Có Thiếu Niên	13
5. Quyển 1 - Chương 5: Mở Màn Mở Ra	16
6. Quyển 1 - Chương 6: Mê Muội Mất Cả Ý Chí	18
7. Quyển 1 - Chương 7: Giương Cung Bạt Kiếm Xong Rồi!	22
8. Quyển 1 - Chương 8: Thoát Thai Hoán Cốt	24
9. Quyển 1 - Chương 9: Đại Náo Học Đường	26
10. Quyển 1 - Chương 10: Như Thế Bất Hảo	29
11. Quyển 1 - Chương 11: Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó	32
12. Quyển 1 - Chương 12: Thừa Dịp Hư Mà Vào	35
13. Quyển 1 - Chương 13: Không Thể Buông Tha	38
14. Quyển 1 - Chương 14: Nói Thoải Mái Thiên Hạ	42
15. Quyển 1 - Chương 15: Phân Tích Thế Cục	47
16. Quyển 1 - Chương 16: Phong Tình Như Yến	50
17. Quyển 1 - Chương 17: Bỏ Trốn Mất Dạng	53
18. Quyển 1 - Chương 18: Nam Việt Hạt Nhân	57
19. Quyển 1 - Chương 19: Tiêu Diêm Gặt Hái	59
20. Quyển 1 - Chương 20: Thiếu Nợ Thì Trả Tiền	63
21. Quyển 1 - Chương 21: Tàn Gia Tam Thiếu	66
22. Quyển 1 - Chương 22: Võ Công Văn Đấu	68
23. Quyển 1 - Chương 23: Tam Cục Hai Thắng	71
24. Quyển 1 - Chương 24: Quỷ Linh Tinh Quái	73
25. Quyển 1 - Chương 25: Lại Hạ Chiến Thư	76
26. Quyển 1 - Chương 26: Lâm Trận Mới Mài Gươm	79
27. Quyển 1 - Chương 27: Quyết Chiến Đêm Trước	82
28. Quyển 1 - Chương 28: Chết Đi Sống	84
29. Quyển 1 - Chương 29: Chuyển Biến Tốt Hay Thu	87
30. Quyển 1 - Chương 30: Việc Lớn Không Tốt	89
31. Quyển 1 - Chương 31: Bỏ Thiên Trước Sau	93
32. Quyển 1 - Chương 32: Gây Trên Thân	96
33. Quyển 1 - Chương 33: Nàng Bị Bắt Cóc	98
34. Quyển 1 - Chương 34: Tiểu Biệt Gặp Lại	101
35. Quyển 1 - Chương 35: Tâm Sinh Nghi Lo	104
36. Quyển 1 - Chương 36: Đói Chết Nhau	107
37. Quyển 1 - Chương 37: Thoát Y Kiểm Tra	109
38. Quyển 1 - Chương 38: Từng Bước Kinh Tâm	112
39. Quyển 1 - Chương 39: Nay Đi Kinh Năm	116
40. Quyển 1 - Chương 40: Hiền Tế Tới Cửa	118
41. Quyển 1 - Chương 41: Tam Kiện Lễ Vật	121

42. Quyển 1 - Chương 42: Người Sói Ngân Dực	124
43. Quyển 1 - Chương 43: Nam Uyển Giải Thích Khó Hiểu	126
44. Quyển 1 - Chương 44: Cùng Sói Đồng Hành	129
45. Quyển 1 - Chương 45: Gà Bay Trúng Vỡ	132
46. Quyển 1 - Chương 46: Gậy Ông Đập Lưng Ông	134
47. Quyển 1 - Chương 47: Lòng Ta Như Thiết	138
48. Quyển 1 - Chương 48: Tị Mà Không Thấy	141
49. Quyển 1 - Chương 49: Trí Tử	144
50. Quyển 1 - Chương 50: Nhất Niệm Chi Nhân	146
51. Quyển 1 - Chương 51: Tri Ân Báo Đáp	149
52. Quyển 1 - Chương 52: Tái Hiện Thiên Nhật	153
53. Quyển 1 - Chương 53: Tiền Đồ Quang Minh	155
54. Quyển 2 - Chương 1: Xưa Đâu Bằng Nay	158
55. Quyển 2 - Chương 2: Hồ Lang Hoàn Tứ	161
56. Quyển 2 - Chương 3: Ngọc Diện Hồ Ly	163
57. Quyển 2 - Chương 4: Trở Lại Đền Hề	166
58. Quyển 2 - Chương 5: Dám Chua Hải Sóng Dữ	169
59. Quyển 2 - Chương 6: Mượn Dao Giết Người	172
60. Quyển 2 - Chương 7: Thiên Thần Buông Xuống	180
61. Quyển 2 - Chương 8: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	187
62. Quyển 2 - Chương 9: Mở Rộng Tâm Mắt	192
63. Quyển 2 - Chương 10: Lấy Lùi Để Tiến	198
64. Quyển 2 - Chương 11: Lôi Đình Phóng Ra	203
65. Quyển 2 - Chương 12: Sơn Bằng Địa Liệt	208
66. Quyển 2 - Chương 13	212
67. Quyển 2 - Chương 14: Cự Không Thừa Nhận	217
68. Quyển 2 - Chương 15: Hết Sức Đổ Mất (canh Hai)	220
69. Quyển 2 - Chương 16: Hậu Quả Nghiêm Trọng	224
70. Quyển 2 - Chương 17: Rốt Cục Khai Chiến	229
71. Quyển 2 - Chương 18: Thủ Hạ Lưu Tình	234
72. Quyển 2 - Chương 19: Phá Hư Đại Vương	238
73. Quyển 2 - Chương 20: Mưa Gió Sắp Đến	243
74. Quyển 2 - Chương 21: Giả Diễn Thực Làm	247
75. Quyển 2 - Chương 22: Phẫn Đem Nhất Quân	252
76. Quyển 2 - Chương 23: Lui Địch Thượng Sách	258
77. Quyển 2 - Chương 24: Dã Tâm Bùng Bùng	262
78. Quyển 2 - Chương 25: Gặp Lại Cổ Nhân	266
79. Quyển 2 - Chương 26: Chặn Đường Ngăn Chặn	271
80. Quyển 2 - Chương 27: Bóng Đêm Liêu Nhân	276
81. Quyển 2 - Chương 28: Hoá Trang Lên Sân Khấu	279
82. Quyển 2 - Chương 29: Nam Uyển Xem Diễn	284
83. Quyển 2 - Chương 30: Cả Gan Làm Loạn	289
84. Quyển 2 - Chương 31: Hoa Đào Rực Rỡ	295
85. Quyển 2 - Chương 32: Cốt Nhục Thân Tình	301
86. Quyển 2 - Chương 33: Phong Vân Tế Hội	306
87. Quyển 2 - Chương 34: Thân Thế Thành Mê	311
88. Quyển 2 - Chương 35: Một Kiếm Kinh Tâm	315
89. Quyển 2 - Chương 36: Huyết Quang Tai Ương	320
90. Quyển 2 - Chương 37: Hải Thiên Khé Rộng Rãi	325
91. Quyển 2 - Chương 38: Dũng Giả Không Sợ (tiểu Sửa)	329
92. Quyển 2 - Chương 39: Trúng Mục Tiêu Chi Kiếp	336
93. Quyển 2 - Chương 40: Này Tâm Chấp Nhất	339
94. Quyển 3 - Chương 1: Biển Sâu Kinh Hồn	344
95. Quyển 3 - Chương 2: Âm Kém Dương Sai	350

96. Quyển 3 - Chương 3: Đờng Có Huyền Cơ	356
97. Quyển 3 - Chương 4: Vết Xe Đổ	361
98. Quyển 3 - Chương 5: Địa Ngục Lịch Lãm	367
99. Quyển 3 - Chương 6: Sinh Tử Vượt Hôn	372
100. Quyển 3 - Chương 7: Loạn Điểm Uyên Ương	374

Trầm Vốn Là Nữ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên khôngEdit: TorettoChú ý: Truyện này dịch chưa được chuẩn, còn nhiều chỗ hơi khó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-von-la-nu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Chim Sẻ Cuồng Tưởng

Tần Kinh Vũ cảm thấy chính mình như là đang nằm mơ.

Đầu tiên là đi ở đường cái thượng bị xe chàng, trực tiếp bị một chiếc đại hình xe tải đánh bay đi ra ngoài, không đợi nàng phản ứng lại đây hướng dưới thân nhìn sang, còn có hai gã sắc mặt lạnh lùng hắc y nam tử phù, nga, không phải, là túm nàng đứng lên, hình như là thượng một trận thực phong cách đen như mực xe thể thao, sau đó liền tiến vào chỗ ngồi này xa hoa màu ngân hôi vật kiến trúc, ngồi ở một gian phong bế trong mật thất, đối mặt này thoát nhìn nhĩ nhận có lẽ phong độ chỉ có trẻ tuổi nam tử.

Ách, lớn như vậy xe tải, như vậy mãnh liệt lực va đập, vì sao chính mình hội lông tóc vô thương?

“Của người tính danh?”

Nam tử thanh âm thực nhu hòa, rất từ tính, kim chúc cảm mười phần, Tần Kinh Vũ dứt bỏ lòng nghi ngờ, có chút hoảng hốt tưởng, như vậy tiếng nói, không đi làm ngôi sao ca nhạc thật sự là đáng tiếc, làm ngôi sao ca nhạc, bị tốt giải trí công ty đóng gói, bó lớn bó lớn kiếm tiền, như thế nào cũng so với chính mình thân kiêm sổ chức chết mệt sống cường nhiều lắm!

Dậy sớm sờ soạn, cả ngày xoay chuyển giống con quay, ngủ ở có thể so sánh ngày bản bao con nhộng khách sạn cho thuê trong phòng, ăn so với mèo con còn thiếu, làm được so với lão ngư còn nhiều, cuối tháng lĩnh đến kia nhất điệp mỏng manh giấy sao, đây là nàng Tần Kinh Vũ, một cái vừa bước vào xã hội tốt nghiệp đại học sinh chân thật cuộc sống hình dung.

Này cũng không tính cái gì, mấu chốt là, cái kia chủ cho thuê nhà lão thái thái lão xử nam con, mỗi tháng thừa dịp thu tiền thuê cơ hội, tổng yếu sờ sờ của nàng tay nhỏ bé, xoa bóp của nàng eo nhỏ, có thể nói trực đại tràng đầy môi phách phách đi xuống chảy nước miếng, đối với của nàng hai má không được phun mùi hôi, quả thực không cách nào hình dung xấu xa ——

Nói, nếu hần có thể có trước mặt vị này một nửa diện mạo khí chất, nàng cũng sẽ không cảm thấy như vậy ghê tởm, mỗi hồi giao thuê trở về đều là trở lại đường ngay thay quần áo, cuối cùng không thể nhận được nữa, một cước đá bạo kia trư tràng nam yếu hại.

Ồ ô, mấy đại trăm tiền thuốc men!

Ồ ô, giá rẻ cho thuê phòng!

...

Nam tử khẽ nhíu mày: “Tiểu thư, ta đang hỏi ngươi vấn đề.”

“Nga, Tần Kinh Vũ.”

Cúi tiếp theo thẳng đánh giá soái ca hai mắt, vô tình để ý chính mình áo lông thượng tuyến cầu, soái ca lại suất, cũng không thể làm cơm ăn, tháng sau cuộc sống hội thực túng quẫn, mỗi ngày mấy phân công tác đều là sắp xếp đây, nàng đi nơi nào tẽ thời gian một lần nữa tìm phòng ở chuyển nhà? Thật sự không dám hy vọng xa vời này bất động sản người đại lý nửa đêm lý còn mở cửa buôn bán... “Tần Kinh Vũ?”

Nam tử mâu quang chợt lóe, tựa hồ nhớ tới cái gì, ở trên bàn laptop máy tính lý một trận gõ, lại nhìn chăm chăm màn hình thượng xuất hiện văn tự hình ảnh, lâm vào trầm tư.

“Ngươi còn muốn hỏi cái gì, rõ ràng cùng nhau đi, nếu không có việc gì, ta cũng nên đi.”

Buổi chiều còn có hai phân gia giáo, địa điểm vừa lúc ở chỗ ngồi này thành thị gì đó hai đầu, trước thừa giao thông công cộng xe, lại cố định thiết, nắm chặt thời gian mới miễn cưỡng theo kịp; buổi tối còn có thư điểm cắt lượt, theo bảy giờ đến mười một điểm, suốt tứ mấy giờ, hoàn hảo, buổi tối khách nhân không nhiều lắm, một bên rửa sạch một bên đọc sách, này xem như chính mình tối thanh nhàn tự tại một phần kiêm chức.

Nam tử nhìn thần du rất hư cô gái, mỉm cười: “Xem ra ngươi đối với người tình huống hiện tại còn không phải thực hiểu biết, ta cảm thấy ta có tất yếu cho ngươi giải nói một chút... Ngươi có biết ta là ai sao?”

Tần Kinh Vũ ngẩng đầu, nhìn phía kia trương có khoản có hình khuôn mặt tuần tú, lý trí phân tích: “Ân, ngươi không phải tinh tham, không phải bọn cướp, không phải...”

Nói xong nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn thượng chậm rãi bốc lên khởi một chút sáng rọi: “Cái kia, ngươi có phải hay không ta thất lạc đã lâu siêu cấp có tiền lão ba hoặc là gia gia hoặc gia tộc phái tới tìm ta thám tử tư?”

Này, là giỏi hơn nàng mua xổ số trung năm trăm vạn giấc mộng phía trên cao nhất nguyện vọng.

Nam tử nghe được cười ha ha: “Ta đương nhiên không phải.”

Tần Kinh Vũ lại cúi đầu, thở dài: “Ta chỉ biết, ta không tốt như vậy vận.”

“Không, ngươi tốt lắm vận, ngươi tương đương vận may!”

Nam tử hai tay ôm ngực, hướng kia trương rộng thùng thình lưng ghé dựa thượng thoải mái nhất dựa vào, tươi cười dị thường sáng lạn: “Kinh chúng ta hợp nghiên cứu, nhất trí quyết định, xét thấy ngươi anh dũng cứu người hành vi, ngươi có thể không cần uống Mạnh bà canh, tự chủ lựa chọn chuyển thể đầu thai thân thể!”

Nhìn của nàng khoe môi một chút một chút suy sụp đi xuống, nam tử lại bổ sung nói: “Đúng rồi, đã quên nói cho ngươi, ta là tân một lần Minh vương, ngươi chỗ địa phương, là vừa kiến thành địa phủ, này là của ta văn phòng.”

Minh vương... Địa phủ...

Tần Kinh Vũ hoàn toàn há hốc mồm, gào thét: “Ta hiểu được, nơi này, là bệnh tâm thần viện...”

Trời ạ, ai ở hãm hại nàng, cư nhiên bị sai trao tiến bệnh tâm thần viện, cùng cái bộ dạng nhân khuôn nhân dạng điên tử nhốt tại một gian trong phòng, bước tiếp theo, hần lại muốn làm cái gì?

“Ta muốn đi ra ngoài, bọn họ nghĩ sai rồi! Bác sĩ! Ta không phải điên tử, ta là người bình thường! Ta là người bình thường!”

Cũng không biết làm sao đến khí lực, dang đứng lên, xoay người liền lui tới phương hướng chạy tới, kia đạo bạch sắc cửa phòng gần trong gang tấc.

Hai thước, một thước, nửa thước, lại nháy mắt, trước mặt là trơn bóng trong như gương vách tường, tản ra thần nhiên ngân quang, kia nói cửa phòng kỳ tích bàn tiêu thất; “Tần tiểu thư, đừng vuốt , trong gian phòng đó bài trí, là theo của ta ý chí mà thay đổi.” Tự xưng Minh vương nam tử nhìn nàng không được phát thét chói tai động tác, sờ sờ cằm, nhin không được buồn cười, “Ta thật sự là Minh vương a, vì sao luôn không tin ta đâu, chẳng lẽ mọi người không thích ta chính hình sau bộ dáng, ưa của ta chân thân?”

“Chính hình? Chân thân?”

Xem ra đó là một trọng chứng người bệnh, đã muốn đến không thể nói lý phi thường đáng sợ bộ!

Tần Kinh Vũ run run quay đầu, đã thấy hắc chậm rãi đứng lên, hướng phía trước phương trên tường nhất chỉ, nguyên bản trống không một vật trên vách tường nhất thời xuất hiện thanh giống hình ảnh.

Tai nạn xe cộ hiện trường.

Cảnh đăng lóe ra, đầy đất chảy xuôi máu tươi, theo phiên đổ xe tải phòng điều khiển thương hoảng sợ đi đi ra mỗi một nam tử, ven đường lạnh run đầy mặt rơi lệ lão nhân, còn có vũng máu trung vẫn không nhúc nhích trẻ tuổi nữ tử.

Xe cứu thương mở ra, lại khai đi rồi, tiếp theo là nhà tang lễ xe lại đây, vài tên nam tử nâng nàng phóng thượng cang, bạch bố cái trên thân tử cùng diện mạo, lên xe, đóng cửa, phát động, rời xa.

Kia trương tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn, rất quen thuộc tất, đó là... Chính nàng!

Tần Kinh Vũ trong đầu âm âm một tiếng nổ, nàng đã chết?

Chính mình đã chết?

“Ta chuẩn bị quá đường cái... Xe tải hướng lại đây... Này khuê nữ theo sau lưng giữ chặt ta... Chính nàng liền cùng xe tải đánh lên ... Hảo tâm khuê nữ a...”

Nghe lão nhân nói liên miên cần nhẫn, lão lệ tung hoành, đối này không được chụp ảnh nháy đèn truyền thông phóng viên giảng thuật sự kiện trải qua, Tần Kinh Vũ khiếp sợ dưới, có nhẹ nhẹ mặt đỏ, cùng với chột dạ.

Tiền một ngày buổi tối tăng ca thủ bán tràng trang hoàng, cả một đêm cơ hồ không ngủ thấy, ra đại môn khi đã muốn là choáng váng, đi lại phù phiếm, mí mắt đều không mở ra được , ngay tại quá đường cái thời điểm, dưới chân cũng không biết thả cái gì vậy, trực tiếp liền hướng trước người người nọ xông đến.

Bắt lấy bờ vai của hắn, chính là bản năng muốn ổn định chính mình thân hình, không nghĩ tới, thành cứu người anh hùng , không biết hội phát phóng bao nhiêu trợ cấp kim, đáng tiếc nàng là cô nhi a, không có thân nhân đi lĩnh, rất có lời...

Đương nhiên, này bị trở thành thấy việc nghĩa hăng hái làm anh hùng ô long tâm tư, nàng là tuyệt đối sẽ không thừa nhận .

“Hiện tại, ngươi tin?”

Tần Kinh Vũ nghe hắn nói nói, ần hạ kia ti chột dạ, gật gật đầu: “Ngươi thật sự là Minh vương?”

Đại khái là tin, chỉ là có chút ngoài ý muốn, này Minh vương cư nhiên cũng hiểu được cùng khi câu tiến đạo lý, đem cái âm tào địa phủ sửa cùng cái vũ trụ thành lũy bình thường, cũng không biết từ giữa tham ô bao nhiêu bạc...

Minh vương cười nói: “Ta đương nhiên là Minh vương, cũng liền là các ngươi thường nói Diêm La vương...”

Tần Kinh Vũ còn muốn kia bút trợ cấp kim, rất tiếc hận: “Ta chết thật ? Cứu không sống?” Minh vương nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, đương trường nào tử vong, trái tim đình chỉ nhảy lên.”

Tần Kinh Vũ bắt đắ dĩ thở dài, chính mình mới hai mươi hai tuổi a, còn không có hảo hảo hưởng thụ nhân sinh, còn không có nói qua duyên ái, vẫn là cái chỗ...

Mẹ nó, kiếp sau nhất định hảo hảo quá!

Vì thế ngực nhất rất, hiên ngang lẫm liệt nói: “Vậy được rồi, chết thì chết, hai mươi năm sau lại là một cái hảo hán... Người vừa rồi nói cái gì tới, tuyển chuyển thể thân thể?”

Minh vương khen ngợi liếc nhìn nàng một cái, rồi nói tiếp: “Đối, ta tra xét hạ, các thời không lý cùng người từ trường tương xứng thân thể, tổng cộng có năm, có thiên kim tiểu thư, có thành phần tri thức tinh anh, có quốc tế đặc công, có...”

“Muốn làm như vậy phức tạp làm sao ——” nàng luôn luôn thị thời gian mà sống mệnh, làm sao nghe được tiến nhiều như vậy giải thích thuyết minh, vung tay lên, gọn gàng dứt khoát nói, “Không phải là ngũ tuyển nhất thôi, ta muốn tuyển cái kia trẻ tuổi nhất, tối xinh đẹp, tối có tiền, tối có quyền, cảm ơn!”

Đơn giản một chút giảng, chính là cái mỹ nữ phú nhị đại.

Đời này quá rất vất vả, rất mệt nhọc, kiếp sau, nàng muốn hưởng hết phú quý, vui vui vẻ vẻ, thư thư phục phục quá cả đời!

Minh vương lại nhìn hạ màn hình, đáy mắt u quang chợt lóe, nhẹ giọng nói: “Người không hối hận?”

Tần Kinh Vũ liếc nhìn hắn một cái, hỏi lại: “Người hối hận?”

Vừa rồi đâu có là tự chủ lựa chọn a, không phải đâu, đại thần cũng có lật lọng thời điểm?

Minh vương lắc đầu, ngón tay lại đi trên tường nhất hoa, khẽ cười nói: “Được rồi, hết thấy như người mong muốn.”

Theo cửa hắn động tác, nàng trước mặt xuất hiện một đạo huy hoàng kim quang, sáng rọi chiếu vào cửa hắn trên mặt, tư thế oai hùng loá mắt, suất khí bức người.

“Thấy được sao, đây là Phạm Thiên chi môn, người chỉ cần đi vào đi, đã đem nghênh đón trọng sinh.”

Tần Kinh Vũ đi ra hai bước, nhãn châu chuyển động, trong lòng vì nóng, đột nhiên xoay người chạy vội đi qua, làm một cái làm cho Minh vương nháy mắt đại ra động tác.

Ôm lấy hắn, tại kia thoát nhìn mềm mại ôn nhuận nam tử môi thượng, thật mạnh ba một ngụm.

Xúc cảm, phi thường phi thường tốt!

“Đây là cửa ta nộ hôn đầu tiên...”

Thì thảo nhớ kỹ, sau đó vui mừng xoay người, hướng kia kim quang chạy vội đi qua.

Minh vương vỗ về môi, đáy lòng cũng có không nhỏ chấn động, đối kia mãnh mãnh bóng dáng, cứ nhiên có điểm không tha ——

Này cũng là cửa hắn nộ hôn đầu tiên a!

Được rồi, lớn mật nha đầu, hắn sẽ thấy đưa nàng một phần hảo lễ, bảo hộ nàng cả đời bình an, ân, chúc quyền trong vòng, không tính vì quy...

Tần Kinh Vũ đứng ở kim quang tiền phương, chính trực chờ, trước mắt rồi đột nhiên quang mang đại thịnh, càng ngày càng sáng ngời, càng ngày càng ánh sáng ngọc, nháy mắt sinh ra cường đại hấp lực, lập tức đem nàng toàn bộ hút đi vào, không được phi vũ, không được xoay tròn, trên người đau nhức, nhưng là nội tâm khoái hoạt ——Phú nhị đại cuộc sống, ta đến đây!

2. Quyển 1 - Chương 2: Thiên Cổ Kỳ Oan

“Nương nương, vẫn là làm cho nô tỳ đi thỉnh Thái y đi, lại tha đi xuống, tam điện hạ sợ là không được...”

“Không cần, người đi xuống đi, điện hạ chuyện tình, không thể làm cho bất luận kẻ nào biết.”

“Là, nương nương.”

Lọt vào tai đều là giọng nữ, một cái là thất kinh cô gái thanh âm, một cái còn lại là trong trẻo nhưng lạnh lùng bất đắc dĩ trưởng thành nữ tử thanh âm.

Sau đó, nhẹ nhàng tiếng bước chân rời xa.

Mí mắt thực trầm, nửa ngày đều không mở ra được, tay chân mệt mỏi, ngực có một chút đau đớn.

Trước mặt ánh sáng thực ám, chung quanh thực im lặng, có lẽ mọi người đi hết.

Tần Kinh Vũ có ti choáng váng huyền, còn có một chút không xác định ——

Đã muốn chuyển thể đầu thai ?

Thật sự thành trẻ tuổi nhất, tối xinh đẹp, tối có tiền, tối có quyền phú nhị đại?

Nói, cái kia Minh vương sẽ không lừa chính mình đi, lúc gần đi xúc động sách hôn, hẳn có thể hay không tức giận ...

“Nha đầu, ta không tức giận —— ”

Tiếng chưa lạc, Tần Kinh Vũ liền cả kinh suýt nữa nhảy dựng lên, vừa rồi liều mạng đều không mở ra được hai mắt, lập tức trừng lại viên lại đại.

Trời ạ, nàng nhìn thấy gì?

Bên kia giữa không trung, hé ra giống như nhân mặt gì đó phiêu đảng lại đây, nếu kia xem như hé ra nhân mặt trong lời nói.

Tóc dài cập thắt lưng, thính tai tiêm dựng thẳng lên, sắc mặt thâm đậm như giấy trắng, rộng lớn cái trán, ánh mắt coi như một đôi chuông đồng, cái mũi nhưng thật ra rất cao rất thực Hy Lạp, võ ra miệng rộng làm cho nàng nhớ tới vũ trụ trung hắc động.

Kia khuôn mặt, ở đối với nàng cười.

“Quý nha!”

Tần Kinh Vũ mắt nhắm lại, thân mình nhất rất, hoa lệ lại hôn mê bất tỉnh.

Minh vương trên cao nhìn xuống, vượt chính mình cầm, nhìn tháp thượng nho nhỏ thân ảnh, không được cười khổ.

Hắn nghĩ đến, nàng thích nhìn đến của hắn chân thân, không nghĩ tới...

Xem ra, nhân hòa thần, là không dễ dàng sinh ra cùng xuất hiện .

Chính là, cái kia hôn, thật khiến cho người ta trở về chỗ cũ a.

Tần Kinh Vũ lại thức tỉnh thời điểm, ánh mắt vừa mở một cái khâu, liền thấy hồng quang chớp động, có nhân phúc lại đây ôm lấy chính mình.

“Vũ nhi, người rốt cục chống đỡ lại đây !” Kia hồng phúc nữ tử gắt gao ôm nàng, nước mắt nước mũi toàn bộ phun đến trên mặt nàng, lại kích động vừa vui sướng, nức nở nói, “Thật sự là quá tốt! Nương đỡ thẳng! Nương suy nghĩ a, nếu là người nếu không tỉnh lại, cũng chỉ có thể làm cho Thái y đến xem , nương cái gì đều có thể không cần, cũng muốn bảo trụ mạng của người a! Ta sợ khổ đứa nhỏ!”

Số khổ?

Tần Kinh Vũ tưởng cùng nàng giảng, chính mình là hạnh phúc lại may mắn phú nhị đại, làm sao có thể số khổ!

Chẳng lẽ, chính mình dấn thân vào đến này gia tộc phát tích phía trước?

Ân, cũng không quan hệ, dù sao về sau hội tiền đồ giống như cảm, thăng chức rất nhanh !

Trần đầy chờ mong mở mắt ra, nhìn đến hé ra trần đầy nước mắt gương mặt, không khỏi đổ hút một ngụm khí lạnh.

Đẹp quá a, phù dung như mặt liễu như mi, lê hoa nhất chi xuân mang vũ, cái gì kêu quốc sắc thiên hương, cái gì kêu ung dung đẹp dễ quý giá, đây là, đây là!

Nhưng là, của nàng kiểu tóc quần áo thoát nhìn tò mò quái, hơn nữa nàng nói những lời này, chính mình như thế nào nghe không hiểu đâu, còn có, nàng kêu chính mình cái gì? Vũ nhi?

Nàng làm sao mà biết chính mình tiền nhất thế tên?

“Của người này nhất thế, tên cùng người tiền nhất thế giống nhau như đúc, cũng là kêu Tần Kinh Vũ, thực trùng hợp, có phải hay không?”

Lúc này, nam tử tiếng nói không phải theo giữa không trung truyền đến, mà là, ngay tại nàng bên tai vang lên.

Nghiêng đầu vừa thấy, hé ra nhả nhận đẹp mặt khuôn mặt tuần tú xuất hiện ở trước mắt, là Minh vương!

Tần Kinh Vũ Tâm đầu vui vẻ, vừa muốn cùng hắn chào hỏi, Minh vương ngón tay thân đến bạc bên môi, làm một cái hư thanh thủ thế.

“Đây là người này nhất thế mẫu thân, người trước tìm cái lý do đem nàng đuổi đi, ta lại với người nói.”

Tần Kinh Vũ nghi hoặc nhìn nhìn hắn, lại nhìn xem đem chính mình lâu quá chặt chẽ nữ tử, nếu làm không rõ trạng huống, chỉ có nghe của hắn, tốt xấu, tính là người quen đi.

“Cái kia, mẹ...”

Vừa hô một tiếng liền ngất ngẩn cả người, chính mình thanh âm thanh nhuận dễ nghe, tuyệt vời tuyệt luân, so với ban đầu thanh âm không biết dễ nghe bao nhiêu lần.

Liên thanh âm đều như vậy dễ nghe, thân thể này, khẳng định là cái siêu cấp mỹ nữ!

Nghe rõ kia một tiếng kêu gọi, Minh vương nhíu mày: “Sai lầm rồi, người nên gọi nàng mẫu phi.”

“Mẫu phi?”

Tần Kinh Vũ không tự giác đề cao thanh âm, chẳng lẽ...

Minh vương hướng nàng mỉm cười: “Ta giống như đã quên nói cho người, đây là đại Hạ vương hướng, người là hoàng đế Tần Nghị con thứ ba, mặt trên nhị huynh tứ tỷ, hạ có nhất đệ Tam muội, của người mẫu phi, chính là người trước mắt vị này, người phụ hoàng thân phong chiêu nghi, Mục Vân Phong.”

Hoàng đế...

Mẫu phi...

Chiêu nghi...

Đây là cái gì cùng cái gì?

Tần Kinh Vũ thập phần bi ai tưởng, nàng chính là thực đơn thuần muốn làm một cái phú nhị đại a, không cần như vậy phức tạp kịch tình được không? !

“Vũ nhi, là người ở gọi ta sao?”

Mục Vân Phong thả lỏng lực đạo, ôm nàng vui vẻ rơi lệ: “Người làm sao không thoải mái? Trên người làm sao đau? Người nói cho nương, nương nhất định hội chữa khỏi của người...”

Tần Kinh Vũ trong đầu một đoàn hồ dán, chỉ ả ả nhớ rõ Minh vương vừa rồi kia một câu, vì thế nha nha mở miệng: “Ta... Đói bụng...”

Như vậy lý do, hẳn là dùng được đi?

“Phỉ Thúy! Phỉ Thúy!”

Mục Vân Phong lau đi nước mắt, vội vàng hoán hai tiếng, thế này mới nhớ tới chính mình đã muốn bình lui thái giám cung nữ, chỉ phải hướng Tần Kinh Vũ cười cười, đứng dậy xuất môn: “Ngoan, nương cái này kêu là nhân cho người lấy ăn lại đây.”

Cửa phòng dầu thượng, Tần Kinh Vũ chạy nhanh nhìn phía bên giường Minh vương, hiểu kỳ nói: “Vừa rồi người vì sao phần quỳ làm ta sợ?”

Minh vương xấu hổ cười: “Đó là... Ta ở kiểm nghiệm người lá gan có đủ hay không đại.”

Không thể thừa nhận, nha đầu kia biểu hiện nghiêm trọng thương tổn của hắn tự tôn, ô ô.

“Ta trời sinh nhất gan...” Tần Kinh Vũ biển máu, lại khó hiểu hỏi, “Đúng rồi, nương thấy thế nào không thấy người?”

Chính mình kia mẫu phi, vừa tiến đến liền ôm chính mình gào khóc thảm thiết, bên giường như vậy chọc người chú mục soái ca, cư nhiên nhìn không thấy, thật sự là kỳ quái.

Minh vương cười nói: “Của ta hình tượng, là căn cứ tự thân niệm lực mà đến, liền người một người có thể thấy.”

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, đang muốn lôi kéo tay hắn lại cẩn thận hỏi, Minh vương sắc mặt nhất chỉnh, nghiêm mặt nói: “Nha đầu, của ta thời gian không nhiều lắm, cũng chỉ có thể với người giảng nói mấy câu.”

Tần Kinh Vũ suy sụp suy sụp hạ mặt, buồn bực nói: “Chỉ có nói mấy câu a?”

Minh vương suy nghĩ hạ, nói: “Chuẩn xác một chút nói, chỉ có hai câu.”

“Hai câu?”

Tần Kinh Vũ trên mặt trải rộng hắc tuyến, bất mãn nói: “Người sẽ không có thể theo ta hảo hảo nói nói tình huống nơi này, ta hi lý hồ đồ bị người làm ra, cái gì cũng đều không hiểu, nếu như bị nhân phát hiện ta là giả mạo, ta đây không phải bị chết thực thảm?”

Minh vương phủ một chút đầu nàng phát, nhất lữ thản nhiên ngân mang tại kia sợi tóc thượng chột lóe mà qua, sau đó cười nói: “Tình huống nơi này cũng không phức tạp, người rất nhanh sẽ nắm giữ, ta muốn nói, chính là hai câu lời khuyên.”

“Cái gì?”

Minh vương liếm tươi cười, trịnh trọng nói: “Thứ nhất, tại đây cái trong hoàng cung, người duy nhất có thể tín nhiệm nhân, là người mẫu phi, lấy việc cùng nàng thương lượng, nàng hội bảo vệ người.”

Vừa rồi cái kia nũng nịu đại mỹ nhân? Bảo hộ chính mình?

Tần Kinh Vũ phiên cái xem thường, nghiêm trọng hoài nghi hắn lời này chân thật tính.

Minh vương thoáng nhìn thần sắc của nàng, cũng không giải thích, lại nói: “Thứ hai, càng nhiều thời điểm, tín tưởng chính mình ngũ cảm, không cần chỉ nhìn mặt ngoài, muốn dùng tâm đi thể hội.”

“Không có?” Tần Kinh Vũ rũ mắt xuống tiếp, rất là thất vọng.

Như vậy lời khuyên, nghe xong cùng không nghe giống như cũng không nhiều lắm khác nhau.

“Thiên cơ không thể tiết lộ, nhiều lời vô ích.” Minh vương cười gật đầu, chậm rãi hướng lui về phía sau đi, khuôn mặt thân hình dần dần trở thành nhạt, “Nha đầu, chính người cẩn thận, bảo trọng đi.”

Kỳ thật, còn có một câu, hắn lâm thời đánh mất chủ ý, cũng không nói gì đi ra ——

Của nàng này chuyển thể thân thể, rất chút ý tứ, tại kia Âm Dương kính lý, càng đi mặt sau càng là mây mù tràn ngập, cư nhiên nhìn không tới tương lai vận mệnh...

Tiền đồ mờ mịt a, nha đầu, hy vọng hắn đưa lễ vật, có thể bao nhiêu giúp nàng một chút.

“Ai, người đừng đi, chớ đi a!”

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên kêu to, chỉ thấy Minh vương ngoái đầu nhìn lại cười, đó là bóng người tan hết, ẩn vào không khí bên trong.

Cửa phòng kéo một tiếng mở, Mục Vân Phong vội vàng bước tiến vào: “Vũ nhi, là người ở bảo ta sao, nương đã trở lại!”

Tần Kinh Vũ cúi đầu lên tiếng, nghe được nàng lược hiển lo lắng nói: “Người phụ hoàng mấy ngày trước đây lại ở đây cho người đi ngự thư phòng nghe giảng bài việc, xem ra hẳn là muốn người cùng người hai vị hoàng huynh cùng nhau bồi dưỡng, này khả như thế nào là hảo?”

“Bồi dưỡng liền bồi dưỡng đi, lại nói như thế nào ta cũng vậy phụ hoàng con chi nhất...”

Đợi chút, con?

Tần Kinh Vũ Tâm trung cuồng hô, không đúng, không đúng a, chính mình vừa tỉnh đến đã bị Minh vương đã đến biến thành cả kinh nhất chột, nhưng lại đã quên này mấu chốt nhất một sự kiện!

Đại Hạ vương hướng hoàng đế Tần Nghị con thứ ba?

Có làm hay không, nàng, chuyển thể biến thành nam tử? !

Minh vương không có hỏi, nàng cũng sẽ không đề, về này chuyển thể thân thể tính vấn đề, nàng nghĩ đến, hẳn hẳn là biết đến, không nghĩ tới...

“A —— ”

Tần Kinh Vũ phát ra nàng đi vào thế giới này sau thứ nhất thanh cực kỳ bi thảm thét chói tai.

“Minh vương, người trở về, ta không lo nam nhân!”

3. Quyển 1 - Chương 3: Trò Hay Trình Diễn

Sáng sớm.

Màn che khơi mào, sa liềm khẽ nhúc nhích, có vài ánh mặt trời chiếu vào phòng ngủ, nhiều điểm bụi bặm ở kim quang trung phi vũ toát ra.

Cửa sổ thượng, làm ra vẻ mấy bồn hoa tươi, đồ au khai sáng lạn.

Cảnh xuân tươi đẹp, Tần Kinh Vũ lại mọi cách không chốn nương tựa nằm ở tháp thượng, nhìn trướng trên đỉnh tinh xảo như ý thêu văn ngăn người.

Tối hôm qua, đêm dài nhân tĩnh là lúc, nàng vị kia mẫu phi, mục phi nương nương, lặng lẽ hỏi nàng một câu.

“Vũ nhi, người như thế nào như vậy không cẩn thận, bị nhân hạ độc? Biết là ai làm không?”

Hạ độc?

Nàng nhưng là cái đường đường hoàng tử a, còn có thể bị nhân hạ độc?

Không phải đâu, Minh vương lão đại, thiện tác chủ trương thay đổi kịch tình đã muốn thực quá đáng, trả lại cho nàng an bài một cái nguy cơ thật mạnh sinh tồn hoàn cảnh!

Nhớ rõ lúc ấy chính mình miệng há hốc, nói quanh co nửa ngày, cái khó ló cái khôn dùng nhất chiêu già nhất thổ cũng tới dùng được biện pháp, ôm lấy đầu, mặt lộ vẻ thống khổ nói: “Mẫu phi, không biết vì sao, lúc này tỉnh lại sau, ta chỉ nhớ rõ người, khác chuyện gì đều nghĩ không ra.”

“Cái gì?”

Mục phi hô nhỏ một tiếng, sắc mặt trắng bệch, lại là phiên nàng mí mắt, lại là tham nàng uyển mạch, cuối cùng thở dài: “Người sở trúng độc được lý, có thất hồn thảo thành phần, xác thực có làm cho người ta tâm tư mê hoặc, trí nhớ hỗn loạn dùng được, bất quá Vũ nhi người cũng đừng cấp, nương nhất định hội ý tưởng chữa khỏi của người.”

Chó ngáp phải ruồi?

Tần Kinh Vũ che lại kích động cùng hưng phấn, thật mạnh gạt đầu, đáy lòng một khối cự thạch rơi xuống đất.

Xem này phối hợp, thật sự là thiên y vô phùng!

Mục phi đau lòng ôm nàng, nói liên miên cần nhẫn nói thật nhiều sự tình, chỉ tiếc thân thể này dư độc chưa thanh, còn có chút suy yếu, nghe nghe, tinh thần thật sự không đồng đảo, trực tiếp cùng Chu công ước hội đi cũng.

Một đêm đi qua, trải qua vô số lần mình an ủi, mình khuyên giải, đã muốn dần dần vượt qua tâm lý chướng ngại, chậm rãi tiêu hóa này một chuyện thực, tiếp nhận rồi chính mình tâm thân phận.

Cổ đại liên cổ đại đi, ít nhất là cái hoàng tử, cơm đến há mồm, y đến thân thủ, phù hợp chính mình phú nhị đại lý tưởng;

Nam nhân liền nam nhân đi, mỗi tháng có thể không đi nghênh đón dì cả mẹ tiến đến báo danh, về sau cũng không dùng liều chết hợp lại sống sinh đứa nhỏ...

Bất quá, nàng duy nhất không tiếp thụ được, là vị này mục phi luyện tử tình kết.

Đúng vậy, chính là luyện tử tình kết.

Nàng này nhất thể mẫu thân, đại hạ hoàng đế chiêu nghi Mục Vân Phong, là trên giang hồ nổi danh thần y mục thanh chi nữ, tuy nói Mục gia cổ huấn y thuật truyền tử bất truyền nữ, nhưng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cũng học được ba phần tài nghệ.

Tại đây tòa tên là Minh Hoa cung tẩm cung trung, Mục Vân Phong căn cứ vào nàng vô có trúng độc suýt nữa toi mạng vết xe đổ, khéo léo từ chối ngoài cung mọi người chờ thăm hỏi, đem nàng bảo hộ cẩn thận, kín không kể hở.

Nàng kia hoàng đế lão tử đối này, cũng là hào không dị nghị, cũng không hỏi đến, giao từ vị này mẫu phi toàn quyền xử lý.

Mà này nguyên bản nên ở trong cung hầu hạ thái giám cung nữ, toàn bộ đều canh giữ ở tẩm ngoài điện vậy, sở hữu bưng trà đổ nước, uy được uy cớm, tịnh mặt sát bên người, thậm chí bao gồm giải quyết sinh lý cần đợi chút chuyện vụ, tất cả đều là từ mục phi tự mình động thủ tiến hành.

Cái kia, khối này thân thể mấy tuổi cũng không nhỏ a, đều mười hai tuổi, chính mình đều cảm thấy ngượng ngừng đâu, thật là!

Nói sau, chính mình vài lần uống thuốc, ói ra mấy khẩu máu đen đi ra, đã muốn cảm giác tốt hơn nhiều, nguyên bản chết lặng tay chân dần dần khôi phục khí lực, thật sự không tất yếu giống nàng theo như lời, mỹ kỳ danh viết là nằm trên giường tĩnh dưỡng, thực tế cũng là nằm ở tháp thượng ngăn người.

Cưng chiều, điển hình cưng chiều!

Cám ơn trời đất, ngay tại nàng vì thể phiến muộn hết sức, một đạo thành linh xảy ra khẩu dụ truyền đến, vị này người giám hộ không kịp nhiều lời, vội vàng đi Thái Hậu tẩm cung, phòng ngủ lý liền để lại cái tiểu cung nữ thủ.

Tiểu cung nữ đại khái mười bốn năm tuổi quang cảnh, diện mạo thập phần thanh tú thảo hỉ, thấy nàng thẳng tắp nhìn chăm chăm chính mình, trên mặt nhất thời bay lên hai đóa mây đỏ, thẹn thùng cúi đầu: “Điện hạ nghĩ muốn cái gì, nô tỳ khứ thủ.”

Tần Kinh Vũ nhớ rõ của nàng thanh âm, vì thế kêu: “Người kêu Phi Thúy?”

Cung nữ có ti kinh ngạc, gạt đầu: “Đúng vậy, điện hạ.”

Tần Kinh Vũ nghĩ nghĩ, nói ra bản thân giờ phút này tối bức thiết tâm nguyện: “Phỉ Thúy tỷ tỷ, người cho ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.”

Chính mình đã muốn ở tháp thượng nằm vài ngày , trên người đều có vị , thật sự tưởng hảo hảo gột rửa.

Phỉ Thúy chần chờ hạ: “Nhưng là nương nương lúc gần đi công đạo làm cho điện hạ hảo hảo nghỉ ngơi...”

Tần Kinh Vũ trừng nàng liếc mắt một cái, bản khởi mặt nói: “Ta lại không ra phòng ngủ, sợ cái gì?”

Phỉ Thúy bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng xuống dưới, tự đi bận rộn, không trong chốc lát công phu, cứ tới đây phù nàng đứng dậy.

Tần Kinh Vũ chậm rãi rời giường, biên hoạt động tay chân, biên tùy ý hỏi: “Ngày thường này trong cung đều là ai ở hầu hạ ta cuộc sống khởi cư?”

Này ảnh thị kịch lý, hoàng tử điện hạ ăn, mặc ở, đi lại, hẳn là đều có nhân chuyên môn đánh đề ý đi, nàng cũng không nguyện lại bị vị kia mẫu phi một mình ôm lấy mọi việc .

Phỉ Thúy cúi đầu đáp: “Là Yến nhi, hẳn là điện hạ bên người nội thị.”

“Yến nhi?” Tần Kinh Vũ hiếu kỳ nói, “Là... Thái giám?”

Phỉ Thúy gật đầu xưng là.

“Ân, Yến nhi...” Tần Kinh Vũ lại niệm một tiếng, nhin không được muốn cười, như thế nào không gọi Tiểu Yến Tử, “Đúng rồi, hẳn hiện tại nhân ở nơi nào?”

“Hắn... Bị nương nương quan vào ba ngày phòng tối, tối hôm qua mới phóng xuất.”

Tần Kinh Vũ bỗng nhiên cả kinh: “Vì sao?”

Phỉ Thúy sợ hãi đáp: “Hắn ngày ấy bồi điện hạ đi đại hoàng tử cung điện, điện hạ hồi cung sau liền bệnh nặng một hồi, nương nương giận dữ, nói hắn không đem chủ tử chiếu cố hảo, cho nên liền...”

Vị này mẫu phi, đồ thật sự là hộ độc sốt ruột.

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, vẫy tay nói: “Tốt lắm, ta hiểu được, người đi xem, nếu hắn không có gì sự, liền dẫn hắn lại đây gặp ta, thuận tiện hầu hạ ta tắm rửa.”

“Là, điện hạ.”

Phỉ Thúy chớp ánh mắt, trong lòng tuy rằng nghi hoặc khó hiểu, nhưng là chủ tử mệnh lệnh không dám vi phạm, chỉ có thể theo chấp hành ——

Mặt trời mọc từ hướng tây ?

Này tắm rửa thay quần áo luôn luôn thân lực thân vì, cũng không mượn tay người khác cho nhân tam điện hạ, hôm nay cư nhiên chỉ tên nói họ yếu nhân hầu hạ...

Theo Phỉ Thúy mới vừa rồi chỉ thị phương hướng, Tần Kinh Vũ chuyển quá kia nói thật lớn ngọc thạch bình phong, xoắn lên thanh xanh ngọc màn trúc, bên trong quả nhiên là một gian độc lập phòng tắm.

Trong phòng tắm thủy khí tràn ngập, tập trung nhìn vào, cừ thật, đúng là một cái hình chữ nhật bể, ước chừng sáu bảy thước vuông, toàn bộ chỉ dùng để màu trắng ngà điều thạch kiến tạo mà thành, bốn vách tường mài trơn bóng tỏa sáng, mỗi cách một khoảng cách, còn có một cái xanh nhạt thạch chất kỳ lân thụ thú đầu vượn, thú miệng đại trương, hướng trong ao phun ra nước ấm, trên mặt nước còn nổi lơ lửng phiến phiến đủ mọi màu sắc đóa hoa, tùy dập dờn bồng bềnh dạng.

Ách, đóa hoa nước nóng để tắm?

Quả thực là cao nhất đài ngộ a!

Tần Kinh Vũ hoan hô một tiếng, động thủ cởi trên người trường bào, bởi vì đối này cổ đại ăn mặc không quen tất, giải nửa ngày, thật vất vả mới thoát xuống dưới, tùy tay nhưng ở một bên mặc cửa hàng.

Quái, bên trong còn mặc nhất kiện cũng không đơn bạc tố sắc trung y, trách không được luôn cảm thấy đổ mồ hôi, tiếp tục giải.

Trung y cười, là kiện đậm hồng nhạt áo lót, tính chất nhưng thật ra thực mềm mại, bất quá này nhan sắc, có chút nữ tính hóa .

“Điện hạ...”

Ngoài cửa truyền đến thiếu niên gọi thanh, tiếng nói trong sáng mềm mại, làm như lòng tràn đầy chờ mong, lại hơi một tia hèn mọn, rất là thoải mái chịu nghe.

Đây là cái kia Yến nhi đi.

“Tiến vào!”

Tần Kinh Vũ cũng không ngần đầu lên, tiếp tục đối phó kia rườm rà vật áo hệ mang.

Màn trúc chớp lên, một đạo cao to bóng người bước tiến vào.

Cùng lúc đó, nàng cuối cùng kia kiện áo lót cũng là hoàn toàn giải trừ, phiêu nhiên rơi xuống đất, trên người trống không một vật, môn hộ đại khai.

Lơ dăng hướng tiếp theo miết, sở hữu tư tưởng động tác trực tiếp đình trệ, há to miệng, lại chậm rãi ngừng đầu, chống lại trước mắt một đôi hẹp dài thanh u con người đen, tiếp theo thuần, phát ra nàng đi vào thế giới này sau tiếng thứ hai cực kỳ bí hiểm thét chói tai.

“A —— ”

4. Quyển 1 - Chương 4: Chỉ Có Thiếu Niên

Một tiếng thét kinh hãi sau.

Tần Kinh Vũ ngậy ngốc đứng ở tại chỗ, theo người tới một cái chớp mắt không nháy mắt mâu quang, lại trở lại chính mình trước ngực.

Trời ạ, nàng không nhìn lầm, thật sự không nhìn lầm!

Oánh nhuận như ngọc mỹ phu, tinh xảo xương quai xanh, tuyết điểm ngẫu cánh tay, còn có... Một đôi khéo léo phần nộn nổi lên, tuy rằng cùng chính mình kiếp trước kia một đôi rất tròn so sánh với, là như thế nhỏ bé không đồng đảo, nhưng là, tuyết đối là thật hóa, như giả bao hoá!

Khiếp sợ cùng mừng như điên chưa tán đi, bối rối lo lắng tùy theo tức đến.

Khứu lớn, như thế nào không có người nói cho nàng, thân là đương triều tam hoàng tử nàng, kỳ thật là cái tiểu nữ sinh? !

Chẳng lẽ, mục phi chi khai mọi người, tự mình chiếu cố nàng, vì che giấu này nhất chân tướng?

Này một phen khổ tâm, lại bị chính mình đầu óc mê muội phá hủy cái sạch sẽ ——

Trước mặt này nhân, không e dè nhìn chăm chăm nàng xem, cái gì đều xem hết...

“Ách, cái kia...” Tần Kinh Vũ chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, thanh thanh cổ họng, đem tản ra tóc dài kéo qua đến cái trụ bộ ngực cảnh xuân, miễn cưỡng tìm về làm chủ tử tôn nghiêm, “Người đi ra ngoài!”

Thiếu niên làm như cực không tình nguyện thu hồi kinh diễm ánh mắt, đối với nàng liếc mắt cười, mâu quang thanh u lưu động, tựa như sáng thấy đáy dòng suối nhỏ.

“Điện hạ không phải làm cho tatiến tới hầu hạ tắm rửa sao, không đem điện hạ hầu hạ hảo, ta như thế nào có thể đi ra ngoài đâu?”

Kìa trương xinh đẹp bạc môi trung phun ra lời nói, tươi mát như ánh sáng mặt trời, không vội không hoãn, từ từ nói tới, nghe qua rất nhỏ, trong khung lại cũng có chân thật đáng tin kiên trì.

Tần Kinh Vũ có chút hoài nghi chính mình lỗ tai, này tiểu thái giám, không quá nghe lời đâu!

Mang theo nhẹ tìm tòi nghiên cứu, nhận thức còn thật sự thực đánh giá thu hút tiền thiếu niên đến.

Này thiếu niên đại khái mười lăm sáu tuổi, mặc một thân áo màu xanh thái giám phục, thân hình gầy yếu cao ngất, cao ra bản thân ít nhất đại nửa cái đầu, sắc mặt lược hiển tái nhợt, mi dài nhập tấn, mục tú như mực, rất mũi bạc môi, bên môi còn cầm một tia thần nhiên mỉm cười.

Còn tuổi nhỏ, đã có một loại độc đáo ôn nhuận cùng thanh nhã khí chất, làm cho người ta xem thế là đủ rồi.

Tần Kinh Vũ xem mắt choáng váng, oán hận tưởng, nương, này tiểu thái giám, so với chính mình bộ dạng còn càng giống cái hoàng tử!

Nhất thời đôi mi thanh tú vì chọn, mắt lộ nghi hoặc: “Người, liền là của ta bên người nội thị, Yển nhi?”

“Là —— ”

Danh gọi Yển nhi thiếu niên hơi hơi cúi đầu, ngưng nói: “Điện hạ... Người... Người làm sao có thể là cái...” Hẹp dài con người đen trung, hào quang chợt lóe mà qua, sau đó, ánh mắt đứng ở một chỗ, đột nhiên đại ra bất động, hiem hiem phun ra hỏa diễm đến.

Mây mù bình thường trụ hạ tóc đen thác nước gian, có một chút phần nhuận nhu châu như ẩn như hiện, oánh quang thần nhiên, tôn nhau lên thành huy.

Đó là... Là của nàng...

Tim đập như điên, huyết khí nháy mắt lên mặt, chớp mũi rồi đột nhiên nóng lên, dòng nước ấm dâng.

“Người lưu máu mũi .”

Tần Kinh Vũ hảo tâm nhắc nhở, dù có hứng thú nhìn chính mình đối thiếu niên tạo thành hoang mang.

Có thể làm cho cái thái giám nhìn xem mặt đỏ tai hồng, cuồng phun máu mũi, đã biết cụ mới vừa mới bắt đầu phát dục thân thể, thật sự là tiền đồ vô lượng a!

Thái giám...

Không thể phủ nhận, đáy lòng có nhẹ nhẹ thất vọng.

Như vậy đúng giờ tuần mỹ thiếu niên, cư nhiên là cái thái giám, ai ai, ông trời không dài mắt!

Cũng không phải nàng mắt cao hơn đỉnh xem thường nhân, chính là ở chính mình cố hữu tư duy giữa, thái giám bình thường đều là thân thể không trọn vẹn làm cho tâm lý bao nhiêu có chút biến thái nguy hiểm nhân vật, tốt nhất là tị mà xa chi.

Đi qua bên kia mộc quỹ tiền, lấy trương sạch sẽ bố khăn đá cho hắn: “Đi, đem huyết lau khô tịnh, canh giữ ở cửa, ta tẩy hảo liền đi ra, có chuyện cho người nói.”

“Là, điện hạ.”

Yển nhi hai tay tiếp nhận, che cái mũi khom mình hành lễ, lui về phía sau đến cửa, nâng đầu nhìn xem nàng, lấy lòng cười.

Tươi cười ôn nhuận mị nhân, tầng tầng nhộn nhạo ở thanh nhã đoan trang diễm lệ mặt mày gian, liếc mắt một cái nhìn lại, hô hấp vì trệ, khoảnh khắc thất thần.

Chết tiệt tiểu thái giám, dài cao cường như vậy tiểu làm sao?

Cửa phòng bị hắn nhẹ nhàng mang theo, lặng yên không một tiếng động.

Tần Kinh Vũ im lặng đứng thẳng một hồi, thế này mới lưng xoay người đi, kéo dưới quần dài, lại kiểm tra xác nhận.

Đúng vậy, quanh thân cao thấp, các loại sinh lý đặc thù nhất trí cho thấy, chính mình là nữ tử, thiên chân vạn xác nữ nhi thân!

Mẹ mị, nàng không thay đổi thành nam nhân! Không cần nghĩ về sau như thế nào muốn làm BL!

Tâm tình tốt, thư thư phục phục phao cái đóa hoa dục, đem chính mình tẩy nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, mặc quần áo xuất môn.

Bình phong ngoại, Yến nhi cúi đầu lập , trên mặt đã muốn lau tịnh, vừa thấy nàng đi ra khỏi, chạy nhanh nghênh tiền lên đây.

“Điện hạ.”

Tần Kinh Vũ cúi đầu lên tiếng, bước chậm đi đến trang trước đài ngồi xuống, Yến nhi rất là biết điều, lấy phương mềm mại bố khăn, vì nàng nhẹ nhàng lau lau kia một đầu tóc đen.

Trên đài có một mặt thật to gương đồng, phù dung hoa văn tương biên, mài sáng loáng sáng, hoa mỹ cẩn thận.

Tần Kinh Vũ thuận tay cầm lấy đến, để sát vào khuôn mặt, nghĩ phía sau người ôn nhuận tuần tú dung mạo, đối với đã biết khuôn mặt, thật sự không thể nào để bụng.

Bất quá, giống như cũng không phải như vậy hồi sự...

Trời ạ!

Tần Kinh Vũ hơi hơi há mồm, trợn mắt há hốc mồm nhìn kính trung chính mình.

Gương đồng lý, chiếu ra hé ra tuyệt mỹ không rãnh gương mặt, mặt trái xoan, mắt hai mí, mũi trội hơn, có lẽ là vừa mới tắm rửa quá nguyên nhân, thủy mâu ba quang liễm diễm, chu môi diễm sắc say lòng người, chỉ kia lưỡng đạo lông mi, cũng không nếu tầm thường nữ tử bàn như đậm liễu tân tài, mà là thoáng đen đặc một ít, bằng thêm không ít anh khí, khiến cho chính khuôn mặt trong sáng đứng lên, có loại nghi nam nghi nữ vẻ đẹp trung tính.

Cực kỳ xinh đẹp!

So với nàng kia mẫu phi còn muốn đẹp hơn ba phần!

Mười hai tuổi chính là như thế dung mạo, trưởng thành còn không biết là như thế nào khuynh thành tuyệt đại, hại nước hại dân!

“Điện hạ, tóc lau khô , muốn thúc thượng sao?”

Bên cạnh trong sáng thiếu niên tiếng nói, kéo hồi nàng đã muốn bay đi lên chín tầng mây thần trí.

“Hảo, thúc đi.”

Thiếu niên không có lại lên tiếng, thon dài ngón tay lại đây, im lặng chải vuốt sợi của nàng tóc dài, khinh long chậm niệp, không gặp vài cái động tác, đã đem nàng một đầu tóc đen thúc hảo, đội ngọc quán.

Tuyệt đại tiểu giai nhân, đảo mắt biến thành chỉ có mỹ thiếu niên.

Tần Kinh Vũ phủ một chút mép tóc, trong lòng hạ quyết tâm, xoay người lại, mỉm cười hướng kia bộ dạng phục tùng cúi mục đích thiếu niên.

“Đúng rồi, Yến nhi năm nay nhiều ?”

“Hồi điện hạ, Yến nhi năm nay mười lăm tuổi.”

Tần Kinh Vũ lại hỏi: “Người mấy tuổi tiến cung , theo ta dài hơn thời gian ?”

Yến nhi mân mê miệng, có chút ủy khuất nói: “Điện hạ không nhớ rõ sao, Yến nhi mười ba tuổi tiến cung, luôn luôn tại Minh Hoa cung hầu hạ điện hạ.”

“Mười ba tuổi? Nói cách khác, theo ta hai năm , làm được không sai a, có người, ta đều chứng mắt người khác...”

“Yến nhi... Nguyên ý cả đời hầu hạ điện hạ.”

Cửa hán thanh âm tuy rằng cố ý đè thấp, lại hơi hơi lộ ra một tia vô tâm cơ vui sướng.

Dù sao mới mười lăm tuổi, vẫn là cái đứa nhỏ a.

Tần Kinh Vũ nhìn kia tuần tú mặt mày, không tự giác dâng lên một trận thương tiếc, tâm tư cũng càng thêm chắc chắn, tiếp tục tự thoại.

“Chúng ta Yến nhi, thật là có một đôi khéo thủ a...”

“Tạ điện hạ khích lệ.”

“Thủ như vậy khéo, tâm nhân cũng sẽ không bỏ đi nơi nào, người nói là đi?”

Yến nhi đầu cúi càng thấp, cung kính nói: “Là, Yến nhi mặc cho điện hạ phân phó.”

Tần Kinh Vũ khẽ cười nói: “Kia ta hỏi người, người vừa rồi ở trong phòng tắm, đều nhìn đến cái gì?”

Yến nhi nhấp môi dưới, ngạc nhiên nói: “Điện hạ nhớ lầm đi, Yến nhi vẫn thủ ở ngoài cửa, chưa bao giờ dám bước vào phòng tắm nửa bước.”

Có ý tứ, so với chính mình dự đoán còn cao hơn nói!

Tần Kinh Vũ liếc nhìn hán một cái: “Thực chưa đi đến quá phòng tắm?”

Yến nhi cùng nàng đối diện, ánh mắt thản nhiên: “Mỗi hồi điện hạ tắm rửa, Yến nhi đều là thủ ở ngoài cửa ... Yến nhi là điện hạ nhân, điện hạ nói như thế nào, Yến nhi liền làm như thế nào, chưa bao giờ dám vi phạm.”

Nói đến điện hạ nhân bốn chữ, hơi chút tăng thêm ngữ khí.

Tần Kinh Vũ nghe được gật đầu, nhún vai nói: “Xem ta này trí nhớ, thật sự là nhớ lầm đâu, người trước đi xuống đi, có việc ta sẽ tìm người.”

Này Yến nhi nhưng thật ra không ngu ngốc, biết tiến thoái, hiểu được kẻ thức thời trang tuấn kiệt đạo lý.

Hiện tại, tắm cũng giặt sạch, đầu cũng sơ , nên làm điểm cái gì đâu, thừa dịp mục phi không ở, xuất môn tản tản bộ? Vẫn là nằm hồi thấp đi lên, tiếp tục làm cái kia bệnh có vẻ hoàng tử?

Nội tâm đấu tranh một trận, cuối cùng vẫn là buông tha cho liễu lĩnh tư tưởng, không tình nguyện phản hồi giường.

Minh vương nói qua, vị này mẫu phi hội bảo hộ của nàng, nghe mẫu phi trong lời nói, nhiều tình dường mấy ngày, luôn đứng vậy .

Lơ đãng giương mắt, đã thấy Yến nhi đứng ở trước cửa, trong mắt minh quang lưu chuyển, không biết là nghĩ đến cái gì, khóe môi hơi lên, ý cười dạt dào.

Tần Kinh Vũ nhìn xem có chút ngây người.

Ai ai ai, như vậy mỹ thiếu niên, như thế nào chính là cái thái giám...

5. Quyển 1 - Chương 5: Mở Màn Mở Ra

Sau giữa trưa, ánh nắng nhàn tản.

Mục Vân Phong trở về thời điểm, Tần Kinh Vũ vừa vận vừa cảm giác tỉnh ngủ.

“Mẫu phi, người đi đâu lý ? Có chuyện tình...”

Một mặt xoa ánh mắt, một mặt suy nghĩ, muốn hay không đem vừa rồi tắm rửa khi bị nhân phát hiện chân tướng chuyện tình nói cho vị này mẫu phi.

Chính mình mới đến, đều không rõ ràng lắm cái kia Yến nhi làm người phẩm tính, bất quá, kia vẫn là cái đứa nhỏ đầu, nàng cũng không tin chính mình hội muốn làm không chừng hấn.

Nghĩ đến đây, đầu lưỡi đánh cái chuyển, đem câu nói kế tiếp lại nuốt trở vào.

Mục Vân Phong mày liễu nhanh súc, đắm chìm ở chính mình suy nghĩ lý, đến nỗi không có chú ý tới thấp thượng người dị trạng.

Vẫy tay bình lui tả hữu, kéo Tần Kinh Vũ thủ, không phải không có lo lắng nói: “Vũ nhi, Thái Hậu tự mình hỏi đến việc này, nương thật sự không thể cự tuyệt, đôi lúc này đi Thượng Lâm Uyển săn bắn qua đi, người sẽ cùng người hoàng huynh hoàng đệ cùng đi ngự thư phòng nghe giảng bài thụ huấn.”

Tần Kinh Vũ chẳng hề để ý trả lời: “Nghe giảng bài, tốt lắm a.”

Mục Vân Phong nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài: “Hảo cái gì, người dĩ vãng bị nương lấy thể nhược nhiều bệnh vì từ giấu ở Minh Hoa cung, thật vất vả giấu diếm nhiều như vậy năm, nay người tuổi tác dần dần lớn, nếu là bị người nhìn ra manh mối, điều tra rõ chân tướng, này khả như thế nào là hảo...”

Tần Kinh Vũ ngồi dậy đến, giơ ống tay áo nhu thuận vì nàng lau đi khóe mắt nước mắt: “Mẫu phi, lúc trước vì sao muốn đem ta cho rằng nam tử đến đường đâu?”

Mục Vân Phong nâng mâu, giật mình nhiên nói: “Vũ nhi, người thật sao cái gì đều nghĩ không ra sao?”

Tần Kinh Vũ cười khổ lắc đầu: “Thực xin lỗi, mẫu phi, ta...”

“Vũ nhi, của ta hảo hài tử!” Mục Vân Phong thân qua tay đến, một tay lấy nàng kéo vào trong lòng, thấp khóc nói, “Là ta thực xin lỗi người, nếu không nương năm đó một lòng muốn bảo trụ chính mình hậu cung địa vị, cũng sẽ không ủy khuất người chịu nhiều như vậy khổ...”

Nghe được nàng nói liên miên cần nhẫn, biên khóc biên nói, Tần Kinh Vũ cuối cùng là hiểu được này thân mình từ nhỏ nữ phần nam trang ngọn nguồn.

Nguyên lai, năm đó Mục Vân Phong mang thai 10 tháng, sinh hạp một đôi trắng ngần long phượng thai, hoàng đế Tần Nghị mặt rồng đại duyệt, phong nàng vì chiêu nghi, cũng từ Thái Hậu tự mình vì hai cái hài tử gọi là, tiểu hoàng tử kêu Tần Kinh Vũ, tiểu công chúa kêu tần Ngâm Tuyết.

Không nghĩ cái kia vừa ra sinh ra được thể chất suy yếu tiểu hoàng tử, trên thực tế là có thêm tiên thiên tính trái tim tật bệnh, miễn cưỡng quá đến bốn tuổi sinh nhật, liền để không được bệnh ma đột kích, tuổi nhỏ chết non.

Sự phát là lúc, vừa vặn trong cung một vị khác phi tần sản tử, mọi người đều đi hướng hạ, Minh Hoa cung hư không không người, Mục Vân Phong ôm đứa nhỏ xác chết, mấy dục điên, trong đầu đột phát kỳ tưởng, mua được cung nhân, nói dối chết non con chính là tiểu công chúa tần Ngâm Tuyết, vì thế, năm ấy bốn tuổi tiểu cô nương đỉnh ca ca tên cùng thân phận, nơm nớp lo sợ, như lữ miếng băng mỏng, đi bước một đi cho tới hôm nay...

“Lúc ấy chính trực giữa hè hè nóng bức, kia rất thường Trương đại nhân ngày xưa từng chịu người ngoại công đại ân, gặp ta kiên trì sớm ngày phong quan, xuống mồ vì an, cũng sẽ theo của ta ý, người phụ hoàng đau xót rất nhiều, cũng không phản đối, việc này cứ như vậy định luận —— ”

Khi cách nhiều năm, lại nhắc tới tang tử chi đau, Mục Vân Phong vẫn là nhin không được hốc mắt đỏ lên, nước mắt rơi như mưa: “Sau lại Minh Hoa cung bốn phía hoá huyết, tiếp theo Trương đại nhân từ quan khỏi bệnh, không quá vài năm liền đã qua đời, hiện tại trừ bỏ chúng ta mẫu tử, lại không người thứ ba biết bí mật này...”

“Mẫu phi...” Tần Kinh Vũ cắn môi, chột dạ cúi đầu.

Yến nhi, hấn cũng biết ...

“Vũ nhi, đều do mẫu phi lúc trước nghĩ sai thì hỏng hết, ta vốn là giang hồ nữ tử, Thái Hậu vẫn đối ta xem không vừa mắt, ta sinh sản là lúc lại bị thương căn bản, lại không chỗ nào ra, mắt thấy người phụ hoàng đã có hai gã hoàng tử, kia mai phi lại dẫn tiếp theo danh tiểu hoàng tử... Nay hậu cung trung sinh tồn nguyên tắc cho tới bây giờ đều là mẫu bằng tử quý, ta sợ thất sủng, nhất thời nổi lên sân niệm, là nương xin lỗi người, bị hủy người cả đời a...”

Tần Kinh Vũ nghe nàng khóc khóc không thành tiếng, thật sự có chút đầu đại, nói thực ra, chính mình đối này đó qua lại ân oán hoàng thất bí văn, thật sự là một chút cảm giác đều không có, bất quá, vị này mẫu phi thoát nhìn rất đáng thương, vì thế phóng nhu thanh âm, không được an ủi.

“Mẫu phi đừng khóc, Vũ nhi cảm thấy phần nam tử rất tốt, lại uy phong lại tự tại, nói sau, chờ thêm vài năm ta đã lớn sau, phụ hoàng tự nhiên hội hoa phong vương, cách kinh đi quốc, đến lúc đó ngay tại cửa ta quyền sở hữu lý tự do tự tại cuộc sống, mẫu phi cũng sẽ không thất như hiện thời như vậy ngày ngày lo lắng.”

Mục Vân Phong mắt sáng rực lên lượng, ngạnh thanh thở dài: “Ta cũng vậy nghĩ như vậy, nhưng là, cách người trưởng thành, thượng có tám năm thời gian...”

Tám năm, cũng đủ diễn sinh ra rất nhiều không thể ý tưởng chuyện xấu đến.

Tần Kinh Vũ trong ngực nhất rất, hào hùng tận trời: “Mẫu phi yên tâm, này tám năm, ta tự có biện pháp bình yên vô sự vượt qua.”

Thân ở hoàng cung, thân là hoàng tử, tự nhiên là mọi người chú ý tiêu điểm, hưởng chi, này đại Hạ vương hướng vài vị hoàng tử chỉ có dài ấu chi phân, tạm vô thái tử tôn sư.

Bất quá, nếu là chính mình tầm thường, không tranh không đoạt, cam nguyện làm cái rời xa triều đình thị phi tiêu dao hoàng tử đâu?

Vô vi, tức vô họa.

Mặc kệ phía trước chính mình ở bên nhân trong mắt như thế nào, chuyển biến, liền theo sắp mà đến trận này hoàng gia săn bắn trung rút ra mở màn, thông thả bắt đầu...

Từ từ nghĩ, tuyệt mỹ khuôn mặt nhỏ nhắn thượng mi khai mục lẫm, thần thái bay lên, hắc đồng trung thanh quang lóng lánh, mang theo một loại chí ở nhất định phải kiên định.

Mục Vân Phong ngơ ngác nhìn nàng, nước mắt do ở, nhắc tới tâm lại thoáng buông đến đây.

Không hiểu, đối này đứa nhỏ tương lai sinh ra một loại nói không rõ nói không rõ chờ mong.

Nữ như thế, yên biết phi phúc?

6. Quyển 1 - Chương 6: Mê Muội Mất Cả Ý Chí

Thượng Lâm Uyển, ở đại hạ đô thành thiên kinh thành ngoại ba mươi lý chỗ, từ xưa chính là đại mùa hè tử vương hầu hoàng gia săn bắn tràng.

Nơi này dựa vào bàng thủy, ba mặt đều là rậm rạp đàn sơn, cây cối xanh ngắt, phía bắc còn lại là một mảnh bích ba bạch lãng, cỏ lau theo gió tung bay.

“Hoàng huynh, người xem, bên kia, là ở chỗ này! Bắn a, mau bắn a!”

“Hừ, người nhỏ giọng điểm!”

Ngồi xổm bên bờ tử bào cảm y thiếu niên ước chừng mười lăm sáu tuổi, hắc bên cạnh ngân bạch hoa phục thiếu niên tuổi xấp xỉ, hai người đều kế thừa đại hạ hoàng đế Tần Nghị xuất chúng dung mạo, diện mạo tuấn đạt phi phàm, phân biệt là đại hoàng tử tần trạm đình cùng nhị hoàng tử tần hưng lan.

Ở bọn họ phía sau không xa, một gã thất tám tuổi nhỏ nhỏ thiếu niên đứng ở bụi cỏ trung, bộ dạng phần nộn đáng yêu, đúng là tứ hoàng tử Tần Chiêu ngọc.

Sư một tiếng, tần trạm đình trong tay tên bắn đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, cỏ lau trong rừng chơi đùa nghỉ tạm vệt hoang đàn đập cánh, nhất phi tận trời, liên tục diệt phiến sí trong tiếng, bạch vũ phiêu nhiên hạ xuống, tên cùng con mồi thất chi giao tí.

“Đều tại ngươi! Không gặp ta ở sẵn bắn sao! Ngươi này tiểu hài tử, hỏng rồi của ta chuyện tốt!”

Tần trạm đình vừa thấy vệt hoang bay đi, xoay quá đến liền đối Tần Chiêu ngọc hung nói.

Tần hưng lan không nói chuyện, cũng là hung hăng trừng hấn liếc mắt một cái.

“Ô ô...”

Tần Chiêu ngọc thấp khóc hai tiếng, tiếp theo oa khóc lớn lên: “Đại hoàng huynh khi dễ ta! Các người đều khi dễ ta!”

Vừa nghe tiếng khóc truyền khai, tản ở hồ ngạn các nơi thị vệ cung nhân nhất thời xúm lại lại đây, hao hết võ mồm, không được năn nỉ, thật vất vả mới đưa tình thế bình ổn đi xuống.

Tần trạm đình phiền không thắng phiền, tức giận đến nhất dậm chân, lôi kéo tần hưng lan nói: “Đừng để ý đến hấn, đi, chúng ta lại qua bên kia...”

Mất thấy hai người phản phật chạy xa, Tần Chiêu ngọc lại là ủy khuất, lại là hâm mộ, nhìn bọn họ bóng dáng, ngay cả má biên nước mắt đều bắt chấp lau.

“Đừng khóc, ta đến với ngươi ngoạn —— ”

Một cái bạch từ bàn ngọc thủ lại đây, đỡ lấy kia khóc không được kích thích non nớt bả vai.

Tần Chiêu ngọc vừa quay đầu lại, chống lại một đôi sáng trông suốt con ngươi đen, sợ run hạ, nhu chấp nói: “Tam Hoàng huynh, ngươi bệnh được rồi?”

Tần Kinh Vũ cười gật đầu: “Đến, tiếng kêu Tam ca ca, ta liền đem này đưa ngươi.”

Lòng bàn tay mở ra, một phen thanh xanh ngọc trúc chế tiểu cung, tam chi dài nhỏ trúc tên, hiện ra trước mắt.

Yến nhi quả thật tâm linh khéo tay, mới vừa rồi ở trong rừng cây vô thanh vô tức bẻ gãy một cây thúy trúc, một phen chủ thủ tước a tước, không một hồi công phu, liền làm thành như vậy một phen khéo léo trúc cung cấp chính mình ngoạn.

Đáng tiếc a, nàng đối này đó công kích tính vũ khí thật sự không có hứng thú, vì thế làm thuận nước giong thuyền, hò hét tiểu hài tử.

Tần Chiêu ngọc diện giáp thượng còn lộ vẻ nước mắt, giống chỉ hồ tìm mắt con mèo nhỏ, đoạn trang bắt tay vào làm lý tiểu cung tiễn, cũng là nín khóc mỉm cười, thúy sinh sôi kêu lên: “Tam ca ca!”

“Ai, ngoạn!”

Tần Kinh Vũ sờ soạng hạ đầu của hấn, kia đồ bình khuôn mặt nhỏ nhắn càng xem càng là đáng yêu, nhện không được thẩu đi qua, lạch cạch hôn một cái.

Tần Chiêu ngọc hoàn toàn ngây người, lấp bắp nói: “Tam ca ca vì sao hôn ta?”

Tần Kinh Vũ ha ha cười nói: “Bởi vì ta thích ngươi a.”

Tần Chiêu ngọc vỗ về mặt, ngây ngốc nói: “Trừ bỏ mẫu phi, ngay cả hoàng tỷ cũng chưa... Không thân quá...”

Hấn nói hoàng tỷ, là mai phi sở ra trưởng công chúa, của hấn đồng bào thân tỷ, mười bốn tuổi Tần Phi Hoàng.

Tần Kinh Vũ Tâm trùng nhiên, thân là đại hạ trưởng công chúa, tước vị không thua phiên vương, tôn hào như thế, cho là cả nước cô gái mẫu điển phạm, hành vi cử chỉ kia cũng là từ nhỏ tuần hoàn cung đình lễ nghi, không dám có nửa phần vi phạm.

“Chỉ cần người ngoan, về sau ta thường xuyên thân người, rất?”

Tần Chiêu ngọc nghe được ngậy ngốc gật đầu, xem xét của nàng trí tuệ ổng tay áo khê gọi: “Tam ca ca, người quần áo hảo hảo...”

Tần Kinh Vũ cúi đầu nhìn hạ, buổi sáng vừa đổi tuyết sắc bộ đồ mới, này hội đã muốn nơi nơi là bùn, bẩn ô bất thành bộ dáng, bất quá, đây đúng là chính mình muốn hiệu quả ——

Ngay tại vừa rồi, nàng trước mặt kia hoàng đế lão ba cùng liên can hậu phi mặt, hoa lệ tề tề ngã ở bên bờ bùn thượng, sau đó làm như phát hiện tân đại lục bình thường, bắt diệc nhạc hồ ngoạn khởi bùn đến.

Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đều ở bên hồ săn bắn, tứ hoàng tử cũng ở một bên quan sát học tập, duy độc này tam hoàng tử lại đang đùa bùn.

Kể từ đó, chênh lệch lập tức liền rút ra .

Đại hoàng tử mẹ đẻ lê hoàng hậu cùng nhị hoàng tử mẹ đẻ hứa phi, nhìn xem mặt lộ hèn mọn, âm thầm vui mừng.

Mục phi không nói cái gì, chỉ mong kia cao hứng phần chấn thiếu niên, sâu kín tưởng, như vậy vui vẻ tươi cười, là ở Minh Hoa cung cho tới bây giờ chưa thấy qua , ngoạn bùn lại có ngại gì, từ nàng đi thôi.

Thiên tử phi tần dù sao lâu cư thâm cung, liền đem săn bắn cho rằng một lần cùng đi phu quân con du sơn ngoạn thủy lạc thú, người người châu ngọc lay động, váy dài hoa phục, đứng không thấy một hồi, trở về đến liền trên xe nghỉ tạm đi.

Tần Chiêu ngọc lúc này được cung tiến, trong lòng vui mừng, không nên học huynh trưởng nhóm bộ dáng, văn cung cài tên, bắn chết một phen.

Nhưng mà trải qua vừa rồi kia nhất làm âm ỉ, bên hồ vịt hoang đều bay đi, cách ngàn khá xa, không nói là hẩn, liền ngay cả đến cái người trưởng thành, cũng không dễ dàng tìm được tầm bắn trong vòng mục tiêu .

“Ô ô, Tam ca ca, không có con vịt ! Con vịt đều bay!”

Tần Kinh Vũ tiếp tục ngồi ở bên bờ nắm bắt tượng đất, thấy hẩn khóc tang khuôn mặt nhỏ nhắn, tội nghiệp thủ chính mình, không khỏi bật cười.

“Muốn con vịt, này còn không đơn giản, ta gọi là Yến nhi ca ca cho người biến cái ảo thuật, rất?”

Ngoắc ngón tay, bên cạnh ôn nhuận tuần tú tiểu thái giám khê mỉm cười, bước nhanh lại đây, cúi người hỏi: “Điện hạ?”

Tần Kinh Vũ chỉ chỉ chậm rãi hướng giữa hồ tới lui tuần tra vịt hoang đàn, chớp chớp mắt đẹp, cắn của hẩn lỗ tai nói: “Yến nhi, đi lấy chút điểm tâm đến, ta đói bụng...”

Ấm áp hơi thở xuy phát lại đây, như lan giống như xạ, mùi thơm say lòng người.

Yến nhi thấp lên tiếng, hành lễ bước chậm mà đi, đi đến nàng nhìn không thấy địa phương, thế này mới nhịn không được sờ hạ bên tai, nơi đó, đã muốn hồng đặc tượng bàn ủi bình thường.

Này điện hạ... Thật sự là...

Ngày tây di, mang theo vương công các đại thần lên núi săn bắn thiên tử sắp trở về, Tần Kinh Vũ không dám trì hoãn, ăn mấy khẩu điểm tâm, lại uy Tần Chiêu ngọc một khối, còn lại đều bài toái.

“Ngwan đệ đệ, còn có Yến nhi, chúng ta đến trận đấu, xem ai nhưng xa, rất?”

Đứng ở bên bờ đại thạch thượng, điểm tâm một khối tiếp một khối, không ngừng dùng sức hướng trong hồ ném đi.

Hơn mười tuổi thiếu niên, còn là có chút lực cánh tay, nhất ném đi, đó là nhiều trượng xa.

Chậm rãi, có cách gần chút vệt hoang bị hấp dẫn lại đây, cạc cạc kêu, bắt đầu hướng bên bờ hồi du.

Tần Chiêu ngọc hưng phấn thẳng khiêu, âm điệu đều thay đổi: “Tam... Tam ca ca, con vệt lại đây , đến đây!”

Tần Kinh Vũ từ lúc dự kiến bên trong, nhưng cũng há to miệng, ra vẻ kinh ngạc: “Nha, nguyên lai con vệt cũng muốn ăn của ta điểm tâm đâu! Rất hảo ngoạn !”

Liên ngay cả bên kia hai tay trống trơn hai vị hoàng tử cũng là thấy thể quay lại, tần trạm đình buông cung tiễn, trực tiếp liền hướng nàng trên vai thật mạnh chủ một quyền, buồn cười nói: “Tam Hoàng đệ, ta đang muốn nói ngươi lãng phí đồ ăn đâu, ngươi nhưng thật ra chó ngáp phải ruồi, đem này vệt hoang đùa lại đây .”

Tần Kinh Vũ ăn đau, lui ra phía sau nhất đi nhanh, nếu không Yến nhi mau tay nhanh mắt đỡ lấy, chỉ sợ đã muốn đặt mông ngã ngồi dưới đất .

Lỗ mông tên!

Trong lòng âm thầm mắng, trên mặt bất động thanh sắc, chỉ ngửa đầu cười nói: “Ha ha, ta cùng tứ hoàng đệ ở tỷ thí lực cánh tay...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thượng nước bần loang lổ, ngay cả tóc thượng đều là, có chút nhìn không ra nguyên trạng .

“Đại hoàng huynh, đi thôi, chúng ta lại đi săn con vệt...”

Nhị hoàng tử tần hưng lan xưa nay yêu khiết, vừa thấy nàng này phó bộ dáng, trong lòng ác cảm do sinh, chạy nhanh đem tần trạm đình lôi đi.

Tần Chiêu ngọc lúc trước ở hai người nơi đó không thảo thích, lúc này cũng không lại đi theo, chính mình cầm tiểu cung tiễn đối với trong hồ vệt hoang nhắm khoa tay múa chân, tuy rằng không một chi bắn trúng, nhưng cũng cao hứng không được.

Tần Kinh Vũ cúi đầu cười, phân phó Yến nhi nhìn hẩn, chính mình cử tay áo mặt một phen mặt, ngồi trở lại kia yên lặng chỗ, đùa nghịch bần đi cũng.

Tượng đất niết qua, sửa niết khác.

Niết cái cái gì đâu...

Gặp bốn bề vắng lặng, nghĩ nghĩ, trên tay bắt đầu động tác.

Bên hồ bần đất cứng mềm vừa phải, kinh nàng như vậy nhu ẩn xây, đường cầu, nhà cao tầng, dần dần hiện ra sơ hình đến.

“Như vậy cao phòng ốc, sẽ không suy sụp tháp sao?”

Nghe được sau lưng trầm thấp vừa hỏi, Tần Kinh Vũ cũng không quay đầu lại, không chút để ý đáp: “Nếu là căn cơ vững vàng, tự nhiên sẽ không hội tháp...”

Người nọ nhẹ nhàng nga một tiếng, có vẻ ký kinh ngạc lại phần chấn.

Tần Kinh Vũ rốt cục cảm thấy được cái gì, bỗng nhiên quay đầu.

Ông trời!

Ở cự nàng cận có một thước xa địa phương, cao lớn anh tuấn trung niên nam tử một thân long văn huyền phục, lưng thủ mà đứng, cười tùm tùm nhìn chính mình.

“Phụ... Phụ hoàng?”

7. Quyển 1 - Chương 7: Giương Cung Bạt Kiếm Xong Rồi!

Xong rồi!

Cư nhiên là Tần Nghị, nàng kia hoàng đế lão tử!

Thiên tử mang theo đi theo vương hầu quan to theo trên núi sẵn thú trở về, đều có liên can hậu phi hoàng tử đi lên nghênh đón, chính mình đều trốn được này góc sáng sủa, không nghĩ tới hẳn thế nhưng lặng yên tiến đến, cũng không biết ở sau người đứng bao lâu.

Tần Kinh Vũ chạy nhanh đứng dậy hành lễ, vừa vừa động làm, bả vai đã bị của hắn đại chưởng nhẹ nhàng áp chế, hòa nhau tại chỗ.

Tần Nghị thần nhiên phiêu liếc mắt một cái xa xa đang ở liệt sát vị hoang hai cái hoàng nhi, nhưng thật ra đối dưới này đầy người là bùn đứ nhỏ tràn ngập hứng thú, ngồi xổm xuống thân đến, tò mò hỏi: “Này lầu các làm thực hảo diệu a, Vũ nhi là nghĩ như thế nào đi ra?”

Còn cần tưởng sao, của nàng kiếp trước hai mươi một thế kỷ, khắp nơi đều có.

Tần Kinh Vũ nhân châu chuyển động, cúi đầu nhu chiếp nói: “Vũ nhi tối hôm qua làm giấc mộng, mơ thấy ...”

Tần Nghị gật đầu, nghĩ mới vừa nghe đến kia một câu, đột nhiên lòng có sở ngộ, hăng hái nói: “Vũ nhi làm tốt mộng a, trầm đại hạ giang sơn, bất chính giống này lăng vân cao lầu, chỉ cần căn cơ vững vàng, liền khả thiên thu muôn đời, sừng sừng không ngã!”

Này phụ hoàng, sức tưởng tượng thật đúng là phong phú đâu!

Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn, thừa dịp hắn không chú ý, lặng lẽ đem con tò te từng cái đẩy ngã phá hư, hủy thi diệt tích.

Ân, không thể lại làm cho người bên ngoài nhìn đến, nhớ lấy giấu tài, khoe khoang có tội...

Tần Nghị nhìn nàng bần hê hê tay nhỏ bé, nhẹ giọng lại hỏi: “Vũ nhi vì sao bất hòa huynh trưởng nhóm cùng nhau săn bắn?”

Săn con vịt, cùng tiểu hài tử quá gia gia đường như, kia cũng kêu săn bắn?

Tần Kinh Vũ Tâm để có chút khinh thường, nhếch miệng ngậy ngô cười: “Ta kéo không nhúc nhích cung...”

Tần Nghị rút ra nàng hồ mẫn nước bần ống tay áo, vỗ về kia mảnh khảnh cổ tay, đau lòng nói: “Vũ nhi này thân mình, thật sự là rất gầy yếu đi, xác thực tốt hảo rèn luyện hạ không thể, ngươi xem lời tướng quân công tử, so với người hai vị hoàng huynh đều cường, còn tuổi nhỏ, cũng đã có thể tùy phụ lên núi săn bắn ...”

Nói xong làm như nghĩ đến cái gì, quay đầu hướng sau lưng nhất đồng lớn Vũ lâm quân huy xuống tay, kêu: “Mục Ca, lại đây!”

“Là —— ”

Một gã thân thiện màu lam hoa phục thiếu niên buông ra dây cương, sải bước đi tới, khom mình hành lễ: “Mục Ca gặp qua bệ hạ, tam điện hạ.”

Thanh âm trong trẻo, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Tần Kinh Vũ Tâm trung vừa động, nhin không được ngửa đầu, cẩn thận đánh giá.

Thoáng nhìn dưới, không khỏi âm thầm ủng hộ.

Hảo một cái tư thế oai hùng bưng bưng mỹ thiếu niên!

Người tới đại khái mười sáu bảy tuổi, ngày thường mày kiếm mắt sáng, rất mũi đan môi, thân hình cường tráng cao ngất, nhưng không hiện tục tăng, bị một thân lưu loát võ sĩ trang bao vây da thịt ánh sáng màu vi hạt, có thể thấy được chỗ, đều là phiếm bởi vì trải qua rèn luyện mà chương hiện ra trơn bóng quang mang, cùng với kia quanh thân che giấu không được minh nhuệ khí.

Nếu nói Yến nhi mỹ ở chỗ ôn nhuận tú trí, như nhau dương chi thanh lộ, phong tư yếu điệu; như vậy này thiếu niên, còn lại là anh tuấn dương cương, phảng phất thanh tùng tuyết trắng, khí chất dâng trào.

Nghĩ đến Yến nhi, Tần Kinh Vũ theo bản năng nhìn về phía bồi ở Tần Chiêu ngọc bên người ám màu xanh thân ảnh, không nghĩ hần vừa vận nâng mâu nhìn phía chính mình, hai người ánh mắt chạm nhau, Yến nhi mặt mày cong lên, đôi nàg mỉm cười.

Mà Tần Nghị trước người thiếu niên, hành lễ xong, tức là lui ra phía sau từng bước, trên mặt mang theo ánh mặt trời bàn sáng lạn tươi cười, cố ý vô tình, hướng Tần Kinh Vũ bên này nhìn qua.

Một cái hàm súc, lại mỹ xinh đẹp; một cái đằng hoàng, cũng suất mạo phao.

Không được, đầu chói sáng , hoa mắt , chịu không nổi ...

Tần Nghị một chưởng phách về phía kia thiếu niên bả vai, cười vang nói: “Mục Ca hôm nay ở trên núi biểu hiện khả gia, con mỗi cư nhiên so với trăm thiếu không bao nhiêu, thật sự là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, hậu sinh khả ỷ a!”

Bị gọi làm Mục Ca thiếu niên ôm quyền, khiêm tốn nói: “Bệ hạ quá khen, Mục Ca bất quá là vận khí có vẻ hảo mà thôi.”

Tần Nghị cười nói: “Không kiêu không nóng nảy, tốt lắm, Mục Ca, trăm chờ người kế thừa cha người y bát, lên làm đại hạ trẻ tuổi nhất tướng quân!”

Thiếu niên nghiêm mặt, nghiêm mặt nói: “Mục Ca ghi nhớ dạy bảo, định không phụ bệ hạ sở vọng.”

“Hảo!”

Tần Nghị tán thưởng một tiếng, chuyển hướng Tần Kinh Vũ, nghiêm nghị nói: “Vũ nhi, ta đại hạ cho tới bây giờ Sùng Văn thượng võ, giống Mục Ca như vậy thiếu niên anh hùng, làm là các người vài cái học tập điển phạm, trăm này sẽ đi nhìn một cái người hai vị hoàng huynh, người cùng Mục Ca hảo hảo tâm sự, ngày sau còn thật sự học bài học bản lĩnh...”

Mục Ca? Lôi tướng quân công tử, Lôi Mục Ca?

Tần Kinh Vũ khẽ nhíu mày, làm như ở nơi nào nghe qua tên này ——

Đúng rồi, tối hôm qua mẹ con lưỡng nữ tiền nói chuyện phiếm, giống như mục phi nhắc tới quá này Lôi Mục Ca, nói hần còn trẻ anh tuấn, văn võ song toàn, là trưởng công chúa Tần Phi Hoàng người trong lòng...

Ách, tương lai tỷ phu?

Lôi Mục Ca khom mình hành lễ, đãi thánh giá đi xa, thế này mới nhìn thượng ngồi bất động ngốc lăng hoàng tử, gặp kia khuôn mặt nhỏ nhắn thượng tả một đạo, hữu một khối, tất cả đều là nước bần vết bẩn, không khối khối môi giờ lên, tươi cười làm sâu sắc.

Tần Kinh Vũ trừng hần liếc mắt một cái, trong lòng có nho nhỏ cơn tức.

Cười cái gì cười, nàng không phải là chơi đùa bần, “Không cẩn thận” dơ mặt cùng quần áo mà thôi!

Chỉ nhìn mặt ngoài tên, làm sao sẽ biết chính mình cách kinh đi quốc kế hoạch lớn chí lớn...

Kia Tần Phi Hoàng cho tới bây giờ đều là đáng vẻ bất loạn, quần áo ngăn nắp, này hội đang ở liền trên xe nhu thuận ngồi đầu, làm sao không ân cần lấy lòng nàng đi, ngược lại đứng ở chỗ này cười nhạo chính mình?

“Đến, ta kéo người đứng lên —— ”

Lôi Mục Ca lược nhất xoay người, hướng nàng vươn tay đến, động tác rõ ràng hữu lực, hào nghiêm túc.

“Điện hạ...”

Cùng lúc đó, phía sau cũng truyền đến ôn nhuận khinh gọi, thanh quang chợt lóe, trắng nõn bàn tay tùy theo mà đến.

“Điện hạ là muốn đứng dậy sao, Yến nhi đến phù người —— ”

Không chỉ có là thiên lam vô sĩ phục cùng ám thanh thái giám trang va chạm, hai người hai mặt tương đối, ánh mắt cũng là ở giữa không trung thấu thượng, nhất minh tối sầm lại, ánh lửa ẩn hiện.

Tần Kinh Vũ chọn hạ mi, đang có chút chần chờ, Yến nhi thủ đã qua đến, không khỏi phân trần, cầm của nàng cánh tay nhẹ nhàng hướng về phía trước vùng, cả người tức là bị hắn bán phù bán ôm, vững vàng đứng lên.

Lôi Mục Ca thảo cái mắt mặt, cũng là không tức giận, chỉ tự giễu cười cười, liền ôm quyền, đi nhanh mà đi. Xú tiểu tử, túm cái gì túm, đừng tưởng rằng liền chính hắn là thần, người khác liền đều là nạo loại!

Ở nàng trong mắt, đều là một ít tiểu thí hài mà thôi!

Tần Kinh Vũ nhìn kia thiếu niên tư thế oai hùng cao ngất bóng dáng, hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn phía bên người người, phách về phía bờ vai của hắn, trước mắt ý cười, chặc chặc khen ngợi.

“Liền người thận trọng, ngoan, về sau hảo hảo đi theo ta hỗn, ta sẽ tráo của ngươi!”

Yến nhi ngẩn ngơ, đôi mắt lý thanh nhuận như nước, thấp uyển thở dài.

“Điện hạ, giữ lời nói, Yến nhi khả nhớ kỹ...”

8. Quyển 1 - Chương 8: Thoát Thai Hoán Cốt

Từ Thượng Lâm Uyển sẵn sẵn trở về, Tần Kinh Vũ nho nhỏ bị bệnh một hồi.

Mục Vân Phong cẩn thận chẩn đoán, cũng không tra ra cụ thể nguyên nhân đến, duy nhất khả năng, chính là ở bên hồ ngoạ bùn, quần áo ướt đầm bị lạnh, dẫn phát phong hàn bệnh trạng.

Tần Kinh Vũ nằm ở tháp thượng, không được thở dài.

Này chiều chuộng thân mình, thật sự có chút yếu đuối, giống như kiếp trước chính mình, chính một cái khỏe mạnh cục cưng!

Bất quá nói còn nói trở về, người nghèo gia đứa nhỏ tiện sinh tiện dưỡng, ngược lại khỏe mạnh hơn.

Ăn vào Mục Vân Phong phối chế chén thuốc, vẫn ngủ không nở, mơ hồ trung cảm giác hốt lãnh hốt nóng, tựa hồ có một cỗ dòng nước ấm ở quanh thân chạy, ngũ tạng lục phủ, tứ chi thân thể, nói không nên lời thoải mái sáng khoái.

Thuốc này, thật đúng là dùng được.

Vừa nghĩ như vậy hạ, bên tai tựa hồ có nhân cười nhẹ: “Nha đầu, của ta lễ vật hội dần dần phát huy dùng được, hy vọng ngươi thích.”

Hình như là, Minh vương thanh âm...

Tĩnh lại thời điểm, cả người ra vừa thông suốt đại hân, dính dính hồ, rất khó chịu, chạy nhanh kêu Phi Thúy phóng thủy tắm rửa.

Ngâm mình ở ấm áp nước ấm lý, chính tẩy cao hứng, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa rất nhỏ tiếng bước chân.

Kỳ quái, bên trong dòng nước tiếng vang không ngừng, gian ngoài động tĩnh, thường lui tới đều là chút bất giác, hôm nay như thế nào đột nhiên trở nên lọt vào tai rõ ràng?

Tần Kinh Vũ ẩn hạ lòng nghi ngờ, không chút để ý hỏi: “Là Phi Thúy sao?”

“Là, điện hạ tẩy tốt lắm sao, nhưng là muốn đi lên?”

“Người ở bên ngoài hậu, ta cái này đi ra.”

Tắm rửa sau, cả người đều là thần thanh khí爽, đi lại nhẹ nhàng.

Đi ra thời điểm, Phi Thúy chính đẩy ra cửa sổ, nghênh đón vài tiếng thanh thúy điều kêu.

Tần Kinh Vũ liếc mắt một cái miết đi, chỉ thấy một cái chim hoàng oanh ở ngọn cây lúi khởi, giương cánh bay lên tận trời, kia chim chóc phức đẽ, một vòng hắc bạch giao nhau văn lộ rõ ràng có thể thấy được.

Trong lúc nhất thời, ngốc lập chỗ cũ, không rõ cho nên.

Quái, chính mình thị lực, khi nào thì như vậy tốt lắm, xa ở trăm bước ở ngoài sự việc, cũng có thể nhìn xem rành mạch.

Sinh một hồi bệnh, cư nhiên trở nên hiểu biết trí tuệ, tâm trí thanh minh?

Trăm tư không thể này giải, đành phải mang theo kia ti giặt mình lảng, chậm rãi ngồi vào trang trước đài.

Sau lưng nhẹ giọng nhất gọi: “Điện hạ, Yển nhi cho người chải đầu, được?”

“Hảo.”

Cửa hán động tác, vẫn là như vậy mềm nhẹ cẩn thận, cẩn thận lau làm sợi tóc thượng thủy tí, cây lược gỗ khinh sấp mở đầu, đó là không hề trở ngại, theo kia một đầu mềm nhẵn tóc đen lập tức xuống.

Tần Kinh Vũ nhắm mắt, hưởng thụ hán tử mĩ hầu hạ.

Cây lược gỗ hoa động sợi tóc thanh âm, nguyên lai cũng là như vậy ôn nhu dễ nghe, giống như là gió nhẹ phất quá cầm huyền, sần sật rung động, bạn thiếu niên tươi mát sang sảng hơi thở, đó là một loại ẩn ẩn thần nhiên hương khí, nói không nên lời hảo nghe thấy.

Di, đợi chút, khi nào thì, chính mình xúc giác cũng là như thế linh mẫn ?

Tần Kinh Vũ chợt tranh mâu xoay người, vừa vặn chống lại ngoài cửa người tìm tòi nghiên cứu khó hiểu mặt mày.

“Mẫu phi —— ”

Khi nói chuyện, da đầu vi đau, lại là vì chính mình động tác quá đại, sổ căn nhu trường sợi tóc quấn quanh ở sơ xỉ thượng, bị sinh sôi bề gầy.

“Điện hạ, thực xin lỗi...”

Yển nhi chậm rãi cúi đầu đi xuống, nhìn ngón tay gian đoạn phát, sắc mặt trắng bệch, thanh âm khê run, làm như sợ tới mức không nhẹ.

“Xả đoạn mấy căn tóc, không có gì cùng lắm thì , còn có thể dài trở về không phải?”

Tần Kinh Vũ hào không thềm để ý xua tay, ý bảo hán lui ra, chính mình còn lại là nhẹ nhàng tiến ra đón, văn trụ Mục Vân Phong cánh tay, cười yếu ớt yển ngữ.

“Mẫu phi, người đi đâu lý ?”

“Người phụ hoàng hồi bệnh tình của người, kêu người đã khỏe sau phải đi ngự thư phòng nghe lão sư giảng bài ——” Mục Vân Phong kéo nàng ngồi xuống, nhìn kia thiếu niên quy củ cáo lui thân ảnh, mày nhíu lại, hồi lâu, mới trầm ngâm nói, “Vũ nhi, này Yển nhi, người trước kia không phải không thể nào thích hán sao, chưa bao giờ làm cho hán gần người ...”

Tần Kinh Vũ lấp bắp kinh hãi, cười nói: “Mẫu phi vì sao nói như vậy, ta muốn là không thích hán, làm sao có thể làm cho hán khi ta bên người nội thị?”

Phi Thúy nhất gan sợ phiền phức, tuyệt không dám ở chính mình trước mặt nói dối nói láo, chính mình cũng cho tới bây giờ không hoài nghi quá này bên người nội thị xưng hô chân thật tính.

Mà Yển nhi, diện mạo tuấn dật, tâm tư xảo diệu, từ đầu đến chân chọn không ra nửa điểm tật xấu đến, ngay cả như vậy cấp dưới đều chường mắt mắt, nàng thực hoài nghi, khối này thân thể tiên chủ nhân, rốt cuộc là cái gì ánh mắt, cái gì tâm tính?

Mục Vân Phong nhìn chăm chăm nàng xem sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Vũ nhi, người đem sự tình trước kia đều đã quên sao? Nay Yến nhi, là chính người nói hắt lại lịch không rõ, chỉ bằng thời khắc phòng bị, cho nên người mới đem hắt mang theo trên người, một tắc cũng không rời a...”

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên bật cười: “Ta thực nói như vậy?”

Trước kia Tần Kinh Vũ, thật sự là quá cẩn thận cẩn thận đi, Yến nhi, bất quá chính là cái đứa nhỏ a, nếu đặt ở cửa nàng kiếp trước, cũng chính là cái học sinh trung học mà thôi, một cái có như vậy trong suốt ánh mắt thiếu niên, nàng đánh chết đều không tin, hắt hội đối chính mình bất lợi.

Có phải hay không thân ở hậu cung nữ tử, đều là cả ngày như vậy nghi thần nghi quỷ, lục đục với nhau? Không phiền lụy sao...

Mục Vân Phong thấy nàng một bộ gợn sóng không sợ hãi bộ dáng, hơi hơi thở dài: “Người nha, lúc này trúng độc sau, tính tình này thật sự là thay đổi rất nhiều...”

Khởi chỉ là thay đổi rất nhiều, căn bản chính là thay đổi cá nhân được không...

Chiếm lấy người ta thân thể, ở đối mặt kí chủ thân nhân thời điểm, khó tránh khỏi hội sinh ra một chút áy náy chột dạ, Tần Kinh Vũ cúi đầu, ngượng ngùng cười: “Ta không là cái gì đều đã quên sao, về sau nhớ lại đến thì tốt rồi.”

“Vũ nhi, Yến nhi việc, thà rằng tin này có, không thể tin này vô ——” Mục Vân Phong nghĩ nghĩ, tự đắc cười, “Không cần người quan tâm, ta đều có chủ trương, để cho uy hấn một viên người ngoại công đặc chế đan dược, ngày sau không sợ hắt khởi dị tâm!”

Tần Kinh Vũ bất đắc dĩ, chỉ phải gật đầu đáp ứng: “Ân, mẫu phi đem đan dược cho ta đi, ta sẽ làm cho hắt ăn ...”

Tiếng chưa lạc, đột nhiên nghe được ngoài cửa sổ truyền đến rất nhỏ tiếng vang, giống như là có người ở cúi đầu hít vào.

“Ai?”

Mục Vân Phong ngồi không nhúc nhích, Tần Kinh Vũ Tâm sinh khác thường, mạnh nhảy dựng lên, thân mình lập tức bổ nhào vào cửa sổ thượng.

Nhất đạo nhân ảnh nháy mắt hiện lên, biến mất ở hành lang dài cuối.

Tần Kinh Vũ nheo lại mắt, là hắt...

“Vũ nhi, làm sao vậy?”

Nghe phía sau câu hỏi, Tần Kinh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, xoay người trở về, trên mặt đã là sắc mặt như thường, miệng cười nết na.

“Không có gì, là ta nghe lầm ...”

Mẫu phi người mang võ công, cư nhiên không vì sở sát, nhưng thật ra chính mình, có thể rõ ràng nghe được dị vang, rốt cuộc sao lại thế này?

Nghĩ này nửa ngày đến linh mẫn dị thường cảm quan, trong lòng vừa động, nhẹ giọng nói: “Mẫu phi, người giúp ta nhìn xem được, ta cảm thấy hôm nay tĩnh lại sau, cả người đều là là lạ , cả người không thích hợp, chớ không phải là... Lại trúng độc ?”

9. Quyển 1 - Chương 9: Đại Náo Học Đường

Ngự hoa viên.

Xuân gió thổi qua liễu sao, lâm viên ở chỗ sâu trong, đã có hải đường sổ chi, chi phồn diệp mật, dựng thẳng cúi hoành tà, đám đám thịnh diễm, giống nhau cảnh xuân đều đã bị nó chiếm hết.

Trong rừng đường mòn, đi tới hai đạo thân ảnh, một cái đoan trang diễm lệ nhỏ nhắn mềm mại, một cái cao ngất gầy yếu.

Tần Kinh Vũ bước chậm đi ở phía trước, sắc mặt vì có giật mình lảng, vừa đi vừa là suy nghĩ.

Hôm qua chính mình từ mẫu phi toàn thân cao thấp, tỉ mỉ kiểm tra một phen, vẫn chưa phát hiện gì trùng độc bệnh trạng, đối với này đột nhiên trở nên hiểu biết ** một chuyện, cũng không thể làm ra hợp lý giải thích đến.

Đối này, Mục Vân Phong cũng là kinh hãi như điên.

Nghe nói, nàng này thân mình, còn tại từ trong bụng mẹ là lúc, liền căn cơ hư thiếu, đánh ra sinh ra được thể nhược nhiều bệnh, ngoại công mục thanh hàng năm thường lui tới thâm sơn dã lâm, thỉnh thoảng đưa tới trăm năm sơn tham ngàn tái cổ linh chi, thể này mới bảo trụ này mạng nhỏ, mà nay thiên giáng kỳ duyên, đột nhiên ngũ cảm thông minh, linh động dị thường, thật to bù lại phía trước không đủ, thực là đại hạnh trong bất hạnh.

Không nghĩ ra a không nghĩ ra, có lẽ, thật là thiên thượng diệu hạm bánh ...

“Điện hạ, ra cửa hông, đó là ngự thư phòng.”

Tần Kinh Vũ lên tiếng, quay đầu đi qua, nhìn về phía kia hơi hơi khom người thiếu niên, cười nói: “Yến nhi, người một ngày này đến, có chút không thích hợp a, ta như thế nào cảm thấy người có chút sợ ta đâu...”

Có một số việc, chính mình không đề, cũng không có nghĩa là cứ như vậy quên đi, chẳng qua, nàng nhất quán tín điều tức là, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người...

Yến nhi mím môi, đầu cúi càng thấp: “Điện hạ nhiều lo lắng, Yến nhi không dám.”

“Phải không —— ”

Tần Kinh Vũ lẳng lẳng nhìn hẩn, trước mắt thiếu niên, cứ việc là thân cung nhân nội thị thông thường ám màu xanh thâm y, sụp mi thuận mắt, cung kính nhu nhược, lại đều có một phen thanh nhã khí khái, cùng mờ mờ ảo ảo ngạo khí.

Chóp mũi, trần ngập thiếu niên thanh nhẹ đậm hơi thở, cứ việc thân ở hoa hải bên trong, nhưng cũng mờ mờ ảo ảo trần ra, dễ dàng phân biệt.

Bất tri bất giác, vẫn giấu ở ở sâu trong nội tâm nghi vấn thoát ra: “Vì sao phải tiến cung đảm đương thái giám đầu? Lấy của người tư chất, làm có càng thêm mỹ mãn nhân sinh...”

Yến nhi kinh ngạc ngẩng đầu, hẹp dài con ngươi đen trung u quang hiện lên, khuôn mặt tuấn tú thượng nguyên bản buộc chặt đường cong hơi hơi mềm mại vài phần, ngũ khí thần nhiên, tiếng nói lý nhưng lại mang theo một chút ý cười: “Vấn đề này, điện hạ sớm liền hỏi qua Yến nhi .”

Thế nhưng hỏi qua , thực khứ!

Ách, nói thiếu cho thỏa đáng, ngôn nhiều tất thất...

“Ha ha, hình như là có có chuyện như vậy...”

Tần Kinh Vũ bản khởi mặt, tránh đi hẩn tựa tiểu phi tiểu ánh mắt, ho nhẹ hai tiếng nói: “Đi nhanh chút đi, tiên sinh nên chờ nóng nẩy, hôm nay là ta lần đầu tiên nghe giảng bài đầu, cũng không thể muộn lâu lắm.”

“Là, điện hạ.”

Một đường phân hoa phát liễu, lại đi rồi hơn mười bước, quả nhiên ra hoa viên, đi vào một chỗ đại khí uy nghiêm kiến trúc trước mặt.

Sớm có một gã năm lão thái giám đứng ở cửa, chính đây mặt lo lắng, thấy nàng lại đây, lập tức hành lễ dẫn đường.

Tần Kinh Vũ bước trên tảng đá bậc thang, chậm chậm mại động cước bước, trong lòng đối này nghe giảng bài việc vi cảm chán ghét.

Chính mình một cái hiện đại xã hội đường đường tốt nghiệp đại học sinh, cư nhiên muốn tới nghe này đó phong kiến lễ giáo chi, hề, giả, dã, cũng quá không thú vị đi.

Kia lão thái giám nhanh đi vài bước, không gặp nàng theo kịp, chỉ phải quay đầu thúc giục: “Tam điện hạ mau chút đi thôi, khác vài vị điện hạ sớm đi ra , Hàn tiên sinh đã muốn muốn phát hỏa ...”

Hàn tiên sinh?

Hàn dịch, học thức uyên bác, tinh thông bách gia, tiền nhiệm Ngự Sử đại phu, còn từng đã làm thiên tử Tần Nghị Thái Phó, cương trực ghét đua nịnh, vốn đã có quy ẩn ý, lần này là bị Tần Nghị một lần nữa thỉnh hồi hoàng cung, tên là hướng chư vị hoàng tử truyền thụ kinh học, thực tế còn lại là vì đại Hạ vương hướng chọn lựa cùng bồi dưỡng tương lai thái tử.

Tần Kinh Vũ nhớ tới Mục Vân Phong phía trước lời nói, thu liễm tâm thần, vẫn là không nhanh không chậm, dẫn Yến nhi từ từ tiến bước.

Khấu khai cửa phòng, phòng trong liên can nhân chờ ánh mắt tề loát loát nhìn lại đây.

Chủ tịch thượng, một gã áo xanh lão giả đứng dẫn ngồi ngay ngắn, xác nhận đang ở chấp cuốn truyền thụ, mà bị sinh sôi đánh gãy; phía dưới bãi có tứ trường án thư, phân biệt là đại hoàng tử tần trạm đình, nhị hoàng tử tần hưng lan, cùng với tứ hoàng tử Tần Chiêu ngọc.

Vừa thấy nàng đứng ở cửa, Tần Chiêu ngọc nhãn tình sáng lên, chỉ vào bên người không vị, miệng hình khoa tay múa chân nói: “Tam Hoàng huynh, bên này!”

Tần Kinh Vũ hướng hắc cười cười, vừa vừa nhắc bước, áo xanh lão giả trong tay không biết khi nào nhiều ra một phen thuốc đến, phách một tiếng già ở thuộc loại của nàng kia trường án thư thượng.

“Lão phu có nói quá làm cho tam điện hạ tiến vào sao?”

Lão nhân này, tính tình nhưng thật ra không nhỏ!

Tần Kinh Vũ biển mếu máo, biết điều lui ra phía sau từng bước, làm bộ gõ gõ cửa, tùy ý vừa chấp tay: “Hàn tiên sinh, bản điện hạ có thể tiến vào sao?”

Hàn dịch miết nàng liếc mắt một cái, hờ hững nói: “Tam điện hạ đến muộn một cái canh giờ, ở trước cửa phạt đứng một khắc chung, lại tiến vào nghe giảng bài.”

Tần Kinh Vũ nhin xuống đáy lòng khen ngợi, ngửa đầu nhìn hắc, biện giải nói: “Bản điện hạ sinh bệnh , hành động không tiện, đi bất khoái.”

Thanh âm chưa dứt, Tần Chiêu ngọc đi theo nhỏ giọng phụ họa: “Tam Hoàng huynh quả thật là sinh bệnh , sẵn sẵn khi ở bên hồ trúng gió bị lạnh...”

Hàn dịch nhíu mày, nhìn về phía còn lại hai người: “Xác thực có việc này?”

Tần trạm đình không đáp, tần hưng lan khê cười nói: “Tam Hoàng đệ ngày ấy ngoạ bần ngoạ cao hứng, như thế nào, thế nhưng bị bệnh?”

“Ngoạ bần —— ”

Hàn dịch quét Tần Kinh Vũ liếc mắt một cái, thanh bằng nói: “Sinh bệnh không phải lý do, đi học muộn, lý nên bị phạt, tam điện hạ ở ngoài cửa đứng đủ thời điểm lại vào đi.”

Muộn một cái canh giờ, phạt đứng một khắc chung, đã muộn là từ khinh xử lý , cố tình có nhân chính là không giảng đạo lý.

“Ta phụ hoàng cũng chưa phạt quá ta, ngươi cái tao lão nhân, dựa vào cái gì! Hừ hừ, này khóa, bản điện hạ không hiếm lạ thượng!”

Tần Kinh Vũ dứt lời, chỉ cao khí ngang, phất tay áo bước đi.

“Đứng lại!”

Hàn dịch xanh mét hé ra mặt, đi nhanh tiến lên, giữ chặt cửa nàng ống tay áo.

Tần Kinh Vũ chỉ lo nổi giận dùng dùng đi phía trước đi, một cái không lưu ý, chợt nghe tê một tiếng, phía bên phải cổ tay áo bị xả liệt.

Hàn dịch thấy thế ngẩn ngơ, Tần Kinh Vũ đã muốn tiên phát chế nhân, giờ ống tay áo, âm hiểm cười nói: “Cái này bộ đồ mới thường, nhưng là ta phụ hoàng ban cho, Hàn tiên sinh, ngươi là cố ý đi? Coi rẻ quân vương, phải bị tội gì!”

“Lão phu không phải...”

“Ta muốn nói cho phụ hoàng đi!”

Thừa dịp hấn ngạc nhiên bất động, Tần Kinh Vũ nhếch miệng cười, quay đầu đoạt môn mà đi.

Hàn dịch phản ứng lại đây, giận nhiên thân thủ, đem kia nhỏ bé yếu ớt cánh tay túm trở về: “Ngươi này đầy tớ nhỏ! Cho ta trở về! Lão phu hôm nay không nên hảo hảo giáo huấn ngươi không thể!”

Tần Kinh Vũ bị hấn túm trọng tâm không xong, nhất cúi đầu, nhìn thấy vỡ tan cổ tay áo, oán hận nói: “Ngươi bồi! Ngươi bồi của ta bộ đồ mới thường! Hàn lão nhân, xả phá hư bản điện hạ xiêm y, ta muốn ngươi táng gia bại sản!”

“Ngươi!”

Hàn dịch nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt dữ phát lạnh lẽo thâm trầm: “Hảo, lão phu bồi cho ngươi, nên bao nhiêu là bao nhiêu, bất quá...”

Tần Kinh Vũ bị hấn trừng chợt dạ, tự giác vui đùa khai lớn, nay đâm lao phải theo lao, ở trước mặt mọi người cũng không cam yếu thế, ngạnh cổ hỏi ngược lại: “Bất quá cái gì?”

“Xiêm y muốn bồi, xử phạt gấp bội —— ”

Khi nói chuyện, hàn dịch đã muốn là vãn khởi khoan tay áo, bắt được tay nàng, lòng bàn tay hướng về phía trước, thước đánh rơi: “Nhục mạ sư trưởng, không phục quản giáo, bỏ phạt đứng ở ngoài, lại ăn lão phu thước mười hạ!”

Mắt thấy kia trầm trọng rộng thùng thành thước thật mạnh hạ xuống, Tần Kinh Vũ sắc mặt nhất bạch, sợ tới mức nhắm mắt thét chói tai: “Phụ hoàng, cứu mạng a!”

Lão nhân này, chỉ đùa một chút đều không được, thật sao nói đánh là đánh a?

Mạng ta xong rồi!

10. Quyển 1 - Chương 10: Như Thế Bất Hảo

Mười hai tuổi nàng, lòng bàn tay non mềm tinh tế, giống như bạch ngọc.

Kia thước hung hăng đánh đánh tiếp, phi khởi một đạo hồng ngân không thể!

Tần Kinh Vũ dùng sức giãy dụa, lên tiếng kêu to: “Hàn lão nhân, ngươi dám đánh ta! Ngươi dám! Ta cùng với ngươi bất cộng đái thiên!”

Dù sao đều đào thoát không được bị đánh vận mệnh, đơn giản đem sự tình lại náo đại chút, nhất định phải làm cho này vô lý hoàng tử hình tượng xâm nhập lòng người, từng bước bán ra, từ nay về sau một thân thoải mái, trời cao biển rộng.

“Tam Hoàng đệ, tại sao đối tiên sinh như vậy vô lễ?”

Phát biểu người, là tần trạm đình, thân là hoàng trưởng tử, lúc này cũng bải chùng tộc trưởng tư thái, một câu qua đi, lập tức không nói.

Tần hưng lan thờ ơ, chỉ thần sắc thản nhiên: “Tiên sinh bớt giận, đừng chọc tức thân mình.”

Nhưng thật ra kia Tần Chiêu ngọc, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch, đầy mặt lo lắng, lại ngại cho học đường uy nghiêm, không dám hát đệm lỗ mãng.

“Hàn lão nhân, người nếu là đánh ta, ta phải đi phụ hoàng trước mặt tham người một quyển! Cáo người khi dễ nhỏ yếu, độc hại sinh linh! Ô ô, bải của người quan, sao nhà của người, chức của người tài, cho người đi xin cơm làm khát cái!”

Hàn dịch nhìn thấy Tần Kinh Vũ kia trừng mắt dựng thẳng mực nước mắt bay tán loạn bộ dáng, trong lòng chút không nhuỷ, đem nàng cổ tay nắm tử nhanh, trong tay thước vẫn là cao giơ lên cao khởi, thật mạnh hạ xuống.

“Lão phu muốn đánh người, đánh người này mực vô tôn trưởng tiểu tử! Chính là bệ hạ tới, cũng cứu không thể người!”

Điện quang hỏa thạch gian, nhất đạo nhân ảnh đánh tới, đem nàng hướng bên cạnh nhẹ nhàng vùng.

Lạch cạch một chút, thước hạ xuống, đánh vào người tới cũng không dày rộng trên vai, y sắc ám thanh.

Là... Hậu ở ngoài cửa Yến nhi.

“Tiên sinh! Tam điện hạ không phải cố ý bị muộ rồi, đều là vì ta chiếu cố không chu toàn, mang lầm đường! Điện hạ thể nhược, thỉnh tiên sinh trách phạt ta, không cần đánh điện hạ, đánh ta đi, ta nguyện đại điện hạ bị phạt!”

Kia ôn nhuận ngạo khí thiếu niên, thể nhưng che ở nàng trước người, đối với hàn dịch bùm một tiếng quỳ xuống, ăn nói khép nép, liên tục xin tha.

Hàn dịch tức giận chưa tiêu, thước chỉ hướng hần, nghiêm nghị nói: “Lão phu giáo huấn là chủ tử, không phải nô tài, người cút ngay cho ta!”

“Yến nhi —— ”

Tần Kinh Vũ thì trào một tiếng, đang muốn gọi hần lui ra, bỗng nhiên thoáng nhìn kia cách đó không xa, tần trạm đình cùng tần hưng lan ung dung sống chết mặc bây thản thái, trong lòng vừa động, đến bên miệng lưỡi nói nhất thời nuốt trở vào, ra vẻ hoảng sợ nhìn chằm chằm kia thước, rưng rưng than thở nói, “Nếu không, Yến nhi thay ta bị phạt, ta sẽ không cho người bồi xiêm y ...”

Người ta là chủ bán cầu vinh, nàng là bán bộc xin tha, đạo lý giống nhau, trăm sông đổ về một biển.

Muốn phá hư, liền phá hư rồi cuộc...

Hàn dịch thản nhiên phiêu nàng liếc mắt một cái, hướng dưới thiếu niên: “Người thật muốn thay người chủ tử bị phạt?”

Yến nhi sắc mặt vi bạch, cắn môi nói: “Là.”

Hàn dịch hừ một tiếng, lãnh đạm nói: “Tốt lắm, Yến nhi đại tam điện hạ nhận thước dùng cách xử phạt về thể xác, tam điện hạ trở về sao chép lễ thiên thứ bốn tiết một trăm lần, chỉ bằng chữ viết tinh tế, trông không sai lậu, ngày mai sáng sớm nộp lên.”

Dứt lời, quay đầu lại gọi: “Lâm tĩnh.”

“Là, tiên sinh.”

Tần Kinh Vũ này mới phát hiện góc sáng sửa còn ngồi một gã đang ở cúi đầu nghiên mặc áo xanh thiếu niên, nghe được hàn dịch gọi thanh, lập tức đứng lên, đi nhanh lại đây, chấp tay nói: “Tiên sinh có gì phân phó?”

Hàn dịch cầm trong tay thước đưa cho hần, chỉ vào Yến nhi nói: “Dẫn hần đi ra ngoài, đánh chừng cữu hạ.”

Lâm tĩnh gật đầu, kéo Yến nhi, thôi hẳn xuất môn.

“Yến nhi!”

Tần Kinh Vũ nhin không được kêu, tròng mắt kia như trước cao ngất bóng dáng, ẩn ở trong tay áo quyền đầu dĩ nhiên nắm chặt, trong lòng có nhè nhẹ đau.

Nhân sinh đến chính là ích kỷ , thực xin lỗi , Yến nhi.

Vì cấp chính mình trong cung cuộc sống tránh đi mầm tai vạ, giảm bớt phiền toái, nàng chỉ có thể lựa chọn làm cho hẳn cùng chính mình diễn trò.

Hôm nay việc, nàng hội bồi thường của hẳn!

Yến nhi đã muốn đi ra khỏi cửa phòng, nghe thấy nàng gọi, ngoái đầu nhìn lại cười, kia ánh mắt, đưa tình như nước, giống như ở trấn an.

Tần Kinh Vũ Tâm đầu run lên, hí mắt nhìn về phía so với hẳn cao hơn nữa cái đầu lâm tĩnh, giọng cảm hận nói: “Họ Lâm , người cấp bản điện hạ nhớ kỹ, đả cầu cũng phải nhìn chủ nhân! Nếu đem của ta nhân làm bị thương , hừ hừ...”

Lâm tĩnh cười cười, thi lễ nói: “Đa tạ tam điện hạ nhắc nhở, tại hạ theo lẽ công bằng làm việc, tự có chừng mực.”

Gặp hai người rồi đi, hàn dịch trên mặt hàn sương trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ vào cửa nói: “Tam điện hạ, thỉnh đi.”

Tần Kinh Vũ hiểu được hẳn là nói phạt đứng việc, cắn răng một cái, lại muốn phát tác, ống tay áo lại là bị người nhẹ nhàng nhất xả.

Ghé mắt vừa thấy, Tần Chiêu ngọc khẽ lắc đầu, không được cấp chính mình nháy mắt: “Tam Hoàng huynh, đừng...”

Cũng thế, chuyển biến tốt hãy thu.

Không tình nguyện đi ra ngoài, vừa đi vừa niệm: “Hàn lão nhân, hôm nay này bút trưởng, bản điện hạ nhớ kỹ, chúng ta chờ xem!”

Hành lang dài kia đầu nàng nhìn không thấy địa phương, truyền đến thước già ở da thịt thượng rầu rĩ tiếng vang, còn kèm theo thiếu niên ức chế không được than nhẹ, rõ ràng lọt vào tai.

Tần Kinh Vũ nghe được hốc mắt đỏ lên, suýt nữa rút xuống lệ đến, chạy nhanh tùy tay một chút, dường như không có việc gì đứng, hết nhìn đông tới nhìn tây, mọi cách không chốn nường tựa.

Thanh âm đình chỉ, hết thảy quy về tĩnh lặng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lâm tĩnh thân ảnh dần dần xuất hiện ở tầm mắt bên trong, sắc mặt bình tĩnh đi trở về đến.

Tần Kinh Vũ mím môi theo dõi hẳn, hai mặt tương đối.

“Điện hạ, Yến nhi tự giác đáng về bắt nhã, tại hạ đã muốn tìm người đưa hẳn hồi Minh Hoa cung .”

Lâm tĩnh nói xong, xem liếc mắt một cái trong phòng trên tường khắc lậu chung, làm thủ thế: “Một khắc chung đã đến, điện hạ có thể đi vào nghe giảng bài .”

Tần Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng, phần nộ nhiên đi rồi đi vào, trước mắt bao người, đặt mộng ngồi ở kia không vị trí thượng, vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận bất bình.

Hàn dịch liếc nhìn nàng một cái, cũng không lại trách cứ, tiếp tục chấp cuốn truyền thụ.

“Xưa nay thánh hiền viết, không muốn tốc, vô gặp tiểu lợi. Dục tốc, tắc không đạt; gặp tiểu lợi, tắc đại sự bất thành...”

Tần Kinh Vũ nghe được da đầu run lên, lại lo lắng Yến nhi thương thế, nửa câu đều nghe không vào, chỉ nhìn chăm chăm ấn thư ngăn người.

Mẫu phi Mục Vân Phong nơi đó, hẳn là có chữa thương linh dược đi, hồi cung phải đi thảo muốn, đúng lúc cấp Yến nhi mặt thượng...

“Cây cỏ Tri Xuân không lâu về, mọi cách hồng tử đầu mùi thơm...”

“Minh Hà ra vân thụ, tế liễu độ giang xuân...”

Khinh mạn ngâm xương qua đi, phòng trong lập tức an tĩnh lại.

“Tam Hoàng huynh, tới phiên ngươi! Tam Hoàng huynh? Tam Hoàng huynh? !”

Thần du thiên ngoại hết sức, khuỷu tay bị người dùng lực va chạm, Tần Kinh Vũ phản xạ có điều kiện, đành đứng lên: “Cái gì?”

Tần Chiêu ngọc đang muốn nói chuyện, hốt thấy phía trước tần hưng lan quay đầu hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái, lúc này không hề lên tiếng.

Hàn dịch đã muốn ngồi trở lại chủ tịch, chậm rãi nói: “Lão phu mới vừa rồi bố trí việc học, từ vài vị điện hạ ngẫu hứng ngâm thi nhất thủ, đề vì vịnh xuân, lúc này, đến phiên tam điện hạ.”

Mới vừa rồi không phải còn tại niệm cái gì thánh hiền lý luận sao, như thế nào liền biến thành ngâm thi làm thuê?

Ha ha, chính mình thân là xuyên qua người, nhưng là áp súc đường đường năm ngàn năm Hoa Hạ văn minh, nói đến vịnh xuân, trong đầu nhất thời trào ra nhất đồng lớn danh gia câu thơ đến.

Bất quá lúc này, cũng khoe khoang tài văn chương, khoe khoang phong tình thời điểm.

Rũ mắt xuống tiếp, nhỏ giọng nói: “Chỉ cần có cái xuân tự là có thể sao?”

Hàn dịch cũng không đối này ôm thậm hy vọng, hơi hơi vuốt cằm: “Khả.”

“Cái kia, xuân... Xuân...”

Tần Kinh Vũ nhân châu chuyển động, linh quang chớp động, lập tức đọc diễn cảm ra tiếng.

”Xuân đến không phải đọc sách thiên,

Ngày mùa hè nắng hè chói chang vừa vắn miên.

Thu có con muỗi đông lại lạnh,

Thu thập thư tương đãi năm sau.”

Nhất thủ ngâm bài, mọi người lại là ngạc nhiên, lại là buồn cười, lại cứ lại phải nhin xuống, đến mức mặt đỏ tai hồng, rất khó chịu.

Hàn dịch tức giận đến thối râu trừng mắt, chỉ vào nàng nói: “Ngươi... Ngươi cái không học vấn không nghề nghiệp tiểu tử...”

Trong tay thư cuốn hướng thượng nhất trích, phẩy tay áo bỏ đi.

Tần Kinh Vũ đứng ở chỗ cũ, vỗ tay cười to.

Bất hảo hoàng tử, đến tận đây thanh danh đại chấn.

11. Quyển 1 - Chương 11: Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó

Tản học đã gần đến buổi trưa.

Đến gần Minh Hoa cung, Phi Thúy khiếp sinh sinh đứng ở cửa đại điện, chính chung quanh nhìn xung quanh, vừa thấy nàng trở về, như trút được gánh nặng.

“Điện hạ, không tốt, nương nương muốn trách phạt Yến nhi!”

Tần Kinh Vũ một điều mi, khó hiểu hỏi: “Như thế nào, Yến nhi chọc mấu phi tức giận?” Hẳn là sẽ không a, Yến nhi cũng liên so với chính mình trước tiên một cái lâu ngày thần trở về, trên tay còn có thương, kia dụ ngoan tính tình, lại như thế nào đi chọc giận vị này mẫu phi?

Phi Thúy nhỏ giọng nói: “Mục phi nương nương nghe nói điện hạ ở ngự thư phòng chuyện tình, nhận định là Yến nhi từ giữa phá rối, cho nên gọi người đem Yến nhi mang đi phòng tối ...”

Tần Kinh Vũ vừa nghe không tốt, nhắc tới vạt áo bỏ chạy.

Phòng tối, cơ hồ mỗi tòa hậu phi cung điện lý đều có, nguyên bản là trừng trị này phạm vào sai lầm cung nhân nội thị, hành hình có vẻ tự do, chỉ cần không tai nạn chết người, khả ý xử trí ——

Yến nhi đã muốn bởi vì chính mình đã trúng đánh, không thể lại làm cho hấn chịu tiếng xấu thay cho người khác !

Dùng đạo hẹp dài, khúc kính thông u, thanh ngõa bụi tường ẩm đậm không ánh sáng, toàn bộ phòng tối giống như là một tòa phần mộ, âm lãnh vô cùng.

Cửa phòng nhắm chặt, cửa hai gã thị vệ nhất tề ôm quyền, khom mình hành lễ: “Tam điện hạ.”

Tần Kinh Vũ bỏ qua một bên hai người, hai tay đẩy ra cửa phòng, đi nhanh bước vào.

Bên trong chúc quang mỏng manh, Yến nhi thẳng thắn kích thước lưng áo quỳ trên mặt đất, diện mạo ngẩng, cánh tay bị khóa hai gã thái giám bộ dáng nhân một tả một hữu gắt gao đè lại, trước mặt còn lập một người, ý đồ uy hấn ăn cái gì vậy, mà Mục Vân Phong chính ngồi ngay ngắn ở đường thượng, sắc mặt ngưng trọng, mắt lộ tàn khốc.

“Không ăn thật không, đánh cho ta!”

Kia đứng thẳng người tuân lệnh, một chưởng huy hướng dưới thiếu niên, đồng thời lại là một cước thật mạnh đá ra.

“Dùng tay —— ”

Tần Kinh Vũ giận không thể xá, ngực một phen hỏa tăng thiêu lên, một cái bước xa đi qua, bắt lấy người nọ cánh tay, còn nhỏ lực đạo không đủ, hay dùng móng tay hung hăng khắp: “Người lại đánh một chút thử xem, ta muốn mạng của người!”

“Vũ nhi!” Mục Vân Phong đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn nàng, lạnh lùng nói, “Đánh hấn là ta hạ mệnh lệnh, vì như vậy cái làm sai sự tiểu thái giám, người muốn cố ý nghịch mấu phi, cùng ta đối nghịch sao?”

Tới đây dĩ thế nhiều ngày, này vẫn là nàng lần đầu tiên bị mẫu phi răn dạy!

Tần Kinh Vũ Tâm đầu lộn bộn một chút, rừ mắt xuống mâu, ngữ khí nhuần xuống dưới, trên tay động tác không thay đổi: “Con không dám.”

Nàng dám nói, kia đánh người thái giám, cánh tay thượng định là một mảnh xanh tím.

“Trừ bỏ tam điện hạ cùng Yến nhi, còn lại đều cho ta lui ra!”

Trong phòng nhân chờ nhẹ nhàng thở ra, lập tức rời khỏi, Mục Vân Phong tiếp nhận thái giám trong tay vật, đứng ở kia vừa đứng nhất quỳ hai người trước mặt: “Yến nhi, người thân là tam điện hạ bên người nội thị, lại chiếu cố không chu toàn, hộ chủ bất lực, điện hạ đầu tiên là không hiểu trúng độc, sau lại nghe khóa mệnh bị phạt, còn phải tội tiên sinh... Đã ngoài đủ loại, người nói, ta có từng oan uống người?”

Yến nhi phủ trên mặt đất, tiếng nói vi ách: “Đều là Yến nhi lỗi, lý nên chịu hình...”

“Mẫu phi!” Tần Kinh Vũ đánh gãy của hấn nói, đưa hấn giấu ở dưới thân một đôi tay xả lên, kia bàn tay phía trên, nói nói hồng ngấn, đã là da tróc thịt bong, “Yến nhi đã muốn thay ta chịu quá phạt, nói sau, hôm nay việc, xác thực là của ta không đúng, cùng Yến nhi không quan hệ!”

“Người liền như vậy duy hộ hấn?” Mục Vân Phong sắc mặt không hờn giận, dùng hạ, đột nhiên giận dữ nói, “Vũ nhi, người cũng biết, Thái Hậu cùng hoàng hậu lần này dâng hương trở về, mà bệnh của người cũng là

tốt , về sau mỗi ngày thần hôn định tỉnh, thỉnh an phát biểu, đó là không thiếu được. Trước đây sinh trước mặt hồ nháo hạ đều là việc nhỏ, nếu là ở các nàng trước mặt có điều thất lễ, khả như thế nào cho phải!”

Hừ hừ, Thái Hậu chưa từng gặp mặt, thượng khó mà nói, nếu là kia mắt cao hơn đỉnh hoàng hậu nương nương, nhưng là ước gì chính mình càng bất hảo vô năng càng tốt, đoạt đích chi chiến, mới vừa rồi không lo.

Trong lòng không cho là đúng, ngoài miệng cũng không dám lỗ mồm: “Làm cho mẫu phi quan tâm, là con không phải, con lúc này đã muốn biết sai rồi, cam đoan nếu không gây chuyện, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa!”

Tần Kinh Vũ nói xong, lui ra phía sau nửa bước, thuận thế quỳ xuống, cũng không xem bên người nhân, thấp giọng khẩn cầu nói: “Mẫu phi, người tạm tha Yến nhi đi, phóng hấn trở về...”

“Tha cho hấn, cũng không phải là không thể được, bất quá ——” Mục Vân Phong mở ra bàn tay, lòng bàn tay một viên đỏ thẫm sắc viên thuốc, “Hấn phải ăn này, ta mới có thể yên tâm làm cho hấn tiếp tục hầu hạ người, nếu không, liền lập tức trục xuất cung đi!”

Tần Kinh Vũ thấy thế cả kinh, khóe mắt dư quang thoáng nhìn thiếu niên run nhè nhẹ thân hình, tâm niệm ý động, thân thủ lấy ra Mục Vân Phong bàn tay viên thuốc, chuyển hướng Yến nhi.

“Yến nhi, mẫu phi cũng là vì tốt cho người, đến, bản điện hạ tự mình uy người ăn...”

“Điện hạ...”

Yến nhi thanh âm phát run, con người đen mở thật to , làm như không tin, lại giống như nhận mệnh, bạc môi hé mở, từ nàng nắm càng dưới, không chút nào do dự đem viên thuốc ụy nhập khẩu trung.

Mục Vân Phong thấy vậy động tác, vẫn lo lắng, đột nhiên một chương đánh úp lại, phách về phía Yến nhi hậu tâm.

Yến nhi đầu nhất ngưỡng, hầu trung cô lỗ rung động, viên thuốc nháy mắt hoạt nhập trong bụng.

“Tốt lắm, Yến nhi, từ nay về sau, người hảo hảo hầu hạ điện hạ, như khác thường tâm, chắc chắn đứt ruột tỳ liệt, không chết tử tế được!” Mục Vân Phong dứt lời, huy tay áo nói: “Người lui ra đi!”

“Tạ nương nương tha thứ! Tạ điện hạ giữ lại!”

Yến nhi hành lễ khấu tạ, chậm rãi khởi động thân đến, đối với Tần Kinh Vũ nỗ lực cười, rời khỏi phòng.

Kia cười, thanh nhẹ đậm, lặng yên không tiếng động, đã có như lợi nhận cương đao, đâm vào lòng của nàng oa.

Tần Kinh Vũ cắn môi, cười khổ đứng lên.

Hấn, lại một lần bị chính mình thương tổn ...

Tiếng bước chân rời xa, Mục Vân Phong suy sụp ngồi xuống, mặt lộ vẻ quyện sắc: “Vũ nhi, người có phải hay không cảm thấy mẫu phi rất tàn nhẫn? Thủ đoạn độc ác?”

“Làm sao có thể, con biết, mẫu phi là tốt với ta...”

Giang hồ nữ nhân, vốn liền không câu nệ tiểu tiết, hướng chi, thân ở này ăn thịt người không nháy mắt hậu cung, ngày ngày tranh đấu, lúc nào cũng tính kế, hơi chút một cái vô ý, đó là tánh mạng kham ư.

Nàng làm như vậy, cũng là ái nữ sốt ruột, không gì đáng trách.

Tần Kinh Vũ nâng dậy nàng, nhẹ giọng nói: “Mẫu phi, chúng ta cũng trở về đi, tiên sinh còn bố trí công khóa , ngày mai sáng sớm muốn giao.”

Trở lại chính điện, mẹ con lưỡng một bên dùng bữa, một bên tự thoại.

Tần Kinh Vũ tránh nặng tìm nhẹ, đem hôm nay lớp học tình hình đơn giản nói hạ, cũng một ngụm ứng thừa theo ngay hôm đó khởi nên lắng tai nghe giảng, có điều làm, rốt cục khiến cho Mục Vân Phong chuyển ưu vì hỉ, yên lòng.

Sau khi ăn xong, thừa dịp mẫu phi giấc ngủ trưa, Tần Kinh Vũ khinh thủ khinh cước xuất môn, bước nhanh đi trở về chính mình tắm điện.

Nhìn thấy kia thiếu niên im lặng ngồi chồm hổm một góc, há mồm liền gọi: “Yến nhi, lại đây chà được.”

Lấy ra trong lòng thuốc mỡ, ngón tay khơi mào, nhẹ nhàng đặt ở hán bị đánh cho hơi hơi toàn tâm toàn ý hai gò má, cùng với kia sưng đỏ xước da lòng bàn tay, biên mặt biên thổi, thổ khí như lan: “Đây là mẫu phi trong phòng tốt nhất chữa thương được, quá không được mấy ngày sẽ khỏi hẳn.”

Yến nhi chậm rãi ngẩng đầu, mẫn hàm ủy khuất cùng bất đắc dĩ, cùng nàng ánh mắt chống lại: “Điện hạ, kia được... Ta có thể hay không tử...”

Tần Kinh Vũ sợ run hạ, tức là khê cười nói: “Có ta tráo ngươi, tử cái gì tử!”

Ngón tay ở bên hông nhất sờ, hướng trước mặt hán sáng ngời: “Nặc, ngươi xem...”

Bàn tay, đỏ thắm sắc viên thuốc còn nguyên, đầy đủ không sút mẻ.

Yến nhi mâu quang u nhiên chớp động, chỉ vào viên thuốc, hô nhỏ nói: “Điện hạ... Đây là có chuyện gì... Ta rõ ràng nuốt mất ...”

Tần Kinh Vũ hí mắt, nắm bắt viên thuốc, nhắm ngay ngoài cửa sổ ánh mặt trời, tinh tế đoan trang, không phải không có đắc ý: “Tần học là lúc, tứ hoàng đệ cho ta hai khóa mật đường hoàn, hương vị rất tốt, ta ăn một viên, lại cho ngươi để lại một viên...”

Thật sự là bội phục chính mình, thời điểm máu chốt, trấn định tự nhiên, ngay cả mẫu phi đều bị chính mình lừa ngã...

Bất chấp nhìn Yến nhi vẻ mặt, chậm rãi, đôi mi thanh tú nhú lại, đau đầu không thôi.

Ai, hôm nay may mắn quá quan, sáng mai lại làm sao bây giờ ——

Tại đây dị thể, chính mình biết ăn nói, lại chữ to không nhìn được một cái, kia một tay xiêu xiêu vẹo vẹo nòng nọc văn, như thế nào hoàn thành một trăm lần chữ viết tinh tế trống không sai lậu sao chép nhiệm vụ?

12. Quyển 1 - Chương 12: Thừa Dịp Hư Mà Vào

Có vân tế nguyệt, màn đêm buông xuống.

Ngoài cửa sổ hốt đến gió lạnh, thổi trúng án thư thượng ánh nến không được đánh toàn, ngồi ngay ngắn án tiền thiếu niên đứng lên, đi qua đem cửa sổ dẫu thượng, quay đầu nhìn về phía bên cạnh nhuyển tháp thượng mảnh mai thân ảnh, khóe môi không tự giác khê nhếch, gọi lên một chút chưa bao giờ từng có thỏa mãn ý cười.

Ngóng nhìn một lát, lại tiếp tục cầm bút sao chép.

Sắc mặt trắng bệch, có nhè nhẹ mồ hôi lạnh theo trên trán tích lặc, không chút nào không ảnh hưởng giấy bắt đầu làm việc chỉnh chữ viết, từng cái hiện ra, tích tiểu thành đại.

Gió thổi tản mát, nhất lữ ánh trăng theo cửa sổ khe hở lý tiến vào đến, chiếu vào thiếu niên tuần tú tú trí trên mặt, quang ảnh thản nhiên, giống như thiên sứ.

Tần Kinh Vũ mở mắt ra, nhìn đến chính là này phiên cảnh tượng.

Xoa nhẹ hạ toan trường ánh mắt, trong thanh âm có ti hoảng hốt: “Yến nhi, giờ nào?”

Yến nhi ngẩng đầu, đối với nàng ôn nhu cười: “Giờ sửu.”

Giờ sửu?

Tần Kinh Vũ Tâm đầu căng thẳng, nhất thời nhảy dựng lên, xốc lên trên người bạc thắm, vội vàng việc việc phốc đi qua: “Như thế nào không gọi tỉnh ta đâu, ta nói ta chỉ là mị một chút ...”

Yến nhi tư thế không thay đổi, mâu quang như nước: “Điện hạ mệt nhọc liền tiếp tục ngủ đi, ta cam đoan, bình minh phía trước nhất định có thể sao hoàn .”

Tần Kinh Vũ lắc đầu, dè lại tay hấn lưng, quyết miệng thầm oán: “Tay ngươi đều thương thành như vậy , sao đến bình minh, còn không phế đi? Vẫn là để cho ta tới đi!”

Phấn diễm oánh nhuận môi anh đào hơi hơi đỏ khởi, kia vẻ mặt, nói không nên lời ngây thơ khả nhân.

Yến nhi xem ngây người, tâm kinh hoảng vài cái, hơn nữa ngày mới hoàn hồn, âm thầm thở dốc bình phục

Như vậy tiểu, cũng đã sơ hiển phong tình, tự dưng quyến rũ, trưởng thành kia còn phải ...

Ghé mắt liếc liếc mắt một cái án thư bên cạnh trang giấy, buồn cười nhìn nàng: “Điện hạ, ngươi xác định người viết có thể thuận lợi quá quan?”

Tần Kinh Vũ theo cửa hấn ánh mắt xem qua đi, đang ở văn ống tay áo động tác chậm rãi dừng lại, ngượng ngùng nói: “Cái kia, ta viết cũng không phá hư ...”

Lúc trước chính mình cũng là nại tính tình viết vài tờ giấy, thật sự khó coi, ngay cả chính mình đều nhìn xem mặt đỏ, đành phải nhấc tay buông tha cho.

Kỳ thật cũng không thể quái nàng, ai kêu này triều đại như thế lạc hậu, sử dụng văn tự cư nhiên là một loại cùng loại cho chữ tiểu triện tự thể, bút họa phức tạp, tạo hình kỳ cổ, không chỉ có hoàn toàn không nhìn được, lại nan học nan viết.

Kêu nàng sao chép thư văn, cùng phác họa đường như, nửa ngày không viết vài, còn không cẩn thận làm đoàn thật to mặc tí ở mặt trên.

Cuối cùng vẫn là ở một bên mài mực Yến nhi nhịn xuống trên tay đau đớn, cố ý đại nàng sao chép.

Này nhất viết, liền viết đến nửa đêm.

Nhìn đến hấn trên trán mồ hôi lạnh, Tần Kinh Vũ Tâm đau lấy ra khăn tay đi lau, biên gần nhịn không được mắng: “Này chết tiết lâm tỉnh, ta đã cảnh cáo hấn không cho phép thương của ngươi! Lần tới, hấn nếu điếu ta trong tay, ta bảo đảm đánh cho hấn răng rơi đầy đất không thể!”

Yến nhi mặt mày loàn loàn, ngôn ngữ gian truyền lại không thể miêu tả mông lung nhu tình: “Điện hạ... Ở lo lắng ta?”

Tần Kinh Vũ gật đầu, nói được đương nhiên: “Ngươi là của ta nhân, lại cho ta bị đánh bị thương, ta tự nhiên lo lắng ngươi —— ”

Sơ đến dị thế, thân cư hiển vị, nàng cần một trung tâm như một thuộc hạ, hướng chi, này thiếu niên còn dài quá hé ra cảnh đẹp ý vui ngôi sao mặt, hơn nữa là cái loại này càng ngày càng tốt xem loại hình.

Thích chưng diện chi tâm, nhân đều có chi, chỉ tiếc, hấn là cái thái giám.

Thái giám...

Yến nhi thấy được nàng ngốc lăng vẻ mặt, cười cười, không lại truy vấn, cúi đầu tiếp tục sao chép.

Bên trong ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, im lặng chỉ nghe đến hấn thấp kém tê tê hít vào thanh.

“Đau không?”

“Hoàn hảo, không quá đau.”

Hấn cười đến càng là thoải mái, trong lòng nàng càng phát ra áy náy.

Làm sao có thể không đau đâu, nguyên bản trắng nõn lòng bàn tay, tính cả thon dài ngón tay, đều hoàn toàn sưng đỏ lên, hấn viết tự thời điểm, khớp hàm cắn nhanh, cả người đều là cứng ngắc như vậy...

Được rồi, nàng thừa nhận, chính mình kỳ thật là cái thực mềm lòng nhân.

Hơn nữa, lần này cửa thành cháy, hại cấp cá trong chậu, xét đến cùng, đều là nàng ích kỷ tâm lý quấy phá. “Không có lần sau ——” thốt ra, thanh âm tức là thấp đi xuống, mấy không thể nghe thấy, “Ta sẽ bảo vệ người, không hề cho người chịu ủy khuất...”

Yến nhi chuyên chú viết tự, nghe được không lắm rõ ràng, không khỏi ngẩng đầu: “Điện hạ, người nói cái gì?”

Đúng vậy, nàng đang nói cái gì a?

Nàng là hoàng tử điện hạ, hẳn là bên người nội thị, rốt cuộc ai bảo vệ ai?

Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn, vì chính mình trong nháy mắt tâm tư cảm thấy buồn cười: “Không có gì, người viết đi, bình minh ta đi đi học, người ngay tại phòng ngủ ngủ bù, chờ ta trở lại.”

Học ma trong chốc lát mặc, Tần Kinh Vũ mặt khác lấy giấy bút, chiếu thư cuốn thượng hình thù kỳ quái văn tự, nhất bút nhất hoa viết đứng lên.

“Như thế nào như vậy khó coi...”

Yến nhi ngừng bút, nhìn nàng viết gì đó, trên mặt hoang mang do thâm: “Điện hạ, của người chữ viết thay đổi rất nhiều.”

Tần Kinh Vũ cười đến bất đắc dĩ: “Không có cách nào khác a, ta lần trước trúng độc sau, đầu óc phá hư rồi, rất nhiều chuyện đều đã quên.”

Yến nhi mâu quang lóng lánh, mềm giọng an ủi: “Nương nương y thuật cao siêu, nhất định có thể giúp điện hạ khôi phục.”

Tần Kinh Vũ lắc đầu thở dài, trong lòng âm thầm cười trộm, cao tới đâu siêu y thuật, đều không có khả năng đem một người trí nhớ áp đặt ở một người khác trên người: “Mẫu phi nói ta có thể bảo trụ tánh mạng sẽ không sai lầm rồi, trước kia trí nhớ sẽ không khôi phục, sở hữu chuyện tình đều chỉ có thể từ đầu học khởi...”

Trong phòng lẳng lặng, chỉ dư hai người tiếng hít thở.

Thật lâu sau, Yến nhi thanh âm giống như áy náy, giống như thương tiếc, chậm rãi vang lên: “Đều do ta, không đem điện hạ chiếu cố hảo.”

Đứa nhỏ này, thói quen đem sai lầm hướng chính hấn trên người lăm đầu, nàng cứ chiếm thước sào, mới là này mất trí nhớ chứng đầu sở gây nên được không!

Tần Kinh Vũ nét mặt già nua ửng đỏ, sảo cười nói: “Đã quên liền đã quên, cũng không có gì cùng lắm thì, người về sau nhiều nói cho ta nghe một chút đi này trong cung chuyện tình, nói thêm tình ta không đáng sai thì tốt rồi.”

Yến nhi bốn phen gật đầu: “Là, điện hạ.”

Tần Kinh Vũ nhìn hấn viết còn thật sự, cũng không thêm nhắc lại, tự cố tự viết mấy đi tự, mí mắt đánh nhau, thật sự mệt rồi.

Ngáp một cái, lại tùy ý hỏi: “Yến nhi, nhà người lý còn có chút người nào?”

Yến nhi viết tự động tác dừng hạ, nhẹ giọng đáp: “Cha mẹ đều ở, còn có một đại ca, hai cái muội muội.”

“Người tưởng bọn họ không?”

“Vừa mới bắt đầu tưởng, sau lại liền không thể nào suy nghĩ.”

Tần Kinh Vũ hai tay chống má, miễn cưỡng nói: “Người có nghĩ là về nhà? Ta có thể giúp người...”

“Điện hạ?” Yến nhi cắn môi, vô thức nói, “Điện hạ, người không cần ta sao?”

“Ta thế nào bỏ được không cần người?” Tần Kinh Vũ đã khởi tinh thần, vỗ nhẹ cánh tay hắn, cười nói, “Ta chỉ là muốn cho người về nhà nhìn xem người nhà, vài ngày sẽ trở lại.”

Yến nhi mắt tiếp cụp xuống, ảm đạm nói: “Không cần, bọn họ đưa ta đến thời điểm, sẽ không nghĩ tới muốn ta trở về, ta không đi, trừ phi là điện hạ về sau không vui hỉ ta, đuổi ta ra cung...”

Còn tuổi nhỏ đã bị đưa vào cung đến, nhậm nhân xâm lược, như vậy người nhà, không cần cũng thể!

Tần Kinh Vũ Tâm đầu tức giận, nhịn xuống cơn tức, ôn nhu nói: “Nói cái gì ngốc nói, ta làm sao có thể đuổi người đi đâu, người không nghĩ trở về, vậy không quay về tốt lắm, ta đều thói quen người tại bên người, người đi rồi ta tìm ai đi!”

Chúc quang hạ, Yến nhi nhàn tình sáng lên, tươi cười dữ phát sáng lạn: “Điện hạ, Yến nhi cả đời đi theo người, được không?”

Cả đời?

Quá dài lâu chút đi...

Làm như bị thiếu niên mềm mại đáng yêu tươi cười mê hoặc, kim lòng không đậu gặt đầu đáp ứng: “Hảo.”

Câu kia ca từ như thế nào xướng tới, đều là ánh trăng chọc họa...

Thời gian trôi qua, Đông Phương dục hiểu.

Nhớ không thể sau lại còn nói vài câu cái gì, Tần Kinh Vũ rốt cục để ngăn không được khốn ý đột kích, dứt bỏ giấy bút, nằm ở án thượng, vù vù ngủ nhiều.

Yến nhi thấy thế than nhỏ một tiếng, ngừng tay thượng động tác, lại đây đem nàng ngồi chỗ cuối ôm lấy, phóng thượng bên cạnh nhuyển tháp, cẩn thận dịch hảo bạc bị.

Ngón tay đẩy ra nàng tấn biên toái phát, khe vuốt thượng kia trơn ôn nhu tiểu nhan, thở hào hển, chậm rãi cúi người đi xuống.

Tần Kinh Vũ ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác thân sức ép lên xoay mình tăng, cái trán ảm áp, đi theo đó là mi tâm, mắt tiếp, mũi... Một đường hướng hạ, không được khinh xúc.

“Đừng náo, ta buồn ngủ quá...”

Tay nhỏ bé vô ý thức hướng thượng chụp đi, lại bị nhân mềm nhẹ đè lại, cố định tại thân thể hai sườn.

“Người là của ta...”

Theo kia trầm thấp trong lời nói thanh, eo nhỏ căng thẳng, có hai phiến ôn ôn mềm gì đó thiếp thượng của nàng cánh môi, như con bướm hái mật hoa, thật cẩn thận, dục muốn tham tiến.

“A —— ”

Cửa, có khay bát điệp rơi xuống đất vỡ vang lên, cùng với cô gái che miệng áp lực hô nhỏ.

“Yến nhi, người... Người đang làm cái gì? !”

Bị gọi người bất vi sở động, lại khe hôn vài cái, thế này mới chậm rãi đứng lên, mặt hướng người tới.

Dài mi nhú lại, mắt sáng như đuốc, bạc môi trung nhẹ thở một tiếng: “Cổn!”

Trong phút chốc, khí thế kinh người, không ai bì nổi.

13. Quyển 1 - Chương 13: Không Thể Buông Tha

Vừa cảm giác tỉnh lại, đã là bình minh.

Cửa sổ mở bán phiên, hơi hơi tiến vào chút gió lạnh, mang đến một chút thanh bần lãnh ý.

Tần Kinh Vũ ngồi ở tháp thượng, có ti mắt nhập nhèm, há mồm liên gọi: “Yến...”

Bỗng nhiên nhớ tới hần nửa đêm sao chép tình cảnh đến, lập tức ngậm miệng, tự hành mặc quần áo.

Một tiếng truyền ra, ngoài cửa vang lên khúm núm thanh âm: “Điện hạ nhưng là muốn đứng dậy?”

Người đến là một gã bộ mặt xinh đẹp tiểu cung nga, bưng tới dương chi cốc nước chờ rửa mặt dụng cụ, tự xưng danh gọi hồ phách, nói là Phỉ Thúy buổi sáng không thấy rõ lộ, bên ngoài gian vô ý quăng ngã nhất giao, cho nên thay đổi người tiền tới hầu hạ.

Này Phỉ Thúy, không chỉ có nhát gan, nhân cũng là bốn có thể!

Tần Kinh Vũ tiếp nhận cốc nước, nhíu mày hỏi: “Nàng ném tới làm sao ? Nghiêm trọng không?”

Hồ phách cúi đầu nói: “Nô tỳ không gặp , nàng quan ở trong phòng không đi ra.”

Sửa sang lại xong, hồ phách bưng sự việc rời khỏi, Tần Kinh Vũ ở trong phòng dạo qua một vòng, lập tức đi đến án thư tiền.

Án thư thượng chỉnh tề bày làm ra vẽ sao tốt giấy trang, không nhiều không ít, vừa vặn là hàn dịch quy định phạt viết số lượng, nàng viết phê mấy trương đã muốn biến mất không thấy.

Vuốt ve trang giấy bắt đầu làm việc chỉnh chữ viết, không thể phủ nhận, trong lòng âm áp .

Yến nhi, sẵn sóc cẩn thận, thật sự là cái không sai cấp dưới...

Đồ ăn sáng thời điểm, mẹ con lưỡng nhân nhân tự thoại, chưa nói vài câu, Mục Vân Phong đó là nhắc tới đương triều đại tướng quân lôi lục con trai độc nhất Lôi Mục Ca, mặt mang tươi cười, vẻ mặt đắc ý.

“Ta thật sự không nghĩ tới, người phụ hoàng tự mình tứ hôn, kia đứa nhỏ đúng là lấy theo quân vì danh, khéo léo từ chối hôn sự, nói cái gì tình trung đền nợ nước, sự nghiệp chưa...”

Tần Kinh Vũ trừng lớn mắt, không dám tin: “Người này thấy ngu chưa? Làm ra vẻ hảo hảo Phò mã không lo, khư khư cố chấp, cái lời thánh chỉ, hần sẽ không sợ phụ hoàng trách tội, sao nhà của hần, khảm của hần đâu?”

Đại hoàng tử Tần Phi Hoàng năm vừa mới mười lăm, bộ dạng như hoa như ngọc không nói, mầu chốt là, nàng nhưng là đại Hạ vương hưởng địa vị tôn quý trưởng công chúa, sau này là có quyền sở hữu tước vị , như vậy vàng ngọc lương duyên, kia Lôi Mục Ca thể nhưng không động tâm? !

Ngày đó kia liếc mắt một cái, chính mình không nhìn lầm, hần quả nhiên thực túm!

Mục Vân Phong lắc đầu cười nói: “Người đứa nhỏ này, như thế nào động bất động liền xét nhà khảm đầu ? Lần trước nương không phải cấp người đã nói sao, Lôi gia nhiều thế hệ trung lương, đừng nói trong tay có tiên đế ngự ban cho miễn tử kim bài, liền chỉ bằng lôi đại tướng quân cho ta hưởng lập hạ hiển hách chiến công, người phụ hoàng cũng sẽ không đối hần như thế nào .”

Tần Kinh Vũ nghe được mếu máo, này Lôi gia nhân cũng thất càn rỡ ngạo khí chút, không nghe nói qua cái gì kêu công cao cái chủ sao?

Cũng may theo nàng nghe thấy chính mắt thấy, phụ hoàng Tần Nghị thật là một thế hệ minh quân, trí tuệ cũng không tệ lắm, cái gọi là “Phi điều tấn, lương cung tàng; thổ khôn tử, chó săn phan” bị kịch, đại đế là không sẽ xuất hiện .

Mục Vân Phong liếc nhìn nàng một cái, vẫy lui một bên hầu hạ cung nga, đột nhiên thần bí cười cười, hạ giọng nói: “Vũ nhi, ngày ấy ở Thượng Lâm Uyển săn bắn, Mục Ca kia đứa nhỏ người cũng là gặp qua , cấp nương nói nói, người thích hần không?”

Tần Kinh Vũ đang cúi đầu ăn cháo, đề phòng không kịp, hiêm hiêm phun tới, chạy nhanh che miệng: “Mẫu phi... Người như thế nào như vậy hỏi...”

Lôi Mục Ca?

Có không lầm, nàng sẽ thích cái kia tự cho là đúng tiểu thí hài?

Mục Vân Phong không buông tha trên mặt nàng rất nhỏ biểu tình biến hóa, cười nhẹ nói: “Phía trước ta liền ám quan sát, đứa nhỏ này diện mạo anh tuấn, văn võ song toàn, ở thiên trong kinh thành thanh danh vô cùng tốt, tương lai tất là tử thừa phụ nghiệp, trở thành cho ta đại hạ lương đồng, người nếu cùng hắn có thể tốt hơn, cũng không tính ủy khuất...”

“Mẫu phi!”

Tần Kinh Vũ gặp bốn bề vắng lặng, lời kéo của nàng ổng tay áo, quyết miệng nói: “Mẫu phi hồ đồ sao, ta nhưng là đương triều tam hoàng tử.”

Mục Vân Phong phủ hạ đầu nàng phát, nhớ lại chuyện cũ, tươi cười thản nhiên: “Nương không phạm hồ đồ, năm đó người trắng tròn bãi rượu thời điểm, lời phu nhân mang theo Mục Ca tiến cung xem qua của người, kia đứa nhỏ lúc ấy mới bốn tuổi, liền ôm người không buông tay, la hét muốn dẫn người về nhà, còn nói lớn lên thú người làm con dâu đâu! Sau lại nghe lời phu nhân nói, biết Ngâm Tuyết mất, tám tuổi đứa nhỏ lẳng là đem chính mình nhốt tại phòng khóc rống, còn lớn hơn bệnh một hồi...”

Nhìn không ra, kia tiểu thí hài còn thực si tình...

Nếu đối tượng là chính mình, đối của hắn bất mãn cũng ít nhiều phai nhạt vài phần.

Tần Kinh Vũ sờ sờ hai gò má, cười mỉa: “Đều qua nhiều như vậy năm, mẫu phi còn nhớ này sự làm sao?”

Mục Vân Phong hé miệng cười: “Nương không nghĩ cho người vẫn đỉnh cái hoàng tử thân phận cuộc sống, cô độc sống quãng đời còn lại, nương muốn cho người gả cái hảo phu quân, giúp đỡ nương đau tích người, chiếu cố người, bảo người cả đời bình an vô ngu...”

Tần Kinh Vũ không kiên nhẫn đánh gãy: “Mẫu phi, người biết rõ đây là không có khả năng.”

Mục Vân Phong nâng mâu hỏi ngược lại: “Như thế nào không có khả năng?” Đáy mắt, sáng rọi hiện lên, giống nhau mang theo chí ở nhất định phải quyết tâm.

Tần Kinh Vũ tâm đầu nhất khiêu, hình như có sở ngộ: “Mẫu phi coi trọng Lôi gia miễn tử kim bài? !”

Ngoan ngoãn, vị này mẫu phi ái nữ như mạng, đã muốn đến cơ hồ cổ chấp bộ, ngay cả như vậy đường cong cứu quốc biện pháp, đều có thể nghĩ ra được!

Miên tử kim bài, hơn nữa Lôi gia thanh danh địa vị, hiển hách chiến công, kia giấu diếm tính khi quân chi tội, đủ để triệt tiêu bù lại ——

Bất quá, này điều kiện tiên quyết điều kiện, muốn kia tiểu thí hài nhận nàng, phi nàng không cưới...

Một phen hướng dẫn từng bước lời nói thấm thía dạy bảo sau, Tần Kinh Vũ cuối cùng bị thả ra môn, nắm lên nhất điệp giấy trang, thuận miệng kêu cái tiểu thái giám dẫn đường, thẳng đến ngự thư phòng.

Dọc theo đường đi, trong lòng loạn thất bát tao, nói không nên lời là buồn bực vẫn là cao hứng, cũng hoặc ẩn ẩn chờ mong.

Không nghĩ tới, trừ bỏ bất hảo hoàng tử ở ngoài, chính mình còn có một con đường khác có thể đi ——

Lập gia đình? Nghe qua giống như cũng không lại...

Lần này đi học, hàn dịch đại khác thường thái, chỉ làm cho lâm tĩnh tùy ý kiểm tra rồi phạt viết việc học, cũng không lại làm khó dễ, liền làm cho nàng nhập tòa nghe giảng bài.

Tần Kinh Vũ cười lạnh, đánh của nàng nhân, lại là phạt đứng lại là sao chép, này hội muốn tức sự ninh nhân?

Hì hì, không có cửa đâu!

Đứng ở chỗ ngồi thượng cũng không ngồi xuống, hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn chung quanh.

Hàn dịch một quyển nơi tay, trừng hướng kia tự cao tự đại thiếu niên, trầm giọng nói: “Tam điện hạ đang tìm cái gì?”

Tần Kinh Vũ xem xét hấn, mở ra bàn tay, tựa tiểu phi tiểu: “Tiên sinh bồi cấp bản điện hạ xiêm y đâu, ta như thế nào không phát hiện?”

“Người!”

Hàn dịch chỉ vào nàng, ngực phập phồng, nhất thời phần uất nan bình, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Tần Kinh Vũ tiếng thanh nhuận dễ nghe, những câu tức chết nhân không đền mạng: “Từ xưa giết người thì thường mạng, thiếu nợ thì trả tiền, còn đây là thiên kinh địa nghĩa việc. Người xé vỡ của ta xiêm y, xin lỗi cho dù , bồi thường đó là tránh không được —— Hàn tiên sinh, người hay là khi ta tuổi nhỏ, muốn quyệt nợ?”

Hàn dịch râu dài rung động, oán hận nói: “Kém đồ, cho ta ngồi xuống nghe giảng bài, lão phu ngày mai mua nhất kiện bộ đồ mới bồi người đó là!”

Tần Kinh Vũ ha ha cười, sống thoát thoát nhất tiểu hồ li: “Tốt lắm, đồng dạng tính chất, đồng dạng hoa sắc, đồng dạng xứng sức, đồng dạng thù công, nguyên xi nguyên dạng, hết thấy như cũ, còn muốn từ ta phụ hoàng tự tay ban cho ta, thiếu chút nữa đều không được nga.”

Hàn dịch tức giận đến không nói được một lời, xanh cả mặt.

Tần trạm đình nghiêng đầu lại đây, bản khởi mặt phát biểu: “Tam Hoàng đệ, người không cần hơi quá đáng, trên đời nào có lão sư bồi thường đệ tử đạo lý!”

Ngay cả luôn luôn trầm ổn tần hưng lan đều nhin không được lên tiếng: “Tam Hoàng đệ, không phải là nhất kiện xiêm y sao, phá liền phá...”

“Hoàng huynh lời ấy sai rồi ——” Tần Kinh Vũ hoành hấn liếc mắt một cái, ngoài cười nhưng trong không cười: “Hôm qua tiên sinh chính mình nói quá muốn bồi , ta đồ không có gì, chính là tiên sinh nói chuyện lật lọng, truyền ra đi thanh danh không tốt.”

Dừng hạ, lại nhẹ nhàng băng quơ bỏ thượng một câu: “Cái kia nói nói như thế nào tới, ngô yêu ngô sư, ngô càng yêu chân lý!”

Hàn dịch một cái chớp mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm nàng, sắc mặt từ bạch biến hồng, từ hồng biến bạch, rốt cục theo hàm răng lý bài trừ một câu: “Xin hỏi điện hạ, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Tần Kinh Vũ đánh cái ha ha nói: “Cũng không gì, lấy không ra nguyên vật, chiếu giới bồi thường đi.”

Hàn dịch nghiêng răng nghiêng lợi: “Muốn bao nhiêu bạc?”

Tần Kinh Vũ trong nháy mắt cười nói: “Không nhiều lắm, bạc ngàn lượng.”

Đã sớm nghe nói này hàn dịch là cái cổ giả, trong sạch hoá bộ máy chính trị trung trực, thanh liêm, muốn hấn xuất ra một ngàn lượng bạc, chỉ sợ thật sự muốn gia tài tan hết, điển ốc bán phòng!

Vô hấn, chỉ muốn nhìn một chút lão nhân này then quá thành giận, không được giơ chân bộ đáng, để hôm qua Yến nhi bị đánh chính mình bị phạt chỉ cừ.

Đợi lát nữa hạ, liền cho hấn cái bậc thang hạ...

Chưa từng nghĩ đến, hàn Dịch Thượng chưa trả lời, ngoài cửa sổ nhưng thật ra truyền đến một trận cười nhẹ, thanh âm sang sáng.

“Tam điện hạ chớ để tức giận , này ngàn lượng bạc, từ ta Lôi phủ thay bồi thường.”

Ngoài cửa, noãn dương cao chiếu, diễm sắc như sí.

Tần Kinh Vũ nhìn một thân hoa phục sổng vai mà đứng thiếu niên nam nữ, tự đáy lòng tán thưởng: hảo đúng giờ!

Cô gái sơ là đương thời lưu hành song điệp kế, quỳn hoa xinh đẹp, châu ngọc tươi đẹp, xứng thượng hé ra có thể nói tuyệt sắc khuôn mặt, nhất thời diễm quang bắn ra bốn phía, không thể phương vật.

Này mỹ nhân, đúng là đại hạ hoàng đế Tần Nghị trưởng công chúa, Tần Phi Hoàng.

Bên người nàng tuần lãng thiếu niên, dáng người cao ngất, không kiêu ngạo không siểm nịnh, trừ bỏ phía trước mới cùng mẫu phi thảo luận quá Lôi Mục Ca, lại là ai?

Tuần nam mỹ nhân, giống như minh châu mỹ ngọc, tôn nhau lên thành huy.

Nhớ tới mới vừa rồi ngoài cửa kia một tiếng, Tần Kinh Vũ hí mắt tập trung Lôi Mục Ca kia tương ánh mặt trời bàn sáng lạn khuôn mặt tươi cười, hận không thể tiến lên từng bước, một phen mặt bình.

Ách, này nửa đường sát ra Trình Giảo Kim!

Thế giới rất nhỏ, không phải sao?

14. Quyển 1 - Chương 14: Nói Thoải Mái Thiên Hạ

Không phải khéo léo từ chối hôn sự sao, như thế nào này hai người còn đi cùng một chỗ, nhưng lại là ở hoàng cung bên trong, rêu rao khắp nơi?

Nguyên tưởng rằng xuân phong thổi, trống trận lôi, thiên thượng rớt xuống khóa si tình loại, không nghĩ tới nội bộ vẫn là cái đứng núi này trông núi nọ đi tình đường luyện phụ lòng hán ——

Lôi Mục Ca, này khẩu thị tâm phi kẻ lừa đảo!

Hừ hừ, hán đối này thân mình tiền chủ nhân, sẽ không có thể tiếp tục mối tình thâm thiết sao?

Tần Kinh Vũ Tâm lý có hơi hơi châm hỏa điểm, tự động lý giải là vì kia đã không còn nữa tồn tại Ngâm Tuyết công chúa tổn thương bởi bất công, cần môi dưới, khẽ cười nói: “Nếu Lôi công tử nhận thức hạ nợ nần, bản điện hạ cũng sẽ thấy vô tình gặp, ngày mai còn kém nhân đưa vào cung đến đây đi.”

Đang nghĩ tới tìm Yến nhi mang chính mình ra cung đi thiên kinh thành du ngoạn một phen đâu, bạc ngàn lượng, đủ hai người tiêu xài !

Tần Phi Hoàng nghe được tình mâu trộn lên, giận dữ nói: “Tam Hoàng đệ, ngươi thật sao muốn Mục Ca bồi người bạc?”

, mềm mại công chúa vì âu yếm vương tử, lộ ra hung ác bản tính ...

“Lôi công tử chính mình nói , đại trượng phu một lời ký ra, tứ mã nan truy.” Tần Kinh Vũ liên tục gạt đầu, nói được nghiêm trang, tiện đà lại bốn cột cười, nhú mày nói, “Hoàng tỷ yên tâm, Lôi phủ gia đại nghiệp đại, ngàn lượng bạc không tính cái gì, sẽ không ảnh hưởng đến của người hôn hậu sinh sống...”

“Ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó ——” Tần Phi Hoàng thấy mọi người cúi đầu cười trộm, nhất thời mặt cười đỏ bừng, nhất dậm chân, tức giận đến quay đầu bỏ chạy.

Tần Kinh Vũ hai tay giao nhau, ôm ở trước ngực, cười dài phiêu mắt Lôi Mục Ca: “Còn không đuổi theo?”

Lôi Mục Ca cũng không để ý tới, đi nhanh tiến vào, lễ phép hướng vài vị hoàng tử điện hạ được rồi lễ, lại hướng mặt không chút thay đổi hàn dịch, thật sâu vái chào: “Lão sư, đệ tử ít ngày nữa đem theo quân tây đi, hôm nay riêng tiến cung hướng lão sư chào từ biệt, không nghĩ quấy nhiễu lớp học, thỉnh lão sư tha thứ.”

Hàn dịch chạy nhanh tương phù, ôn ngôn dặn dò vài câu, nói được Lôi Mục Ca sụp mi thuận mắt, không được gạt đầu.

Tần Kinh Vũ có ti há hốc mồm, hán như thế nào xưng hàn dịch vì lão sư, còn tự xưng đệ tử?

Chẳng lẽ...

Tần Chiêu ngọc thanh âm mềm nhu nhu, ở bên tai vang lên: “Lôi gia ca ca cũng là Hàn tiên sinh đệ tử đâu, nghe nói đi theo tiên sinh học sáu năm nho học, tứ thư Ngũ kinh nghiên tập thuộc lòng, là thiên trong kinh thành có tiếng tài tử, sau lại say mê võ học...”

Tần Kinh Vũ hoành hấn liếc mắt một cái, thoáng nhìn kia trước mắt sùng bái sáng rọi, không khỏi cười nhạo: “Tứ thư Ngũ kinh tính cái gì?”

Tần Chiêu ngọc bị nàng khinh thường ngữ khí hoảng sợ, nhất thời không đáp thượng nói, nhưng thật ra phía trước tần đình quay đầu nhìn chăm chăm hai người, tức giận nói: “Không biết tiểu nhi, còn không câm miệng!”

Lại tới nữa, khắp nơi bãi chùng hoàng trường tử tư thái, xa không bằng nhị hoàng huynh tần hưng lan thâm trầm nội liễm, trận này chư quân chi tranh, thật sự là không gì xem đầu...

Thừa dịp hấn không chú ý, đối với Tần Chiêu ngọc lặng lẽ phần cái mặt quỷ, ngay thẳng ngồi xong.

Bên kia thầy trò tự thoại xong, Lôi Mục Ca mâu quang ở bên trong đánh cái chuyển, làm như ở nàng trên mặt dừng lại một cái chớp mắt, lặng yên rời khỏi.

Lạch cạch một tiếng, thước đánh ở giảng án thượng, lớp học quay về im lặng.

Hôm nay hàn dịch không có nói thánh hiền lý luận, nhưng thật ra ngăn hé ra thật to đồ cuốn, làm cho lâm tỉnh hỗ trợ bắt tại trên vách đá.

Này đồ cuốn tứ thước gấp phương, phân biệt dùng thanh, tông, hắc tam sắc vẽ rời núi xuyên con sông chờ địa hình mạo, đường tung hoành, thành thị dãy đặc ——

Đúng là một bức thập phần tường tận cổ đại bản đồ!

Thấy được phía trước hai người đều là nín thở chờ có lên tiếng, thẳng đang ngồi, Tần Kinh Vũ khó hiểu chuyển hướng Tần Chiêu ngọc, thấp giọng nói: “Đây là làm sao bản đồ?”

Mặt trên có văn tự có đánh dấu, chính mình thị lực vượt xa người thường, liền ngay cả ở giữa tối rất nhỏ cực nhỏ chữ nhỏ đều nhìn xem rành mạch, đáng tiếc đột đặc cán mai, một cái đều nhận không ra.

Trở về nhất định phải kêu Yến nhi giáo chính mình biết chữ, đường đường xuyên qua nữ, cư nhiên là cái trộn mắt hạt, nói ra đi còn không bị người cười tử!

Tần Chiêu ngọc kỳ quái nhìn nàng: “Mặt trên không phải viết sao, xích thiên thể cục đồ.”

“Này không phải đại hạ sao? Như thế nào cải danh kêu xích thiên?”

Tần Chiêu ngọc xì một tiếng, suýt nữa cười ra tiếng đến, lập tức lấy tay che, giống xem quái vật giống nhau xem nàng: “Tam Hoàng huynh, bệnh của ngươi sớm tốt lắm a, như thế nào vẫn là hi lý hồ đồ? Xích thiên là xích thiên, đại hạ là đại hạ...”

Xích thiên... Đại hạ...

Tần Kinh Vũ đầu chóng váng não trường hết sức, nhưng thấy trên đỉnh hàn dịch chấp tiên đứng ở đồ hạ, không ngừng chỉ điểm giảng giải: “Xích thiên đại lục đông lâm đại hải, tây khởi bão cát, nam diện bèo tốt tươi, bắc bộ băng thiên tuyết địa, trừ ngũ đại nước ngoài, Đông Hải thượng có khác rất hoang cùng mặt vân hai đảo, theo ta đại hạ thần miếu chính điện sở minh khắc châm ngôn ghi lại, một kiếm nhị đảo giả, khả an thiên hạ...”

Một kiếm nhị đảo... Một kiếm nhị đảo...

Mặt sau giảng thuật, Tần Kinh Vũ hoàn toàn không có nghe đi vào, chỉ cảm thấy đầu bị này bốn chữ đụng sinh đau, thật lâu hoàn bất quá kinh đến.

Này hàn lão nhân, niệm là cái gì chú ngữ, âm trầm sâm !

Thật vất vả ai đến trên đường nghỉ tạm, khóa gian, hàn dịch bố trí bài tập, yêu cầu viết nhất thiên sách luận, trình bày nhất thống xích thiên đại lục mưu lược.

Giấy và bút mực bị hao, Tần Kinh Vũ cắn cắn bút ngẩn người.

Kiếp trước học là văn khoa, nhất nhắm mắt, lục quốc luận, quá tần luận, long trung đối câu chữ đó là theo nhau mà đến, hỗn hợp cùng một chỗ, phao chế thành nhất thiên không có trở ngại sách luận, đó là ngựa quen đường cũ, dư dả.

Bất quá, điều kiện tiên quyết điều kiện là, nàng muốn trước nắm giữ này triều đại văn tự, hơn nữa không cần phải giả trang bất hảo hoàng tử.

Khuỷu tay chàng một chút liền nhau án thư, khinh gọi một tiếng, vẻ mặt cười quyến rũ.

“Uy , chiều ngọc tiểu quai quai...”

...

Ngoại điện chung tiếng vang lên.

Tân tiết học phân, cung kính cúi đầu hành lễ sau, vất vả nửa ngày hoàng tử nhóm đi ra học đường, bị cung nhân nội thị vây quanh, đều tự tán đi.

Hàn dịch ngồi ở chủ tịch, tùy ý lật xem thu đi lên bài tập.

Đại hoàng tử tần trạm đình chữ viết đại khí, pha cụ rồng bay phượng múa ý nhị, lưu loát vài tờ, chỉ ở cường công, cường điệu vũ lực.

Nhị hoàng tử tần hưng lan chữ viết tuần tú, ẩn có trầm ổn khí độ, phân tích thập phần tường tận cẩn thận, trọng điểm cho dùng trí.

Lâm tĩnh một bên thu thập đồ cuốn, nhất vừa cười nói: “Lão sư này đồ chế rất tinh xảo kể lại, năm đó tìm không ít thời gian đi?”

Hàn dịch cũng không ngẩng đầu lên, hơi hơi vuốt cằm: “Lão phu dùng mười tám năm thời gian, đi khắp ngũ quốc nhị đảo, bút ký đều trang tràn đầy nhất xe, lại trải qua bốn năm thời gian đến sửa sang lại, thế này mới chế ra này đồ...”

Lâm tĩnh dừng lại động tác, nghiêm nghị khởi kính: “Lão sư khắc khổ nghiên cứu, học tập không chỉ, thật là làm đệ tử khâm phục.”

“Nặc, cái gọi là đi vạn dặm đường, đọc vạn quyển sách —— ”

Hàn dịch nghĩ đến kia thiếu niên hoàng tử mới vừa rồi vẻ mặt, niệp tu cười khê: “Không nghĩ tới, lão phu giữ kín không nói ra, thiên kim nan mua bảo bối, còn có người khinh thường nhất cố!”

Lâm tĩnh biết hấn sở chỉ người nào, cũng là cười nói: “Này tam điện hạ, thực tại bất hảo chút.”

“Khởi chỉ là bất hảo, quả thực là... Là...”

Hàn dịch mở to mắt, tròng mắt còn lại hai phân bài tập, râu dài rung động, một chưởng chụp ở án thư thượng: “Ai ai, bệ hạ như thế nào sinh ra cái như thế không nên thân hoàng tử, thật sự là khí sát lão phu cũng!”

“Làm sao vậy?”

Lâm tĩnh ngạc nhiên,

Không phải khéo léo từ chối hôn sự sao, như thế nào này hai người còn đi cùng một chỗ, nhưng lại là ở hoàng cung bên trong, rêu rao khắp nơi?

Nguyên tưởng rằng xuân phong thổi, trống trận lôi, thiên thượng rót xuống khóa si tình loại, không nghĩ tới nội bộ vẫn là cái đứng núi này trông núi nọ di tình đường luyện phụ lòng hấn ——

Lôi Mục Ca, này khẩu thị tâm phi kẻ lừa đảo!

Hừ hừ, hấn đối này thân mình tiền chủ nhân, sẽ không có thể tiếp tục mối tình thâm thiết sao?

Tân Kinh Vũ Tâm lý có hơi hơi châm hỏa điểm, tự động lý giải là vì kia đã không còn nữa tồn tại Ngâm Tuyết công chúa tổn thương bởi bất công, cần môi dưới, khê cười nói: “Nếu Lôi công tử nhận thức hạ nộ nần, bản điện hạ cũng sẽ thấy vô tình gặp, ngày mai còn kém nhân đưa vào cung đến đây đi.”

Đang nghĩ tới tìm Yến nhi mang chính mình ra cung đi thiên kinh thành du ngoạn một phen đâu, bạc ngàn lượng, đủ hai người tiêu xài !

Tần Phi Hoàng nghe được tình mâu thuẫn lên, giận dữ nói: “Tam Hoàng đệ, ngươi thật sao muốn Mực Ca bồi người bạc?”

, mềm mại công chúa vì âu yếm vương tử, lộ ra hung ác bản tính ...

“Lôi công tử chính mình nói , đại trượng phu một lời ký ra, tứ mã nan truy.” Tần Kinh Vũ liên tục gật đầu, nói được nghiêm trang, tiện đà lại bốn cợt cười, nhũn nhũn nói, “Hoàng tỷ yên tâm, Lôi phủ gia đại nghiệp đại, ngàn lượng bạc không tính cái gì, sẽ không ảnh hưởng đến của người hôn hậu sinh sống...”

“Người, người nói bậy bạ gì đó ——” Tần Phi Hoàng thấy mọi người cúi đầu cười trộm, nhất thời mặt cười đỏ bừng, nhất dậm chân, tức giận đến quay đầu bỏ chạy.

Tần Kinh Vũ hai tay giao nhau, ôm ở trước ngực, cười dài phiêu mắt Lôi Mực Ca: “Còn không đuổi theo?”

Lôi Mực Ca cũng không để ý tới, đi nhanh tiến vào, lễ phép hướng vài vị hoàng tử điện hạ được rồi lễ, lại hướng mặt không chút thay đổi hàn dịch, thật sâu vái chào: “Lão sư, đệ tử ít ngày nữa đem theo quân tây đi, hôm nay riêng tiến cung hướng lão sư chào từ biệt, không nghĩ quấy nhiễu lớp học, thỉnh lão sư tha thứ.”

Hàn dịch chạy nhanh tướng phù, ôn ngôn dặn dò vài câu, nói được Lôi Mực Ca sụp mi thuận mắt, không được gật đầu.

Tần Kinh Vũ có ti há hốc mồm, hần như thế nào xưng hàn dịch vì lão sư, còn tự xưng đệ tử?

Chẳng lẽ...

Tần Chiêu ngọc thanh âm mềm nhu nhu, ở bên tai vang lên: “Lôi gia ca ca cũng là Hàn tiên sinh đệ tử đâu, nghe nói đi theo tiên sinh học sáu năm nho học, tứ thư Ngũ kinh nghiên tập thuộc lòng, là thiên trong kinh thành có tiếng tài tử, sau lại say mê võ học...”

Tần Kinh Vũ hoành hần liếc mắt một cái, thoáng nhìn kia trước mắt sùng bái sáng rực, không khỏi cười nhạo: “Tứ thư Ngũ kinh tính cái gì?”

Tần Chiêu ngọc bị nàng khinh thường ngữ khí hoảng sợ, nhất thời không đáp thượng nói, nhưng thật ra phía trước tần trạm đình quay đầu nhìn chằm chằm hai người, tức giận nói: “Không biết tiểu nhi, còn không câm miệng!”

Lại tới nữa, khắp nơi bãi chùng hoàng trường tử tư thái, xa không bằng nhị hoàng huynh tần hưng lan thâm trầm nội liễm, trận này chư quân chi tranh, thật sự là không gì xem đầu...

Thừa dịp hần không chú ý, đối với Tần Chiêu ngọc lặng lẽ phần cái mặt quỷ, ngay thẳng ngồi xong.

Bên kia thầy trò tự thoại xong, Lôi Mực Ca mâu quang ở bên trong đánh cái chuyển, làm như ở nàng trên mặt dừng lại một cái chớp mắt, lặng yên rời khỏi.

Lạch cạch một tiếng, thước đánh ở giảng án thượng, lớp học quay về im lặng.

Hôm nay hàn dịch không có nói thánh hiền lý luận, nhưng thật ra ngăn hé ra thật to đồ cuốn, làm cho lâm tỉnh hỗ trợ bắt tại trên vách đá.

Này đồ cuốn tứ thước gấp phương, phân biệt dùng thanh, tông, hắc tam sắc vẽ rời núi xuyên con sông chờ địa hình mạo, đường tung hoành, thành thị dãy đặc ——

Đúng là một bức thập phần tường tận cổ đại bản đồ!

Thấy được phía trước hai người đều là nín thở chờ có lên tiếng, thẳng đang ngồi, Tần Kinh Vũ khó hiểu chuyển hướng Tần Chiêu ngọc, thấp giọng nói: “Đây là làm sao bản đồ?”

Mặt trên có văn tự có đánh dấu, chính mình thị lực vượt xa người thường, liền ngay cả ở giữa tối rất nhỏ cực nhỏ chữ nhỏ đều nhìn xem rành mạch, đáng tiếc đột đặc cán mai, một cái đều nhận không ra.

Trở về nhất định phải kêu Yến nhi giáo chính mình biết chữ , đường đường xuyên qua nữ, cư nhiên là cái trợn mắt hạt, nói ra đi còn không bị người cười tử!

Tần Chiêu ngọc kỳ quái nhìn nàng: “Mặt trên không phải viết sao, xích thiên thể cục đồ.”

“Này không phải đại hạ sao? Như thế nào cải danh kêu xích thiên?”

Tần Chiêu ngọc xì một tiếng, suýt nữa cười ra tiếng đến, lập tức lấy tay che, giống xem quái vật giống nhau xem nàng: “Tam Hoàng huynh, bệnh của người sớm tốt lắm a, như thế nào vẫn là hi lý hồ đồ? Xích thiên là xích thiên, đại hạ là đại hạ...”

Xích thiên... Đại hạ...

Tần Kinh Vũ đầu chóng váng não trường hết sức, nhưng thấy trên đỉnh hàn dịch chấp tiên đứng ở đồ hạ, không ngừng chỉ điểm giảng giải: “Xích thiên đại lục đông lâm đại hải, tây khởi bão cát, nam diện bèo tốt tươi, bắc bộ băng thiên tuyết địa, trừ ngũ đại nước ngoài, Đông Hải thượng có khác rất hoang cùng mặt vân hai đảo, theo ta đại hạ thần miếu chính điện sở mình khắc châm ngôn ghi lại, một kiếm nhị đảo giả, khả an thiên hạ...”

Một kiếm nhị đảo... Một kiếm nhị đảo...

Mặt sau giảng thuật, Tần Kinh Vũ hoàn toàn không có nghe đi vào, chỉ cảm thấy đầu bị này bốn chữ đựng sinh đau, thật lâu hoãn bất quá kinh đến.

Này hàn lão nhân, niệm là cái gì chú ngữ, âm trầm sâm!

Thật vất vả ai đến trên đường nghỉ tạm, khóa gian, hàn dịch bố trí bài tập, yêu cầu viết nhất thiên sách luận, trình bày nhất thống xích thiên đại lục mưu lược.

Giấy và bút mực bị hảo, Tần Kinh Vũ cắn cán bút ngẩn người.

Kiếp trước học là văn khoa, nhất nhắm mắt, lục quốc luận, quá tần luận, long trung đối câu chữ đó là theo nhau mà đến, hỗn hợp cùng một chỗ, phao chế thành nhất thiên không có trở ngại sách luận, đó là ngựa quen đường cũ, dư dả.

Bất quá, điều kiện tiên quyết điều kiện là, nàng muốn trước nắm giữ này triều đại văn tự, hơn nữa không cần phải giả trang bất hảo hoàng tử.

Khủy tay chàng một chút liền nhau án thư, khinh gọi một tiếng, vẻ mặt cười quyến rũ.

“Uy, chiêu ngọc tiểu quai quai...”

...

Ngoại điện chung tiếng vang lên.

Tần tiết học phân, cung kính cúi đầu hành lễ sau, vất vả nửa ngày hoàng tử nhóm đi ra học đường, bị cung nhân nội thị vây quanh, đều tự tán đi.

Hàn dịch ngồi ở chủ tịch, tùy ý lật xem thu đi lên bài tập.

Đại hoàng tử tần trạm đình chữ viết đại khí, pha cụ rồng bay phượng múa ý nhị, lưu loát vài tờ, chỉ ở cường công, cường điệu vũ lực.

Nhị hoàng tử tần hưng lan chữ viết tuần tú, ẩn có trầm ổn khí độ, phân tích thập phần tường tận cẩn thận, trọng điểm cho dùng trí.

Lâm tĩnh một bên thu thập đồ cuốn, nhất vừa cười nói: “Lão sư này đồ chế rất tinh xảo kể lại, năm đó tìm không ít thời gian đi?”

Hàn dịch cũng không ngẩng đầu lên, hơi hơi vuốt cằm: “Lão phu dùng mười tám năm thời gian, đi khắp ngũ quốc nhị đảo, bút ký đều trang tràn đầy nhất xe, lại trải qua bốn năm thời gian đến sửa sang lại, thế này mới chế ra này đồ...”

Lâm tĩnh dừng lại động tác, nghiêm nghị khởi kính: “Lão sư khắc khổ nghiên cứu, học tập không chỉ, thật là làm đệ tử khâm phục.”

“Nặc, cái gọi là đi vạn dặm đường, đọc vạn quyển sách —— ”

Hàn dịch nghĩ đến kia thiếu niên hoàng tử mới vừa rồi vẻ mặt, niệp tu cười khê: “Không nghĩ tới, lão phu giữ kín không nói ra, thiên kim nan mua bảo bối, còn có người khinh thường nhất cổ!”

Lâm tĩnh biết hẳn sở chỉ người nào, cũng là cười nói: “Này tam điện hạ, thực tại bất hảo chút.”

“Khỏi chỉ là bất hảo, quả thực là... Là...”

Hàn dịch mở to mắt, tròng mắt còn lại hai phân bài tập, râu dài rung động, một chưởng chụp ở án thư thượng: “Ai ai, bộ hạ như thế nào sinh ra cái như thế không nên thân hoàng tử, thật sự là khí sát lão phu cũng!”

“Làm sao vậy?”

Lâm tĩnh ngạc nhiên, lúc này buông đồ cuốn, thấu thân đi qua nhìn kỹ. Này vừa thấy, lập tức sắc mặt như mướt đặng, dở khóc dở cười.

Hai phân bài tập, trừ ra chữ viết ngoại, nội dung giống nhau như đúc, cái tự không kém.

Hơn nữa, kí tên cũng giống nhau, đều là tứ hoàng tử Tần Chiêu ngọc ——

Ông trời, này tam điện hạ, cũng quá có khả năng đi, chính mình sẽ không đáp lại, tác tệ cũng là được, cư nhiên ngay cả người ta tên đều còn nguyên rập khuôn xuống dưới!

15. Quyển 1 - Chương 15: Phân Tích Thế Cục

Tần Kinh Vũ đi ra học đường, nghênh ngang, dào dạt đắc ý.

Sẽ không viết tự lại như thế nào, y dạng họa hồ lô, trích dẫn xong việc, nàng dám nói, hoàn toàn không có bỏ sót!

Mắt thấy canh giờ không còn sớm, kêu lên đi theo thái giám, vẫn là đi ngự hoa viên cái kia đường tắt.

Bên trong vườn muôn hồng nghìn tía, điều ngửi mùi hoa, cảnh xuân như vậy nắn, trên đỉnh cũng là bóng ma bao phủ.

Nga, vừa rồi còn diễm dương cao chiếu, này hội như thế nào là trời đầy mây ?

Tần Kinh Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn phía kia loạn thạch đá lởm chởm núi giả đỉnh chóp, chống lại một đôi mắt mỉm cười ý đôi mắt.

Là hẳn...

“Người như thế nào ở trong này?”

“Ha ha, ta như thế nào không thể ở trong này?”

Lôi Mục Ca theo núi giả thượng nhảy xuống, dài thân ngọc lập, thanh bích sắc cẩm y hoa phục, xứng thượng khoan khoan ngân bạch đai lưng, càng có vẻ đáng người anh tuấn, tuấn lãng xuất chúng.

Này tiểu thí hài, bộ dạng thật đúng là khá tốt!

Tần Kinh Vũ ngẫm nuốt một ngụm nước miếng, nhếch miệng cười: “Địa phương tuyển không sai, này ngự hoa viên bình thường cũng không gì tác dụng, liền thích hợp hện hò...”

Lôi Mục Ca vẽ mặt kinh ngạc: “Hện hò? Ai với ai?”

“Thật sự là, thủy tiên không ra hoa —— ”

Tần Kinh Vũ hừ nhẹ một tiếng, con mắt quay tròn chuyển động, hướng hẳn phía sau không được nhìn xung quanh: “Đại hoàng tử đâu, còn trốn tránh làm cái gì, gạo nấu thành cơm không, trực tiếp tìm phụ hoàng tứ hôn đi a!”

Lôi Mục Ca cười ha ha, thân thủ phải đi nhu đầu nàng phát: “Người này tiểu quý, trong óc rốt cuộc suy nghĩ cái gì a?”

Tần Kinh Vũ phản ứng đồ cũng không chậm, nghiêng đầu xoay người, lui ra phía sau nhất đi nhanh, nhũu mày nói: “Người mới là tiểu quý đâu!”

Lôi Mục Ca bắt cái không, cũng không tức giận, cười dài đi tới: “Ta là đặc biệt ở chỗ này chờ của người, với người đại hoàng tử không quan hệ.”

Tần Kinh Vũ tà bễ hắc liếc mắt một cái, vuốt cằm cười khê: “Chớ không phải là người hiện tại sẽ đưa ta bạc?”

Lôi Mục Ca buồn cười nói: “Người liền nhớ thương người kia bạc —— ”

“Ta phụ hoàng luôn luôn đề xướng tiết kiệm, trong cung tiền tiêu vật hàng tháng rất ít , khó được cho vay bên ngoài, ta đương nhiên nhớ thương... Cái kia, hãy bớt sàm ngôn đi, mau còn tiền đi!”

Lôi Mục Ca nhìn nàng mở ra tay nhỏ bé trắng tấp lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Một ngàn lượng bạc không phải số lượng nhỏ, ta còn nhu về nhà bẩm báo phụ thân, trước thời gian chuẩn bị...”

Cùng hắc không quen, tự nhiên nghe không ra lời này chân thật tâm tư, hắc rốt cuộc là thuận miệng giải vậy, vẫn là thật sự phải giúp kia hàn lão nhân còn tiền?

Tần Kinh Vũ hí mắt nhìn hắc, suy tư về thiên giá tiền khả năng tính, càng muốn, càng cảm thấy không thể thực hiện.

Thật sự là muốn hắc đi bẩm báo kia lòi đại tướng quân, xin đề khoản, vạn nhất làm cho chính mình hoàng đế lão tử biết, phiền toái liền lớn.

Nhưng là, nói còn nói trở về, kia trắng bóng bạc, không đến mức nói không cần sẽ không muốn đi, kia nhưng là nàng tới đây dĩ thể thứ nhất bút tiền riêng...

, có thắng cho vô, tích tiểu thành đại, nàng cho tới bây giờ sẽ không là cái lòng tham người.

Cẩn rằng một cái, tự động giáng giới: “Một trăm lượng, một trăm lượng chính người luôn luôn đi?”

Lôi Mục Ca cười gật đầu: “Này ta có, như thế nào?”

Tần Kinh Vũ vậy lui phía sau đi theo thái giám, đối với hắc ngoắc ngón tay: “Tốt lắm, chúng ta làm bút giao dịch, như thế nào?”

Lôi Mục Ca dù có hứng thú nhìn nàng: “Nguyện nghe này tường.”

Tần Kinh Vũ chớp ánh mắt nói: “Người chỉ cần bồi ta một trăm lượng bạc, việc này cho dù hiểu rõ, bất quá có một cái điều kiện —— ”

Lôi Mục Ca cười hỏi: “Điều kiện gì?”

“Cho ta nói một chút này xích thiên đại lục, còn có ngũ quốc nhị đảo, rốt cuộc là cái gì hồi sự...”

Thoáng nhìn hắc kinh dị ánh mắt, Tần Kinh Vũ không đợi hắc đặt câu hỏi, vỗ về cái trán cười đến vô tội: “Người khả năng không biết đi, ta tiền một trận sinh một hồi bệnh nặng, bệnh hảo sau đem rất nhiều chuyện đều đã quên.”

“Này đó, lớp học thượng lão sư hắc là nói được thực kể lại a.”

Tần Kinh Vũ ai oán phiêu hắc liếc mắt một cái, giận dữ nói: “Ta cùng kia hàn lão... Tiên sinh phạm hướng, hắc nhất giảng bài ta liền ngủ gà ngủ gật, không có nhận thức.”

“Người nha!”

Lôi Mục Ca nghe được lại vừa bực mình vừa buồn cười: “Người có biết hay không, này trên đời này bao nhiêu thanh niên học sinh tước tiêm đầu, hao hết tâm tư tưởng tiên lão sư môn, đều bất hạnh không có cơ hội, người ngày ngày nghe giảng bài cũng không quý trọng...”

Tần Kinh Vũ không cho là đúng: “Hắc thực sự như vậy lợi hại?”

“Là, lão sư thông hiểu bách gia, thiên văn lý thi văn số học binh pháp không gì không giỏi, người hảo hảo đi theo hẳn học, sẽ không ăn mệt.”

Gặp kia thiếu niên hoàng tử một bộ hoàn toàn không tin vẻ mặt, Lôi Mục Ca nhoẻn miệng cười: “Đi thôi, ta cho người học bổ túc công khóa đi!”

“A —— ”

Tần Kinh Vũ hô nhỏ một tiếng, chỉ cảm thấy chính mình eo nhỏ căng thẳng, tiếp theo đó là đột ngột từ mặt đất mọc lên, đằng vân giá vũ.

Tiếp theo thuận, thối đến cứng rắn núi đá, tập trung nhìn vào, đúng là đặt mình trong cho núi giả đỉnh, bên cạnh mấy can trúc diệp cúi trụ xuống dưới, theo gió sà sạt rung động, thanh u hợp lòng người.

“Xôn xao, đây là khinh công sao? Thật là lợi hại!”

Lôi Mục Ca cũng không phủ nhận, lôi kéo nàng ngồi vào một chỗ hơi san bằng thạch thượng: “Mục phi người mang võ công, như thế nào không giáo người?”

Tần Kinh Vũ ngượng ngùng cười nói: “Mẫu phi nói ta thân thể yếu đuối, có thể sống mệnh đã là không dễ, không thích hợp luyện võ.”

“Đúng vậy, còn sống thật tốt...”

Lôi Mục Ca thở dài một tiếng, một cái chớp mắt không nháy mắt nhìn nàng, ánh mắt sâu xa, đáy mắt thương tiếc chột lóe mà qua.

Người này, ánh mắt có chút cổ quái, tựa hồ ở thông qua của nàng mặt, nhìn về phía khác người nào.

Tần Kinh Vũ không kiên nhẫn thân thủ, ở trước mặt hần hoảng vài cái: “Đừng ngăn người, mau nói cho ta nghe một chút đi, của ta thời gian không nhiều lắm!”

Lôi Mục Ca cười cười, từ từ nói tới: “Xích thiên đại lục, từ xưa đất rộng của nhiều, diện tích lãnh thổ mở mang, ta đại hạ ở đại lục trung ương, dựa vào hộ quốc thần kiếm uy lực, là vì xích thiên thứ nhất cường quốc, vị cư ngũ quốc đứng đầu...”

Tần Kinh Vũ nhin không được đánh gãy hần: “Hộ quốc thần kiếm? Kia là cái gì ngoạn ý?”

Lôi Mục Ca rất có kiên nhẫn giải thích: “Hộ quốc thần kiếm, chính là thượng cổ thần vật, ta cũng vậy chưa bao giờ gặp qua, chỉ biết là nó tên là Lang Gia, nhiều thế hệ cung phụng cho thần miếu chính điện, quang diễm từng sinh, chiếu khắp thiên địa, khiến cho yêu tà lệ khí không dám tới gần.”

Tần Kinh Vũ lòng hiếu kỳ thay nhau nổi lên: “Thần miếu ở nơi nào a?”

“Thiên kinh thành ngoại ba mươi lý lạc nguyệt sơn hạ.”

Lôi Mục Ca dừng hạ, thấy nàng cúi đầu không nói, lại rồi nói tiếp: “Khác tứ quốc, phân biệt ở đại hạ đông tây nam bắc, là vì chư hầu quốc. Đông dương quốc, tiếp giáp đại hải, sản vật phong phú, quốc nhân cũng nhiệt tình xinh đẹp; tây liệt quốc, quốc thổ cằn cỗi, lộ vẻ sa mạc sa mạc, chỉ có quốc đô phụ cận có ốc đảo vờn quanh; Nam Việt quốc, bèo tốt tươi, phong cảnh thanh tú, nguyên bản là đại hạ cường hữu lực đối thủ cạnh tranh, nay cũng là tứ quốc trung thực lực yếu nhất quốc gia...”

“Vì sao?”

“Chỉ vì Nam Việt năm đó cùng ta đại hạ giao chiến, thất bại thảm hại, bây giờ còn hàng năm tiến cống lớn tài vật, đến nỗi dân chúng lâm than... Bất quá, này một hai năm qua, Nam Việt hoàng thất ra một vị thiết huyết hoàng tử, tên là tiêu minh, người này tư tưởng độc đáo, xử sự mạnh mẽ vang dội, hơi có chút thủ đoạn, tương lai tất là ta đại hạ cường địch, không thể khinh thường.”

Lôi Mục Ca hơi hàn ý trong lời nói thanh theo gió tới, Tần Kinh Vũ ngạnh sinh sinh đánh rùng mình, chạy nhanh thu hồi thần du tâm tư, tĩnh tâm nghe.

“Bắc Lương quốc, đại bộ phận quốc thổ ở bằng thiên tuyết địa, nguyên bản không đủ nhắc tới, bất quá, Bắc Lương quốc chủ phong trong như gương, quanh năm mặt nạ thị nhân, làm người điệu thấp, thần bí khó lường.”

“Ách, kia hai cái đảo nhỏ lại là chuyện gì xảy ra?”

Lôi Mục Ca sắc mặt dần dần ngưng trọng, chậm rãi nói: “Theo đại hạ cùng đông dương chỗ giao giới Giang Lăng rời bến, đi một ngày một đêm, có thể thấy được hai tòa liền nhau hải đảo, khoảng cách bất quá một dặm, nước biển cực vì chảy xiết, trung có lốc xoáy vô số, này hai tòa đảo nhỏ, đó là rất hoang đảo cùng mật vân đảo.”

Tần Kinh Vũ cười gượng nói: “Rất hoang mật vân, tên này nhưng thật ra không sai.”

Lôi Mục Ca lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Này hai tòa hải đảo cực không đơn giản, rất hoang đảo dị thú trái rợ, mật vân đảo vu tộc hoành hành, hai người lại là hổ vì liên minh, tương truyền có thể bước trên này lãnh thổ giả, khắp thiên hạ bất quá mười người, trong đó chín vị cũng chưa có thể còn sống.”

“Vị nào là ai?”

“Đó là lão sư.”

Tần Kinh Vũ ngậy người hạ, hút hấp cái mũi, khinh thường cười nhạo: “Người liền thối đi, liền kia yếu đuối lão nhân, có thể có lớn như vậy bản sự?”

“Ta không lừa ngươi, nghe nói, năm đó mật vân đảo chủ nhìn trúng lão sư năng lực, sinh ra ái tài chi tâm, từ hấn suốt hai năm, mới thả lại đại lục, này đây hai đảo mới bị thế nhân biết.”

Lôi Mục Ca lại nói liên miên cẩn thận nói nhất đại thông về hàn dịch cuộc đời sự tích, thẳng nghe được Tần Kinh Vũ ủ rũ do sinh, gấp không ngừng: “Nhìn không ra, lão nhân này thật là có chút tài năng, ta lần sau nghe giảng bài chuyên tâm chút, nga —— ”

Lại là một cái thật to ngáp, hai mắt có ti mê ly, vì thế xua tay nói: “Tốt lắm, ta đại khái hiểu biết , cũng cần phải trở về, người dẫn ta đi xuống đi.”

Lôi Mục Ca theo lời mang nàng trở lại trên mặt, Tần Kinh Vũ một khi đứng định, tức là hướng hấn tùy ý huy xuống tay, xoay người bước đi: “Cái kia, đừng quên đưa ta tiền, người thanh danh hảo, ta sẽ không viết biên nhận theo !”

“Sẽ không quên .”

Không đi ra vài bước, lại nghe hấn ở sau lưng cười khê: “Bất quá ta không cơ hội lại tiến cung , nếu không, hai ngày sau chính ngươi ra cung tới lấy đi, Lôi phủ ngay tại thành nam, tốt lắm tìm . Ta tùy quân tây đi phía trước, bởi người hảo hảo đi dạo thiên kinh thành, được?”

Ra cung?

Tần Kinh Vũ ngoái đầu nhìn lại, mặt mày hớn hở, thật mạnh gật đầu.

Ấn, cảnh xuân tươi đẹp, là cái xuất môn đạp thanh hảo thời tiết, nhất là có soái ca tiếp khách.

16. Quyển 1 - Chương 16: Phong Tình Như Yển

Tôn tử vân, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Một hồi đến Minh Hoa cung, Tần Kinh Vũ lúc này bình lui cung nhân, khẩn cấp lôi kéo Mục Vân Phong, hỏi Lôi Mục Ca cùng chính mình trước đây kết giao tình huống.

“Cũng không có gì, người ngày thường khó được đi ra Minh Hoa cung, chỉ tại vài lần mừng một tết tế điển thượng gặp qua, tổ vô lui tới. Ta mấy năm nay hoài sủ tâm sự, cùng lồi phu nhân cũng làm bất hòa không

ít ——” Mục Vân Phong nói xong, đột nhiên vui mừng cười, hạ giọng nói, “Vũ nhi, người hỏi cái này chút, có phải hay không đối hẩn nổi lên tâm tư?”

“Mẫu phi, nhìn người nói , hẩn nhưng là ta tương lai tỷ phu đâu, ta không có hứng thú.”

“Nương không phải theo như người nói sao, kia hôn sự, hẩn đã muốn lấy theo quân vì từ khéo léo từ chối a...”

“Khéo léo từ chối?”

Tần Kinh Vũ gơ lên lưỡng đạo anh khí mười phần lông mi, cười lạnh: “Có đôi có cặp, như hình với bóng, đều chuyển tới chúng ta đi học học đường đến đây, sợ người khác không biết hai người tình đầu ý hợp đầu... Cái này gọi là khéo léo từ chối? Lạt mềm buộc chặt không sai biệt lắm —— ”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị chính mình hơi ghen tuông ngữ khí sinh sôi hoảng sợ, lập tức chớ có lên tiếng không nói.

Mục Vân Phong nhất thời không bắt bẻ, chỉ nhú mày: “Lại có việc này?”

Tần Kinh Vũ không ngừng gật đầu: “Thiên chân vạn xác.”

Mục Vân Phong than nhẹ một tiếng nói: “Mục Ca không biết của người chân thật thân phận, hẩn cùng với phi hoàng vừa vặn tuổi tương đương, phi hoàng nhân bộ dạng mỹ, tính tình lại sáng sủa hoạt bát, nếu là hai người bọn họ thật sự tốt hơn , này khả như thế nào cho phải? Không được, nương tương nghĩ biện pháp...”

Tần Kinh Vũ nghe được đầy mặt hắc tuyến, cảm giác chính mình sẽ trở thành kia chi bồng đánh uyên ương cây gậy, rất nhanh quyền đầu nhảy bật lên, ra vẻ lòng đầy căm phẫn trạng: “Mẫu phi, người nói cái gì đâu, ta thề, ta đối kia Lôi Mục Ca không căm giận, đoạn vô nửa phần nữ nhân tình ý!”

Mục Vân Phong kinh ngạc nhìn nàng: “Người ngay cả Mục Ca đều chướng mắt, chẳng lẽ là có khác người trong lòng?”

“Không thể nào!”

Tần Kinh Vũ xoa cái trán, thật sự bội phục vị này mẫu phi liên tưởng lực, chạy nhanh nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, mẫu phi, ta hôm nay nghe tứ hoàng đệ nói, ngày mai hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu sẽ hồi cung ...”

Lời này vừa nói ra, Mục Vân Phong nhất thời hoảng thần, tự nhiên bất chấp truy vấn khác, lập tức ân cần dạy bảo, ân cần báo cho, cũng không bắt kể nàng ăn hay không tiêu, chỉ hận không thể đem Thái Hậu hai người hứng thú ham chú ý hạng mục công việc một cỗ não nhét vào của nàng trong đầu đi.

Thật vất vả ai đến dạy bảo xong, Tần Kinh Vũ bước nhanh đi ra cửa, trở lại chính mình tắm điện.

Vẫn là chính mình trong phòng hảo, thoải mái tự tại, còn có mỹ thiếu niên làm bạn hầu hạ, chỉ là nghĩ liên tâm tình tốt, càng không cần phải nói nhìn đến kia nói ôn nhuận tuấn tú thân ảnh đứng ở cạnh cửa, kiển chân lấy đài.

“Điện hạ!”

Yến nhi nghênh tiến lên đây, ân cần dâng nước trà: “Hôm nay đi học có khỏe không? Tiên sinh có không lại phạt điện hạ?”

Tần Kinh Vũ tùy tiện ngồi xuống, nâng chung trà lên ẩm tiếp theo mồm to: “Ân, hoàn hảo, lão nhân kia không tìm ta phiền toái, nói sau, người không ở, còn có chiêu ngọc giúp ta...”

Đang nói, chợt nghe sau lưng vi có tiếng gió, tâm niệm ý động, trực giác nghiêng người né qua, chợt quay đầu.

“Yến nhi, người làm cái gì?”

Yến nhi một bàn tay treo ở giữa không trung, vẻ mặt xấu hổ, nghiêm nghị nói: “Điện hạ tóc thượng có một mảnh thảo diệp, Yến nhi chẳng qua là muốn giúp điện hạ hái xuống...”

“Nga, người hái đi.”

Tần Kinh Vũ thật có lỗi cười, cúi đầu, phương tiện hấn động tác.

Không có cách nào khác, chính mình thính giác rất linh mẫn chút, một chút gió thổi cỏ lay đều nghe được rành mạch.

Yến nhi nhìn chính mình bàn tay phiến lá, mâu quang chớp động vài cái, nhẹ giọng nói: “Ta nghe nhữ nhi nói, điện hạ ở ngự hoa viên gặp được Lôi công tử, hàn huyền thật lâu.”

Nhữ nhi, cái kia đi theo thái giám, có điểm lẩm miệng đầu.

“Đúng vậy, ta phía trước không phải quên rất nhiều chuyện sao, vừa vặn hỏi một chút hấn, miễn cho hoàn toàn không biết gì cả, sau này bị nhân nhạo báng.”

“Điện hạ vì sao không hỏi Yến nhi đâu, Yến nhi giống nhau cũng có thể giúp điện hạ giải thích nghi hoặc .”

Thấy hấn căn bạc môi vẻ mặt không hờn giận bộ dáng, nói không nên lời tuần tú khôi hài, Tần Kinh Vũ kìm lòng không đậu thân thủ đi qua, néo néo của hấn mặt, biên niết biên nói: “Người gấp cáo gì a, ta là hỏi hấn về xích thiên đại lục ngũ quốc nhị đảo bố cục thế thái, này, hấn có vẻ tinh thông.”

Ân, thoát nhìn trắng nõn cẩn thận, sờ đứng lên xúc cảm cũng là ôn nhu hoạt hoạt , tương đương không xấu!

Yến nhi rũ mắt xuống tiếp, nói nhỏ: “Hấn biết đến, ta cũng biết...”

Tần Kinh Vũ buông ra ngón tay, phiêu hấn liếc mắt một cái: “Như thế nào, Yến nhi không thích hấn?”

Yến nhi lắc đầu, vùi đầu đi xuống: “Lôi công tử niên thiếu hữu vi, thanh danh bên ngoài, Yến nhi chính là cái nô tài, làm sao dám...”

“Đi, cái gì nô tài không nô tài , về sau không cho phép còn như vậy nói, ta khả không thích nghe!”

Tần Kinh Vũ thối hấn một ngụm, phục vừa cười nói: “Tốt lắm, đừng giống cái oán phụ dường như, kia họ Lôi tiểu tử lại như thế nào cũng chỉ là cái ngoại nhân, cùng ta giao tình cũng không pháp so với!”

Yến nhi ngẩng mặt đến, chuyển ưu vì hi: “Điện hạ...”

Tần Kinh Vũ cười chụp được tay hấn lưng: “Theo hôm nay khởi, ta muốn học tập biết chữ viết tự , người còn sợ đối với người chuyện gì sao? Ta nói Yến nhi lão sư, đến lúc đó đủ người mệt !”

Yến nhi nghe được mở to mắt: “Điện hạ sẽ không ngay cả lời không biết ?”

Tần Kinh Vũ bắt đắc dĩ gật đầu: “Không phải theo như người nói sao, ta cái gì đều quên hết, sở hữu hết thấy đều phải trọng đầu học khởi...”

Yến nhi đem lời của nàng đầu nhận lấy, đáy mắt sáng rọi đoàn tụ: “Điện hạ yên tâm, Yến nhi nhất định không phụ sở vọng.”

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, vừa lòng cười cười: “Đi lấy giấy bút đến đây đi, ta hôm nay nhất định phải học được viết ta chính mình tên!”

Xem quán hiện đại đơn giản hoá tự, lại nhìn này triều đại văn tự, thật đúng là không thói quen.

Cũng may Yến nhi kiên nhẫn thật tốt, trước đem chữ lạ nhất bút nhất hoa tinh tế viết hảo, làm thành bảng chữ mẫu, giáo nàng niệm thực sau, lại đối chiếu vẽ, sau lại ban viết chính tả.

Nói đến cũng lạ, xuyên qua lại đây sau, nàng không chỉ có bỗng nhiên trở nên hiểu biết trí tuệ, liền ngay cả trí nhớ cũng là hảo ra kỳ, mặc kệ là cái gì tự, xem qua một lần sau có thể đọc hội viết, cơ hồ không tốn nhiều lắm công phu, không chỉ có thể viết chính mình tên, tính cả cha mẹ huynh đệ tỷ muội tên, đều tuyệt bút huy liên, hào nghiêm túc.

Viết xong nhất dài xuyên nhân danh, sẩy mặc tí, ngón tay niệp khởi giấy trang, dương dương tự đắc niệm.

“Tần Nghị, tần trạm đình, tần hưng lan, Tần Chiêu ngọc... A, Tần Chiêu ngọc? !”

Yến nhi đang ở ngưỡng thần viết tự, bỗng nhiên nghe được một tiếng thét chói tai, dưới ngòi bút một chút, làm bộ lẩn tới: “Điện hạ, ra chuyện gì?”

Tần Kinh Vũ chớp ánh mắt, khóc tang khuôn mặt nhỏ nhắn, đầy côi lòng buồn bực nói: “Xong rồi, ta hôm nay ở lớp học thượng sao tứ diện hạ bài kiểm tra, tính cả tên của hần cùng nhau sao xuống dưới!”

Yến nhi nghe được ách nhiên thất tiểu: “Cái gì?”

“Tự nhận thức ta, ta lại không biết nó, nào biết đâu rằng đó là tên a, ta còn tưởng rằng là đáp án đâu, đang buồn bực đâu, phía dưới chỗ trống địa phương không viết, lại viết như thế nào đến đỉnh lên rồi —— ”

Tần Kinh Vũ ai oán dắt tóc, trong miệng toái toái nhắc tới: “Ai, nếu không sợ hãi cái kia hàn lão nhân tức giận đến học máu hôn mê, ta kỳ thật là muốn nộp giấy trắng ... Sớm biết như thế, còn không bằng nộp giấy trắng !”

“Của ta thiên —— ”

Yến nhi khẽ động khoe môi, đầu tiên là mỉm cười, tiện đà đại cười ra tiếng: “Ha ha ha...”

Ngoài cửa sổ kim ô sáng lạn, ánh mặt trời phóng tiến vào, chiếu vào hần phần bạch như ngọc trên mặt, tươi cười đúng là như vậy chói mắt.

Tần Kinh Vũ xem ngây người, thì trào bật hơi: “Yến nhi...”

Tựa hồ là cảm thấy được cái gì, kia khuôn mặt tuần tú thượng tươi cười dần dần thu liễm, lại chuyển vì hàm súc mỉm cười, thanh nhuận như nước đôi mắt lý, ẩn ẩn có ti bất an: “Điện hạ, làm sao vậy?”

“Không, không có gì.”

Tần Kinh Vũ Tâm để dâng lên một tia toan chất, cộng thêm bao nhiêu thương tiếc.

Như thế phong thần tuần tú, khí chất xuất chúng thiếu niên, như thế nào đã bị đưa vào cung đến, làm thái giám? Của hần cha mẹ, liền như vậy nhẫn tâm, cũng không hiểu ý đau, sẽ không khó chịu sao?

Khó trách, hần chưa bao giờ đề người nhà, cũng không tưởng hồi đi xem nhìn một cái, hơn phân nửa, là bị bọn họ thương thấu tâm đi.

Trong lòng hần, nhân sở không biết địa phương, đến tốt cùng cất dấu như thế nào bị phần cùng khổ sở, lại là lấy như thế nào tâm tính, vẫn duy trì như vậy vĩnh viễn không thay đổi mỉm cười ——

Thanh thần ôn hòa, không muốn vô cớ?

17. Quyển 1 - Chương 17: Bỏ Trốn Mất Dạng

Từ vân cung, ở hoàng cung đông nam, là đại nông lịch đại Thái Hậu rất phi ở lại chỗ.

Thái Hậu Chu thị trụ chính giữa Vinh Thọ điện, còn lại vài vị tiên đế phi tần tắc ở tại hai bên thiên điện bên trong.

Này ngày buổi trưa, Vinh Thọ điện trung huân hương lượn lờ, màn che rộng mở, các nơi nền đăng cái nhất nhất thấp sáng, đem điện phủ chiếu cái đèn đuốc sáng trưng.

Thái Hậu ở Kinh Giao ánh ngày ven hồ phổ độ tự ăn chay niệm phật đạt ba tháng lâu, vừa bị hoàng hậu phượng giá tiếp hồi cung đến, lược làm nghỉ tạm, liền khẩn cấp đem liên can tôn con cháu nữ triệu đến bên người, đang dùng bữa, cùng chung thiên luân.

Đại mùa hè tử Tần Nghị cùng sở hữu tứ tử thất nữ, lớn nhất là trưởng công chúa Tần Phi Hoàng, mười lăm cập kê, tối ấu tiểu công chúa tần Linh nhi, năm vừa mới bốn tuổi, phân biệt từ đều tự mẫu hậu mẫu phi nuôi nấng, ngày thường ở trong cung cũng khó đánh một hồi đối mặt, lúc này tề tụ nhất đường, tiếng hoan hô truyện cười, rất náo nhiệt.

Tần Kinh Vũ hôm nay tóc dài thúc khởi, xứng thượng một khối bích sắc Phi Thúy ngạch sức, thân nguyệt sắc cẩm phục, gia dĩ bột bạc sắc đai lưng, càng có vẻ mặt như quán ngọc, tươi mát trong sáng, chẳng qua, theo một bước tiến cửa điện bắt đầu, liền vẫn tránh ở nhân sau, ắn này mũi nhọn.

Trước đó, nàng đã muốn đem cung đình lễ nghi lưng thuộc lâu, lộ hỏa thuần thanh, xen lẫn trong nhất đồng lớn nhân giữa, nên quỳ xuống quỳ xuống, làm lễ bái lễ bái, vẻ mặt cung kính, tươi cười khiêm tốn, coi như chính mình là thăng cấp bản nam quách tiên sinh, quần tụ vô phương, độc hành cũng chút không sợ.

Ngọ thiện qua đi, cung nga nội phụng dưỡng thượng tinh xảo trà bánh cùng mùa hoa quả tươi, lấy Tần Phi Hoàng cùng tần trạm đình cầm đầu hoàng tử công chúa nhóm đem Thái Hậu vây ở bên trong, hu dài hỏi đoán, nói chuyện đậu thú, chọc kia đầu đầy hoa râu phu nhân nhạc không ra chi, ha ha cười không ngừng.

Tần Kinh Vũ cũng không đi thẩu này phân náo nhiệt, thủ phần đông mỹ thực, ngón trở cuồng động, đại mau cắn ắn.

Ha ha, chính một cái thùng cơm hình tượng!

“Tam Hoàng huynh...”

Nãi thanh nãi khí đồng âm vang lên, quay đầu vừa thấy, kia ít nhất hoàng muội tần Linh nhi bị Tần Chiêu ngọc nắm lập ở một bên, tóc sơ thành hai cái bao khăn trùm đầu, nghe nói tên là song yển kế, dùng màu vàng tì mang cột lấy, phấn điểm quyền hoa tả hữu các nhất, ánh mắt lưu viên, khuôn mặt nhỏ nhắn thượng thịt đỏ đỏ, giống cái búp bê.

Tần Kinh Vũ càng xem càng cảm thấy đáng yêu, nhẹ nhàng nhéo của nàng khuôn mặt, thẩu đi qua chính là phách phách hôn hai khẩu.

“Ngoan, kêu Tam ca ca, thân cận chút...”

Tần Chiêu ngọc bật cười: “Tam Hoàng huynh liền thích thân người khác... Ách...”

Nói còn chưa dứt lời, nhất đại khối hoa quế tô nhét vào cái miệng của hần ba.

Tần Kinh Vũ vỗ vỗ trên tay điểm tâm tiết, lại nhìn hướng kia phần điều ngọc mài tiểu công chúa, đầy mặt cười quyến rũ: “Linh nhi muốn ắn cái gì, cấp ca ca nói.”

Ở ngọc thiện trên bàn, nàng liền chú ý tới vài cái tuổi nhỏ công chúa đối với một bàn tử món ắn quý và lạ món ngon, cơ hồ không như thế nào ắn cái gì.

Cũng là, từ vân cung hàng hóa đều là chiếu cố Thái Hậu rất phi nhóm nhẹ khẩu vị, lấy đồ chay vì chủ, này đó đang ở dài thân thể tiểu tử kia nhóm, tự nhiên là không thích hợp.

Tần Linh nhi nhìn chăm chăm điệp trung điểm tâm, thẳng nuốt nước miếng, chỉ trở nói: “Tam ca ca, ta nghĩ ắn cái này, còn có cái kia.”

Tần Kinh Vũ lấy song tương ngân ngà voi khoái, giáp khởi một cái thúy ngọc bao uy nàng, qua đi lại là một cái thủy tinh giáo.

Tần Linh nhi cái miệng nhỏ nhắn đại trương, ắn miệng đầy lưu du, tươi cười rạng rỡ, vừa ắn biên hàm hồ nói: “Tam ca ca thật tốt, ta thích Tam ca ca...”

“Tam ca ca, chúng ta cũng muốn...”

Năm tuổi Tần Dao già cùng bảy tuổi tần thanh sương cũng xúm lại lại đây, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

“Ngoan, không nóng nảy, mỗi người đều có phân, từng bước từng bước đến.”

Tần Kinh Vũ biến hóa nhanh chóng, lập tức trở thành vườn trẻ chủ a di, mệnh lệnh tiểu bằng hữu nhóm sắp xếp sắp xếp ngồi xong, bưng nhất đại điệp điểm tâm, cẩn thận bài thành tiểu khối, cực có kiên nhẫn uy thực, cuối cùng còn không quên cấp chính mình miệng tắc khóa hoa quả tươi.

Tại đây cái triều đại, hoa quả là hiếm lạ vật, chỉ có ở trong hoàng cung uyển, đế vương thực ắn, mới có thể có đại ắn no có lộc ắn cơ hội, ký mỹ vị lại đường nhan, tự nhiên là không ắn bạch không ắn.

“Nặc, đừng ắn nhanh như vậy, để ý nghẹn, đến, uống miếng nước!”

Thái Hậu hơi nghiêng đầu, nhìn đến đó là Tần Kinh Vũ đang cầm cốc nước cấp tần Linh nhi uy thủy tình cảnh, động tác cẩn thận cẩn thận, mâu quang trong suốt, hết sức ôn nhu.

Này đứa nhỏ, chính là mọi người trong miệng theo như lời bất hảo ác đồng? Ha ha, đó là biểu tượng đi...

Bất động thanh sắc quay sang đến, hướng hai vị lớn tuổi hoàng tử, mỉm cười hỏi: “Đúng rồi, đình nhi lan nhi, gần nhất nghe giảng bài có thể có thu hoạch?”

Tần trạm đình giành trước đáp: “Hồi hoàng tổ mẫu, tôn nhi thần nghe được tiên sinh truyền thụ xích thiên bản đồ thế cục, được lợi không phải là ít, quyết tâm học giỏi bản lĩnh, tương lai dùng võ lực chinh phục tứ quốc nhị đảo, nhất thống giang sơn!”

Thái Hậu gật đầu: “Không sai, thân là tần thị con cháu, làm có này chí nguyện to lớn. Lan nhi đâu?”

Tần hưng lan trầm ngâm một lát, phương nói: “Hồi hoàng tổ mẫu, tôn nhi thần nguyện hiệp trợ đại hoàng huynh, ổn định phía sau, làm tốt phân nội việc.”

Chư vị công chúa nghe được cái hiểu cái không, chỉ Tần Phi Hoàng kiêu cưỡi một tiếng, xen mồm nói: “Đình nhi, ngươi muốn nhất thống giang sơn, khiến cho Mục Ca cho ngươi làm đại tướng quân, nhất định bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!”

Tần trạm đình miết nàng liếc mắt một cái, đối với kia một tiếng đình nhi có chút bất mãn, nề hà chính mình mặc dù thân là hoàng trưởng tử, so với nàng tiểu chút thàng, trong lòng khó tránh khỏi phần uất, giọng cười nhạo nói: “Đại hoàng tỷ tâm tâm niệm niệm liền một cái Lôi Mục Ca, thời khắc không quên bắt tại bên miệng, sợ người khác không biết hần là người người trong lòng dường như!”

Tần Phi Hoàng vừa nghe giận, nhĩ khuếch ứng đồ, giận dữ nói: “Ta chính là thích hần, thế nào? Ta là phụ hoàng phong đại hạ trưởng công chúa, chẳng lẽ thích cá nhân đều không thể sao? Hừ, chờ hần theo quân trở về, ta gả cho hần!”

Tần trạm đình nghe vậy cười khê: “Như thế nào, còn muốn chờ theo quân trở về a, đến lúc đó lại đi cầu phụ hoàng tứ hôn? Ân, một lần bất thành, lần thứ hai nói không chừng người ta liền mềm lòng nhả ra ... Nhị hoàng đệ, ngươi nói đúng không là?”

Tần hưng lan thần nhiên lên tiếng trả lời, không nhanh không chậm nói: “Đại hoàng tỷ, còn muốn nhiều hơn cố gắng.”

“Người... Các người...”

Tần Phi Hoàng chỉ vào hai người, tức giận đến thân mình phát run, sau một lúc lâu nói không ra lời, chỉ phải hướng Thái Hậu xin tha: “Hoàng tổ mẫu, ngươi xem bọn hần, bọn họ khi dễ ta! Khi dễ ta! Ô ô...”

Nghĩ kia thiếu niên khéo léo từ chối hôn sự chuyện thực, vừa then vừa giận, nằm ở Thái Hậu dưới chân trườn nức nở khóc, thật sao mặt thu hút lệ đến.

Thái Hậu đối này trưởng tôn nữ luôn luôn tỏ tôn tình đặc, yêu thương có thêm, thấy nàng khóc thương tâm, nhìn không được đau lòng đứng lên, kéo nàng mềm giọng an ủi: “Được rồi, hoàng nhi là của ta tâm can bảo bối, đừng khóc, này cộc hôn sự, đến lúc đó tổ mẫu làm cho người chủ!”

“Hoàng tổ mẫu, ta thích nhất ngài !”

Có Thái Hậu này phiên cam đoan, Tần Phi Hoàng cảm thấy mỹ mãn, nín khóc mỉm cười.

Tần Kinh Vũ mặc dù ở bên kia chiếu cố tiểu hài tử, đối với trong phòng các nơi động tĩnh đều là nghe được rõ ràng sáng tỏ, hừ nhẹ một tiếng, âm thầm thở dài: xong rồi, Thái Hậu thân điểm uyên ương, trong thiên hạ, ai dám không theo?

Chưa kịp kia suất khí thiếu niên cúi đầu bị ai, chợt nghe một tiếng thấp gọi: “Vũ nhi, ngươi cũng lại đây, cấp tổ mẫu nói nói này nghe giảng bài thu hoạch bài.”

Con tôm?

Không phải đang nói kia đại hoàng tỷ hôn sự sao, như thế nào lại xả đến chính mình bên người đi?

Tần Kinh Vũ hoạt động thân mình, không tình nguyện đi qua, cười mỉa nói: “Hồi hoàng tổ mẫu, hàn lão sư thượng thông thiên văn, hạ biết lý, lợi hại vô cùng, tôn nhi thần ngu dốt, may mắn đi theo lão sư đọc sách học tập, muốn nói thu hoạch, rất nhiều a, này... Này...”

Phạm là ăn chơi trác táng, hỏi học nghiệp công khóa, trả lời hần là đều như nàng bình thường đông kéo tây xả, hàm hồ mang quá đi?

Thái Hậu đẩy mắt tinh quang chợt lóe, cười nói: “Không nóng nảy, cùng tổ mẫu chậm rãi nói.”

“Là, là...”

Tần Kinh Vũ thâm kêu không tốt, hôm nay gặp gỡ cái khó chơi chủ, cũng không hảo tùy ý đuổi rồi sự, làm sao bây giờ?

Nàng ở lớp học thượng này quang vinh sự tích, hồ lộng người bên ngoài nhưng thật ra vô phương, tại đây vị ánh mắt sắc bén Thái Hậu trước mặt, khó bảo toàn sẽ không lòi!

Trong lòng chợt dạ, trên trán dần dần tràn ra mồ hôi lạnh đến, miễn cưỡng bứt lên vẻ tươi cười: “Hoàng tổ mẫu, tôn nhi thần... Tôn nhi thần... Ôi... Ôi... Mẹ ta cũng...”

Ấn bụng, than nhẹ ra tiếng.

Tần Chiêu ngọc thất thanh kêu lên: “Tam Hoàng huynh, người làm sao vậy?”

Chờ chính là này vừa hỏi!

Tần Kinh Vũ khen ngợi phiêu hần liếc mắt một cái, khổ hé ra mặt, thống khổ không chịu nổi nói: “Ta... Ta đau bụng, ôi, đau tử ta ! Ai, không được, sẽ lòi ra đến đây!”

“Liên người phiền toái nhất, chỉ biết là ăn, cái này hiểu được lợi hại đi!” Tần trạm đình nhíu mày, nhất chỉ điện phủ đại môn, “Thất thần làm sao, còn không đi ra ngoài như xí!”

“Là, đại hoàng huynh!”

Tần Kinh Vũ đáp ứng , bối rối trung, không quên hướng Thái Hậu hành lễ: “Hoàng tổ mẫu... Ta qua đi lại đến nghe ngài dạy bảo...”

Ha ha, Hán Cao Tổ Lưu Bang mượn đồ cứt đáí bỏ chạy, này nhất chiêu thật sự là dùng tốt!

Không đi hai bước, lỗ tai dựng thẳng lên, nghe được sau lưng có nhân nói liên miên cáo trạng: “Hoàng tổ mẫu, người cũng không biết, Tam Hoàng đệ đáng giận thấu , công nhiên ở lớp học thượng cùng Hàn tiên sinh khiêu khích giằng co, chính mình sẽ không làm bài, còn trích dẫn tứ hoàng đệ bài kiểm tra...”

Tần Kinh Vũ không có quay đầu, tự nhiên chưa từng thấy Thái Hậu nghe vậy nếu có chút suy nghĩ về mặt, vừa đi vừa khinh thường mếu máo.

Thiết, đầu năm nay, lục đục với nhau, tiểu nhân thật nhiều...

Trong bụng thực tại ăn không tiêu, lại ngoài điện gió mát xuy phát, huân huân đục cho say.

Tại kia mái cong lầu canh tiền vòng vo nhất vòng lớn, thế này mới đem Yến nhi tìm được, từng bước tam hoảng đi qua đi, chụp thượng bờ vai của hần.

“Đi, bồi bản điện hạ đi ra ngoài tản tản bộ, tiêu tiêu chướng bụng, một hồi hồi Minh Hoa cung luyện tự đi.”

Yến nhi về mặt hồ nghi, hoang mang nói: “Điện hạ, đợi lát nữa không cần đã trở lại sao?”

Tần Kinh Vũ trong nháy mắt cười nói: “Ta như xí khi một cái vô ý, kéo ở trong quần , còn trở về làm chi, đem kia một phòng nhân huân giặt xối đi a?”

Dứt lời cười to bước đi, chỉ để lại kia thiếu niên đứng ở tại chỗ, trầm tư không thể này giải ——

Điện hạ trên người hương hương , không có thói vị a...

18. Quyển 1 - Chương 18: Nam Việt Hạt Nhân

Ra Vĩnh Thọ điện, gian ngoài một mảnh phi sắc nắng, tầng tầng tấn nhiễm.

Kia chung quanh nguy nga cung điện, lưu kim mái cong, bị này mặt trời đỏ kim quang vờn quanh, ánh sáng ngọc chói mắt, nếu như cảnh trong mơ.

Hai đạo nhân ảnh một trước một sau, từ từ mà đi.

“Điện hạ, này không phải hồi Minh Hoa cung lộ.”

Nghe được sau lưng thiếu niên khẳng định ngữ khí, Tần Kinh Vũ chậm rãi quay đầu, ngoái đầu nhìn lại cười: “Ta vừa rồi ăn nhiều lắm, tưởng nhiều đi điểm lộ, sắc trời còn sớm, chúng ta chuyển một vòng lại trở về.”

Lôi kéo Yến nhi đi đến một cái yên lặng dừng đạo tiền, đó là dừng lại cước bộ.

“Chờ như vậy nửa ngày, nhất định đói bụng đi?”

Yến nhi lắc đầu: “Hồi điện hạ, Yến nhi không đói bụng.”

Tần Kinh Vũ cười cười, theo trong tay áo lấy ra một cái bố bao, tùy tay đưa cho hắn: “Cầm.”

“Điện hạ, là cái gì?”

Yến nhi tò mò tiếp nhận đến, cẩn thận mở ra, đúng là mấy khối điểm tâm, ngọt hương phốc mũi.

“Hoàng là bí đỏ bánh, bạch là hoa quế tô, hồng là xích đậu cao...” Tần Kinh Vũ chỉ vào trong tay hắn vật, từng cái giới thiệu, nói được mi phi sắc vũ, “Này đó đều là ngày thường ở Minh Hoa cung ăn không đến thứ tốt, ách, này hoa quế tô vẫn là ta theo tứ điện hạ trong tay thưởng tới được, thế nào, ta này chủ tử đối đãi người không tệ đi?”

Yến nhi kinh ngạc nhìn, làm như thụ sủng nhược kinh, sau một lúc lâu không nói gì.

“Ha ha, có phải hay không cảm động tưởng khóc nhè? Nơi này không có người đâu, nhanh ăn đi, phóng lâu liền không thể ăn —— ”

Tần Kinh Vũ nói xong thân thủ đi qua, niệp khởi một khối hoa quế tô uy đến hắn bên môi, mắt hàm cổ vũ: “Ta không lừa ngươi, hương vị thật sự không sai.”

“Điện hạ...”

Yến nhi hé ra miệng, hương hương mềm điểm tâm lập tức cửa vào, ngoại tô lý nộn, khê cắn tức hóa, ngọt ngào nảy lên trong lòng.

Tần Kinh Vũ cười dài buông ra thủ, làm cho chính hắn cầm ăn.

Yến nhi ăn tướng thập phần nhã nhặn, điển hình tể ăn chậm nuốt, vẻ mặt chuyên chú, bên môi còn long thỏa mãn ý cười, đang cầm một bao điểm tâm, liền giống như chiếm được toàn bộ thế giới bình thường.

Ăn hai khối, hắn liền ngừng lại, đem còn lại điểm tâm cẩn thận bao hảo, sủy tiến trong lòng, một loạt động tác khí độ nhàn nhã, nói không hết phong lưu lịch sự tao nhã.

Tần Kinh Vũ kinh ngạc nói: “Như thế nào không ăn , không thích ăn sao?”

“Không phải, ta lưu trữ trở về từ từ ăn.” Yến nhi ngẩng đầu, thần nhiên tươi cười bắt tại trắng nõn trên mặt.

Tần Kinh Vũ Tâm niệm vừa động, một trận quái dị cảm thăng lên, nhìn hắn, thử thăm dò hỏi: “Yến nhi, nhà của ngươi thế, hắn là còn không phá hư đi?”

Yến nhi đối này vừa hỏi có vẻ có chút ngạc nhiên: “Điện hạ trước kia liền hỏi qua Yến nhi ...”

Đi, lần này sẽ không bị hắn vòng vo , nhất định phải để hỏi rõ ràng hiểu được!

Tần Kinh Vũ mắt lé phiêu hắn: “Hỏi lại một lần, gia thêm ẩn tượng.”

Yến nhi nháy mắt mấy cái, tới gần lại đây, cười khê: “Điện hạ muốn biết cái gì, tùy tiện hỏi đi, Yến nhi chi tiết trả lời.”

Thân thể hần thiếp quá gần, trên người bay tới một cỗ thần nhiên hương khí, không giống cung nhân huân hương như vậy nồng đậm, mà là mang theo thiếu niên đặc hữu nhẹ nhàng khoan khoái hiểu rõ, thiên nhiên thuần khiết, rất là dễ người.

Thương thiên ở thượng, sắc đẹp trước mặt...

Tần Kinh Vũ nuốt xuống một ngụm nước miếng, miễn cưỡng tìm về chính mình thần trí: “Phụ thân người là làm cái gì? Mẫu thân đâu? Đại ca đâu? Muội muội đâu?”

Yến nhi ý cười làm sâu sắc, nhẹ giọng trả lời: “Cha ta thủ điểm đất cần sống qua, mẫu thân ở nhà nuôi nấng tử nữ, đại ca giúp phụ thân làm việc, muội muội còn nhỏ, ngày thường không rảnh thế sự, chỉ biết ngoạn nhạc.”

Này đáp án, đơn giản sáng tỏ, cũng nghe không ra cái gì bại lộ đến.

Tần Kinh Vũ xao cái trán, ngẫm lại lại hỏi: “Là ai dạy người đọc sách biết chữ?”

Yến nhi đáp không chút hoang mang: “Là phụ thân mời đến tiên sinh.”

“Tiên sinh?” Tần Kinh Vũ lược nhất hiên mi, “Nhà người không phải nghề nông sao, còn thỉnh được rất tốt tiên sinh?”

Này triều đại, nông dân bá bá lưng hướng hoàng thổ mặt hướng lên trời, lại không biết cái gì công nghệ cao muốn làm tạp giao lúa nước, hẳn là đều là chút cùng khổ đại chúng đi?

“Đó là lúc trước gia cảnh có vẻ tốt thời điểm, phụ thân hy vọng chúng ta huynh đệ hai người có tiền đồ, chuyên môn thỉnh tiên sinh tới cửa giảng bài.”

“Kia, nhà của người nhân vì sao đưa người tiến cung đến?”

Yến nhi rũ mắt xuống tiếp, thần sắc âm đạm: “Tiền chút năm, nhà của ta lý thiếu người khác trái...”

Từ xưa đến nay, đều tránh không được đồng dạng lạn tục kịch tình, gia đạo sa sút, bán tử cầu vinh... Ai, thật sự là đáng thương.

Tần Kinh Vũ hư thán một tiếng, chụp thượng bờ vai của hắn, ôn nhu an ủi: “Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều, ta về sau không hỏi.”

Yến nhi cúi đầu lên tiếng, bỗng cười, tươi cười đầm đậm mà khoan dung: “Không có việc gì, điện hạ, này đều trôi qua. Ta có thể đi theo điện hạ, đã muốn thực thỏa mãn...”

“Ân, ta sẽ đối với người tốt ——” Tần Kinh Vũ bị như vậy tươi cười sở cảm động, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh, thật lâu sau mới lại nói, “Đúng rồi, người nguyên lai dòng họ là cái gì?”

Yến nhi há miệng thở dốc, thở ra một hơi: “Yến là của ta bản họ, tiến cung thời điểm, ta năn nỉ tổng quản đại nhân bảo lưu lại này tự.”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, âm thầm tiêu hóa mới vừa rồi ngôn ngữ, không hề hỏi, Yến nhi cúi đầu đuối kịp, nhắm mắt theo đuối, rất là thật cẩn thận.

Trong hoàng cung, nơi nơi đều là cung điện lầu các, phục hành lang dừng đạo, cảnh trí cũng đều không sai biệt lắm, hai người chậm chậm rì rì, đi một chút ngừng ngừng, cũng không gặp cái gì đặc biệt, hơi có chút nhàm chán.

“Quên đi, chúng ta vẫn là hồi Minh Hoa cung đi thôi... Di, nơi đó là ai bàn?”

Vừa muốn xoay người đi trở về, bỗng nhiên xem thấy phía trước một chỗ biệt viện, hồng tường ngói xanh, trong viện cây cối xanh ngắt, trước cửa một đôi cao lớn đồng thú, ở giữa trời chiều lờ lờ tỏa sáng.

Không biết vì sao, một lòng ấy náy loạn nhảy dựng lên.

“Điện hạ?”

Chung quanh tĩnh lặng, chỉ dư hơi hơi tiếng gió, cùng với thiếu niên nhu hòa khinh gọi.

Tần Kinh Vũ bưng tĩnh không nghe thấy, đi nhanh tiến lên, nhìn phía trên đỉnh đầu cây mun hoành phi, giữa đầu thì thầm: “Nam...”

Mặt sau cái kia tự có chút phức tạp, còn không từng học quá...

“Nam Uyển.”

Sau lưng người trầm thấp ra tiếng, thay nàng đem danh niệm xong chỉnh.

Tần Kinh Vũ quay đầu, mờ mịt nói: “Nam Uyển là chỗ nào? Sở trụ người nào?”

Mẫu phi từng đem trong hoàng cung các nơi cung điện tên đều giảng giải cấp nàng nghe, dựa vào này đã gặp qua là không quên được bản sự, sở hữu danh liên cùng khắc ở trong đầu bình thường, như thế nào liên không nhớ rõ có như vậy cái nhi?

Yến nhi nháy mắt mấy cái, lấy làm lạ hỏi: “Điện hạ không nghe nói qua nơi này?”

Nam Uyển, tên này thực bình thường a, không là cái gì cung, cũng không phải cái gì điện, chính là một cái uyển tự, cũng không chỗ đặc biệt.

Tần Kinh Vũ nhíu mày hỏi lại: “Ta trước kia rất quen thuộc sao?”

Yến nhi lắc đầu: “Điện hạ hẳn là không quen đi, Yến nhi phía trước cũng không gặp điện hạ tới quá.”

Dừng hạ, thấy nàng vẽ mặt mê vông, hạ giọng, cẩn thận nói: “Nghe nói này Nam Uyển, là năm đó chuyên vì Nam Việt đưa tới hạt nhân mà kiến, vị này tiêu hoàng tử yêu thích thanh tĩnh, chùng không ra hộ, bệ hạ có chỉ, tạp vụ nhân chờ không thể tới đây quấy rầy.”

“Tiêu hoàng tử?”

“Đúng vậy, Nam Việt quốc nhị hoàng tử, kêu tiêu —— ”

Yến nhi nghiêng đầu suy nghĩ hạ, than nhẹ nói: “Đúng rồi, tên là Tiêu Diễm, lửa khói diễm.”

Nha , trong hoàng cung thế nhưng còn cất giấu như vậy cái nhân vật thần bí!

Tiêu Diễm, tên này nhưng thật ra không xấu, sẽ không biết nhân bộ dạng gì dạng...

Tần Kinh Vũ hứng thú cười, nhất thời tâm huyết dâng trào, một cái bước xa xông lên thêm đá.

“Đi, chúng ta đi vào nhìn một cái vị này tiêu hoàng tử mặt mày!”

19. Quyển 1 - Chương 19: Tiêu Diễm Gặt Hái

Chu trên cửa đồng hoàn khấu động, đương đương rung động.

Hơn nửa ngày, mới có nhân lên tiếng trả lời, tiếng nói tiêm tể, lược hiển thương mai: “Là ai?”

Tần Kinh Vũ vi giạt mình một chút, nhớ tới nàng kia hoàng đế lão tử đối nơi đây sở hạ ý chỉ, cất cao giọng nói: “Bệ hạ phái ta chờ tiền tới thăm tiêu hoàng tử, mau mở cửa nhanh!”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, tựa hồ là qua có một khắc chung lâu như vậy, đại môn kéo kẹt một tiếng mở ra.

Một gã râu tóc hoa râm lão giả đứng ở trước mặt, khuôn mặt gầy, trung không có chút máu, đầu đội đen như mực cao quán, một thân đồng sắc khoan bào, hắc bạch giao nhau, sinh sôi sát nhân.

Hắn ánh mắt ở hai người trên người đánh cái chuyển, trên mặt vi có kinh nghi: “Người... Các người là ai?”

Tần Kinh Vũ nhìn kỹ kia lão giả quần áo phục sức, trước kia cũng không từng ở trong cung gặp qua, trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn, không phải này đại hạ hoàng cung người!

Nhất ngửa đầu, vênh vác tận trời, ngạo nghễ nói: “Ta gọi là Tần Kinh Vũ.”

Lão giả nghiêm mặt hành lễ: “Nguyên lai là tam điện hạ. Tại hạ Mạnh Nghiêu, là tùy diễm điện hạ theo Nam Việt mà đến, tư chức hầu hạ, không biết tam điện hạ hôm nay tiến đến, gây nên chuyện gì?”

Nguyên lai lão nhân này thân phận cùng Yến nhi giống nhau, đều là nội thị thái giám.

Ha ha, mỹ thiếu niên PK tao lão nhân, chính mình dãi ngộ so với vị kia tiêu hoàng tử, thật sự là thiên thượng nhân gian!

Tần Kinh Vũ vô cùng đắc ý, từng bước bước vào cửa: “Ta đặc biệt đến xem nhà người chủ tử, quan tâm hạ của hắn cuộc sống khởi cư. Tục ngữ nói hảo, bà con xa không bằng láng giềng gần, Minh Hoa Cung Ly này cũng liền nửa dặm, ngày thường phải được thường đi lại, mới sẽ không cảm thấy mới lạ...”

“Tam điện hạ, chậm đã!”

Một cái khô gầy bàn tay thân lại đây, che ở nàng trước mặt, Mạnh Nghiêu dài mi nhanh súc, trầm giọng nói: “Lệnh tôn năm đó từng có chiếu lệnh, chưa cho phép thiện sấm Nam Uyển giả, giết không tha!”

“Ta là đại hạ hoàng tử, này hoàng cung không có ta không thể đi địa phương!”

Mạnh Nghiêu động tác như trước: “Thỉnh tam điện hạ tuân thủ quy củ, không cần khó xử tại hạ.”

A, cũng là cái trung tâm hộ chủ nghĩa bộc!

Tần Kinh Vũ tươi cười không thay đổi, con mắt định trụ, đột nhiên chỉ hướng hắn sau lưng, kinh hỉ nói: “Di, kia không phải tiêu hoàng tử sao, kinh vũ không tài không đức, sao dám lao người tự mình xuất môn nghênh đón —— ”

“Điện hạ?”

Mạnh Nghiêu ngạc nhiên quay đầu, tiếp theo thuận, Tần Kinh Vũ chạy đi liền theo hắn bên người khe hở vọt đi vào.

“Tiêu hoàng tử! Tiêu hoàng tử! Còn không ra tiếp khách! Nga, sai lầm rồi, là đón khách! Nghênh đón khách nhân!”

Nghe miệng nàng lý loạn thất bát tao la hét, Mạnh Nghiêu gấp đến độ ống tay áo phất một cái, liền muốn động thủ, cánh tay vừa vừa nhấc khởi, đã bị nhân ngăn cản xuống dưới, một bên đầu, chống lại một đôi thanh nhẹ đậm con người đen: “Đây chính là ta đại Hạ vương hướng tam hoàng tử, người tính cái cái gì vậy, dám can đảm đối hắn vô lý?”

Mạnh Nghiêu sửng sốt, lập tức thở dài buông tay. Ăn nhờ ở đậu, dùng khí tự nhiên yếu đi ba phần, hù dọa một chút đó là, hắn xác thực cũng không dám thật sự động thủ.

Yến nhi mỉm cười: “Người chớ để khấn trương, nhà của ta điện hạ đối với người chủ tử không có ác ý, chính là lại đây chơi đùa .”

Mạnh Nghiêu hừ một tiếng, cũng không để ý đến hắn, bước nhanh đuổi kịp tiền phương thiếu niên hoàng tử.

Này Nam Uyển địa phương không lớn, hoàn cảnh cũng là thập phần thanh u, thúy trúc che phủ, cây rừng thật sâu, có lẽ là ngày thường sơ cho tu bổ, ngay cả tường biên cổ đại cũng là lủi thật cao.

Tần Kinh Vũ xem xét chuẩn kia hờ khép cửa phòng, đang muốn đi khẩu, môn lại theo bên trong mở ra .

Trong phòng không có điểm đăng, ánh sáng u ám, một gã tuấn tú thiếu niên đứng ở môn lý, giống như một đoàn nguyệt sắc sắc quang đắm chìm ở bóng ma trung, giống như biển xanh trắng Minh Nguyệt, ám dạ sinh ba, thanh nhã xuất trần.

Ách, mỹ nam!

Tần Kinh Vũ háo sắc bàn há to miệng, lưỡi để thẳng tênh: “Người chính là Tiêu Diễm?”

Không làm cho nàng thất vọng, danh mỹ, nhân cũng mỹ...

Kia thiếu niên nhìn nàng, bỗng nhiên ngẩn một cái tính trẻ con tươi cười: “Các người là tới nghe ta đánh đàn sao?”

“Đánh đàn?”

Tần Kinh Vũ cười mỉa, chưa hoàn hồn, cánh tay căng thẳng, cả người đều bị hấn tùm đi vào.

“Đi theo ta!”

“Uy , người dẫn ta đi nơi nào? Yên nhi! Yên nhi...”

Tần Kinh Vũ một đường bị hấn lạp xả đi trước, giấy không thể, mắt thấy hai người đi được tới một gian yên lặng sương phòng, kia Tiêu Diễm có thời nàng vào nhà xu thế, tình thế không rõ, đành phải quay đầu cầu cứu.

“Điện hạ, ta ở .”

Bên cạnh bóng người nhoáng lên một cái, cũng không thấy cái gì động tác, trên cánh tay giam cầm lập tức tan rã, bị ủng tiến một chỗ ẩm áp thoải mái ôm ấp, quen thuộc hiểu rõ khứu nhập mũi gian, nhất thời an tâm xuống dưới.

Giương mắt vừa thấy, phòng trong rộng mở, bố trí thật sự là làm sạch, cửa sổ nhắm chặt, phía dưới phô thật dày vĩ tích nhuyển thấp, một màn tuyết mãn châu ngọc màn trúc buông xuống, đem cùng gian ngoài ngăn cách.

Kia vĩ tích chính giữa là hé ra thấp bé án mấy, án mấy phía trên làm ra vẽ một trận đàn cổ, tỉ lệ loang lổ.

Trước mắt sáng ngời, kia Mạnh Nghiêu cầm trong tay ngọn đèn đi đến, hướng Tiêu Diễm, động dung hành lễ nói: “Là lão nô không tốt, quấy nhiễu điện hạ.”

Ánh lửa chiếu vào Tiêu Diễm trên mặt, không được chớp động, chiếu ra hé ra mắt mát thả vô tội dung nhan, nhìn trống trơn hai tay, thấp nam: “Không có người nghe ta đánh đàn, ô, các người cũng không để ý ta...”

Không nói hai câu, thế nhưng anh anh khóc lên, tiếng khóc lúc đầu rất nhỏ, đến sau lại đúng là cổ định gào khóc, trạng nếu ba tuổi hài đồng.

Tần Kinh Vũ xem choáng váng, thốt ra: “Hấn mấy tuổi ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Mạnh Nghiêu trừng nàng liếc mắt một cái, khuôn mặt hiện ra vài phần dữ tợn đến, làm như cầm thù đến tận xương tủy, mím môi không nói.

“Không nói phải không —— ”

Tần Kinh Vũ cười lạnh: “Ta cái này nói cho ta biết phụ hoàng đi, nói người ngược đãi chủ tử, cả ngày chửi rửa ấu đả, ác liệt chi cực, phụ hoàng hội trị tội người, kia Nam Việt hoàng đế cũng không tha cho người!”

“Người!”

Mạnh Nghiêu tức giận đến cả người phát run, oán hận nói: “Hảo, người nghe, diễm điện hạ năm nay mười lăm tuổi, ở ta Nam Việt đó là có tiếng thiếu niên thiên tài, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi. Đều là các người đại hạ, khinh người quá đáng, phi muốn chúng ta phải đưa hạt nhân nhốt như thế, mỗi ngày áo cơm khó giữ được, sinh bệnh cũng không cấp xem chẩn, êm đẹp một người, thành này phò bộ đáng...”

Tần Kinh Vũ nhú mày: “Chỉ giáo cho?”

“Ta nhớ rõ, năm ấy mong một tết ban đêm, diễm điện hạ bệnh dần độn, quanh thân nhiệt độ cao, miệng đầy mê sảng, ta mắt thấy tình hình càng ngày càng tạo, sốt ruột muốn đi cầu y, cũng không biết cấp kia trông coi thị vệ đựng bao nhiêu cái đầu, bọn họ cũng không chịu phóng ta xuất môn, nói là đại hạ hoàng

để ở mở tiệc chiêu đãi quần thần, cử hành trọng đại tế tự, sợ ta đi ra ngoài sinh sự! Ta một cái lão nhân, tay trói gà không chặt, có thể sinh chuyện gì! Bất quá là thảo gian nhân mạng, lấy có mà thôi!”

Mạnh Nghiêu giúp đỡ ô ô thẳng khóc Tiêu Diễm, bị từ giữa đến, nhất thời lão lệ tung hoành: “Diễm điện hạ hai ngày hai đêm nhiệt độ cao mới lui, bệnh nặng một hồi sau, đầu óc sẽ không hảo sử, cả ngày hi lý hồ đồ, ai đều không biết, cũng liền là các người hiện tại nhìn đến như vậy...”

Tiếng khóc đau khổ, ở trong phòng quanh quẩn không đi.

“Ân, cái kia, ta thực thật có lỗi...”

Tần Kinh Vũ xấu hổ cười, trong lòng nhẹ hời hện, phùng lâm dừng nhập, gặp ốc dừng sấm, chân lý a!

Trực tiếp hồi Minh Hoa cung thật tốt, lại cứ muốn tới trêu chọc trận này thúc giục nhân rơi lệ nhân gian thảm kịch, hơn nữa rõ ràng cùng chính mình không có vấn đề gì chuyện tình, như thế nào liền trong lòng phát nhanh, khó chịu hoảng?

“Thật có lỗi? Hừ, các người hoàng đế cũng là như thế này nói, còn giả mù sa mưa hạ chiếu, sai người không đáng quấy rầy, ha ha, là sợ điện hạ bị bắt làm hại sự thật bại lộ, làm người trong thiên hạ giận dữ chỉ trích đi...”

Tần Kinh Vũ nghe được nhú mi, này cũng không phải là việc nhỏ, muốn làm không tốt muốn khiến cho dân tộc mâu thuẫn.

“Sau lại Thái y đến xem quá không? Nói như thế nào? Có biện pháp trị không?”

Mạnh Nghiêu mắng mệt mỏi, bả vai vô lực cúi hạ, sắc mặt ảm đạm: “Đại phu nói cháy hồng đầu óc, cả đời cũng chỉ có thể như vậy, ta này một phen mấy tuổi, cũng không thậm trông cậy vào, là tốt rồi hảo thủ diễm điện hạ, đợi cho về nước ngày, tự tuyệt tạ tội...”

Phát sốt, đốt thành ngu ngốc?

Tần Kinh Vũ Tâm đầu run lên, bản năng đối với kia lệ phi như mưa thiếu niên vươn tay đi: “Đi thôi, ta nghe người đánh đàn đi.”

Tiêu Diễm hai mắt đầm lệ nâng lên, nước mắt chưa thu, tươi cười trước khởi: “Thật sự? Người thật sự muốn nghe ta đánh đàn?”

Tần Kinh Vũ gật đầu: “Đương nhiên là thật, người hội đàn chút cái gì khúc?”

“Điện hạ, chúng ta cần phải trở về, nường nường hội sốt ruột ...”

Yến nhi trực giác ngăn trở, bị nàng nhẹ nhàng đè lại: “Không có việc gì, ta nghe một hồi trở về đi.”

Thiếu niên nín khóc mỉm cười, cầm tiếng vang lên, đàn như vậy chuyên chú, như vậy thỏa mãn.

Mọi người ngồi chồm hồm có trong hồ sơ mấy tiền, nghe được tạp âm đều, cao thấp lên xuống, như nhau quần ma loạn vũ, khó nghe.

Yến nhi nhú mày, này làm sao là đánh đàn, quả thực là tàn phá lỗ tai!

Liếc liếc mắt một cái Tần Kinh Vũ, thấy nàng vẻ mặt nhàn nhã tự nhiên, nhất thời tâm sinh bội phục, hẳn lại không biết, vị này chủ tử căn bản là không hiểu âm luật, tốt xấu đều là không biết cái gọi là.

Tần Kinh Vũ không chút để ý lắng nghe, ám sinh nghi hoặc.

Này Tiêu Diễm, hẳn thật là ngốc tử?

Gạt người đi...

20. Quyển 1 - Chương 20: Thiếu Nợ Thì Trả Tiền

Vẫn là kia gian sương phòng, cửa sổ bán khai, ánh mặt trời phóng tiến vào, chiếu vào nhân thân thượng, dày buồn ngủ.

Tiếng đàn boong boong, rất chút thâm sơn dã lâm, gào khóc thảm thiết hương vị.

Tiêu hoàng tử hai tay không không, một chút tiếp một chút, thực ra sức bề mặt diễn cầm kỹ, trên mặt một bộ ân cần lấy lòng tươi cười.

Tọa hần đối diện Tần Kinh Vũ hồn nhiên bất giác, ngón tay khuất khởi, vô ý thức khấu án mấy, đảm đương đả kích nhạc nhạc đệm, tâm tư đã muốn thần du thiên ngoại.

Thái Hậu hồi cung sau, ngày liền không hề như vậy nhàn nhã tự tại .

Mỗi ngày sáng sớm, đều phải đi trước từ vân cung thỉnh an ân cần thăm hỏi, ít nhất chậm trễ nửa canh giờ phát biểu, tiếp theo lại mã bất đình đề bốn hướng hoàng hậu chỗ Phượng Nghi cung, lặp lại một lần sau, mới là vội vàng việc việc tiến đến nửa ngày nghe giảng bài.

Thức dậy so với gà trống sớm, quá so với lão ngư mệt, đây là nàng Tần Kinh Vũ, đại Hạ vương hướng tam hoàng tử chân thật cuộc sống hình dung.

Đáng giá vui mừng là, nàng hoành hành ngang ngược không học vấn không nghề nghiệp thanh danh đã muốn thành công sáng tạo, lớp học thượng trừ bỏ tiếp tục hàn dịch thối rầu trừng mắt đánh nhau ở ngoài, giả tá buồn ngủ mộng tỉnh, cũng bắt đầu lạng lẽ nghe giảng .

Ai, cuộc sống, thập phần không thú vị...

Cũng may, hàn dịch đi học ngũ ngày, liền có một lần nghỉ khóa nghỉ ngơi, vừa vặn đó là ngày kế.

“Yến nhi, ngày mai người theo giúp ta ra cung chơi đùa.”

Ngũ khí lạnh nhạt, cũng là chân thật đáng tin.

Yến nhi mỉm cười: “Hảo.”

Chính đang khảy đàn Tiêu Diễm cũng dừng lại động tác, hưng phấn ngẩng đầu: “Ta cũng phải đi!”

Tần Kinh Vũ không lưu tình chút nào, một cái bạo lực đập vào cửa hần giữa trán: “Người là phạm nhân, không đi ra ngoài tư cách, trước vững chãi để tọa mặc nói sau!”

Này tiêu hoàng tử chuyện xưa, tuy rằng trở về cũng hỏi qua mẫu phi, biết kịch tình cùng Mạnh Nghiêu theo như lời đại khái không kém, bất quá, nàng vẫn là không tin: theo thiên tài đến đứa ngốc, liền từng bước xa?

Không để ý tới kia xoa cái trán lã chã nếu khóc tiêu hoàng tử, mắt lé phiêu quá một bên sắc mặt hơi trầm xuống Mạnh Nghiêu, này chủ tớ lưỡng liền trang đi, nàng sẽ sắm vai ác bá, ngày qua ngày đem hai người khi dễ cái đủ, nhìn hần giấu đầu lòi đuôi khi nào thì mới lộ ra đến.

Nói đến ra cung, trừ bỏ ngoạn ở ngoài, còn có hạng nhất trọng yếu nguyên do sự việc —— truy trái.

Cùng Lô Mục Ca hai ngày chỉ ước, nàng khả không có quên nhớ, chính là trong lòng có tí tức giận bất bình.

Chính hần không cơ hội tiến cung, có thể sai người đem bạc đưa tới a, vì sao không nên chính mình ra cung đi tìm hần lấy đâu, tự hành trả lại biến thành chủ động thảo muốn, làm cho nàng cảm thấy chính mình hạ giá .

Bất quá, nghĩ kia trắng bóng bạc, còn có kia có ánh mặt trời bàn sáng lạn tươi cười anh tuấn thiếu niên, không thể không thừa nhận, nàng căn bản khiêng không được , nguyên chính là cái tục nhân, không có cao thượng đến đối với tài sắc khinh thường nhất cổ bộ.

Cho nên, chính là so với ban đầu ước định chỉ kỳ buổi tối hai ngày, cũng không phải không đi.

Hôm sau, thời tiết tình hảo.

Tần Kinh Vũ thỉnh an xong, thay đổi một thân y phục hàng ngày, mang theo Yến nhi nghênh ngang đi ra Minh Hoa cung.

Này đại hạ hoàng cung, cộng có đông tây nam bắc bốn đạo cửa cung, Tần Kinh Vũ lựa chọn theo tương đối yên lặng cấm tú môn xuất hành.

Xe ngựa là Yến nhi trước tiên chuẩn bị tốt , tứ luân khinh xe, thanh đại sắc toa xe, cũng không thấy xa hoa rêu rao, một cái khác tiểu thái giám nhữ nhi đảm đương xa phu, Yến nhi thì tại trong xe tiếp khách giải buồn.

Nhưng mà người định không bằng trời định, xe ngựa lão đảo, còn chưa đi đến cấm tú môn, đã bị nhân ngăn cản xuống dưới.

“Dám ở trong cung cười ngựa, trên xe là ai?”

Tần Kinh Vũ chính tựa vào Yến nhi trên người ăn hạnh bô, nghe được này một tiếng chất vấn, không nhanh không chậm đứng dậy, xóc lên màn xe, về mặt lấy lòng, cười đến gặp nha không thấy mắt.

“Đại hoàng huynh, là ta .”

Tần trạm đình vừa thấy là nàng, nhú mây, âm thanh lạnh lùng nói: “Lưu lại ở trong phòng hảo hảo nghiên cứu công khóa, nơi nơi chạy cái gì?”

Tần Kinh Vũ hoạt xuống xe đến, cười mỉa: “Ta chính là ra đi xem đi, một hồi sẽ trở lại .”

Nàng cũng không phải không biết, hoàng đế Tần Nghị đối vài vị hoàng tử trưởng thành có vẻ theo đuổi, cung cấm cũng không đặc biệt nghiêm khắc, tiến vào cửa cung chính là việc rất nhỏ, không đủ vì quá.

Ai, vị này đại hoàng huynh, ỷ vào chính mình là hoàng trưởng tử, lại là hoàng hậu sở ra, ưu việt quá dư, làm việc cao điệu, động bất động liền tự cao tự đại hiển uy phong, so với vị kia nhị hoàng huynh, thật sự là kém nhất tiết.

Trong lòng một phen có vẻ, lại nghe tần trạm đình hừ nói: “Đừng trách ta này làm hoàng huynh không nhắc nhở người, ngày ấy đi học người trích dẫn tứ hoàng đệ bài kiểm tra chuyện tình, đại hoàng tỷ đều nói cho hoàng tổ mẫu , nói không chừng ngay cả phụ hoàng đều biết hiểu , người còn không thu liễm tự xét lại...”

Ha ha, chính mình ngũ cảm vượt xa người thường, nàng làm sao có thể nghe không hiểu kia cáo trạng người thanh âm, bất quá, đã nhiều ngày thỉnh an thụ huấn, cũng không gặp Thái Hậu thần sắc có gì dị thường, ngay cả câu lời nói nặng đều không có, đổ là có chút kỳ quái ...

Tần trạm đình lại răn dạy vài câu, thấy nàng quy củ đứng, đầu đã muốn cúi đến trước ngực , một bộ hối hận không thôi đáng thương dạng, bên cạnh hai cái tiểu thái giám cùng nhau cúi đầu khom lưng, không được hành lễ, thế này mới cứng rắn thanh nói: “Quên đi, người đi đi, nhớ kỹ không cần gây chuyện, tự giải quyết cho tốt!”

“Tạ đại hoàng huynh dạy bảo!”

Đợi cho tần trạm đình vừa đi, Tần Kinh Vũ le lưỡi, chạy nhanh tiếp đón Yến nhi nhữ nhi, ba bước cũng làm hai bước lên xe đi, hướng kia thủ vệ binh lính lượng ra tượng trưng hoàng tử thân phận thất lưng bài, cửa cung từ từ mở ra, xe ngựa vội vàng mà ra.

“Điện hạ, chúng ta hướng chạy đi đâu?”

Trải qua như vậy nhất làm âm ỉ, Tần Kinh Vũ có chút hứng thú rã rời, miễn cưỡng tọa ở trên xe, nghe được Yến nhi nhẹ giọng hỏi, nói thẳng ra mục đích : “Nam thị, lời đại tướng quân phủ đệ.”

Yến nhi mâu quang vi tránh, tú rất lông mi chậm rãi súc khởi: “Điện hạ muốn đi gặp Lôi công tử?”

Tần Kinh Vũ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gật đầu: “Ân.”

Bên trong xe một mảnh yên tĩnh, trừ ra gian ngoài xa mã dòng người tiếng vang ở ngoài, còn nghe được lẫn nhau rất nhỏ tiếng hít thở, còn có cửa hán khinh đạm thở dài.

Tiểu kẻ lừa đảo, còn nói không có không thích Lôi Mục Ca...

Tần Kinh Vũ trợn mắt, hướng tới hần cười: “Yến nhi người nói, tại đây thiên trong kinh thành, một trăm lượng bạc có thể làm chút cái gì?”

“Một trăm lượng bạc?”

Yến nhi vi giật mình một chút, không đáp hồi lại: “Điện hạ hỏi cái này làm cái gì?”

“Để cho chúng ta sẽ có một trăm lượng bạc, sớm một chút ngấm lại nên như thế nào tiêu xài —— ”

Tần Kinh Vũ xem trước mắt ánh mắt vô thố mặt lộ vẻ hoang mang thiếu niên, đột nhiên hiểu được, sinh ở bình dân chúng gia đình, có lẽ người một nhà vất vả cả đời cũng kiếm không được nhiều như vậy tiền tài, tự nhiên cũng sẽ không biết nói này giá trị.

Nghĩ đến đây, ngũ khí phóng nhu, càng nhiều vài phần thương tiếc, vỗ nhẹ tay hần lưng: “Ngày thường khó được ra cung một chuyến, hôm nay chúng ta đi tốt nhất tẩu lâu, sành ăn, ngoạn cái thống khoái!”

Xe ngựa tốc độ chậm lại, xe ngoại dĩ phát ồn ào, xác nhận đến chợ.

Màn xe hé mở, Tần Kinh Vũ lặng yên nâng mâu, nhưng thấy một đường kỳ mang tung bay, cửa hàng lâm lập, quả nhiên là đám đông như chức, phồn hoa dị thường.

Trừ nàng là lần đầu ra cung ở ngoài, trên xe mặt khác hai người tựa hồ cũng không phải thiên kinh nhân sĩ, xe ngựa ở trong thành lung tung đi qua, cũng may Lôi phủ là lừng lẫy nổi danh chỗ, một đường đụng va chạm chạm vào hồi lại đây, cuối cùng hồi đại khái phương hướng.

Được rồi một trận, chợt nghe nhữ nhĩ ở cổ xa tiền thét to ghìm ngựa, đứng ở xe hạ bẩm báo.

“Điện... Công tử, Lôi phủ đến.”

Này Lôi phủ, chiếm nhưng thật ra rộng mở, sân cũng là cao lớn khí phái, chính là không bằng nàng trong tưởng tượng tráng lệ, hoa hồng bích diệp theo bụi tường một góc nhô đầu ra, tường nội tiếng người mơ hồ có thể nghe.

Tần Kinh Vũ cũng lười dừng thẳng nhĩ lắng nghe, một ánh mắt đi qua, Yến nhi đó là bước nhanh đi đến đại môn chỗ, thanh thanh khấu vang.

Đại môn mở ra, một gã áo xanh lấy nhân đứng ở trước mặt: “Các người tìm ai?”

Yến nhi khấu khí không tính rất hảo, vẻ mặt cũng có chút kiêu căng: “Chúng ta tìm người gia công tử, Lôi Mục Ca.”

Kia lấy nhân nhíu mày, hướng hần cao thấp đánh giá: “Người là ai?”

Yến nhi thần nhiên đáp: “Người đừng quản ta là ai, chỉ cần đem Lôi công tử kêu đi ra là được, đừng làm cho nhà của ta chủ tử chờ lâu.”

Thân là tướng quân phủ hạ nhân, thường ngày cũng là gặp qua chút quen mặt, tự nhiên sẽ không đem hần để vào mắt, hai tay nhất long, sẽ đóng cửa: “Công tử nhà ta ngày gần đây sự vụ bận rộn, người rảnh rồi không thấy!”

Ách, có thể ngăn trụ nàng Tần Kinh Vũ cước bộ địa phương, này trên đời này còn không có kiến tạo ra đâu.

“Chậm đã!”

Tần Kinh Vũ nhàn nhĩ đi ra phía trước: “Người trở về nói cho Lôi công tử một tiếng, đã nói —— ”

Nhân châu chuyển động, tâm tư tùy theo mà động: “Người nhớ cho kĩ, liền một câu, hần cam đoan đi ra gặp ta.”

Kia lấy nhân bàn tay đặt tại ván cửa thượng, bảo trì bất động: “Cái gì?”

Tần Kinh Vũ tươi cười bắt tại trên mặt, lưu quang tràn đầy màu, gian trá không được.

”Gió huu huu hề nước sông Dịch lạnh ghê, khiếm nhân tiền tài hề hần phải còn.

21. Quyển 1 - Chương 21: Tần Gia Tam Thiếu

Thiên kinh thành nhất phồn hoa chu tước đường cái.

Ngã tư đường rộng lớn san bằng, ngựa xe như nước, người đến người đi, hai bên cửa hàng đều là khai trương buôn bán, khi có tiểu thương tiểu thương hỗn loạn ở giữa, lớn tiếng hét to, thật là náo nhiệt.

Nghe thấy hương lâu, ở chu tước đại giữa đường đoạn, là thiên kinh thành lớn nhất giàu có nhất lệ tửu lâu, lấy đồ ăn phẩm rất khác biệt, hoàn cảnh phong nhã trừ danh, ý vào địa lợi nhân hòa, mỗi ngày đều là sinh ý thịnh vượng, khách giống như vân đến.

Sắp tới buổi trưa, một cao nhất ả hai gã cảm y công tử ưu tai du tai, bước chậm mà đến, thẳng đến nghe thấy hương lâu.

Ở bọn họ phía sau, một gã thần sắc lạnh nhạt thiếu niên yên lặng đi theo, mang theo cái nặng trĩu bố bao, cùng tiền phương hai người vẫn duy trì không ra ba thước khoảng cách.

“Hai vị công tử, xin hỏi có dự định chỗ ngồi sao?”

Đại môn khẩu tiểu nhị đón đi lên, nhất thời cảm thấy trước mắt sáng ngời.

A, đây là nhà ai quý công tử, một cái so với một cái bộ dạng tuấn mỹ!

Thân hồ áo lam sam vị kia, mày kiếm lẫm lẫm, rất mũi đan môi, ngũ quan sáng ngời thâm thúy, hào quang chói mắt, đai lưng thượng còn lộ vẻ khối giá trị xa xỉ ngọc quý, thân phận không thể khinh thường; mà cùng hần sóng vai mà đứng vị kia, tuy rằng thân cao ả nửa cái đầu, cũng là mặt mang xuân phong, mặt mày như họa, hơn nữa kia một thân trắng thuần cảm phục, cổ áo cùng ống tay áo che kín tinh xảo vân man thêu văn, phiếm thân nhiên kim mang, chiếu vào kia trương tuyệt mỹ khuôn mặt nhỏ nhắn thượng, khí chất ung dung, phú quý bức người.

Liên ngay cả đi theo bọn họ phía sau áo xanh gia bộc, đều là ngày thường ôn nhuận như ngọc, tuấn tú đến cực điểm, âm đạm phục sức hoàn toàn dấu không lẫn át được một thân trong sáng tao nhã.

Đây là thần tiên tập thể hạ phàm sao?

Ngay tại tiểu nhị ngốc lảng hết sức, áo trắng tiểu công tử cửa trước lý nhìn liếc mắt một cái, nghiêng đầu hướng bên người người, ngữ điệu vi sần: “Lôi Mộc Ca, người dẫn ta đến cái gì phá địa phương, cũng không phải công cộng căn tin, ăn một bữa cơm còn cần xếp hàng?!”

Người bên ngoài nghe được một tiếng tán, không chỉ có nhân bộ dạng xuất sắc, liên thanh âm đều là như vậy ngọt ngào dễ nghe, nếu như Thiên Âm!

Bất quá, Lôi Mộc Ca, tên này như thế nào có chút quen thuộc, như là lôi đại tướng quân gia công tử...

Đúng vậy, này ba người, bắt đầu từ Lôi phủ đi ra Lôi Mộc Ca, Tần Kinh Vũ, cùng với Yến nhi.

Về phần nhữ nhi, còn lại là bị ở lại Lôi phủ trông coi xe ngựa, mỹ kỳ danh viết chức trách cần, trên thực tế là hần kia chủ tử ngại hần nói nhiều, không muốn dẫn hần đi ra du lịch...

Bị tự xưng trách móc một phen, Lôi Mộc Ca cũng không tức giận, hảo tính tình cười: “Đây là thiên trong kinh thành nổi tiếng nhất tửu lâu, tự nhiên khách nhân nhiều chút. Bất quá trên lầu có nhã thất sương phòng, ứng có rảnh nhàn, nhất là kia gian mộng vũ hiên, bố trí cực vi tao nhã, người nhất định sẽ thích ...”

Vừa nói, một bên ngón tay lâm không khoa tay múa chân, đem trung gian cái kia vũ tự viết đi ra.

“Mộng vũ hiên?”

Tần Kinh Vũ đôi mi thanh tú giương lên, vỗ tay cười nói: “Cũng có một vũ tự, đồ như là cho ta lượng thân định chế giống nhau, đi thôi, Yến nhi, chúng ta phải đi này một gian!”

Này một câu thanh âm trong trẻo, âm điệu không thấp, tính cả kia quây phía sau chưởng quây đều kinh động , vội vàng chạy đi đến, xoa xoa tay, liền thanh xin lỗi: “Hai vị công tử, thật sự thực xin lỗi, hôm nay mộng vũ hiên đã muốn bị khách nhân trước tiên dự định , hai vị đổi một gian như thế nào? Chúng ta nơi này còn có Lưu Phong các, Tử Trúc uyển, thảo nhiên cư, Hàn Yên trúc...”

Tần Kinh Vũ phiêu hấn liếc mắt một cái: “Chính là dự định, nhân còn không có đến?”

Chưởng quây không ngừng gạt đầu: “Đúng vậy, bất quá hẳn là cũng sắp đến đây...”

“Không được, ta càng muốn này một gian, ta nói tiểu Lôi đồng học, người muốn mời ta ăn cơm, mượn ra điểm thành ý đến, ý tưởng thu phục hẳn ——” Tần Kinh Vũ nói xong, lời kéo Yến nhi liền bước vào môn đi, “Tối trước trước , chúng ta chiếm vị trí đi!”

Nhân phùng việc vui tinh thần thích, một trăm lượng bạc không cần tốn nhiều sức đi ra rảnh tay, còn có người làm coi tiền như rác tự nguyện mời khách ăn cơm, tâm tình hảo không thể đủ cho, đàng đàng mấy bước liền thượng lầu hai.

“Ai, tam... Công tử!”

Lôi Mục Ca thấy nàng căn bản không để ý tới, bất đắc dĩ cười, chuyển hướng từ lâu chưởng quây: “Ta nhiều phở chút bạc, tính làm bồi thường, làm phiền chưởng quây đi thỉnh kia khách nhân đổi gian sương phòng.”

Chưởng quây xem xét hẳn không tầm thường quần áo cho rằng, mặt lộ vẻ khó xử: “Bất thành a, kia dự định khách nhân, là đương triều Ngự Sử đại phu chu đại nhân tam thiếu gia, đoạn sẽ không nhường cho .”

Lôi Mục Ca nghe được mảy kiếm nhún lại: “Chu lỗi lạc?”

Chưởng quây cúi đầu nói: “Đúng là.”

Cái gọi là danh nếu như nhân, tại đây vị Chu thiếu gia trên người nhưng là nói không thông , đừng nghe tên này cao nhả đại khí, vị này năm vừa mới mười bảy tuổi công tử gia, ở thiên trong kinh thành đó là có tiếng ăn chơi trác táng, ăn uống phiêu đổ không chỗ nào không tốt, đi đến làm sao đều là khí diễm tăng vọt, không ai bì nổi.

Ngự Sử đại phu chu thạch đại nhân chức vị trả thù là thanh chính nghiêm minh, chính là theo đạo tử phương diện yếu đi chút, phía trước sở sinh đều là thiên kim, lão niên mới kẻ này, tự nhiên cưng chiều được ngay, trong phủ hạ nhân cũng thực hội che giấu, việc xấu bình thường cũng truyền không đến hẳn lỗ tai lý đi.

Trước mắt vị công tử này tuy nói cũng là nhà giàu đệ tử, nhưng là vừa nghe kia Chu gia tam thiếu danh hào, chắc chắn thức thời thoái nhượng, mời khách ăn cơm nguyên bản là kiện cao hứng sự, ai đều đã nguyện ý đi niệp hồ tu rủi ro đâu...

Chưởng quây trong lòng chính đánh tính toán, lại nghe hẳn một tiếng cười nhẹ: “Ta nhưng thật ra không có gì, ở nơi nào ăn đều được, nhưng là ta này vị bằng hữu, muốn hẳn thoái vị, phỏng chừng có điểm huyền...”

Lôi Mục Ca tự giác nói là đại lời nói thật, khác không nói, chính mình liền chính mắt kiến thức hẳn châm chọc khiêu khích vô lại ép trả nợ, đem thiên tử lão sư biến thành hạ không được đài, này ở hoàng gia sẵn bản tràng không coi ai ra gì ngoạn bần tam điện hạ, hẳn hội sợ kia Ngự Sử đại phu tam thiếu gia, chu lỗi lạc?

Lắc lắc đầu, lập tức hướng trên lầu đi, vừa đi vừa dặn nói: “Người vẫn là kêu kia thứ Tư thiếu đổi gian phòng đi, đã nói là tướng quân phủ mời khách, lâm thời chiếm dụng.”

Tướng quân phủ?

Chưởng quây đứng ở tại chỗ, đột nhiên nhớ tới lúc trước nghe được kia một tiếng tiểu Lôi, nhất thời mắt choáng váng.

Chẳng lẽ là lời đại tướng quân con trai độc nhất, bị dự vì đại hạ tới có tiền đồ thanh niên tài俊, Lôi Mục Ca?

Xong rồi, một vị là Ngự Sử đại phu thiếu gia, một vị là đại tướng quân công tử, chính mình nhưng là hai bên đều đắc tội không nổi a, làm sao bây giờ?

Lôi Mục Ca đi vào mộng vũ hiên thời điểm, Tần Kinh Vũ đang ngồi ở bên trong chụp cái bàn phát giận.

Một chương đi xuống, đổ thắm bàn tròn thượng bát đĩa chén điệp chung quanh quay cuồng, quay tròn loạn chuyển.

“Ta cũng không phải ăn trắng thực quýt nợ! Nhà của ta lý cái gì đều thiếu, chính là không thiếu bạc! Hôm nay ta chính là nhìn trúng này mộng vũ hiên, như thế nào?”

Hai gã tiểu nhị ở một bên lau mồ hôi lạnh cười làm lạnh: “Vị công tử này có điều không biết, kia nhưng là chu đại nhân gia tam thiếu gia, mỗi hồi đều chỉ định này gian phòng, thứ Tư thiếu tính tình không tốt, người đại nhân đại lượng, liền đừng làm khó dễ chúng ta, làm phiền đối một gian đi?”

Này tả một câu tam thiếu, hữu một câu tam thiếu, làm nguyên bản còn ôm một tia vui đùa ý tứ hàm xúc Tần Kinh Vũ lập tức cứng mềm giai không ăn, nhảy dựng nửa thước cao: “Hắn là tam thiếu, ta cũng vậy tam thiếu, dựa vào cái gì nên ta làm cho hắn?”

Cổ nhân văn, đối chết sự tiểu, thất tiết sự đại, hoàng đế con nếu bại bởi đại thần con, truyền ra đi nàng về sau còn như thế nào tại đây thiên trong kinh thành hỗn?

Chính huyền túi bụi, ngoài cửa vang lên hỗn loạn tiếng bước chân, có nhân hùng hổ vọt lại đây, húc đầu liền hỏi: “Là người nào không biết phân biệt tên ăn Báo tử đảm, còn muốn chiếm lấy bốn thiếu gia định ra phòng?”

Yến nhi từng bước lại đây, che ở nàng trước người, sắc mặt lãnh liệt: “Lớn mật —— ”

Một cái yếu ớt bạch từ tay nhỏ bé xả hạ của hắn ống tay áo, mặt hướng người tới, tiếng nói rõ ràng: “Người chính là đại danh鼎鼎 Chu gia tam thiếu?”

Lôi Mục Ca lui tới tràng ngoại, hai tay ôm ở trước ngực, âm thầm buồn cười, nghe này khẩu khí, này bướng bỉnh tiểu quý, vừa muốn chinh người sao?

“Người...” Chu lỗi lạc bị kia đột nhiên hiện ra chỉ có mỹ thiếu niên kinh ngạc nhảy dựng, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, mãnh liệt nói, “Người là ai?”

Tần Kinh Vũ rung đùi đắc ý, trong nháy mắt cười: “Ta cũng vậy tam thiếu, ta là... Tần gia tam thiếu.”

22. Quyển 1 - Chương 22: Võ Công Văn Đấu

“Tần gia tam thiếu?”

Chu lỗi lạc chuyển hướng phía sau liên can quần áo tiên diễm thiếu niên nam tử, tế mi nhíu lại: “Này cái gì Tần gia tam thiếu, các người nghe nói qua không?”

Mọi người trăm miệng một lời trả lời: “Không có.”

Này chu lỗi lạc, y cảm trừ, một thân đẹp đẽ quý giá, bộ dạng tuy rằng cũng coi như tuần tú, lại đầy mặt kiêu căng khí, bỏ qua chính là một gã ăn chơi trác táng.

Tần Kinh Vũ xem xét hắn, cười nhẹ: “Ta gọi là Tần Kinh Vũ.”

Nguyên tưởng rằng vừa báo nổi danh hào, tất nhiên đất rung núi chuyển, không nghĩ tới...

“Tần Kinh Vũ?” Chu lỗi lạc lặp lại nhớ kỹ, cười nhạt, “Tần Kinh Vũ là cái cái gì vậy?”

“Làm càn!”

Yến nhi nhảy dựng lên, mắt thấy sẽ một chưởng huy đi qua, Tần Kinh Vũ đứng lúc đề lại hấn, hướng chu lỗi lạc kinh ngạc nhú mày: “Người chưa từng nghe qua tên của ta?”

Đường đường đại Hạ vương hướng tam hoàng tử, cho là thanh danh lan xa, như sấm bên tai a!

Chu lỗi lạc hừ lạnh nói: “Làm sao đến vô danh tiểu tốt, cũng dám can đảm ở bốn thiếu gia trước mặt lỗ mãng, có phải hay không chán sống!”

Cái gì, nàng là vô danh tiểu tốt?

Lôi Mục Ca thấu lại đây, đưa lỗ tai cười nhẹ: “Người rất cao đánh giá hấn, tên của người nếu nói cho hấn cha nghe, hiệu quả khả năng hội nhiều.” Vị này tam điện hạ thuở nhỏ thể nhược nhiều bệnh, hàng năm đều ở thâm cung, chưa bao giờ từng đi ra du ngoạn, này đây tên cũng không vì thế nhân sở biết rõ.

Tần Kinh Vũ nghe vậy suy sụp hạ mặt đến, làm cho chính nàng tự giới thiệu nói ra thân phận, xa không bằng từ người khác miệng băng ra, tới kinh diễm rung động.

Sắc mặt hơi trầm xuống, ngữ khí cường ngạnh: “Dù sao bốn thiếu gia hôm nay muốn định rồi này mộng vũ hiên, ta đồ muốn nhìn, ai còn có thể đem ta đuổi ra đi bất thành?”

Chu lỗi lạc cười lạnh một tiếng, nhuệ thanh nói: “Người dựa vào cái gì khẩu xuất cuồng ngôn?”

Tần Kinh Vũ nhất chỉ bên người Lôi Mục Ca, khinh phiêu phiêu phun ra ba chữ: “Chỉ bằng hấn.”

Nhận đến hấn pha không đồng ý ánh mắt, lập tức hung ác phản trừng trở về, hừ, tướng ở một bên khoanh tay đứng nhìn xem náo nhiệt, không có cửa đầu!

Này tiểu quý, tổng tướng kéo chính mình xuống nước. Lôi Mục Ca bất đắc dĩ cười cười, bước đi đi ra phía trước, hướng chu lỗi lạc ôm quyền nói: “Thứ Tư thiếu, xem ở Lôi mỗ tính tôi, hôm nay xin mời đổi một gian phòng đi —— ”

Chu lỗi lạc chưa tỏ thái độ, chỉ thấy sau lưng thoát ra cá nhân đến, xả cánh tay hấn, hạ giọng nói: “Tam thiếu, đó là lỗi đại tướng quân quý phủ công tử, vẫn là quên đi, đừng bị thương hòa khí, chúng ta đổi địa phương ăn đi.”

Kia tửu lâu chưởng quầy cũng không biết từ nơi này toát ra đến, đụng đến trước mặt, liên tục khom người hoà giải: “Nhỏ (tiểu nhân) chuẩn bị tam thiếu yêu nhất nữ nhi hồng, còn có vài đạo tân đồ ăn thức, cách vách thần nhiên cư đã muốn chuẩn bị tốt, thỉnh tam thiếu dời bước liền tòa đi.”

Lôi Mục Ca cũng mỉm cười bổ thưởng một câu: “Hôm nay thần nhiên chỗ ở có chi tiêu, đều tính ở ta Lôi mỗ trên đầu, lấy tạ thứ Tư thiếu lễ làm cho chi nghị.”

Nói đến này phân thượng, dù là chu lỗi lạc lại đại cơn tức, cũng là sinh sôi áp chế đi vài phần, hơi làm do dự, còn có tiểu nhị ở tiền phương tiếp đón dẫn đường, đám người cũng là xúm lại lại đây, vây quanh đi ra ngoài.

Một hồi phân tranh, rốt cục biến chiến tranh thành tơ lụa.

Chưởng quầy mặt một phen trên trán mồ hôi lạnh, một câu cảm ơn trời đất đang muốn ở trong lòng niệm ra, đáng tiếc, ngay cả hấn ở bên trong tất cả mọi người xem nhẹ Tần Kinh Vũ lực phá hoại...

“Rùa đen rút đầu.”

Vô cùng đơn giản bốn chữ, theo kia trương phần nhuận chu môi trung bay ra, tiếng nói không lớn, cũng là làm cho môn lý ngoài cửa người đều nghe được rành mạch.

Chu lỗi lạc thân hình cứng đờ, chợt quay lại lại đây, trừng mắt nàng, tức giận nói: “Người nói cái gì? !”

“Ta nói người là cái rùa đen rút đầu, ha ha —— ”

Tần Kinh Vũ hướng hấn phần cái mặt quý, lại không để ý tới, quay đầu đối với Lôi Mục Ca, thần nhiên nói: “Người nếu cảm thấy chính mình tiền nhiều hơn, ngày khác lại mời ta một hồi đó là, không đáng đi làm việc thiện bố thí người bên ngoài đi?”

Lôi Mục Ca dở khóc dở cười, chính là lắc đầu, này tam diện hạ, thật sự là gây sự công phu nhất lưu, e sợ cho thiên hạ bất loạn!

Chiến hỏa trọng nhiên, chu lỗi lạc đi nhanh lại đây, nghiêng răng nghiêng lợi: “Họ Lôi, cha ngươi là đại tướng quân, cha ta là Ngự Sử đại phu, chức quan tương đương, ngươi làm như thế pháp, bỏ qua là khi nhục ta Chu gia...”

Tần Kinh Vũ phiêu hần liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu: “Chúng ta chính là khi nhục ngươi, như thế nào?”

“Ngươi muốn chết!” Chu lỗi lạc giận dữ, nắm ngón tay mở ra, thân thủ phải đi trả của nàng cổ áo.

Mắt thấy ngón tay sẽ chạm đến kia một đoàn đám kim sắc vân mạn thêu văn, lam quang chợt lóe, lập tức bị hoành tới được cường tráng cánh tay cách trụ, hơi dùng một chút lực, giết heo bình thường tru lên oa oa vang lên.

“Đau, đau a! Buông tay, mau buông tay...”

Tần Kinh Vũ vỗ tay cười to: “Tốt, quân tử động khẩu không động thủ, bao cớ động thủ liền bị đánh!”

Lôi Mục Ca thân thủ ngay cả nàng phụ hoàng đều khen ngợi có thêm, đối phó cái tay ăn chơi, đó là dư dả.

Chính trực vui vẻ, đã thấy cạnh cửa có nhân bước ra từng bước, hừ nhẹ nói: “Ý cường lăng nhược, thắng chi không vô!”

Tần Kinh Vũ gặp người tới ước chừng mười sáu bảy tuổi, quần áo mộc mạc, khí chất nhã nhặn, nhíu mày nói: “Ngươi là ai?”

Người nọ không hé răng, nhưng thật ra Lôi Mục Ca từng rảnh tay, chu lỗi lạc một cái lão đảo phốc đi qua, may mà hai gã tùy tùng đỡ lấy, vừa vừa đứng ổn, liền xoay người lại đây, chỉ vào ra tiếng thiếu niên hướng Tần Kinh Vũ nói: “Đây là bốn thiếu gia tân kết bạn bằng hữu, bị dự vì thiên kinh thứ nhất tài tử đương tranh Dương công tử!”

“Nguyên lai là Dương công tử, kính đã lâu kính đã lâu!” Tần Kinh Vũ một bên chấp tay một bên nghiêng đầu thấp hỏi, “Dương Tranh, hẳn là thế nào căn hành?”

Lôi Mục Ca nhỏ giọng ngỏm nói: “Vị này Dương Tranh, thuở nhỏ khắc khổ học tập, đọc đủ thứ thi văn, thả luôn luôn giữ mình trong sạch, mặc dù xuất thân hàn môn, nhưng ở thiên trong kinh thành danh khí cũng là không nhỏ, sẽ không biết hôm nay như thế nào cùng này thứ Tư thiếu đi đến cùng nhau ...”

Tần Kinh Vũ gật đầu: “Cái này gọi là vật hợp theo loài...”

Hai người tự cổ tự thấp giọng nói giỡn, kia Dương Tranh tiến lên từng bước, trầm giọng nói: “Lôi công tử thanh danh lan xa, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường, bất quá, ở dương mỗ xem ra, này làm việc xác thực có lệch lạc...”

Lôi Mục Ca buồn cười nhìn hần: “Dương công tử thỉnh chỉ giáo.”

Dương Tranh thanh âm cất cao, lời lẽ chính nghĩa: “Thứ nhất, lấy việc luôn luôn thứ tự đến trước và sau, nếu là Chu thiếu gia trước định ra phòng, Lôi công tử sẽ không nên hoành hành ngang ngược, cứ chiếm thước sào; thứ hai, Lôi công tử võ công siêu quần, mà Chu thiếu gia cũng là văn nhược trí này, dùng võ lực thủ thắng, không phải đại trượng phu gây nên; thứ ba, oan gia nên giải không nên kết, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nếu Chu thiếu gia đã muốn tức sự ninh nhân, vị này tân thiếu gia cũng không nên theo đuổi không bỏ, khí thế bức nhân...”

Tần Kinh Vũ nghe được thẳng nhu cái trán, má ơi, làm sao đến nghèo kiệt hủ lậu thư sinh, nói chuyện về nho nhã, cấp tử cá nhân!

Chu lỗi lạc gặp có nhân hát đệm, thừa cơ lớn tiếng nói: “Dương huynh nói cho cùng, chúng ta là người đọc sách, khí lực không bằng ngươi, mới học không thể so ngươi kém! Có lá gan, theo chúng ta nhiều lần tứ thư Ngũ kinh, thi từ ca phú! Người thắng mới có tư cách ngồi vào này mộng vũ hiên!”

Hay nói giỡn, xuyên qua nhân sĩ, tối không lo lắng chính là này!

Tần Kinh Vũ một ngum đáp ứng, ngữ khí cuồng vọng không được: “So với liền so với, ai sợ ai! Họa xuất nói tới, chúng ta ba cái, đối với các người mọi người!”

23. Quyển 1 - Chương 23: Tam Cục Hai Thắng

Bên trong, trà hương vẫn vít, điểm tâm xốp.

Vị tịch thượng thiết có nhất phương chủ tịch vị, này hạ là hai trương rộng thùng thình án mấy tương đối để đặt, mọi người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, mới học tử thí sắp bắt đầu.

Dựa theo thương lượng tốt tử thí quy tắc, song phương phân biệt ra ba đạo đề mục, từ đối phương đương trường đáp lại, lấy trả lời số lượng nhiều giả vì thắng.

Bởi vì lâm thời nảy lòng tham, nhất thời cũng tìm không thấy thích hợp trọng tài, Tần Kinh Vũ đề nghị từ từ lâu chương quây đả đương, kia chương quây nhất gan sợ phiền phức, liên tục xua tay cự tuyệt, bắt quá hoàn hảo, hấn đề cử một vị từ lâu khách quen Hồ lão bản.

Vị này Hồ lão bản qua tuổi hoa giáp, nghe nói là từ phần đất bên ngoài đến kinh kinh thương tài chủ, dài mi đoãn tu, long mũi rộng rãi môi, tươi cười đầy mặt, thoát nhìn thập phần hòa ái thân mật, hấn nguyên bản đang ở lâu hai dùng cơm, nghe nói thiên kinh thành nhà giàu đệ tử lúc này tử thí, không phí cái gì công phu đáp ứng lại đây đang xem cuộc chiến chứng kiến.

Hồ lão bản đi theo còn có hai người, một người thanh quắc gầy yếu, cầm thương nhất phiết sơn dương râu, tự xưng họ hướng, là này phòng thu chi tiên sinh; tên còn lại còn lại là cao lớn hùng vĩ, diện mạo tục tằng, chính một cái tháp sắt trắng hấn, không cần phải nói, định là bảo tiêu nhất loại nhân.

“Hồ mỗ tuyên bố, tử thí trình tự từ song phương rút thăm quyết định, ký trưởng giả đi trước ra đề mục, ký đoãn giả chờ một chút. Hai vị, thỉnh đi.”

Tần Kinh Vũ nhìn khay trung bị trừ bỏ cái trụ nửa thanh trúc ký, nghiêng đầu kêu: “Yến nhi, người đi thủ một chỉ trở về.”

Thanh âm chưa dứt, chỉ thấy chu lỗi lạc từng bước xông về phía trước tiến đến, không chút khách khí bắt trong đó một chỉ.

Yến nhi cúi đầu lấy còn lại một chỉ, đưa trả cho nàng.

Hai chỉ trúc ký so với đối hiểu rõ, chu lỗi lạc trườ đến một chỉ dài ký, Yến nhi còn lại là một chỉ đoãn ký.

Chu lỗi lạc nhìn rút thăm kết quả, bắt trao đầu, nhìn phía một bên Dương Tranh: “Dương huynh, người tới ra đề mục đi.”

Dương Tranh lúc này hiển nhiên đã thành vì chu lỗi lạc người phát ngôn, lúc này đứng dậy nói: “Tứ thư Ngũ kinh vì Nho gia học sinh tất đọc chương trình dạy, ta này cái thứ nhất đề mục đó là đương trường ngâm nga tứ thư ý hai bản, các người vị ấy đến lưng?”

“Này còn không đơn giản ——” Tần Kinh Vũ sườn nghiêng người, hướng Lôi Mục Ca nỗ bữu môi, “Người thượng.”

“Khụ, khụ, ta như thế nào cảm thấy ta lên thuyền giặc...”

Lôi Mục Ca bắt đắc dĩ cười, chậm rãi đứng dậy, thay một bộ nghiêm túc vẻ mặt, há mồm sẽ: “Vậ trước lưng đại học đi, đại học chỉ đạo, ở rõ ràng đức, ở thân dân, ở chỉ cho chí thiện. Tri chỉ nhi hậu hữu định, định rồi sau đó có thể tĩnh, tĩnh rồi sau đó có thể an, an rồi sau đó có thể lo, lo rồi sau đó có thể được. Vậ có đầu đuôi, sự có chung thủy, biết sở trước sau, tắc gần nói hĩ...”

Kia hai phiến độ dày vừa phải cánh môi cứ như vậy nhất khai hợp lại, rõ ràng, không hề đình trệ, Tần Kinh Vũ ngay từ đầu còn không thấy cái gì, chờ hần lưng một hồi, liền cùng trong phòng mọi người giống nhau, hơi hơi há mồm, nghiêm nghị khởi kính.

Ngoan ngoãn, người này đầu óc là cái gì làm , như thể sinh mãnh lợi hại!

“Thiên mệnh chi vị tính, dẫn tính chi vị nói, tu đạo chi vị giáo. Nói cũng giả, không thể giây lát cách cũng, khả cách phi đạo cũng. Là cổ quân tử cảnh giác hồ này sở không đồ, sợ hãi hồ này sở không nghe thấy...”

“Thi viết: đức tù như mao. Mao do có luân, lên trời chi tái, im hơi bật tiếng, tới hĩ!”

Tìm tiểu nửa canh giờ, Lôi Mục Ca mới lưng hoàn cuối cùng một chữ, vừa ngồi xuống hạ, Tần Kinh Vũ liền hai tay dâng nước trà, trước mắt sùng kính: “Đến, vất vả , uống trà uống trà.”

Lôi Mục Ca tiếp nhận chén trà quán tiếp theo mồm to, thấp giọng cười nói, “Ta không vất vả, này đó đều là học vỡ lòng đồng tử ngày thường thực nhớ , cũng không ngạc nhiên, ta tám tuổi sẽ lưng .”

Tần Kinh Vũ hì hì cười, tắc nhất đại khối điểm tâm ở miệng hần lý: “Có người ở, ta bất kể cái gì còn không sợ .”

Chủ tịch thượng lịch cách một thanh âm vang lên, trong phòng an tĩnh lại, chỉ thấy Dương Tranh hướng chủ tịch thượng khẽ gật đầu, Hồ lão bản hiểu ý, lớn tiếng nói: “Lôi công tử sở tụng đại học trung dung hai thiên, không một sai lậu, phán định vì thắng, thỉnh Dương công tử lại ra đề mục.”

Trải qua này trận đầu đáp đề, Dương Tranh sắc mặt dữ phát ngưng trọng, biết gặp kinh địch, trầm ngâm hạ, nói ra cái thứ hai đề mục: “Nay có gà thỏ đồng lung, thượng có ba mươi lăm đầu, hạ có chín mươi tứ chừng, hỏi gà thỏ các bao nhiêu?”

Ách, số học đề đều đi ra ?

Tần Kinh Vũ hai tay đặt ở tất thượng không được khoa tay múa chân, thiết cái phương trình cầu giải, quá trình hẳn là không khó khăn lắm, nhưng là, cho dù chính mình hội làm, cũng chỉ có thể buồn ở trong lòng...

“Gà có hai mươi ba chỉ, thỏ có mười hai chỉ.” Lôi Mục Ca thanh âm hợp thời vang lên.

Dương Tranh sắc mặt khẽ biến, Hồ lão bản vung tay lên, tên kia họ hướng phòng thu chi tiên sinh theo đại lưng thượng tháo xuống cái khéo léo bàn tính đến, đặt lên bàn bùm bùm một trận gậy đấy, thật lâu sau, mới dừng tay bấm: “Không sai, vị này Lôi công tử đáp án không có lầm.”

Hồ lão bản ha ha cười nói: “Ta vị này hướng tiên sinh số học cũng là nhất lưu, không nghĩ tới Lôi công tử tính nhẩm năng lực lại phóng nhân thiên hạ, không người có thể cập. Này thứ hai cục, như trước phán định vì thắng.”

Trong phòng khen ngợi sợ hãi than thanh liên tiếp, Tần Kinh Vũ giả ý uống trà, cúi người tới gần: “Người bị cho là thật nhanh.”

Lôi Mục Ca hạ giọng, hơi thở xuy phất ở trên mặt nàng: “Ta nói thật, người cũng không thể cười.”

“Cái gì?”

“Này đề mục nguyên là lão sư ra , không biết như thế nào truyền lưu đi ra ngoài, Dương Tranh không sửa con số, mà ta... Nhớ rõ đáp án.”

Tần Kinh Vũ nâng chung trà lên chính uống, vừa nghe lời này, lập tức cười phun, tốt xấu nghiêng đầu mau, nước trà đều phun trên mặt đất, nhất thời buồn khộ không chỉ.

Trên lưng, một cái ấm áp bàn tay thiếp đi lên, giúp nàng nhu ần thuận khí, độ mạnh yếu không nhẹ không nặng, thập phần thoải mái: “Chủ tử, nhiều không?”

“Ân, ta không sao, đã muốn tốt hơn nhiều.”

Yến nhi dừng tay, hướng nàng nhẹ cười, lại khom người lui ra phía sau.

Tần Kinh Vũ khinh tảo hần liếc mắt một cái, này Yến nhi, hôm nay im lặng thành thật ra kỳ...

Không kịp nghĩ nhiều, Dương Tranh lại tự lên tiếng, trở ra cuối cùng nhất đề: “Lâm uyên chiếu thủy, phong hoa tuyệt đại. Thỉnh coi đây là đề, vẽ tranh một bức, nhị vị ai tới chấp bút?”

Ngũ tất, mọi người ánh mắt tề loát loát lại đây, trực tiếp nhìn phía Lôi Mục Ca.

Lúc trước kia hai đề qua đi, mọi người đều đã nhìn ra, vị này Tần gia tam thiếu trên thực tế chính là cái bài trí, áo xanh thiếu niên cũng chính là cái hạ nhân, này ba người giữa Lôi công tử mới là duy nhất sức chiến đấu ——

Mà này hội họa đề mục, danh như ý nghĩa chính là một bức lối vẽ tỉ mỉ mỹ nhân đồ, làm cho đại tướng quân phủ công tử trước mặt mọi người họa mỹ nhân, bao nhiêu có chút châm chọc ý tứ hàm xúc, cho dù họa tinh xảo hoa mỹ, thuận lợi quá quan, truyền ra đi Lôi phủ mặt mũi cũng không quá.

Xem ra, Dương Tranh lúc này là vắt hết óc, ý muốn hòa nhau nhất thành.

Càng làm người ta không tưởng được là, kia ăn chơi trác táng chu lỗi lạc lúc này cũng đột nhiên mở khiếu, cùng vài tên thiếu niên lực đẩy táng, cánh tay vung lên, kia vừa nghiền nát tốt mực nước vừa vận khuynh ở phô khai trên tờ giấy trắng, chính giữa nhất đại đoàn nùng mặc, càng sẵn ra trang giấy như tuyết.

“Ồ!”

Chu lỗi lạc nhìn chăm chăm kia đoàn đen như mực, che miệng lại, ra vẻ hoảng sợ: “Lôi công tử, ta không phải cố ý !”

Này nha , muốn chết!

Tần Kinh Vũ đằng đứng lên, lại bị Lôi Mục Ca nhẹ nhàng đề lại: “Không có việc gì, đổi tờ giấy là tốt rồi.”

“Bên ta mới đề mục yêu cầu còn chưa nói hoàn ——” Dương Tranh xem hai người liếc mắt một cái, ngũ khí lạnh nhạt, phong vân giấu giếm, “Lôi công tử, xin mời tại đây giọt mực giấy thượng làm họa đi.”

24. Quyển 1 - Chương 24: Quỷ Linh Tinh Quái

Dương Tranh một lời ký ra, Tần Kinh Vũ lại trong cơn giận dữ.

Kia mở lớn giấy trắng chính giữa, lại nùng lại hắc, ô tao một đoàn, còn có thể họa cái gì mỹ nhân đồ, bỏ qua là muốn làm cho bọn họ mất mặt trước mọi người.

Bất quá, bỏ quyền nhận thua đối nàng Tần Kinh Vũ mà nói, đó là vĩnh viễn không có khả năng chuyển!

Quay đầu đi xem Lôi Mục Ca, chỉ thấy hắn cũng là mày kiếm nhanh súc, không khỏi thấp giọng nói: “Chúng ta tam cục thắng hai cục, cũng là không sai , về phần kia bức họa thôi, chấp nhận hạ, tùy tiện họa cái quạ đen đi lên báo cáo kết quả công tác xong việc.”

Về phần bên ta muốn ra ba cái đề mục, nàng sớm định liệu trước, cam đoan làm cho kia Dương Tranh tức giận đến hộc máu.

Ha ha, đã muốn chờ không kịp muốn xem kịch vui !

“Quạ đen?”

Lôi Mục Ca thấp nam một tiếng, đột nhiên nhãn tình sáng lên, cầm tay nàng: “Hảo Vũ nhi, ta biết muốn như thế nào vẽ.”

Phía sau áo xanh thiếu niên gục đầu xuống, nhân sở không thấy con người đen lý đã là giận diễm tận trời, Tần Kinh Vũ hồn nhiên bất giác, chỉ kinh ngạc nhìn Lôi Mục Ca đi đến bên kia án thư ngay trước thẳng ngòi xuống, ngưng thần một lát, tức là nhắc tới bút đến, ở mặc đoàn chỗ tinh tế vẽ bề ngoài.

Di, hắn ở họa cái gì?

Không chỉ có là nàng, trong phòng sở có người đều ngừng lại rồi một hơi, nhìn hẩn trên giấy không được phác hoạ, sơ hình chậm rãi bày ra đi ra. Đúng là một cái mặc sắc hoàng diệu!

Hoàng lạc giang bạn, gương cánh dục tường, kia một cái chớp mắt, làm như thấy được trong nước ảnh ngược, nổi lên lâm kính nhìn quanh ý, trong phút chốc, giãn ra điểm vũ, chiếu sáng thiên địa.

Lôi Mục Ca cầm một tia mỉm cười, đem các màu thuốc màu để vào nghiên mực trung diệu hợp, sau đó bắt đầu tô màu.

Tuy là mặc sắc, lông chim cũng chỉ một hắc, mà là một loại sáng bóng phiếm quang đen như mực cùng xanh biếc hỗn loạn cùng nhau, giống như Mặc Phi mặc, giống như lục phi lục, ngược lại hiện ra không gì sánh kịp cao quý cùng hoa mỹ đến.

Vân đi cao thiên, ba quang liễm điểm, trong nước ảnh ngược theo gió nhộn nhạo, toái kim nhiều điểm, đẹp không sao tả xiết.

Họa làm chỗ trống chỗ, rồng bay phượng múa, chữ to sôi nổi giấy thượng: đế hoàng.

Trong lúc nhất thời, mọi người hô hấp đều đình trệ .

Viết xong cuối cùng nhất bút, Lôi Mục Ca thật dài hu một hơi, đem bút tùy tay nhất nhưng, gương mặt nhìn Tần Kinh Vũ, ý cười đập vào mắt, xán lếu tinh thần.

“Người tin hay không, đây là ta sinh thời họa tốt nhất một bức.”

“Tin...”

Người này linh cảm bùng nổ , nàng bất quá là nêu lên cái quạ đen, hẩn cư nhiên có thể nghĩ đến phượng hoàng, còn họa như vậy mỹ!

“Không có tính không, Dương huynh rõ ràng ra đề mực là làm cho họa mỹ nhân, người...”

Chu lỗi lạc câu nói kế tiếp, bị Dương Tranh trầm giọng đánh gãy: “Lôi công tử đường nét độc đáo, họa kỹ xuất chúng, dương mỗ tâm phục khẩu phục.”

Hoàng diệu quý vì thần linh, có thể nói tuyệt đại tao nhã, so với một bức mỹ nhân đồ, tự nhiên là cao nhã nhiều lắm , cũng chỉ có chu lỗi lạc như vậy bao cở, mới có thể nói đề thi hiếm thấy.

Đối với Dương Tranh mà nói, lớn như vậy, cực nhỏ có ăn nói khếp nép thời điểm, cổ tình Tần Kinh Vũ chính là để ý không buông tha nhân.

“Dương công tử, đừng có gấp xin tha, chúng ta còn có ba cái đề mực đâu...”

“Người ——” Dương Tranh trừng nàng liếc mắt một cái, nhìn kia bức không có nửa điểm tỷ vết nào đế hoàng đồ, thở dài không nói.

Chủ tịch thượng, Hồ lão bản gật đầu nói: “Nếu Lôi công tử đã muốn đáp đề xong, xin mời hướng Chu thiếu gia nhất phương ra đề mực đi.”

“Hảo!” Tần Kinh Vũ cao kêu một tiếng, động thân mà ra, “Lần này hợp ta bỏ ra đề, các vị khả nghe cẩn thận .”

Mọi người lấp bắp kinh hãi, làm cho này trĩ linh thiếu niên ra đề mực, kia không phải bỏ qua muốn đánh cái ngang tay, bắt tay giảng hòa?

Lôi Mục Ca cũng buồn cười xem nàng: “Người rốt cục muốn xuất mã ?” Thực chờ mong, này tiểu quý linh tinh, xảy ra chút cái gì xảo trá tai quái đề mực, làm cho đối phương sát vũ mà về.

Tần Kinh Vũ mím môi cười, đứng đắn nói: “Chu thiếu, của ta đề mực rất đơn giản, phân biệt là nhận thức tự, bình họa cùng đọc thi.”

Chu lỗi lạc vừa nghe vui vẻ, đắc ý nói: “Ta chỉ biết người cũng không xảy ra cái gì cao thâm đề mực, lúc này Dương huynh liền nghĩ một chút, để cho ta tới!”

Tần Kinh Vũ lấy giấy bút đến, cười hì hì nói: “Ta viết một chữ ngươi nhận thức, ngươi nếu niệm sai trong lời nói, cho dù thua.”

Chu lỗi lạc không biết là kế, thâm nghĩ cho dù đối phương viết cái chính mình không nhìn được lạ tự, phía sau người nhiều như vậy, còn có Dương Tranh vị này đại tài tử, luôn luôn một người nhận thức đi, vì thế một ngụm đáp ứng: “Không thành vấn đề.”

Lời này gài đúng chỗ ngứa, Tần Kinh Vũ âm thầm cười trộm, vừa nhắc tới bút, bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người.

Này tự, Yến nhi còn không dạy qua.

“Ha ha, của ta chữ viết thiên hạ vô song, sợ đem ngươi dọa đến, ta làm cho nhà của ta chàng nhi đến viết.”

Không cần nàng gọi, Yến nhi đã muốn đi nhanh lại đây, Tần Kinh Vũ đưa lỗ tai đi qua, nói thầm một câu.

Yến nhi gật gật đầu, trên giấy nhất bút nhất hoa, quy củ viết cái tự, viết xong tức là lui tới nàng phía sau.

“Tự viết tốt lắm, Chu thiếu, thỉnh đi.”

“Làm cho ta xem xem, là cái cái gì tự?” Chu lỗi lạc một phen xả đi qua, tập trung nhìn vào, không khỏi đại cười ra tiếng, “Ha ha ha, này tự, ta sớm liền nhận được !”

Tần Kinh Vũ oa một tiếng, cười duyên nói: “Chu thiếu thật là lợi hại, mau nói cho ta biết, này tự rốt cuộc niệm cái gì a?”

“Ngươi hãy nghe cho kỹ , này tự niệm... Niệm...” Chu lỗi lạc trừng mắt kia giấy trắng mực đen, nha nha không tiếng động, nửa ngày hợp không hơn miệng.

“Như thế nào?”

Dương Tranh thấy được tình hình không đúng, để sát vào lại đây, vừa thấy kia tự, cũng là ngáy ngẩn cả người.

Nhưng thấy giấy trang thượng, viết một cái thật to “Sai” tự.

Niệm cùng không niệm, đều là sai...

Dương Tranh xem xét kia tự, bất đắc dĩ thở dài: “Này nói đề mục chúng ta thua, tần thiếu, thỉnh ra tiếp theo đề đi.”

Thiên kinh thứ nhất tài tử nhận thua, toàn trường một mảnh ồ lên, có vài tên người hiểu chuyện đem kia giấy trang đoạt lấy đi vừa thấy, giật mình lắng sau một lúc lâu, đều là lắc đầu, giấy trang vẫn rơi vào tay chủ tịch thượng, Hồ lão bản tò mò vừa thấy, cùng kia phòng thu chi tiên sinh nhìn nhau cười.

Vị này Tần gia tam thiếu, thật là quý !

Tần Kinh Vũ ho nhẹ hai tiếng, lại nói: “Này cái thứ hai đề mục thôi, ta gần nhất được hai bức truyền lại đời sau tác phẩm xuất sắc, thỉnh các vị bình điểm một hai, tư tưởng độc đáo giả vì thắng.”

Dứt lời câu xuống tay chỉ, vừa rồi thừa dịp mọi người truyền đọc giấy trang thời điểm, đã muốn kêu Yến nhi làm một phen chuẩn bị, lúc này vừa vắn dăng.

Chu lỗi lạc vừa thấy, dẫn đầu kêu đứng lên: “Đây là cái gì ngoạn ý? ! Họ Tần , ngươi đùa giỡn chúng ta?”

Trên bàn, hai bức cái gọi là họa làm, một bức điểm mặc bất nhiễm, trống rỗng; một bức còn lại là mẩn thiên tối đen, lại vô hấn sắc.

Tần Kinh Vũ chớp một đôi mắt to, thật là vô tội: “Chẳng lẽ ngươi không biết là đây là tác phẩm xuất sắc sao?”

Chu lỗi lạc không biết này thiếu niên làm cái gì quý, sợ là chính mình xem tìm mắt, xin giúp đỡ ánh mắt đầu hướng Dương Tranh.

Dương Tranh nhú mày nhìn kia họa làm, sau một lúc lâu cũng không thấy ra huyền cơ đến, chỉ phải chấp tay nói: “Dương mỗ ngu dốt, có lẽ dùng thủy tẩm hỏa nung phương pháp, có thể hiện ra hình ảnh đến?”

“Cũng không phải, cũng không phải.”

Thấy mọi người một bộ hết sức chăm chú suy nghĩ khổ tưởng vẽ mặt, Tần Kinh Vũ Tâm lý cười nở hoa, trên mặt cũng là bất động thanh sắc, chỉ hướng Lôi Mục Ca xả môi dưới giắc, thấp giọng nói: “Để cho phối hợp ta.”

Lôi Mục Ca lúc trước đem nàng cùng Yến nhi trọn vẹn danh họa chế tác quá trình nhìn xem rành mạch, lúc này nhìn cười ý, khẽ gật đầu.

Lại đợi nửa nén hương canh giờ, Tần Kinh Vũ dần dần không kiên nhẫn: “Dương công tử, có thể đáp lại sao?”

Dương Tranh hổ thẹn lắc đầu: “Dương mỗ bất tài, nguyện ý nghe tần thiếu cao kiến.”

“Ai, như vậy bố cảnh tuyệt diệu sắc thái chuẩn xác ý vận phi phạm danh họa, như thế nào sẽ không nhân xem hiểu được đâu?” Tần Kinh Vũ dài thanh thở dài, đại dao này đầu, chỉ vào trong đó kia bức chỗ trống trang, tiếc hận cùng tiếc nuối toàn viết ở khuôn mặt nhỏ nhắn thượng, “Chẳng lẽ các ngươi không biết là, này bức tuyết thiên bạch mã đồ, thật sự mỹ mạo phao sao?”

25. Quyển 1 - Chương 25: Lại Hạ Chiến Thư

Tuyết thiên bạch mã đồ?

Phòng trong mọi người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, hai mặt nhìn nhau.

“Lôi công tử, ngươi không phải còn làm cho này họa đề từ sao? Niệm ra tới nghe một chút a!”

Lôi Mục Ca đại khái hiểu được, bị nàng khuỷu tay khinh chàng, vì đốn một chút, tức là cao giọng ngâm ra: “Thụy Tuyết trảo mang nguyên, bạch mã tiểu giố tây.”

Ách, miễn cưỡng quá quan!

Tần Kinh Vũ hì hì cười, ngón tay điểm hướng một khác bức họa làm: “Về phần này một bức, tên là hắc đêm quạ đen đồ...”

Lôi Mục Ca đã muốn là hoàn toàn lĩnh ngộ, không đợi nàng nói xong, trực tiếp ngâm nói: “Đêm dài nhân chưa tỉnh, ô đề bất thành miên.”

Hảo tiểu tử, một chút liền thông, còn hiểu suy một ra ba!

“Dương công tử, ngươi như thế nào mặt đỏ a, có phải hay không rất thích ? Không có việc gì, thứ tốt muốn mọi người chia xẻ, ta này hai bức tuyết thể danh họa, để cho nhìn đau bỏ những thứ yêu thích đưa người một bức, được?”

Tần Kinh Vũ âm thầm buồn cười, cố ý bỏ qua Dương Tranh kia hồng bạch không chừng sắc mặt, bất quá, phỏng chừng hần giờ phút này ngay cả gặp trở ngại sau lại nhảy lều tâm đều có .

Chu lỗi lạc dù là không đông đảo, cũng nhìn ra là chính mình nhất phương lại thua một hồi, không khỏi giọng cảm hận nói: “Dương huynh không cần khổ sở, còn có một đề mục, xem này xú tiểu tử còn muốn đùa giỡn cái gì hoa chiêu!”

Dương Tranh nhẹ nhàng gật đầu, tiếp theo, chủ tịch vị thượng truyền đến Hồ lão bản thuần hậu tiếng nói: “Tần thiếu, thỉnh ra cuối cùng nhất đề bài.”

Mọi người ánh mắt đều đầu hướng Tần Kinh Vũ, nghĩ này cuối cùng áp trực diện, tất nhiên là khó khăn thật mạnh, sẽ không biết này thiếu niên xảy ra cái như thế nào cổ quái đề mục.

Tần Kinh Vũ hì hì cười: “Tốt lắm, này cuối cùng nhất đề ta cũng không làm khó dễ người nhóm, nơi này có nhất thủ thi, chỉ cần chiếu nguyên dạng, trước mặt mọi người niệm thượng mười lần, bảo đảm cái tự không kém, cho dù thắng được.”

Niệm thi?

Tràng nội lại là một mảnh kinh ngạc, không biết này thiếu niên trong hồ lô muốn làm cái gì.

Đối mặt mọi người nghi hoặc, Tần Kinh Vũ cũng không thêm để ý, đem Lôi Mục Ca xả lại đây, lại là thì thầm lại là khoa tay múa chân, nói được Lôi Mục Ca không được gặt đầu, lấy giấy bút một trận viết nhanh, đợi đến mặt tí lấm thấu, đưa cho Dương Tranh.

Dương Tranh nhanh chóng xem một lần, cảm giác vô phương, thật cẩn thận niệm ra tiêu đề: “Nằm xuân.”

Nghĩ kia thiếu niên quý dị tươi cười, trong lòng một cái lộp bộp, càng niệm càng chậm: “Ám mai u nghe thấy hoa, nằm chi thương hận để...”

Dần dần, mày long đến cùng nhau, mơ hồ cảm thấy không đúng.

“Dương huynh, này đó tự ta đều nhận được, để cho ta tới niệm!”

Chu lỗi lạc thấy hần chần chờ ngậm miệng, gấp đến độ xả quá trang giấy đến, lớn tiếng thì thầm: “Nằm xuân.”

“Ám mai u nghe thấy hoa, nằm chi thương hận để. Xa nghe thấy ngạn như nước, dịch thấu đạt xuân lục. Ngạn giống như lục, ngạn giống như thấu lục, ngạn giống như đạt xuân lục.”

Niệm xong, thật là đắc ý, hướng Tần Kinh Vũ cười nói: “Này thi là người làm đi, nói thật, thật sự là không động!”

Tần Kinh Vũ vẻ mặt đứng đắn, ôm quyền nói: “Đây là ta chuyên môn vì Chu thiếu viết, viết không tốt, nhiều hơn thông cảm. Cái kia, còn có cửu lần, thứ Tư tiếp tục niệm đi.”

“Đừng nói là cửu lần, chính là lại niệm chín mươi lần, ta cũng không hội niệm chữ sai.” Chu lỗi lạc dứt lời uống ngụm trà, thanh thanh cổ họng, rung đùi đắc ý lại bắt đầu niệm, “Nằm xuân.”

“Ám mai u nghe thấy hoa, nằm chi thương hận để...”

Niệm đến đệ tam lần, Tần Kinh Vũ đã muốn là nhẫn chịu không nổi, trực tiếp ngã ngồi dưới đất, đang cầm bụng cười đến túi bụi: “Mẹ ta nha!”

Lôi Mục Ca thân thủ đi kéo nàng, chính mình cũng là phì cười không thôi, liều mạng cắn môi.

Một bên đang xem cuộc chiến trong đám người, cũng có người nghe ra manh mối, mặc dù che miệng lại ba, tiếng cười vẫn là cúi đầu tràn ra.

Tần Kinh Vũ một bên cười, một bên vỗ tay: “Niệm hảo, niệm thật tốt!”

Chu lỗi lạc nghe được lằng lằng, câu nói tha dài, thanh âm dù phát vang dội: “Ngạn giống như lục, ngạn giống như thấu lục, ngạn giống như đạt xuân lục!”

Chính niệm được rất tốt kinh, cánh tay bị nhân gắt gao đè lại, quay đầu vừa thấy, cũng là đã muốn phản ứng tới được Dương Tranh.

“Đừng niệm, Chu thiếu, chúng ta nhận thua đi.”

Chu lỗi lạc vô cùng khó hiểu: “Ta niệm hảo hảo, bọn họ còn vỗ tay đâu, vì sao nhận thua?”

Dương Tranh chỉ vào hần trang giấy trong tay, cúi đầu nói vài câu, chỉ thấy chu lỗi lạc vẻ mặt đỏ lên, đoạt lấy kia thủ thi, một phen nhu toái, chỉ vào Tần Kinh Vũ nói: “Tiểu tử, người dám âm ta?!”

Tần Kinh Vũ ngồi thẳng thân thể, cười lạnh: “Nguyên so với chịu thua, đây là quy củ. Chúng ta thắng liên tiếp tam cục, người ngay cả bại tam cục, không gì nói, thỉnh đi, từ giờ trở đi, này mộng vũ hiền, đó là ta Tần Tam thiếu!”

“Người!”

Chu lồi lạc gầm nhẹ một tiếng, còn chưa kịp động tác, chỉ thấy Lôi Mục Ca thân ảnh chợt lóe, che ở Tần Kinh Vũ trước mặt, mỉm cười: “Muốn đánh nhau cái sao? Ta gần nhất thủ ngựa rất, các người sống vai tử thượng đi!”

Cùng đại tướng quân phủ công tử đánh nhau, trừ phi là đầu bị môn gấp...

Dương Tranh hợp thời đưa hân giữ chặt: “Chu thiếu, chúng ta thua, đi thôi.”

Chu lồi lạc sắc mặt trở nên trắng, bị chúng thiếu niên nâng , xám xịt hướng ra ngoài đi.

Không đi hai bước, bỗng nhiên đại lực bỏ ra người bên ngoài, hướng hồi Tần Kinh Vũ trước mặt: “Họ Tần , lần này tuy rằng ta thua, nhưng người có nhân hỗ trợ, thắng được cũng không xinh đẹp!”

Tần Kinh Vũ chính là cái da mặt dày, cười đến thập phần vô sỉ: “Ta đã muốn là tuyệt thế mỹ nam, không cần lại đẹp.”

Chu lồi lạc tức giận nói: “Người có dám hay không đan thương thất mã, theo ta lại so với một hồi?”

Tần Kinh Vũ nhú mày cười nói: “Người lấy cái gì hạ chú?”

Chu lồi lạc ngẩng đầu lên: “Vàng bạc châu báu, tùy tiện người tuyển.”

“Nhà của ta lý tuy rằng không thiếu tiền, bất quá, tiền thứ này, tự nhiên là càng nhiều càng tốt ——” Tần Kinh Vũ mặt mày loan loan, cười đến cười toe tóe, “Một trăm lượng hoàng kim, như thế nào?”

“Một trăm lượng hoàng... Hoàng kim?”

Ở đây người đều đổ hấp một hơi, chu lồi lạc cũng là khoe miệng run rẩy, chần chờ không quyết.

Xem như vậy tử, một trăm lượng hoàng kim, tại đây cái triều đại mà nói, xem như bút cự tư .

Tần Kinh Vũ cười lạnh, này chu lồi lạc nếu mở miệng đáp ứng, nàng lập tức hồi cung hướng kia hoàng đế lão tử cáo trạng, nói Ngự Sử đại phu tham ô nhận hối lộ, lớn tài sản lai lịch không rõ.

Chu lồi lạc ngược pháp phòng, sau một lúc lâu mới cắn răng nói: “Hảo, ta đáp ứng người!”

Tần Kinh Vũ trên mặt tươi cười vừa khởi, chợt nghe Lôi Mục Ca thấu lại đây nói nhỏ nói: “Hắn mẫu thân gia là thiên trong kinh thành nổi danh nhà giàu, mở vài gia ngân hàng tư nhân , so với ta Lôi phủ có tiền nhiều hơn...”

Thì ra là thế, không chỉ có có thể, nhưng lại có tài, ra như vậy cái ăn chơi trác táng, cũng không kỳ quái.

Bất quá, chính mình trong nhà cũng có thể có tài, lý nên so với hắn càng thêm hoàn khổ mới là.

Nghĩ đến đây, không sợ trời không sợ đất Tần gia tam thiếu võ cái bàn, khẩu xuất cuồng ngôn: “Tốt lắm, ngũ ngày sau, ngay tại nơi đây, chúng ta lại tỷ thí một hồi, đề mục người ra!”

Chu lồi lạc bỗng nhiên nở nụ cười, như trút được gánh nặng: “Ha ha ha, tiểu tử, ta chỉ sợ người không đáp ứng! Nói cho người, bổn thiếu gia thắng định rồi!”

Tần Kinh Vũ thấy hắn một bộ chí ở nhất định phải vẽ mặt, vuốt cằm, buồn cười nói: “Nói đi, người muốn cùng ta so với cái gì?”

“Chúng ta so với ——” chu lồi lạc cất cao thanh âm, ý ở làm cho tất cả mọi người nghe được rõ ràng hiểu được, “Ăn —— uống —— phiêu —— đổ!”

Chu lồi lạc vừa nói hoàn, liền cất tiếng cười to, cuồng vọng tiếng cười vang vọng toàn bộ sương phòng.

Cùng hắn so với ăn uống phiêu đổ, tiểu tử này chết chắc rồi!

“Ha ha ha...”

Không nghĩ, một trận hơn cuồng vọng tiếng cười, theo Tần Kinh Vũ trong miệng phát ra đến.

“Người...”

Chu lỗi lạc ngừng tiếng cười, kinh ngạc không hiểu, trơ mắt nhìn kia thiếu niên đi bước một đi tới, non mịn tay nhỏ bé đập thượng đầu vai của chính mình.

“Ăn uống phiêu đồ? Chu thiếu người xác định muốn so với này?”

“Là, người mới vừa rồi đã muốn đáp ứng rồi, ở đây đều là chứng kiến, người cũng không thể đổi ý!”

“Ta đổi ý? Ta vì sao muốn đổi ý?” Tần Kinh Vũ mâu quang vụt sáng, tà bễ hần liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu, “Ta nói Chu thiếu, người chúc giun đũa đi, như thế nào chỉ biết bổn thiếu gia cũng là hảo này một ngụm?”

Chu lỗi lạc nghe vậy ngẩn ra, gặp trước mắt thiếu niên bất quá mười một nhị tuổi, chỉ khi hần là còn trẻ không biết trời cao đất rộng, da trâu thối trúng thật cao, cũng không thậm để ý: “Giữ lời nói, ngũ ngày sau còn tại này nghe thấy hương lâu, chúng ta lại so với! Ta muốn là lại bại bởi người, ta sẽ không họ Chu!”

“Hảo, lúc này từ Hồ lão bản tại đây ăn uống phiêu đồ trong phạm vi, đương trường ra đề mục, ta với người so với thực công phu!” Tần Kinh Vũ đáp ứng sảng khoái, vì dừng hạ, chuyển hướng chủ tịch thượng Hồ lão bản, “Hồ lão bản, người đến lúc đó còn tại thiên kinh thành đi?”

Hồ lão bản cười ha ha: “Hồ mỗ chưa bao giờ gặp qua như thế phấn khích tỷ thí, thật thật là đại mở mắt giới, ở lâu mấy ngày lại có ngại gì? Tần thiếu, Chu thiếu, chúng ta đến lúc đó lại ở chỗ này gặp gỡ!”

“Tiểu tử, không gặp không về!”

Chu lỗi lạc tự giác nắm chắc thắng lợi nơi tay, tâm tình tốt, hô bằng dẫn bạn tìm uống rượu đi.

Tần Kinh Vũ cười nói: “Hẹn gặp lại hẹn gặp lại, đi thông thả không tiền!” Nhìn không ra, này Chu gia tam thiếu, tâm lý thừa nhận năng lực không phải bình thường cường, vừa mới mới trước mặt mọi người làm một hồi đại đồ con lừa, này hội lại vui vẻ chơi đùa mở.

Cùng một làm nhân chờ chấp tay nói lời từ biệt, Tần Kinh Vũ trở lại chỗ ngồi, sờ sờ bị nước trà điểm tâm chống đỡ lưu viên bụng, đối với Lôi Mục Ca lấy lòng cười: “Người khó được mời ta ăn bữa cơm, lại bị này đồ con lừa cấp trộn lẫn, không bằng cơm trưa sửa vì cơm chiều, người buổi tối mời ta hảo hảo ăn một chút?”

Lôi Mục Ca bàn tay lại đây, đề lại của nàng cái gậy, mềm nhẹ vuốt phẳng: “Chỉ có biết ăn thôi, nói nói, người đáp ứng như vậy sảng khoái, rốt cuộc đối tiếp theo tràng tỷ thí có mấy thành nắm chắc?”

Tần Kinh Vũ hưởng thụ hần mãn hàm sủng nịch động tác, thỏa mãn thâm nghĩ nhắm mắt: “Người muốn nghe nói thật hoặc là giả nói?”

Lôi Mục Ca kinh ngạc cười: “Đương nhiên là thật nói.”

Tần Kinh Vũ khanh khách cười nói: “Kỳ thật, ta nửa phần nắm chắc đều không có.”

“Cái gì?” Lôi

26. Quyển 1 - Chương 26: Lâm Trận Mới Mài Gươm

Chu lỗi lạc vừa nói hoàn, liền cất tiếng cười to, cuồng vọng tiếng cười vang vọng toàn bộ sương phòng.

Cùng hần so với ăn uống phiêu đồ, tiểu tử này chết chắc rồi!

“Ha ha ha...”

Không nghĩ, một trận hơn cuồng vọng tiếng cười, theo Tần Kinh Vũ trong miệng phát ra đến.

“Người...”

Chu lỗi lạc ngừng tiếng cười, kinh ngạc không hiểu, trơ mắt nhìn kia thiếu niên đi bước một đi tới, non mịn tay nhỏ bé đập thượng đầu vai của chính mình.

“Ăn uống phiêu đồ? Chu thiếu người xác định muốn so với này?”

“Là, người mới vừa rồi đã muốn đáp ứng rồi, ở đây đều là chứng kiến, người cũng không thể đổi ý!”

“Ta đổi ý? Ta vì sao muốn đổi ý?” Tần Kinh Vũ mâu quang vụt sáng, tà bễ hần liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiêu, “Ta nói Chu thiếu, người chúc giun dưa đi, như thế nào chỉ biết bổn thiếu gia cũng là hảo này một ngum?”

Chu lỗi lạc nghe vậy ngẩn ra, gặp trước mắt thiếu niên bất quá mười một nhị tuổi, chỉ khi hần là còn trẻ không biết trời cao đất rộng, da trâu thối trúng thật cao, cũng không thậm để ý: “Giữ lời nói, ngũ ngày sau còn tại này nghe thấy hương lâu, chúng ta lại so với! Ta muốn là lại bại bởi người, ta sẽ không họ Chu!”

“Hảo, lúc này từ Hồ lão bản tại đây ăn uống phiêu đồ trong phạm vi, đương trường ra đề mục, ta với người so với thực công phu!” Tần Kinh Vũ đáp ứng sảng khoái, vì dừng hạ, chuyển hướng chủ tịch thượng Hồ lão bản, “Hồ lão bản, người đến lúc đó còn tại thiên kinh thành đi?”

Hồ lão bản cười ha ha: “Hồ mỗ chưa bao giờ gặp qua như thế phấn khích tỷ thí, thật thật là đại mở mắt giới, ở lâu mấy ngày lại có ngại gì? Tần thiếu, Chu thiếu, chúng ta đến lúc đó lại ở chỗ này gặp gỡ!”

“Tiểu tử, không gặp không về!”

Chu lỗi lạc tự giác nắm chắc thắng lợi nơi tay, tâm tình tốt, hô bằng dẫn bạn tìm uống rượu đi.

Tần Kinh Vũ cười nói: “Hẹn gặp lại hẹn gặp lại, đi thông thả không tiễn!” Nhìn không ra, này Chu gia tam thiếu, tâm lý thừa nhận năng lực không phải bình thường cường, vừa mới mới trước mặt mọi người làm một hồi đại đồ con lừa, này hội lại vui vẻ chơi đùa mở.

Cùng một làm nhân chờ chấp tay nói lời từ biệt, Tần Kinh Vũ trở lại chỗ ngồi, sờ sờ bị nước trà điểm tâm chống đỡ lưu viên bụng, đối với Lôi Mục Ca lấy lòng cười: “Người khó được mời ta ăn bữa cơm, lại bị này đồ con lừa cấp trộn lẫn, không bằng cơm trưa sữa vì cơm chiều, người buổi tối mời ta hảo hảo ăn một chút?”

Lôi Mục Ca bàn tay lại đây, đề lại của nàng cái gậy, mềm nhẹ vuốt phẳng: “Chỉ có biết ăn thôi, nói nói, người đáp ứng như vậy sảng khoái, rốt cuộc đối tiếp theo tràng tỷ thí có mấy thành nắm chắc?”

Tần Kinh Vũ hưởng thụ hần mãn hàm sủng nịch động tác, thỏa mãn thâm nghĩ nhắm mắt: “Người muốn nghe nói thật hoặc là giả nói?”

Lôi Mục Ca kinh ngạc cười: “Đương nhiên là thật nói.”

Tần Kinh Vũ khanh khách cười nói: “Kỳ thật, ta nửa phần nắm chắc đều không có.”

“Cái gì?” Lôi Mục Ca ngón tay dừng lại, nhú mày xem nàng, “Vậy người còn đáp ứng hần?”

“Mặc kệ nó, trước đáp ứng rồi nói sau, tổng không thể làm cho người nhiều như vậy coi khinh ta Tần gia tam thiếu ——” Tần Kinh Vũ nói xong, nhân châu chuyển động, hạ giọng hỏi, “Dựa theo đại Hạ vương hướng luật pháp, nếu là có người tự chúng bác sát sinh sự, quan phủ hội làm như thế nào?”

Lôi Mục Ca tuy rằng khó hiểu, vẫn là chi tiết đáp lại: “Trước đem phạm nhân áp giải hồi nha môn, lại cần thận điều tra thẩm vấn, chỗ lấy hình phạt.”

“Này là được rồi!”

Tần Kinh Vũ vỗ đùi, dang đứng lên: “Đến lúc đó ta nếu là đấu không lại hần, người liền lạng lẽ đi tố giác tố giác, liền lấy này lý do...”

Đợi cho quan binh đại đội mở ra, đem tửu lâu bao quanh vây quanh, ai còn hội quân hần thắng bại thắng thua, tự nhiên làm điều thú tẩn, bỏ trốn mất dạng, nàng cũng tốt thừa dịp loạn trốn, không giải quyết được gì.

Bất quá, ngẫm lại cũng không có lời, thắng nhưng là có một trăm lượng hoàng kim đầu...

Hoài sửu một trăm lượng bạc trắng, nghĩ kia ngang nhau sức nặng hoàng kim, không phải bình thường tâm ngứa, của nàng tiền riêng, thật sự không phản đối lại nhiều thượng nhất bút.

Đã không có hậu cố chi ưu, lại từ từ sẽ đến tướng thủ thắng phương pháp, dù sao còn có năm ngày thời gian, có thể hảo hảo mưu hoa một phen ——

Ăn, uống, phiêu, đổ.

Tần Kinh Vũ neho lại mắt, bắt đầu còn thật sự lo lắng trận này tỷ thí có thể làm tính.

Khác cũng không tính cái gì, chính là cái kia phiêu, không tốt lắm thu phục, không biết kia Hồ lão bản hội đặt ra như thế nào đề mục, có thể hay không đề một ít có vẻ xâm nhập vấn đề...

“Lôi Mục Ca.”

“Ăn?”

“Hỏi hạ, người tiến vào thanh lâu khai quá huân không có?”

Lôi Mục Ca đang ở uống trà, nghe vậy một ngụm văng lên đi ra ngoài, cuồng khụ không thôi: “Khụ, khụ, cái kia... Người hỏi cái này làm cái gì?” Khuôn mặt tuần tú nhất thời bay lên một tia đỏ ửng, ngay cả bên tai đều hơi hơi lộ ra hồng nhạt.

Tần Kinh Vũ đắm chìm ở chính mình tư Duy Lý, không rảnh thể hội, chỉ một cái kinh hỏi: “Theo ta nói, này lần đầu tiên tư vị như thế nào? Người cảm thấy nữ nhân béo tốt hơn vẫn là gầy tốt hơn? Người bình thường đều dùng cái gì tư thế? Địa phương chọn nơi nào tối kích thích...”

Bô bô hỏi nhất đại thông, rốt cục thấy Lôi Mục Ca gần như quẫn khốn về mặt, gãi đầu, đột nhiên tỉnh ngộ: “Không thể nào, chẳng lẽ người vẫn là cái... Chỗ?”

Tần Kinh Vũ đột nhiên cảm mồm, cắn môi, không biết cho là khóc là cười.

Gặp quỷ, này triều đại nam tử không phải lưu hành tảo hôn sinh đẻ sớm sao? Nhà giàu người ta công tử đều có thông phòng nha đầu, hần như thế nào chính là cái ngoại tộc!

Ngay cả hần đều không có kinh nghiệm, hoàn toàn không biết gì cả, chính mình lại nên hướng ai thỉnh giáo đi?

...

Hoàng hôn mệnh mang.

Hồi cung trên đường, tiếng vó ngựa thanh, thở dài từng trận.

“Yến nhi, người nói ta sẽ thua sao?”

“Hội.”

Vốn là buồn bã ỉu xìu vừa hỏi, nghe được hần như thế gọn gàng dứt khoát trả lời, Tần Kinh Vũ khí không đánh một chỗ đến, bay thẳng đến kia thiếu niên một quyền chủ đi: “Đi, làm nửa ngày ẩn hình nhân, này hội còn dài người khác chí khí, diệt chính mình uy phong! Người cố ý đem ta tức chết là không?”

“Yến nhi không dám, Yến nhi nguyện điện hạ vạn phúc kim an.” Thiếu niên tiếng nói hơi chát ỳ.

“Xem người kia tiểu dạng nhi!” Tần Kinh Vũ cười khê, chớp mũi người được thiếu niên tươi mát lạnh nhạt hơi thở, nhin không được thân thủ đi qua, nhu một chút hần trơn bóng hai gò má, “Nói nói, với ai tức giận đâu? Nhưng là theo ta?”

“Yến nhi không cùng ai tức giận ——” thanh âm dữ phát rất nhỏ, nói thầm một câu, giống như ở lâm bầm lầu bầm, “Lôi Mục Ca, hần hội, ta đều đã...”

Đứa nhỏ này, liên yêu cùng Lôi Mục Ca phân cao thấp.

Tần Kinh Vũ cũng không thêm để ý, tiếp tục nhu làm của hần mặt, chậm rãi ra tiếng.

“Theo ngày mai khởi, ta sẽ cực kì bận碌, ban ngày trừ bỏ thỉnh an cùng đi học ở ngoài, ta còn muốn thường xuyên thăm ngự phòng ăn cùng ngự rượu diều, nghiên cứu vui chơi giải trí vấn đề.”

“Là, điện hạ.”

“Người giúp ta đem trong cung đồ thuật tốt nhất thắng tiền nhiều nhất thái giám cung nhân tìm đến, buổi tối dạy ta bài bạc, yêu cầu sở hữu tài nghệ dốc túi tương thụ, không cho phép tàng tư.”

“Là, điện hạ.”

“Còn có ——” Tần Kinh Vũ vỗ về cái trán, thật là bất đắc dĩ, “Người lại cho ta tìm mấy bản tới kinh bạo đông cung đồ, hình vẽ rõ ràng, nội dung mới mẻ độc đáo, văn tự đồ giải đầy đủ mọi thứ.”

Yến nhi trừng lớn mắt: “Xuân... Đông cung đồ?”

“Đúng vậy, đông cung đồ.”

Đôi mắt ghen hòng nhìn trân trối thiếu niên, Tần Kinh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng thề: “Nương, bất cứ giá nào, cho dù là lâm thời nước tới chân mới nhảy, cũng muốn đến cái vô sự tự thông, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

27. Quyển 1 - Chương 27: Quyết Chiến Đêm Trước

Năm ngày thời gian, nhoáng lên một cái mà qua.

Ở giữa, Tần Kinh Vũ dậy sớm sờ soạn, việc đặc tượng con quay bình thường, đến cuối cùng một ngày, trực tiếp một ngời phịch ở giường, xin phép nghỉ học.

Lười biếng nằm ở tháp thượng, vẫn không nhúc nhích, liên thủ chỉ cũng không tưởng nâng.

“Vũ nhi, ngươi làm sao?”

Tần Kinh Vũ mở mắt ra, nỗ lực cười: “Mẫu phi.”

Mục Vân Phong cảm thấy ra của nàng không thích hợp, xem mạch sau, lại nói không nên lời chứng bệnh đến.

“Vũ nhi, ngươi đã nhiều ngày rồi cuộc đang làm cái gì? Nương sẽ không gặp ngươi hảo hảo ăn qua một chút cơm...”

“Mẫu phi yên tâm, ta không sao, chính là trời nóng, khẩu vị không tốt lắm.”

Ngày ngày trà trộn cho ngự phòng ăn, này món ăn quý và lạ món ngon, nam bắc đồ ăn thức, trải qua nàng mắt thấy tai nghe, nhớ cái mười chi **, mỗi ngày ha ha nếm thử, trong bụng chướng bụng quá dư, ngay cả lộ đều đi bất động, hồi cung làm sao còn nuốt trôi cơm?

“Không có việc gì, nương cho ngươi khai cái thanh nóng trừ hỏa phương thuốc, ăn thượng mấy ngày là tốt rồi ——” Mục Vân Phong ngấm lại lại hỏi, “Đúng rồi, gần nhất đi học có thể có chuyên tâm nghe giảng, không chịu lão sư xử phạt đi?”

“Ách, đó là đương nhiên, lão sư còn khoa ta chăm chỉ khắc khổ tới...”

Tần Kinh Vũ trả lời mặt không đổi sắc tâm không khiêu, thực tế tình huống cũng là, nàng nửa đêm trước đồ xúc sắc nghiên tập đồ thuật, nửa đêm về sáng cùng Yến nhi trộm tiền ngự rượu diêu, đem sở hữu đại hạ hoàng cung trân quý rượu ngon, bao gồm này ngay cả hoàng đế Tần Nghị đều luyện tiếu uống quỳnh tương ngọc dịch, toàn bộ thường cái lần, vừa đến ban ngày liền mệt rũ rơi, ngủ ngủ đã bị hàn dịch ninh lỗ tai tha đi ra cửa, người ta đi học xong, nàng cố định ôm tắt, rượu còn không có tỉnh.

Chẳng phân biệt được ngày đêm, điên đảo thần hôn, nguyên bản trơn bóng ngọc nhuận trên mặt lập tức toát ra vài khóa đậu đậu, tức chết cá nhân!

Cũng may, này chịu khổ chịu khổ ngày sắp đi qua, ngày mai liền ra cung, cùng chu lỗi lạc nhất quyết cao thấp.

Mục Vân Phong nào biết nói lòng của nàng tư, nói liên miên cần nhần niệm nhất đại thông yêu quý thân thể trong lời nói, mới vừa rồi rời đi.

Tần Kinh Vũ uống xong hủ phách bưng tới thanh hỏa được canh, ngủ bù một hồi, lại sinh long hoạt hổ đứng lên, theo đệm chăn lý nhảy ra Yến nhi tìm đến đông cung đồ, siêng năng, còn thật sự học tập.

Phiêu, là lúc này đây tỷ thí trọng yếu nhất, cũng là của nàng lớn nhất nhược điểm...

“Ách... Buồn ngủ quá...”

Đêm dài nhân tĩnh, Minh Nguyệt treo cao.

Minh Hoa cung một mảnh yên lặng, tấm điện lý màn che buông xuống, đăng cái thượng chúc quang nhiều điểm, lộ ra bao quanh nhá nhem.

Tần Kinh Vũ đánh cái thật to ngáp, phiêu liếc mắt một cái gian ngoài sườn tháp thượng đã muốn mộng hội Chu công hủ phách, hâm mộ không được.

“Điện hạ, thật sự mệt nhọc liền đi ngủ đi, sáng mai trên đường lại tiếp tục xem.”

Yến nhi ngồi chồm hổm ở án thư đối diện, cấp nàng uống không chén lý rót đầy nước trà.

Tần Kinh Vũ nâng chung trà lên, cô lỗ ẩm tiếp theo mồm to: “Không được a, sáng mai còn có sáng mai chuyện tình, cái kia đồ xúc sắc ta còn không rèn luyện...”

Ánh mắt lạc ở quyển sách trên tay trang thượng, nhìn kia đủ loại kiểu dáng vén kết hợp tư thái động tác, hai trông mắt mê ly, thần trí phù du ——

Trên đời này đại khái không có người giống nàng như vậy đi, ôm bản đông cung đồ nhìn xem ngáp mấy ngày liền, thẳng ngủ gà ngủ gật.

Định rồi hạ thần, lại bắt đầu hướng sau phiên trang, cố gắng tụ lại tiêu cự, đi xem xét kia bản vẽ, nghe Yến nhi nói tỉ mỉ văn tự chú thích, vừa nhìn vừa chắc chắn lấy làm kỳ.

“Lão ngư đẩy xe?”

“Tín khẩu thổi tiêu?”

“Giáp trúc tiên đào?”

Dùng từ nhưng thật ra mới mẻ, nhưng là mặt bằng tranh vẽ, xa không bằng lập thể hình ảnh trực quan, thực hồi hận, kiếp trước một lòng làm công kiếm tiền, cũng chưa hảo hảo xem mấy bộ A phiến!

Tần Kinh Vũ Tâm lý hồi hận, lại không thể nề hà, khéo mắt dư quang thoáng nhìn Yến nhi lặng yên lui ra phía sau động tác, không chút nghĩ ngợi chính là một cái bước xa tiến lên, đem ống tay áo của hắn kéo lấy: “Đêm nay không cho phép đi!”

Nguyên bản liền im lặng bên trong, lúc này lại lặng im quỵ dị, hai người thân thể cơ hồ thiếp cùng một chỗ, Yến nhi mâu quang lưu động, trong mắt ý cười chợt lóe mà qua: “Điện hạ, ta không đi, nhưng là ấm trà không ...”

“Ách, đi thôi đi thôi.”

Chính mình đối hắn cũng quá ỷ lại chút, Tần Kinh Vũ tự giễu cười cười, buông ra ngón tay, cúi đầu tiếp tục chiến đấu hăng hái.

Nhũ yển học phi, lên cây trộm lê, nói thẳng...

Một nén nhang công phu đi qua, chờ Yến nhi đang cầm ấm trà, bưng điểm tâm vào nhà, Tần Kinh Vũ đã muốn là một tay chi di, tinh mâu khẽ nhếch, tay kia thì ở đồ thượng chỉ trở.

“Yến nhi ngươi xem, này tư thế tò mò quái, sẽ không đem thất lưng ninh đoạn sao? Này đông cung đồ rốt cuộc là tả thực vẫn là thoải mái a? Nha...” Ủ rũ đánh úp lại, nhin không được lại đánh ngáp một cái, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Yến nhi buồn cười hai tiếng, cắn môi nói: “Điện hạ bận rộn một ngày, định là mệt mỏi, vẫn là sớm đi nghỉ ngơi đi.”

“Ta không khôn.” Tần Kinh Vũ mơ hồ lắc đầu, thân thể so với thần trí hơn thành thực, thuận thế oai đồ, từ hần giúp đỡ chính mình hướng phòng trong giường đi đến, đầu nhất ai thượng gối đầu, ngủ trùng đập vào mặt mà đến.

Mơ hồ trung cảm giác hần cấp chính mình cởi hài miệt, bỏ áo khoác, cẩn thận dịch hảo góc chăn, tựa hồ là vì làm cho nàng ngủ càng thoải mái, liền ngay cả quả ngực bổ mang đều xả cái sạch sẽ.

Cảm giác này, có điểm quái...

Tần Kinh Vũ mê sương mù mờ mờ, bất quá, hần là thái giám a, không xem như thật sự nam nhân, coi như là hổ phách ở làm tốt .

Phiên cái thân, nặng nề ngủ.

Ngóng nhìn kia tốt đẹp ngủ nhan, Yến nhi nhẹ nhàng rút đi nàng trong tay nắm bắt đồ sách, khoe môi khe động, thấp cười ra tiếng.

“Này đó tư thế ta cũng hiểu được kỳ quái, nếu không chúng ta về sau hảo hảo thực tiễn một phen?”

Nhìn mắt trang sách thượng nữ tử chưa sợi nhỏ rất tròn núi non, trong đầu buộc vòng quanh một khác chỗ nhọt nhạt phập phồng, lại không khỏi lắc đầu than nhẹ: ”Bất quá, ta tựa hồ còn muốn chờ thượng đã nhiều năm...”

28. Quyển 1 - Chương 28: Chết Đi Sống

lại

Xuân phong thổi, trống trận lôi, xem thử thiên hạ ai sợ ai.

Thiên kinh thành đại danh鼎鼎 Chu gia tam thiếu, cùng danh điều chưa biết Tần gia tam trẻ măng ước ở nghe thấy hương lâu, tỷ thí ăn uống phiêu đồ, như vậy chưa từng có ai sau vô người tới phần khích trại sự, tự nhiên là hấp dẫn rất nhiều mộ danh mà đến người xem, trong thành sắp xếp được với danh hào ăn chơi trác táng đến đây cái mười chi **, mộng vũ hiên to như vậy phòng tràn đầy, không còn chỗ ngồi.

Bàn tròn triệt hồi, án thư thay, hai ban nhân mã đối diện mà ngồi.

Bởi vì nói rõ là đơn đã độc đấu, trừ dự thi tuyển thủ ở ngoài, còn lại nhân chờ đều ngồi xuống cách xa nhau ba thước ở ngoài thính phòng vị, trước mắt bao người, hò hét trợ uy không thành vấn đề, nếu là phải giúp việc viện trợ cái gì, đó là căn bản không có khả năng.

Lần này Hồ lão bản vẫn là dẫn theo hần hai gã thủ hạ tiến đến, có thượng một lần trải qua, cũng ít hàn huyền ân cần thăm hỏi, ngồi xuống thượng chủ tịch vị, liền tuyên bố tỷ thí bắt đầu.

“Hồ mỗ ngu dốt, trở về tư tưởng mấy ngày, cuối cùng có này vài cái tỷ thí đề mục ——” Hồ lão bản tự đắc cười, chậm rãi nói, “Thực vì bất chính đứng đầu, hôm nay thứ nhất chiến, đó là về ăn tỷ thí...”

Tiếng chưa lạc, chu lỗi lạc vỗ án mấy, kêu ra tiếng đến: “Ha ha, này ăn, khả là của ta sở trường trò hay! Không phải bổn thiếu gia xuy ngư, những năm gần đây, thiên trong kinh thành thật to nhỏ tửu lâu, thế nào một nhà ta chưa ăn quá?”

Tần Kinh Vũ khinh xao mặt bàn, cười nhẹ: “Ta nhị biểu di gia là thu nước rửa chén , nhà nàng dưỡng trư cũng là ăn lần thiên trong kinh thành thật to nhỏ tửu lâu, phiêu thị béo hậu, quá mấy ngày liền chuẩn bị giết.”

“Người...”

Múa mép khua môi, chu lỗi lạc làm sao là nàng đối thủ, phần nộ nhiên tọa thẳng thân thể, kêu lên: “Hồ lão bản, thời gian không còn sớm, nói mau đề mục đi.”

“Là, là, ” Hồ lão bản nhin cười, lập tức nói, “Hai vị hệ nổi danh môn, ăn qua mỹ vị món ngon nói vậy đa bất thắng số, hôm nay đạo thứ nhất đề mục đó là —— ”

Sở có người đều vãn tai, nghe được hẳn rõ ràng nói: “Tục ngữ nói, dân dĩ thực vi thiên. Hôm nay xin mời hai vị phân biệt nói ra một đạo đồ ăn thức, từ nghe thấy hương lâu chư vị đầu bếp thao tác, trong đó nhất mới mẻ độc đáo đặc biệt, có năng lực làm cho tầm thường dân chúng gia đều ăn được rất tốt đồ ăn thức vì thắng.”

Ra đề mục xong, đừng nói là chu lỗi lạc, liền ngay cả Tần Kinh Vũ đều cũng có chút há hốc mồm.

Mẹ nó, đã nhiều ngày công khóa làm không công!

Đừng nói ngự phòng ăn, liền ngay cả này nghe thấy hương lâu chiêu bài đồ ăn phẩm, cũng không là thiên kinh dân chúng ăn được rất tốt, kỳ muốn đặc biệt vừa muốn bình thường, này không phải tự mâu thuẫn sao?

Bất quá, nàng nghĩ không ra, vị kia hàm chứa kim thìa lớn lên Chu thiếu càng nghĩ không ra, không vội không vội.

Một nén nhang thời gian trôi qua, Hồ lão bản nhấp khẩu trà, cười tủm tỉm nhìn phía dưới vẻ mặt khó khăn thiếu niên: “Chu thiếu, tần thiếu, hai vị ai trước đáp?”

Gặp chu lỗi lạc bất động, Tần Kinh Vũ nhắc tay hỏi: “Hồ lão bản, nếu ta cùng với Chu thiếu nghĩ đến cùng nói đồ ăn thức, thắng bại như thế nào quyết định?”

Hồ lão bản cười nói: “Đương nhiên là trước đáp giả vì thắng.”

“Nga, ta đây...”

“Ta trước đáp!” Bị nàng như vậy nhất kích, chu lỗi lạc dẫn đầu đứng lên.

Tần Kinh Vũ ôm quyền nói: “Thỉnh.” Vì chính mình tranh thủ đến một chút thời gian, cắn móng tay, tiếp tục tự hỏi.

Đúng rồi, kêu hoa gà...

“Kêu hoa gà!” Tần Kinh Vũ tiền một giây vừa định đến đồ ăn thức, tức bị chu lỗi lạc cái khó ló cái khôn, lớn tiếng nói ra.

Đáp án vừa ra, toàn trường ủng hộ, ngay cả Hồ lão bản đều là mặt mang tươi cười, hơi hơi vuốt cằm.

Cái này gọi là hoa gà, nguyên tự khiêu hóa tử ven đường xin cơm, đem ngẫu nhiên đến gà, đem gà sát sau xóa nội tạng, mang mao đồ thượng hoàng bần củi, trí hỏa trung ối nướng, đãi bần làm gà thực, bác đi bần xác có thể dùng ăn.

Này vốn là nói nan đăng nơi thanh nhã đồ ăn phẩm, bất quá đối với quan to quý nhân mà nói, lại cảm thấy mới mẻ, xác thực phù hợp Hồ lão bản sở ra chỉ đề ý.

Từ lâu chương quây không dám chậm trễ, lúc này an bài đầu bếp đi dưới lầu chế tác, Hồ lão bản cười cười, lại chuyển hướng Tần Kinh Vũ: “Chu thiếu lời nói này đồ ăn thậm giai, không biết tần thiếu...”

Tần Kinh Vũ đôi mi thanh tú nhú lại, đại hạ cảnh nội con sông phần đông, thủy sản phong phú, muốn nói so với gà tiện nghi, thủ tuyền là ngư.

Miền cưỡng nghĩ đến một cái sinh ngư phiền, đang muốn đáp lại, bỗng nhiên trong đầu ánh sáng hiện lên, thốt ra: “Cá kho tàu.”

“Cá kho tàu?”

Chu lỗi lạc nghe vậy cười to, chỉ vào nàng nói: “Này cá kho tàu có cái gì đặc biệt, ngươi liền nhận thua đi!”

Tần Kinh Vũ nháy mắt mấy cái, nghiêm trang: “Ta ít nhất cái tự, ta đây là kho tàu sống ngư.”

Hồ lão bản nghe được ngạc nhiên, ha ha cười nói: “Cá kho tàu nhà ai không phải dùng sống ngư đến làm a, tử ngư làm ra đến hương vị liên đại biến .”

“Của ta ý tứ là, con cá này hạ nồi chảo bùng lên bàn, vẫn là vui vẻ ——” Tần Kinh Vũ liếc chu lồi lạc liếc mắt một cái, không chút hoang mang nói, “Chu thiếu, người đó là kêu hoa tử gà, ta đây là kho tàu sống ngư, ai thua ai thắng, rõ ràng .”

“Hạ oa ngư còn có thể là sống, người lừa ai a?”

Đối với chu lồi lạc cười nhạo, Tần Kinh Vũ chút không để ý tới, làm cho tửu lâu chường quây gọi tới một gã đầu bếp, phụ ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, đầu bếp há to miệng, mặt mày hớn hở, vội vàng mà đi.

Nửa canh giờ đi qua, lưỡng đạo đồ ăn thức bị đầu bếp một trước một sau đoan đến chủ tịch trên bàn, hơi không có cùng là, Tần Kinh Vũ kia nói kho tàu sống ngư, tráo cái che, che nghiêm kín thực.

Quả nhiên là danh chấn thiên kinh tửu lâu, bác đi lá sen, kêu hoa gà hương khí phốc mũi, câu nhân thêm ăn.

“Không sai, kêu hoa gà hàng thật giá thật.” Hồ lão bản lược nhất xem, tức là gật gật đầu, ánh mắt chuyển hướng một khác nói đồ ăn: “Tần thiếu, người đây là...”

“Ngư là sống, tự nhiên muốn cái trụ, bằng không nhảy ra liên phiền toái .”

Tần Kinh Vũ bất động thanh sắc, nhìn về phía phía trước câu thông quá tên kia đầu bếp, người sau nhẹ nhàng gật đầu, nhanh chóng vạch trần che.

“Nha —— ”

Không biết là ai kinh hô một tiếng, mọi người nhất tề nhìn chăm chăm trên bàn, nhưng thấy một cái thật to cá chép nằm ở bàn trung, ánh sáng màu vàng óng ánh, mùi nồng đậm, còn thường thường phịch phiến khiêu.

Chu lồi lạc nhảy dựng lên, chỉ vào kia ngư kêu lên: “Không có tính không, con cá này không thực, căn bản không có thể ăn!”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Người hỏi cái này vị chường chúc sư phó, rốt cuộc thực không thực.”

Đầu bếp thật mạnh gật đầu: “Ta tự mình quất lân đi tai đào bụng, ngư trên lưng còn có tà cơ đao lộ, hạ nồi chảo trước tiên sau muộn, khởi không hề thực chi để ý? Không tin trong lời nói, nhất thường liền biết.”

Mọi người vừa thấy kia ngư ở bàn tử lý bằng đến khiêu đi, vừa sợ lại e ngại, sợ là cá chép thành tinh, làm sao còn dám đi ăn.

“Ta đến ném thử.”

Hồ lão bản tiếp nhận chường quây đệ đi lên trúc khoái, đánh bạo thân đi qua, thừa dịp kia ngư bất động là lúc, nhẹ nhàng bác tiếp theo tiểu khối thịt bò, uy tiến miệng.

“Ngoại tô lý nộn, vị nói không sai...”

Nhìn nhìn yên lặng bất động kêu hoa gà, nhìn nhìn lại phịch nan hươ cá kho tàu, thắng bại có thể nghĩ.

“Đệ nhất hiệp, tần thiếu thắng được.”

Thừa dịp trung tràng uống trà nghỉ tạm, Lôi Mục Ca đựng đến kia nhắm mắt chộp mắt thiếu niên bên người, hảo cười hỏi: “Nói nói, người sử cái gì biện pháp, làm cho kia cá chép sống lại ?”

“Kỳ thật cũng không có gì —— ”

Tần Kinh Vũ hạ giọng, hì hì cười nói, “Ta làm cho đầu bếp ở vào cửa phía trước, hướng ngư miệng tắc một cái sống cá chạch...”

29. Quyển 1 - Chương 29: Chuyển Biến Tốt Hầy Thu

Hồi 2: hợp, so với uống.

Mười sáu đàn năm xưa rượu ngon, suốt nhất tề bãi phóng cho sương phòng chính giữa, vò rượu thượng có viết thanh khê trạng nguyên hồng, có viết cực phẩm lê hoa râm, có viết dưới ánh trăng mơ... Tần Kinh Vũ ánh mắt xẹt qua, nhưng thấy mỗi một đàn rượu danh cũng không tẫn giống nhau.

Hồ lão bản đệ cái ánh mắt đi qua, vị kia tháp sắt bình thường bảo tiêu tiên sinh đi nhanh tiến lên, tùy ý nâng lên một vò, chụp đi bần phong, thoáng chốc rượu hương phốc mũi.

“Vị trận này tỷ thí, Hồ mỗ nhưng là đem trong nhà trân quý đều lấy ra, nay đại hạ tối phụ nổi danh rượu ngon, liền tẫn ở chỗ này. Hai vị, đắc tội.”

Thanh âm chưa dứt, Tần Kinh Vũ liền thấy nhĩ sau tiếng gió đánh úp lại, màu đen bổ mang nhảy mắt trảo thượng hai mắt.

Nghĩ đến chu lỗi lạc cũng là đồng dạng đãi ngộ, trong lòng cũng là không hoảng hốt, nghe được Hồ lão bản rồi nói tiếp: “Hai vị trước mặt các hữu bát chỉ chén rượu, để cho hội trước mặt mọi người khai đàn rót rượu, lấy thị công bằng, nói đúng sở thường rượu ngon tên giả vì thắng. Hai vị có gì dị nghị không?”

“Không có.”

Tần Kinh Vũ đáp bay nhanh, này ăn uống phiêu đồ tứ hạng nội dung, muốn giống nhau giống nhau khoa tay múa chân xong, cũng không biết ngày tháng năm nào đi, khó được ra cung một chuyến, năng cũng không tưởng trở về đã bị cấm chường.

Cho nên, tốc chiến tốc thắng, mới là chính đạo.

“Tốt lắm, khai phong châm quán bar.”

Hồ lão bản ra lệnh một tiếng, Tần Kinh Vũ chợt nghe rượu giọt nước mưa đáp nhập chén, lập tức cũng không nhàn rồi, đụng đến trước mặt chén rượu, lướt qua một ngụm, lập tức đáp: “Hương tuyết Trúc Diệp Thanh.”

Bên kia chu lỗi lạc chậm rì rì, cũng đáp ra rượu danh: “Hổ phách rượu.”

Tần Kinh Vũ lại đoan chén khinh mân, thốt ra: “Nho xuân.”

Chu lỗi lạc cũng không cam yếu thế: “Lan Lăng hương.”

“Cao lương thuần.”

“Bách thảo tập.”

“Tang lạc dịch.”

“Mỹ nhân túy.”

...

Hai người người tới ta đi, lực lượng ngang nhau, đảo mắt hai trường trên bàn đều chỉ còn một cái không chén.

Hiểu được thành bại lúc này vừa mới, trong phòng mọi người nín thở chờ có lên tiếng, cùng đợi cuối cùng đáp án.

“Kim... Tơ vàng nhuộm.” Chu lỗi lạc hơi do dự, báo ra đáp án.

Sau, trong phòng một mảnh tĩnh lặng, thật lâu sau không nói gì.

Tần Kinh Vũ không có giống mới vừa rồi như vậy trực tiếp đáp lại, mà là ánh mắt nhú lại, cúi đầu lại nhấp thứ hai khẩu.

Kỳ quái , căn cứ chính mình đã gặp qua là không quên được trí nhớ, mười sáu vò rượu, song phương đã muốn thường ra mười lăm loại, nếu là chu lỗi lạc toàn bộ trả lời trong lời nói, còn lại một vò, hẳn là thanh phong ngọc lộ.

Nhưng là này hương vị, thường đứng lên đồ như là thanh phong ngọc lộ, nhưng lại không hoàn toàn là, tổng cảm thấy đi theo trong hoàng cung uống đến cái kia vị có điểm khác biệt, nhất thời lại nói không nên lời là không đứng chỗ nào.

“Tần thiếu?”

Hồ lão bản thanh âm vang lên, hơi hơi mang cười: “Tần thiếu, đã đến giờ , thỉnh đáp lại đi.”

Tần Kinh Vũ liếm liếm khóe môi, bỗng nhiên cười ra tiếng đến: “Hồ lão bản, người sử trá.”

Toàn trường ồ lên, Hồ lão bản cùng kia phòng thu chi tiên sinh liếc nhau, kinh ngạc nói: “Tần thiếu gì ra lời ấy?”

Tần Kinh Vũ xả hạ mộng mắt bố mang, hai tròng mắt tinh lượng, không nhanh không chậm nói: “Này thanh phong ngọc lộ, Hồ lão bản sấm bao nhiêu thủy? Ha ha, thương nhân lãi nặng, quả nhiên không giả!”

Hồ lão bản trông cảm nhịp chường cười to: “Hồ mỗ bất quá là ở cuối cùng hai vò rượu lý các bỏ thêm bán tiền nước trong mà thôi, tần thiếu thật sự lợi hại!”

Chu lỗi lạc trên mặt hồng bạch không chừng, tức giận đến phịch một tiếng, một quyền chũy ở trên bàn.

Mọi người nghe được đồ hấp một hơi, này một vò rượu chừng hai mươi cân, gia nhập nhất đỉnh điểm thủy, tựa như bùn ngư trầm hải, căn bản không đáng giá nhắc tới, này Tần gia tam thiếu còn tuổi nhỏ, cư nhiên có thể thường đi ra, như thế tài nghệ, thật sự là bất khả tư nghị.

Chẳng lẽ, hẳn ở từ trong bụng mẹ lý mà bắt đầu phao vò rượu ?

Tràng nội tràng ngoại võ tay như sấm, này lại thắng một ván, Tần Kinh Vũ Tâm tình tốt, đơn giản bỏ quên báo quan trào tặc ý tưởng, hạ quyết tâm, thừa thắng xông lên, tỷ thí rất cuộc.

Dù sao, cho dù kế tiếp hai tràng toàn thua, cũng là đánh cái ngang tay, đối chính mình mà nói, không có chút tổn thất.

Đợi đến vò rượu chén tràn bỏ chạy, nơi sân một lần nữa bố trí xong, Hồ lão bản ngồi trở lại chủ tịch vị, ống tay áo vung lên, tả lòng bàn tay tam chỉ xúc xắc quay tròn chuyển cái không ngừng, tay phải còn lại là nâng một cái ám màu xanh trúc chung.

Chu lỗi lạc vừa thấy kia đầu chung, giống như là gặp được lão bằng hữu, hưng phấn không được, trực tiếp thân thủ đi bắt.

Không ngờ, Hồ lão bản cũng là lắc đầu nói: “Này một ván, Hồ mỗ đến dao, hai vị đoán lớn nhỏ, tam đem định thắng thua.”

Nói xong, nắm lên đầu chung, xúc xắc tùy ý hướng lý nhất quăng, lại nhanh chóng nhất trảo, cao thấp chớp lên, một trận mãnh dao, qua đi, ầm ầm một tiếng chụp ở trên bàn.

“Tần thiếu, Chu thiếu, thỉnh!”

Ở đây tất cả mọi người xem mắt choáng váng, không nghĩ tới vị này Hồ lão bản vẫn là trong đó cao thủ, tuyệt đối hành gia, này tư thế, này khí độ, này thủ pháp, cũng không là người bình thường lấy ra đến, chợt nghe leng keng thùng thùng thủy vang, căn bản không có cách nào khác nhận trong đó đếm đến.

Tần Kinh Vũ lỗ tai khê run, mở mắt ra nói: “Đại.”

Chu lỗi lạc chân chờ hạ, cũng nói: “Đại.”

Tần Kinh Vũ liếc nhìn hẳn một cái, nhếch miệng cười nói: “Ta là mông , người xác định người nghe ra là đại?”

Chính mình dựa vào kia vượt xa người thường thính lực, tìm suốt một buổi tối thời gian, mới đem bắt đồng đếm xúc xúc lay động lẫn lộn tiếng vang miễn cưỡng phân rõ rõ ràng, lúc này đây Hồ lão bản dao ra hẳn là bốn năm lục điểm, đại.

Nàng thức đêm khổ luyện, mới vừa có này thành tựu, người này nếu muốn đạo văn thành quả thắng lợi, cũng không như thế nào dễ dàng!

Chu lồi lạc liên tục chiến bại, nhuệ khí cũng bị ma không sai biệt lắm, bị nàng chế ngạo cũng không sửa đáp án, không ngừng gật đầu: “Là đại, đúng vậy.”

Theo đuôi!

Tần Kinh Vũ thăm mắng một câu, chỉ thấy Hồ lão bản bàn tay một hiên, đầu chung vạch trần, cười tùm tùm nói: “Bốn năm lục điểm, đại!”

Một tiếng qua đi, bùm bùm lại dao, đầu chung vừa vừa rơi xuống đất, Tần Kinh Vũ đó là ôm quyền nói: “Chu thiếu thính.”

Chu lồi lạc há miệng thở dốc, rung đùi đắc ý nói: “Ta còn muốn tưởng hạ, tần thiếu trước tiên là nói về đi.”
“Lúc này là tiểu.”

Tần Kinh Vũ thanh âm chưa dứt, chu lồi lạc lập tức đuổi kịp: “Đối, là tiểu.”

Hồ lão bản cười cười, lại vạch trần: “Một hai tam điểm, tiểu!”

Không sai không sai, trên đời này da mặt dày nhất người, nàng Tần Kinh Vũ nhận thức hạ thứ nhất, này chu lồi lạc có thể vị cư thứ hai.

Đối thủ thực lực như thế không đông đảo, thật sự hưng trí rã rời, trong lòng chỉ ngóng trông sớm chấm dứt, đúng lúc tiến vào cuối cùng đốt ——

Kia về phiêu tỷ thí, mới là vạn chúng chú mục, nãi chính mình tại đây thiên kinh thành tạo nên hoàn khổ, nổi danh lập vạn máu chốt.

“Hai vị, nghe cẩn thận!” Theo Hồ lão bản một tiếng nêu lên, xúc xúc tiếp tục ở trúc chung lý cuốn dao cổn, sau một lúc lâu, một phen khẩu ở trên bàn.

Tần Kinh Vũ chợt cả kinh, thân thể nháy mắt tọa thẳng, không có nghe sai đi, trừ bỏ mãnh liệt tiếng đánh, nàng cư nhiên nghe không ra cái gì đếm!

Chẳng lẽ, vị này Hồ lão bản vẫn là cái võ lâm cao thủ, có thể vận dụng nội lực đem trúc chung lý xúc xúc dao thành một đồng bột phấn?

Hồ lão bản nhìn kia cả người căng thẳng thiếu niên, cười hỏi: “Tần thiếu, như thế nào?”

Tần Kinh Vũ đang muốn trả lời, phút chốc cảm giác được sau lưng một đạo cảnh thị ánh mắt, trong lòng vừa động, ngượng ngùng cười nói: “Giống như... Vẫn là tiểu.”

Vô lại, có thể tùy ý khoe khoang; dị năng, cũng không dám quá đáng công khai

30. Quyển 1 - Chương 30: Việc Lớn Không Tốt

Tần Kinh Vũ nói xong này một tiếng, lắc lắc đầu, lại lập tức sửa miệng: “Không không không, hẳn là đại, là đại!”

Chu lồi lạc bị nàng này nhất trộn lẫn, do dự sau một lúc lâu, vẫn là đáp thanh: “Tiểu.” Hắn lựa chọn tin tưởng kia thiếu niên thứ nhất cảm giác.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, ở mọi người bức thiết dưới ánh mắt, Hồ lão bản mỉm cười, vạch trần chung cái, tiếng nói lý có nói không nên lời đặc ý: “Lớn nhỏ thông ăn.”

Trúc chung lý, làm sao còn có xúc xắc bóng dáng, hết thấy như nàng suy nghĩ, chỉ dư một đồng màu trắng phân lập.

Trầm mặc sau, toàn trường bộc phát ra lời minh bàn sợ hãi than âm thanh ủng hộ.

“Này cục hai vị bắt tay giảng hòa, thỉnh hơi sự nghỉ ngơi, chuẩn bị tiếp theo luân tỷ thí.”

“Đâu có đâu có.”

Tần Kinh Vũ nhu nhu mắt, miệng nửa ngày đều hợp không hơn, trên mặt ra vẻ giật mình lảng tránh, trong lòng lại suy nghĩ sóng triều.

Một cái bình thường thương nhân, cư nhiên có này cao thâm võ công, vị này Hồ lão bản, rốt cuộc là người ra sao cũng?

Bưng Yến nhi hợp thời truyền đạt chén trà, khinh mân một ngụm, đang muốn ra thần, ống tay áo đột nhiên bị nhân giữ chặt.

Chưa quay đầu, chợt nghe Lôi Mục Ca cúi đầu nói: “Người làm bộ không thoải mái, tiếp theo luân không thể so, ta đưa người hồi cung.”

Tần Kinh Vũ nghi hoặc nhìn hắn, thấp giọng nói: “Người cũng hiểu được có vấn đề?”

Lôi Mục Ca nhíu mi: “Người này hơi thở trầm ổn, thâm tàng bất lộ, chỉ sợ là khác có thân phận...”

Tiếng chưa lạc, chủ tịch vị thượng lại truyền đến Hồ lão bản sang sang tiếng cười: “Ha ha, cuối cùng một hồi tỷ thí, muốn thỉnh chư vị dời bước đi hướng bách hoa các, Hồ mỗ ở nơi nào đã muốn an bài tốt lắm!”

Bách hoa các? Kia không phải thiên trong kinh thành nổi tiếng nhất thanh lâu sao?

Tần Kinh Vũ nhất thời đến đây hứng thú, hướng Lôi Mục Ca hạ giọng nói: “Hãy đi trước nhìn kỹ hắn nói.”

“Ai, để cho, tam... Công tử!”

Lôi Mục Ca thấy nàng đi theo dòng người đi nhanh đi ra ngoài, gấp đến độ thân thủ đi bắt, cánh tay còn không có gần người, một đạo gậy yếu thân ảnh công bằng tới gần lại đây, vừa vịn ngăn trở thể đi.

“Chủ tử, để ý bậc thang.”

Tần Kinh Vũ bị Yến nhi khinh phù một chút, cười quay đầu trở về, bỗng nghĩ đến thân phận của hắn, xấu hổ vô đầu: “Hảo Yến nhi, cái kia, ta chỉ là đi xem náo nhiệt...”

Yến nhi gạt đầu tỏ vẻ lý giải, con người như trước thanh nhuận sáng: “Yến nhi hiểu được.”

Đi ra khỏi nghe thấy hương lâu, đại môn khẩu sổ lượng xa hoa xe ngựa sớm chờ bên ngoài, như thế danh tác, lại làm cho mọi người kinh ngạc một phen.

Tần Kinh Vũ vẫn là ngồi chính mình xe ngựa, vừa lên khứ tự là xốc lên cửa kính xe bố liêm, lặng yên nhìn chăm chú gian ngoài động tĩnh.

“Đợi đến bách hoa các, không cần loạn ăn cái gì loạn uống nước, nhìn xem bước đi, ta sẽ hộ tống người rời đi.”

“Nhưng là, kia một trăm lượng hoàng kim...”

“Toàn bộ đại hạ đều là các người Tần gia, còn như vậy tham tài làm sao?” Lôi Mục Ca cười mắng một câu, nghĩ nghĩ, lại thận trọng dặn dò: “Phía trước đều thắng nhiều như vậy cục, thua một hồi cũng không có gì, an toàn thứ nhất, biết không?”

Tần Kinh Vũ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ buông bố liêm, than nhẹ một tiếng: “Ta thật sự rất bội phục đại hoàng tỷ, chịu được năng lực siêu cường.”

Lôi Mục Ca khó hiểu cười khê: “Có ý tứ gì?”

“Bởi vì người thật sự là thực gà mẹ.”

“Gà mẹ?”

Lôi Mục Ca còn tại suy tư này gà mẹ hàm nghĩa, xe ngựa dừng bước, bách hoa các đã muốn đến.

Khoác lụa hồng quả lục, son phấn phiêu hương, to mọng tú bà huy động hồng nhạt khăn tay, nhiệt tình đón chào, phía sau còn lại là đứng đầy trang điểm xinh đẹp hoàn phi yến gầy các cô nương.

Dĩ vãng điện ảnh trong TV nhìn thấy kỹ viện, lúc này cũng là lần đầu tiên chân thật đối mặt, Tần Kinh Vũ hưng phấn hai cái đùi đều ở run lên, theo mọi người đi nhanh bước vào môn đi.

Xem ra, chu lỗi lạc hẳn là nơi này khách quen, vừa vào cửa, còn có vô số kiều mỹ thanh âm vây vòng lại đây.

“Chu công tử, nhĩ hảo lâu không có tới xem khanh khanh , người ta quá nhớ người !”

“Tam thiếu, này đã trở lại, nhưng đừng đi vội vã , Thúy nhi vừa học một chi tiểu khúc, để cho xướng cho người nghe!”

Chu lỗi lạc tả ứng hữu ôm, mặt mày hớn hở: “Bổn thiếu gia hôm nay là tới tỷ thí , các người đừng thêm phiền, đều ở trong phòng chờ, so với hoàn sau ta từng bước từng bước đi tìm các người.”

Mà một khác đầu, thân thể phú quý Hồ lão bản làm kim chủ, cũng bị các cô nương bao quanh vây quanh, cũng may hân vị kia bảo tiêu tiên sinh thân như tháp sắt, dài cánh tay vung lên, đã đem một đám oanh oanh yến yến đều tảo lạc.

Tần Kinh Vũ nhìn xem rất hâm mộ, chính mình bên người nếu là cũng có cái như vậy cự vô bá hộ tổng, kia mới thực kêu uy phong.

“Vị công tử này bộ dạng hảo tuấn, là lần đầu tiên đến sao?”

“Ách, là...”

Lâng lâng quay đầu đến, lại phát hiện người ta mục tiêu căn bản không phải chính mình, mà là kia tươi cười sáng lạn tướng quân công tử.

Một đôi móng tay thượng đồ đầy đỏ tươi sơn móng tay ngọc thủ, không coi ai ra gì tham hưởng Lôi Mục Ca khoan kiên, nhu nhược thân mình thuận thế lại gần đi lên, xuân tình bốn phía: “Làm cho vũ nhi tới hầu hạ người, được không?”

“Không tốt.”

Lôi Mục Ca còn không có ra tiếng, chỉ thấy Tần Kinh Vũ chỉ vào chính hắn, đối nàng kia hì hì cười nói: “Thực xin lỗi , đây là ta đại tỷ phu, hôm nay chính là đến thuận đi thăm , không lo ân khách.”

Nàng kia trên mặt tươi cười nháy mắt ngưng trụ, giống như lòng có không cam lòng, nhưng lại không thể đắc tội khách nhân, nhanh nhìn chăm chăm Lôi Mục Ca anh tuấn ngũ quan, chậm rãi buông tay ra đi.

“Vũ nhi tỷ tỷ là đi, ta đại tỷ phu không được, còn có ta đâu, ta chờ hạ phải đi tìm người rất?”

Tần Kinh Vũ đối nàng kia mắt lé cười, phụ gia một cái hôn gió đi qua, nghiêm nhiên chính là tiểu sắc lang phóng điện thủ đoạn.

Nữ tử bị nàng ngôn ngữ động tác làm vui vẻ, vỗ về ngực, khanh khách cười duyên: “Đi a, chờ người lại dài lớn một chút, tỷ tỷ cho người khai trai!”

Tần Kinh Vũ đánh xà tùy côn thượng: “Cải lương không bằng bạo lực, liền hôm nay đi?”

“Tốt, tỷ tỷ ở Mẫu Đan đình chờ người, người cần phải đến nga, tỷ tỷ nhất định hảo hảo thương người!”

“Muốn tới muốn tới...”

Còn muốn nói sau, bên kia đám người đã muốn bị mang vào hành lang cuối sương phòng, vì thế kêu lên: “Vũ nhi tỷ tỷ, ta tỷ thí đi, đợi lát nữa gặp!”

Không đi hai bước, đã bị Lôi Mục Ca kéo lấy cánh tay, ở nàng trên trán khinh xảo một cái.

“Người tiểu tử này, nói dối cũng không đỡ mặt ! Nói nói, ta khi nào thì thành người đại tỷ phu ?”

Tần Kinh Vũ xoa cái trán, chu miệng nói: “Rất nhanh là được thôi.”

Lôi Mục Ca liếm tươi cười, nghiêm mặt nói: “Ta sẽ không thú người đại tỷ .”

Tần Kinh Vũ mở to mắt: “Ta đại tỷ có cái gì không tốt?”

Lôi Mục Ca không đáp, lôi kéo nàng liền hướng một khác đầu đi đến: “Người cũng xem đủ, thừa dịp hiện tại không có người chú ý, mau theo ta đi đi.”

Lâm trận bỏ chạy, này không phải của nàng phong cách a...

Tần Kinh Vũ buồn bực tưởng, bị hấn bàn tay to túm , không thể không mại động cước bước hướng phía trước đi.

Mắt thấy muốn đi đến đại cửa, trong lòng một cái lộp bộp, đột nhiên dừng bước.

“Yến nhi, giống như đã muốn đi vào...”

“Yến nhi?” Lôi Mục Ca nhú mày, “Người lo lắng cái gì, hấn cũng không phải ngốc tử, người vừa đi, hấn tự nhiên hội đi theo đi ra .”

“Nói cũng là, bất quá —— ”

Này thanh lâu lý qua lại người muôn hình muôn vẻ, thiên kì bách quái, Yến nhi trưởng sao thủy linh, lại như vậy suy nhược, vạn nhất gặp được cái biến thái, làm sao bây giờ?

“Người trước xuất môn, ta trở về tìm hấn!”

“Ta cũng đi!”

Lập xả hết sức, cách đó không xa có nhân cao gọi, đi nhanh mà đến: “Tần thiếu, sẽ chờ người !” Là Hồ lão bản, phía sau còn đi theo vị kia bảo tiêu đại ca.

“Đến đây!”

Mục tiêu đã muốn bại lộ, Tần Kinh Vũ khinh thôi Lôi Mục Ca: “Như vậy đi, người đi nhà vệ sinh phụ cận chờ ta, ta trở về tìm được Yến nhi, đến lúc đó lại đến cái nước tiểu độn.”

Cũng không chờ hấn hồi phục ý kiến, xoay người nghênh hướng người tới: “Trong phòng nhiều người, ta đi ra hít thở không khí, tỷ thí muốn bắt đầu sao...”

Coi như rộng mở thiên đại sảnh, sa mông vờn quanh, thủy trúc điệp mạo, trang điểm huyền lệ lịch sự tao nhã, trên vách đá tuyết mãn tinh xảo đèn lồng, tản ra đồ tươi mị nhân quang mang.

Mọi người vây quanh bàn bát tiên ngồi cái lý ba tầng ngoại ba tầng, Tần Kinh Vũ ánh mắt khinh tảo, thâm kêu không tốt, Yến nhi nhưng lại không ở trong đó!

Trong trí nhớ hấn vẫn là theo bên người , sau đến chính mình cùng Lôi Mục Ca nói chuyện, nhất thời không chú ý, chẳng lẽ chính là cái kia thời điểm, hấn liền biến mất không thấy ?

“Tục ngữ nói, nhân không phong lưu uống thiếu niên, này cuối cùng một hồi tỷ thí, so với là thật sự thực công phu ——” Hồ lão bản ha ha cười, nói, “Cách vách hai gian nhà thất, mỗi gian các hữu bảy tên nữ nộ đại mỹ nhân, để cho hai vị ăn uống no đủ, phân biệt vào nhà, đêm nay đêm đẹp một lần, có thể làm cho sở hữu mỹ nhân khen không dứt miệng giả, tức vì thắng được.”

Dứt lời, xem xét kia sắc mặt lược hiển phiền chán mỹ thiếu niên liếc mắt một cái, cười nói: “Đương nhiên, liền tuổi kinh nghiệm mà nói, tần thiếu có vẻ chịu thiệt...”

Tần Kinh Vũ cắn môi cười khổ.

Khởi chỉ là có vẻ chịu thiệt, nàng căn bản là ăn không hết!

31. Quyển 1 - Chương 31: Bồ Thiên Tước Sau

Chết tiệt Hồ lão bản, dám đem nàng đẩy mạnh cửa!

Tần Kinh Vũ một bên mắng, một bên đánh giá phòng trong tình hình, trông mắt đều định trụ bất động .

Ruộng đồng xanh tươi, phù dung bị, tuyết phủ mặt mày, mẫn ốc huân hương.

Thất vị thiên kiều bá mị mỹ nhân tề tụ nhất thất, tuổi đại đã qua ba mươi, từ nương bán lão, phong vận không giảm, một đôi mắt xé câu lòng người hèn; tuổi nhỏ đại khái mười bốn năm tuổi, bộ ngực sữa hơi gồ lên, vòng eo tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn nộn cơ hồ đều khắp xuất thủy đến.

Ông trời, cái dạng gì nam nhân, mới có thể làm cho này tuổi thân thể kém khá xa mỹ nhân khen không dứt miệng, đều vừa lòng?

Đối mặt cửa ghen hòng nhìn trần trời tuần mỹ thiếu niên, chúng mỹ nhân nhãn tình sáng lên, thất chủ bất thiết ra tiếng tướng gọi.

“Tần thiếu, còn thất thần làm cái gì, mau vào a!”

“Có phải hay không bị chúng ta dọa đến, ha ha!”

“A, xem này mặt mày, này đáng người, không sinh vì nữ tử, thật sự là đáng tiếc !”

“Này trong phòng có chút oi bức là đi, đến, tỷ tỷ giúp người đem ngoại sam cởi...”

“Ách, ta thực mát mẻ, một chút không nóng !”

Tần Kinh Vũ nhìn kia một cái chỉ ngọc thủ hoành thân lại đây, tránh trái tránh phải, từng bước lui về phía sau, kinh ra một thân mồ hôi lạnh, này thanh lâu nữ tử duyệt không người nào sợ, còn như vậy dây dưa đi xuống, chính mình nhất định lời!

“Cái kia, mọi người không cần cấp, ta vừa rồi uống rượu hơn, trước ra đi giải quyết hạ, thực mau trở về đến...”

Vừa bán ra từng bước, cánh tay đã bị nhân nhẹ nhàng giữ chặt.

Mỹ nhân ôn ngôn mềm giọng, thiên cười khanh khách: “Tần thiếu không cần đi ra ngoài, chúng ta này bách hoa các nhĩ thất, đều là có chứa thay quần áo gian , bình phong mặt sau đó là.”

Nói xong, không đợi nàng xuất khẩu phản bác, mấy người cùng nhau xúm lại đi lên, ngăn trở đường đi.

“Tần thiếu, chúng ta tới hầu hạ người đi.”

“Không cần không cần, các người ở tháp thượng đẳng ta, ta lập tức liền đi ra.”

Nước tiểu độn bất thành, Tần Kinh Vũ ai thán một tiếng, đành phải trốn vào thay quần áo gian, còn theo bên trong soan thượng cửa phòng.

Bất chấp đi thăm này cao nhất thanh lâu thay quần áo gian, tìm khối sạch sẽ địa phương, đặt mông ngồi xuống, ôm đầu khổ tư.

Yến nhi không biết đi nơi nào, Lôi Mục Ca lại ngây ngốc chờ ở kia công cộng nhà vệ sinh phụ cận, mà chính mình lại bị vây ở này nhỏ hẹp trong không gian, bên ngoài là một đám như sói giống như hổ cơ khát nữ tử, như thế nào thoát thân?

Hai gò má sinh ra vài phần khô nóng, trong bụng cũng là nóng ý bắt đầu khởi động, chắc là mới vừa rồi tỷ thí sở thường rượu ngon tác dụng chậm đi lên, chắn đều ngăn không được.

“Tiểu hài tử, nhỏ như vậy liền dạo thanh lâu ?”

Xa lạ nam tử thanh âm từ đỉnh đầu nhẹ nhàng lại đây, Tần Kinh Vũ cả kinh nhảy lên: “Ai?”

“Ta gọi là trình mười ba...”

Vách tường chỗ cao nhất phương cửa sổ nhỏ, hé ra cực vì tuần tú khuôn mặt đang từ kia hẹp hòi cửa sổ tham tiến vào, ánh mắt chống lại cửa nàg, hoa đào mắt lập tức cong lên, tươi sáng cười: “Ta ở trên giang hồ còn có một tên hiệu, tên là ngọc diện hồ ly.”

Ngọc diện hồ ly, gần chút năm qua làm cho quan phủ nha môn vô cùng đau đầu, làm cho thiên hạ nam tử cảm thấy không bằng, làm cho thế gian nữ tử vừa hận lại niệm làm hồng hái hoa đạo tặc?

“Người... Thật là ngọc diện hồ ly?” Tần Kinh Vũ tuy rằng sinh trưởng ở thâm cung nhân không nhìn được, nhưng là này một trận nghiên cứu đông cung đồ, tốt xấu cũng nghe nói người này hào, như sấm bên tai, ghi nhớ trong lòng!

Trình mười ba cười nhẹ, cũng không thấy có gì động tác, đó là xuyên cửa sổ mà vào, phiêu nhiên dừng ở nàg trước mặt.

“Người nghe nói qua ta?”

“Nghe nói qua, nghe nói qua, cửu ngưỡng đại danh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên phong lưu phóng khoáng, danh bất hư truyền...”

Nhất đại thông ca ngời chi từ qua đi, tức là ẩn hạ nhảy nhót tâm tư, cẩn thận thử nói: “Trình đại hiệp, hôm nay như thế nào đại giá quang lâm bách hoa các?”

Trình mười ba tiểu đáp: “Ta nghe nói bách hoa các gần nhất mỹ nhân vào không ít, cho nên quá đến xem, thuận tiện hái mấy đoá.”

“Vô cùng tốt vô cùng tốt!”

Tần Kinh Vũ tâm hoa nộ phóng, thấu đi qua thấp giọng nói: “Trình đại hiệp, chúng ta thương lượng chuyện này, biết không?”

Trình mười ba buồn cười nhìn nàg: “Chuyện gì?”

Tần Kinh Vũ xem xét xem xét cách vách, không được khoa tay múa chân: “Nói đến nói dài, ta này trong phòng có bảy tên sống tiên tiên đại mỹ nhân, đều là ta kia giúp huynh đệ bằng hữu thành tâm thành ý cho ta chuẩn bị, bất quá ta hôm nay không ở trạng thái, thật sự ăn không tiêu, lại không nghĩ làm cho người chê cười nói ta cái kia không được...”

Trình mười ba nghe được không biết nên khóc hay cười: “Sau đó đâu?”

Tần Kinh Vũ cười mỉa: “Này đó mỹ nhân xin mời trình đại hiệp đại lao hưởng dụng, được?”

Trình mười ba tà tựa vào trên vách đá, cúi đầu cười nói: “Ta đây không phải chiếm đại tiện nghi?”

Tần Kinh Vũ ôm quyền, đứng đắn nói: “Ta gọi là tiểu Tần, chính là tưởng cùng trình đại hiệp giao cái bằng hữu.”

Trình mười ba gật đầu nói: “Nói đi, ngươi nghĩ muốn cái gì làm hồi báo?”

Tần Kinh Vũ nhất chỉ của hấn đến chỗ, khẽ cười nói: “Cũng không có gì, ngươi giúp ta theo nơi đó đi ra ngoài thì tốt rồi.”

“Chuyện nào có đáng gì!”

Trình mười ba thanh âm chưa dứt, Tần Kinh Vũ chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ nhàng, đảo mắt đã bị hấn thác thất lưng tặng đi lên.

Tần Kinh Vũ phản trụ cửa sổ lan, tay chân cùng sử dụng, chậm rì rì đi ra cửa sổ, khóa cửa ở cửa sổ thượng, còn không quên quay đầu một câu: “Cái kia, ngươi có thể hay không đem đèn đuốc diệt, đem các nàg làm hôn lại làm việc? Ta không nghĩ làm cho người ta biết kia không phải ta...”

“Không thành vấn đề.”

“Hảo, trình đại hiệp, chúng ta sau này còn gặp lại.”

“Sau này còn gặp lại.”

Trình mười ba ngưỡng mộ mà cười, đợi đến kia thiếu niên thân ảnh biến mất không thấy, thế này mới thân thủ tiến đến chớp mũi, thật sâu nhất khứu.

Đầu ngón tay, do tồn nhất lữ cô gái mùi thơm, như lan giống như xạ.

“Trách không được... Nguyên lai là cái nữ oa tử... Thật là có thú...”

Tần Kinh Vũ theo cửa sổ linh xuống, thật vất vả phiến đến một chỗ bình đài, hướng tiếp theo xem, cách mặt đất chừng thất bát thước cao, bất quá hoàn hảo, dưới là một mảnh mặt cỏ.

Hắn là sẽ không té bị thương đi?

Do dự hạ, cắn răng một cái, nghĩ kiếp trước thể dục khóa trung học quá mình bảo hộ yếu lĩnh, quỳ gối nhảy xuống.

Trước mắt bóng đen nhoáng lên một cái, trong phút chốc, ngã vào thiếu niên ấm áp cứng cỏi ngực mang.

“Chủ tử!”

Quen thuộc gọi tiếng vang lên, trong lòng nhất thời lơ lửng xuống dưới: “Hảo Yến nhi, ta chỉ biết, ngươi sẽ không bỏ xuống của ta...”

“Đó là tự nhiên, Yến nhi nói qua, đời này chỗ nào đều không đi, liền đi theo chủ tử.”

“Là, ta biết.” Cảm giác thiếu niên thủ còn gát gao ôm chính mình, Tần Kinh Vũ vỗ vỗ vai hắn, giãi khai đi, “Tốt lắm, chúng ta trước hết nghĩ pháp rời đi, lại dư nói tử tử.”

Dứt lời, nhìn chăm chú nhìn kỹ chung quanh hoàn cảnh.

Giữa trời chiều, cây cối cao lớn, lục ẩm mui xe, gió nhẹ thổi tới từng trận mùi hoa.

“Đây là làm sao?”

“Là bách hoa các nam sườn một chỗ đình viện, chủ tử đi theo ta!”

Một cái ý niệm trong đầu hiện lên, Lôi Mục Ca, còn tại kia nhà vệ sinh phụ cận chờ chính mình đâu...

Thoát vây ở tức, luôn luôn vì tư lợi Tần Kinh Vũ cũng bất chấp rất nhiều, hai người tay trong tay, ở trong vườn chạy vội.

Chạy ra rừng cây, tiền phương hiện ra một khối san bằng không đến, không kia đầu, là một đạo màu son đại môn.

Tần Kinh Vũ ánh mắt như điện, chỉ tùy ý thoáng nhìn, lập tức lộ ra tươi cười.

Kia môn, chính là sáp thượng then cửa, vẫn chưa khóa lại.

“Chủ tử, ra cửa này, chính là chợ ...”

Yến nhi nói xong buông ra nàng, thân thủ phải đi bật kia then cửa.

“Cẩn thận!”

Nhĩ sau tiếng gió sơ khởi, Tần Kinh Vũ thấp kêu một tiếng, đã là cứu lại không kịp.

Nhưng nghe thấy phách một tiếng thúy vang, đen thui trường tiên thành linh xảy ra, hung hăng đánh ở thiếu niên trắng nõn mu bàn tay thượng, lập tức máu tươi đầm đìa, da tróc thịt bong.

Hắc ám chỗ, có nhân cười khê: “Nếu đến đây, sao không tọa hội lại đi?”

32. Quyển 1 - Chương 32: Gây Trên Thân

Tần Kinh Vũ trừng mắt Yến nhi thủ, ngực phập phồng, nội tâm như là thiêu một phen hỏa, sau một lúc lâu mới khắc chế trụ, thanh bằng nói: “Hồ lão bản, đây là của người đạo đài khách sao?”

“Nha, nguyên lai là tần thiếu, ta còn tưởng rằng là làm sao đến kẻ trộm đầu, thật sự là xin lỗi !”

Nguyên bản hắc ám trong vườn ánh sáng mãnh liệt, Hồ lão bản cùng kia bảo tiêu tiên sinh sóng vai đi ra, người sau ngón tay gian, trường tiên quần quanh.

Yến nhi cắn môi dưới, bám vào nàng bên tai thấp giọng nói: “Chủ tử, ta đi ngăn trở bọn họ, người nhân cơ hội chạy đi đi.”

“Không được!” Tần Kinh Vũ không chút nghĩ ngợi, quả quyết cự tuyệt, “Bọn họ đều là cao thủ, người ngăn không được , không cần hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta nghĩ biện pháp khác.”

Khi nói chuyện, bên kia hai người chạy tới trước mặt.

Hồ lão bản đi nhanh lại đây, chấp tay nói: “Tần thiếu, chúng ta đại ca muốn cùng tần thiếu kết giao, thỉnh dời bước vào nhà nhất tự.”

“Đại ca?”

Như thế nào, hần nhưng lại chính là cái tiểu đệ, phía sau màn còn có khác cao nhân?

Mắt thấy hành lang dưới đèn hờ khép cửa phòng, Tần Kinh Vũ đứng không nhúc nhích: “Ta về nhà chậm muốn ai mắng , nếu không ước ở ngày mai đi, nay nhận thức môn, ngày mai sáng sớm ta cứ tới đây bái phỏng...”

Lại là một tiếng lạch cạch, đèn thui tiên sao cao tăng lên khỏi, ở không trung đánh một cái toản, bên cạnh đại thụ thượng điệp lác đề, bát khẩu thô to chạc gãy ở.

Hồ lão bản mặt lạnh xuống dưới: “Tần thiếu, kẻ thức thời trang tuấn kiệt, người không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Ồi, giấu đầu lòi đuôi rốt cục lộ ra đến đây.

“Cẩu nô tài, hung cái gì hung!”

Tần Kinh Vũ thở phì phì la hét, buông ra Yến nhi thủ, sải bước hướng kia trước cửa đi đến.

Lấy nhị địch nhị, căn bản là không phải một cái cấp bậc đối thủ, lại nói trong tay đối phương còn có vũ khí.

Dù sao bằng hai người năng lực cũng đi không ra này đạo quán môn, không bằng đi xem phía sau màn chủ tử lư sơn chân diện mục, chỉ hy vọng Lôi Mục Ca có thể tỉnh táo chút, sớm đi tìm người tới cứu...

Phòng cửa vừa mở ra, đèn đuốc lúc sáng lúc tối.

Một người ngay thẳng ngồi ở án thư tiền, chính cầm trong tay một chi đồng sai tử, rất có kiên nhẫn đi bắt kia bắc đèn, thấy Tần Kinh Vũ tiến vào, nâng mâu mỉm cười.

“Tần thiếu, chúng ta lại thấy mặt.”

Này thanh âm, có ti quen tai...

Tần Kinh Vũ hơi hơi hí mắt, chống lại người nọ ánh mắt, nhưng thấy trước mặt người qua tuổi năm mươi tuổi, thân hình thon dài, dung mạo thanh tú, tấn biên đã có hoa râm tóc bạc, chưa hiển già cả, lại bằng thêm uy nghiêm khí độ, con người lý trầm tĩnh thâm trầm, nhìn không ra đảm chiêu suy nghĩ.

“Hướng tiên sinh? Như thế nào là người?”

Đáy lòng kinh ngạc đều không phải là làm ra vẻ, nguyên lai lúc trước vị kia tướng mạo nhả nhận phòng thu chi tiên sinh, mới là không hiện sơn giấu giếm thủy đi đầu đại ca.

Hướng tiên sinh cười ha ha: “Hương mỗ có thể ở thiên trong kinh thành cùng tần thiếu kết bạn, thật sự là chuyển đi này không tệ!”

Tần Kinh Vũ âm thanh lạnh lùng nói: “Hừ, nói so với tướng hoàn hảo nghe! Miệng nói muốn kết giao, thực tế cũng là phóng túng hành hung, đánh của ta nhân, cũng không thể cứ như vậy quên đi!”

Hướng tiên sinh mày nhăn lại: “Lão Nhị, lão Tam, tần ít nhất nhưng là thật sự?”

Tần Kinh Vũ cầm quá Yến nhi cổ tay, nhắc lên ống tay áo, đưa hắc mu bàn tay thượng vết máu bại lộ ở ánh sáng hạ: “Ta chẳng lẽ còn lừa ngươi bất thành? Nhìn xem, ngươi kia hai gã huynh đệ làm chuyện tốt!”

Hồ lão bản liên tục cười làm lạnh: “Đại ca, lão Tam nghĩ đến tần thiếu phải đi, nhất thời thất thủ mới...”

Tiếng chưa lạc, chợt nghe phách một tiếng, thanh âm thanh thúy vang dội.

Tháp sắt bảo tiêu cúi đầu, hai gò má thượng chướng ửng rõ ràng, còn mang theo vài đạo nhọt nhọt hoa ngân, đã muốn chảy ra huyết đến.

Tần Kinh Vũ thu hồi thủ đến, nhu nhu phát đau lòng bàn tay, mếu máo nói: “Ngượng ngùng, ta cũng vậy nhất thời thất thủ.”

Có cừu oán tất báo, đây là nàng Tần Kinh Vũ bản tính, chỉ hận người một nhà tiểu lực suy, móng tay cũng lưu không đủ dài, muốn không nhất định làm cho hắc mặt mày hốc hác!

“Xú tiểu tử, ngươi!”

Tháp sắt bảo tiêu trừng mắt, tức giận tận trời, lập xả bắt tay vào làm trung trường tiên, lạch cạch rung động: “Ngươi là chán sống là không? ! Xem ta như thế nào thu thập ngươi!”

Tần Kinh Vũ co rúm lại một chút, sợ của hắc roi vung lại đây, chạy nhanh lui đến hướng tiên sinh phía sau.

“Không phải nói muốn kết giao sao? Ta thời gian hữu hạn, chạy nhanh chạy nhanh!”

Hướng tiên sinh lại là một trận cười to: “Tần thiếu tính tình này thật thú vị, muốn không phải chúng ta huynh đệ vài cái gần nhất đỉnh đầu nhanh, cần tuyệt bút bạc quay vòng, hướng chỗ thật đúng là tướng giao ngươi này tiểu bằng hữu...”

“Đại ca!” Tháp sắt bảo tiêu tiến lên từng bước, vội la lên: “Cùng tiểu tử này giằng nhiều như vậy làm sao, trước đem hai người bọn họ trói lại đến, hùng dũng liên vận ra khỏi thành đi, lại cùng hắc trong nhà hảo hảo thảo luận nhất tuyệt bút tiền chuộc!”

Tiền chuộc?

Tần Kinh Vũ lôi kéo Yến nhi ống tay áo, trong lòng run lên, này ba người, đúng là bọn cướp...

Chính mình kiếp trước võ hiệp tiểu thuyết nhìn không ít, luôn luôn khâm phục này cướp của người giàu chia cho người nghèo anh hùng hảo hán, không nghĩ tới, này hội chính mình cũng là thành bị bắt cóc bắt cóc đối tượng, thật sự là dở khóc dở cười.

Ngón tay khẽ run, đảo mắt tức bị thiếu niên mềm nhẹ cầm, tươi cười thanh nhuận, thả an tâm: “Chủ tử, đừng sợ...”

Tần Kinh Vũ gật đầu, hồi hắc một cái mỉm cười.

Hoàn hảo, còn có Yến nhi tại bên người, tổng so với chính mình một người lạc đàn cường.

“Tiểu tử, ngươi thành thật công đạo, ngươi tên là gì? Trong nhà nhưng là này trong triều chức vị?”

Hoàn hảo, chính mình tên chính là nói cho chu lỗi lạc nghe xong, sau lại nhân cũng không biết.

Tần Kinh Vũ nhân châu chuyển động, hàm chứa nước mắt, run giọng nói: “Ta... Ta gọi là tần yến, ta theo Kinh Giao nông thôn đến, là Lôi phủ bà con.”

Tên tùy ý bịa đặt, trả lời còn lại là tránh nặng tìm nhẹ, đem mâu thuẫn chuyển dời đến tướng quân phủ đi, nàng cũng không tin, bọn họ dám cùng tướng quân phủ là địch.

“Kia Lôi Mục Ca là gì của ngươi?”

“Hắc... Hắc là ta biểu ca.”

Hồ lão bản hướng nàng liếc liếc mắt một cái, có vẻ có ti do dự: “Tiểu tử này cùng tướng quân phủ công tử đi cùng một chỗ, chỉ sợ thật sự là hần gia thân thích, Lôi phủ thanh danh thực lực không phải là nhỏ, chúng ta tốt nhất đừng đi trêu chọc, miễn cho đồ tăng phiền toái, vẫn là đi buộc kia họ Chu tiểu tử đi.”

Hướng tiên sinh gật gật đầu: “Không sai, họ Chu thật là chỉ dê béo, cứ như vậy định...”

Tần Kinh Vũ chú ý tới hần tiếng dừng lại, sắc mặt hơi trầm xuống, đột nhiên đi nhanh lại đây, kéo lấy của nàng đai lưng hung hăng lôi kéo.

Dưới tình thế cấp bách, Tần Kinh Vũ hô nhỏ một tiếng, theo bản năng hai tay ngăn cản, hộ trong người tiên.

Xong rồi, chẳng lẽ hần ánh mắt như vậy độc, có thể xem ra bản thân nữ nhi thân phận, muốn thoát y giải sam, nghiệm minh chính bản thân? !

Đến lúc này vừa đi, động tác vừa vội lại mau, mọi người ánh mắt nhất hoa, còn không thấy rõ sở, chỉ thấy hướng tiên sinh trong tay nắm bắt một khối kim lóng lánh thất lưng bài, ánh mắt lãnh liệt: “Tần thiếu, đây là cái gì?”

Tần Kinh Vũ tầm mắt dừng ở kia thất lưng bài thượng, trong óc âm âm một tiếng. Thất lưng bài hai tác sở trường, vàng ròng tạo ra, mặt trên điêu khắc một cái gương nanh múa vuốt kỳ lân, khẩu hàm hỏa cầu, chân đạp tường vân, để kể tiếp ngay ngắn tần tự.

Này tùy thân mang theo thông hành lệnh bài, đúng là kia hoàng đế lão tử Tần Nghị ngự ban thưởng vật!

“Dám đùa giỡn chúng ta!”

Tháp sắt bảo tiêu một cái bước xa lại đây, gắt gao chế trụ cánh tay của nàng: “Hương ba lão là đi, nói, này như thế nào giải thích? Người khả đừng nói cho ta đây là người ở ven đường điên lý nhặt được !”

Bên kia Hồ lão bản vung tay lên, một phen chói lợi chủ thủ để thượng Yến nhi nuốt bộ: “Lại động, ta liền cắt vỡ của ngươi yết hầu!” Tần Kinh Vũ xem xét hướng tiên sinh trong tay thất lưng bài, âm thầm hồi hận, khóc không ra nước mắt.

Xem đi, thể hiện kết quả, chính là đem chính mình thôi hướng vực sâu...

33. Quyển 1 - Chương 33: Nàng Bị Bắt Cóc

Cùng Yến nhi lưng tựa lưng buộc cùng một chỗ, nhưng ở một gian hẹp hòi trong phòng nhỏ, hơi thở tanh tươi, cửa sổ nhắm chặt.

Hoàn hảo, phụ trách buộc chặt hai người bọn họ là cái kia tháp sắt bảo tiêu, dùng một cây ngón tay thô dây thừng, thuần thực hồ buộc một mạch, hơn nữa Yến nhi cố ý vô tình vận vẹo thân mình chế tạo trạng huống, hấp dẫn đi qua hơn phân nửa lực chú ý, đối phương từ đầu tới đuôi, cũng chưa phát hiện của nàng nữ tử thân phận.

Thất lưng bài bại lộ, bách cho bất đắc dĩ, Tần Kinh Vũ đành phải nói chính mình chính là phần đất bên ngoài nhà giàu mới nổi con, cùng tướng quân phủ quan hệ họ hàng mang cố, vẫn ký túc ở Lôi gia, cho nên cùng Lôi Mục Ca đồng tiền đồng ra, như hình với bóng.

Đối này, ba người bán tín bán nghi, thất lưng bài bị hướng tiên sinh lấy đi, xuất môn thám thính tin tức, thuận tiện tìm tướng quân phủ sách muốn tiền chuộc, mà mặt khác hai người còn lại là lưu lại trông coi.

Nghe được loảng xoảng làm một tiếng, ngoài cửa hần là thượng khóa, hai người cũng không đi xa, an vị ở cửa nói chuyện phiếm.

Nói chuyện thanh âm mặc dù thấp, Tần Kinh Vũ cũng là nghe được tự tự rõ ràng, dần dần, khâu khởi đại khái tình hình đến.

Bọn cướp là cái ba người tổ hợp, vị kia diện mạo nhã nhặn hưởng tiên sinh hưởng vinh, tuổi dài nhất, nghe nói trước kia đã làm nhà giàu người ta quản gia, không biết phạm vào chuyện gì, bị trục xuất phủ môn; thân thể phú quý Hồ lão bản, tên là hồ tù, tuổi hơi thứ, vào Nam ra Bắc, hắc đạo bạch đạo đã làm không ít sinh ý; về phần kia trẻ tuổi nhất thấp sát bảo tiêu, tặc họ Vương danh bư, cùng hồ tù chính là đồng hương, ở lão gia phạm vào án mạng, đành phải bỏ mạng thiên nhai.

Bọn họ làm như năm trước ở đại hạ đông bắc Dự châu kết bạn, nhất kiến như cố, anh em kết nghĩa, lẫn nhau cũng chưa cái chính thức nghề, đơn giản làm khởi này con tin sinh ý, dựa vào ven đường trộm đạo vào nhà cướp của không lý tưởng. Lần này, nghe nói thiên kinh thành là giàu có và đông đúc nơi, ba người liền cải trang thành chủ tớ một hàng, chuẩn bị buộc chỉ dê béo, hảo hảo lao thương nhất tuyệt bút, không nghĩ tới thực gặp gỡ cái kim chủ, tự nhiên là mừng rỡ không được.

Đối phương mục đích ở chỗ tiền tài, vừa thấy kia thất lưng giá quy định giá trị xa xỉ, nhất định đến cái công phu sư tử ngọam.

Đối này, Tần Kinh Vũ đồ không phải thực lo lắng, thất lưng bài toàn đại hạ cận có tam mai, người bên ngoài không nhìn được, lôi đại tướng quân phụ tử tất nhiên nhận được, định sẽ đến cứu, kia hưởng vinh lấy này hưởng tướng quân phủ áp chế, nhưng thật ra chính giữa chính mình lòng kẻ dưới này.

Ha ha, đương triều tam hoàng tử ra cung du ngoạn, tửu lâu kỹ viện nơi nơi loạn đạo, còn tao kẻ xấu bắt cóc tổng tiền, có tiếng xấu, hình tượng toàn hủy a!

Nói vậy hồi cung sau, quả trách xử phạt sẽ có, nhưng là, chú ý hội thiếu chi lại thiếu.

Có thất, cũng hiểu được...

Ngoài cửa tiếng tiệm nghỉ, nghe qua như là hồ đan đi thu xếp cái ăn, vương bư nhân đến vô sự, ở trong viện vù vù luyện tiên.

Tần Kinh Vũ Tâm thần lơ lửng, thấp giọng hỏi: “Yến nhi, còn đau không đau?”

Buộc chặt là lúc, Yến nhi vì hộ nàng, đầu vai ngực đã trúng vương bư vài chân, còn ói ra một búng máu, nhìn hấn tái nhợt sắc mặt, tâm đều thu nhanh .

“Điện hạ, ta da hậu, không đau .”

“Đều là ta không tốt, cho ngươi chịu khổ...”

Yến nhi cười khê: “Ta không khổ, chỉ cần điện hạ không bị thương là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ Tâm trung cảm động, cắn cắn môi, nhỏ giọng an ủi nói: “Ngươi đừng sợ, sẽ có người tới cứu ta nhóm .”

Yến nhi cúi đầu lên tiếng, coi như buồn ngủ, không thêm nhắc lại.

Lại quá một hồi, cửa mở.

Vương bư bưng một cái chén lớn, dẫn theo một cái siêu đi vào đến, phóng trên mặt đất, tức giận nói: “Lại đây, ăn cơm !” Dứt lời xoay người bước đi.

“Ai, đợi chút!”

Tần Kinh Vũ đứng lúc gọi lại hấn, cười mỉa: “Đại hiệp, người đại nhân bất kể tiểu nhân quá, giúp ta giúp đây thùng cối bỏ được không? Chúng ta dù sao cũng là trốn không thoát ...”

Vương bư phiêu nàng liếc mắt một cái, căn bản không để ý tới, lập tức cửa trước ngoại đi đến.

Tần Kinh Vũ khẩn trương: “Kia một cái tát, ta cho ngươi đánh trở về biết không?”

Liếm bát ăn cơm, hàm chứa siêu uống nước, đều không là vấn đề, máu chốt là, hai tay thoát khỏi, mới có thể giải quyết sinh lý vấn đề.

Vương bư nghĩ nghĩ, cư nhiên trở lại lại đây, hừ nói: “Ngươi thực nguyện ý làm cho ta đánh một cái tát?”

“Là, bất quá ngươi đánh sau, liền đem dây thùng cối bỏ đi, ta... Ta không nghĩ kéo ở trong quần.”

Tần Kinh Vũ nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi ngẩng, nhắm mắt nín thở.

Tùy nàng tiếng, sau lưng thiếu niên thân hình căng thẳng, nam nói: “Không...”

Vương bư bàn tay to giơ lên, làm như cả người lực đạo đều tập trung nơi tay chưởng thượng, hết sức căng thẳng.

Tần Kinh Vũ mắt tiếp run rẩy, tĩnh chờ trên mặt đau đớn.

“Tiểu tử thật sự là không dùng dọa, đại gia một chưởng đi xuống, phi đem người trừu choáng váng không thể! Ha ha ha...”

Vương bư giương giọng cười to, bàn tay buông, ngược lại đi xả dây thừng: “, cấp một khắc chung canh giờ cho các người hưởng thoải mái hạ, đợi lát nữa lại buộc!”

Nhìn hần rời đi bóng dáng, Tần Kinh Vũ nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh đem hai người trên người thằng Tác Lạp ngăn đi.

May mắn đưa cơm vào là này tùy tiện vương bư, nếu như là cái kia thô trung có tế hồ đan, nào có như vậy tiện nghi chuyện tình!

Lặng yên đứng đến ván cửa tiền, nhẹ nhàng đẩy, không ngoài sở liệu, bên ngoài lại bị khóa ở.

Tần Kinh Vũ thở dài: “Yến nhi, đến ăn cơm đi.”

Một bên gọi, một bên trước niêm mấy lạp cơm đưa vào miệng, không trong hoàng cung ăn cơm như vậy hương nhuyễn tinh tế, thô ráp không nói, còn có sợi nói không nên lời mùi lạ.

Mùi lạ?

Khê cau mày, trong lòng vừa động, bản năng há mồm thân lưỡi, phi phi hướng ra ngoài phun.

“Điện hạ, làm sao vậy?” Yến nhi khẩn trương phốc lại đây, vỗ nhẹ của nàng lưng, “Có phải hay không đồ ăn có vấn đề?”

“Ân, trăm ngàn đừng ăn!”

Tần Kinh Vũ phun hoàn, mặt một phen khóe môi, lại nắm lên siêu, đổ ra một chút ở lòng bàn tay, thẩu đi qua liếm liếm, đồng dạng hương vị, “Thủy cũng không thể uống.”

Hạ độc không này tất yếu, bất quá hẳn là thả ***** nhất loại gì đó, làm cho bọn họ tay chân vô lực, không có cách nào khác thoát đi.

Trách không được, vương bư nguyện ý mở trối, đều không phải là hảo tâm, căn bản chính là không có sợ hãi.

Hướng vinh vẫn không có hiện thân, trời tối tiền hồ đan phao nhất sàng đan bạc chắn vào nhà, không rên một tiếng, từ nay về sau cũng không có người lại dư lộ diện.

Đến nửa đêm, gian ngoài tí tách hạ khỏi vũ đến.

Trên mặt lại lạnh lại triều, chỉ góc tường có một đồng cỏ khô, Tần Kinh Vũ nguyên bản ngồi, sau lại để gần không được khốn ý, mí mắt dần dần hạp thượng.

Ngủ mơ màng màng, chỉ cảm thấy cả người rét run, thỉnh thoảng còn run run một chút, sau đó có cụ áp thân hình để lại đây, đem nàng tính cả bạc bị cùng nhau ôm chặt, trên người dần dần tiết trời ấm lại.

“Điện hạ, không sợ, ta sẽ bảo hộ ngươi...”

Bán mộng bán tỉnh trong lúc đó, đột nhiên nghe được ngoài phòng từng trận vang nhỏ, làm như hài để đập ở thủy oa chỗ, mưa vậy ra, không chỉ một người.

Bị bắt cóc bên ngoài, nguyên bản liền ngủ không nổi, lúc này được nghe dị thanh, đột nhiên trợn mắt, lập tức ngồi dậy.

Phịch một tiếng, cửa phòng bị nhân phá khai, bóng đen chớp động, có nhân vọt tiến vào.

“Là ai?” Yến nhi một tay lấy nàng kéo đến phía sau.

Người tới cũng không nói nói, lập tức hướng hai người phương hướng.

“Ai —— ”

Tần Kinh Vũ hô nhỏ một tiếng, chỉ thấy Yến nhi xông đến, cùng người nọ dây dưa cùng một chỗ, ngoài phòng cũng là vang lên đao kiếm tiếng chém giết.

Ông trời, đây là cái gì trạng huống?

Có nhân xông tới, còn không có biết rõ là địch là bạn, liền loạn đánh một mạch!

“Đi mau! Đi a!”

Yến nhi thanh âm cơ hồ chỉ dùng để rống , Tần Kinh Vũ phục hồi tinh thần lại, lo sợ không yên đứng dậy, nghiêng ngả lão đảo bên đi ra cửa.

Tà phong mưa phùn trung, hô quát tiếng đánh nhau thỉnh thoảng truyền đến, đưa mắt chung quanh, bên kia bị ba người đao kiếm vây công là hồ đan, một khác trưởng phòng tiên huy động vũ vũ rung động là vương bửu, hai người đều là phân thân thiếu phương pháp, không rảnh bận tâm.

Trấn định một chút, quay đầu liền hướng viện môn phương hướng chạy tới, lưu ở chỗ này cũng là thêm phiền, còn không bằng đi viện binh...

Viện môn hồ khép, Tần Kinh Vũ một hơi chạy đi đi, ngẩng đầu liền thấy phía trước ngừng một chiếc cao lớn xe ngựa, cỗ xa tiền lộ vẻ trần đồng đẳng, cửa xe đại khai, không có một bóng người.

34. Quyển 1 - Chương 34: Tiểu Biệt Gặp Lại

Trận này vũ, vẫn hạ đến sáng sớm hôm sau mới vừa rồi ngừng lại.

Tần Kinh Vũ hoành nằm ở trên xe, đầu hỗn loạn, trong miệng không thể phát ra tiếng, trong lòng lại dị thường thanh tĩnh.

Chính mình nhất lên xe ngựa, đã bị nhân một chương bổ vào sau gáy, lập tức ngất đi.

Tĩnh lại thời điểm, đã muốn là thân ở bổ liêm tẫn cúi u ám toa xe, trong tai nghe được xe ngoại náo ồn ào, hỗn loạn binh lính kiểm tra hỏi thanh, xa lạ trung niên nam tử tiếng nói chính cười làm lạnh giải thích, cẩn thận ứng đối.

Nghe xong vài câu, trong lòng hiểu được, xe ngựa muốn ra khỏi thành.

Xem ra, lúc trước vây công phòng nhỏ, đem chính mình thôi lên xe ngựa nhân, không là đến từ chờ mong trung tướng quân phủ, hẳn là một khác phương thể lực.

Bọn họ vì sao đột kích, này lại là phải chính mình làm đi nơi nào? nói là kinh vì thiên nhân, ít nhất cũng nên nhiều tránh vài lần đi, như thế nào tùy ý xem hạ liền quá quan ?

Theo lý thuyết, hoàng tử bị bắt cóc là kiện thiên đại chuyện tình, nàng lại không cảm giác được gian ngoài nửa điểm động tĩnh, chẳng lẽ một ngày này một đêm đi qua, hoàng cung cấm vệ quân cùng vũ Lâm lang cũng không từng áp dụng cái gì thiết tạp chặn lại nhất loại hành động?

Ở trong phòng nhỏ ngày người một ngày nửa đêm, lại không ở trên xe ngựa xóc nảy một cái sáng sớm, nàng cũng không biết, này mười đến cái canh giờ thời gian lý, bởi vì của nàng mắt tích, trong cung ngoài cung đã muốn nổ tung oa, vũ Lâm lang tứ ra sự tầm, khắp nơi cửa thành chỗ đề phòng sâm nghiêm, xe ngựa là ở trong thành chậm chậm rì rì dạo qua một vòng, cố ý vô tình vượt qua phương bắc cửa thành thay quân là lúc, nhân cơ hội ra khỏi thành.

Đương nhiên, cũng trách không được kia hai gã binh lính, người ta nhìn đến , căn bản chính là hé ra vàng như nền khô gầy khuôn mặt nhỏ nhắn, nguyên lai cảm y hoa phục đã muốn đổi thành vải thô xiêm y, hơn nữa tiền phương một chiếc ngựa xe phiên đổ, mấy người nằm trên mặt đất khóc cha chửi má nó, tình hình một mảnh hỗn loạn, thượng cấp trưởng quan kêu to quá đi hỗ trợ, có thể thăm dò coi trọng liếc mắt một cái, đã là không sai .

Ngay tại nàng vạn phần ảo não thời điểm, kia trung niên hán tử huy động trường tiên kén ở trên lưng ngựa, theo giá một tiếng, xe ngựa chậm rãi sử ra khỏi thành môn.

Nghe được tiếng vó ngựa thanh, bánh xe cuộn cuộn, cách thiên kinh thành càng ngày càng xa, Tần Kinh Vũ ngược lại tỉnh táo lại, bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Được rồi tiểu nửa canh giờ, xe ngựa vào một rừng cây, chậm rãi dừng lại.

Màn xe nhấc lên, ánh sáng chói mắt, có nhân lên xe đến, đem cửa kính xe đều mở ra, lại đem nàng bên cạnh người một cái khéo léo hương đỉnh nhấc lên đến, cắt đứt huân hương, tùy tay tung.

Sau cơn mưa tươi mát không khí một khi tiến vào, cả người đồn thấy sáng khoái.

Tần Kinh Vũ thở hắt ra, kinh hỉ phát giác chính mình có thể lái được khẩu nói chuyện : “Người là ai?”

Người nọ cũng không quan tâm, cúi đầu làm xong trong tay sự tình, đang cầm hương đỉnh rời khỏi xe ngựa.

Cũng không phải cái gì mỹ nam tử, túm cái gì?

Tần Kinh Vũ hừ nhẹ một tiếng, mới vừa rồi hần khai cửa sổ thời điểm, chính mình tùy ý thoáng nhìn, đã muốn đem bộ mặt nhìn xem rành mạch, nhân quá trung niên, tế mi tế mắt, thực đại chúng hoá hé ra mặt, phỏng chừng nhưng ở trong đám người trực tiếp là đá chìm đáy biển, quay đầu dẫn vì phụ.

Xe ngoại, hai người đối thoại thanh cúi đầu truyền đến.

“Mục tiên sinh, chúng ta vì sao hướng bắc mà đi, rõ ràng nên...” Không có nghe sai trong lời nói, hẳn là kia đánh xe xa phu.

“Hừ... Đây là nhị gia ý tứ, chấp hành là tốt rồi, không cần hỏi nhiều!” Là lúc trước ở cửa thành chỗ nghe được trung niên nam tử tiếng nói.

Nhị gia?

Tần Kinh Vũ nghe được không hiểu ra sao, chính mình lại gặp phải thần thánh phương nào?

Hơi vừa đi thần, chợt nghe kia mục tiên sinh lại nói: “Tiền phương tiếp ứng nhân thủ đều an bài tốt lắm?”

Xa phu đáp: “Là.”

Mục tiên sinh nói: “Tốt lắm, chúng ta ngay tại nơi đây tạm nghỉ, chờ nhị gia tiến đến hội hợp.”

Xa phu hỏi: “Nhị gia vì sao không cùng chúng ta đồng hành đâu?”

Mục tiên sinh cười nói: “Nhị gia ở trong thành tạo thế, tướng quân phủ nhân mã nơi nơi sư tầm, loạn không được, chúng ta mới có cơ hội dẫn người ra khỏi thành.”

Xa phu khen: “Nhị gia tâm tư kín đáo, thật là thiên tài!”

Mục tiên sinh nói: “Bất quá, kia tướng quân phủ công tử cũng phi kẻ đầu đường xó chợ, nghe nói một đường nhanh thành, nhị gia muốn thoát thân, chỉ sợ không dễ.”

Trầm mặc hạ, xa phu thở dài: “Nhị gia mấy năm gần đây bận việc đại sự, võ công hạ xuống không ít, nếu không như thế nào so với bất quá kia họ Lô tiểu tử...”

Mục tiên sinh nói: “Bất quá nhị gia ích dương công nhưng thật ra tinh tiến rất nhiều.”

Hai người cười to, lại nói liên miên căn nhắc nói chút mặt khác việc vặt, đều là nàng chưa bao giờ nghe qua danh nhân danh, nghe vào trong tai, khái niệm thập phần mơ hồ, chỉ cảm thấy bọn họ là tùy tùng, mặt trên có một nhị gia, trời lại nàng muốn đi rất xa địa phương, về phần mấy người chân thật thân phận, so với hưởng vinh ba người, nan đoán hơn.

Một lát sau, mục tiên sinh lại lên xe đến, trong tay dẫn theo chỉ siêu.

Tần Kinh Vũ đã muốn khôi phục một chút khí lực, lại vẫn làm bộ như tay chân vô lực bộ dáng, kinh ngạc nhìn hắn.

Mục tiên sinh động tác mềm nhẹ phù nàng đứng lên, siêu coi như săn sóc uy đến bên môi.

Tần Kinh Vũ cắn môi, có ti do dự.

Mục tiên sinh phiêu nàng liếc mắt một cái, cười nói: “Yên tâm, trong nước không có độc.”

Tần Kinh Vũ nhấp hạ, quả nhiên không có trách vị, thể này mới lớn mật uống xong nhất mồm to.

Mục tiên sinh lại lấy cái bố bao, đặt ở nàng bên cạnh, xoay người nhảy xuống xe đi: “Để cho tay chân năng động, liền chính mình cầm ăn.”

Chờ hắn đi được không thấy, Tần Kinh Vũ chính mình ngồi xuống, thân thủ sờ soạng hạ bố bao, cẩn thận vạch trần, là hai ấm áp bánh nướng, mùi thịt phốc mũi.

Này đãi ngộ, thoát nhìn cũng không tệ lắm.

Ngoài cửa sổ ánh nắng càng ngày càng lượng, đảo mắt đã là giữa trưa, Tần Kinh Vũ trong bụng chướng bụng, đơn giản tiểu ngủ một hồi, đột nhiên nghe thấy xa xa truyền đến tuần mã trên đường thanh âm, tiếng chân mật như mưa rào, chính hướng chính mình chỗ chỗ chạy tới.

Vừa nhắc đầu, trên xe cửa sổ lại là quan nghiêm kín thực.

Tiếng chân càng ngày càng gần, gian ngoài xa phu thanh âm kinh hỉ kêu lên: “Là nhị gia!”

Lại là nhị gia?

Tần Kinh Vũ lập tức nhảy dựng lên, thân thủ sẽ đi hiên màn xe, ngón tay chạm đến, bỗng dừng lại.

Kia tiếng chân càng ngày càng cấp, rốt cục, con ngựa một tiếng dài tê, làm như bị nhẹ nhàng vãn trụ, đứng ở cách xe ngựa bất quá vài chục bước địa phương.

“Thuộc hạ gặp qua nhị gia!”

Hai người bước nhanh đi qua chào, người tới cũng không nói lời nào, chợt nghe bùm một tiếng, hình như có trọng vật rơi xuống đất, còn cùng với kêu rên tiếng động, sau đó chợt nghe tiếng chân đi xa.

Cứ như vậy đi rồi?

Tần Kinh Vũ trong lòng giật mình, cầm màn xe đang muốn kéo hạ, lại thấy phía sau chợt sáng ngời.

“Đi vào!”

Bóng đen chợt lóe, có nhân bị đẩy tiến vào, gục ở trên người nàng.

Tần Kinh Vũ đang muốn giãy dụa, đột nhiên ngửi được một tia nhạt nhẽo hương khí: “Yến nhi?”

Bên hông bị thiếu niên mềm mại bàn tay ôm chặt lấy, người tới tựa vào nàng trên vai, thật mạnh thở.

“Điện hạ, ta rốt cục... Tìm được người.”

Nhất tưởng vấn đề, Tần Kinh Vũ liền cảm thấy thực đau đầu, động một chút thủ, nửa phần đều nâng không đứng dậy.

Hút hấp cái mũi, trong xe tản ra cổ thảo nhiên ngọt mùi, xem ra đối phương không chỉ có là đánh bất tỉnh chính mình, còn ở trong xe điểm ma túy thần kinh mê hương, song trọng bảo hiểm dưới, căn bản không có cách nào khác đào thoát.

Chính đầu vầng mắt hoa, chỉ thấy màn xe một hiên, hai gã binh lính một trước một sau thăm dò lại đây, hướng bên trong xe nhanh chóng xem hạ, không đợi nàng làm ra phản ứng, trong đó một người vẫy tay: “Tốt lắm, đi thôi.”

Ngủ ngốc!

Tần Kinh Vũ Tâm lý thẳng mắng, cho dù không biết chính mình, xem thấy vậy tuấn mỹ dung mạo, không

35. Quyển 1 - Chương 35: Tâm Sinh Nghi Lo

Thiếu niên thoát nhìn thập phần suy yếu, vừa nói xong này một câu, liền nằm ở trên người nàng, vẫn không nhúc nhích.

“Yến nhi! Yến nhi!”

Tần Kinh Vũ đỡ lấy bờ vai của hắn, sốt ruột thấp kêu, lại đụng đến một tia dính ẩm ướt, huyết tinh khí tùy theo mà đến.

Hắn bị thương?

Nếu không bởi vì chính mình, hắn làm sao có thể cùng người liều mạng, làm sao có thể bị thương!

Trong lồng ngực tức giận dâng lên, một ngụm răng nanh cắn khàn khách vang lên, thật sự khắc chế không được, đem xe bắn đánh trúng chấn thiên vang, mắng to ra tiếng: “Chết tiệt rùa vương bát đản, có đảm liền hướng về phía ta đến, co đầu rút cổ, trốn trốn tránh tránh, tính cái gì anh hùng hảo hán!”

Thanh âm chưa dứt, liền thấy xe ngựa đột nhiên vọt vàng khởi bước, phát điên bình thường chạy như bay, một cái không chảo ổn, hai người nhất tề hướng phía trước đánh tới.

Chóp mũi đánh lên thiếu niên trong ngực, Tần Kinh Vũ kêu thảm một tiếng, đau quá!

Không thể tưởng được ngày thường thoát nhìn như thể gầy yếu thân hình, nhưng lại cùng cái thiết bản dường như, đau đến nàng nghe răng trợn mắt, chính tê tê hít vào, chợt nghe xe sau truyền đến boong boong tiếng chân, hình như có đại đội nhân mã đuổi theo mà đến.

Này, là ai đến đây?

Tần Kinh Vũ lắc đầu thở dài, kịch tình càng ngày càng phức tạp, lúc này cũng lười đi để ý, việc cấp bách vẫn là chảo ổn ngồi xong, miễn cho tại đây một trận mạnh hơn một trận xóc nảy trung té ngã chàng thương.

Cương trực đứng dậy, còn chưa kịp ổn định thân hình, xe ngựa lại hướng khác một cái phương hướng khuynh thoảng qua đi, Tần Kinh Vũ phách một tiếng, vật ngã đi qua, ngã ngồi ở Yến nhi trên người.

“Điện... Điện hạ...”

Yến nhi đại khái là bị chàng tỉnh, cố gắng khởi động thân mình, tối đen đồng mâu trung hiện lên một tia mờ mịt, muốn thân thủ đến phù, lại bởi vì thật lớn lực đánh vào, bị sinh sôi áp ở dưới mặt.

Đây là như thế nào một loại trạng huống?

Hai người bán nằm ở xe bản thượng, nàng ở thượng, Yến nhi tại hạ, nàng ôm lấy của hắn cổ, hắn giúp đỡ của nàng thắt lưng, lấy khóa kỵ tư thế thiếp cùng một chỗ.

Con đường phía trước mờ mịt, sau có truy binh, xe ngựa xóc nảy chạy như bay, trong xe chợt nghe liên tiếp tiếng thở dốc, nói không nên lời ái muội cùng quái dị.

“Người... Không có việc gì đi?” Mông hạ **, quái không thoải mái, Tần Kinh Vũ vắn vẹo hạ, ý đồ đứng dậy.

Yến nhi hét lớn một tiếng, ngũ quan ninh thành một đoàn, rất là thống khổ, lăm ở nàng bên hông thủ từ tòng mà nhanh.

Thân thể hắn, có điểm quái...

“Kia là cái gì?”

Trong lòng một cái lộp bộp, Tần Kinh Vũ trực giác thân thủ đi sờ, vừa duỗi ra ra, đã bị Yến nhi một phen cầm, bán lâu nửa, nhẹ nhàng một cái cuốn, tức là phù nàng ngồi xong.

“Điện hạ nhưng là bị này đụng đau ?” Giống nhau cứng rắn hơi lạnh sự việc nhét vào tay nàng chưởng.

Tần Kinh Vũ tập trung nhìn vào, là lúc trước uống qua siêu.

Nguyên lai là... Siêu.

Ngón tay mơn trớn hồ thân, trên mặt một trận nhiệt năng, nàng còn tưởng rằng là...

“Điện hạ, mau nhìn, triều đình quân đội đến đây, chúng ta được cứu trợ !”

Giật mình lắng nâng mâu, thấy được Yến nhi vén rèm nhìn xung quanh động tác, này mới phát hiện, không biết khi nào thì, xe ngựa đã muốn oai ngã vào ven đường, xe ngoại đạo kiếm chạm vào nhau, tiếng chém giết không ngừng truyền đến.

“Tam điện hạ!”

Xe cửa vừa mở ra, cao lớn thân ảnh nhảy đi lên, thấy được hai người bộ dáng, nao nao: “Người...”

Tần Kinh Vũ mừng rỡ: “Lôi Mục Ca, người tới thực trễ.”

Lôi Mục Ca nghe thấy cửa nàng thanh âm, tinh thần rung lên, mặt mày hớn hở: “Làm ta sợ nhảy dựng, ta thật lo lắng truy sai lầm rồi...”

Tần Kinh Vũ tay nhỏ bé đuổi ra: “Kim sang được lấy đến.”

“Làm sao vậy? Bọn họ đánh người? Thương ở nơi nào?” Hắn liếc đi tươi cười, khăn trương cùng lo lắng không chút nào che giấu viết ở khuôn mặt tuần tú thượng.

“Không phải ta, là Yến nhi.”

Lôi Mục Ca lập tức nhẹ nhàng thở ra: “Người không có việc gì là tốt rồi.”

Hắn thanh âm khê run, sắc mặt lược hiển tái nhợt, Tần Kinh Vũ Tâm trung cảm động, miệng lại trêu chọc nói: “Là lo lắng đem ta làm đã đánh mất, người không tốt hướng người nhạc phụ tương lai báo cáo kết quả công tác đi?”

Lôi Mục Ca không để ý nàng, một tay lấy nàng ôm lấy đến, lập tức hướng ra ngoài đi: “Phía sau còn có tâm tư hay nói giỡn, người có biết hay không, ta thật muốn đánh người mộng!”

“Người dám đánh ta, ta khóc cho người xem!” Đường đường hoàng tử điện hạ, bị nhân đánh đòn, kia còn rất cao!

“Ta có cái gì không dám?” Lôi Mục Ca tâm tình tốt, vừa đi vừa cười, “Này khuôn mặt thật là xấu , khóc vừa khóc cũng tốt, cố gắng có thể cọ rửa sạch sẽ...”

“Ta làm sao xấu , nói cho người, không ra ba năm, ta chính là thiên kinh đệ nhất mỹ nam tử, đến lúc đó đem người so với đi xuống!”

“Tốt lắm, ta chờ !” Lôi Mục Ca lại là một trận cười to, đi ra hai bước, lại quay đầu nhìn phía trên mã xa thiếu niên, “Có bị thương nặng không? Có thể chính mình đi sao?”

Yến nhi tà tựa vào xe trên vách đá, mâu quang xẹt qua hai người, rũ mắt nói: “Không quan trọng, cánh tay bị tìm cái lỗ hổng.”

“Nga, thương nơi tay cánh tay?” Lôi Mục Ca liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt chớp động.

“Làm cho ta xem xem!”

Tần Kinh Vũ giầy của hắn ôm ấp , nhảy xuống liền trở về chạy, vừa bán ra hai bước, lại làm cho người ta mò trở về: “Ta dẫn theo đại phu đến, người đừng thêm phiền.”

“Ta có chân, chính mình hội đi !”

“Đừng náo, ta muốn đổi an toàn của người phụ trách, người như vậy thông minh, đừng đổi trắng thay đen, thức nhân không rõ...”

Lôi Mục Ca nhất sửa ngày xưa ánh mặt trời sáng lạn hình tượng, phụng phịu túm nàng hướng phía trước đi.

“Lôi bà bà, người ở nhắc tới cái gì?”

Tần Kinh Vũ cổ tay bị hấn nắm chặt, bắt đắc dĩ đi theo đi trước, cẩn thận mỗi bước đi, nhưng thấy Yến nhi ôm cánh tay, cương trực tọa ở trên xe, mâu quang thống khổ, chọc người thương tiếc.

“Uy , đại phu đâu, nhanh đi cho hấn cầm máu a!”

“Không cần người nói, ta cũng sẽ làm cho đại phu hảo hảo cho hấn xem .”

Xe ngoại, vài tên trang phục cho rằng nam tử đứng trước ở xe ngựa bốn phía, cảnh giới nhìn chăm chú, có nhân lại đây bấm báo: “Công tử, kia hai gã tặc nhân khí xe hướng trên núi chạy thoát, lôi khái dẫn theo người đi truy, bắt quá kia hai người khinh thân công phu vô cùng tốt, phỏng chừng đuổi theo hy vọng rất nhỏ...”

Lôi Mục Ca gật đầu, hướng Tần Kinh Vũ nói: “Về trước Lôi phủ, rửa cái mặt đổi thân quần áo, ta cho nữa người hồi cung đi.”

Tần Kinh Vũ cắn môi thở dài: “Cái này xong rồi, ta một hồi cung, chuẩn sẽ bị mắng tử.”

Lôi Mục Ca liếc nhìn nàng một cái, cười nói: “Nếu ta nói, việc này chỉ có mục phi nương nương biết được, bệ hạ cũng không cảm kích, người như thế nào cảm tạ ta?”

Tần Kinh Vũ cả kinh nhảy dựng lên: “Cái gì?”

Lôi Mục Ca tự đắc cười cười, nắm cả nàng đi hướng chính mình tọa kỵ, nhẹ nhàng nhất thác, đem nàng thả đi lên: “Ngồi đừng nhúc nhích, ta quá đi xem người kia Yến nhi thương.”

Yến nhi vẫn tọa không ở trên xe ngựa, áo tăn trừ, lộ ra một thân trắng nõn trơn bóng da thịt đến, trên cánh tay trái một đạo lại thâm sâu lại trường lỗ hồng, huyết nhục mơ hồ.

Một gã đại phu cho rằng tổ y nam tử đang ở cho hấn băng bó miệng vết thương, có lẽ là động tác trọng chút, thiếu niên đau liên thanh than nhẹ, mồ hôi lạnh ứa ra.

Tần Kinh Vũ ở trên ngựa nghe được rõ ràng, tức giận đến vỗ yên ngựa, lớn tiếng quát: “Lôi Mục Ca, người ở nơi nào tìm đến lang băm? Thay đổi người thay đổi người!”

Lôi Mục Ca đến gần đi qua, cùng kia đại phu trao đổi một cái ánh mắt, cười nói: “Người ta tam diện hạ có vị danh chấn thiên hạ thần y ngoại công, tự nhiên chứng mất thủ nghệ của người, đi thôi, đừng ở chỗ này lý mất mặt xấu hổ !”

Đại phu gật đầu xưng là, vài cái xử lý xong, theo hấn bước chậm hướng đi trở về.

Lôi Mục Ca sắc mặt như thường, hạ giọng: “Thật sự là đao thương?”

“Người vừa rồi cũng thấy , sao lại giả?” Đại phu cười cười, tò mò lại hỏi, “Không phải nói người hướng kia người bịt mắt bắn nhất tên sao, trung tên vị trí lại ở nơi nào?”

“Không có bắn trung, chính là lau quá, vị trí... Đã ở cánh tay trái.”

“Nhưng thật ra thực khéo.”

“Đúng vậy, thực khéo...”

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, dần dần đi xa.

Bọn họ sau lưng, thiếu niên chậm rãi đem quần áo tạo nên, nhìn phía bên kia trên lưng ngựa tiêm tú thân ảnh, bên môi vẫn là một chút nhạt nhẽo mỉm cười, mâu quang lưu chuyển, ôn nhu như nước.

36. Quyển 1 - Chương 36: Đối Chất Nhau

Đương triều hoàng tử gặp được bắt cóc, theo lý thuyết hẳn là kiện oanh động hưởng dã đại sự, nhưng là Tần Kinh Vũ hồi cung ba ngày, cũng không được đến phán đoán trung quả trách xử phạt, cũng không có nghe nói gì đến từ nội uyển dân gian tương quan nghe đồn, cứ theo lẽ thường thỉnh an đi học, ăn cơm ngủ, ngày như nhau từ trước.

Xét đến cùng, là Lôi Mục Ca đem giữ bí mật công tác làm được vô cùng tốt, sở phải tìm người đội ngũ đều là trong phủ thị vệ, hơn nữa đem sở có trách nhiệm đều lăm đến chính mình trên người, chỉ nói là hai người ở Thượng Lâm Uyển sẵn bắn là lúc nhất kiến như cố, lần này lại ở trong thành ngẫu ngộ, vì thế tự tiện lưu nàng ở Lôi phủ trụ hạ, ai ngờ đêm đó bỗng nhiên nóng lên ra bệnh sởi, rơi vào đường cùng, đành phải đứng ở Lôi phủ trị liệu, sau lại mới phát hiện là làn da dị ứng, sợ bóng sợ gió một hồi.

Này một phen lí do thoái thác, nói vậy trước đó cùng mục phi sớm đối hảo, hơn nữa tướng quân phủ thanh danh địa vị, lập tức hoàn toàn nhận định, không người khả nghi.

Nhưng thật ra mục phi hiểu được ngọn nguồn, bị dọa đến không nhẹ, cả người đều gầy một vòng, thấy nàng bình an trở về, kích động thẳng điệu nước mắt. Tần Kinh Vũ xem ở trong mắt, trong lòng áy náy, cũng nhu thuận không ít, nhất có rảnh liền bồi ở bên người nàng, hỏi han ân cần, một tác cũng không rời, mẹ con cảm tình càng thêm thâm hậu đứng lên.

Về phần Yến nhi, Tần Kinh Vũ ở mục phi nơi đó thảo muốn chút cầm máu giảm nhiệt trấn đau sinh cơ thuốc mỡ đưa đi, dặn hẳn ở phòng ngủ an tâm tĩnh dưỡng, đổi làm hỏ phách đến tùy thân hầu hạ chính mình.

Không quá mấy ngày, Lôi Mục Ca mượn cơ hội tiến cung thăm hỏi, đưa tới một cái bao nghiêm kín thực bao vậy.

“Điều như vậy chín, người đến là được, còn mang lễ vật làm cái gì?” Tần Kinh Vũ điềm điềm, rất trầm, thấy hẳn biểu tình quái dị, cười hỏi, “Cái gì vậy?”

Lôi Mục Ca khoe môi khê động: “Chính người nhìn xem sẽ biết.”

Tần Kinh Vũ dừng hẳn liếc mắt một cái, tùy tay đánh tới, ghen hòng nhìn trân trối.

Bỏ trong bao, đúng là mười chỉ vàng óng kim đỉnh.

Kim đỉnh ước chừng một cái mười hai, như vậy mười chỉ kim đỉnh nên là... Một trăm lượng hoàng kim!

Lôi Mục Ca thấy nàng há mồm kinh ngạc bộ dáng, cười giải thích: “Chu lỗi lạc hôm qua phái người đưa đến Lôi phủ đến, người cũng không biết, hẳn ngày thứ hai sáng sớm là bị người nâng ra bách hoa các, trở về vẫn nằm trên giường không dậy nổi đâu, lần này phái người sao nói mà nói, đối với người bội phục sát đất, cam bái hạ phong!”

Tần Kinh Vũ không biết chính mình trốn sau lại đã xảy ra sự tình gì, chỉ phải cười mỉa: “Bội phục ta làm cái gì?”

Lôi Mục Ca cười nói: “Người không có nghe nói sao, gian ngoài nơi nơi đều ở truyền lưu, nói là thiên trong kinh thành ra một gã phong lưu thiếu niên, tự xưng Tần gia tam thiếu, tuổi còn trẻ có thể đem ngự thất nữ, thả sở hữu nữ tử đều đối hẳn khen không dứt miệng, lưu luyến nan xá...”

“Khụ, khụ khụ...”

Tần Kinh Vũ buồn khụ vài tiếng, thiếu chút nữa bị chính mình nước miếng nồng trụ: “Thực... Thật sự?”

“Thiên chân vạn xác.” Lôi Mục Ca gật đầu, hướng nàng cao thấp đánh giá, dù có hứng thú nói, “Bảy đại mỹ nhân đâu, nói nói, người làm như thế nào?”

“Ta... Ta lúc ấy uống rượu hơn... Ta cũng không biết như thế nào làm cho...”

Xem ra, hẳn là cái kia trình mười ba công lao, hơn nữa hẳn thật sự là mạo danh thế thân, một chút cũng chưa làm lộ!

Một đêm thành danh, này, xem như nhân họa đắc phúc sao?

Tần Kinh Vũ trong miệng đánh ha ha, chạy nhanh chuyển hoán đề tài: “Đúng rồi, buộc của ta cường giả, bắt được không có?”

Lôi Mục Ca lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng đứng lên: “Người nói cái kia hướng vinh thủ đi rồi của người thất lưng bài, đến tướng quân phủ sách muốn tiền chuộc, nhưng không biết vì sao, thẳng đến hôm nay hắn đều không có lộ diện; mà nhốt của người kia gian phòng nhỏ nhưng thật ra ở thành tây tìm được rồi, trong phòng vết máu loang lổ, nơi nơi là đánh nhau dấu vết, tường viện hạ phát hiện hai cụ nam thi, căn cứ hình thể tướng mạo đến xem, hắn là chính là người theo như lời hồ tù cùng vương bư.”

Tần Kinh Vũ nghe được đau đầu: “Kia sau lại bắt ta lên xe ngựa nhân là ai đâu?”

Lôi Mục Ca nhìn chằm chằm nàng, thấp giọng nói: “Người cảm thấy đâu?”

Tần Kinh Vũ bắt trảo đầu, trong lòng có ti phiền chán: “Ta sau lưng lại không dài ánh mắt, ta làm sao mà biết!”

Lôi Mục Ca cười cười, bỗng nhiên lại nói: “Yến nhi thương tốt lắm sao?”

Tần Kinh Vũ sợ run hạ, đáp: “Đã muốn vấy kết dài tân thịt, chỉ cần mỗi ngày bôi thuốc, về sau ngay cả vết sẹo đều không có.”

“Chỉ dùng để mục phi nương nương bí chế thuốc mỡ đi?”

“Ân.”

“Người ghê gớm thật phương.” Lôi Mục Ca dừng hạ, giống như lơ đãng nói, “Này Yến nhi, người thực thích hắn?”

“Không sai, ta thực thích hắn.”

Tần Kinh Vũ nhìn hắn, lưỡng đạo anh tuấn lông mi chậm rãi long khởi: “Người... Muốn nói cái gì?”

Lôi Mục Ca ánh mắt sáng ngời, rạng rỡ sinh huy: “Ta nghĩ nói, người đối hắn, liền như vậy rất tin không nghi ngờ sao? Người như thế nào không hỏi xem hắn, người bị thôi lên xe ngựa sau, hắn lại ở nơi nào đâu?”

...

Người đối hắn, liền như vậy rất tin không nghi ngờ sao?

Người bị thôi lên xe ngựa sau, hắn lại ở nơi nào đâu?

Lôi Mục Ca đi rồi, Tần Kinh Vũ không rên một tiếng ngồi, trong đầu lặp lại quanh quẩn hai câu này.

Không sai, nàng thích cái kia thủy linh phần nộn thiếu niên, thích của hắn trung thành và tận tâm, thích của hắn nhu thuận nghe lời, cũng là thật tâm tưởng đem hắn bồi dưỡng trở thành chính mình tâm phúc. Bất quá, nói đến rất tin không nghi ngờ, giống như cũng không phải...

“Tam điện hạ, cao tổng quản cầu kiến.” Ngoài cửa là hồ phách thanh âm.

“Gọi hắn tiến vào.”

Một tiếng qua đi, lúc này đi đến tháp tiền, theo chăm hạ lấy ra một quyển thật dày tập đến.

Đây là hồi cung ngày thứ hai mượn gia tăng hầu hạ nhân thủ tên, theo trong cung thái giám tổng quản cao dự nơi đó mượn đến Minh Hoa cung sở hữu nội thị nô tịch danh bạc, tương đương với hiện đại hộ tịch tư liệu nhất loại gì đó.

Phiên đến trong đó một tờ, đã muốn không biết là bao nhiêu thứ đọc: “Yến nhi, vốn tên là yến tú hướng, Lĩnh Nam người, cha mẹ khỏe mạnh, thượng có nhất huynh, hạ có nhị muội, tuy là nông gia đệ tử, thuở nhỏ cầm kỳ thư họa, nhất học tức hội, hội mà tức tinh, ở địa phương là có chút danh tiếng khí tài tử...”

Yến tú hướng, đây là Yến nhi tên?

“Cao dự gặp qua tam điện hạ!”

Một gã nhìn như giỏi giang trung niên thái giám bước nhanh đi vào nội thất, khom mình hành lễ.

Tần Kinh Vũ khép lại trang sách: “Cao tổng quản miễn lễ, ta cho người làm chuyện tình, có thể có mặt đây?”

Cao dự đứng dậy, gật đầu nói: “Là, nô tài đang muốn hướng điện hạ bẩm báo, phái đi Lĩnh Nam nhân thủ hôm nay vừa mới hồi cung.”

“Nga?” Tần Kinh Vũ Tâm trung vui vẻ, hỏi, “Yến nhi người nhà có thể có kế đó kinh thành? Hiện ở nơi nào?”

Cao dự mặt có nét hổ thẹn: “Nô tài hành sự bất lực, thỉnh điện hạ thứ tội.”

Tần Kinh Vũ nhú mày nói: “Ra chuyện gì?”

“Hắn huynh trưởng năm trước đi phần đất bên ngoài đi xa, yếu vô tin tức, phụ thân hai tháng tiền chết bệnh, chủ nợ bức tới cửa đến, mẫu thân bách cho bất đắc dĩ, mang theo hai cái nữ nhi lặng lẽ chạy thoát, mấy gian lão ốc bị chủ nợ chuyển cái không.” Cao dự trong lòng thở dài, khó được gặp được như vậy tốt chủ tử, nguyện ý đưa hắn người nhà kế đó kinh thành hưởng phúc, bất quá này Yến nhi cũng thật sự không phúc khí, trong nháy mắt, cửa nát nhà tan.

Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn, chát nhưng mà cười.

“Thật đúng là... Khéo.”

Đứng ở phía trước cửa sổ, đón gió trầm tư, cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cục quay đầu kêu: “Hỗ phách, đi đem Yến nhi gọi tới, đã nói ta có việc hỏi hắn.”

(Ương ương gia bảo bối rốt cục xuất viện , hôm nay bồi hắn quá tiết, càng trễ, số lượng từ cũng không nhiều, thỉnh mọi người thứ lỗi!)

Quảng cáo thời gian: đề cử bạn tốt cỏ cây nhiều hơn tác phẩm

giản tùy văn

, văn phong tươi mát phiêu dật, như thi như họa, đặc biệt nhắc tới là, nhiều hơn này hai năm đến ở virus tra tấn tiếp theo thẳng kiên trì sáng tác, thập phần không dễ, mọi người đang đợi văn thời điểm không ngại đi xem, liên tiếp ở bài này trang sách thượng.

37. Quyển 1 - Chương 37: Thoát Y Kiểm Tra

Án thư thượng, chồng chất nhất từ lấy tích tinh tế giấy trang, đó là Yến nhi vì nàng tập viết sở làm bảng chữ mẫu, cho dù là ở dưỡng thương trong lúc, cũng là mỗi ngày đúng hạn đưa tới, cũng không gián đoạn.

Bảng chữ mẫu bên cạnh, là kia phân nô tịch danh bạc, yến tú hướng tên, bị bút son vẽ một vòng tròn.

Tần Kinh Vũ lẳng lặng ngồi ở án tiền, đầu một hồi, trong ánh mắt lộ ra một phần siêu việt tuổi thành thực cùng tang thương.

Yến nhi, ta có nên hay không tin người đâu?

Ngoài cửa, vang lên nhẹ nhàng tiếng bước chân, có nhân bẩm: “Tam điện hạ, Yến nhi đến đây.”

“Làm cho hắn tiến vào, người liền ở ngoài cửa hậu , tùy truyền tùy đến, không cần đi xa.”vĩnh không phản bội sao?”

Thiếu niên cả người run rẩy, cường tự trấn định: “Là, điện hạ, ta nguyện ý.”

“Tốt lắm, đem quần cởi đi —— ”

Tần Kinh Vũ vẻ mặt nghiêm túc, một chữ một chút nói: “Bảo hiểm khởi kiến, ta muốn nghiệm minh chính bản thân.”

“Là.”

Cửa vừa mở ra, gió nhẹ quất vào mặt, thiếu niên thân áo màu xanh khoan bào, như một đạo mờ mịt mây bay, nhẹ bước vào, đi đến cách nàng mười bước nơi, phục hành lễ.

“Yến nhi gặp qua điện hạ.” Tiếng nói có một chút khàn khàn, càng nhiều cũng là ức chế không được vui sướng.

“Đứng lên đi.”

Mấy ngày không gặp, hấn gầy rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hạ còn có rõ ràng thanh choáng váng.

Tần Kinh Vũ còn thật sự nhìn trước mắt thiếu niên, mỉm cười: “Đã nhiều ngày ta bị mẫu phi xử phạt không cho phép xuất môn, cũng chưa đi qua xem ngươi, ngươi trách ta không?”

Thiếu niên cúi đầu: “Yến nhi làm sao dám...”

Lời này ngữ khí vi toan, đã có nhè nhẹ oán trách cùng làm nũng ý tứ hàm xúc, không nhiều không ít, vừa đúng, sẽ chỉ làm nhân thấy thương tiếc, cũng không có chút phản cảm.

Tần Kinh Vũ tiếng phóng nhu, hướng hấn ngoắc: “Lại đây, ta xem nhìn ngươi cánh tay thượng thương.”

Yến nhi theo lời lại đây, đứng ở nàng trước mặt: “Điện hạ, đã muốn tốt lắm rất nhiều .”

“Ân, làm cho ta xem xem.”

Tần Kinh Vũ nói xong, ngón tay tham hương của hấn trí tuệ, đầu ngón tay lướt qua, thiếu niên co rúm lại hạ, lui về phía sau từng bước.

“Điện hạ...”

“Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi xuống.”

Tần Kinh Vũ nắm ở bờ vai của hấn, nhẹ nhàng ấn ngồi ở vị tịch thượng: “Nhữ nhi nói ngươi thương hảo không sai biệt lắm , kia tiểu tử nói chuyện không phân chuẩn, ta muốn đích thân nhìn xem mới có thể tin tưởng.”

Yến nhi gạt đầu, nhu thuận đi liêu tay trái ống tay áo, vừa hiện tới cánh tay, đã bị Tần Kinh Vũ đè lại.

“Như vậy không được, hội đụng tới miệng vết thương , để cho ta tới!”

Tần Kinh Vũ dứt lời, bứt lên một cái tà áo tươi cười, lấy đại sói xám gục tiểu bạch thổ tư thể, động thủ cởi của hấn vạt áo.

Yến nhi đáy mắt hiện lên một tia bối rối, liên tục sau khuynh, nhu chớp nói: “Điện hạ, như vậy không tốt đi...”

Tần Kinh Vũ hai tay không ngừng, cười khê: “Có cái gì không tốt, nhữ nhi đều xem qua, chẳng lẽ ta không thể nhìn?”

Khi nói chuyện, đã muốn kéo của hấn đai lưng, ngón tay đi qua, nắm vạt áo hướng hai bên lôi kéo.

“Ngươi... Không có mặc nội y...”

Tần Kinh Vũ ánh mắt đều xem thẳng .

Vạt áo lý, sợi nhỏ chưa , rỗng tuếch, lộ ra thiếu niên không rãnh trong ngực, trắng nõn tinh tế, bóng loáng như tơ.

“Làn da thật tốt, thực hoạt.”

Tần Kinh Vũ ngón tay nhẹ chút, giống đánh đàn bình thường, ở hần trước ngực họa quyền quyền, gầy là gầy, nhưng là cứng cõi, đều không phải là da bọc xương.

Yến nhi thanh âm, mang theo một chút cầu xin, than nhẹ xuất khẩu: “Điện hạ... Điện hạ... Không...”

Tần Kinh Vũ bắt vi sở động, ngón tay thượng di, đưa hần nửa người trên mặc giáp trụ vật liệu may mặc đều bác trừ, tinh tế xem kỹ.

Dùng mẫu phi thuốc mỡ, hơn nữa mấy ngày nay tỉ mỉ điều dưỡng, hần trên cánh tay trái đao thương đã muốn tốt lắm hơn phân nửa, vẩy kết thu nạp, hồng nhật tân thịt cũng dài quá đi ra.

Xem xét xong, Tần Kinh Vũ cũng chưa đủ, ngón tay từ từ trượt, dừng ở cửa hần lòng bàn tay, nơi đó, lần trước bị đánh dấu vết đã muốn đậm mấy không thể nhận ra.

Một bên vuốt phẳng, một bên cảm thán: “Yến nhi cho ta bị không ít khổ đâu.”

“Yến nhi không khổ... Cam tâm tình nguyện...”

“Thực gầy, nơi này, nơi này, còn có nơi này, cũng chưa thịt đâu.”

Yến nhi cắn môi, cảm giác nàng non mềm đầu ngón tay một đường chạy, sờ đến chỗ, như tao điện cực, toàn thân bởi vì khấn trương, thể nhưng nổi lên một tầng tinh mịn tiểu ngọt đáp.

Như vậy cảm giác, thơm ngọt như di, không thể kháng cự.

“Yến tú hướng... Tên thật tốt...” Tần Kinh Vũ cười khê, theo dõi hần ánh mắt, thấp nam, “Ta gọi là người cái gì đâu, Tú nhi, vẫn là hướng nhi?”

Yến nhi cả người đều căng thẳng: “Điện hạ... Bảo ta Yến nhi... Yến nhi...”

Tần Kinh Vũ thủ xoa cửa hần cổ, nắm kia trơn bóng trắng nõn cầm, chu miệng nói: “Yến nhi, người có biết hay không, kia một ngày nếu không bởi vì trở về tìm người, ta đều đi theo Lôi Mục Ca đi ra bách hoa các, này bọn cướp căn bản không có xuống tay cơ hội...”

“Điện hạ, thực xin lỗi...”

Ngón tay phát quá hần dữ phát tái nhợt hai gò má: “Người lúc ấy đi nơi nào?”

Yến nhi mặt hơi hơi hồng đứng lên: “Ta...”

“Nói đi, ta nghe.”

“Ta vốn là đi theo điện hạ phía sau, ai ngờ vừa lên lầu, nổi danh kẻ say xỉn đột nhiên theo sau lưng giữ chặt ta, đem ta kéo vào trong phòng ——” Yến nhi dừng hạ, thanh âm mãn hàm ủy khuất, “Hần bộ dạng người cao mã đại, ở ta trên người loạn thân sở loạn, ta mất thật lớn kinh, mới giây hần chạy thoát đi ra ngoài...”

“Sau đó đâu?”

“Ta nơi nơi tìm điện hạ, nghe nói điện hạ vào phòng tỷ thí, cửa có nhân thủ, ta vào không được, ở bách hoa các trước phòng ốc sau dạo qua một vòng, trong lúc vô ý phát hiện cái kia đình viện, liền trèo tường đi vào.”

Tần Kinh Vũ nga một tiếng, lại hỏi: “Lôi Mục Ca đã ở hiện trường, các người không đánh đối mặt?”

Yến nhi lắc đầu: “Ta không phát hiện Lôi công tử.”

“Kia sau lại đâu?”

“Ta ở trong vườn loạn chuyển, đột nhiên thấy điện hạ theo kia cửa sổ lý đi đi ra, đứng ở bình đài thượng nhảy xuống, ta sợ hãi, chạy nhanh đã chạy tới đem điện hạ tiếp được...”

“Thì ra là thế.” Tần Kinh Vũ sắc mặt dịu đi chút, “Ta còn tưởng rằng chính người trốn.”

Yến nhi rũ mắt xuống tiếp: “Làm sao có thể, Yến nhi nói qua, cả đời đi theo điện hạ, trừ phi điện hạ không cần ta...”

Tần Kinh Vũ xoa bóp cửa hần mặt, cười nói: “Chỉ cần người nghe lời, ta sẽ không không cần của người.”

“Yến nhi nghe lời, sẽ không làm cho điện hạ thất vọng.”

Tần Kinh Vũ vừa lòng gật đầu: “Ngoan, ta sẽ hảo hảo thương người.”

Đề ra nghi vấn cáo một đoạn lạc, Yến nhi ám nhẹ nhàng thở ra, chính thân thủ đi kéo quần áo, không nghĩ kia chỉ tay nhỏ bé lại duỗi thân lại đây, mềm nhẹ vuốt ve của hắc cánh tay trái: “Này tâm ngoan thủ lạt bọn cướp, bọn họ bắt ta đó là, bắt người làm cái gì đâu?”

“Ta cũng không biết, bắt quá bọn họ có thể làm cho ta đi theo điện hạ, ta chết cũng cam tâm.”

Tần Kinh Vũ cười cười, nhìn thẳng của hắc ánh mắt: “Đứa ngốc, đi theo ta có cái gì hảo?”

Yến nhi ánh mắt cong lên, mâu quang giống như nhất hoàng ôn nhu hồ nước: “Điện hạ nhân hảo, tâm tính thiện lương, đối Yến nhi cũng tốt.”

“Chúng ta là không sai, tâm tính thiện lương? Chưa nói tới đi...”

Tần Kinh Vũ nhìn hắc, dưới ánh mắt di, thầm nghĩ trong lòng, cảm thương không có chòm râu, cổ chổ không có hầu kết, trả lời thượng khả, biểu hiện cũng còn ngây ngô sinh nộn, bắt quá, này còn không có hoàn...

Đang nghĩ tới, lỗ tai dựng thẳng lên, lại nghe xa xa tiếng bước chân thanh.

Không quá một hồi, ván cửa trọng khẩu, hổ phách thanh âm vội vàng vang lên: “Điện hạ, vài vị hoàng tử đến đây, nương nương làm cho điện hạ chạy nhanh đi qua.”

Muốn đánh nhau đoạn của nàng đại sự, hừ hừ, cho dù thiên hoàng lão tử đến đây, đều là không có cửa đâu!

“Ta vội vàng đâu, làm cho bọn họ nhiều đợi lát nữa!”

Tùy ý của trước ngoại phao đi một câu, tức là xoay người lại đây, một chút một chút tới gần, ôn ngôn mềm giọng, tươi cười nở rộ.

”Yến nhi, người nguyện ý cả đời đi theo ta, vĩnh không nghịch,

38. Quyển 1 - Chương 38: Từng Bước Kinh Tâm

Tần Kinh Vũ từng bước tới gần, nhìn dưới hai tay chống đỡ tịch, hơi hơi phát run thiếu niên, câu môi cười khê.

Cho tới nay, chính mình ngôn hành cử chỉ, không một không ở cố gắng giả dạng ra cùng mình tuổi tương xứng thiên chân, bắt quá, này cũng không có nghĩa là nàng chính là không hề chủ kiến, nhậm nhân lường gạt.

Trên mã xa hai người đụng vào cùng nhau, đặt ở nàng mông hạ kia cứng rắn gì đó, rốt cuộc là siêu, còn là nam nhân cái kia, thật sự còn chờ thương thảo.

Cho nên, mới vừa rồi khiêu khích trêu đùa, chính là cái lúc trước nóng thân, phần khích, đang ở tiếp tục...

“Như thế nào, không muốn sao?”

Tần Kinh Vũ đôi mi thanh tú kinh súc, buồn cười nhìn hắc: “Ngay cả này nho nhỏ yêu cầu cũng không có thể phục tùng, còn nói chuyện gì vĩnh không nghịch?”

Yến nhi cắn môi, mâu sắc tối đen như nửa đêm, càng sấn ra kia trương khuôn mặt tuấn tú tái nhợt như tuyết: “Điện hạ, ta... Không được...”

“Không được, là có ý tứ gì?” Tần Kinh Vũ ngồi xổm xuống thân đến, sấn cười, “Chẳng lẽ, người nơi này có bí mật, ám muội?”

Yến nhi lắc đầu, mắt lộ buồn bã: “Điện hạ... Ta không phải...”

Tần Kinh Vũ vùng tay lên: “Vậy không gì nói , thoát đi, ta liền nhìn xem, sẽ không đối với người như thế nào.”

“Điện... Điện hạ...”

Yến nhi thanh âm run rẩy, đáy mắt tiem lộ trong suốt, Tần Kinh Vũ chỉ làm không phát hiện, tử theo dõi hẩn khổ hạ: “Như thế nào, muốn ta tự mình động thủ sao?”

“Không phải... Điện hạ... Ta nghe lời... Ta thoát...”

“Thế này mới ngoan.”

Yến nhi cúi đầu, ngón tay thông thả nắm dây lưng, mềm mại trung mang theo một tia bi thương.

Nước mắt, chung quy không chảy ra, có lẽ, là lưu vào trong lòng hẩn, cái kia người khác nhìn không thấy địa phương.

Tùy kia không nói gì tháo thắt lưng động tác, Tần Kinh Vũ chỉ cảm thấy tâm từng trận phát nhanh, ngực không hiểu đồ hoảng, một cái ý niệm trong đầu tùy tiện lao tới, trực tiếp đè lại tay hẩn: “Tốt lắm, dừng lại.”

Yến nhi kinh ngạc giương mắt: “Điện hạ?”

Tần Kinh Vũ lãnh nghiêm mặt, nắm lên một bên quần áo, để qua cửa hẩn trước ngực: “Không cần thoát, từ hôm nay trở đi, người đi ngoại điện...”

“Không!”

Yến nhi kinh hoảng khê gọi, đẩy ra quần áo, tình thế cấp bách cầm tay nàng: “Điện hạ, đừng đuổi ta đi! Ta thoát! Ta thoát!”

Tần Kinh Vũ bất động, trong lòng cười lạnh, nhìn kia thiếu niên chân tay luống cuống bộ dáng.

Như là sợ nàng vừa đi chi, Yến nhi một bàn tay cầm lấy nàng, một bàn tay sờ hươg chính mình dây lưng, trên mặt vẻ mặt là như vậy tuyệt vọng cùng đau thương: “Điện hạ, là thật ... Muốn ta thoát sao...”

Tần Kinh Vũ nhíu mày, làm bộ lẩn tới: “Không muốn cho dù , ta không nghĩ ép buộc.”

“Không, không, không...” Yến nhi nắm chặt tay nàng, giống như trong gió lá rụng, toàn thân sợ run, “Ta... Không phải muốn nghịch điện hạ... Mà là... Nơi đó rất xấu... Chính mình cũng không dám xem... Ta sợ điện hạ...”

“Yến nhi không xấu, không xấu .” Tần Kinh Vũ dỗ hẩn, trong lòng đột nhiên có một tia không xác định.

Nếu thật sự là thiên quá, nhìn có thể hay không ghê tởm ăn không ngon?

Làm như cảm thấy được lòng của nàng tư, Yến nhi càng thêm bất an: “Điện hạ nhìn, về sau còn sẽ thích ta không?”

Tần Kinh Vũ miễn cưỡng bứt lên một cái mỉm cười: “Đương nhiên hội.”

Đáng chết, phía sau, trăm ngàn không thể mềm lòng!

Yến nhi khinh sâu kín thở dài, buông tha cho kháng cự, tiếp tục cỡi kia dây lưng, không biết là khẩn trương vẫn là sợ hãi, ngón tay đầu lợi hại, nửa ngày đều không giải được.

Tần Kinh Vũ tả chờ hữu chờ, nhìn xem sốt ruột, thân thủ quá đi hỗ trợ.

Đang lúc này, ngoài cửa tiếng bước chân tiem gần, một cái lợi hại tiếng nói đột ngột sáp tiến vào.

“Tam Hoàng đệ, người đóng cửa phòng ở bên trong làm cái gì? Mau đánh khai, làm cho chúng ta tiến vào!”

Là của nàng đại hoàng huynh, tần trạm đình.

Nương, này nửa đường sát ra Trình Giảo Kim, sớm không đến trễ không đến, cố tình phía sau đến, nay tên đã trên đây, nàng đã muốn quần không được rất nhiều !

Nghiêng đầu hướng cửa phòng, hơi chút bình phục tình hình bên dưới tự, mạn thanh đáp lời: “Thỉnh đại hoàng huynh chờ, ta vừa ngủ vừa cảm giác, đang ở mặc quần áo.”

Ngoài cửa, tần trạm đình không kiên nhẫn quát: “Mới vừa rồi kia tiểu cung nữ đã nói ngươi ở thay quần áo, chúng ta trà đều uống lên mấy chén, ngươi còn tại mặc quần áo? !”

Tần hưng lan tiếng cười truyền đến: “Đúng vậy, này đều nhanh nhập hạ , trên người xiêm y liền như vậy hai kiện dẫu, ngươi là mặc lại thoát, thoát lại mặc không?”

Ngay cả Tần Chiêu ngọc đều ỏ: “Tam Hoàng huynh mở cửa nhanh, ta dẫn theo người thích nhất hoa quế tô đến, lâm ca ca cũng có sự tìm ngươi, mau ra đây đi!”

Tần Kinh Vũ nghe được ngay người hạ, nếu là chỉ có tần trạm đình một người hoàn hảo, này nhị hoàng huynh tần hưng lan tâm nhãn nhiều, không tốt phái; hơn nữa, lâm tĩnh cũng đến đây, hẳn cùng tới làm cái gì?

Tiếp theo thuận, ván cửa bị nhân đánh trúng chấn thiên vang: “Mở cửa! Mở cửa nhanh!”

Yến nhi cũng là sợ hãi, hai tay phù vách tường, vội vàng lui về phía sau đứng dậy.

Tần Kinh Vũ lập tức phản ứng lại đây, dè lại vai hẳn, khẽ gọi: “Đừng nhúc nhích, không cần phải xen vào bọn họ, làm cho ta trước nhìn nói sau!” Nói xong, bắt lấy cửa hẳn lưng quần liền đi xuống kéo.

Yến nhi sắc mặt trắng bệch, liều mạng lắc đầu: “Không, điện hạ, bọn họ muốn xông vào, ta không nghĩ cho người khác nhìn đến...”

Thành bại lúc này vừa mới, Tần Kinh Vũ làm sao khẳng y: “Mau thoát, ta liền xem liếc mắt một cái, bọn họ nhìn không tới !”

Hắn lui, nài tiến.

Nhất trốn, nhất truy.

Lập xả hết sức, hai người theo vĩ tích điệu đến mặt, còn đụng ngã án thư thượng đẳng cái cùng cốc nước, binh lách cách bâng vang cái không ngừng.

Ầm ầm một tiếng, ván cửa từ bên ngoài bị phá khai, tần trạm đình dẫn đầu nhảy tiến vào, trừng mắt thân hình vén hai người, miệng đại trương, mắt như chuông đồng.

“Ngươi... Các ngươi ở làm gì? !”

Không nhìn lắm đi, hẳn kia hoàn khổ không kềm chế được Tam Hoàng đệ, liều mạng dè nặng cái trên thân xích trề tiểu thái giám, tay nhỏ bé còn dùng sức đi xả người ta dây lưng, tiểu thái giám đầy mặt khúat nhục, chính ai giầy dụa.

“Đại hoàng huynh...”

Tần Kinh Vũ không tình nguyện hoá một tiếng, mắt thấy sẽ thực hiện được, làm sao khẳng như vậy buông tha cho, tâm niệm vừa động, bay thẳng đến hẳn khổ hạ sờ soạn.

Nhìn không tới, tổng có thể lấy ra cái đại khái đến!

Cổ tay căng thẳng, bị thiếu niên chặt chẽ bắt lấy, thanh âm ghen ngào: “Điện hạ... Ngươi làm cho ta chết đi...”

Tần Kinh Vũ nhú mày: “Tử cái gì tử!”

Nhĩ sau có rất nhỏ tiếng gió, áo đột nhiên bị nhất cổ lực đạo hướng nhắc tới nhất túm, sinh sôi đem nàng xả đi qua.

“Hảo oa, ngươi mẫu phi nói ngươi ở trong phòng tĩnh dưỡng, nguyên lai đúng là làm loại này hoạt động!”

Trong lúc nhất thời, mặt sau mấy người cũng bước vào ốc đến, tề loạt loạt xúm lại.

“Đại hoàng huynh, người hãy nghe ta nói, ta không làm chuyện xấu, ta là ở giúp Yến nhi kiểm tra ——” Tần Kinh Vũ gặp đại thể đã mất, chỉ phải quay đầu giải thích, “Yến nhi trên người cũng ra bệnh sởi, ta chính cho hắn xem đầu, hắn mặt bạc, ngưng ngưng...”

“Ra bệnh sởi? Hội lây bệnh không?” Tần trạm đình chạy nhanh buông tay lui ra phía sau.

Tần Kinh Vũ thật mạnh gạt đầu: “Đương nhiên hội lây bệnh! Ta mới ra quá, là thực thể, không sợ; các người mau đi ra, này bệnh lợi hại rất, muốn làm không tốt sẽ chết nhân!”

“Người chết?”

Tần Chiêu ngọc sợ tới mức hét lên một tiếng, ném trong tay hòm liên hướng ra ngoài chạy.

Tần hưng lan mặt không đổi sắc, mỉm cười: “Một khi đã như vậy hung hiểm, Tam Hoàng đệ người cũng không cần ngốc ở trong này, vẫn là tìm Thái y đến xem đi.”

Người này tỉnh, quản nhiều như vậy làm sao!

Tần Kinh Vũ âm thầm nguyên rửa, vẻ mặt tươi cười: “Nga, hảo, các người trước đi ra ngoài, ta thu thập hạ, lập tức sẽ.”

Khuyên can mãi, cuối cùng thấy được hai người ra bên ngoài dời bước, Tần Kinh Vũ chụp vỗ ngực, vừa muốn nhả ra khí, cửa vẫn hậu không nhúc nhích bóng người cũng là cất bước tiến vào.

“Tam điện hạ, ta khi còn bé ra quá bệnh sởi, cũng là thực thể, làm cho ta lưu lại hỗ trợ đi.”

Lâm tĩnh, nàng cùng hắn kiếp trước có cừu oán sao, này hội hảo có chết hay không thoát ra đến!

Hỗ trợ, làm trở ngại chứ không giúp gì!

Phiêu liếc mắt một cái co rúm lại ở góc tường thiếu niên, nhất thời hưng trí đã rồi.

Cũng là, muốn thực nhìn thân thể hắn, dài lỗ kim không nói, này chủ tớ hai người về sau còn như thế nào ở chung...

Nhìn trước mặt nghiêm trang lâm tĩnh, nhãn châu chuyển động, nảy ra ý hay: “Vây phiền toái người, ta nơi này có nhất hộp chuyên môn chống bệnh sởi thuốc mỡ, người cấp Yến nhi chà chà, ta bồi hoàng huynh nhóm uống trà nói chuyện phiếm đi!”

Đem mẫu phi hôm qua đưa chính mình khu vẫn chỉ ngựa thuốc mỡ hướng lâm tĩnh trong tay nhất tắc, lại hạ giọng nói: “Yến nhi trời sanh tính thẹn thùng, người nhất định phải đề lại hắn, ta mẫu phi nói, phải quần áo tần trừ, toàn thân toàn bộ mặt lần, mới vừa rồi khỏi hiệu.”

Lâm tĩnh dù sao cũng là năm gần nhược quán, so với Yến nhi cao hơn nữa cái đầu, khí lực cũng lớn hơn rất nhiều, làm cho hắn đến làm việc này, chính mình chút không lo lắng.

Về phần nàng sao, một thân thoải mái, tiếp đón khách nhân đi cũng.

Đi đến cạnh cửa, không quên quay đầu một câu: “Đúng rồi Lâm huynh, thuốc này hiếm lạ rất, để cho cần phải nhớ rõ muốn trả lại cho ta!”

Lâm tĩnh gạt đầu thấp ứng, nhìn theo hoàng tử điện hạ nhóm đi xa, lập tức quan thượng cửa phòng, xoay người chống lại thiếu niên u quang lóng lánh hai tròng mắt.

“Yến nhi, lại đây chà được đi.”

Quyển sách từ tủ phát, thỉnh chờ đăng lại

39. Quyển 1 - Chương 39: Nay Đi Kinh Năm

Đầu hạ phong, từ từ theo ngoài cửa sổ thổi vào, sa liêm hơi hơi di động, dưới ánh mặt trời bị bám một tầng gợn sóng bàn vàng sáng.

Lại là một ngày nghỉ khóa, oa ở trong phòng, làm sao cũng không muốn đi.

Tùy ý phiên phiên ngày ấy lâm tĩnh phụng hàn dịch chi mệnh đưa tới làm cho nàng ôn tập bộ sách, hơn phân nửa lời không biết, cũng không có tranh minh họa cái gì, nhìn cũng là bạch xem.

Cách sa liêm, Tần Kinh Vũ ánh mắt ở trong viện tự do, đứng ở xanh biếc chi đầu, tâm thần không chừng.

“Điện hạ, uống trà.”

Nhữ nhi thân mới tỉnh phục sức, tinh thần chấn hưng, đầy mặt vui mừng, thật cẩn thận dâng trà đến.

Nói thật, có thể ở nội điện hầu hạ cung nhân, bất luận nam nữ, tướng mạo đáng người đều sẽ không kém, đã nói nhữ nhi đi, mây rậm mắt to, ngũ quan thập phần đoan chính, bất quá, cùng người nhất so với, lập tức liền cấp so không bằng.

Tần Kinh Vũ bưng lên nhấp một ngụm, lá trà phóng nhưng thật ra hoàn hảo, chính là có một chút nóng.

Xét thấy từ trước thế mang đến thói quen, nàng thích đậm trà, hơn nữa luôn chờ thủy ôn hơi lạnh thời điểm mới uống.

Lại cứ này nhữ nhi liền sơ ý, nhớ kỹ này, không nhớ được cái kia, không giống người ta, chỉ cần nói qua một lần, liền ghi nhớ trong lòng, làm đứng lên liền cùng buổi sáng rời giường ban đêm ngủ giống nhau tự nhiên...

Nhất niệm điểm, Tần Kinh Vũ cười khỏ, cau mày, đem nước trà nuốt đi xuống.

Bóng người vội vàng chạy tới, phúc thân hành lễ, là hổ phách: “Điện hạ, nương nương thỉnh người hảo hảo giả dạng, đi qua chính điện, nói là đến đây khách quý.”

Lại có khách nhân đến?

Này một trận, đồ thật sự là náo nhiệt .

Tần Kinh Vũ chậm rì rì chải đầu thay quần áo, sửa sang lại xong, mang theo nhữ nhi bước đi ra cửa, vừa đi vừa là buồn bực, hổ phách làm việc chíp bông táo táo , sơ cái đầu đem nàng da đầu đều xả đau .

Thói quen dưỡng thành, cách kia thiếu niên, cái gì đều không thích hợp...

Không thích hợp nhân, không chỉ nàng một cái.

Xa xa chỉ thấy, Mục Vân Phong thái độ khác thường, mang theo liên can cung nữ nội thị đứng ở chính điện đại môn khẩu, vừa thấy nàng lại đây, mặt mày hớn hớn, thân thủ sẽ khiến nàng.

“Vũ nhi đến đây, tối hôm qua ngủ như thế nào? Khẩu vị nhiều không?”

“Hồi mẫu phi, đều hảo.”

Mục Vân Phong ngón tay xoa của nàng hai gò má, hí mắt cười nói: “Vũ nhi làm tốt lắm, cái kia Yến nhi, ta vẫn lo lắng, sớm nên làm đi rồi, còn lưu vị trí làm cái gì? Cho dù hần phải về đến, cũng không có thể lưu hần tại bên người .”

Tần Kinh Vũ cúi mâu cười khê: “Mẫu phi không cần quan tâm, Yến nhi chuyện, ta có chừng mực ...”

Kia một ngày thoát khổ nghiệm thân không có kết quả, chính mình kéo hoàng huynh hoàng đệ ở chính điện vui chơi giải trí, tán phiếm luận , thật vất vả đem ba người cung tống xuất môn, lại đợi sau một lúc lâu, lâm tĩnh mới cảm còn thừa thuốc mỡ, khoan thai đến chậm.

Theo hần theo như lời, kia thiếu niên xoay nhãn nhớ niết, vừa khóc lại náo, ép buộc lợi hại, hần cũng là mất rất lớn kinh, chỉ kém đem đánh choáng váng, mới miễn cưỡng đem thuốc mỡ chà hoàn.

Bất luận nàng như thế nào nói rõ ám dụ, nói bóng nói gió, lâm tĩnh thủy chung không hề kinh ngạc, sắc mặt như thường.

Nói cách khác, là nàng suy nghĩ nhiều, Yến nhi thật là cái thái giám, như giả bao hoán.

Ông trời, chỉ thiếu chút nữa, chính mình liền bắt điệu của hắc quần, gần gũi đối mặt cái kia khủng bố chỗ thiếu hụt bộ vị...

Đêm đó, nàng vẫn nôn khan, ngay cả mặt đều phun ra.

Một đêm đi qua, tái kiến Yến nhi, đã là tái nhợt suy nhược, hình dung tiêu tụy, tiêu tụy ít đã lớn hình.

Ánh mắt chống lại, thiếu niên đôi mắt trong suốt, lại trống rỗng, bên môi tươi cười hèn mọn, ẩn ẩn mang theo một tia chua xót.

Xác thực, ngăn cách mằm móng một khi mai phục, ngộ thổ tắc sinh, thấy gió liền dài, đảo mắt tựa thành che trời đại thụ, rốt cuộc không có cách nào khác trở lại từ trước, cho dù là thẩm tra hắc trên người không có vấn đề, nàng cũng không có cách nào khác lại hoàn toàn tín nhiệm, nửa phần không nghi ngờ.

Cho nên, nàng cắn răng một cái, gọi thái giám tổng quản cao dự, điệu đến như nhi bên người hầu hạ, mà Yến nhi, còn lại là làm cho cao dự báo cho biết hắc trong nhà biến cố, cho hắc nhất bút bạc, hồi Linh Nam lão gia vội về chịu tang, tang giả định làm một nguyệt, trở về sau, tức là điệu đi ngoại điện, biếm vì tạt dịch thái giám.

Kia bút bạc, số lượng xa xa vượt qua tưởng tượng, cũng đủ hắc bên ngoài an cư lập mệnh, cả đời giàu có.

Đổi làm là chính mình, đánh chết cũng không hội rồi trở về...

“Tưởng cái gì đâu?”

Cước bộ khinh động, tiếng gió thấp khởi, vi hạt bàn tay ở trước mặt vung, hé ra tươi cười sáng lạn khuôn mặt tuần tú ánh vào mi mắt.

Tần Kinh Vũ phục hồi tinh thần lại: “Lôi Mục Ca? Sao ngươi lại tới đây?”

Lôi Mục Ca hai tay giao nhau ôm ở trước ngực, buồn cười nhìn nàng: “Nghe nói ngươi gần nhất lại bị bệnh, ta đến xem ngươi, nga, trên mặt hồng hồng, khí sắc cũng không tệ lắm thôi...”

Vừa nói, một bên thân thủ lại đây, niết thương của nàng khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tần Kinh Vũ nghiêng đầu tránh thoát, lập tức một cước hướng hắc đầu gối đá đi: “Ta cũng không phải đại hoàng tử, sờ cái gì sờ!” Đối với người khác có thể ra vẻ ốm yếu, trang giả vờ giả vịt, duy độc ở hắc cùng Yến nhi trước mặt, bản tính tấn hiển, căn bản không cần đáng vẻ kịch cỡm.

Nha, Yến nhi...

“Ngươi —— ”

Lôi Mục Ca thân hình xoay tròn, tránh đi của nàng khoa chân múa tay: “Tiểu quỷ, tấn nói hươu nói vượn, ta còn muốn như thế nào giải thích, ta và ngươi đại hoàng tử, thanh trong sạch bạch, không kia hồi sự!”

“Ha ha, giấu đầu lòi đuôi.” Tần Kinh Vũ cười nhạt, hướng trong điện chung quanh nhìn xung quanh, không phải nói có khách người đến sao, như thế nào trong điện không có một bóng người, ngay cả mẫu phi một hàng đều chẳng biết đi đâu?

Lôi Mục Ca đi theo nàng phía sau, đi một chút ngừng ngừng: “Uy, ngươi ở tìm ai?”

“Mẫu phi bảo ta đi ra ngoài đón khách nhân...”

“Không cần thôi lại.” Ông tay áo bị nhân giữ chặt, nghe được hắc bật cười: “Chẳng lẽ ta bộ dạng không giống khách nhân?”

Hắc chính là khách nhân?

Tần Kinh Vũ vi giật mình dưới, lúc này hiểu được, trách không được, mẫu phi như thế hưng sư động chúng, nguyên lai là này trong cảm nhận tốt nhất con rể chọn người quang lâm giá lâm!

Nói trở về, tiểu tử này lông mi là lông mi, ánh mắt là ánh mắt, bộ dạng thực khá tốt, tuy rằng là luyện võ người, cũng không hiển tục tăng, tính tình cũng rất hảo, chỉ tiếc, hắn đã muốn bị cái kia kiêu man trưởng công chúa Tần Phi Hoàng điều động nội bộ.

Quấy đục thủy, làm tiểu tam chuyện tình, nàng tạm thời còn không có gì hứng thú...

“Như vậy không chuyên tâm, lại suy nghĩ ai?”

Tần Kinh Vũ chỉ tiết bấm báo: “Nhớ người.”

Lôi Mục Ca nghe được tươi cười rạng rỡ, kéo nàng ở hoa mạn tiền ngồi xuống, thon dài ngón tay thuận tiện câu một chút của nàng tiểu mũi: “Coi như có điểm lương tâm, cũng không uống ta đặc biệt tiến cung đến xem người.”

Làm nàng là ba tuổi tiểu hài tử sao?

Tần Kinh Vũ chu miệng thối lui một chút: “Ta không tai không bệnh, ai hiếm lạ người tới xem!”

“Nhìn xem, mới khích lệ người một câu, người liền cái đuôi kiêu lên trời!”

Lôi Mục Ca bàn tay to nắm ở cửa nàng bả vai, đem nàng xả trở về: “Ta vì tiền này Minh Hoa cung, đi trước nghe xong bệ hạ dạy bảo, lại đi bái kiến Thái Hậu, tha thật lớn phần công mới ngồi ở người trước mặt, người thế nhưng hoài nghi thành ý của ta?”

“Không hoài nghi, không hoài nghi!” Hắn cao như vậy đại cường tráng, một bàn tay là có thể đem nàng ném tới nóc nhà đi lên, trừ bỏ thuận theo, nàng còn có thể như thế nào? Bị khi dễ cảm giác, xa không có khi dễ nhân cảm giác hảo!

Tần Kinh Vũ vỗ vỗ hai gò má, rất chút buồn bực không vui: “Nói đi, tìm ta chuyện gì?”

Lôi Mục Ca buông tay, ánh mắt cẩn thận đoan trang của nàng ngũ quan, nhẹ nhàng cười: “Kỳ thật, cũng không có gì...”

Thuần xuyên cửa ? Thiên tài tin tưởng.

Tần Kinh Vũ liếc nhìn hắn một cái, buồn thanh nói: “Có chuyện liền giảng, có rắc thì phóng; không nói đánh đổ, hồi ốc ngủ!”

Lôi Mục Ca tươi cười vi liễm, đáy mắt hiện lên một tia không tha.

“Bệ hạ cố ý làm cho ta đi tây bắc trong quân lịch lãm, theo tầng dưới cùng làm khởi...”

“Nga, này ta biết.” Tần Kinh Vũ gật gật đầu, bắt khóa án mấy thượng hoa quả tươi, tùy tiện ở ống tay áo thượng lau hạ liền nhét vào miệng, hàm hồ nói, “Chúc mừng người, thánh ân mệnh mong cuộn cuộn, tiền đồ vô lượng!”

“Ngày mai sáng sớm bước đi...”

Lôi Mục Ca kể tiếp một câu, làm cho nàng suýt nữa đem hột nhất tịnh nuốt vào: “Năm năm trong vòng, không đáng trở về.”

Kia tâm tình, giống như bị nhân vào đầu đánh nhất buồn cơn, nháy mắt giật mình lảng, ghen khuất khôn kể. Quyển sách từ thủ phát, thỉnh chớ đăng lại!

40. Quyển 1 - Chương 40: Hiền Tế Tới Cửa

Ban đêm, hơi cảm giác mát vi gió thổi qua cung tường mái cong.

Minh Hoa trong cung, chủ điện thiên thất đèn cung đình đều thấp sáng, ánh lửa minh diễm, ả ả có bóng người xuyên qua chạy.

Đại Hạ vương hưởng tam hoàng tử Tần Kinh Vũ vừa được mười hai tuổi, đầu một hồi ở tấm cung bãi rượu thiết yến, chiêu đãi khách nhân, hơn nữa, là chiêu nghi nương nương Mục Vân Phong tự mình nghênh vào cửa đến khách quý.

Yến hội bắt đầu, cung nữ vừa vừa lên đồ ăn xong, Mục Vân Phong tức là bình lui người bên ngoài, chính mình cũng mượn cớ rời đi, ý định cấp hai người chế tạo một chỗ cơ hội.

Tần Kinh Vũ xem ở trong mắt, thật không hiểu nói như thế nào nàng mới tốt, vị này mẫu phi, thật sự là loạn điểm uyên ương, xen vào việc của người khác.

Lắc lắc đầu, lại gấp một khối huân thịt ở Lôi Mục Ca trong bát: “Đừng cọ xát, mau ăn mau ăn, để cho cửa cung muốn đóng!”

Lôi Mục Ca nhìn chính mình trong chén chồng chất như núi thức ăn, dở khóc dở cười: “Người liền cứ thế cấp đuổi ta đi? Năm năm đâu, ước chừng có năm năm đều không thấy được ta...”

Tần Kinh Vũ dừng tay, chính đứng đắn kinh nhìn phía hấn: “Chính là, vừa đi chính là năm năm, người như thế nào bất hòa đại hoàng tử định rồi thân lại đi?” Đây triều đại quy củ, nam tử muốn được rồi quán lễ mới có thể cáo miếu cưới vợ, giống hấn như vậy tuổi, nhiều nhất chính là cái đính hôn .

“Khụ khụ, lại tới nữa, người đứa nhỏ này, như thế nào luôn nhìn thẳng chuyện này không để ——” Lôi Mục Ca một bên cười, một bên thân thủ đi nhu đầu nàng phát, “Theo ta nói thật, người thực như vậy tưởng ta làm người tỷ phụ?”

“Bình thường bàn, ra vẻ theo ta không gì lợi hại quan hệ, bất quá, ta thật sự nghĩ không ra, người nếu không cưới ta đại hoàng tử còn có thể thú ai? Nga, không, là còn dám thú ai?”

Triều đình cao thấp, trong cung ngoài cung, ai không biết trưởng công chúa Tần Phi Hoàng tâm nghi tướng quân công tử Lôi Mục Ca? Chậc chậc, nam tài nữ mạo, đại Hạ vương hưởng từ trước tới nay nhất trời đất tạo nên môn đăng hộ đối một đôi bích nhân.

Nàng dám nói, Lôi Mục Ca nếu dám can đảm khác thú, Tần Phi Hoàng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ!

Lôi Mục Ca cười nhẹ: “Ta cũng không cấp, người hạt thao cái gì tâm? Không nói này , đến, theo giúp ta uống một chén đi.”

“Hảo.”

Tần Kinh Vũ buông trong tay vừa cầm một nửa lỗ nước tương vệt, vui tươi hớn hở đi đoan án mấy thượng chén rượu.

Thực án thượng, trừ bỏ phong phú đồ ăn thức, còn có nhất hồ tốt nhất nho xuân, đó là lần trước ứng phó tỷ thí đêm tham ngự rượu diếu, mượn gió bẻ măng mang đi ra vật kỷ niệm.

Cũng đừng nói, trải qua kia một hồi ăn uống phiêu đồ tỷ thí, nàng tửu lượng sở trường, thường thường ôm bầu rượu trộm mân mấy khẩu.

“Nhìn người, ăn tướng thực kém, miệng đầy đầy tay đều là du.”

Lôi Mục Ca đề lại tay nàng lưng, theo bên hông lấy ra trương khăn lụa đến, cấp nàng nhẹ nhàng lau lau, đáy mắt tràn đầy sủng nịch: “Khác vài vị diện hạ ăn cái gì đều là tư nhĩ nhận văn , liền người như vậy thô lỗ, giống con mèo hoa nhỏ...”

Tần Kinh Vũ nhoáng lên một cái vàng óng ánh sáng bóng vệt chân, cười to: “Cũng không phải nữ nhân, như vậy rụt rè làm sao?”

Lôi Mục Ca rũ mắt xuống mâu, chậm rì rì giúp nàng lau khô tịnh, vẻ mặt chuyên chú, nhất cử nhất động đều đẹp mặt đòi mạng.

“Người nếu nữ nhân... Ta liền thủ người không đi .”

“Gi?”

Tần Kinh Vũ ngơ ngác ngửa đầu nhìn hấn, chính mình không có nghe sai đi, tiểu tử này đang nói cái gì!

“Không có gì, uống rượu đi!”

Lôi Mục Ca tự cổ tự ngã một ly, nhìn chén trung ánh sáng màu thâm nùng rượu ngon, mặt lộ vẻ kinh hãi: “Rượu nho?”

“Đúng vậy, đây là tốt nhất nho xuân.”

Này triều đại, rượu nho cập kì sản xuất kỹ thuật là vừa vừa rồi từ qua lại thương lữ truyền bá tiến vào, trừ bỏ đại hạ hoàng cung đều biết đàn trên quý ở ngoài, dân gian chưa thông dụng, sở hiện rất ít, cũng khó trách hẳn có này biểu tình .

Mấy chén hạ đồ, Tần Kinh Vũ đến đây men say, nhú mồm nói: “Ta nói cho người, này chén rượu không đúng, uống rượu nho, muốn dùng cao chân thủy tinh chén mới được...”

“Thủy tinh chén? Kia là cái gì?”

Ách, nói sai nói !

Tần Kinh Vũ choáng váng đầu che miệng: “Thủy tinh chén, chính là... Chính là Dạ Quang chén.”

“Dạ Quang chén?” Lôi Mục Ca buồn cười nói, “Này Thanh Đồng rượu tôn cũng tốt lắm a, vì sao phải dùng Dạ Quang chén đâu, có cái gì chú ý sao?”

“Đương nhiên là có chú ý ! Cái kia, cổ nhân vân —— ”

Tần Kinh Vũ thi hứng quá, rung đùi đắc ý niệm: “Nho rượu ngon Dạ Quang chén, dục ẩm tỳ bà lập tức thúc giục...”

Niệm đến mặt sau, thanh âm dần dần thấp đi xuống, trong lòng ê ẩm , cư nhiên sinh ra một chút không tha đến.

Lôi Mục Ca liên tục gật đầu, vỗ đùi nói: “Này thi viết hảo, phải biết nho rượu ngon làm đỏ tươi sắc, tu mi nam nhi ẩm chi, không khỏi hào khí không đủ. Nho rượu ngon thịnh nhập Dạ Quang chén sau, tửu sắc liền cùng máu tươi bình thường không khác, uống rượu giống như ẩm huyết, hào khí cho vân, chẳng phải tráng tai!”

Nhìn nhìn nàng, vừa cười nói: “Đây là người làm thi sao, thực tại không sai a, hạ hai câu là cái gì?”

Tần Kinh Vũ lười giải thích, ngậm nói: “Túy nằm sa trường quân dừng cười, xưa nay chinh chiến mấy người trở về.”

“Túy nằm sa trường quân dừng cười, xưa nay chinh chiến mấy người trở về...” Lôi Mục Ca thì thào lặp lại, lạ mặt hướng tới, nhất ngữ đầu nâng cốc quán hạ.

Tần Kinh Vũ cũng không cam yếu thế, cùng hẳn một ly tiếp một ly, uống lên cái thống khoái.

“Uy , Lôi Mục Ca —— ”

“Như thế nào luôn kêu tên của ta? Kêu Lôi ca...”

“Lôi ca? Ha ha, như thế nào nghe qua giống Thiên Lôi...” Tần Kinh Vũ khinh thường cười to, “Thật sự là khó nghe đã chết!”

Lôi Mục Ca cũng nhin không được cười: “Vậy kêu Mục Ca, như thế nào?”

“Đi, chờ người trở về, ta gọi người Mục Ca.”

Tần Kinh Vũ gật đầu đáp ứng , hảo có chết hay không chụp thượng đầu vai hẳn: “Người phải đáp ứng ta, đừng ở trên chiến trường thiếu cánh tay gãy chân, ta cũng không tưởng...”

Lôi Mục Ca thấu lại đây, tuần mục mê ly, đan môi phiêu hương: “Không nghĩ cái gì?”

“Không nghĩ... Không nghĩ...” Nhất thời cũng không biết chính mình muốn nói cái gì, chỉ phải thôi hẳn một phen, lớn tiếng kêu la, “Ai, người đừng tựa vào ta trên người, trọng đã chết! Cửa cung sẽ đóng, người đi mau !”

“Ân, ta cái này đi.”

Lôi Mục Ca lắc lắc lắc lắc đứng dậy, đi đến cạnh cửa, bỗng nhiên quay đầu, đứng đắn nói: “Ta đi rồi sau, người tốt hảo học bài, đừng gây chuyện khắp nơi, biết không?”

Tần Kinh Vũ thân mình xanh tại án thượng, không kiên nhẫn vẫy tay: “Đã biết.”

“Đối lão sư muốn khách khí, không cho phép lại trêu cợt hần...”

“Hảo.”

“Đặc biệt ở ngoài cung, gặp chuyện không cần thể hiện, nhớ lấy chính mình thân phận...”

“Ân, ta hiểu được.”

“Còn có...”

Tần Kinh Vũ phiên cái xem thường, rốt cục bùng nổ: “Lôi bà bà, người muốn hay không đem ta đóng gói cùng nhau mang đi?”

Lôi Mục Ca gật đầu, nhếch miệng cười to: “Người là ta con giun trong bụng sao? Đây đều biết nói! Ha ha ha...”

Nhìn hần đi lại mơ hồ, càng chạy càng xa, Tần Kinh Vũ Tâm đầu run lên, một câu căn bản không trải qua đầu óc, liền như vậy hô đi ra ngoài.

“Lôi Mục Ca, người cũng phải đáp ứng ta một sự kiện.”

“Cái gì?”

“Người ở quân doanh lý, nhất định phải thủ thân như ngọc, nếu không... Ta với người tuyệt giao.”

Lôi Mục Ca đánh cái rượu cách, không có miệt mài theo đuổi, chỉ cười to gật đầu: “Tuân mệnh, điện hạ.”

Ánh trắng như nước, lời thề như gió, gột rửa như có như không nổi buồn ly biệt.

Đen kịt cung tường hạ, có hai đạo nhân ảnh xa xa đứng thẳng, được nghe lời ấy, nhìn nhau cười.

Lão nhân tiếng nói thanh mại, trung khí mười phần: “Đây là người cho ta xem xét ngoại tôn nữ tử?”

Mục Vân Phong hỉ không tự kìm hãm được: “Đúng vậy, phụ thân, hần gọi Lôi Mục Ca, năm vừa mới mười sáu, văn võ song toàn, là đại tướng quân lôi lực con trai độc nhất.”

“Ân, thoát nhìn là không sai, bất quá —— ”

Lão giả dừng hạ, nhìn phía chính mình phía sau lạnh lùng cao ngạo thiếu niên, không phải không có tiếc hận nói, “Ta mang đến này, lại làm sao bây giờ đâu?”

41. Quyển 1 - Chương 41: Tam Kiện Lễ Vật

Yến nhi khiển cách, Lôi Mục Ca cũng đi rồi, nguyên bản thoải mái tự tại tại cuộc sống, làm như đột nhiên gian sập xuống một góc, khúc chung nhân tản, trống không chống đỡ, hơn nữa tịch mịch nhằm chán thời điểm, trong lòng khó tránh khỏi tưởng niệm được ngay.

Ở buồn bực mấy ngày sau, rốt cục nghĩ thông suốt, cũng thế, thiên hạ đều bị tàn chi buổi tiệc, nàng cũng nên tiếp tục chính năng tu hành .

Sống phóng túng không học vấn không nghề nghiệp chính là mặt ngoài, trên thực tế, nàng cũng không muốn làm cái nhu nhược vô dụng nhân, này thân mình thể chất chịu hạn, không thể tập võ, như vậy, nếu muốn cường đại, bước đầu tiên, phải còn thật sự học tập tri thức, chặt chẽ chú ý tình hình chính trị đương thời...

Vì thế, đi học nếu không nghịch ngợm gây sự, làm bộ như buồn ngủ đồng thời, mắt xem lục lọi tai nghe bát phương, cái tự không lậu ghi nhớ hàn dịch sở giảng nội dung, càng nghe càng là chắc chắn lấy làm kỳ, Lôi Mục Ca nói không sai, đừng nhìn lão nhân này cũ kỹ cổ hủ, trong bụng thật đúng là có hóa.

Không có việc gì thời điểm, còn lại là ôm Yến nhi lưu lại mấy đại bản tự thiếp, tự hành nghiên tập, thông hiểu đạo lý, lại thường thường hỏi hạ nhữ nhi hoặc là hổ phách, kể từ đó, lại nhận biết rất nhiều chữ lạ, mặc dù tiến bộ thông thả, nhưng có thắng cho vô, cũng cảm vui mừng.

Duy nhất không bảo an, là mỗi lần đi từ vân cung hướng Thái Hậu Chu thị thỉnh an, đáy lòng không yên do sinh.

Tổng cảm thấy vị này hoàng tử mẫu ánh mắt khác thường, nhất là nàng một mình đối mặt thời điểm, luôn lôi kéo tay nàng, cố ý vô tình hỏi của nàng công khóa bài tập cùng cuộc sống khởi cư, biểu hiện thật là thân thiết, đối với của nàng trả lời lại phản ứng thần nhiên, không hề làm.

Đầu đầu muốn đau, cũng không tưởng ra bản thân làm sao ra bại lộ, chỉ phải từ bỏ, yên lặng xem xét.

Này ngày ngự thư phòng đi học xong, trừ bỏ tuổi nhỏ Tần Chiêu ngọc ở ngoài, còn lại ba vị hoàng tử bị lĩnh vào Vị Ương cung, nhận hoàng đế Tần Nghị triệu kiến.

Xuất môn thời điểm, tần trạm đình cùng tần hưng lan mặt mang tươi cười, thần thái sáng láng, chỉ Tần Kinh Vũ rầu rĩ không vui.

Tần trạm đình quay đầu liếc nhìn nàng một cái, cười ha ha: “Tam Hoàng đệ, ngươi khả cẩn thận rồi, nếu ở khuyết phi điện nghe hướng còn ngủ gà ngủ gật, phụ hoàng chuẩn không tha cho ngươi!”

Tần hưng lan lạnh nhạt cười nói: “Này thật là cái vấn đề, nếu không, làm cho mục phi nương nương nấu điểm nâng cao tinh thần canh cho ngươi uống?”

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, khổ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hoán nhữ nhi dời bước mà đi.

Dùng đạo dài lâu, hai người yên lặng đi tới, chợt nghe trên đỉnh tiếng gió đột nhiên khởi, tuy rằng rất nhỏ, lại lọt vào tai rõ ràng.

Tần Kinh Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, cung trên tường bích nhân lóng lánh, một đạo mạnh mẽ bóng đen chỉ dừng lại một cái chớp mắt, đó là xoay người phi bình thường xẹt qua, lập tức ẩn thân không thấy.

Trong phút chốc, trên người lạnh, tóc gáy dựng thẳng lên.

“Nhữ nhi, kia là cái gì?”

Nhữ nhi theo nàng ngón tay phương hướng, lẳng lẳng hướng thượng xem: “Điện hạ, không có gì a.”

“Nga, đại khái là ta nhìn lầm rồi.”

Tần Kinh Vũ cúi đầu, gần nhất tâm sự thật mạnh, giấc ngủ không tốt, đều xuất hiện ảo giác sao?

Vừa rồi, nàng cơ hồ nghĩ đến chính mình thấy một cái sói...

Liên thanh thở dài trở lại Minh Hoa cung, còn không có vào cửa, chỉ thấy cung nhân nội thị đều xa xa lập ở ngoài điện, trong đại điện bỗng nhiên nhiều ra một đạo gây thân ảnh, đang cùng Mục Vân Phong cúi đầu nói chuyện với nhau.

Mục Vân Phong vừa thấy kia cửa đại điện bồi hồi thiếu niên, gương giọng kêu lên: “Vũ nhi, mau tới đây gặp qua ngoại công!”

Ngoại công? Nổi tiếng thiên hạ thần y mục thanh?

Tần Kinh Vũ vui mừng quá đổi, chạy nhanh nhất lưu chạy chậm bốn vào cửa đi, quỳ lạy dập đầu: “Vũ nhi gặp qua ngoại công.”

Mục thanh một thân màu xanh trường bào, dưới chân là song giày vải, khuôn mặt tuần tú, râu tóc hoa râm, uy nghiêm trung mang theo hiền lành, cười tủm tỉm phù nàng đứng lên: “Vũ nhi lại dài cao, còn béo, xem ra, ngươi nương đem ngươi chiều cổ không sai!”

Tần Kinh Vũ đối vị này ngoại công vừa thấy liền thích, chút bất giác xa lạ, kéo cánh tay hắn cười nói: “Mẫu phi làm nhiều được canh thuốc bổ cho ta ăn , ta đều ăn ngấy , vừa nghe kia vị thuốc liền buồn nôn. Ngoại công, của ta bệnh sớm tốt lắm, cũng không thể được không cần lại ăn...”

“Hảo cái gì hảo!” Mục Vân Phong nhíu mày, thấp giọng quát lên, “Bên ta mới còn tại với người ngoại công nói đi, này mất trí nhớ chứng, thật không hiểu năm nào tháng nào mới có thể khôi phục nguyên trạng?”

Tần Kinh Vũ tâm đầu nhất khiêu, tránh đi mục đích đầu đến ánh mắt, ngượng ngùng cười nói: “Cái kia, mẫu phi đừng lo lắng, ta hiện tại không phải hảo hảo thôi, nói không chừng quá một trận liền nghĩ tới.”

“Vũ nhi, bắt tay thân lại đây, làm cho ngoại công cho người xem xem.”

Mục thanh sắc mặt nghiêm túc, ra lệnh một tiếng, Tần Kinh Vũ đành phải ngoan ngoãn bắt tay thân đi qua, làm cho hắn bắt mạch kiểm tra.

Hoàn hảo, mục thanh xem kỹ sau một lúc lâu, cũng không phát hiện có gì dị thường, đối mục phi dặn vài câu, lại quay đầu trở về, ngạc nhiên nói: “Vũ nhi mới vừa rồi ở cửa điện ngoại liên thanh thở dài, ra sao đạo lý?”

Tần Kinh Vũ do dự hạ, buồn bực nói: “Không biết sao, phụ hoàng làm cho ta về sau cùng hai vị hoàng huynh một đạo, mỗi cách ba ngày phải đi khuyết phi điện nghe hướng.”

Mục Vân Phong lấp bắp kinh hãi: “Đây là người phụ hoàng chính mồm nói sao?”

Tần Kinh Vũ gật đầu: “Đúng là.”

Mục Vân Phong gấp đến độ đi qua đi lại, lo lắng lo lắng: “Nghe hướng tham chính, không phải muốn đem Vũ nhi xảy ra ngôi vị hoàng đế tranh đoạt mặt bàn thượng sao? Cha, người nói này khả như thế nào là hảo?”

Tần Kinh Vũ thấy nàng sắc mặt trắng bệch, hơi có chút cho tâm không đành lòng: “Mẫu phi đừng vội, ta biết chính mình nên làm như thế nào, ta chỉ là có điểm phiền việc này, cũng là không lo lắng.”

Nếu thật sự là cấp nhị vị hoàng huynh đương đương làm nền, cũng là thôi, mấu chốt là, Tần Nghị tuyên bố việc này khi công bằng đối xử bình đẳng thái độ, làm cho nàng thực tại cân nhắc không ra, thật sự muốn làm không hiểu vị này phụ hoàng rốt cuộc là nghĩ như thế nào .

Hơn nữa, ẩn ẩn cảm giác, việc này cũng không ngẫu nhiên, cố gắng cùng Thái Hậu đối chính mình thái độ có liên quan, loại này bị tính kế cảm giác, thập phần không tốt.

Mục thanh dù có hứng thú xem nàng, cao thấp đánh giá sau một lúc lâu, khen ngợi cười: “Vũ nhi tính tình dù phát trầm ổn , văn phong, người cũng đừng quan tâm .”

Mục Vân Phong nhắc tới tâm hơi chút buông, thở dài: “Vũ nhi, người muốn tự giải quyết cho tốt.”

Tần Kinh Vũ thận trọng gật đầu: “Ta sẽ , mẫu phi.”

Đưa mắt nhìn phía ngoài cung, cao cao khuyết lâu, trọng như núi loan, trên ngọn cây đã có hạ thiên đánh trống reo hò, tiếng kêu bén nhọn. Tương lai lộ, không phải chính mình trong tưởng tượng như vậy đơn giản, là nên làm chút cái gì ...

Chính thất thân, lại nghe Mục Vân Phong xem thường lời nói nhỏ nhẹ nói: “Cha, người cũng khó đến một chuyến, nhất định phải ở lâu mấy ngày nay tử.”

Mục thanh lắc đầu cười nói: “Thiên đã nhập hạ, ta còn muốn tiến đến Đông Hải bên cạnh lao chút hải mã hải đảm làm thuốc, xem thấy các người không có việc gì ta cũng yên tâm, quá mấy ngày nên khởi hành .”

Mục Vân Phong thở dài: “Thật sự là, người vừa mới theo phương bắc đến, này lại muốn đi...”

Tần Kinh Vũ cũng quyết miệng phụ họa: “Mẫu phi nói đúng, ngoại công nếu đến đây, sẽ ở lâu mấy ngày nay tử, Vũ nhi còn muốn theo người học điểm bản sự đâu, miễn cho tổng là bị người khi dễ.”

Mục coi trọng tình trờng, ngay cả chòm râu đều tùy theo phi lên: “Ai dám khi dễ bảo bối của ta ngoại tôn?”

Tần Kinh Vũ biến mếu máo, không nói chuyện, Mục Vân Phong dùng ngón liếc mắt một cái, cẩn thận cười lạnh nói: “Tiền một trận Vũ nhi ra cung ngoại, đại khái là lộ tài, cùng người nổi lên điểm xung đột, sau lại là Mục Ca kia đứa nhỏ cấp bình ổn xuống dưới.”

Nga, nguyên lai ngoại công còn không biết chính mình bị bắt cóc chuyện tình...

Tần Kinh Vũ cười cười, hoàn toàn thất vọng: “Đúng vậy, Lôi Mục Ca đã muốn giúp ta bãi bình.”

Mục Vân Phong thật dài thở dài nói: “Nếu Mục Ca luôn luôn tại Vũ nhi bên người thì tốt rồi, chỉ tiếc kia đứa nhỏ đi tây bắc quân doanh, muốn đã nhiều năm mới trở về...”

Mục thanh không cho là đúng nói: “Ta mục thanh ngoại tôn nữ, còn cần người bên ngoài đến bảo hộ sao? Hừ hừ, người đem ta lúc này cấp Vũ nhi mang tam kiện lễ vật đều lượng đi ra, hảo hảo nhìn xem, bảo đảm vạn vô nhất thất!”

Nghe nói có lễ vật, Tần Kinh Vũ nhãn tình sáng lên, một cái chớp mắt không nháy mắt nhìn Mục Vân Phong đi đến nội thất, chỉ chốc lát sau, đang cầm cái nho nhỏ vải dày bao vây đi ra.

“Mẫu phi, ta đến.” Tần Kinh Vũ cướp tiếp nhận đến, động thủ cởi mặt trên kết.

Bao vây mở ra, lộ ra nhất phương khéo léo ô hộp gỗ, dung tích hữu hạn, xem ra, cũng trang không bao nhiêu này nọ.

Này ngoại công hảo keo kiệt...

Tần Kinh Vũ một bên tưởng, một bên mở ra tráp: “Nha, đây là...”

Tráp nhất khai, trong không khí tràn ngập một cỗ thần nhiên được hương, nhưng thấy hạp lý nằm một cái trắng nõn được bình, có khác một quả to như vậy tối đen nhẵn, ẩn ẩn tản ra u lam quang mang.

“Cha, người chế ra bích linh đan?” Mục Vân Phong kinh hỉ kêu, đôi nhìn đến kia cái nhẵn, sắc mặt khê biến, “Phong ảnh giới? Đây là người hộ thân bảo bối, người đúng là muốn tặng cho Vũ nhi sao?”

Mục thanh gật đầu cười nói: “Nhìn người, ngạc nhiên, ta lại chưa cho ngoại nhân!”

Tần Kinh Vũ nghe được tỉnh tỉnh mê mê, cười mỉa nói: “Ngoại công, không phải nói tam kiện lễ vật sao, như thế nào nơi này chỉ có hai loại?”

“Người cho là người ngoại công tàng tư sao? Tam kiện chính là tam kiện, ngoại công giữ lời nói, không đánh lời nói dối, ha ha ha ——” mục thanh cười lớn, bỗng nhiên một tiếng thanh tiểu, thẳng trong mây tiêu.

” Ngân Dực, còn không mau đi ra, trông thấy của người tân chủ tử!”

42. Quyển 1 - Chương 42: Người Sói Ngân Dực

Bích linh đan, lấy dã sơn tham, cỏ linh chi, hà thủ ô, sông băng tuyết liên chờ quý báu dược liệu vì nguyên liệu, phụ lấy hoa lộ thanh tuyền tinh luyện mà thành, chính là đương kim chữa thương giải độc thuốc tiên, mục thanh cuối cùng nhiều năm, cũng liên luyện ra nho nhỏ một lọ, tổng số bất quá mười lạp.

Phong ảnh giới, từ ngàn năm huyền thiết chế thành, thoát nhìn phổ bình thường thông, dung mạo không sâu sắc, trên thực tế cũng là nhất kiện cực cụ lực công kích mini vũ khí, nguyên nhân ngay tại cho kia rộng thùng thình giới mặt, phía trên có nhất hình thú mặt đồ sùc, trong đó giấu giếm tam mai tế như ngư mao cương châm, chỉ cần mở ra giới vòng cái đáy cơ quan, lại nhẹ nhàng xoay tròn, uy kích độc cương châm lúc này tia chớp bắn ra, khả làm địch thủ không hề phòng bị, kiến huyết phong hầu, lập tức bị mất mạng.

Đây là trang ở ô hộp gỗ lý hai kiện lễ vật, về phần đệ tam kiện lễ vật ——

Là một người, một cái rõ ràng nhân.

Tần Kinh Vũ nhìn kia theo điện lương thượng đột nhiên nhảy xuống bóng đen, thực tại hoảng sợ.

Trước mắt thiếu niên đại khái mười bảy tám tuổi, dáng người cao gầy, cùng mục thanh giống nhau áo xanh giầy vải, tóc dài dùng bố mang tùy ý thúc khởi, lộ ra khoan khoan cái trán, mày rậm, mắt xếch, mũi cao thẳng, bích mâu thâm thúy, chĩnh khuôn mặt ngũ quan đoan chính, góc cạnh rõ ràng.

Làm cho Tần Kinh Vũ kinh ngạc không phải hấn hờ hững lạnh lùng vẻ mặt, mà là kia một tia nhìn quen mắt cảm giác.

Bọn họ, coi như ở nơi nào gặp qua...

Đúng rồi, phía trước một màn không phải ảo giác, mà là chân thật tồn tại, hấn, tại kia cao cao cung trên tường nhìn trộm quá chính mình!

Có thể làm cho nàng xem mơ hồ không rõ, kia xoay người đi trở về thân hình, thật sự là mau bất khả tư nghị, như thế khinh thân công phu, sợ là ngay cả Lôi Mục Ca đều là cảm thấy không bằng.

” Ngân Dực, đây là của ngươi tân chủ tử, của ta ngoại tôn... Ân, đương triều tam hoàng tử Tần Kinh Vũ.”

Mục thanh cau mày, lại lập lại một lần, bị gọi làm Ngân Dực thiếu niên không giống như hấn mong muốn tiến lên hành lễ, mà là lập ở một bên, lạnh như băng nhìn Tần Kinh Vũ, vẻ mặt cực kì khinh thường.

“Ta không đổi chủ tử, ngươi nếu không cần ta, ta trở về Bắc Lương đi.”

“Ngươi ——” mục thanh cảm giác trước mặt người khác mặt đại thất, có tí tức giận, ” Ngân Dực, ngươi này vong ân phụ nghĩa tiểu tử!”

Ngân Dực ngang đầu, thản nhiên nói: “Ta không phải vong ân phụ nghĩa, ngươi có bản lĩnh, ta đã nghĩ đi theo ngươi. Đây tiểu hài tử vóc dáng không ta cao, cũng không thấy có thể đánh quá ta, ta làm sao đi theo hấn?”

Tần Kinh Vũ nghe được ách nhiên thất tiểu, nguyên đến chính mình ở người khác trong mắt, chính là cái không đúng tí nào tiểu thí hài?

Gặp mục thanh sắc mặt không tốt, chạy nhanh khuyên nhủ: “Không có việc gì, ngoại công, ta có nhân hầu hạ, hấn vẫn là ở lại bên cạnh ngươi đi, ngươi vào Nam ra Bắc, nhiều nhân hỗ trợ cũng là không sai.”

“Ta không phải làm cho Ngân Dực hầu hạ ngươi, mà là...”

Bị Mục Vân Phong xả hạ ống tay áo, mục thanh thở dài, hướng kia Ngân Dực vẫy tay nói: “Quên đi, ngươi đi trước ngoài cung chờ ta, ta qua đi sẽ tìm ngươi.”

“Ta đây đi rồi.”

Ngân Dực gật gật đầu, một cái toàn thân, tay chân cùng sử dụng, đặng đặng vài cái liền đặt lên xà ngang, đảo mắt thượng đỉnh, ở cung trên tường cùng nhau rơi xuống, tức là biến mất không thấy.

Tần Kinh Vũ nhìn xem mắt choáng váng, khẽ gọi: “Thiên, này vẫn là người sao?”

Mục thanh ở sau lưng cười nói: “Ngươi nói đúng, hấn không phải nhân, mà là... Người sói.”

Mục Vân Phong nghe được há to miệng: “Người sói? Kia là cái gì?”

Tần Kinh Vũ cũng là hơi hơi nhú mày, trách không được, nàng nghĩ đến chính mình thấy một cái sói, này động tác tập tễnh, ra vẻ đều không sai biệt lắm...

Đáy lòng có tí linh ngộ, nghe mục thanh giải thích nói: ” Ngân Dực là Bắc Lương nhân, từ nhỏ cha mẹ song vong, là bị ngọn núi bảy sói nuôi lớn, vừa được mười tuổi mới đi ra cây cối. Hoàn hảo bị một vị dạy học tiên sinh thu dưỡng, dạy hấn đọc sách biết chữ, nhưng là không quá vài năm, dưỡng phụ chết bệnh, hấn tính tình thẳng thắn, cùng người ở chung không dễ, chỉ phải lại trở về cây cối. Ta ở Bắc Lương trong núi gặp được của hấn thời điểm, hấn lâm thực độc khuẩn, cả người hấp hối, chỉ còn lại có một hơi. Ta cứu hấn, hấn liền vẫn đi theo ta, ven đường hầu hạ...”

“Ách, mới vừa rồi ta hồi cung trên đường, cùng hấn đánh quá đối mặt.”

Mục thanh gật đầu nói: “Không sai, ta ở trên đường nói với hấn quá việc này, hấn lúc ấy không trả lời thuyết phục, nói là trước nhìn xem ngươi...”

Thì ra là thế.

Tần Kinh Vũ cười khổ: “Xem ra hắn đối ta không quá vừa lòng.”

Xem ra, hắn một mình canh giữ ở nửa đường, là trước tiên đến tham chính mình hư thật...

Nương, này sói tiểu tử, liếc mắt một cái liền đem chính mình phủ quyết ? !

Tần Kinh Vũ Tâm trung tức giận bất bình, chính mình đường đường xuyên qua nhân, có tài có mạo, tú ngoại tuệ trung, dựa vào cái gì làm cho hắn xem thường!

“Ngoại công, hắn nếu không thích ta, liền ở lại bên cạnh ngươi tốt lắm.”

Mục thanh nghe vậy lắc đầu, nghiêm mặt nói: ” Ngân Dục thiên phú dị bẩm, cực kỳ trung tâm, một khi nhận định chủ tử, sẽ gặp hiệu lực chung thân, muôn lần chết không chối từ. Hắn cho ta tác dụng cũng không lớn, bất quá đối với ngươi mà nói nhưng thật ra nhất viên mãnh tướng...”

Tần Kinh Vũ mỉa máo: “Nói là như thế, đáng tiếc người ta áp căn không thấy thương ta, tục ngữ nói, dưa hái xanh không ngọt, ta còn có thể như thế nào, tổng không thể đem hắn mạnh mẽ cột vào ta bên người đi?”

Trạch chủ vào nghề, cũng là cái song hướng lựa chọn không phải? !

Mục thanh vuốt đầu nàng, cười nói: “Vũ nhi, ngươi chẳng lẽ không muốn đi phục tùng hắn, làm cho hắn cam tâm tình nguyện đi theo ngươi sao?”

Phục tùng?

Này từ nàng thích!

Tần Kinh Vũ tâm đầu nhất khiêu, nháy mắt mặt mang cười gian, xoa tay.

Đang lo người không phòng trống, bên người không cái bạn nhi đâu, này đưa lên cửa sói tiểu tử, nếu là cứ như vậy để cho chạy , nàng chính là cái đứa ngốc ——

Tên là Ngân Dục là đi, vô công có gì ngạc nhiên, bản điện hạ khiến cho ngươi kiến thức kiến thức, cái gì gọi người cách mệnh!

Ngoài điện, thiên thanh từng trận, gió mát vi khởi, lửa nóng mùa hè đúng hạn tới.

Có thể đoán trước, tương lai cuộc sống sẽ không tịch mịch ...

43. Quyển 1 - Chương 43: Nam Uyển Giải Thích Khó Hiểu

Lục ẩm như cái, che khuất trên đỉnh kiêu dương.

Ở Nam Uyển sân tây sườn lương đình lý, có đàn vận thanh thâm, rất là dễ nghe.

Nhưng thấy mục thanh cánh tay đánh đàn, tùy ý bất làm, Tần Kinh Vũ tắc ở một bên không được vỗ tay, đại vuốt mông ngựa.

“Không thể tưởng được ngoại công y thuật bất phàm, còn tinh thông cầm kỹ! Thần y mục thanh, danh sĩ phong lưu, lời này một chút không giả!”

Mục thanh dừng tay, tự đắc cười nói: “Ngoại công chính là lược hội một chút, làm sao đàm được với tinh thông...”

Tiếng chưa lạc, một bàn tay thân lại đây, cũng là kia Nam Việt hoàng tử Tiêu Diễm, đem đàn cổ đoạt đi, tự cổ tự đàn tấu đứng lên.

Trong lúc nhất thời, hỗn độn hỗn loạn, gào khóc thảm thiết.

Thật vất vả đợi cho tiêu hoàng tử đạn tận hứng kết thúc, Tần Kinh Vũ gặp mục thanh nghe được mảy nhanh sức, chạy nhanh đề lại tay hắn, nhất chỉ cách đó không xa kia nói dựa vào tường mà đứng cao ngạo thân ảnh, cười nói: “Vị kia ngân huynh yêu cực kỳ điện hạ tiếng đàn, là đặc biệt tới cửa tới nghe khúc, chính là hần mặt bạc then thùng, ngưng ngừng lại đây...”

Tiêu Diễm hai mắt tỏa ánh sáng, vui mừng nói: “Thật sự?”

Tần Kinh Vũ gật đầu: “Đương nhiên là thật, điện hạ cầm kỹ xuất thần nhập hóa, sùng bái người của người rất hiếm có vô số kể, hần chính là một trong số đó.”

Tiêu Diễm vô cùng hưng phấn, lúc này ôm cầm đứng lên: “Nếu ngân huynh là của ta tri âm, ta liền đi qua cho hần đạn một khúc, lấy tạ chiếu cố ý tốt!”

Trẻ nhỏ dễ dạy cũng!

Tần Kinh Vũ mỉm cười vuốt cằm: “Đi thôi, nhiều đạn mấy thủ cũng là vô phương.”

Mắt thấy hần hướng tới Ngân Dực chỗ vị trí đi nhanh mà đi, rốt cuộc kiềm chế không được, xì cười ra tiếng đến.

Ha ha, đối sói đánh đàn...

Mục thanh nghe vào trong tai, thật sự không biết nên khóc hay cười: “Người đứa nhỏ này, nơi nơi châm ngòi gây chuyện trên cột nhân...”

Tần Kinh Vũ cười khê: “Đem này ngọc tiểu tử chi đi, ta mới tốt cùng ngoại công đàm luận chính sự.” Dứt lời, đề thấp thanh âm, “Ngoại công cảm thấy vị này Nam Việt hạt nhân, quả nhiên là cái ngọc tử sao?”

“Theo mạch tượng đến xem, quả thật là não bộ bị hao tổn, thần chí không rõ; thả nhìn hần ánh mắt cử chỉ, cũng không giống như làm bộ.” Mục thanh liếc nhìn nàng một cái, sắc mặt biến ngưng trọng: “Như thế nào, người hoài nghi hần là giả vờ?”

Tần Kinh Vũ lắc đầu cười nói: “Đại khái là ta nhiều lo lắng, ta cuối cùng cảm giác, Tiêu Diễm, không nên là như bây giờ...”

Kia chính là ở sâu trong nội tâm một loại lơ mờ cảm giác, cụ thể nên là cái gì dạng, nàng cũng nói không rõ ràng.

“Theo ta vài thập niên đi Y Kinh nghiệm, loại này si ngọc chứng bệnh, nguồn gốc gốc nhiều, mãnh liệt va chạm, dùng được sai lầm hoặc liên tục nhiệt độ cao không lùi, đều mới có thể tạo thành.” Mục thanh cũng không biết nàng trong lòng suy nghĩ, dùng hạ, rồi nói tiếp, “Bên ta mới ở hần cái gáy xem xét quá, cũng không có cổ xưa vết thương, hần là sau hai loại nguyên nhân.”

Nghe mục thanh cách nói cùng Mạnh Nghiêu phía trước theo như lời đại khái ăn khớp, Tần Kinh Vũ hoàn toàn đánh mất nghi ngờ.

Nếu ngoại công đã muốn chẩn đoán chính xác, nàng cũng sẽ không tất vì thể sự quan tâm, chân chính nên lo lắng, có khác đại sự ——

“Ngoại công, người nghe nói qua hướng vinh này người sao?”

“Hướng vinh?”

Mục thanh nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Chưa từng nghe qua, người này thực nổi danh sao?”

Tần Kinh Vũ mặt lộ vẻ thất vọng, giận dữ nói: “Người nọ là bọn cướp chi nhất, hần theo ta trên người thủ đi rồi phụ hoàng ngự ban cho xuất hành thất lưng bài, nói là đi thảo muốn tiền chuộc, kết quả không tung tích.”

Này hướng vinh, ngay cả ngoại công cũng không biết, trời đất bao la, biển người mờ mịt, đi đâu mà tìm?

Chỉ có thể liên nàng, rốt này nọ cũng không dám lộ ra, ước chừng có hơn tháng không có bước ra cửa cung từng bước, đã muốn đến mức không được...

Mục thanh cũng thở dài: “Hương vinh tên này không hề chỗ đặc biệt, cố gắng chính là cái dùng tên giả... Nhân không có việc gì là tốt rồi, thất lưng bài sao, tìm không trở lại cho dù .”

Làm sao có thể quên đi, tìm không trở về thất lưng bài, về sau nàng dựa vào cái gì ra cung đi?

Nói sau, hoàng tử thân phận tượng trưng, kia nhưng là vàng ròng tạo ra, nặng trĩu nhất đại khối vàng, không duyên cớ làm cho người ta đoạt đi, ngay cả đầu quả tim tiêm đều đau đến chết lặng!

Tần Kinh Vũ chính ảo não trảo đầu, toái toái than nhẹ, chợt nghe nhĩ sau tiếng gió vi khởi, có nhân lạnh lùng nói: “Hương vinh, ta nghe nói qua hần.”

Quay đầu vừa thấy, Ngân Dực đi nhanh lại đây, mà Tiêu Diễm, còn lại là ôm cầm oai ngã vào tường biên, yên lặng bất động, kia lão thái giám Mạnh Nghiêu đang cố gắng đem nâng dậy, một mặt động tác, một mặt hung hăng hướng bên này trừng lại đây.

“Hần rất âm ỹ, ta đem hần đánh bất tỉnh .”

Ngân Dực miết nàng liếc mắt một cái, lại nói: “Năm trước ta nhận thức vài cái vào núi thu tham tiểu thương, bọn họ đại ông chủ thủ hạ có một quản sự, đã kêu tên này, bất quá người này lúc ấy là phạm vào sự, cùng khoản chạy thoát.”

Nhưng thật ra cùng chính mình theo kia hai gã bọn cướp trong miệng nghe tới tướng ăn khớp, Tần Kinh Vũ gật gật đầu, hỏi: “Này đại ông chủ, tên gọi là gì?”

“Hình như là kều... Hương hải thiên.”

“Hương hải thiên?”

Mục thanh hơi kinh hãi: “Đây là Bắc Lương nổi danh đại tài chủ, làm người khoát xước hào phóng, sinh ý trải rộng xích thiên đại lục.”

Tần Kinh Vũ nghe vậy lại buồn bực, này hương vinh, đầu tiên là đắc tội nguyên lai chủ tử, lại cùng đại hạ tướng quân phủ kết hạ thù, tất nhiên hội chung quanh trốn, muốn tìm hần đi ra, quả thực so với lên trời còn nan!

Ngân Dực nhìn phía mục thanh, bích mâu trung hào quang hiện lên: “Người có phải hay không muốn tìm này nhân?”

Mục thanh không có trả lời, mà là quay đầu đối với Tần Kinh Vũ nói: ” Ngân Dực truy tung công phu thập phần rất cao, cần hần đi tìm sao?”

Chết tiệt sói tiểu tử, nghĩ đến nàng không biết sao, hần nói lời này lời ngầm đó là, tình nguyện đuổi bắt nghi phạm, cũng không nguyện ở lại bên người nàng.

Tốt lắm, nàng Không làm cho hần như nguyện...

Tần Kinh Vũ nhất niệm điểm, xua tay nói: “Không cần, Lôi Mục Ca ngày đó từng phái người đi ra ngoài điều tra nghe ngóng, nói không chừng sẽ có tin tức truyền quay lại đến, ta liền ở trong cung chờ tốt lắm.”

Nhất tướng khởi ngày đó xe ngựa ngoại kia một đội chỉnh tề giới giang trang phục nam tử, trong lòng liền hâm mộ đòi mạng.

Tướng quân phủ thân vệ, ở thiên kinh thành đó là tiếng tăm lừng lẫy, từ đại tướng quân lôi lực tự mình huấn luyện, cứ việc Lôi Mục Ca vài lần đề cập, đều nói nhẹ nhàng băng quơ, cực kỳ mật mờ cẩn thận, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, kỳ thật lực không thua gì nàng phụ hoàng cấm vệ quân cùng vũ Lâm lang, số lượng cũng xa xa ở Lôi Mục Ca báo ra trăm người phía trên.

Dựa theo ngoại công cùng mẫu phi ý tứ, là muốn đem Ngân Dực đặt ở chính mình bên người, tùy thân hộ vệ, bất quá, này sói tiểu tử bản lĩnh đại, chung quy là thế đan lực bạc, nào có người ta chung đồng tiền gót sắt boong boong tới có cảm giác?

Nàng muốn , đúng là cái loại này chứng tinh cùng nguyệt, uy phong lẫm lẫm cảm giác!

Cảm thấy đã có chủ ý, Lôi Mục Ca ở tây bắc trong quân lịch lãm, chính mình ngay tại thiên trong kinh thành lịch lãm, nàng cũng không tin, năm năm thời gian, hội làm không ra một đội có thể cùng Lôi phủ thân vệ cùng so sánh thế lực đến ——

Tự lực cánh sinh, tiền đồ quang minh, chẳng qua, chi bằng tránh tai mắt của người, lặng lẽ tiến hành...

Không nhìn kia thiếu niên lạnh lùng ánh mắt, vẫn trụ mục thanh cánh tay, mềm giọng cười yếu ớt, đầy mặt lấy lòng.

“Ngoại công, ngày mai là nghỉ khóa ngày, ta cũng không thể được mang Ngân Dực ra cung đi?”

Binh đến dùng khi phương hận thiếu, thủ hạ không có người, cũng chỉ có thể dựa vào này sói tiểu tử, ai...

Hơi hơi thở dài, có đạo nhân ảnh tuần tú thon dài, trong lòng đầu nhoáng lên một cái mà qua.

Là hán...

44. Quyển 1 - Chương 44: Cùng Sói Đồng Hành

Này ngày thời tiết tình hảo, bầu trời xanh không mây.

Giờ Tỵ chưa tới, vừa nhắc rộng lớn cung kiệu hướng hoàng cung phía bắc cấm tú môn chậm rãi mà đến.

Đến cửa cung tiền, theo thường lệ là ngừng kiệu xem xét, bố liêm nhất liêu, khuôn mặt thanh tuấn lão giả hướng ra ngoài gian binh lính mỉm cười.

“Trời nóng, vài vị thật sự là vất vả.”

“A, là quốc trưởng gia!”

Có mắt tiêm giả, nhận ra là hoàng thân quốc trưởng, làm sao còn dám nhìn kỹ, hành lễ sau, đó là vội vàng cho đi.

Bọn họ lại không biết, này đỉnh cung kiệu thực là hai khắc chung tiền theo đông môn tiến, ở Minh Hoa cung hơi làm dừng lại, tức là từ bắc môn ra.

Ra cấm tú môn, hai gã kiệu phu một trước một sau nâng kiệu đi nhanh, vòng vo cái loan, tới yên lặng chỗ, chợt nghe trong kiệu quát khê một tiếng: “Ngừng!”

Cỗ kiệu ngừng ổn, mục thanh dẫn đầu hạ kiệu, mọi nơi nhìn, quay đầu cười nói: “Còn đứng ở bên trong kiệu làm cái gì? Mau ra đây đi!”

Ở kiệu phu kinh ngạc trong ánh mắt, Tần Kinh Vũ một thân lam nhạt hoa phục, mặt như quán ngọc, thần thanh khí爽 đi ra khỏi kiệu môn.

Khó trách, hôm nay nâng kiệu như vậy cố hết sức, nguyên lai là tam điện hạ giấu kín trong đó!

Hai người chính âm thầm đoán rằng, chỉ thấy Tần Kinh Vũ thoải mái theo trong tay áo lấy ra hai cái tiểu nén bạc đến, một người một cái nhét vào trong tay: “Một chút chút lòng thành, nhị vị ca ca cầm mua rượu uống!”

“Điện hạ quá khách khí!”

Có bạc lấy, có sao mà không làm, hai người vui mừng hành lễ, lập tức thu thập cỗ kiệu rời đi.

Đội cho hai người vừa đi, mục thanh khẩu tiểu tiếng vang lên, trên đỉnh bóng đen chợt lóe, khinh phiêu rơi trên mặt đất.

“Người tìm ta?”

Đối với này hoàn toàn không có tôn xưng nhị vô kính ngữ hỏi, Tần Kinh Vũ nghe được âm thầm nhú mày, mục thanh lại làm như sớm thành thói quen, cười nói: “Ngày hôm qua không phải theo như người nói sao, hôm nay người cùng Vũ nhi đi dạo thiên kinh thành, trước khi trời tối đem nàng đưa đến cấm tú môn phụ cận, chúng ta ở nơi nào hội hợp.”

Ngân Dực căn bản không xem Tần Kinh Vũ, chỉ nhìn chăm chăm mục thanh: “Ta không thích chiếu cố tiểu hài tử, ta còn là đi theo người đã khỏe.”

Mục thanh lắc đầu, bản khởi mặt nói: “Ta muốn đi tìm phỏng một vị lão hữu, không thể cùng các người đồng hành. Ngân Dực, người nên đem ta bảo bối ngoại tôn bảo vệ tốt, đây là mệnh lệnh!” Ngữ tất, quay đầu bước đi, tay áo phiêu phiêu, đảo mắt biến mất ở phố hạng.

Ngân Dực đứng ở tại chỗ, sau một lúc lâu mới quay đầu đến, âm thanh lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

Tần Kinh Vũ âm thầm buồn cười, ra vẻ vô tội nói: “Thiên kinh thành quá lớn, ta dĩ vãng đều là tọa xe ngựa xuất hành, cho tới bây giờ không đi bộ quá...”

Ngân Dực mặt không chút thay đổi phun ra một câu: “Ta công người.”

Gi? Tốt như vậy thân cận?

Tần Kinh Vũ vi giạt mình một chút, lại nghe hắn rồi nói tiếp: “Trước kia ở Bắc Lương thời điểm, ta có một hồi lưng một đầu đại lợn rừng, ít nhất bốn trăm cân, đi rồi một ngày một đêm sơn đạo, đến chợ thượng cùng người đổi lương thực...”

Nói xong, phiêu nàng liếc mắt một cái, đến gần lại đây.

Này sói tiểu tử, lấy nàng cùng lợn rừng đánh đồng...

“Không cần không cần!” Tần Kinh Vũ bất đắc dĩ bãi xuống tay, chỉ về phía trước phương ngã tư, “Xem, bên kia có xa mã, người đi mượn một chiếc vội tới ta thay đi bộ tự thành.”

Ngân Dực lên tiếng trả lời mà đi, không quá một hồi, chỉ thấy hắn mang theo một chiếc xe từ từ quay lại.

Tần Kinh Vũ đang muốn tán hắn nghe lời, tập trung nhìn vào, đúng là một chiếc đơn sơ xe lừa, con lừa gầy không được, đánh xe lão nhân lại một trận gió có thể thổi đổ!

” Ngân Dực, có không lắm, ta nhưng là đương triều tam hoàng tử...”

Tần Kinh Vũ xoa cái trán, không biết làm nói như thế nào hắn mới tốt, này Bắc Lương sơn góc đến thổ lão mạo!

“Này xe tiện nghi.”

Ngân Dực cũng không nói nhiều, trực tiếp đem nàng ôm lên xe, chính mình còn lại là cùng xe đi chậm.

“Ai, người...”

Tần Kinh Vũ không có cách nào khác, đành phải theo hắn đi.

Lão nhân sợ hãi nhìn mắt Ngân Dực, rút ra tư thế, biên lái xe biên cẩn thận hỏi Tần Kinh Vũ: “Công tử gia là muốn đi đâu?”

Tần Kinh Vũ nhìn hạ sắc trời, thuận miệng nói: “Tìm cái thanh tĩnh địa phương ăn cơm trưa.”

Quả nhiên như nàng suy nghĩ, xe lừa một đường chậm rì rì, so với đi đường mau không bao nhiêu, còn không khi dẫn tới người đi đường chú mục chỉ điểm, đến mục đích, đã là giữa trưa thời gian.

Tần Kinh Vũ nhảy xuống xe đến: “Tiền xe là bao nhiêu?”

Lão nhân xoa xoa tay, cười hớ hớ nói: “Mười cái tiền.”

Gặp kia đánh xe lão nhân quần áo mộc mạc, cổ tay áo còn khâu có mụn vá, Tần Kinh Vũ trực tiếp đệ một cái nén bạc đi qua.

Lão nhân mở to mắt, sờ sờ bên hông, mặt gặp nạn sắc: “Công tử gia, tiểu nhân hôm nay vừa khai trương, không tìm.”

Tần Kinh Vũ xua tay nói: “Không cần thối lại, coi như là ta hôm nay xe tải phí dụng, người cũng đi tìm địa phương ăn cơm, để cho lại đây tiếp ta đó là.”

Lão nhân mừng rỡ, liên tục cúi đầu: “Đa tạ công tử gia, đa tạ công tử gia!”

“Lao động đoạt được, không cần cảm tạ.”

Tần Kinh Vũ nói xong, nhìn nhìn bên cạnh tiểu hiệu ăn, lập tức đi rồi đi vào, Ngân Dục hơi nhất chần chờ, lập tức đuổi kịp.

Hiệu ăn không lớn, thu thập coi như sạch sẽ, khó được là, ngoài cửa sổ dương liễu Y Y, lưu thủy đưa tình, trên mặt nước ảnh ngược nhất loạn cầu hình vòm, khi tới giữa trưa, kiêu thượng hành nhân ít dần, cũng là thanh tĩnh.

Tần Kinh Vũ tìm dựa vào cửa sổ vị trí ngồi xuống, Ngân Dục cũng không khách khí, ngồi vào nàng đối diện.

Trong điểm thực khách không nhiều lắm, vừa thấy Ngân Dục cặp kia xanh biếc đôi mắt, đều là nhỏ giọng nghị luận, về mặt kinh hãi.

Tần Kinh Vũ mới đầu bất giác, sau lại nghe được có nhân thậm chí dùng tới “Quái thai”, “Yêu nhân” nhất loại dùng từ, nhất thời nổi trận lôi đình, loảng xoảng làm một tiếng, suýt nữa đem trên bàn chén trà chụp phi.

“Hiếm thấy nhiều quái, nhất phái nói vậy, tin hay không ta gọi là nhân đem người nhóm ném tới trong sông đi?!”

Mọi người thấy nàng tuy rằng ăn mặc đẹp đẽ quý giá, trên mặt lại tính trẻ con chưa thoát, không khỏi châm biếm tiếng động nổi lên bốn phía.

“Còn tuổi nhỏ, cũng dám lược ngoạn nói?”

“Thôi đi, chưa dứt sữa tiểu hài tử, về nhà ăn nãi đi!”

“Ha ha ha...”

Ngân Dục phút chốc đứng lên, hướng tới trong đó tiếng cười lớn nhất cái kia người trẻ tuổi đi qua đi, thanh bằng hỏi: “Người biết bơi không?”

Người nọ không rõ cho nên, kinh ngạc gật đầu.

Ngân Dục một phen linh khởi của hấn áo, tha tới bên cửa sổ, hai tay bỗng nhiên phát lực, đem cử quá đỉnh, mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm hết sức, tia chớp bàn theo cửa sổ tung.

Bùm một tiếng nổ, bọt nước văng khắp nơi, bên bờ tiếng kêu sợ hãi thay nhau nổi lên.

“Ai —— ”

Tần Kinh Vũ xem mắt choáng váng, ông trời, một câu vui đùa nói, hấn thể nhưng thật sự đem nhân ném đi xuống!

Này sói tiểu tử, tính tình hỏa bạo, to gan lớn mật, so với chính mình còn có thể gây chuyện ép buộc nhân, thật sự là nhất được bảo ...

Qua một hồi lâu, người nọ mới đẩy tay nước bùn, lộ ra thủy diện, một đường hùng hùng hổ hổ hướng bờ bên kia bơi đi.

Kinh này kịch biến, trong điểm làm sao còn có người dám nói ba đạo tứ, người người bể nhanh miệng, vui đầu ăn cơm.

Ngân Dục dường như không có việc gì trở lại chỗ ngồi, gấp đồ ăn đi lên, bưng bát liền ăn.

Tần Kinh Vũ phục hồi tinh thần lại, gấp nhất đại khối thịt đến hấn trong bát, lấy thị cổ vũ: “Đủ khóc đủ suất, làm tốt lắm.”

Ngân Dực ngẩng đầu, liếc nhìn nàng một cái: “Người không biết là của ta ánh mắt nhan sắc rất kỳ quái sao?”

Tần Kinh Vũ phiên cái xem thường: “Kỳ quái cái gì, không phải là cái hồn huyết sao?”

Phía trước chính mình liền cùng ngoại công thảo luận quá, đoán hắc hắc là Bắc Lương nữ tử cùng qua lại hồ di thương lữ sở sinh, cho nên mới có một đôi bích sắc đôi mắt...

“Người không sợ hãi?”

Tần Kinh Vũ hướng miệng uy một ngụm đồ ăn, biên ăn biên hàm hồ đáp: “Như vậy xinh đẹp ánh mắt, thích đều không kịp, làm sao có thể sợ hãi?”

Thấy hắc cử khoái bất động, sắc mặt giật mình lạnh, ha ha cười nói: “Có phải hay không thực cảm động a? Người còn không nguyện theo ta đâu, nói cho người, như ta vậy kiến thức trác tuyệt hải nạp trăm xuyên chủ tử, dẫn theo đèn lồng đều khó tìm!”

Đang nói, lại nghe gian ngoài một trận huyền oán.

Trong điểm thực khách đều đứng lên, bốn hướng bên cửa sổ: “Mau nhìn, có nhân muốn tự sát!”

Tiếp theo thuận, thiếu niên thanh âm thê lương vang lên: “Nương, nương, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi! Ta sẽ nghĩ biện pháp, người xuống dưới, người trước xuống dưới được không?”

Này tiếng nói rất quen tai, như là... Dương Tranh!

Tần Kinh Vũ kinh nghi chưa định, gương mặt nhìn lên, nhưng thấy kia cầu hình vòm thượng bóng người chớp lên, vây quanh cái chặt như nêm cối, một gã thô y bố váy phụ nhân sắc mặt trắng bệch, rơi lệ đầy mặt, chiến chiến đứng ở kiều lan thượng, dưới thiếu niên gắt gao ôm của nàng chân, lớn tiếng khóc.

Đúng vậy, đúng là Dương Tranh.

Này lẳng đầu tiểu tử, rốt cuộc làm cái gì thiếu đạo đức sự, chọc hắc nương muốn đầu hà tự sát? !

45. Quyển 1 - Chương 45: Gà Bay Trứng Vỡ

Hà gió thổi đến, kiều lan thượng phụ nhân bị quất thân mình nghiêng, cạp váy tung bay.

Dương Tranh khóc khóc không thành tiếng, ở hắc phía sau, một đám tuổi xấp xỉ thiếu niên xúm lại lại đây, tình chân ý thiết, thanh thanh khuyên bảo.

Tần Kinh Vũ nỗ lực vượt xa người thường, tuy rằng cách thất bát trượng xa, vẫn là nghe được rành mạch.

“Bá mẫu, việc này không phải dương đại ca lỗi, chính là vô tâm chi thất, bị kia hắc tâm Thẩm gia kéo lấy không để.”

“Đúng vậy, ngài đã đi xuống đến đây đi, chúng ta ngồi xuống hảo hảo thương lượng, lại nghĩ biện pháp!”

“Chúng ta cái này chung quanh vay tiền đi, thiếu một chút là một chút...”

Thiếu niên thất chủ bất thiết nói xong, Tần Kinh Vũ càng nghe càng là mơ hồ, Dương Tranh nhất giới thư sinh, làm người ổn trọng cẩn thận, làm sao có thể thiếu người ta nhất tuyệt bút bạc?

Đối diện, Ngân Dực khó được ra tiếng: “Người nhận thức?”

“Ăn, ăn được không, chúng ta quá đi xem.”

Tần Kinh Vũ vội vàng vén màn, lôi kéo hắc xuất môn, chuyển biến thượng kiều, tế khai vây xem đám người.

Kiều lan biên, phụ người đã bị phù dưới, hai mắt sưng đỏ, nước mắt chưa khô, mắt thấy Dương Tranh đứng ở trước mặt, khí không đánh một chỗ đến, một cái bàn tay phiên đi qua, ách thanh mảnh: “Ta đánh chết

người! Đánh chết người này không nghe lời nghịch tử! Ta nói rồi bao nhiêu lần, ta nương lường hảo hảo sống, không đi ham hưởng thụ, người khen ngược, không nên làm cái gì thọ yển, kết quả đem người cha lưu lại tổ ốc đều bởi làm cho người ta gia ! Nghịch tử, người lôi kéo ta làm cái gì, sao không cho ta chết , xong hết mọi chuyện? !”

“Nương, nương a!”

Dương Tranh không né không tránh, hai gò má đã trúng vài hạ, nửa bên mặt nhất thời sưng lên, chung quanh thiếu niên chạy nhanh khuyên bảo, phụ nhân biên mắng biên khóc, trường hợp cực kỳ hỗn loạn, xem náo nhiệt nhân cũng là càng ngày càng nhiều.

Tần Kinh Vũ lôi kéo phía trước một gã thiếu niên cánh tay, nhẹ giọng nói: “Đây vị đại ca, rốt cuộc là ra chuyện gì?”

Kia thiếu niên mới vừa rồi đã ở liên thanh khuyên bảo, xác nhận cùng Dương Tranh quen biết, lúc này nghe được có người ở hỏi, lòng đầy cảm phần nói: “Vừa vặn, mọi người đến bình phân xử! Nhìn xem này trên đời này còn có hay không vương pháp...”

Hắn vung tay nhất hô, liền có không ít người xúm lại lại đây, nín thở chờ có lên tiếng, lắng nghe sự tình ngọn nguồn.

Nguyên lai, này thiếu niên tài tử Dương Tranh thuở nhỏ tang phụ, là hần mẫu thân dương Vân thị ngâm đắng nuốt cay đem hần nuôi lớn, này đây đối này mẫu đặc biệt hiếu thuận. Mấy ngày nữa là dương Vân thị bốn mươi sinh nhật, Dương Tranh một lòng tưởng ở nghe thấy hương lâu đại bãi buổi tiệc, vì mẫu thân phong cảnh hạ thọ, bắt đắc dĩ gia cảnh bần hàn, trong túi ngượng ngừng, đành phải chung quanh mượn tiền trừ tiền.

Hắn giao hảo nhất bang thiếu niên cũng đều là chút bần người sai vật đệ, so với hần gia còn có sở không bằng, tự nhiên cũng thấu không ra tiền đến, sau lại dựa vào nhân giới thiệu, tìm mấy phân sao chép bộ sách chuyện gì, bận việc bán nguyệt, cuối cùng tồn hạ điểm bạc, mắt thấy sở thiếu ít dần, hần trong lòng vui mừng, lại không chối từ vật vãi, tăng ca thêm điểm sáng tác. Không nghĩ tới, tới gần hoàn công, lại ra đại họa sự.

Hai ngày tiền, hần chép sách sao tới nửa đêm, bởi vì quá mức mỗi mệt, vô ý ngủ gật, kết quả chạm vào phiên ngọn đèn, đem cổ chủ bộ sách một phen hỏa thiêu diệu hơn phân nửa.

“Dương đại ca rất áy náy, đem này bán nguyệt đến tiền mồ hôi nước mắt cùng ngày thường tích tụ đều đưa lên môn đi, vẫn chịu nhận lỗi, hơn nữa, vì cứu giúp bộ sách, dương đại ca chính mình cũng bị thương, cũng chưa tiền đi trị —— ”

Thiếu niên càng nói càng là bi phần, kéo Dương Tranh tay trái, vén lên ống tay áo cấp mọi người thấy, nhưng thấy kia mu bàn tay trắng đến khuỷu tay, đều là bóng khối phao dấu vết, đã muốn bắt đầu lưu hoàng thủy: “Không nghĩ kia Trịnh gia nói kia quyển sách là cái gì bản đơn lẻ, thiên kim khó cầu, thế nhưng công phu sư tử ngoạm, cứng rắn muốn dương đại ca bồi tám trăm lượng bạc, này không phải ngoa nhân là cái gì? ! Bọn họ gấp dương đại ca lấy không ra, còn nói muốn dương đại ca dùng tổ ốc đến làm bồi thường...”

Thì ra là thế!

Tần Kinh Vũ tiến lên từng bước: “Dương Tranh, người còn nhận được ta không?”

Dương Tranh giúp đỡ dương Vân thị, rưng rưng nâng mâu, thấy được là nàng, nói giọng khàn khàn: “Tần thiếu gia.”

Tần Kinh Vũ gật gật đầu: “Nếu quen biết một hồi, ta liền cho người chỉ cái chiêu —— người đi tìm chu lỗi lạc, làm cho hần giúp người bãi bình. Đại trưởng phu có được dân được, thời điểm mấu chốt, cúi đầu cầu người cũng không tính cái gì.”

Cái kia chu lỗi lạc, hoàn khó không giả, cũng là trượng nghĩa, đều không phải là không đúng tỷ nào.

Dương Tranh mặt đỏ lên: “Ta hôm nay sáng sớm đi tìm quá Chu thiếu, hần tỷ tỷ gả đi lân huyện, hần một đường hộ tống đi, muốn tháng sau mới hồi kinh, ta cấp Trịnh gia lập chứng từ, ba ngày trong vòng sẽ bồi pho...”

“Cổ hủ!”

Tần Kinh Vũ thầm mắng một câu, tám trăm lượng bạc, chính mình nhưng thật ra có thể lấy ra nữa, nhưng là, dựa vào cái gì cấp kia hắc tâm cổ chủ?

Xem nào nhiệt thích thú đã qua đi, sự không liên quan mình, tự nhiên không nghĩ nhiều để ý.

“Dương đại ca, người kia tổ ốc cũng không chính là mấy gian phòng, mà là nhất đại phiến thôn trang a, tuy rằng địa phương hẻo lánh chút, sân cũng cũ nát, nhưng là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, há có thể dùng một quyển sách liền thay đổi đi?”

“Đúng vậy, dương đại ca, này Thẩm gia khinh người quá đáng!”

Ngôn giả vô tình, người nghe có tâm, Tần Kinh Vũ đã muốn bán ra cước bộ lại thu trở về.

Nhất đại phiến thôn trang, nghe qua nhưng thật ra không sai...

“Dương Tranh, ta có thể giúp người, người trước gọi bọn hắc tan, sau đó mang ta đi tìm kia cái gì Trịnh gia.”

“Người?” Dương Tranh bán tín bán nghi.

“Như thế nào, không tin?” Tần Kinh Vũ tự đắc cười, “Ta Tần gia tam thiếu xuất mã, vốn không có làm không xong chuyện tình!”

“Tín, ta tin.”

Dương Tranh gặp qua nàng càn quấy bản sự, lập tức mừng rỡ, gọi hai gã thiếu niên đem dương Vân thị hộ tống về nhà, sau đó ở tiền phương dẫn đường, liên can nhân chờ hướng trịnh phủ phương hướng đi đến.

Tần Kinh Vũ gặp Ngân Dục im lặng đi theo, cũng không lo lắng, một đường bước chậm mà đi, vừa đi vừa là suy nghĩ đối sách, trên đường đi ngang qua chợ, thấy được có nhân chọn đến nhất trọng trách trứng gà duyên phổ rao hàng, kia trứng gà viên tròn vo, thoát nhìn thập phần mới mẻ, bỗng nhiên trong lúc đó, nảy ra ý hay.

Đến trịnh phủ đại môn chỗ, Tần Kinh Vũ đối Dương Tranh thì thầm vài câu, Dương Tranh hiểu ý, khẩu vang phủ môn, thuyết minh chính mình là tiền đến trả nợ.

Không quá một hồi, một gã tuổi chừng hai mươi lăm lục thân hình buồn bã nam tử thân tử hồng trừu sam, phe phẩy chiết phiến xuất môn đến, đúng là Dương Tranh trong miệng hắc tâm cổ chủ trịnh xa hàng.

Hắn nhất thấy mọi người, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo giả ý cười nói: “Là Dương Tranh a, nhanh như vậy, liền trừ đủ bạc? Ta nói nhưng là tám trăm lượng đâu...”

“Đúng vậy, chứ nói tám trăm lượng, một ngàn lượng cũng không chỉ! Cái kia ai, trịnh công tử ——” Tần Kinh Vũ cao kêu một tiếng, ẩn ở trong tay áo bàn tay vừa lật, một đoàn sự việc hướng trước mặt hắn ném đi, “Bạc đến đây, tiếp được!”

Kia trịnh xa hàng phản ứng coi như mau, vươn hai tay tới đón, chỉ nghe lạch cạch một tiếng, lòng bàn tay lộ vẻ trắng toát dẫn xác, hoàng hoàng không công dẫn dịch theo khe hở tí tách đi xuống lưu.

“Ôi, trịnh công tử, không phải cho người tiếp được sao? Người sao như vậy không cẩn thận! Người có biết hay không, người này một chương đi xuống, ta này chưa từng có ai sau vô người tới siêu cấp môn quy đường gà trảng sẽ không có!”

46. Quyển 1 - Chương 46: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Dưỡng... Dưỡng gà trảng?”

“Đúng vậy, toàn đại hạ môn quy lớn nhất dưỡng gà trảng.”

Thừa dịp kia trịnh xa hàng đầy mặt giật mình lắng, Tần Kinh Vũ tiếng nói thanh thúy, êm tai nói tới: “Một cái trứng gà phụ ra một cái con gà con, này chỉ con gà con trưởng thành gà mái, có thể sinh rất nhiều cái trứng gà, này rất nhiều trứng gà lại phụ ra vô số chỉ con gà con, con gà con trưởng thành gà mái, gà mái tái sinh trứng gà, dẫn sinh gà, gà sinh dẫn, đời đời con cháu vô cùng tận yên... Người nói, ta làm cái đường gà trắng, khỏi là việc khó?”

Nói xong, bài xanh miết tể chỉ, giả vờ giả vịt tính toán một trận, tiện đà cất cao giọng nói: “Lần đầu gặp mặt, ta cũng không cho người nhiều tính, một ngàn lượng bạc, trừ ra Dương Tranh khiếm của người bát trăm, người bỏ hẳn hai trăm tự thành!”

“Nhưng là...”

Tần Kinh Vũ căn bản không cho hẳn tự hỏi cơ hội, ánh bạch tay nhỏ bé đối với hẳn, thẳng tắp vươn, lòng bàn tay mở ra: “Hãy bớt sàm ngôn đi, trả thù lao đi!”

“Không đúng, người nói không đúng —— ”

Kia trịnh xa hàng cũng là không ngốc, rất nhanh phản ứng lại đây, phách phách bỏ ra trên tay dẫn xác, cười lạnh nói: “Ta đánh nát người một cái trứng gà, lập tức cùng người một cái trứng gà đó là, như thế nào bồi ra toàn bộ đường gà trắng phí dụng đến? Này hội không nói một cái trứng gà, chính là bồi người mười cái trăm cái, lại có ngại gì?”

Nhìn không ra, người này còn có điểm đầu óc!

Dương Tranh khoe môi vừa nhất gợi lên, lại suy sụp xuống dưới, cùng các nhân giống nhau âm thầm nắm tay, thẳng vì Tần Kinh Vũ nhéo một phen hẳn.

Tần Kinh Vũ mỉm cười, không chút hoang mang nói: “Không phải vậy, ta này trứng gà, cũng không phải là bình thường trứng gà, chính là một cái thần dẫn, gà tiên giáng thế, độc nhất vô nhị!”

Trịnh xa hàng chê cười nói: “Còn tuổi nhỏ chỉ biết đồ mặt dày, trứng gà chính là trứng gà, người dựa vào cái gì nói nó là thần dẫn!”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Chỉ cho phép nhà người thư có bản đơn lẻ, sẽ không có thể chúng ta dẫn hữu thần dẫn?”

Phía sau mọi người cười vang, người một lời ta một câu hát đệm.

“Đúng vậy đúng vậy, thư đều có bản đơn lẻ, dẫn tự nhiên nên hữu thần dẫn!”

“Đúng rồi, người kia chính là nhất cuốn sách bại hoại, chúng ta đây chính là hàng thật giá thật thần dẫn!”

“Người kia thư lại bản vừa cũ, chúng ta này dẫn lại mới mẻ lại xinh đẹp, kim lông lánh, ngũ thải tân phân...”

Tần Kinh Vũ nghe bọn hẳn càng nói càng không biết cái gọi là, chạy nhanh xả đáp lời đề: “Tốt lắm, oan gia nên giải không nên kết, hôm nay ta cũng không làm khó dễ người, Dương Tranh cháy hồng của người thư, người lại đánh nát của chúng ta dẫn, song phương huề nhau, phía trước Dương Tranh đã muốn bồi bạc cho người, người đem của hẳn chứng từ còn, việc này cho dù thanh toán xong !”

Trịnh xa hàng tiếp nhận một bên gia bộc đệ đi lên khăn tay, lau tịnh hai tay, sau đó theo trong tay áo lấy ra hé ra tờ giấy đến.

“Dương Tranh, của người chứng từ!”

“A —— ”

Dương Tranh mặt lộ vẻ kinh hãi, vội vàng thân thủ đi tiếp.

Ai ngờ trịnh xa hàng cầm trong tay tờ giấy hương trước mặt hẳn nhoáng lên một cái, tức là bay nhanh thu hồi, một lần nữa phóng cho trong tay áo, hắc hắc cười lạnh nói: “Ta còn thực không thấy đi ra, tiểu tử người lá gan thách đại, tìm như vậy nhiều giúp đỡ đến! Ta nói cho người, ta Trịnh gia ở thiên trong kinh thành gia đại nghiệp đại, cũng không phải là ngồi không!”

Vung tay lên, lớn tiếng kêu lên: “Người tới!”

Phủ môn lập tức đại khai, lập tức lao tới đại đội gia bộc, người người hung thần ác sát, trong tay còn túm thắt bát chỉ hung mãnh đại chó săn, há mồm đồ chó sữa, không ngừng khiêu đẳng, ngược lại đem Tần Kinh Vũ một hàng bao quanh vây quanh.

Cùng Dương Tranh cùng đi nhất bang thiếu niên cũng không cam yếu thế, đều cuộn cuộn nổi lên ống tay áo, thét to sẽ tiến lên.

“Phóng!”

Trịnh xa hàng ra lệnh một tiếng, gia bộc buông ra trói buộc dây lưng, đại chó săn nhảy mắt nhảy lên, nhất tề hướng Tần Kinh Vũ vị trí phốc lại đây.

“Tần thiếu cẩn thận!” Dương Tranh ở một bên cao kêu.

Tần Kinh Vũ căn bản mại không ra chân, sắc mặt trắng bệch, đem Ngân Dục thủ trái tử nhanh.

Này sói tiểu tử, như thế nào còn không bão nổi? !

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, ngay tại kia vọt tới trước nhất phương đại chó săn móng vuốt vừa muốn đáp thượng nàng đầu vai hết sức, vẫn cúi đầu Ngân Dục bích mâu đại trường, đột nhiên ra tiếng!

“Ngao —— ô —— ”

Sói tru nổi lên, Thiết Quyền nhất kén, kia chỉ đại chó săn bị đánh cho bay ngược đi ra ngoài, óc vỡ toang, nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Còn lại chó săn bị này sói tru sợ tới mức đình chỉ tiến lên, đều thông minh phục thủ, cả người phát run, trong miệng ô ô lên tiếng, giống như ở cầu xin tha thứ.

Đối mặt bất thành linh chi biến, giao chiến song phương trọn mắt há hốc mồm, Tần Kinh Vũ xoa xoa lòng bàn tay mồ hôi lạnh, cười ha ha: “Một đám điều vô dương oai cầu thẳng nhai con, Lang Vương lúc này, còn không dập đầu nhận tội!”

Ngoại công chưa nói sai, này Ngân Dục, chỉ một tiếng liền bình lui cường địch, quả nhiên có bản lĩnh!

Trịnh xa hàng không biết tốt xấu, liên thanh kêu to: “Người này bích nhãn yêu nhân, đối ta yêu cầu làm cái gì yêu pháp! Người chờ, ta đi báo quan bắt người!”

Ngân Dục không rên một tiếng, một cái bước xa đi qua, trực tiếp néo trịnh xa hàng trí tuệ, này gia bộc vừa thấy chó săn khuất phục, chủ tử bị chế, làm sao còn dám lỗ mãng, đều lui về phía sau.

Tần Kinh Vũ cười lạnh nói: “Họ Trịnh, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, người chó trách ta Tần Tam làm khó dễ người! Ngân Dục, người trước đem Dương Tranh chứng từ sưu đi ra cho ta!”

Ngân Dục rút ra trịnh xa hàng ống tay áo, một phen xả quá kia tờ giấy, đưa cho Tần Kinh Vũ.

Tần Kinh Vũ đi đến Dương Tranh bên cạnh, triển khai tờ giấy: “Nhìn xem, là này không?”

Dương Tranh lược nhất xem, không ngừng gật đầu: “Đúng là.”

Tần Kinh Vũ mỉm cười, ngay tại trước mắt bao người, tay nhỏ bé không ngừng, tê cái dập nát, mảnh nhỏ nhưng ở trong gió, phát phối tung bay, trông rất đẹp mắt.

Trịnh xa hàng bị Ngân Dục chế trụ, không thể động đậy, thấy vậy tình hình, trên mặt lúc đỏ lúc trắng: “Xú tiểu tử, chúng ta đi xem! Lần tới chờ người rơi xuống ta trên tay...”

Tần Kinh Vũ lúc trước bị chó săn nhất dọa, trong lòng chính oa một hơi, nghe hấn như vậy vừa nói, nhất thời nổi trận lôi đình.

“Chết đã đến nơi còn khẩu xuất cuồng ngôn, dám uy hiếp bốn thiếu gia? Hừ hừ, Ngân Dục, đem hấn quần áo quần toàn bộ bắt điệu, điều đến nóc nhà đi lên miễn phí triển lãm!”

Ngân Dục không nói hai lời, bàn tay to đuổi ra, phải đi dắt hấn đại lưng.

Trịnh xa hàng cũng chính là cái bắt nạt kẻ yếu chủ, phía trước chẳng qua là nhất thời mạnh miệng, lúc này cấp Ngân Dục một phen ép buộc, sợ tới mức âm thanh kêu to: “Tần... Tần thiếu, tha mạng, tha mạng a!”

Tần Kinh Vũ cấp Ngân Dực đệ cái ánh mắt, tạm hoãn động tác: “Biết sai lầm rồi không?”

“Biết, đã biết!”

Tần Kinh Vũ gật đầu, nhìn trước mặt khí thế bất phàm phủ môn, trước đây ở trên đường người nghe người ta nói quá, này Trịnh gia là trong thành có tiếng nhà giàu, nhất quán khi đi lưng đoạn thị trường, có tiếng xấu, Dương Tranh thay hẳn chếp sách, thực cấp tốc cho bắt đắc dĩ.

Ần, khiển trách ác bá, tài sản trọng tổ, xem ra thập phần có tất yếu...

Nghĩ đến đây, cười tủm tỉm nói: “Này một thân trắng bóng thịt béo, lượng đi ra cũng là có cảm mạo hóa, pha chứng tai gai mắt, nếu không, ngươi liền ra điểm tiền trình đem việc này giải quyết riêng?”

Trịnh xa hàng thượng ở do dự, Ngân Dực trên tay hơi dùng một chút lực, liền đau hần oa oa kêu to: “Đi, đi, ta đáp ứng, ta đáp ứng... Xin hỏi tần thiếu, muốn bao nhiêu?”

Tần Kinh Vũ nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không nhiều hay không, đủ Dương Tranh trị thương là được, ta người này luôn luôn tâm địa thiện lương, chưa bao giờ khó xử người khác. Như vậy, ngươi không cần một lần thanh toán tiền, mỗi ngày cấp một chút, ngày đầu tiên cấp một cái tiền đồng, ngày hôm sau cấp hai cái tiền đồng, ngày thứ ba bốn, ngày thứ tư tám, từ nay về sau mỗi ngày cấp tiền một ngày số lượng gấp hai, lấy này loại suy... Cấp đủ một tháng, Dương Tranh thương cũng thì tốt rồi.”

Này triều đại tiền đổi tiêu chuẩn là một ngàn văn tiền đổi nhất lượng bạc, Trịnh xa hàng nghe được âm thầm buồn cười, một ngày một cái hai cái tiền đồng cấp, kia mới bao nhiêu tiền? Còn tưởng rằng hẳn hội đầy trời chào giá, không nghĩ tới... Này tiểu hài tử thực sẽ không tính sổ!

“Đi, đi, ta cấp, ta nhất định cấp!”

Tần Kinh Vũ hướng tới liên can nhân chờ cười nói: “Mọi người khả nghe rõ rồi chứ, là Trịnh công tử tự nguyện trả thù lao, ta cũng không buộc hẳn!”

Trịnh xa hàng liên tục gật đầu: “Là, tần thiếu không bức ta, là ta tự nguyện! Tự nguyện!”

“Tốt lắm, theo ngày mai khởi, mỗi ngày sáng sớm đưa đến Dương Tranh trong nhà đi —— ngươi nếu dám xấu lắm thay đổi, tin hay không, ta vị này sói huynh nửa đêm phi tiến ngươi phòng ngủ, một đao cắt lấy của ngươi lỗ tai!”

“Không dám, tuyệt đối không dám!”

Tần Kinh Vũ vỗ tay cười nói: “Hảo, nói miệng không bằng chứng, viết biên nhận vì theo!”

Gọi người tìm đến giấy bút, từ nàng khẩu thuật, Dương Tranh chấp bút, loát loát viết hảo chứng từ, lại làm cho Trịnh xa hàng ký tên đồng ý, theo sau sủ vào chính mình trong lòng: “Chứng từ từ ta thay bảo quản, một tháng kỳ mãn, ta trả lại ngươi!”

Ngoan cái con số trò chơi, hoan nghênh nhập bộ...

Sự đã xong kết, như là sợ nàng đổi ý đường như, Trịnh xa hàng đem người nghiêng ngả lão đảo bôn vào phủ môn, loảng xoảng làm một tiếng quan nghiêm kín thực.

Mất thấy canh giờ không còn sớm, Tần Kinh Vũ khéo léo từ chối Dương Tranh mời, cùng một đám người vội vàng nói lời từ biệt, hoá Ngân Dực trở về đi. Đi chưa được mấy bước, liền gặp kia vội vàng xe lừa lão nhân, vẻ mặt hàm hậu cười: “Công tử gia, này hội lại đi nơi nào?”

Không đánh mà thắng, toàn thắng mà về, nhớ tới mới vừa rồi mọi người hoàn toàn tin phục về mặt, Tần Kinh Vũ Tâm trung cao hứng, ba bước hai bước khiêu thượng xe lừa: “Lôi kéo ta tùy tiện đi dạo thiên kinh thành, sau đó dẹp đường hồi phủ.”

Xe lừa chậm rãi chạy, Ngân Dực một đường theo sát, Tần Kinh Vũ còn lại là đắc ý phi phàm, ở trên xe hừ khởi tiểu khúc: “Một trận, đánh cho thật xinh đẹp...”

Ngân Dực phiêu nàng liếc mắt một cái, buồn thanh nói: “Ngươi làm việc thực kéo dài, làm cái gì một tháng chậm rãi còn, ta trực tiếp quyền đầu tiếp đón đi qua, hẳn chuẩn đem trên người bạc đều lấy ra đến.”

“Người biết cái gì, người về điểm này trí lực, cũng dám nghi ngờ ta?” Tần Kinh Vũ đá cái thanh thúy vang chỉ, âm trầm thâm cười, “Trịnh xa hàng, ta muốn làm cho hấn khóc tử.”

Vơ vét của cái đường, đã muốn đi ra bước đầu tiên, kế tiếp, nên ngẫm lại như thế nào chiêu binh mãi mã...

Mặt trời chiều ngã về tây, xe lừ chậm rãi sử hưởng cảm tú môn, xa xa trông thấy cao lớn nguy nga cung tường, cung tường phía dưới, vài tên binh lính vây quanh một đạo gầy yếu thân ảnh, quyền đâm cước đá, tiếng quát mắng thanh.

”Làm sao đến tiểu khất cái, ăn Báo tử đảm sao, nhưng lại dám giả mạo trong hoàng cung thị? Còn không mau cút đi!

47. Quyển 1 - Chương 47: Lòng Ta Như Thiết

Nặc, liền ngừng ở trong này đi, cảm ơn người.”

Tần Kinh Vũ cách cửa cung còn có một đoạn đường trình địa phương xuống xe, chung quanh nhìn sang, khách khí công còn không gặp người ảnh, đơn giản tìm cái thụ ẩm chỗ ngồi xuống hơi nghỉ.

“Bên kia có nhân bị đánh.” Ngân Dực thản nhiên một câu, đi tới đứng ở nàng trước mặt, ngăn trở còn có chút phớt nhắng nhân dương quang, cũng chặn nàng hơn phân nửa tầm mắt.

Tần Kinh Vũ hơi hơi nhắm mắt: “Đánh liền đánh đi, ta hôm nay quả nhân sự đã muốn quá nhiều.”

Mới vừa rồi kia vài tiếng quát mắng nghe được rõ ràng, bất quá là giáo huấn cái lầm sấm cửa cung hồ ngôn loạn ngữ tiểu khất nhi, này đó trần thủ cửa cung binh lính ngày thường huấn luyện có tổ, hơn phân nửa chính là hù dọa hù dọa hấn, không tới não tai nạn chết người.

Đội một hồi, liền nghe phía sau lộc cộc xe thanh, một chiếc hoa lệ tứ luân xe ngựa chậm rãi chạy tới, đi tới phụ cận, cửa kính xe lý tìm hiểu hé ra đầy mặt kính hỉ khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Tam Hoàng huynh!”

“Chiêu ngọc?”

Tần Kinh Vũ lấp bắp kính hải, chạy nhanh đứng lên, thấp giọng nói: “Người tị đến một bên ngoại hạng công, ta quá đi xem...”

Dứt lời, tiến ra đón, khẽ cười nói: ”Chiêu ngọc hôm nay cũng ra cung đi?

Tần Chiêu ngọc vội vàng mở cửa xe, nhảy xuống xe đến, hai gã cung nữ theo sát sau đó: “Đúng vậy, ta bởi mẫu phi nhìn đi nương, mẫu phi làm cho ta về trước đến. Ta đại thật xa liền thấy giống người, kết quả thật đúng là! Tam Hoàng huynh, người sao lại ở chỗ này?”

“Ta xe ngựa hỏng rồi, xa phu tiến đến sửa...” Tần Kinh Vũ dặt tay hấn, tự nhiên mà vậy đập lên xe, “Quên đi, ta cũng không đợi, tọa của người xe cũng giống nhau.”

Tần Chiêu ngọc nhìn xem nàng, lại nhìn sang phía sau, hiếu kỳ nói: “Di, ta vừa rồi giống như thấy bên cạnh người có người, như thế nào nháy mắt công phu đã không thấy tăm hơi?”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Đó là người hoa mắt, ta liền một người ngồi, không người bên ngoài a.”

Hai người lên xe ngồi xong, xe ngựa hướng cửa cung phương hướng chậm rãi đi trước.

Bên trong xe thập phần rộng mở, ngồi bốn người cũng không thấy chật chội, chính là màn che buông xuống, có vẻ có chút buồn. Không đi hai bước, Tần Chiêu ngọc liền gọi người đem màn xe vén lên thông khí, mà một gã cung nữ còn lại là lấy ra thông hành lệnh bài, chuẩn bị vào cửa khi đưa ra.

“Tam Hoàng huynh, ngày hôm qua ta xem gặp người đi Nam Uyển, lần tới mang ta đi được không?”

Tần Kinh Vũ nghe được cả kinh, bởi vì phụ hoàng lệnh cấm trước đây, chính mình đi Nam Uyển số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi hồi đều là chú ý tránh đi cửa thị vệ, không nghĩ tới lại bị này tiểu quỷ gặp được ...

“Người hạt nhượng cái gì, ta ngoại công chế được kém một mặt nguyệt kiến thảo, ta nghe nói Nam Uyển trong viện có, phải đi thảo điểm, ta cũng không phải là đi chơi!”

“Người đừng nóng giận thôi ——” Tần Chiêu ngọc lấy lòng cười cười, hạ giọng nói, “Đúng rồi, Tam Hoàng huynh, ta nghe nói Nam Uyển ở cái góc hoàng tử, người gặp qua không có?”

“Chưa thấy qua...” Tần Kinh Vũ lắc đầu phủ nhận, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ xe, binh lính đã muốn nghiệm mệnh lệnh rõ ràng bài thật giả, vẫy tay cho đi, xe ngựa một lần nữa khởi bước, mà cung tường một góc, vài tên binh lính đánh chửi xong xoay người đi vòng vèo, bọn họ phía sau, tiểu khất nhi phục trên mặt đất, cố gắng ngẩng đầu lên đến, tóc xoã tung, đầy mặt trần bụi, theo trong tầm mắt nhất lược mà qua.

Vào hoàng cung, xe ngựa thông thả đi trước, Tần Kinh Vũ nghĩ ngoài cung hiểu biết, hơi có chút không yên lòng, chợt nghe phía sau có nhân liên thanh kêu gọi: “Điện hạ...”

Kia khàn khàn thê lương tiếng nói, thanh thanh lọt vào tai, như thế quen thuộc, cả kinh nàng cả người chấn động, hiể hiể nhảy lên.

“Dừng xe!”

Thấp kêu một tiếng, đợi đến xe ngựa dừng lại, Tần Kinh Vũ chậm rãi hoạt xuống xe đi, không dám tin nhìn cửa cung.

Nơi đó, cửa cung bán khai, liên can binh lính chính túm trụ một người, liều mạng trở về tha, người nọ không tránh quyền cước, chỉ quyết tâm hướng nàng phương hướng phốc lại đây, một bên ngăn cản một bên khê gọi: “Điện hạ, là ta a...”

Tần Kinh Vũ kinh ngạc nói không ra lời, thấy hấn bị đánh ngã xuống đất, mới vừa rồi hoàn hồn: “Dừng tay! Các người buông ra hấn, làm cho hấn lại đây!”

Binh lính bị nàng vừa quát, nhất tề buông tay thối lui, người nọ làm như thể lực chống đỡ hết nổi, bùm một tiếng chàng trên mặt đất.

Tần Kinh Vũ Tâm triều pháp phòng, thân thể lại vẫn duy trì ban đầu tư thế không nhúc nhích, trên mặt cũng là bất động thanh sắc, nhìn hấn nhất lên một cây mộc tượng, gian nan khởi động thân mình, mộc tượng đốc đốc điểm, đi bước một hướng chính mình đi tới, càng ngày càng gần.

“Điện hạ, ta đã trở về.”

Người tới một thân bản ô cũ nát xiêm y, hốc mắt hãm sâu, gãy trơ cả xương, nếu không phải kia căn mộc tượng chống đỡ thân thể, chỉ sợ một trận gió đến đều có thể đem hấn quất ngã xuống đất.

Hấn khoe môi ô tử, còn tại nhẹ thẳng huyết, lại giống như bất giác đau đớn, như trước là dụ ngoan hàm súc cười, mặt mày cong lên, như vậy thỏa mãn.

Tần Kinh Vũ không có lên tiếng, nhưng thật ra Tần Chiêu ngọc ở sau người che miệng kinh hô: “Ông trời, Tam Hoàng huynh, này nhân thoát nhìn có chút giống là... Yến nhi?”

“Không sai, chính là Yến nhi.”

Lạnh nhạt một tiếng, chỉ thấy Yến nhi đã muốn đứng ở trước mặt, mắt lộ trong suốt, vẻ mặt chậm rãi kích động, bỗng nhiên mộc tượng ngã xuống, cả người phịch một tiếng quỵ xuống.

“Điện hạ...”

Tần Kinh Vũ lưng thủ rút lui từng bước, lạnh lùng nhìn hấn: “Yến nhi, ngươi còn nhớ rõ sao, ta đưa cho ngươi ngày nghỉ là bao lâu thời gian?”

Yến nhi cúi đầu đáp: “Yến nhi nhớ rõ, là một tháng.”

Tần Kinh Vũ khê cười một tiếng, hừ nói: “Hôm nay cự ngươi ra cung, đã qua suốt bốn mươi lăm thiên.”

Vừa mới dứt lời, trong lòng chính là lộp bộp một chút, chính mình sổ ngày tới được sao, như thế nào nhớ rõ như thế rõ ràng...

Quảng phía dưới, lại nói: “Dựa theo trong cung quy củ, ngày nghỉ siêu khi, phải bị tội gì?”

Yến nhi trên mặt huyết sắc tiêm lui, chậm rãi đáp: “Nhẹ thì trọng trách, nặng thì trục xuất cung đi.”

Tần Kinh Vũ gật đầu, còn chưa nói nói, chỉ thấy hắc phục trên mặt đất, không được dập đầu: “Yến nhi nguyện ý nhận gì xử phạt, cầu điện hạ không cần đem ta trục xuất cung đi, điện hạ, Yến nhi cầu người! Van cầu người!”

Này vài cái dập đầu động tác pha trọng, không chút nào làm bộ, lại ngẩng đầu lên, trên trán đã gặp đỏ tươi, thật là đáng thương.

Thấy vậy tình cảnh, ngay cả Tần Chiêu ngọc đều là cho tâm không đành lòng, giúp đỡ cầu tình: “Tam Hoàng huynh, Yến nhi trước kia biểu hiện cũng là không sai, người tạm tha hẩn một hồi đi!”

Tần Kinh Vũ bất vi sở động, chỉ mắt lạnh nhìn hẩn: “Người trước tiên là nói về nói, người này phó bộ dáng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Yến nhi cúi mâu đáp: “Yến nhi vô năng, ở hồi kinh trên đường tao ngộ rồi cường giả, trên người đáng giá gì đó đều bị đoạt đi rồi, này đây đến trễ thời gian, cầu điện hạ khai ân!”

“Cường giả?” Tần Kinh Vũ cười lạnh, “Khi nào thì? Cái gì địa điểm? Đối phương ra sao chờ bộ dạng thân hình?”

“Thượng đầu tháng bát, ngay tại ra đào sâu huyện không xa... Đó là buổi tối, ta còn không thấy rõ sở, đã bị bọn họ nhất cây gậy xao hôn, trả lại cho thôi hạ sơn... Ta là sáng sớm ngày thứ hai ở dưới chân núi đồng cỏ khô tử lý tỉnh lại ...”

“Đào sâu huyện?” Ở lớp học thượng nghe qua này danh.

Tần Kinh Vũ nhú mày: “Đào sâu huyện cách này mấy nghìn dặm đường, người thân vô xu, như thế nào trở về?”

“Ta... Ta đi trở về đến.”

Đi trở về đến?

Hai mươi ngày qua, mấy nghìn dặm đường, hẩn cơm phong ăn ngủ, ngày đêm kiên trì đi bộ đi trở về đến?

Tần Kinh Vũ từng bước đi qua, đưa hẩn theo thượng xả lên, ánh mắt hướng hạ, nhìn chăm chăm kia một đôi rách nát quần dài hạ chân.

“Dem hài thoát.”

“Điện hạ...”

“Thoát!”

“Là, điện hạ.” Yến nhi nha nha đáp ứng, khom người đi cởi giày, lại nhún cả người một mồi, lập tức oai té trên mặt đất.

Tần Kinh Vũ ngồi xổm xuống thân đi, kéo hạ hẩn trên chân lộ vẻ dâm nữ, không nghĩ nhưng lại dẫn hẩn nhú mày, tê tê hít vào.

Một cỗ mùi tanh ghê ghê điện đánh tới, hỗn hợp nùng huyết cùng thịt thối mùi, đối khứu giác linh mẫn nàng mà nói, trong lòng ngực bốc lên, há mồm dục nôn.

Yến nhi thấy nàng vẻ mặt không dự, kinh hoảng thấp nói: “Điện hạ, đừng nhìn, bẩn...”

Tần Kinh Vũ đứng dậy, trên cao nhìn xuống nhìn hẩn, sắc mặt phức tạp.

Chỉ kia liếc mắt một cái, đã muốn nhìn đến cửa hẩn chân, nơi nơi đều là bọt nước, có đã muốn sinh mủ thối nát, cùng hài để dính cùng một chỗ, căn bản thoát không dưới đến.

“Được rồi, nếu đã trở lại, phải đi cao tổng quản nơi đó báo danh, hồi Minh Hoa cung đường sai bãi.”

Yến nhi mừng rỡ, vừa muốn dập đầu tạ ơn, đã thấy nàng lại từ từ mở miệng, đang nói đậm mạc như gió.

“Bất quá, ngày đó ta nói rất rõ ràng, nội điện đã mất không thiếu, chỉ có thể làm ngoại điện tạp dịch thái giám, nếu không ngươi lo lắng nữa hạ...”

Yến nhi vi giật mình một cái chớp mắt, vẫn là dập đầu đi xuống: “Yến nhi nguyện ý, Yến nhi nguyện ý!”

Trong phút chốc, Tần Kinh Vũ rõ ràng nghe được giọt nước mưa lạch cạch rơi xuống đất thanh âm, kia một giọt lệ, làm như lưu vào chính mình trong lòng.

“Hảo, cứ như vậy đi.”

Không có gì an ủi, vẻ mặt tự nhiên, xoay người bước đi, vừa đi vừa tưởng, nếu là khổ nhục kế, cũng thực tại làm khó hẩn...

Thật muốn hỏi một câu, Yến nhi, ngươi rốt cuộc đồ cái gì?

48. Quyển 1 - Chương 48: Tị Mà Không Thấy

Gió đêm thanh lương, ánh trăng trong sáng.

Bồi Mục Vân Phong dùng quá bữa tối, Tần Kinh Vũ tắm rửa đi ra khỏi ngôi trên dưới đèn, xem xét cửa phòng phương hướng. Trên đỉnh ánh trăng đầu xuống dưới, hành lang gấp khúc trên mặt chiếu ra loang lổ bóng cây, minh ám khó phân biệt.

“Điện hạ, có phải hay không một mỗi, nô tỳ hầu hạ người đi ngủ được?” Hồ phách tiến lên, nhỏ giọng tế khí hỏi.

“Không nóng nảy, ta đang đợi nhân.”

Đang nói, chợt nghe gian ngoài tiếng bước chân vang lên, nhữ nhi ở ngoài cửa bẩm: “Điện hạ, cao tổng quản cầu kiến.”

“Làm cho hẩn tiến vào.”

“Là.”

Tần Kinh Vũ duỗi thân hạ thân thể, miễn cưỡng nhìn về phía người tới: “Hẩn... Như thế nào?”

Cao dự làm thi lễ, bẩm: “Đã muốn an bài ở Minh Hoa ngoài cung điện, ngày mai mà bắt đầu làm việc, chủ yếu làm chút khai hoang dọn dẹp rửa mặt nhất loại chuyện vụ.”

Tần Kinh Vũ nghe được nhíu mày: “Ta là hỏi hẩn trên người thương.”

Cao dự sợ run hạ, chi tiết đáp: “Hồi điện hạ, nô tài tưởng hẩn lặn lội đường xa thân thể suy yếu, không rất chú ý, chính hẩn cũng không đề.”

Cái kia thiếu niên, bề ngoài nhu nhược, trong khung cũng là cực đoan ngạo khí.

Tần Kinh Vũ thầm than một tiếng, trầm ngâm nói: “Ta đã biết, ngươi đi đi.”

Cao dự hành lễ rời khỏi, mới vừa đi đến cạnh cửa, lại nghe sau lưng khinh gọi: “Ngoại điện cũng không thiếu người thủ, làm cho hẩn nghỉ ngơi hai ngày lại làm việc.”

Chờ cao dự đi được không thấy, Tần Kinh Vũ lấy ra án thư thượng một cái bình thuốc nhỏ, đưa cho hồ phách.

“Ngươi cái này cầm cấp Yến nhi, hẩn muốn hỏi, ngươi đã nói là người ở Thái y thự cầu đến.”

Hồ phách vẻ mặt hoang mang, cũng không hỏi nhiều, tiếp nhận đến vội vàng đi ra cửa.

“Nhữ nhi, người cũng lui ra đi.”

Tần Kinh Vũ lại ngồi một hồi, đợi cho gian ngoài tiếng vang toàn vô, thế này mới ngưỡng mặt hướng nóc nhà, mỉm cười.

“Người còn muốn ở mặt trên đài bao lâu?”

Bóng đen chớp động, Ngân Dực nhảy xuống, mấy không một tiếng động rơi trên mặt đất, trên mặt tràn đầy kinh nghi: “Người làm sao mà biết ta ở mặt trên?”

Tần Kinh Vũ cười nhẹ: “Ta chính là biết.”

Lúc trước cùng hổ phách nói chuyện thời điểm, nàng liền chú ý tới có nhân theo ngọn cây bắn lên, tiện đà dừng ở nóc nhà ngôi lưu ly thượng, khom người đi trước, sần sật rung động.

Bất quá, này hiểu biết vượt xa người thường dị năng, tạm thời không tính nói cho hắn, làm cho hắn đoán đi.

Ngân Dực phiêu nàng liếc mắt một cái, đột nhiên nói: “Người kia hai cái ca ca, thoát nhìn so với người lợi hại.”

“Ca ca ta?” Tần Kinh Vũ neho lại mắt, “Người gặp qua bọn họ?”

Ngân Dực gật đầu nói: “Hắn gọi ta ở lâu ý người bên cạnh người, ta vừa mới trở về ngay tại trong hoàng cung đi dạo nhất vòng lớn, nhận thức lộ nhận thức.”

“Hắn?” Tần Kinh Vũ sợ run hạ, phản ứng lại đây là chỉ chính mình ngoại công, cười cười, hoàn toàn thất vọng, “Ta kia hai vị hoàng huynh, bọn họ đều đang làm cái gì?”

“Một cái đang luyện tập ngã giao vật lộn, một cái đang luyện tập kỵ xạ binh khí.”

Ngân Dực dừng hạ, lại nói: “Ta còn thấy hoàng đế tiến đến quan khán, thẳng khích lệ bọn họ chăm chỉ khắc khổ.”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Đúng vậy, bọn họ là thực khắc khổ.”

Ngân Dực hướng nàng cao thấp đánh giá: “Người tư chất không xấu, vì sao không tốt hiểu học võ công, ngược lại chạy ra cung đi chơi?”

“Học võ công?” Tần Kinh Vũ khê cười một tiếng, nghiêm mặt nói, “Ngân Dực, thế giới này thượng, rất nhiều chuyện cũng không là chỉ dựa vào vũ lực có thể giải quyết, lấy đức thu phục người, người hiểu hay không?”

Ngân Dực lắc đầu: “Ta chỉ bội phục so với ta cường đại nhân.”

Tần Kinh Vũ phiên cái xem thường: “Nội tâm cường đại, có tính không?”

Ngân Dực hướng nàng xem sau một lúc lâu, lại là lắc đầu: “Không thấy đi ra.”

“Người chỉ số thông minh hữu hạn, với người không có cách nào khác câu thông.” Tần Kinh Vũ thở dài, vẫy tay nói, “Được, chính người tìm địa phương gột rửa ngủ, ta còn phải tính toán hạ, kia họ Trịnh khi nào thì mới có thể phát hiện không đúng.”

Ngân Dực đứng không nhúc nhích, xem nàng trên giấy một trận viết khoa tay múa chân, cuối cùng rung đùi đắc ý nói: “Cho dù lại bốn, đến ngày thứ mười hắn là có điều phát hiện đi? Có thể hay không chó cùng rứt giậu đâu? Nhưng thật ra cái vấn đề...”

Tần Kinh Vũ ngẩng đầu lên, thấy hắn không đi, cười nói: “Đúng rồi, người gần nhất ở trong cung cũng nhân rồi không có việc gì, không bằng đi cấp Dương Tranh một nhà lâm thời làm hội bảo tiêu, có cái đánh, phỏng chừng người gặp qua có vẻ vui vẻ, mỗi ngày thối hê ra mặt, khó coi chết đi được.” Ngân Dực khó hiểu nói: “Người cho rằng họ Trịnh sẽ đi hành hung? Bồi không bao nhiêu tiền, hắn làm gì...”

Tần Kinh Vũ đánh cái ha ha: “Ta biết trước, được không?” 2 N thứ phương, nước miếng giăng làm hắn cũng không thấy có thể muốn làm biết, không nói cũng thể.

Thì thăm công đạo một trận, Ngân Dực gạt đầu, lại vô hai lời, lập tức đi ra ngoài.

” Ngân Dực —— ”

“Còn có việc?”

Tần Kinh Vũ nhìn quay đầu trở về nam tử, hai tay chống má, hì hì cười nói: “Không gì, ta chỉ là ở tưởng, người cười rộ lên có thể hay không so với hiện tại càng suất?”

Ngân Dực cương hạ, chạy trốn chết bình thường chạy như bay mà đi.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, hổ phách tiến đến hầu hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo, nhất tĩnh phục mệnh.

“Nô tỳ đã muốn đem thuốc mỡ giao cho Yến nhi, cũng lại dặn dò hắc đúng hạn rịt thuốc, hắc đối thuốc mỡ xuất xử không có hoài nghi.”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, lúc này chính là ở mẫu phi nơi đó cảm hiệu quả trị liệu bình thường được, lường trước hắc cũng nhìn không ra đến.

Thấy nàng nói xong tức là trầm mặc không nói, vì giật mình lại hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Hổ phách này nữ tử, tâm tư đơn thuần, như nhau giấy trắng, trên mặt dấu không được chuyện, bị nàng vừa hỏi, cư nhiên ai khẩn quỳ xuống.

“Điện hạ, Yến nhi một thân đều là thương, nói vậy ở bên ngoài ăn không ít khổ, nô tỳ khẩn cầu điện hạ, tha cho hắc một hồi đi!”

Đều hạ quỳ, tự nhiên không có cách nào khác coi thường, Tần Kinh Vũ liếc nhìn nàng một cái, nghĩ kia thiếu niên tình hình, trong lòng như nhũn ra, trên mặt cũng là vẻ mặt lạnh nhạt: “Hắc cho người thay hắc cầu tình?”

Khổ nhục kể bất thành, lại đây cái ai bình chính sách?

Hổ phách sợ tới mức thẳng lắc đầu: “Không phải, không phải! Là nô tỳ nhìn hắc đáng thương, vẫn nhắc tới điện hạ...”

Tần Kinh Vũ nghe được cười: “Phải không?”

“Đúng vậy.” Hổ phách tố biết này chủ tử tính tình hiền hoà, thấy nàng cười, đó là đánh bạo, khê kéo của nàng vạt áo, “Điện hạ, kia ngoại điện quân sự tiểu nguyên tử không phải cái này nọ, thường xuyên khi nhục nhỏ yếu, Yến nhi rơi xuống hắc trong tay, tình cảnh kham ưu, điện hạ quá mấy ngày vẫn là đem Yến nhi triệu hồi đến được không?”

Tiểu nguyên tử, coi như nghe nói qua như vậy cá nhân, không chỉ có là khi nhục nhỏ yếu, nhưng lại sinh có cổ quái...

Tần Kinh Vũ cũng không quả quyết cự tuyệt, chỉ xua tay nói: “Người đứng lên đi, việc này ta tự có chừng mực, quá mấy ngày ta trước nhìn một cái hắc đi, bất quá người không thể trước đó thông báo, nếu không, ta định đánh gãy chân của người!”

Tuy là khiển trách ngôn, ngữ khí lại thoải mái sung sướng, hổ phách mừng rỡ, liên tục dập đầu: “Đa tạ điện hạ khai ân!”

Thấy được nàng vui mừng bộ dáng, Tần Kinh Vũ âm thầm buồn cười.

Nhìn không ra, này Yến nhi, nhân duyên nhưng thật ra không sai.

Bất quá, cũng đừng cao hứng quá sớm, nàng theo như lời mấy ngày, xác nhận thật lâu thật lâu về sau ..

49. Quyển 1 - Chương 49: Trí Tử

Không quá hai ngày, mục thanh lại tiến cung, chỉ nói Đông Hải chi hành không thể lại tha, ở Tần Kinh Vũ lưu luyến không rời giữ lại trong tiếng, nhanh nhẹn đi xa.

Ngân Dực trên đường thừa dịp bóng đêm đã trở lại một chuyến, nói là trịnh xa hàng tuần thủ ước định, mỗi ngày sáng sớm đưa tới tiền khoản, kiên trì.

Tần Kinh Vũ chính là cười khê: “Hắn đầu óc không tốt sử, còn kém chút thời gian, người tiếp tục ăn núp đi.”

Thấy hắn không cho là đúng, cũng lười giải thích, ngoắc nói: “Tối vừa vặn, theo giúp ta đi ra ngoài đi một chút.”

Ngân Dực cũng không hỏi nhiều, hai người lặng yên xuất môn, tránh đi gác đêm cung nhân, chậm chậm rì rì, hướng Minh Hoa ngoài cung điện đi đến.

Đêm khuya, gió lạnh, cộng thêm nhất loan Lãnh Nguyệt.

Có thản nhiên vân, ở nguyệt biên phù du, nhẹ từng đợt từng đợt, giống như lưu như, bỗng nhiên bị gió thổi tản, thanh huy tái hiện.

Tần Kinh Vũ đứng ở cung trụ sau, nhìn xem thiên thượng cảnh trí, nhìn nhìn lại giếng nước bên cạnh quỳ xuống đất chà xát y thiếu niên, hơi hơi thở dài.

Dưới ánh trăng, thân hình dữ phát gầy yếu, có vẻ như vậy cô hàn bất lực.

Không có phát hiện bọn họ nhìn trộm, chậm rãi dịch thanh quần áo, ôm chỉ đại dũng, hướng thiên điện phương hướng tập tễnh mà đi.

Tần Kinh Vũ nháy mắt không nháy mắt theo dõi hắn, thẳng đến kia thân ảnh biến mất ở hành lang dài kia đầu.

“Không có người biết, kỳ thật, ta là cái thực mềm lòng nhân —— ”

Nghe được nàng sâu kín một tiếng thở dài, Ngân Dực đáy lòng khê nhúc nhích, tiếp theo câu, cũng là làm hắn trực giác muốn đi gặp trở ngại: “Ai, ta anh tuần nhiều kim, thiện lương nhân từ —— này đây người đều là ưu điểm, người gặp người thích, về sau truy phủng giả càng ngày càng nhiều, nếu là người tranh ta đoạt, đánh cái đầu rơi máu chảy, khả như thế nào cho phải...”

Không ngoài sở liệu, đến ngày thứ mười buổi trưa, Ngân Dực lại trở về, hội báo chiến quả.

“Hôm qua giờ Tuất trịnh xa hàng dẫn theo nhất đại bang người đến, thử phỉ phỉ làm ẩm ỉ một trận, bị ta cưỡng chế đi dời .”

“Cuối cùng phản ứng lại đây , tốt lắm.” Tần Kinh Vũ gật đầu, nghĩ nghĩ, đem hắn thôi hướng cửa, “Người chạy nhanh trở về thủ , để ngừa hắn thẹn quá thành giận khó thử công tâm, sử xuất chút hạ tam lạm thủ đoạn đến đối phó Dương Tranh một nhà.”

Ngân Dực ổn định không nhúc nhích: “Không có việc gì, hôm nay sáng sớm, Dương Tranh kia giúp huynh đệ đến đây gần hai mươi nhân, ở hắn gia hậu viện đắp cái giường chung, nói là thay phiên giá trị thủ, đem này một tháng sống quá đi. Ta trẻ chút trở về cũng không phương.”

Tần Kinh Vũ nghe vậy ngạc nhiên nói: “Hắn kia giúp huynh đệ tuổi cũng không nhỏ , ngày thường cũng chưa cái đứng đắn chuyện gì sao?”

Ngân Dực đáp: “Bọn họ cùng Dương Tranh giống nhau, đều là hàn môn đệ tử, cùng đình đương vang, muốn tìm thân thể mặt chuyện gì, lại không cái gia cảnh tốt thân thích đảm bảo tiến cử, chỉ có thể là chung quanh tìm điểm tạp sống làm.”

Tần Kinh Vũ nghe được nhíu mày: “Trước đó không lâu trong cung cấm vệ quân cùng vũ Lâm lang mới chiêu mộ người mới, tuổi cũng liền cùng bọn họ không sai biệt lắm, thể trạng tướng mạo còn không có bọn họ hảo.”

Ngân Dực như là xem quý hiếm động vật bình thường xem nàg: “Người không biết hoàng cung tuyển nhân quy củ sao?”

“Cái gì quy củ?”

“Hoàng đế thân vệ, phải là thế gia đệ tử mới có tư cách được tuyển; cho dù là địa vị hơi thấp của cung thủ vệ, xuất thân đều phải là trung đẳng giàu có người ta. Giống bọn họ như vậy gia cảnh, nhiều nhất chỉ có thể đi trấn thủ biên nhưng.”

Tần Kinh Vũ mở to mắt, tò mò hỏi: “Người tới kinh thành mới bao lâu, liền hiểu biết như vậy rõ ràng?”

Ngân Dực đáp: “Bọn họ một bên phô tịch một bên oán giận, ta từ một nơi bí mật gần đó nghe được.”

“Ai, này xã hội phong kiến cấp bậc chế độ, hại nhân a...” Tần Kinh Vũ rung đùi đắc ý thở dài một trận, bỗng nhiên vừa cười nói, “Nhìn không ra, bề ngoài lãnh khốc sói tiểu tử, cư nhiên là cái mặt thám! Lại đây lại đây, cho ta hảo hảo nói một câu, còn nghe được chút cái gì bát quái?”

Ngân Dực phiêu nàg liếc mắt một cái, xoay người bước đi.

Tần Kinh Vũ nhìn cửa hắc bóng dáng cười ha ha, biên cười biên kêu: “Uy, nhớ rõ thay ta nhìn một cái, Dương Tranh kia giúp huynh đệ thân thủ như thế nào...”

Ngân Dực đi rồi không lâu, mới gặp hồ phách khoan thai tiến vào, trải giường chiếu phóng liêm, hầu hạ giãc ngủ trưa.

Tần Kinh Vũ đứng ở nàg phía sau, ung dung nhìn nàg không rên một tiếng, yên lặng động tác, không khỏi cười nói: “Như thế nào, ai đắc tội người?”

Hồ phách mếu máo, than thở nói: “Điện hạ gạt người, không nói tín dụng.”

Tần Kinh Vũ vuốt cằm, ra vẻ kinh ngạc: “Ta bao lâu không lừa người?”

Hồ phách thấp giọng nói: “Điện hạ ngày ấy đáp ứng rồi, muốn đi xem Yến nhi, kết quả luôn không đi...”

Tần Kinh Vũ sấn cười: “Ta này không phải việc sao ——”

Hồ phách lập tức phản bác: “Điện hạ mỗi ngày ở trong cung nơi nơi lặc lự, ba ngày hai đầu đi tìm tứ điện hạ ngoạn, làm sao việc?”

“Ta mỗi ngày thỉnh an đi học như vậy vất vả, ngoạn nhạc một chút lại có ngại gì, này kêu lao dật kết hợp, biết không?” Tần Kinh Vũ nói được nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trong lòng thâm nghĩ, nha đầu kia, cấp quán ra tính tình đến đây!

“Điện hạ...”

Hồ phách ngừng tay trung động tác, xoay người lại, trước mắt ai khấn nhìn nàg.

Tần Kinh Vũ hiểu được tâm ý của nàg, lại ra vẻ không biết, đặt mông ngồi vào tháp thượng: “Tốt lắm, ta muốn đi ngủ.”

“Điện hạ!”

Hồ phách nóng nảy, giữ chặt cửa nàg ống tay áo, không cho nàg nằm xuống đi, một bên nhẹ lay động, một bên thấp giọng: “Điện hạ...”

Tần Kinh Vũ sắc mặt nhất chỉnh, trầm giọng nói: “Còn có hoàn không để yên! Rốt cuộc người là chủ tử, vẫn là ta là chủ tử?!”

Hồ phách tay run lên, lập tức buông ra, lui ra phía sau từng bước, sắc mặt đỏ lên, đáy mắt chậm rãi thẳng ra lệ đến.

“Nô tỳ không dám.”

Tần Kinh Vũ không để ý nàg, tự cố tự nằm hảo, xả quá góc chần cái thượng, nhắm mắt chợp mắt.

Nàng không mở miệng, hổ phách cũng không dám đi, liền như vậy ngơ ngác đứng, trong phòng im lặng ra kỳ, chỉ nghe bên giường cực lực khắc chế thấp tiếng khóc.

Rất xa, có tiếng bước chân truyền đến, từ trọng biến khinh, đến cửa, tức là đình chỉ bất động.

Phán đoán trung bầm báo thanh vẫn chưa vang lên, Tần Kinh Vũ tư thế không thay đổi, cũng không thêm nhìn, âm thầm buồn cười, này nhữ nhi, lại là làm cái gì quý?

Lại quá một hồi, chợt nghe sau lưng tiếng vang rất nhỏ, làm như ở ra bên ngoài hoạt động cước bộ.

Tần Kinh Vũ nghe nàng đại khái đứng định, thế này mới lặng lẽ trợn mắt, chỉ thấy hổ phách đứng ở cạnh cửa, cùng nhữ nhi cúi đầu nói chuyện.

Chưa nói vài câu, nhữ nhi liền vội vã chạy ra, Tần Kinh Vũ tiếp tục nhắm mắt bất động.

Hổ phách phục lại tiến vào, đúng là vẻ mặt lo sợ không yên, tiếng bước chân đều đã quên không chế, đứng ở bên giường lạnh run, chính là không hé răng.

Tần Kinh Vũ trong lòng hiểu rõ, đánh cái ngáp, hàm hồ nói: “Ân, người lui ra đi.”

Dứt lời, xoay người lại ngủ.

Hổ phách như ở trong mộng mới tỉnh, bùm một tiếng quỳ xuống: “Điện hạ, cầu người đi cứu cứu Yến nhi!”

Quả nhiên có việc!

Tần Kinh Vũ hừ một tiếng, xoa ánh mắt, thản nhiên nói: “Yến nhi làm sao vậy?”

Hổ phách thân mình run lên, sắc mặt trắng bệch: “Yến nhi hẩn... Hẩn chọc giận tiểu nguyên tử, bị vài cái thái giám mang theo côn bổng tha đã vào

50. Quyển 1 - Chương 50: Nhất Niệm Chi Nhân

Sau giữa trưa, không có một tia phong, vắng vẻ ngoại điện bóng người rất thưa thớt, chỉ nghe thiên tiếng ồn thanh.

Tần Kinh Vũ làm cho hổ phách ở phía trước biên dẫn đường, chính mình phe phẩy chiết phiến, ở phía sau nhàn nhã bước chậm.

Hổ phách lòng nóng như lửa đốt, đi được cực nhanh, thấy nàng chính ở chỗ này chậm rãi, thỉnh thoảng tả hữu nhìn xung quanh, gấp đến độ thẳng dặm chân.

“Điện hạ, cứu người như cứu hỏa, người có thể hay không nhanh chút?”

Tần Kinh Vũ chiết phiến hướng trên tay hợp lại, cười khê: “Yến nhi cho người quán cái gì ** canh, cho người như vậy vì hẩn suy nghĩ? Cái kia, muốn hay không ta cho các người làm chủ...”

Hổ phách mặt đỏ lên, đỏ trở về kéo cánh tay của nàng: “Điều khi nào thì , điện hạ còn tại hay nói giỡn!”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Không phải nói tiểu nguyên tử khi nhục nhỏ yếu, vận dụng hình phạt riêng sao, hôm nay ta liền tự mình đến tọa thực này tội danh... Về phần Yến nhi, hẩn nếu là bốn ngay cả vài cái thái giám đều không đối phó được, cũng không tư cách lại ở lại ta bên người.”

Hổ phách nghe được có ti tỉnh ngộ, kinh hỉ kêu lên: “Điện hạ! Ý của người là...”

“Ta cái gì cũng chưa nói.”

Tần Kinh Vũ nói xong câu này, sắc mặt hơi đổi, bỏ ra hổ phách thủ, đi nhanh tiến lên.

Tiền phương trong viện, có rất nhỏ tiếng vang truyền đến.

Chuyển quá một chỗ u ám thanh chuyên dưng đạo, chỉ thấy tiểu viện viện môn bán khai, gấn bó một loạt thái giám giá trị cửa phòng hộ nhắm chặt, một thân ảnh đang cố gắng nghĩ về chân, phàn trụ cửa sổ lan, thật cẩn thận hướng phòng trong thăm, một chân mai hướng viện môn, tùy thời chuẩn bị bôn đảo.

“Nhữ nhi.”

Tần Kinh Vũ đột nhiên ra tiếng, nhữ nhi sợ tới mức nhảy dựng lên, hai chân run lên, sắc mặt xanh trắng.

“Yến nhi ở bên trong?”

Nghe được nàng lại hỏi một câu, nhữ nhi này mới hồi phục tinh thần lại, làm như kinh hồn chưa định, liên tục gật đầu.

Tần Kinh Vũ đẩy ra hần, lập tức đi đến trước cửa, hỏ phách ở nàng phía sau giương giọng cao kêu: “Tam điện hạ đến —— ”

Phòng trong thanh âm lập tức ngừng lại, một mảnh tĩnh lặng.

Hỏ phách bứt lên giọng lại hô một lần, gập vẫn là không người quản môn, tiến lên thùng thùng chủ vang: “Tiểu nguyên tử! Mau tới mở cửa! Mở cửa nhanh!”

Tần Kinh Vũ lập ở ngoài cửa, khúu nhẹ huyết tinh khí, trong lòng trầm xuống: “Hai người các người đi chàng môn.”

“Là, điện hạ.”

Hai người có chủ tử chỗ dựa, lá gan cũng lớn không ít, vừa nghiêng người lui ra phía sau vài bước, cửa phòng kéo kẹt một tiếng mở.

Vài tên thái giám bộ dáng nam tử thấy rõ người tới, cả kinh dưới, lập tức bỏ qua côn bổng, nhất tề quỳ xuống hành lễ.

“Nô tài ra mắt tam điện hạ.”

Tần Kinh Vũ hào không để ý tới, đi nhanh bước vào, nhưng thấy một người đầy người sát khí, tay cầm trường côn đứng ở trong phòng, giết người bàn ánh mắt nhìn phía đầu cột lương thượng. Người này hai mươi đến tuổi, tả trên mặt một đạo đỏ tươi vết trảo, khuôn mặt nhìn lạ mắt, cũng là một thân thái giám phục sức, đai lưng nhan sắc hơi không có cùng, không cần phải nói, đó là kia ngoại điện quản sự tiểu nguyên tử.

“Lớn mặt nô tài, thấy chủ tử còn không quỳ xuống?”

Nhữ nhi thanh âm nghe qua tương đương yếu đuối vô lực, Tần Kinh Vũ nhúu mày đi qua đi, một cước đá hướng tiểu nguyên tử chân loan.

Nàng tuy rằng còn nhỏ, này động tác cũng là dùng thập phần lực đạo, hơn nữa vị trí tinh chuẩn, tiểu nguyên tử phịch một tiếng phốc ngã xuống đất, còn chưa kịp há mồm, hai gò má thượng chính là làm nhiều việc cùng lúc, thanh thủy rung động, chịu đựng vài bàn tay.

“Điện... Điện hạ!”

Tần Kinh Vũ khinh nhu hơi hơi sinh đau lòng bàn tay, thần nhiên nói: “Hỏ phách, đi đem cao dự tìm tới gặp ta.”

Dứt lời, ánh mắt rơi trên mặt đất, nơi đó có tiểu than vết máu, nhiều điểm giọt giọt, theo bên cạnh xám trắng đầu cột, mãi cho đến xà ngang thượng, cát thanh mạc liêm giao tiếp chỗ, ẩn có tuyết sắc thoáng hiện.

“Yến nhi.”

Theo nàng một tiếng khinh gọi, thiếu niên tái nhợt tiểu tuy khuôn mặt theo mạc bố mặt sau lộ đi ra, mặt mày loan loan, bày biện ra khác thường sáng rọi, không hiểu khẩu nhân tâm huyền.

“Yến nhi, xuống dưới.”

Tần Kinh Vũ lại gọi một tiếng, Yến nhi cũng là bất động, sắc mặt đỏ ửng, coi như muốn giọt xuất huyết đến.

“Điện hạ...”

Tần Kinh Vũ tiến lên hai bước, nhìn chăm chú nhìn kỹ, thấy hần toàn bộ thân mình phục cưỡi ở xà ngang thượng, nửa người trên xích trĩnh, kiên lưng trải rộng sưng đỏ, khuỷu tay nhiễm huyết, quần dài lui tới giữa hai chân, đang dùng thủ liệu mạng hướng lên trên kéo.

Nhớ tới tiểu nguyên tử ở trong cung chuyện tích danh tiếng, trong lòng hiểu rõ, không khỏi phóng nhu ngữ khí: “Yến nhi, có thể chính mình xuống dưới sao?”

“Có thể.”

Yến nhi đề hảo quần lót, chậm rì rì ở xà ngang thượng bò sát, lại theo cây cột hoạt dưới đến, một khi đứng lại, đó là hướng nằng lễ bái đi xuống, vẻ mặt kích động: “Yến nhi... Gặp qua điện hạ...”

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, xoay người lại, mặt hướng quỳ mấy người: “Ai tới nói nói, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Cửa ba người cái trán, không dám hé răng, tiểu nguyên tử trên mặt hồng bạch không chừng, nhu chớp nói: “Hồi điện hạ, Yến nhi làm việc nhàn hạ, thái độ ác liệt, còn có ý định hành hung, nô tài chính là y theo quy củ quản giáo xử phạt hạ hần...”

“Như thế nào xử phạt?”

“Trượng trách hai mươi.”

Tần Kinh Vũ nheo lại mắt: “Kia hần như thế nào đến xà ngang lên rồi?” Tiếng nói trầm thấp, đúng là khác hần với tuổi lạnh thấu xương.

Tiểu nguyên tử lòng bàn tay thấu ẩm ướt, trên trán lại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Không đánh vài cái, hần liền tránh ra người bên ngoài, đi lên rồi...”

Yến nhi bạc môi nhếch, cũng không cãi lại, trên mặt đỏ ửng rút đi, trắng bệch như tuyết, nhưng thật ra một bên nhữ nhi nhật lên thượng phân tán quần áo cho hần phủ thêm, vẻ mặt khẽ nhúc nhích, há mồm muốn nói.

Tần Kinh Vũ nhìn xem rõ ràng, vẫy tay nói: “Nhữ nhi, người nói.”

Nhữ nhi hướng quỳ tiểu nguyên tử vụng trộm phiêu mắt, thấp giọng nói: “Là tiểu nguyên tử làm cho người ta đề lại Yến nhi, đi thoát của hần quần, còn muốn dùng cái kia đi trạc... Yến nhi mới phản kháng ...”

“Nói vậy!”

Tiểu nguyên tử hung hăng trừng lại đây, nhữ nhi sợ tới mức lập tức chó có lên tiếng, cúi đầu không nói.

Tần Kinh Vũ cười lạnh một tiếng, mở ra bàn tay: “Tiểu nguyên tử, đem người vừa rồi giấu ở tị lý gì đó lấy ra nữa.”

Hần quỳ xuống dập đầu thời điểm, tay phải tư thế hơi trệ, lúc ấy liền nhìn ra trong đó có dấu sự việc, lúc này vạch trần, cũng là gắn liền với thời gian không muộn.

Tiểu nguyên tử mặt như màu đất, lược nhất chần chờ, tức là thân thủ nhập tay áo, lấy ra một vật run rẩy dằng.

Tần Kinh Vũ liếc mắt một cái xẹt qua kia hình trụ hình cái vò, chỉ cảm thấy ghê tởm, một cước đưa hần đá oai ngã xuống đất.

“Nhữ nhi lưng Yến nhi trở về, những người khác ở lại tại chỗ đợi mệnh, không ta cho phép, một tắc cũng không rời!”

Ngực trong cơn giận dữ, nằng cũng chưa có thể nhìn đến ** bộ vị, thế nhưng bị này mấy người nhìn đi, thật sự là tức chết rồi!

...

Dàn xếp hảo Yến nhi, lại thấy cao dự, không không lâu, đã bị Mục Vân Phong phái người kêu đi, liền Yến nhi trở về Minh Hoa cung việc, lo lắng chỉ trích cộng thêm cảnh cáo, lời nói thâm thía nói nhất đại thông, cuối cùng ở cửa nàng luân phiên cam đoan cùng nguyên rửa thề hạ, mới miễn cưỡng đáp ứng.

Một ngày này ép buộc hồi lâu, mệt quá mức, đã trở lại tắm điện, trực tiếp ngã vào tháp thượng, ngón tay cũng không tưởng nâng.

Hồ phách ở một bên ân cần quạt, chính ngủ mơ hồ, chợt nghe gian ngoài có nhân thông báo, nói là Yến nhi tiến đến tạ ơn.

“Làm cho hẩn vào đi.”

Yến nhi ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt gian lại lung một chút ưu sắc, vừa vào cửa liền quỳ xuống đất không dậy nổi.

Tần Kinh Vũ vẫy tay bình lui người bên ngoài, hạ tháp đến, đi bước một đi đến trước mặt hẩn.

“Người oán ta không?”

Yến nhi ngẩng đầu lên, mâu quang trong suốt trong như gương: “Không oán.”

Tần Kinh Vũ nhìn không chuyển mắt nhìn hẩn, không buông tha trên mặt hẩn một chút ít vẻ mặt biến hóa: “Tiểu nguyên tử trên mặt là người cấp trào?”

“Là.”

“Xà ngang cao như vậy, như thế nào đi lên?”

Yến nhi vì giật mình, rũ mắt xuống kiểm, ngưng ngưng cười: “Ta mới trước đây cực yêu trèo cây.”

Tần Kinh Vũ nghi hoặc đánh tan hơn phân nửa, gật đầu nói: “Tiểu nguyên tử đã muốn bị trục xuất cung đi, người trước tỉnh dưỡng mấy ngày, chờ cao tổng quản cho người cái khác an bài... Người cái này đi xuống đi.”

Yến nhi quy củ hành lễ đứng dậy, đi tới cửa, rồi đột nhiên dừng bước quay đầu, thanh âm ám ách.

“Điện hạ, người thật sao không cần ta sao?”

Ánh mắt nhu hòa, ẩn có kỳ kỳ, không hiểu khẩu nhân tâm huyền.

Tần Kinh Vũ không thể nề hà, nhẹ nhàng bật hơi: “Cho người ba ngày thời gian, nhất định đem chính mình dưỡng tốt lắm, ta không nghĩ người khác nói ta ngược đãi người...”

Một câu sau, không khỏi khóc nước mắt thâm than, chính mình chung quy không phải ý chí sắt đá.

Yến nhi, hay là hẩn thắng...

51. Quyển 1 - Chương 51: Tri Ân Báo Đáp

Tháng sáu hè nóng bức, thời tiết càng ngày càng nóng.

Yến nhi trở về Minh Hoa trong cung điện đã có mấy ngày, đối này, mẫu phi Mục Vân Phong vẫn lòng có khúc mắc, ba ngày hai đầu triệu nàng đi trước nghe huấn, bất quá, mỗi lần đều bị nàng nhẹ nhàng bằng quơ ứng đối đi qua.

“Mẫu phi yên tâm, ta đã muốn lập lại khảo nghiệm quá hẩn, mười chi ** là có thể tin ...” Về phần kia còn lại một hai, cũng không chùng vì quá, ai lại không điểm chính mình ** đâu, đã nói chính nàng, cũng là thân phụ kinh thiên bí mật, không thể vì ngoại nhân nói cũng.

Mục Vân Phong xem nàng một bộ trầm ổn bộ dáng, giận dữ nói: “Người gần đây là càng ngày càng có chủ kiến, ta cũng quản không được người.”

Tần Kinh Vũ hì hì cười, vãn trụ của nàng cánh tay: “Mẫu phi nhiều chú ý phụ hoàng đi, này nguyệt đến Minh Hoa cung nghỉ trọ thời gian cũng không nhiều đâu...”

“Người có biết cái gì? Ngày gần đây phía nam ở náo hồng tai, người phụ hoàng tâm ưu quốc sự, ban đêm đều ở Vị Ương cung triệu kiến quần thần, các cung đều đi thiếu.”

Tần Kinh Vũ mếu máo: “Trách không được, gần nhất trong cung đều ăn kém.”

Đề tài dời đi, Mục Vân Phong sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng đứng lên:

“Đúng vậy, nghe nói người phụ hoàng theo quốc khổ lý thông qua tuyệt bút tiền khoản dùng cho chấn tai, các cung đều ở bất chúc làm theo, giảm bớt chi phí, không thể ngoại lệ.”

Tần Kinh Vũ Tâm có thích thích cảm thán: “Ai, làm hoàng đế thực vất vả...”

Tầm thường dân chúng, liền đem chính mình tiểu gia lo liệu hảo, bà già tử quản ăn no tựu thành; thân là thiên tử, cũng là muốn phụ trách toàn bộ thiên hạ ấm no, thật sự không dễ dàng a!

Khác không nói, đã nói này vài lần ở khuyết phi điện nghe hướng, riêng là hạ nhất nhìn như đơn giản độ điền làm, Tần Nghị liền cùng quần thần tranh cái mặt đỏ tai hồng, ai giữ ý này, không chịu cúi đầu, chiếu lệnh lặp lại sửa chữa, thủy chung ban bố không được. Tần Nghị trên mặt không nói cái gì, hai tấn dám bằng thêm nhất lũ đầu bạc, cuối cùng bởi vì phía nam hồng tai quan hệ, tân chế không giải quyết được gì.

Sau, đang nghe hướng hai vị hoàng huynh ở lớp học thượng như vậy sự hỏi hàn dịch, hàn dịch không đáp, phản hồi bọn hắn thái độ.

“Thanh lượng thổ địa, thanh tra hộ tịch, là phú dịch trụ cột, nguyên bản không gì đáng trách. Này ngoan cố lão thần từ giữa cản trở, bụng dạ khó lường!”

Bất đồng cho tần trạm đình khó thở giờ chân, tần hưng lan nhú mày, mặt lộ vẻ ưu sắc: “Sử thượng vô tiền lệ khả theo, quần thần lời nói cũng không phải không có lý, hoặc tu đãi tế hạng sửa chữa hoàn thiện sau, lại dư chấp hành.”

Hàn dịch nghe xong, chuyển hướng Tần Kinh Vũ: “Tam điện hạ ý kiến đâu?”

Tần Kinh Vũ nói được rất là đứng đắn: “Thiên như vậy nóng, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, vẫn là không cần độ điền hảo.”

Hàn dịch phiêu nàng liếc mắt một cái, huy bút trên giấy viết xuống vài cái chữ to, lập tức tuyên bố tan học.

Mấy người cung kính hành lễ, chờ hắn cùng lâm tĩnh đi rồi, thấu đi qua vừa thấy, chỉ thấy mặt trên viết một câu: hỏa hậu chưa tới, dục tốc không đạt.

Dục tốc, tắc không đạt.

Cùng nàng suy nghĩ, nhưng thật ra không mưu mà hợp.

Cái này chiếu độ điền, gây nên giang sơn xã tắc, bốn ý vô cùng tốt, chẳng qua, dao động sĩ tộc hào cường lợi ích, trực tiếp ảnh hưởng đến quốc chi căn bản, thế tất dẫn phát họa loạn. Tần Nghị sau lại cũng là nghĩ thông suốt điểm này, vẫn chưa kiên trì rốt cuộc, mà là lấy phía nam hồng tai vì từ, trước tìm cái bậc thang hạ, lại tiến hành theo chất lượng, vận sức chờ phát động.

Một đường đều ở trầm tư, vừa bước vào tắm điện, nhất đạo bóng đen phi thân buông xuống, đứng ở trước mặt.

“Cẩn thận!”

Cánh tay bị Yến nhi tóm trụ, Tần Kinh Vũ lắc đầu cười khê: “Không có việc gì, đều là người một nhà.”

Ngân Dục lạnh lùng xem Yến nhi liếc mắt một cái, vẻ mặt cao ngạo: “Ta là ta, hắn là hắn, không là người một nhà.” Cuối cùng, lại bỏ thượng một câu, “Người này trước kia chưa thấy qua.”

“Đây là Yến nhi, là ta trước kia nội thị, mới từ lão gia trở về.” Tần Kinh Vũ lại lôi kéo Ngân Dực, cấp Yến nhi giới thiệu, “Đây là Ngân Dực, là ta tân nhậm bảo tiêu. Cái kia, về sau các người muốn đoàn kết hữu ái, hòa bình ở chung, biết không?”

Gặp hai người cũng không hé răng, Tần Kinh Vũ cũng không bắt buộc, phất phất tay, Yến nhi ánh mắt xẹt qua nàng khoát lên Ngân Dực cánh tay thượng tay nhỏ bé, ánh mắt vi lạnh, tức là mím môi rời khỏi.

“Cái gì tình huống? Nói đi.”

“Trịnh xa hàng phụ thân trăm phương nghìn kế, muốn cầu kiến.”

“Nga?”

Trịnh xa hàng phụ thân, thiên trong kinh thành nổi danh gian thương, trịnh tân?

Tần Kinh Vũ bài chỉ tính toán, hôm nay đúng là đệ hai mươi ngày, Trịnh gia bồi phó ngân lượng số lượng đã qua ngàn, khó trách đối phương ngồi không yên, bất giác cười nói, “Ngày kia nghỉ khóa, giúp ta ước ở Dương Tranh gia, rất tính tính tiền trước...”

Ngân Dực vừa đi, Tần Kinh Vũ đã kêu nhân đem Yến nhi gọi vào nhà đến.

“Xem người kia tiểu con dâu dạng, ta chữ vẫn là đánh người, trả lại cho ta bãi sắc mặt xem! Thật sao ở bên ngoài lung lay một vòng trở về, dài tính tình là không? !”

Yến nhi cúi đầu thấp nam: “Yến nhi không dám.”

“Không dám?” Tần Kinh Vũ cười khê, “Vừa rồi người cùng Ngân Dực cùng đến cùng đi, đã cho ta không phát hiện? Nói nói, có phải hay không ghen tị?”

Yến nhi đầy mặt ủy khuất, vẫn là trầm mặc không nói.

“Còn khí gì? Người chủ nội, hấn chủ ngoại, các làm các sự, tuyệt không giao nhau, biết không?”

Tần Kinh Vũ lặng lẽ đánh giá, thấy hấn khoe môi hơi hơi gợi lên, biết đã bị chính mình nói phục, vì thế cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, chờ người ngày nào đó cũng có thể một quyền có thể đánh chết chó săn, nhất định liền khiêu thượng tường cao, ta liền đem hấn phế đi, chỉ chờ người một người tại bên người...”

Yến nhi mâu quang chớp động, nhẹ nhàng cười: “Điện hạ cần phải giữ lời nói.”

“Tự nhiên có nghĩa.”

Của hấn cười, như vậy thoải mái nể, trước mắt đều làm như bốc lên sung sướng cảnh hoa, Tần Kinh Vũ tâm đầu nhất khiêu, ngay cả nhìn hấn vài mắt, mới thối nói: “Không có việc gì trưởng sao xinh đẹp làm sao!”

Suy nghĩ hai ngày, rốt cục tìm được một cái ra cung hảo lý do.

Đến ngày thứ ba sáng sớm, Tần Kinh Vũ lấy nghe hướng chỉ bằng lý luận liên hệ thực tế vì từ, ở Mục Vân Phong nơi đó thảo một quả thông hành lệnh bài, mang theo Yến nhi nhữ nhĩ thoải mái đi ra cung đi, mỹ kỳ danh viết thể nghiệm dân tình.

Nhất khóa tiến Dương Tranh gia sân, chỉ thấy đầu người toàn động, trừ bỏ phía trước gặp qua nhất bang thiếu niên, Trịnh thị phụ tử sớm đang ngồi, còn mang đến nhất đại đội tùy tùng.

Bất quá có Ngân Dực ở, Tần Kinh Vũ cũng không lo lắng, cùng các nhân gật đầu tính làm tiếp đón sau, bị Dương Tranh lĩnh đi chỗ ngồi, đặt mông ngồi xuống, nghiêm nhiên một bộ đi đầu đại ca phái đoàn.

“Nói đi, tìm ta chuyện gì?”

Kia trịnh tân sớm kiến thức quá Ngân Dực lợi hại, lúc này đối nàng cũng không dám khinh thường, trực tiếp gọi người ôm đến một ngụm gỗ lim thùng, tương khẩu nhất khai, trắng bóng một mảnh, tất cả đều là hàng thật giá thật đồng bạc bảo!

“Tại hạ dạy con vô phương, thỉnh tần hiem thấy lượng, mọi người giao cái bằng hữu, biến chiến tranh thành tơ lụa...”

Tần Kinh Vũ phiêu kia thùng liếc mắt một cái, cười nói: “Ta nhớ rõ phía trước cũng nói qua cùng loại trong lời nói, bắt quá người gia công tử không cảm kích.”

“Nghịch tử!”

Trịnh tân xả quá trình xa hàng, một cái bàn tay đá đi qua, quát: “Còn không cho ta quỳ xuống, hướng tần thiếu chịu nhận lỗi!”

Trịnh xa hàng thuở nhỏ bị hấn cha nuông chiều từ bé, làm sao tao quá đỗi ngộ như thế, chấn kinh dưới, phịch một tiếng quỳ xuống: “Tần thiếu, tha mạng a!”

Tần Kinh Vũ trừng lớn mắt, đầy mặt kinh ngạc, đứng dậy đi phù: “Ôi, dù cái gì mệnh a, các người đem ta Tần Tam làm người nào, ta có như vậy đáng sợ sao? Ta cho tới bây giờ đều là từ thiện vì hoà, lấy đức thu phục người —— này tương bạc, ta sẽ không thu, cho ta cầm lại đi! Đều cầm lại đi!”

Trịnh tân trên mặt sắc mặt vui mừng vừa lộ, lại nghe nàng nói: “Chứng từ thượng viết rành mạch, ta làm việc đoàn chính, chỉ lấy nên thu bộ phận, khác, một văn cũng không hội nhiều muốn!”

Dựa theo chứng từ thượng ước định, đến đệ ba mươi ngày, Trịnh gia chi bằng bồi pho tiền khoản số lượng là 1073741824 văn, cũng là không nhiều lắm, lau đi số lẻ, chiết thành bạc cũng liền... Ha ha, một trăm linh thất vạn ba ngàn thất trăm bốn mươi mốt hai.

Trịnh tân sớm bị cho là rõ ràng, cho nên mới hội như thế hoảng sợ lo sợ không yên ——

Một trăm vạn lượng bạc, nàng phụ hoàng quốc khổ lý sợ cũng không nhiều như vậy, này họ Trịnh không táng gia bại sản mới là lạ!

“Tần thiếu —— ”

Trịnh tân nước mắt giàn giụa, kéo trình xa hàng liền thanh xin tha: “Tại hạ nhiều thế hệ kinh thương, sang hạ điểm gia sản cũng không dễ dàng, thỉnh tần thiếu giơ cao đánh khẽ, cấp cái đường sống đi!”

Cầu sau một lúc lâu, lại chuyển hướng Dương Tranh mẫu tử: “Đại tẩu, Dương huynh đệ, mọi người đều là láng giềng quê nhà, giúp đỡ nói nói tình đi!”

Dương Tranh không có lên tiếng, nhưng thật ra dương Vân thị sắc mặt do dự: “Tần thiếu gia...”

Tần Kinh Vũ thầm nghĩ làm cho hấn thật to ra điểm huyết, cũng không nghĩ tới đuổi tận giết tuyệt, lúc này vậy tay nói: “Được rồi, xem ở bá mẫu trên mặt, người liền lưu lại này chỉ thùng, mặt sau trống xóa bỏ.”

Trịnh tân thật to nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh gặt đầu xưng là, cẩn thận tiếp nàng đá đi qua chứng từ, xả trình xa hàng vội vàng rời đi.

Mọi người vỗ tay như sấm, ủng hộ không ngừng, Dương Tranh cũng là mừng rỡ, chạy nhanh giúp đỡ dương Vân thị lại đây, liền thanh nói lời cảm tạ, cũng đem kia chỉ thùng đổ lên Tần Kinh Vũ trước mặt: “Đều là tần thiếu công lao...”

“Biết là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ sờ soạng hạ tương lý đồng bạc bảo, không chút khách khí nói: “Này đó tiền tài bất nghĩa, đặt ở người nơi này cũng không an toàn, ta liền cố mà làm nhận lấy, còn có —— ”

Đứng dậy mặt hướng Dương Tranh, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta lúc này giúp người đại ân, người nên như thế nào cảm tạ ta đâu?”

Dương Tranh sửng sốt: “Ta...”

“Ân, khác lượng người cũng lấy không ra tay, nếu không, ” Tần Kinh Vũ bỗng nhiên cười, “Người liền đem người gia kia tổ ốc cho ta đi.”

52. Quyển 1 - Chương 52: Tái Hiện Thiên Nhật

Đỉnh nắng hè chói chang mặt trời chói chan, đoàn người xuống xe ngựa, xuyên qua một mảnh ruộng đầu, thượng pha hạ khảm, thẳng hà qua cầu, đi bộ đi rồi suốt một cái canh giờ, rốt cục xem thấy phía trước khe núi, cự thạch xông ra, ẩn ẩn có thể thấy được một chút bóng cây.

Dương Tranh thân thủ nhất chỉ: “Chính là nơi đó.”

Đây là hán cái gọi là tổ ốc?

Địa phương nhưng thật ra khai sướng, chung quanh cây cối cũng bộ dạng cao lớn xanh um, đem mấy gian cũ nát không chịu nổi bùn đất nhà tranh vây hợp trong đó, cửa sổ thượng nước sơn sắc bán lạc, rộng thùng thành viện bá gặp ghềnh, dây vòng tường, cỏ dại từng sinh, thấy thế nào như thế nào không đáng giá tiền.

Nhất mở cửa, tro bụi đập vào mặt mà đến, trong phòng trống rỗng, chung quanh treo đầy mạng nhện, trừ bỏ trường gãy chân trúc đắng, cái gì đều không có.

Tần Kinh Vũ tùy ý nhìn nhìn, rời khỏi phòng, lại chuyển tới trước phòng ốc sau cẩn thận điều tra một phen, thẳng nhìn xem âm thầm gặt đầu.

Không sai, cách kinh thành chừng mấy chục dặm đường, bốn phía là rậm rạp đàn sơn, địa phương hẻo lánh, hoang tàn vắng vẻ, hoàn toàn phù hợp chính mình yêu cầu.

Yến nhi không biết từ nơi này tìm đến trúc tiết tiếp hảo đẳng chân, cùng nhữ nhi một đạo cẩn thận lau tịnh, đoạn đến nàng trước mặt.

Tần Kinh Vũ việc nhân đức không nhường ai ngồi xuống, đầu khai chiết phiến, nhàn nhã nhẹ lay động.

“Như vậy cái phá địa phương, người rốt cuộc nhìn trúng cái gì?” Ngân Dực tại bên người khó hiểu thấp hỏi, “Đáng giá như vậy tìm, hao hết tâm tư lừa đến chính mình trong tay đến?”

“Người có biết cái gì? Ta làm sao là lừa, đây là Dương Tranh tự nguyện cho ta, không tin người xem, hán lại đây ——”

Khi nói chuyện, Dương Tranh đã đi đến trước mặt, sờ tay vào ngực, từ giữa lấy ra một cái điệp suốt nhất tề bố bao, trình trọng đưa qua.

“Tần thiếu, đây là địa khế...”

Tần Kinh Vũ mở ra, hướng kia địa khế phiêu vài lần, cười nói: “Nói như vậy, này phiến núi rừng, đều là nhà người tổ truyền? Sao không khấn ra vài miếng tình thế đến loại này nọ?”

Dương Tranh mặt lộ vẻ nét hổ thẹn: “Trong nhà chỉ mẫu thân cùng ta hai người, ta không thiện việc đồng áng, một lòng đọc sách học ở trường, thư viện lại cự này quá xa...”

Tần Kinh Vũ gặt đầu, gói kỹ lưỡng bố bao, tắc hồi hán trong tay: “Cầm lại đi, làm cho bá mẫu thu hảo.”

Dương Tranh kinh ngạc khẽ gọi: “Tần thiếu, này?”

“Ta Tần Tam quang minh lỗi lạc, đỉnh thiên lập địa, lại như thế nào làm loại này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bỏ đá xuống giếng hoạt động?” Tần Kinh Vũ vỗ bộ ngực, nói được hiên ngang lẫm liệt, “Dương Tranh, người nói, ta là người như thế sao? Ta là sao?”

Dương Tranh đang cầm bố bao, xấu hổ cười cười, nói thực ra, vấn đề này thật đúng là không tốt trả lời.

Tần Kinh Vũ bỏ qua một bên hán, đi đến một chỗ cao, nhìn phía xa xa liên miên không ngừng núi non: “Nơi này, ta muốn, bất quá, cũng là người gia, hiểu không?”

Dương Tranh tim đập mạnh và loạn nhịp lắc đầu, không rõ cho nên.

Tần Kinh Vũ xoay người lại, hướng hán vươn một cây đầu ngón tay: “Ngay cả ốc mang lâm cùng nhau thuê cho ta, một năm một trăm lượng bạc, thuê kỳ tạm định mười năm, người để ý hảo hiệp nghị, ta quá mấy ngày làm cho Ngân Dực tới bắt.”

Lời vừa nói ra, không chỉ có là Dương Tranh, ở đây tất cả mọi người cùng nhau há hốc mồm.

Tần Kinh Vũ nhíu mày: “Như thế nào, ngại tiền thuê thiếu, không muốn?”

Một trăm lượng bạc, dựa theo hiện tại giá thị trường thị trường, thật sự không tính thiếu, không lý do hẳn hoi không đáp ứng.

Dương Tranh chạy nhanh xua tay: “Đương nhiên không phải! Tần thiếu, ta cũng không mong người, nghe mẹ ta kể, nơi này thổ không phì, trừ bỏ dài điểm cây cối cỏ dại, loại cái gì tử cái gì, cho nên phụ cận người ta đều thiên đi rồi, người thuê đến không có lời...”

Tần Kinh Vũ ha ha cười nói: “Ta lại không chừng, ta khác chỗ hữu dụng.” Thấy hắn đầy mặt nghi hoặc, lại nói, “Của người tổ ốc, ta chỉ hơi làm sửa chữa may lại, cam đoan duy trì nguyên dạng, người không cần lo lắng.”

Một phen nói Dương Tranh lòng tràn đầy vui mừng, lúc này gạt đầu đồng ý.

Đại sự chấm dứt, trở lại trong thành, đã là hoàng hôn mênh mang, Tần Kinh Vũ vuốt khô quắt bụng, trực tiếp làm cho nhữ nhai lái xe đi hướng nghe thấy hương lâu.

“Dương Tranh, đi đem người nương kế đó, bỏ cái sinh nhật yển đi, còn có người này các huynh đệ, toàn bộ đều gọi tới cùng nhau chúc mừng, nhân thôi, càng nhiều càng tốt, ta đến thanh toán!”

Dương Tranh chối từ bất quá, theo lời xuống xe tiến đến, Tần Kinh Vũ vén lên màn xe, nhìn kia thẳng thắn nhà nhận bóng dáng, lẩm bẩm: “Các người nói, làm cho hẳn cho ta làm văn thư, cũng không tệ lắm đi?”

Ngân Dực không đáp, Yển nhi thẩu lại đây, mỉm cười hỏi nói: “Điện hạ suy nghĩ cái gì đâu?”

Tần Kinh Vũ thổi khẩu khí, quay đầu hướng hai người, ánh mắt sáng ngời, rạng rỡ sinh huy: “Ta có tiền, có, nhân thủ sắp đúng chỗ, thiên thời địa lợi nhân hoà, chuẩn bị đại làm một hồi...”

Tướng quân phủ thân vệ, thậm chí đại hạ hoàng cung cấm vệ quân cùng vũ Lâm lang, ở nàng xem đến, cũng không tính cái gì, nhân ở minh, nàng ở ám, tài nguyên hữu hạn, thành lập quân đội không lớn có thể lắm, kia gì, liền làm cái giang hồ bang phái đến chơi đùa.

Tính toán, theo trình xa hàng nơi đó cướp đoạt đến bạc trắng, hơn nữa chính mình phía trước tiền riêng, ước chừng có mấy ngàn lượng; kia Dương Tranh tổ ốc địa phương hoang vắng, người ở không tới, dùng để kiến ốc sửa phòng, tạo ra thành một chỗ sơn trang, thật sự là lại thích hợp bất quá; còn có này cái hàn môn thiếu niên, nghe Ngân Dực nói, đều là tâm tính thuần phác, đam mê võ học, không có việc gì liền thích vũ đạo làm thương, thật là bang chúng thủ hạ tốt nhất chọn người...

Chờ Lôi Mục Ca trở về, định làm cho hắn sĩ dừng nhiều ngày, nhìn với cặp mắt khác xưa!

Một hàng bốn người, nghênh ngang đi vào nghe thấy hương lâu, chuông quây ngân tình sáng lên, nhất thời đón lại đây.

“Tần thiếu, đã lâu không có tới!”

“Ân, gần nhất có điểm việc.”

Tần Kinh Vũ cũng không nói nhiều, lập tức thượng lầu hai, đi vào chính mình tỷ thí thắng đến chuyên chúc nhà thất mộng vũ hiên.

Hai tháng không có tới, mộng vũ hiên còn là bộ dáng hồi trước, hoàn cảnh thanh u, trang hoàng rất khác biệt, bởi vì nhập hạ quan hệ, phần màu tím rèm cửa sổ riêng còn đối vì bánh đậu lục, vừa thấy liền khắp cả người sinh lạnh, tâm tình thư sướng.

Vừa ngồi xuống hạ, Tần Kinh Vũ liền đối với ân cần theo vào chuông quây kêu lên: “Ta muốn mời khách ăn cơm, nhân khả năng có điểm nhiều, người đem sách này ấn bàn trà toàn bộ triệt diệu, đổi thành mấy mở lớn bàn tròn, đồ ăn phẩm rượu thủy, đều ấn tốt nhất thượng!”

Chuông quây liên thanh đáp ứng, chính mình vui tươi hơn hử đi xuống chuẩn bị, cũng gọi hai gã tay chân lạnh lợi tiểu nhị vào nhà hầu hạ.

Tiểu nhị cũng là thực gương mặt, bưng tới hàng tươi trái cây cùng tân nhượng mút hoa quả, một bên nhanh nhẹn bãi phóng, một bên thuận miệng đến gần: “Tần thiếu gần nhất không có tới, có nhân còn chúng ta nơi này hồi ngại tới.”

Tần Kinh Vũ không lăm để ý cười nói: “Ai như vậy nhớ thương ta?”

Tiểu nhị lắc đầu đáp: “Nhìn lạ mắt, không biết, bắt quá ra tay rất hào phóng .”

Tần Kinh Vũ hỏi lại vài câu, cũng không có hỏi ra cái nguyên do đến, không khỏi tự giễu cười cười: “Ta đã muốn như vậy điệu thấp , chẳng lẽ còn có người tưởng buộc của ta phiếu?”

Đang nói, chuông quây gõ cửa tiến vào, phía sau còn cùng cái tùy tùng cho rằng áo xanh nam tử, kia nam tử vừa vào cửa liền phục thân hành lễ: “Xin hỏi các hạ nhưng là Tần Tam thiếu? Lão gia nhà ta đối tam thiếu ngưỡng mộ đã lâu, nghe nói tam thiếu cũng đến trong điểm, đặc mệnh tiểu nhân tiến đến thỉnh tam thiếu đi qua đồng ẩm.”

Tần Kinh Vũ nghe được kinh ngạc vô cùng, cùng Ngân Dực trao đổi một ánh mắt, gặp Ngân Dực hiểu ý xuất môn, thế này mới đối kia nam tử nói: “Ta hôm nay là ở trong này mời khách, thân chủ nhân, không tiện bứt ra, nếu không người lưu cái địa chỉ, ta ngày khác đăng môn bái phỏng.”

Áo xanh nam tử giống nhau sớm biết nàng có này cách nói, thông dong đáp: “Lão gia nhà ta ngày gần đây được nhất kiện bảo vật, nghe nói cùng tam thiếu rất có sâu xa, nếu như tam thiếu không khí, còn thỉnh dời bước nhất tự.”

Tần Kinh Vũ nhú mày cười nói: “Nếu là hoàng kim bạc trắng, kia đó là ta ngày trước vô ý mất đi , trực tiếp còn trở về đó là, cũng không dùng dời bước .”

Áo xanh nam tử giống bị nàng ngôn ngữ đập cười, dừng hạ, hai tay dâng nhất phương vải vóc.

“Đây là kia vật bản vẽ, thỉnh tam thiếu xem qua.”

Tần Kinh Vũ không chút để ý miết đi, tiếp theo thuận, lại như độn khí chàng ngực, tâm hải bốc lên, hiểm hiểm nhảy bật lên.

Nhưng thấy kia vải vóc phía trên cũng không có vật gì khác, chỉ cẩn thận vẽ phác thảo một quả màu vàng lệnh bài, chút không kém, nhìn quen mắt đến cực điểm!

53. Quyển 1 - Chương 53: Tiền Đồ Quang Minh

Thứ này, đốt thành tro nàng cũng nhận được, không phải nàng kia khối ngọc ban thưởng thất lưng bài, lại là cái gì!

“Nhà người lão gia họ gì?”

“Họ hướng.”

Tần Kinh Vũ tươi cười thu liễm, đằng đứng lên, hướng kia áo xanh nam tử nói: “Hắn ở đâu gian nhà thất, mang ta đi qua.”

Này chết tiết hướng vinh, dám trở về, quả thực là tìm tử!

Yến nhi thân thủ đem nàng giữ chặt, chần chờ nói: “Chủ tử...”

Tần Kinh Vũ vỗ vỗ tay hất lưng, lấy thị trấn an: “Không có việc gì, chính là đi qua tự ôn chuyện.”

Này trước công chúng dưới, lại có Ngân Dực sớm ẩn núp ẩn từ một nơi bí mật gần đó, thật sự không cần lo lắng an toàn vấn đề.

Lưu lại nhữ nhi ở bên trong hậu , Tần Kinh Vũ hoá Yến nhi, hai người đi theo áo xanh nam tử phía sau, một đường đi vào sườn đối diện Lưu Phong các.

“Lão gia, tam thiếu đến.”

Nghe được gọi thanh, vẫn đưa lưng về nhau cửa phòng lão giả xoay người lại, cười dài nhìn phía người tới.

“Người...”

Trước mắt người tuổi ở năm mươi tuổi cao thấp, một thân đậm tử vân cẩm khoan bào, áo cổ tay áo đều là nhũ kim loại đường viền, mặt mũi hiền lành, niệp tu mà cười, hiện ra vô cùng tốt tu dưỡng cùng khí độ đến, tay trái ngón tay cái thượng một cái rộng thùng thình ngọc bích ban chỉ, thập phần đáng chú ý.

Tần Kinh Vũ rồi đột nhiên cả kinh, người này mặt mày xa lạ, thế nhưng... Không phải hướng vinh!

“Tại hạ hướng hải thiên.”

Hướng hải thiên? Ngoại công trong miệng vị kia Bắc Lương đại tài chủ?

“Không biết.” Tần Kinh Vũ lắc đầu, trên mặt ra vẻ mờ mịt, trong lòng lại đang tìm tư, hần đến này đại hạ đô thành tới làm cái gì?

Hướng hải thiên tươi cười hiền lành: “Hướng mỡ là từ Bắc Lương đến đại hạ kinh thương, nghe nói tam thiếu chuyện tích, có khúc mắc giao, vì tỏ vẻ hướng mỡ thành ý, đặc đưa lên một phần lễ mọn, còn thỉnh tam thiếu xin vui lòng nhận cho.”

“Ôi, lần đầu gặp gỡ, điều này sao không biết xấu hổ đâu?”

Tần Kinh Vũ giả ý chối từ, đã thấy hần cánh tay thân đến giữa không trung, phách phách hai tiếng, thanh thúy chụp vang.

Tùy kia vỗ tay, phòng bên màn trúc một hiên, nhất đạo nhân ảnh bị đẩy đi ra, hai tay chịu phục, phịch một tiếng quỳ xuống đất.

“Tần thiếu tha mạng! Tha mạng a!”

Tập trung nhìn vào, đúng là hướng vinh, quần áo tả tơi, so với ngày đó gầy yếu thất vọng rất nhiều.

Tần Kinh Vũ nhớ tới chính mình phía trước bị nhốt một ngày một đêm, khí không đánh một chỗ đến, đi ra phía trước, một cước đá trúng của hần ngực: “Người này chết tiết bọn cướp, cái kia chu lỗi lạc người không buộc, dám buộc ta Tần Tam! Cảm thấy ta dễ khi dễ không phải? !”

Hướng vinh cong vẹo phục trên mặt đất, nhịn đau khê gọi: “Tần thiếu, thật không phải với, ta là cùng đường, bị mở heo móng tâm, nổi lên tham niệm... Buộc người...”

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Mau đưa thất lưng bài đưa ta!”

“Thất lưng bài ——” hướng vinh thấp lểm bả, nghiêng đầu nhìn phía lập ở một bên hướng hải thiên.

Hướng hải thiên đi đến án thư tiên, lấy ra một cái ngọc hạp, mỉm cười đưa tới: “Nguyên vật hoàn trả.”

Tần Kinh Vũ đối hạp trung vật trong lòng biết rõ ràng, lại vẫn là một bộ tò mò bộ dáng, mở ra hạp cái, vui sướng kêu lên: “Đúng rồi, ta mất đi thất lưng bài! Hướng lão bản, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Này tiên căn hậu quả, thật sự là nói đến nói dài —— ”

Hướng hải thiên yêu nàng ngồi xuống, lại sai người dâng nước trà, thế này mới hoàn thanh nói: “Nói đến cũng không sợ tam thiếu chê cười, này hướng vinh, từng đã làm của ta quản gia, hần luôn luôn mê rượu, thừa dịp ta ra ngoài hết sức, cùng ta trong phủ tiểu thiếp có tư tình, tự biết xông đại họa, cùng khoản lần trốn. Những năm gần đây, ta luôn luôn tại tìm hần, lại khổ vô tin tức, không nghĩ tới, lần này sẽ ở đại hạ cùng Bắc Lương biên cảnh đụng tới, vừa hỏi mới biết, nguyên lai hần nhưng lại đắc tội tần thiếu, cho nên ta đã đem hần đưa thiên kinh đến đây, nghe từ tam thiếu xử trí...”

Đều chạy trốn tới biên cảnh đi, thẳng nhai này trên chân lau du sao, tốc độ thực mau!

Tần Kinh Vũ vuốt ngọc hạp, ha ha cười nói: “Kia tiểu nhị nói có người ở hỏi thăm ta, chính là hướng lão bản đi?”

Hắn mang theo của nàng thất lưng bài đến đây kinh thành nhiều ngày, nếu còn không có đêm này bài tử lai lịch hỏi thăm đi ra, kia mới thật sự là Thiên Phương dạ đàm, nói ra đi cũng chưa nhân tin tưởng.

Bất quá, nếu hắn không nói ra, nàng cũng sẽ theo chi giả ngu, ra về không biết.

Hương hải thiên gật đầu nói: “Đúng là, ta là đầu trở về thiên kinh thành, nhân sinh không quen, không biết làm đi nơi nào tìm tam thiếu, đành phải đến này nghe thấy hương lâu hỏi thăm, không nghĩ hôm nay nhưng lại thật sự bính kiến, người này sinh gặp gỡ, thật sự là diệu tai!”

“Lúc này mộng hương lão bản trưởng nghĩa tương trợ, Tần Tam không thắng cảm kích, đúng rồi ——” Tần Kinh Vũ bày ra chủ thế, đồng dạc nói, “Nếu là Hồi 1: ngày qua kinh thành, sau này tại đây trong thành có cái gì khó sự, cứ việc tìm ta!”

Hương hải thiên đại hỉ, đứng dậy thật sâu vái chào: “Có thể kết bạn tam thiếu như vậy quý nhân, thật là hương mỡ kiếp trước đã tu luyện có phúc, nếu như tam thiếu không khí, hôm nay hương mỡ làm ông chủ, liền ở trong này thoải mái chèn chén, như thế nào?”

Tần Kinh Vũ vội vàng khéo léo từ chối: “Hôm nay bất thành, ta còn thỉnh đại bang bằng hữu ở cách vách uống rượu, hương lão bản hảo ý tâm linh, chúng ta ngày khác lại tụ!”

Hương hải thiên nghe nàng như thế vừa nói, cũng không bắt buộc, chỉ cửa trước ngoại chờ đợi tiểu nhị hô: “Nói cho chương quầy, tam thiếu hôm nay sở hữu chi tiêu, đều tính ở ta trưởng thượng!”

Tần Kinh Vũ phía trước rõ ràng thân phận của hắn bối cảnh, lại thấy hắn một bộ tài đại khí thô phái đoàn, có thể cho chính mình tiết kiệm bạc, cố sao mà không làm, liền từ hắn đi.

Hương hải thiên đại vì ân cần, tự mình đem nàng đưa đến mộng vũ hiên ngoại, cũng làm cho áo xanh nam tử áp hương vinh lại đây, Tần Kinh Vũ gọi Yến nhi công đạo một trận, cùng chi đồng hành tiến đến báo quan.

Này phương sự tình xong, quay đầu thoáng nhìn Dương Tranh giúp đỡ dương Vân thị, suất lĩnh liên can thiếu niên đi lên lầu đến, liền hương hải thiên chấp tay, tiếp đón khách nhân đi cũng. Tục ngữ nói nhân phùng việc vui tinh thần thích, nhất thời hô bằng dẫn bạn, uống rượu mua vui, không khí thập phần thân thiện.

Không quá một hồi, Ngân Dục lắc mình tiến vào, quan thượng cửa phòng, nhú mày nói: “Kia hương hải thiên ra tay thực tại khoát xước, đi theo mấy người, người người đều là hảo thủ.”

Phần đông thiếu niên giữa, một người tễ lại đây, tiến đến Tần Kinh Vũ trước mặt nói: “Tần thiếu, ta đã thấy này hương lão bản, hắn mấy ngày hôm trước vừa ở trong thành chiêu mộ vài tên tùy tùng, tiểu tứ hưởng ứng lệnh triệu tập thượng.”

“Tiểu tứ?”

Dương Tranh ở một bên giải thích nói: “Tiểu tứ đại danh lưu cát, ngày ấy ở kiều thượng tần hiếm thấy quá, theo chúng ta từ nhỏ một khối lớn lên, quan hệ rất tốt.”

Tần Kinh Vũ lược nhất suy tư, trong đầu mơ hồ nhớ lại hé ra thanh tú khuôn mặt, lập tức hỏi: “Tiểu tứ hôm nay như thế nào không có tới?”

Dương Tranh đáp: “Ta đi hắn gia xem qua, đang chuẩn bị bọc hành lý, quá mấy ngày muốn tùy ông chủ ra xa nhà, một hồi liền chạy tới.”

Tần Kinh Vũ Tâm trung đã có chủ ý, trong nháy mắt cười: “Xem ra còn thực thảo lão bản thích, là một nhân tài, đợi lát nữa đến đây, ta muốn hảo hảo kính hắn một ly...”

Này kết bạn Bắc Lương phú thương, xem như lần này ra cung một cái nho nhỏ nhạc đệm, chỉ kích khởi một vòng nhọt nhọt gợn sóng, không lâu ngay tại vùng quyền hành lệnh thét to trong tiếng, hoàn toàn biến mất, bất lưu dấu vết.

Bóng đêm buông xuống, rượu chừng cơm ăn no, Tần Kinh Vũ tọa không ở trên xe ngựa, vượt thất mà phục thất lưng bài, gió lạnh quất vào mặt, trong lòng là trước nay chưa có thỏa mãn.

Đại cục sơ định, hết thấy đều ở hướng chính mình sở kỳ ký phương hướng phát triển, tốc độ mặc dù hoãn, bất quá thể thái lương hảo.

Bước tiếp theo, lại nên làm được gì đây...

Khuyết tay phân biệt chàng hướng bên cạnh hai người, khoe môi gợi lên, dương dương tự đắc.

“Uy , ám dạ môn tên này, các người cảm thấy như thế nào?”

Ngân Dục phiết hạ miệng, từ chối cho ý kiến, Yến nhi còn lại là lược hàm sủng nịch, mỉm cười cười: “Điện hạ cảm thấy hảo là được.”

Ha ha, cảm tình cảm thấy nàng là đùa giỡn đâu?

Tần Kinh Vũ cảm giác say dâng lên, ôm lấy hai người bả vai, hào khí can vân bàn cười to: “Tốt lắm, đã kêu ám dạ môn đi, theo hôm nay khởi, ta chính là môn chủ, ta muốn thành lập thiên hạ đệ nhất môn phái, xem về sau ai còn dám buộc của ta phiêu? !”

Hơi hiển non nớt tiếng nói theo gió truyền ra, cho dù rơi vào nhân nhĩ, cũng chỉ là kham kham lắc đầu, hào không thêm để ý.

Mà trên đỉnh, mây bay tán đi, Minh Nguyệt treo cao, rơi thản nhiên quang huy.

Đêm đó sắc đi qua, ánh rạng đông tái hiện, định là bầu trời xanh vạn dặm, một mảnh lang lạnh trời nắng.

54. Quyển 2 - Chương 1: Xưa Đâu Bằng Nay

Hoa nở hoa lạc, thảo Mộc Thanh hoàng, thời gian cực nhanh mà qua, đảo mắt lại là một năm đầu mùa xuân thời tiết.

Ngày gần đây đến, thiên trong kinh thành phố lớn ngõ nhỏ, tửu quán khách sạn, mọi người trà dư tửu hậu đề tài câu chuyện, nói được nước miếng bay tứ tung, ba hoa chích choè, không ngoài hồ chính là kia ba chữ —— ám dạ môn.

Này ám dạ môn, phảng phất thần thoại bàn ở trên giang hồ một đêm quật khởi, nhân này kỷ luật nghiêm minh, làm việc quỷ dị mà trừu danh, hạ thiết vệ, ảnh, sát, lễ tứ bộ, trong đó vệ bộ là một chỉ từ năm ngàn tinh binh tạo thành hãn tướng bộ đội, thiết huyết dũng mãnh, vô kiên bất tỗi; ảnh bộ, danh như ý nghĩa, là một đám ẩn núp cho các nơi người tài ba tuấn kiệt, chuyên môn hỏi thăm dò hỏi tình báo tin tức; sát bộ, chấp hành không thể gặp quang ám sát hành động; Lễ bộ, phụ trách quản lý môn trung sự vụ, đối ngoại bàn bạc, thu kách xù tiền thù lao đợi chút.

Như thế thế lực to lớn, chọc triều đình đều là đau đầu không thôi, này môn chủ cũng là ẩn ở phía sau màn, chưa bao giờ trước mặt người khác hiện thân, càng không người biết này tính danh gia thế, điệu thấp không được.

So sánh với vị này ám dạ môn chủ, có một người cũng là hoá trang lên sân khấu, phong cảnh xuất nhập, trở thành cô nương con dâu đại thẩm di nương trong mắt duy nhất trong lòng rất, này đó là đại danh鼎鼎 hoàn hảo công tử, Tần gia tam thiếu.

Oanh phi yến vũ ba tháng xuân, nhị bát giai nhân sắc khuynh thành. Đùng giáo trước cảnh hạnh nhìn thấy, thần tiên ai cũng hạ phàm trần.

Họa đường thêu các, son phấn phiêu hương, lúc này, vị này Tần gia tam thiếu chính ung dung ngồi ở bách hoa các nhĩ thất bên trong, tả ủng hữu ô, uống rượu nghe khúc, khoái hoạt giống như thần tiên.

Buông xuống ngũ sắc bức rèm che phía dưới, một gã vàng nhạt bạc sam mỹ mạo nữ tử chính ôm ấp tỷ bà, khinh long chậm niệp, tục tục đàn hát.

”Thiên nhai nha hải giác,

Mịch nha mịch tri âm,

Tiểu muội muội ca hát lang tấu cầm,

Lang nha chúng ta lưỡng là một lòng.

Ai nha ôi,

Lang nha chúng ta lưỡng là một lòng...”

Tần Kinh Vũ rung đùi đắc ý, nhắm mắt lắng nghe, tâm tư đã muốn phi tới thiên ngoại.

Rất khó tưởng tượng, nàng một cái hiện đại nhân, cư nhiên tại đây lạc hậu triều đại suốt sinh hoạt bốn năm.

Này bốn năm, chính mình hoàn toàn dung nhập hoàng thất thân phận, đi học thỉnh an nghe hướng thụ huấn, giống nhau cũng chưa hạ xuống, nhân hạ rất nhiều cũng không làm khác, chính là sáng lập cái giang hồ môn phái, dựa vào này cùng sinh câu đến vận khí tốt, theo vô đã có, từ nhỏ biến thành lớn, cho đến nổi tiếng thiên hạ.

Đã trải qua lúc ban đầu gây dựng sự nghiệp gian khổ, hết thấy tiến hành theo chất lượng, đi vào quỹ đạo sau, ngày bắt đầu trở nên bình thản...

Tiếng tỳ bà nghỉ, một khúc kết thúc, Tần Kinh Vũ bừng tỉnh, dẫn đầu vỗ tay cười nói: “Vũ nhi tỷ tỷ xứng thật tốt, chính là này vị nhân!”

Vũ nhi che miệng cười nhẹ: “Không nghĩ tới, tam thiếu còn có thể diễn từ làm khúc, tuy rằng trắng ra chút, bất quá này khúc ngay cả giáo cầm sư phó nghe xong đều cảm thấy hảo.”

“Thật không?” Tần Kinh Vũ tùy tay ở nàng trên lưng khinh ấn một chút, cười ha ha, “Ta sẽ gì đó khá, nếu là đều sử xuất đến, chỉ sợ đem người nhóm dọa đến... Đúng rồi, vũ nhi tỷ tỷ, người trên người là bội cái gì hương, nghe thanh u thanh nhã, cùng dĩ vãng đại thị bất đồng đâu!”

Vũ nhi không đáp, bên cạnh phần y cô gái nũng nịu cười nói: “Còn dùng hỏi sao, vũ nhi tỷ tỷ biết tam thiếu thích nhẹ, cố ý tìm hương phần xứng cấp điệu ...”

“Lắm miệng nha đầu, xem ta như thế nào thu thập người!” Vũ nhi ra vẻ giận dữ, buông tỳ bà đánh tới, cùng chi hi hi ha ha, náo làm một đoàn.

Tần Kinh Vũ đầy mặt kinh ngạc, nam nói: “Ta khi nào thì nói qua ta thích nhẹ?”

Chính mình luôn luôn ngự trang rất khá, thích rượu ngon giai nhân, thích điểm tục mị cảnh, liền ngay cả này trên người quần áo, đều là mình điểm điểm màu son, hơn nữa ngạch cúi mình châu, thất lưng quả hương túi, mười phần hoàn khổ.

Thích nhẹ, cũng là thủ hạ người nào xú tiểu tử trong miệng truyền ra đi tin tức tin tức?

Bên kia lục y cô gái tiến đến nàng bên tai, cúi đầu cười nói: “Lần trước tam uống ít say, ôm Yến nhi không buông tay, vẫn nói thích hẳn trên người nhẹ mùi, các lý bọn tỷ muội liền đều đã biết...”

“Nhưng lại có chuyện này?” Tần Kinh Vũ nhảy dựng lên, ngượng ngùng cười nói, “Ta đó là uống rượu nói mê sáng đầu, các người đều tín?”

Vũ nhi đi tới, buồn bã nói: “Tin hay không đều là việc nhỏ, ta thăm nghĩ thảo tam thiếu vui mừng, ngày tư đêm phán, đã nghĩ tam thiếu thế nào ngày lưu lại không đi...”

Hai nàng phụ họa theo đuôi: “Đúng vậy, tam thiếu, đêm nay liền lưu lại đi, chúng ta cùng vũ nhi tỷ tỷ cùng nhau hầu hạ người.”

“Tam thiếu năm đó đêm ngự thất nữ thanh danh, này bách hoa các trung ai không biết, ai không hiểu? Cũng nên làm cho tỷ của ta muội lãnh hội hạ tam thiếu phong thái!”

Thật sự là thế nào hồ không ra đề thế nào hồ, nhìn một cái này quang vinh lịch sử, sẽ không có thể phai nhạt sao...

Tần Kinh Vũ vuốt cằm cười khổ: “Kia không phải cùng nhân đánh đồ sao, ta khi đó đều hi lý hồ đồ, không biết chính mình đang làm cái gì...”

Vũ nhi sắc mặt ửng đỏ, kiều nhan nếu tụy: “Không có việc gì, nếu là mới lạ, tỷ tỷ thử bắt tay giáo người...”

Tần Kinh Vũ nghe được mồ hôi lạnh ứa ra: “Không nên không nên, nhà của ta giáo thậm nghiêm, nếu như bị cha mẹ biết ta đạo thanh lâu, nhất định cắt xén tiền tiêu vật hàng tháng, đuổi ra khỏi nhà! Này tọa tọa có thể, ngủ lại, đó là vạn vạn bất thành!”

“Người nha...”

Vũ nhi nhìn trước mắt tuần mỹ tuyết luân thiếu niên công tử, trong lòng vi não, lại luyến tiếc trách cứ, chính là cúi đầu thở dài.

Tần Kinh Vũ nhãn châu chuyển động, tiến lên an ủi nói: “Tỷ tỷ đừng vội, chờ ta thấu đủ bạc, liền cấp tỷ tỷ chuộc thân, chúng ta sau này khanh khanh ta ta, ân ân ái ái yêu, hảo hảo sống...”

Vũ nhi ngọc thủ thân đi, tại kia no đủ Nhược Ngọc trên trán trạc thượng nhất chỉ, cười tươi như hoa: “Người này tiểu oan gia, mỗi hồi đều nói như vậy, tần đồ tỷ tỷ vui vẻ.”

Ca, này cái bạc hạnh phụ lòng nhân thống nhất lý do thoái thác, thật đúng là dùng được!

Tần Kinh Vũ ha ha cười, lại thấy nàng hốt súc Nga Mi, quyết miệng nói: “Còn có, người mỗi lần đến đều là mang nhất đại bang nhân, rượu và thức ăn cái ăn, nghe ca thường khúc, tất cả đều là người một người ở bỏ tiền, thật sự là làm chừng coi tiền như rác...”

“Ta đó là theo chân bọn họ thương lượng sự thể, ta ở học việc buôn bán kiếm tiền đâu, cái kia, môn khách dưỡng nhiều lắm, nhân tiền nhân sau cũng phong cảnh a!” Tần Kinh Vũ một bộ tiêu tiền như nước bại gia tử bộ dáng, cười hì hì thấu lên mặt đi, “Àn, vẫn là vũ nhi tỷ tỷ rất tốt với ta, biết thay ta tính toán, đến, làm cho ta hưởng một cái —— ”

Ngoài cửa tiếng gió vi khởi, màn trúc đốm một hiên, một đạo cao to thân ảnh hợp thời xuất hiện, đánh gãy của nàng hồ nháo.

“Chủ tử, mọi người đến đông đủ.”

Người tới tiếng nói trong sáng, ôn nhuận trung mang theo ti tia tiểu ý, tựa hồ đối này một màn đã muốn nhìn quen lắm rồi.

Tần Kinh Vũ dừng tay thu thế, mỉm cười nhìn hấn, bốn năm thời gian, Yến nhi dáng người cất cao không ít, quả nhiên là cử chỉ nhã nhặn, khí độ tao nhã, nhất là kia khuôn mặt, môi hồng mặt trắng, tuần tú tú trí, mê chết người không đèn mạng, hai người đi ở phổ hạng, quay đầu dẫn cũng không thua gì nàng!

“Tới vừa vặn, thỉnh bọn họ đều vào đi.”

Khi nói chuyện, vũ nhi mang theo hai gã cô gái biết điều lui ra, không quá một hồi, cửa phòng đại khai, một đám giả dạng khác nhau thanh niên đi vào đến, hoặc áo đuôi ngắn, hoặc áo dài, hoặc cầm trong tay bàn tính, hoặc thân bội bảo kiếm, người người thần sắc cung kính, tươi cười đầy mặt.

Môn một cửa nhanh, mọi người đều là nhất tề khom người, đều nhịp hành lễ hô nhỏ: “Tham kiến môn chủ.”

“Miễn lễ miễn lễ!” Tần Kinh Vũ tùy ý vẫy tay, hướng trong đó tổ y nam tử thoải mái cười nói, “Dương Tranh người cái đồ cổ, tần lập hạ chút cổ hủ quy củ, thật sự là phiền toái!”

Dương Tranh chấp tay, nghiêm nghị đáp: “Không có quy củ, bất thành phạm vi, môn chủ nếu để cho ta tới phụ trách Lễ bộ, thành lập bang quy, chỉnh đốn lễ chế, ta tự nhiên tận tâm làm hết phận sự, toàn lực ứng phó.”

“Là là là, tính ta lo lắng khiếm thỏa.”

Tần Kinh Vũ sớm biết hấn bản tính, cũng không thấy quái, tiếp đón mọi người ngồi xuống, cất cao giọng nói: “Có chuyện tắc dài, không nói chuyện tắc đoản, khai hoàn hội chính mình tìm việc vui đi, chỉ một cái yêu cầu, đừng uống rượu uống cao hồ ngôn loạn ngữ, đem bốn môn chuyện tình đều nói cùng thân mật tỷ muội nghe!”

Mọi người cười vang.

Tiếng cười vừa, Tần Kinh Vũ bản khởi mặt đến, thay vài phần nghiêm túc, cuối cùng lượng ra một chút môn chủ phái đoàn.

“Bổn môn quý hội nghị thường kỳ, hiện tại chính thức bắt đầu.”

55. Quyển 2 - Chương 2: Hồ Lang Hoàn Tứ

Tần Kinh Vũ ngồi ở thủ vị, Dương Tranh cư tả, Yến nhi bên phải, còn lại nhân chia đều đứng ngồi vây quanh.

Hội nghị bắt đầu, một người đầu tiên đứng lên, ôm quyền bẩm: “Vệ bộ ngày gần đây chiêu mộ ba trăm danh tân thủ, tư chất đều là không sai, bởi vì đội ngũ lớn mạnh, đặc xin chỉ thị môn chủ, ở sơn trang phụ cận thông qua khối địa phương, ta chờ tự hành dựng ốc xá.”

“Chuẩn.” Tần Kinh Vũ lên tiếng trả lời, nghiêng đầu hướng hữu thấp hỏi, “Người cảm thấy bất thể nào khối thích hợp?”

Yến nhi hơi nhất suy tư, nhẹ giọng nói: “Liên tây sườn dốc thoải đi.”

Tần Kinh Vũ ở trong đầu đem các nơi địa thế nhanh chóng loại bỏ một lần, gật đầu nói: “Ta cũng vậy nghĩ như vậy ...”

Luận chính thức bái sư trung sự vụ, từ sửa lộ kiến ốc, lãnh địa khuếch trương, cho tới tiến nhân đăng ký, quá tiết khánh sinh, sự vô toàn diện, tần có Yến nhi xử trí, thích đáng cẩn thận, cúc cung tận tụy, vì nàng bớt lo không ít, nghiêm nhiên chính là môn trung đại quản gia; mà kia sói tiểu tử Ngân Dục cũng là thân kiêm sổ chức, trừ bỏ bảo vệ an toàn của nàng ở ngoài, còn phụ trách giáo sư công phu, huấn luyện môn đồ, thậm chí tự mình chấp hành nhiệm vụ, làm việc bình tĩnh bình tĩnh, hào nghiêm túc.

Có hai người một văn một võ to lớn tương trợ, tự nhiên làm ít công to, chính mình nói là môn chủ, phần lớn thời điểm chính là vung bàn tay quý, ký thanh nhân lại tự tại!

Khóe môi hơi hơi gợi lên, lại nghe tên còn lại bẩm: “Ảnh bộ thế lực đã muốn thành công rót vào đại Hạ Châu quận, các nơi mạng lưới tình báo thuận lợi kiến thành, dục hướng tứ quốc phát triển, xin hỏi môn chủ ý kiến.”

Tần Kinh Vũ ngón tay khúc khởi, ở trên bàn nhẹ nhàng khấu vang, lúc này không có hỏi Yến nhi, mà là trầm ngâm nói: “Còn lại tam quốc tạm bất động, trước thủ Bắc Lương đi.” Nghĩ nghĩ, lại nói, “Đúng rồi, ta cha nuôi gợi thư nói cho ta dẫn theo Bắc Lương thổ đặc sản, đang ở vận hướng thiên kinh thành trên đường, các người ven đường tránh cẩn thận, cũng đừng làm cho sơn tặc thổ phỉ cấp đoạt đi.”

Nàng trong miệng cha nuôi, tức là lúc trước đưa còn thất lưng bài Bắc Lương đại tài chủ hướng hải thiên.

Này mấy năm qua, hướng hải thiên thời thường đi trước ninh bạo, thỉnh thoảng đưa tới chút kỳ trân dị bảo cấp nàng chơi đùa, Tần Kinh Vũ ngẫu nhiên biết được hẩn dưới gối vô tử, đơn giản tìm một cơ hội, bái hẩn làm cha nuôi, hướng hải thiên vui mừng quá đỗi, từ nay về sau lại ân cần tướng đãi, hận không thể đem trên đời này đồ tốt nhất đều đưa đến nàng trước mặt.

Tần Kinh Vũ ở hẩn nơi đó ăn được uống hảo lấy hảo, được không ít ưu việt, trong lòng bản khoản, cũng liền âm thầm chú ý hẩn ở đại hạ sinh ý, tận khả năng cho một chút tiện lợi, đương nhiên, ám dạ môn cấp kì tương quan công việc, tất nhiên là giữ kín như bưng, cũng không đề cập.

Các bộ phận dừng hội báo cáo công tác sau, Tần Kinh Vũ lại hỏi: “Ngân Dục nay đang ở chỗ nào?”

Sát bộ một người lập tức đáp lại: “Ngân chủ vì đuổi giết một gã đại dương mệnh môn đạo tặc, dẫn sát bộ tình nhục xâm nhập đại mạc sa mạc, đến nay đã có ba tháng lâu.”

Tần Kinh Vũ khẽ nhú mày, hướng ảnh bộ nói: “Làm cho ảnh bộ huynh đệ tưởng tẫn cùng nhau biện pháp, cần phải thông tri đến hần, phải tại hạ nguyệt mười lăm phía trước trở về gặp ta.”

Dương Tranh nghe được sững sốt, vội la lên: “Chúng ta thu cổ chủ năm trăm lượng hoàng kim, muốn lấy người nọ tánh mạng, là có kỳ hạn ước định .”

“Lui hần một nửa, đuổi giết hành động kéo dài thời hạn tiến hành.” Tần Kinh Vũ thấy mọi người mặt lộ vẻ khó hiểu, nghiêm mặt nói, “Tháng sau hai mươi tám, là đương triều hoàng thái hậu sáu mươi đại thọ, các quốc gia khách quý tập hợp, đều dừng tiến thiên kinh thành, chỉ sợ có người ở bên trong đục nước béo cò, thời cơ sinh sự, ta nghĩ đi tiếp được này hoàng cung an toàn bảo vệ sống...”

Mọi người nghe vậy, trong lòng khâm phục đến cực hạn, vị này chủ tử tuổi còn trẻ, thật sự là không gì làm không được, cùng hoàng cung nhắc lên quan hệ, này tiền thù lao, chắc là con số thiên văn!

Thủ hạ chỉ có Yến nhi trong lòng biết rõ ràng, ám cười khổ, lần này tặng không tới cửa nhiệm vụ, tiêu hao tài nguyên không nói, một cái tiền đồng đều lao không đến, thật thật là mệt lớn...

Tan họp sau, lại là theo thường lệ liên hoan, Tần Kinh Vũ gần nhất ăn ngấy bách hoa các rượu và thức ăn, rõ ràng hạ lệnh di chuyển quân đội nghe thấy hương lâu.

Mọi người vui vẻ đi trước, Dương Tranh lại hỏa thiêu môn bình thường, bước đi như bay, xa xa dẫn đầu.

Này Dương Tranh, mỗi trở về bách hoa các đều là như lâm đại địch, không được tự nhiên phải chết!

Tần Kinh Vũ ở phía sau vỗ tay cười to, nhạc không ra chi.

Vừa hạ lầu đến, trang điểm xinh đẹp tú bà liền lắc lắc thô thất lưng bước nhanh đuổi theo, vội vàng giữ lại.

“Tam thiếu hôm nay đi được như vậy sớm, có phải hay không cô nương hầu hạ không chu toàn? Vũ nhi nha đầu kia, càng ngày càng không quy củ , xem ta để cho thu thập nàng đi!”

Tần Kinh Vũ ra sao chờ thương hương tiếc ngọc người, chạy nhanh dừng lại cước bộ, xua tay nói rõ: “Mẹ hiểu lầm , không liên quan vũ nhi tỷ tỷ chuyện, là ta có việc gấp, muốn vội vàng đi làm...”

Khi nói chuyện, chợt nghe sau lưng một tiếng kinh ngạc khinh gọi: “Tam đệ?”

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên quay đầu, nhưng thấy đại môn khẩu lập một đám người, người người trang phục cho rằng, vẻ mặt tức mục, vừa thấy liền biết là cung vệ cải trang mà đến, kia cầm đầu người là cái cầm y cô gái, ung dung đẹp đẽ quý giá, xinh đẹp động lòng người, hơn nữa, tương đương tương đương nhìn quen mắt.

Thoáng nhìn dưới, cô gái đã muốn thấy rõ của nàng khuôn mặt, đi nhanh lại đây, vừa đi vừa kêu: “Quả nhiên là người!”

“Xong rồi...”

Tần Kinh Vũ ai oán thở dài, một cái xoay người, cúi đầu liền hướng nhân đôi lý chạy đi.

“Tần Kinh Vũ! Người, người đứng lại đó cho ta!”

Phía sau truyền đến kinh thiên động địa tiếng hô, tiện đà tiếng nói ngừng lại, hứa là bị Yến nhi ngăn lại, Tần Kinh Vũ nào dám quay đầu nhìn, đẩy ra thang lầu đi lên hướng người, liều mạng hướng phía trước hướng.

“Ai, tam thiếu, đây là làm sao vậy?”

Qua lại cả trai lẫn gái đều dừng bước nhường đường, thân thiết hỏi.

Tần Kinh Vũ thở hồng hộc, hàm hồ khẽ gọi: “Cọp mẹ, cọp mẹ muốn ăn thịt người !”

Cọp mẹ, không phải người bên ngoài, đại Hạ vương hướng trưởng công chúa Tần Phi Hoàng là cũng!

Hôm nay là cái gì phá ngày, thế nhưng bị này cô nãi nãi vây truy ngăn chặn, thật sự là ngả tám đời môi...

Ai ai, bất luận như thế nào, chỉ cần lúc này chạy ra sinh thiên, không bị trảo hiện hành, đến lúc đó nàng liền đánh chết không tiếp thu!

Đại đội truy binh ở phía sau, Tần Kinh Vũ hoảng không trạch lộ, đành phải trốn tiến mới vừa rồi kia gian nhà thất.

“Tam thiếu?”

Vũ nhi đang ngồi ở phù dung trường hạ thở dài thở ngắn, thấy nàng phi bình thường chạy tới, con mắt đều định trụ .

“Có nhân truy ta, ngươi đi giúp ta chống đỡ, trăm ngàn đừng nói gặp qua ta!”

“Là ai...”

Tần Kinh Vũ không kịp cùng nàng nói nhiều, tả hữu chung quanh, thấy được tường biên một người cao khắc hoa tảo mộc tử quần áo, cũng không tể tham, mở ra quỹ môn liền chui đi vào.

Chỉ nghe loảng xoảng làm một tiếng, cửa phòng bị nhân phá khai, Tần Phi Hoàng thanh âm rõ ràng vang lên.

“Tần Kinh Vũ đâu? Mau bắt hắn cho ta gọi là đi ra!”

Tử quần áo rộng thùng thình, trong đó cũng không vài món quần áo sự việc, Tần Kinh Vũ thấp người ngồi ở bên trong, nín thở chờ có lên tiếng, cẩn thận lắng nghe gian ngoài động tĩnh, đại khí cũng không dám ra.

Son phấn hương khí quanh quần chớp mũi, trong đó lại mơ hồ có nhẹ nhàng hân vị.

Nữ tử tử quần áo, làm sao có thể có nam nhân hân vị?

Tần Kinh Vũ rồi đột nhiên cả kinh, quay mặt qua chỗ khác, nường cửa hàng hoa văn lộ ra ánh sáng nhạt, vừa vận chống lại một đôi lông lánh không chừng hoa đào mắt.

Trong lòng một cái lộp bộp, thềm kêu không tốt, này vũ nhi, thế nhưng ở trong phòng ẩn dấu một đại nam nhân!

Ngoại có hổ, nội tàng sói, chính sốt ruột suy tư đối sách, lại thấy bên tai nóng lên, người nọ để sát vào lại đây, bật hơi cười khẽ.

“Tiểu hài tử, như thế nào mỗi lần gặp được ngươi, đều là như vậy chật vật đâu?”

56. Quyển 2 - Chương 3: Ngọc Diện Hồ Ly

Nam tử thanh âm dày trầm thấp, mang theo một chút trêu tức ý cười.

Tần Kinh Vũ chỉ sợ run như vậy một chút, dựa vào quá nhĩ không quên ấn tượng, tức là theo trong trí nhớ tìm tòi ra như vậy cái tên đến.

“Trình mười ba?”

“Hừ —— ”

Nam tử vì ôn lòng bàn tay lại đây, che kia mềm mại môi anh đào, u ám ánh sáng lý, cô gái trơn bóng cần thận vành tai gần ngay trước mắt, giống như trong đêm tối một đóa tinh mỹ Tiểu Bạch hoa, nhưng lại chọc hấn đáy lòng run lên.

Bất quá là cái tiểu cô nương mà thôi.

Hắn ở trong lòng biện giải, mà tử quần áo gian ngoài, hiển nhiên Tần Phi Hoàng đã muốn xông tới, tranh chấp đối thoại thanh càng lúc càng lớn.

Vũ nhi ý đồ hảo ngôn giải thích: “Tiểu thư tìm lầm địa phương đi, chúng ta nơi này không có gì Tần Kinh Vũ...”

Tần Phi Hoàng thanh âm kiêu man, khí thế bức nhân: “Như thế nào không có, ta rõ ràng thấy hắc vào, nói mau, người đem hắc tàng đi nơi nào?”

Vũ nhi khanh khách cười nói: “Liền lớn như vậy phòng ỏ, ta có thể đem nhân tàng đi nơi nào? Nếu không người tìm đi, nói không chừng quang thân mình tránh ở chỗ lý đâu!”

Tần Phi Hoàng tự nhiên sẽ không tin tưởng lời của nàng, nhân châu chuyển động, liền hướng lý phương đi đến.

Vũ nhi thấy nàng cũng sắp đến gần mục tiêu, vội vàng hô: “Uy, người dựa vào cái gì xông loạn của ta phòng? Người rốt cuộc là ai?”

Tần Phi Hoàng cười lạnh một tiếng, chung quanh đánh giá: “Người đi hỏi hỏi hắc, chỉ biết ta là ai!”

Vũ nhi nhìn kỹ nàng, căn bản không đi chú ý lực có vài phần tương tự mặt mày, tâm tư tất cả kia mềm mại quý khí mỹ mạo thượng, không khỏi ngực phát đau, kinh ngạc tưởng, nàng như vậy đúng lý hợp tình không kiêng nể gì xông tới, hay là đúng là của hắc... Vị hôn thê tử?

Thân phận chưa định tiểu tam, đối mặt phán đoán trung chánh chủ, khí thế nhất thời ảm đạm.

Không có người ngăn cản, Tần Phi Hoàng ở trong phòng tìm tòi một vòng, tự nhiên mà vậy đi đến tử quần áo tiền, quay đầu thoáng nhìn nàng kia trắng bệch sắc mặt, cười đắc ý, hai tay bắt lấy bắt tay, hướng hai bên đại lực lôi kéo.

Không nghĩ, trước mặt bóng đen chợt lóe, cũng không chắc chắn thiếu niên, lại bị một đôi cường tráng nam tử cánh tay bế cái đẩy cõng lòng.

“Tiểu quái quái, thật sự là muốn chết ta!”

Nóng hầm hập môi thấu lại đây, ở trên mặt nàng gáy thượng một trận hôn môi, bàn tay to cũng là ôm của nàng kích thước lưng áo không để, lại nhu lại ấn, mượn cơ hội ăn bớt.

Tần Phi Hoàng thân phận tôn quý, vân anh chưa gả, làm sao trải qua quá bức này trận trận, nhất thời trong lòng hoảng hốt, thét chói tai ra tiếng.

“Buông! Buông ra! Người này đang đồ tử!”

Ngay tại nam tử trong tiếng cười lớn, cửa bóng người chợt lóe, vài đạo sáng như tuyết ánh đao đầu đầu bổ tới.

“Lớn mật! Buông gia chủ tử!”

“Ôi, làm cái gì vậy? Giết người! Giết người!”

Nam tử loạn thất bát tao la hét, cánh tay duỗi ra, tránh đi ánh đao, đồng thời đem Tần Phi Hoàng hướng nhân tiền nhất đưa, thừa dịp ánh đao thu về chỉ cơ, một cái xoay người, cánh tay chống cửa sổ lan, nhảy mà ra.

Đắc ý tiếng cười ở ngoài cửa sổ vang lên, thoải mái sáng khoái, dần dần đi xa.

Mấy cái bóng người bước nhanh chạy vội tới phía trước cửa sổ, hướng hạ điều tra một trận, quay đầu bẩm: “Chủ tử, người nọ chạy!”

“Này chết tiết tặc tử!”

Tần Phi Hoàng trước mặt mọi người chịu nhục, vừa sợ vừa tức, hai giáp trưởng đồ bùng, ống tay áo phát một cái, một cổ não đem trên bàn sự việc bình lách cách bành thối ngã xuống đất, cái này cũng chưa tính, lại nắm lên vũ nhi đặt ở án mấy thượng tỷ bà, hung hăng ngã trên mặt đất, còn tại mặt trên liên tục thái vài chân.

“Ai, người này điên phụ! Dừng tay, mau dừng tay!”

Vũ nhi nhảy dựng lên, ý muốn ngăn trở, lại bị Tần Phi Hoàng hai gã tùy tùng chế trụ, không thể động đậy, trở mắt nhìn chính mình tỷ bà bị đập, nước mắt chỉ không được lưu.

Một gã tùy tùng chần chờ hỏi: “Chủ tử, còn muốn tiếp tục tìm sao?”

Tần Phi Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhất dặm chân, oán hận nói: “Không tìm , chúng ta đi!”

Không hề xem xét, tất nhiên là đoạt môn mà đi, vài tên tùy tùng im lặng cùng ra.

Kia vũ nhi vỗ về ngã toái tỳ bà, chính yên lặng rơi lệ, không quá một hồi, chỉ thấy trước mặt thanh quang thoáng hiện, Yến nhi nhanh nhẹn tới, ôn ngôn hỏi: “Vũ nhi cô nương, nhà của ta chủ tử đâu?”

“Hắn ——” mỗi hồi nhìn đến này trương xinh đẹp nữ tử khuôn mặt tuấn tú, cũng không cảm có ti thất thần, thâm than một tiếng, thân thủ chỉ hướng tử quần áo, “Tam thiếu ở nơi nào.”

Yến nhi nếu không xem nàng, hướng tới tử quần áo vội vàng đi rồi đi qua.

Quỹ cửa vừa mở ra, chỉ thấy Tần Kinh Vũ thẳng tắp ngồi ở một đồng dải bằng mặt ngực giữa, vẫn không nhúc nhích.

“Chủ tử?” Yến nhi vươn tay chường, ý muốn tướng phù.

Nhẹ hơi thở đánh úp lại, giống như nhu ẩm xuân phong, làm cho người ta trong lòng vi huân.

Tần Kinh Vũ nhìn kia chỉ trắng nõn thon dài thủ, chớp linh vận mắt to, vũ tiệp run rẩy, lược hiển ủy khuất.

“Ta... Giống như bị điểm huyết đạo.”

Trình mười ba, này vạn ác hải hoa tặc, cứ nhiên chỉ thoáng nhìn, lại nhất khứ, liền nhận ra mình , thấp la hét cái gì cửu biệt gấp lại, ôm nàng lại là sờ thủ lại là niết mặt, nếu không Tần Phi Hoàng đúng lúc rút ra quý môn, hắn còn không biết muốn như thế nào phi lễ chính mình? !

Nàng, đường đường đại Hạ vương hướng tam hoàng tử, đại danh鼎鼎 ám dạ môn chủ, cứ nhiên bị một cái hải hoa tặc ý khi dễ, truyền ra đi, về sau còn như thế nào tại đây trên giang hồ hỗn!

Chính tức giận bất bình, ngón tay nóng lên, đột nhiên cảm giác chính mình có thể động .

Nâng mâu vừa thấy, Yến nhi chính cầm chính mình cổ tay, thôi cung quá huyết.

“Người khi nào học được giải huyết ?”

“Tiền một trận xem Ngân Dục giáo mọi người, nhiều xem vài lần, không biết như thế nào liền học xong.”

Yến nhi khẽ mỉm cười, lực đạo không nhẹ không nặng, thay nàng đem chết lặng cổ tứ chi đều ẩn thư thái, thế này mới phù nàng đứng lên.

“Ai điểm huyết người nói?”

“Là...” Tần Kinh Vũ trên mặt không ánh sáng, cũng không muốn nhiều lời, thuận miệng nói, “Chính là cái nhập thất đi thiết kẻ trộm, ta còn không thấy rõ sở, hắn liền theo cửa sổ nhảy xuống đi...”

Tiếng chưa lạc, chợt nghe có nhân thét chói tai: “Của ta thiên, đây là làm sao vậy? Làm sao vậy a?”

Bách hoa các tú bà một trận gió chạy vội tiến vào, nhìn nhất thất bữa bãi, đau lòng không thôi: “Ôi, của ta cô nãi nãi tiểu tổ tông, đây là đắc tội ai ? Ta nói vũ nhi, mới vừa rồi kia vị tiểu thư là người trước kia ân khách gia quyến không phải, rất hung hãn, gặp người liền đánh, gặp vật liền đập, ngã nát ta vài chỉ ngọc lưu ly nền, còn có quý báu bình hoa...”

Vũ nhi hai mắt đầm lệ mông lung, như khóc như tố, hướng hai người nhìn phía đến: “Tam thiếu, nàng... Là ai?”

Kia u oán ánh mắt, thẳng nhìn xem Tần Kinh Vũ tâm đầu nhất khiêu, ngượng ngùng cười nói: “Nàng là... Là gia nhân của ta.”

“Cái gì, tam thiếu đã muốn thành thân ?” Tú bà lý giải sai lầm, lớn giọng kêu đứng lên, “Chúng ta vũ nhi còn chờ người cấp nàng chuộc thân, cưới vào cửa đâu, ai ai, này đại phu nhân, cũng không hảo ở chung đâu...”

Vũ nhi cắn môi: “Mẹ đừng nói nữa, tam thiếu là thần tiên bàn nhân, vũ nhi như thế nào trèo cao được với...”

“Vũ nhi tỷ tỷ, đừng vội tự coi nhẹ mình, sau này đừng nói cái gì trèo cao không cao phàn , ta khả không thích nghe —— ”

Tần Kinh Vũ nói xong thẩu thân đi qua, ngón tay khẽ vuốt, đem nàng thái dương vi khuynh châu hoa phù chính, thuận thế nắm ở vai, cười dài nhìn nàng rưng rưng thẹn thùng bộ dáng: “Tốt lắm, ta còn có việc, đi trước một bước, lần tới lại đến xem ngươi!”

Nhìn nhìn nàng trong tay phá thành mảnh nhỏ tỳ bà, lại ôn nhu nói: “Không khí , ta ngày mai làm cho Yến nhi đưa chỉ tân đến, bảo đảm âm sắc so với này hảo.”

Một phen nói vũ nhi nín khóc mỉm cười, lưu luyến không rời đem hai người đưa đi ra cửa.

“Tam thiếu, đừng làm cho ta chờ lâu.”

“Biết , ta sẽ lúc nào cũng nghĩ tỷ tỷ ...”

Tần Kinh Vũ ngoái đầu nhìn lại cười, đáy mắt minh quang lưu chuyển, điện áp mười phần, chỉ kém tê tê rung động .

Yến nhi đối nàng này một bộ phóng điện câu dẫn kỹ xảo sớm nhìn quen không sợ hãi, chỉ ho nhẹ hai tiếng, nhần cười kêu: “Chủ tử, thời điểm không còn sớm , đoàn người còn chờ người ngồi vào vị trí đâu.”

“Thúc giục cái gì thúc giục, không gặp ta đang cùng vũ nhi tỷ tỷ cáo biệt sao?”

Tần Kinh Vũ ra vẻ giận dữ ra cửa, lại cùng tú bà đáp ứng bồi phó công việc, đợi đến tọa lên xe ngựa, cửa xe một cửa, lập tức thay một bộ nghiêm nghị khuôn mặt, vẫy tay nói: “Phân phó ảnh bộ, bắt tay vào làm điều tra ngọc diện hồ ly trình mười ba này vài năm hành tung, đêm nay giờ tý phía trước hướng ta hội báo.”

Trình —— mười —— tam ——

“Ngoan ngoan đợi đừng nhúc nhích, ta sẽ đi tìm được ngươi rồi, đến lúc đó muốn cho ta hảo hảo thân ái !”

Trong đầu hồi tưởng khởi người nọ đứng dậy là lúc, tiến đến chính mình bên tai nói nhỏ một câu, không khỏi giận sôi lên, tâm hỏa trung thiêu.

Hừ, đồ lưu manh, hấn dựa vào cái gì liền như vậy chắc chắc? !

57. Quyển 2 - Chương 4: Trở Lại Đến Hề

Rượu cơm no chừng phản hồi hoàng cung, thiên đã muốn đại đen.

Cung trên tường lương hỏa cao chiếu, hành lang gấp khúc dừng đạo đều quải nổi lên đăng, bóng đêm yên tĩnh, duy có xa xa lầu các mái cong lơ mờ, ở ám sắc trung hiển lộ ra một loại thanh u thả cao ngạo ý nhị.

“Điện hạ, cẩn thận bậc thang.”

Một gã tiểu cung nữ ở tiền phương chường đằng, Yến nhi nhân ở bên bạn, giúp đỡ nàng cẩn thận đi trước, bắt đồng cho cửa nàng cước bộ phù phiếm, cảm giác say vi huân, hấn từ đầu đến cuối đều là như vậy đi lại nhẹ nhàng, tư thái tao nhã, phẳng phát kia noãn dương chiếu rọi hạ ôn nhuận xuân thủy, quang hoa nội uẩn, có khác một phen phong tình.

Tần Kinh Vũ nhìn xem trong lòng khẽ run, lập tức rũ mắt xuống kiểm, cùng thường lui tới giống nhau bất đắc dĩ thờ dài, đáng tiếc a, mỹ ngọc thiếu giác, minh châu bị long đong...

“Điện hạ làm sao vậy?”

“Không có gì, đi thôi, ta có chút mệt nhọc.”

Thở dài một tiếng, dưới chân đi được lảo đảo, đơn giản đem toàn bộ thân mình sức nặng đều dựa đi qua.

Yến nhi dài cánh tay giãn ra, thuận thể đem nàng lăm trong ngực trung, bán phù bán ôm, đi phía trước một đường đi đến.

Tần Kinh Vũ hơi hơi nhắm mắt, nỉ non : “Này lộ thực dài, chán ghét...”

“Thật không?” Yến nhi cười khê, “Ta còn cảm thấy quá ngắn đâu, ước gì —— ”

Câu nói kế tiếp, bị thỉnh linh xảy ra một tiếng cô gái quát đánh gãy.

“Tần Kinh Vũ!”

Dám ở này trong hoàng cung đối nàng thẳng hô kỳ danh vừa độ tuổi nữ tử, trừ bỏ đại hoàng tử Tần Phi Hoàng, còn có thể là ai!

Không hay ho, bị đổ vừa vặn...

Nhưng thấy Yến nhi chậm quá buông tay, khom mình hành lễ: “Yến nhi gặp qua công chúa.”

“Nga, là hoàng tử nha.”

Tần Kinh Vũ cánh tay khoát lên Yến nhi trên vai, mặt hướng tiền phương kia nói tiểu sinh sinh bóng người, xoa cái trán, ha ha cười: “Đã trẻ thế này, hoàng tử sao còn không hồi cung đi ngủ?”

Tần Phi Hoàng đi nhanh lại đây, lớn tiếng chất vấn: “Ta hỏi ngươi, ngươi hôm nay đi nơi nào ?”

“Ta ở nghe thấy hương lâu mời khách ăn cơm a...”

“Không đi địa phương khác?”

“Ha ha, ngày mai lão sư muốn cuộc thi, ta sáng sớm còn tại trong cung ôn thư đâu, cũng không khi qua mới ra môn, lại không có phi thiên độn bản sự, làm sao còn có không đi địa phương khác?”

Tần Phi Hoàng hiển nhiên không tin, nường hành lang tiền ngọn đèn, hướng nàng cao thấp đánh giá.

“Ngươi... Không đi qua bách hoa các?”

“Bách hoa các?” Tần Kinh Vũ ghen hòng nhìn trần trời, tiếp theo thuận, tức là lòng đầy cảm phần nhảy dựng lên, “Hoàng tử, ta luôn luôn giữ mình trong sạch, như vậy sẽ đi cái loại này địa phương? Là người nào hỗn đản vương bát đản ở sau lưng nói láo đầu, đối với ngươi nói hươu nói vượn? !”

“Thiếu theo ta giả bộ, rõ ràng chính là ngươi, này thân quần áo, này phó giả dạng, còn có này thân hình diện mạo, chẳng lẽ ta còn hội nhận sai bất thành?”

“Đương nhiên là nhận sai !”

Tần Kinh Vũ khuôn mặt tức mục, lời lẽ chính nghĩa nói: “Ta là như vậy người tùy tiện sao? Ngươi hỏi một chút Yến nhi, hỏi lại hỏi nữ nhi Phi Thúy bọn họ, ta là sao?”

Vừa nói vừa là trong lòng cười thầm, nàng đương nhiên không phải cái người tùy tiện, nàng tùy tiện đứng lên căn bản là không phải nhân...

Tần Phi Hoàng bị nàng hù sững sững sững , còn chưa nghĩ ra lí do thoái thác, chỉ thấy kia tuần tú hoàng đệ thấu tiến lên đây, vẫn trụ chính mình cánh tay, rung đùi đắc ý, tựa tiểu phi tiểu.

“Nói như vậy, hoàng tử phải đi bách hoa các, ở bên trong nhìn đến cùng ta tương tự người? Ôi, này cũng không tốt, đường đường đại hạ trường công chúa đi dạo thanh lâu, nếu như bị nhân đã biết, không chừng hội truyền ra cái gì lời đồn đãi đến —— khác đều không quan trọng, vạn nhất rơi vào tay Lôi phủ đi, rơi vào đại tướng quân cùng lôi phu nhân trong tai, khụ khụ, này ẩn tượng đã có thể không tốt lắm ...”

Một phen nói Tần Phi Hoàng sắc mặt đại biến, chạy nhanh xua tay nói: “Ngươi không cần nói bậy, ta vẫn đãi ở trong cung , áp căn sẽ không đi ra ngoài quá!”

“Nga?”

“Ta chỉ là nghe người khác nói ở bách hoa các thấy quá người, hơn phân nửa là nhận sai , nhận sai ...”

Tần Kinh Vũ nghe nàng thanh âm tiệp thấp, âm trầm buồn cười, trong miệng nghiêm trang nói: “Phỏng chừng người nọ ánh mắt không tốt, muốn ăn nhiều một chút trư can cầu khởi quyết gỗ dầu bổ bổ.”

“Có lẽ... Là đi...”

Cần quấy chấm dứt, Tần Kinh Vũ phát phát tay, xoay người dục đi: “Ân, thời điểm không còn sớm, hoàng tử ta đi rồi.”

“Để cho —— ”

Tần Phi Hoàng một phen kéo lấy của nàng ống tay áo, ngay cả kéo mang tha, thôi tới bên cạnh cung tường hạ: “Ta có chính sự với người nói!”

Này đại hoàng tử, hôm nay như thế nào như vậy chấp nhất, nhéo chính mình không để ?

Tần Kinh Vũ bất đắc dĩ nhún vai: “Nói đi, chuyện gì?”

Tần Phi Hoàng cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: “Tháng sau hai mươi tám, là hoàng tử mẫu sáu mươi đại thọ, đến lúc đó trong cung đại bữa tiệc, khách quý tập hợp...”

Tần Kinh Vũ trong nháy mắt, có ti không kiên nhẫn: “Này ta biết a.”

“Ta nghe nói, lời tướng quân sẽ làm Mục Ca trở về, tính cả hạ thọ, nhất tịnh khẩu tạ thánh ân...”

Mục Ca?

Lời Mục Ca? !

Hé ra ánh mặt trời bàn sáng lạn khuôn mặt tuần tú liền như vậy lơ đãng đãng lại đây, trong phút chốc, tâm hồ vi dạng, tiệp khởi gợn sóng.

Suốt bốn năm không có gặp mặt, quả nhiên là từ biệt sau, hai trì hoãn, người này liền cùng người gian chừng phát rồi dường như, một khi nghe được của hần tin tức, thật đúng là không thói quen...

“Trở về vừa vặn a, hoàng tử năm nay đều mười chín ——” Tần Kinh Vũ ấn quyết tâm đầu nhè nhẹ không hiểu kích động, hướng nàng nháy mắt mấy cái, hiểu ý cười, “Yên tâm tốt lắm, phụ hoàng lúc này sẽ làm người như nguyện lấy thường !”

“Tiểu hài tử, ngươi có biết cái gì!”

Tần Phi Hoàng như mừng như giận thối nàng một ngụm, sắc mặt nhất chỉnh, giáo huấn nói: “Lúc trước Mục Ca đi thời điểm, cố ý bảo ta đem người xem trọng, không cho phép lại nghịch ngợm gây sự, gây chuyện thị phi. Hiện tại hần liền mau trở lại, này đoạn thời gian, người thành thành thật thật đứng ở trong cung, cũng không chuần lại hồ nháo, có nghe hay không?”

Trách không được, mấy năm nay nàng đối chính mình thái độ đại biến, quan tâm trân trọng quá dư, nguyên lai cũng là chịu nhân chi thác đầu!

Chân chính quan ái chính mình, là hần...

Người này, coi như có điểm lương tâm!

Khóe môi gợi lên, kìm lòng không đậu mỉm cười.

“Biết, tiểu đệ tuân mệnh, hoàng tử ngủ ngon!”

Không muốn cùng nàng nhiều lời, thi quá thi lễ, tức là lời kéo Yến nhi hướng Minh Hoa cung phương hướng chạy vội.

Một đường đi nhanh, xa xa thấy được chính điện sáng ngời đèn đuốc, thế này mới phóng hoãn cước bộ, hai người im lặng không tiếng động, gần bó mà đi.

Gió đêm mềm nhẹ, trong không khí tản ra thản nhiên hương khí, như nhau ảo cảnh, làm người ta bất giác say mê trong đó.

“Hần muốn đã trở lại, điện hạ... Vui vẻ không?”

58. Quyển 2 - Chương 5: Dấm Chua Hải Sóng Dữ

”Trình mười ba, tên hiệu ngọc diện hồ ly, diện mạo tuấn tú, trời sanh tính phong lưu, độc lai độc vãng, cũng chính cũng tà, yêu thích nữ sắc, hàng năm đêm đi hái hoa, là vì người trong giang hồ sở khinh thường cũng.

“Bốn năm trước, trình mười ba từng ở thiên kinh thành ngăn ngừa xuất hiện, sau đi hướng đông dương, tuyên bố cướp lấy đông dương công chúa Hiên Viên thanh vi tắm thân xử nữ, bị đông dương quốc chủ Hiên Viên ngao thiết hạ thật mạnh chưởng ngại, toàn lực trở sát, trình mười ba gặp được bị thương nặng, sát vũ mà về.”

“Lúc này trong lúc, trình mười ba vẫn tránh ở đông dương cùng đại hạ giáp giới biên cảnh dưỡng thương, làm việc điệu thấp, không biết vì sao, ngày gần đây bỗng nhiên đến đây thiên kinh...”

Này trình mười ba, hấn ngày qua kinh làm cái gì?

Đọc nhanh như gió xem hoàn, Tần Kinh Vũ ẩn quyết tâm trung nghi hoặc, khép lại tập hướng Yến nhi đệ đi qua, hơi hơi vuốt cằm: “Không sai, ảnh bộ điều tra tốc độ, càng lúc càng nhanh.”

“Điện hạ thể tuất cấp dưới, thưởng phạt phân minh, bọn họ cam tâm tình nguyện vì điện hạ hiệu lực.”

Lời này nói được thẳng thắn thật sự, bình tĩnh tự nhiên, biết rõ là quá khen ngợi nịnh hót, không chút nào không cho nhân phần cảm, mà là thấy thực chính là như vậy hồi sự, chính mình gây yếu đáng người nhất thời cao thượng vĩ đại đứng lên.

“Ai, này trương cái miệng nhỏ nhắn, ở ngự phòng ăn ăn vụng mật không phải, nói chuyện như vậy ngọt!”

Tần Kinh Vũ hì hì cười, tiến lên từng bước nắm cửa hấn hai má, một đôi ánh mắt gian tà nhìn chăm chăm kia ánh sáng màu như ngọc bạc mỗi mảnh xem, chớp mũi hơi nhú, dùng sức hít vào: “Đến, làm cho ta nghe thấy nghe thấy, có phải hay không thực ăn vụng ...”

“Điện hạ, người say —— ”

Yến nhi không e dè ngẩng đầu cùng nàng đối diện, ngũ khí trước sau như một ôn hòa nhẹ, bàn tay vừa lật, làm bộ cầm tay nàng, động tác mềm nhẹ, lại ẩn hàm không tha cự tuyệt lực đạo: “Ta phù người đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn muốn cuộc thi đấu, ngủ gà ngủ gật hội ai tiên sinh bản tử.”

“Không có việc gì, lâm tỉnh mỗi lần đánh ta, xuống tay cực khinh, cùng cong ngựa đường như.”

Không có thể đùa giỡn thành công, Tần Kinh Vũ tiếc nuối cười cười, mặc hấn giúp đỡ đi vào nội thất, vừa ngồi xuống hạ, chỉ thấy hổ phách theo phòng tắm đi ra, nhẹ giọng bẩm: “Điện hạ, nước ấm phóng tốt lắm, nô tỳ cái này hầu hạ điện hạ tắm rửa được?”

“Ta chính mình đến là tốt rồi, các người đều lui ra đi.”

Đội cho hai người hành lễ cáo lui, Tần Kinh Vũ vén lên màn trúc đi vào nội thất, vội vàng cởi áo tháo thắt lưng, đem kia bị trời buộc nhất cả ngày mềm mại to thẳng phóng xuất ra đến.

Này phòng tắm nội thủy khí lượn lờ, vẫn chưa cảm đèn, mà là bên trái hữu đầu tường các tượng một viên viên to lớn dạ minh châu, châu quang phóng ở trên mặt nước, thanh dập dờn bông bành địch, u quang liên liên.

Tần Kinh Vũ tẩy hoàn đứng dậy, vừa lòng nhìn trên tường cự chế gương đồng trung mạn diệu thân ảnh, chính mình đều nhìn không được hai mắt tỏa ánh sáng, nước miếng dài lưu.

Này phó thân mình vừa mới quá mười sáu, liền ngày thường cổ tuyệt đẹp, cánh tay ngọc thon dài, trước ngực trội hơn như phong, bên hông nhu yếu ớt liễu, mặt ngoài có hứng thú, tiêm nùng hợp, sở hữu chi tiết đều khắp đến ưu việt, không khỏi làm cho người ta cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Cả ngày nam trang thị nhân, có khi ngay cả chính mình đều cơ hồ đã quên, quần áo dưới lại có như thế cảnh đẹp!

Càng xem càng là vui mừng, đối với gương đồng ưỡn ngực xoay thắt lưng, tao thủ làm tư, bãi chừng poss, thế này mới cảm thấy mỹ mãn, mặc quần áo đi đi ra cửa.

Tháp tiền hậu mạn buông xuống, góc tường chỉ dư nhất trần đèn cung đình tản ra hơi hơi ánh huỳnh quang, mặt khác hai ngọn, không biết bị ai lúc gần đi sẵn sóc tắt.

Hơn phân nửa, là Yến nhi đi...

Tần Kinh Vũ Tâm đầu ẩm áp, tùy tay bỏ ra lau tóc khăn tử, đặt mông ngồi ở tháp thượng, thuận thế muốn ngã.

Tiếng gió khê nhúc nhích, trường trung một cổ khác thường hơi thở tùy theo bay tới, thân mình thoáng chốc cứng đờ, đình trệ bất động.

Thế nhưng... Có nhân!

“Ta nói rồi, ta sẽ tìm đến cửa người.”

Nam tử nhìn kia cứng ngắc có chút buồn cười thân ảnh, trầm thấp cười, thân thủ hái liêm đồng thời, một tay đem nàng ôm vào lòng, lách cách một tiếng thân ở hai gò má thượng: “Ngẩng đầu lên, làm cho ca ca rất nhìn xem, tiểu cô nương trưởng thành thành đâu!”

Tần Kinh Vũ bị hấn chặn ngang cầm tay chế trụ, giấy không thể, cũng là lại vừa bực mình vừa buồn cười.

Mới vừa rồi là chính mình đùa giỡn nhân, này hội đến phiên người ta đến đùa giỡn chính mình, thật thật là phong thủy thay phiên chuyển a...

“Trình mười ba, người buông!”

Trình mười ba đề lại cửa nàng cái gáy, thành nhanh kia phần quang liễm diễm môi anh đào: “Ngoan, con để, tình ca ca...”

“Tình người cái...”

Há mồm muốn mắng, lại bị hé ra ẩm áp miệng rộng đều hàm trụ, câu nói kế tiếp nuốt hết ở gần bó gian, lập tức hai tròng mắt trợn lên, tức sùi bọt mép.

Đặng đồ lẳng tử!

Thế nhưng chiếm đoạt nàng bảo tồn nhiều năm nộ hôn đầu tiên, thực làm nàng là nhậm nhân khi dễ nhu nhược nữ tử sao? !

Giận theo tâm khởi, cũng bắt chấp đi cảm thụ cặp kia môi tương tiếp tư vị, hướng kia vừa thân vào nhuyển hoạt vật hung hăng tấp tới.

Trình mười ba chính đắm chìm ở như lan giống như xạ hương thơm bên trong, bất ngờ không kịp phòng bị cắn vừa vụn, hô nhỏ một tiếng thối lui nửa thước.

“Người!”

“Đừng nhúc nhích, nếu không ——” Tần Kinh Vũ phản thủ vì công, không đợi hấn phản ứng lại đây, tức là tay trái ngón trở khuất khởi, để ở hấn trên cổ động mạch chủ, “Nếu không ta muốn mạng của người!”

Ngón trở thượng, đúng là kia mai to như vậy tối đen phong ảnh giới, châm khổng nhắm ngay mục tiêu, đã phát ra u lam quang mang.

“Tiểu hài tử, người hù dọa ai...” Trình mười ba không cho là đúng hướng tiếp theo miết, sắc mặt đột nhiên biến, “Phong ảnh giới?”

“Biết hàng là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ nhìn hấn như cũ ôm vào chính mình trên lưng bàn tay to, mâu quang giờ lên, nhúu mày cười lạnh: “Không muốn chết trong lời nói, liền đem người móng vuốt na khai!”

Tranh một tiếng, nhấn thượng cơ quan đã muốn mở ra, kịch độc cương châm, vận sức chờ phát động.

“Khụ, nữ hài tử, nhã nhận tốt hơn...”

Trình mười ba biết này nhần lợi hại, liên tục xua tay: “Đều bị ta ôm quá thân qua, liền là người của ta , đối nhà mình tướng công đừng như vậy hung được không? !”

“Thiên tài là người của người!” Tần Kinh Vũ giơ lên tay phải, mu bàn tay hung hăng cọ hạ môi, nghiêm nghị hạ lệnh, “Hai tay cử quá đỉnh, xoay người sang chỗ khác!”

“Ngày tốt cảnh đẹp, ** một lần, chúng ta sẽ không muốn chậm trễ thời gian biết không...” Ngón tay ngọc vi hoảng, trình mười ba không dám chậm trễ, cười gượng hai tiếng, chậm quá nghe theo.

Tần Kinh Vũ đợi hần động tác xong, lòng tràn đầy đề phòng, trầm giọng vừa hỏi: “Nói, người như thế nào tìm tới nơi này đến?”

Tiền một khắc chính mình còn tại điều tra hần, ngay sau đó tìm đến đây, chẳng lẽ ảnh bộ phận mệnh làm việc nhân cùng hần mặt báo?

Hần là sẽ không, môn hạ huynh đệ trung thành độ, nàng rất tin không nghi ngờ. Hơn nữa, ảnh bộ tin tức mỗi hồi chỉ đưa đến Yến nhi nơi này, như vậy đình chỉ, chính mình hoàng tử thân phận trừ Ngân Dực cùng Yến nhi ở ngoài, cũng không người thứ ba biết được.

Nhưng nghe thấy hần cúi đầu cười khế, thủ vừa nhắc, khe hở lý mang theo một quả nho nhỏ thiết bài.

“Kia tùy tùng động bất động mượn đao khảm nhân, ta lúc ấy liền khí bất quá, tùy tay ở hần trên người xả xuống dưới , không nghĩ tới, dĩ nhiên là trong cung nhân...”

Ánh đao... Cung vệ...

Tần Kinh Vũ trong đầu linh quang chợt lóe, nháy mắt hiểu được.

Ngay tại bách hoa các nhã thất cùng cung vệ giao thủ hết sức, mượn gió bẻ măng hái đi rồi người ta thất lưng bài, còn mượn này một đường sờ tiền hoàng cung đến. Này ngọc diện hồ ly, võ công hơn người, can đảm can trọng, còn thật sao có mấy đem bàn chải!

Trong lòng tán thưởng, nghĩ nghĩ, thực bất quái hỏi, “Nghe nói, người muốn ngủ người ta công chúa, chọc giận đông dương quốc chủ, bị đại đội nhân mã đuổi giết, tè ra quần trốn hồi đại hạ?”

Trình mười ba ghen hống nhìn trần trời: “Tiểu cô nương, nói chuyện không cần như vậy thô lỗ...”

“Người quân ta đâu!” Tần Kinh Vũ không kiên nhẫn đánh gãy hần, “Nói a, rốt cuộc có phải hay không a?”

“Người đừng nghe này nghe đồn, căn bản không có chuyện!”

Nhắc tới điểm, trình mười ba không khỏi thở dài: “Ta bất quá là nghe nói đông dương ngư dân theo hải lý lao ra cái cự trai ngọc hiến cùng Hiên Viên ngao, ta đã nghĩ đi nhìn một cái nơi đó mặt có hay không bảo châu, không nghĩ tới bị nhân hiểu lầm, bị hủy của ta nhất thể anh danh a...”

“Thật sự?”

“Ta lừa người làm cái gì...” Trình mười ba đánh bạo, ý muốn xoay người lại đây.

“Ta cuối cùng một lần cảnh cáo người, đừng nhúc nhích!” Tần Kinh Vũ ngón tay nhoáng lên một cái, bỗng cười nói: “Đúng rồi, năm đó người thay ta đêm ngủ thất nữ, thắng hạ vấn bài, nói đến ta còn nên hảo hảo cảm tạ người —— ”

“Không cần khách khí, lần tới có chuyện tốt như vậy, ta tùy kêu tùy đến!”

“Cái kia, người dùng cái gì biện pháp, làm cho các nàng nghĩ đến đối tượng là ta?” Vấn đề này, cũng là hoang mang nàng nhiều năm, lúc này vừa vặn giáp mặt hỏi ra.

“Ta sẽ lui cốt công. Bất quá, chỉ lui thân hình tứ chi, mấu chốt bộ vị sẽ không ngâm nước ——” trình mười ba tự đắc cười, ý có điều chỉ, “Không tin trong lời nói, chúng ta để cho thử xem?”

“Ta không có hứng thú, người tìm người bên ngoài đi.” Đối với này rõ ràng khinh bạc lời nói, Tần Kinh Vũ vô vị nhún vai, tiếp tục đặt câu hỏi, “Người hôm nay tránh ở trong tử quần áo làm cái gì?”

“Ta nghe nói bách hoa các vũ nhi cô nương diễm quán quần phương, muốn đi thái hái hoa, trộm cái hương, không nghĩ tới...” Trình mười ba âm thầm cười trộm, không nghĩ tới thế nhưng gặp được cái chân chính tuyệt đại giai nhân!

Phu như nồn nà, ôn hương nhuỷễn ngọc, tất nhiên là nộ hoa đải phóng...

Gắn bó gian, tựa hồ còn có một chút mùi thơm lưu lại, bất giác miệng khô lưỡi khô, hạ phúc sừng.

Trình mười ba liếm liếm môi, lặng lẽ sườn chuyển một chút, thông thả để sát vào, một lòng thầm nghĩ hôn lại dung mạo ——

“Ai!”

Tinh quang lóng lánh, nhĩ sau đau xót, bản năng thân thủ chạm đến, đụng đến một tay dính ẩm ướt.

Trình mười ba hô nhỏ một tiếng, lui về phía sau bắn đi ra ngoài, vẻ mặt cầu xin nói: “Ta cũng chưa động , người thực nhẫn tâm muốn mạng của ta a? !”

“Ta... Không có...”

Tần Kinh Vũ nhìn về phía trên tay nhẫn, đầy mặt hồ nghi, chính mình rõ ràng không nhúc nhích cơ quan, không có khả năng bắn ra cương châm đến —— này kinh phong, coi như đến từ... Ngoài cửa sổ?

59. Quyển 2 - Chương 6: Mượn Dao Giết Người

“Ai, độc nhất phụ nhân tâm thế nào...”

Trình mười ba một tiếng qua đi, biết vậy nên đầu vầng mắt hoa, nỗ lực chạy vội tới phía trước cửa sổ, mặc dù lòng có không tha, bất đắc dĩ bảo mệnh quan trọng hơn, vẫn là nghĩa vô phần cố, gian nan nhảy đi ra ngoài.

“Uy , trình mười ba —— ”

Liền như vậy đi rồi?

Tần Kinh Vũ vì sợ run một chút, trong lòng nghi hoặc khó hiểu. Mới vừa rồi kia nói kinh phong, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đưa mắt chung quanh, tức là mắt sắc phát hiện, một thanh liễu điệp tiểu đao chính trực thẳng đứng ở trên vách đá, lưỡi dao đều nhập vào.

Xác nhận Ngân Dực ám lưu hộ vệ đi, ha ha, sát bộ khi nào chiêu mộ đến thân thủ như thế bất phàm môn đồ ?

Có ám dạ môn nhân lại này, cũng không tất nằng đến lo lắng .

Cười lắc lắc đầu, buông duy trưởng, trên người đề phòng lơ lửng, không một hồi liền chìm vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ gió đêm thanh lương, ánh trăng tiết , lẳng lặng , phảng phất cái gì đều không có phát sinh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hành lang tiền cung trụ phía sau đi thông thả ra một người, cúi đầu, dùng một thanh khéo léo liễu điệp đao, chậm rãi sửa móng tay, đi lại tao nhã, bước chậm mà đi.

Chết tiệt, chỉ thiếu chút nữa, liền tước hạ của hãn lỗ tai đến đây ——

Tuyệt đối, không có lần sau!

...

Một đêm hảo miên.

Ngày kế buổi sáng tỉnh lại, bên trong trống vắng không người, chỉ cửa sổ lan thượng sa liêm, ở thềm trong gió vi đăng di động.

Đêm qua, mộng nha, phi nha?

Tần Kinh Vũ lẳng lặng nằm ở tháp thượng, nghiêng đầu nhìn kia ngoài cửa sổ tràn ngập thềm lam hướng vụ, chỉ cảm thấy thềm thanh khí sáng, nhớ tới đêm qua việc, cánh tay duỗi ra, phải đi rút đao.

Khí lực đem hết, tiểu đao không chút sút mẻ, tập trung nhìn vào, đúng là thật sâu khảm tiến tường thềm.

Người này thật mạnh lực cánh tay, tuyệt đối cùng Ngân Dục tương xứng!

Vỗ về chuôi đao, chính vọng tường than thở, chợt nghe gian ngoài hồ phách khinh gọi, vội đứng dậy thay quần áo công việc.

“Để cho.”

Cẩn thận thúc hạo trước ngực bố mang, mặc nội sam, lại thiếp thượng mẫu phi cấp làm giả hầu kết, hết thấy kiểm tra không có lầm, tức là tiếp đón nàng tiến vào.

Cùng hồ phách đang vào, còn có Yến nhi.

Rửa mặt xong ngồi ở trang trước đài, Yến nhi như thường lui tới bình thường lại đây, vì nàng chải đầu thúc phát.

Yến nhi chải đầu, xác thực cùng người bên ngoài bất đồng, cởi bỏ tóc, cũng không nóng lòng chải vuốt sợi, mà là mười ngón mở ra, chỉ phúc trên vai gáy da đầu chỗ không nhẹ không nặng, thư hoãn nhu ẩn một lát, lại dư bước tiếp theo động tác.

Một người ngón tay, làm sao có thể ngày thường như thế thon dài mềm mại, có thể so với tài nghệ kỹ càng thuần thực đàn dương cầm sư, ở phím đàn thượng mây bay nước chảy lưu loát sinh động, đạn tấu xuất thế gian đẹp nhất hạo tối động lòng người khúc?

Tóc đen văn khởi, cây lược gỗ phát quá, hết thấy mềm nhẹ như mộng...

Tần Kinh Vũ chính hơi hơi nhắm mắt, hưởng thụ cực phẩm phục vụ, bên kia sửa sang lại giường hồ phách bỗng nhiên kinh ngạc ra tiếng.

“Di, này trên tường, như thế nào có một cây đao?”

Cảm giác được Yến nhi động tác vi trệ, ánh mắt tùy theo phiêu đi qua, Tần Kinh Vũ cười mỉa: “Ách, đó là ta theo ngoài cung mua lưu hành một thời trang sức vật, các người cảm thấy đẹp mắt không?”

“Hạo là đẹp mắt, chính là thoát nhìn có chút dọa người.” Hồ phách vỗ ngực trả lời, hướng nàng làm thi lễ, bưng thủy bồn khấu chén lui đi ra cửa.

Yến nhi quay đầu, thềm sắc không thay đổi, tiếp tục cúi đầu chải vuốt sợi.

“Tối hôm qua, có ai đã tới sao?”

Ngữ khí trước sau như một nhẹ, giống như đám sương khí trời hồ nước, gợn sóng không thịnh hành.

Tần Kinh Vũ cũng không để ý, thấp giọng nói: “Đến đây cái tiểu tặc, bị sát bộ huynh đệ cường chế di dời.”

“Sát bộ?”

“Ân, hơn phân nửa là Ngân Dục xếp vào từ một nơi bí mật gần đó, ta không gặp nhân, bất quá công phu cũng không tệ lắm.” Tần Kinh Vũ mỉm cười, người nọ xuất kỳ bất ý, nhất chiêu chế địch, như vậy hạo thân thủ, ngày khác định muốn đích thân vừa thấy, cho hắn thăng chức ngời khen.

Yến nhi lạnh nhạt miết quá của nàng sườn mặt, lại hỏi: “Kia tặc, không chạm vào điện hạ đi?”

“Đương nhiên không có.”

Đường đường ám dạ môn chủ, làm sao có thể ở thuộc hạ trước mặt thừa nhận nàng bị kia hái hoa tặc giở trò, đại số sàng? !

Bất quá, này Yến nhi, hôm nay la lý dong dài, nói cũng thật nhiều...

Đang nghĩ tới, lại nghe hần khinh phiêu phiêu một câu: “Điện hạ không nói thật.”

Tiểu tử này, còn dám nghi ngờ của nàng uy nghi, thật sự là phản thiên !

Tần Kinh Vũ lòng mi một điều, vỗ án đứng lên: “Ta nói không có chính là không có, ngươi sơ tốt lắm không, sơ tốt lắm liền đi ra ngoài!”

“Tốt lắm.”

Yến nhi cúi mâu buông tay, hành lễ thối lui. Phòng ngủ lý liền thừa nàng một người ngồi, tùy ý đùa nghịch trang trên đài ngọc trâm dây cột tóc, chờ hỏ phách truyền đồ ăn sáng lại đây, xoay chuyển ánh mắt, dừng ở kia tà tà để đặt đào cây lược gỗ thượng, bỗng nhiên dừng hình ảnh bất động .

Mới vừa rồi vẫn là hảo hảo , như thế nào này hội liền chém làm hai đoạn ?

Nghi hoặc nhìn hạ chính mình bàn tay, lại so với đối hạ cây lược gỗ đoạn ngắn, chính mình gì thời điểm có lớn như vậy thủ kinh ...

Nhoáng lên một cái nửa ngày đi qua, việc học chấm dứt.

Lúc này hàn dịch ra đề mục, trình bày và phân tích đại hạ kinh tế chi đạo.

Những năm gần đây thường xuyên ra cung, xâm nhập dân gian, như thế lòng mang sở ngộ, đều có một phen giải thích, lại vẫn làm không biết bộ dáng, bề môn tạo xa, hồ viết vừa thông suốt, thả chịu đựng được đến cuối cùng canh giờ mới dự nộp bài thi.

Theo ngự thư phòng đi ra, Tần Kinh Vũ mọi cách không chốn nương tựa đi ở tiền phương, chợt nghe Tần Chiêu ngọc ở sau người thấp kêu: “Tam Hoàng huynh, Tam Hoàng huynh, đợi ta với!”

Tần Kinh Vũ xoay người lại, nhất thời hứng thú rã rời: “Chuyện gì?”

Này tứ hoàng đệ, năm nay vừa mới mãn mười hai, liền một bộ lão khí hoành thu ra vẻ thành thực bộ dáng, xa không bằng lúc trước như vậy thiên chân rực rỡ, hoạt bát hảo ngoạn, chính mình cũng mất đùa chà đạp của hần hứng thú.

Tần Chiêu ngọc rất khó không có tao nhã nho nhã đi thông thả, mà là thở phì phò đuổi theo, “Đại sự, đương nhiên là đại sự! Ngươi hãy nghe ta nói —— ”

“Không cần phải nói , ta biết là chuyện gì.” Mấy ngày nay đến, cơ hồ mỗi người đều đem hoàng thái hậu sáu mươi thọ yến bắt tại bên miệng, ngay tại hôm nay đồ ăn sáng thời điểm, mẫu phi còn không ngừng nhắc tới việc này, nghe đều nghe ngấy , “Không phải là hoàng tổ mẫu thọ yến sao, đến lúc đó đều có người đi chuẩn bị, không cần chúng ta quan tâm.”

“Ai, ngươi hiểu lắm , không phải việc này!”

Tần Chiêu ngọc vẽ mặt thần bí, đem nàng kéo đến tiền phương yên lặng chỗ, hạ giọng, hưng phấn không hiểu: “Là diễn võ đại tái !”

“Diễn võ đại tái, không phải còn sớm sao?”

Này đại Hạ vương hướng truyền thống diễn võ đại tái, mỗi năm năm một lần, mùa thu cử hành, từ hoàng cung cấm vệ quân, vũ Lâm lang cùng với kinh sư đóng quân giữa chọn lựa ra ngã giao bắn tên năng thủ, tụ cùng một chỗ tỷ thí, cuối cùng người thắng đem từ thiên tử ngự ban thưởng đại hạ thứ nhất dũng sĩ phong hào, phong thưởng vô số, một đường dẫn.

Trước đó vài ngày nghe hướng khi chợt nghe có triều thần nói, lúc ấy cũng không như thế nào để ý, Tần Kinh Vũ thâm nghĩ hỏ then, chẳng lẽ này chưa bao giờ tiến triều đình tứ hoàng đệ, còn so với chính mình dẫn đầu tìm hiểu đến cái gì tin tức tin tức?

Nhớ tới hần ở Vị Ương cung làm vệ úy cậu, không khỏi thử hỏi: “Như thế nào, đổi ngày ?”

Tần Chiêu ngọc gật đầu nói: “Ta hôm qua nghe cậu nói, năm nay diễn võ đại tái sửa tại đây nguyệt cử hành, đã muốn không mấy ngày .”

“Thực đổi ngày ?”

“Đúng vậy, nghe nói năm nay được tuyển dũng sĩ đem nhập chủ cung cấm, trở thành cấm vệ quân thống lĩnh... Tam Hoàng huynh, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem được không?”

“Hảo cái gì hảo, mỗi ngày đều phải tỉnh an nghe giảng bài , làm sao có thời gian nhìn ——” Tần Kinh Vũ Tâm đầu trầm xuống, vẫy tay nói, “Ta còn có việc, đi trước , chính người tìm địa phương đi chơi.”

“Ai, Tam Hoàng huynh, Tam Hoàng huynh!”

Tần Chiêu ngọc nhìn kia vội vàng rời đi bóng dáng, bất đắc dĩ thở dài, còn muốn cùng hắn thảo luận hạ này đoạt giải quán quân chọn người đâu, như thế nào bước đi ?

Bất quá, nếu kia nổi tiếng đại hạ thiếu niên tướng lĩnh phải về đến dự thi, kia còn có cái gì nghi vấn, xác định vững chắc hẳn ...

Một đường đi nhanh, bước đi như bay.

Tần Kinh Vũ Tâm hoài giận oán trở lại Minh Hoa cung, thấy hổ phách đứng ở cạnh cửa, húc đầu đã kêu.

“Kêu Yến nhi lại đây, ta có việc hỏi hắn!”

Ngồi ở án thư tiền, ngửa đầu ưỡn hạ một ngụm trà thủy, lấy tiết ngực hơi hơi bốc lên toát ra cơn tức.

Qua sau một lúc lâu, mới gặp kia nói ôn nhu nhạo nhả thân ảnh xuất hiện ở cửa, trầm ổn tiến bước.

“Điện hạ, tìm ta chuyện gì?”

“Đương nhiên có chuyện.” Tần Kinh Vũ ý bảo hắn quan thượng cửa phòng, đến gần lại đây, lấy án thư thượng sổ sách, tùy ý phiên phiên, tín khẩu hỏi, “Ngày gần đây thiên trong kinh thành xếp vào ảnh bộ huynh đệ, có chút giải đãi đi, cũng chưa mấy cái hữu dụng tin tức truyền đi lên...”

Yến nhi không nhanh không chậm nhắc nhở nói: “Điện hạ, người hôm qua mới khoa quá bọn họ.”

“Thật không?” Tần Kinh Vũ cũng không đỏ mặt, hướng hắn giơ lên trong tay tập, “Này mặt trên, không quên cái gì trọng yếu tin tức đi?”

Trọng yếu hai chữ, bị nàng cắn rất nặng.

Nhưng cái bậc thang đi qua, chỉ phán kia thiếu niên cúi đầu nhận sai, hết thấy như vậy từ bỏ.

“Không có.”

Tần Kinh Vũ vụn vụn không nghĩ tới, kia thiếu niên vẻ mặt thần nhiên, hai phiến bạc môi đúng là rõ ràng phun ra như vậy một câu, vì giặt mình dưới, như trước vẫn duy trì đạm mạc bình tĩnh ngữ khí: “Người xác định sao?”

“Là, ta xác định.”

Thanh âm chưa dứt, chợt nghe một tiếng vỗ án nổ, bóng đen chợt lóe, sổ sách vào đầu trích ở trước mặt, hai má hơi hơi sinh đau.

Yến nhi sắc mặt chưa biến, chỉ khom người nói nhỏ: “Điện hạ bớt giận.”

“Bớt giận? Người bảo ta bớt giận?” Tần Kinh Vũ tuy rằng cực lực áp lực, cũng là thật sự tức giận , nhện không được găm nhẹ, “Người nói, diễn võ đại tái như vậy đại chuyện tình, vì sao giấu diếm không báo? !”

Thấy hắn mím môi không đáp, lại âm thanh lạnh lùng nói: “Đừng nói cho ta, ảnh bộ còn không có tra được...”

Yến nhi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt cũng không bối rối, từ từ đáp: “Không phải, là ta cảm thấy, kia cũng không trọng yếu.”

“Không trọng yếu? Yến nhi, người càng ngày càng làm càn !”

“Yến nhi không dám.”

“Người ——” mắt thấy hắn còn ngạnh cổ không chịu thua, Tần Kinh Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi, sinh sôi bài trừ một câu: “Vậy người nhận thức vì sao trọng yếu?”

“Tôi hôm qua lên vào điện hạ phòng ngủ người thân phận cùng hành vi, có vẻ trọng yếu.”

Ách, còn tại cùng chính mình so đo việc này? !

Tần Kinh Vũ hí mắt nhìn hắn, cao thấp đánh giá, nếu không trong lòng biết hắn kia thái giám thân phận, đan nghe này khẩu khí, sống thoát thoát tựa như cái đánh nghiêng bình dấm chua đại nam nhân!

Yến nhi khí định thần nhàn đứng ở nơi đó, không một tia áy náy, hoàn toàn một bộ người nói ta đã nói tư thái, thẳng đem Tần Kinh Vũ hận nghiêng rằng, lại vừa bực mình vừa buồn cười: “Tốt lắm, ta ngày thường rất sủng người, chỉ biết uy hiếp ta, theo ta phân cao thấp.”

Xem này chủ tử làm, còn bị thuộc hạ khi dễ, thực tổn!

Tần Kinh Vũ tự giễu cười cười, ám hung hăng khách sáo chính mình một phen, mới nói: “Được rồi, ta nói cho người lời nói thật, kia không phải bình thường tiểu tặc, ta làm cho ảnh bộ bắt tay vào làm điều tra ngọc điện hồ ly, trình mười ba.”

“Trình, mười, tam.” Yến nhi một chữ một chút, cúi đầu lặp lại, làm như ở âm thầm xác nhận, cúi hạ vũ tiếp chận mãn mâu u hỏa hàn tuyết.

“Không sai, này chết tiết hái hoa tặc, cư nhiên có thể tùy ý xuất nhập hoàng cung, ta thực lo lắng thán sau Thái Hậu thọ yến an bảo công việc —— ”

“Hắn đối điện hạ làm cái gì?”

Tần Kinh Vũ chính trầm tư đối sách, không ngại hắn có này vừa hỏi, không chút để ý nói: “Cái kia sắc phối, còn có thể làm ra cái gì chuyện tốt?”

Yến nhi xem xét nàng liếc mắt một cái, một hiện vật áo, xoay người bước đi.

“Ai, người đi đâu lý?”

“Triệu tập sát bộ cao thủ, lấy tính mệnh của hắn.”

“Cho ta trở về!” Tần Kinh Vũ nghe được đỡ khóc đỡ cười, chạy nhanh đưa hắn gọi trụ, “Không như vậy nghiêm trọng, chẳng qua là sờ sờ, bế hạ, còn...”

“Còn cái gì?” Trong suốt mâu để, vẻ giận như ẩn như hiện, làm như nổi lên ám hắc phong bạo.

Tần Kinh Vũ sẵn cười: “Không, không có gì.”

Ôi, lúc ấy bất giác cái gì, hiện tại nhớ tới đến, thật là có chút quá đáng, lại ôm lại sờ lại thân, chỉ kém cởi sạch xiêm y, trực tiếp gục.

Tần Kinh Vũ ngón tay xoa môi, trong lòng ai thán, kia trình mười ba, cư nhiên chiếm chính mình nụ hôn đầu tiên đầu!

Nếu là đối làm khác nữ tử, đều nên phi hắn không lấy chồng !

Bất quá, muốn nói như vậy lấy tính mệnh của hắn, giống như cũng có chút cho tâm không đành lòng, chính mình một khi xuyên qua hai thế làm người, cũng không nhiều như vậy cổ hủ tư tưởng, hôn liền hôn, tuy rằng đáng giận, nhưng là tội không chí tử.

Chính là, hắn sớm chỉ biết chính mình tính bí mật, lúc này ngay cả tấm cung đều sờ vào được, hắn mặc dù ngoài miệng chưa nói, đối với chính mình hoàng tử thân phận cũng không khó tra ra, người này, thượng không biết rốt cuộc là địch là bạn, nên như thế nào xử trí mới tốt, chẳng lẽ thật sự muốn tiêu diệt khẩu; hoặc là, mời chào tiến vào, vì mình sở dụng...

Đắm chìm ở chính mình tư duy giữa, hồn nhiên không biết, dưới thiếu niên ánh mắt nhú lại, bạc môi mân khởi, mấy thành một cái thẳng tắp.

Không quá nhiều khi, tân tập đệ đi lên.

Tần Kinh Vũ mở ra nhìn kỹ, chỉ thấy kia mặt trên kẻ lại ghi lại lần này diễn võ đại tái thời gian địa điểm yếu linh hạng mục công việc, bao gồm dự thi giả tính danh chức vị cuộc đời sự tích hứng thú ham, đều đăng ký trong danh sách, Tần Chiêu ngọc nói được đúng vậy, đã nhiều ngày đang ở cử hành các đội đấu vòng loại, cuối cùng đoạt giải nhất so đấu, đúng là cửu ngày sau.

Còn thật sự xem qua mặt trên nhân danh, ám ký trong lòng, khắp chỉ tính toán, vừa vặn là cái nghỉ khóa ngày, bất quá, này tỷ thí địa phương, như thế nào có ti nhìn quen mắt...

“Lạc nguyệt sơn?”

Đúng rồi, trước kia nghe Lôi Mộc Ca nói qua, đây đúng là cung phụng tần thị hoàng thất liệt tổ liệt tông linh vị thần miếu chỗ, cùng ánh ngày hồ các ở thiên kinh thành nhất nam nhất bắc, phong cảnh tú lệ, xa tương hô ứng, có “Dưới ánh trăng thương khung chằm khởi mộng, mặt trời mọc thanh thiên tấn ánh bình minh” mỹ danh.

Này bốn năm vất vả gây dựng sự nghiệp, cố gắng gìn giữ cái đã có, chưa bao giờ từng có quá du sơn ngoạn thủy ý niệm trong đầu, kia lạc nguyệt sơn cùng ánh ngày hồ, đều là thanh danh lọt vào tai, lại chưa bao giờ giao thiệp với.

Ha ha, lần này diễn võ đại tái, vừa vặn đang xem cuộc chiến du ngoạn hai không lầm!

“Lúc này đây, người tự chủ trương, tùy ý làm...”

Không đợi nàng nói xong, Yến nhi đã là tiến lên từng bước, sụp mi thuận mắt nói: “Yến nhi nguyện nhận gì xử phạt.”

Gì xử phạt?

Nhìn kia trương ôn nhuận như ngọc khuôn mặt tuần tú, hai gò má thượng còn giữ mới vừa rồi giận dữ mà trịch sở tạo thành hồng ngấn, này tể da nộn thịt, thật sự là đánh cũng không tha, mắng cũng không nhẫn, phô trương thanh thế căn bản không làm nên chuyện gì, một khi có điều tổn thương, đau lòng vẫn là chính mình...

Tần Kinh Vũ xua tay, bất đắc dĩ thở dài: “Lần này cho dù, nhớ kỹ, lần sau không được viện dẫn lễ này nữa.”

“Là, điện hạ.”

Yến nhi bàn tay phủ mặt, khẽ cười nói: “Điện hạ mới vừa rồi thật hung dữ, đem ta sợ hãi đâu, nhưng là thật sự sinh Yến nhi khí?”

Tần Kinh Vũ từ chối cho ý kiến, xoang mũi lý thần nhiên hừ ra một tiếng.

Yến nhi cười dài phiêu nàng liếc mắt một cái: “Điện hạ?”

Tần Kinh Vũ tự giác tôn nghiêm bị hao tổn, nhảy dựng lên, thân thủ nhéo của hấn bên kia hai gò má: “Đắc ý cái gì? Từ nhỏ một bộ tiểu chịu bộ đáng, người tin hay không, ta đem người cầm tặng người, lần trước yên ổn vương phủ tiểu vương gia còn tìm đại hoàng huynh đảm đương thuyết khách, hướng ta thảo muốn người đâu...”

Này yên ổn vương Tần Việt, chính là thiên tử Tần Nghị thân sinh thúc phụ, tiểu vương gia tần tư nhuệ là này dưới gối cháu ruột, huyết thống tôn quý, gia thế hiển hách, ngày thường không có gì ham, cũng là thích ở nhà nuôi dưỡng luyện đồng, coi đây là nhạc.

Từ lúc hai năm tiền, tần tư nhuệ ở ngoài cung mới gặp Yến nhi, tức là kinh vì thiên nhân, lúc này muốn dùng mười tên giới ca múa tuổi thanh xuân mỹ cơ hướng nàng trao đổi, ở bị cự sau thời điểm cũng không nổi giận, ngày qua ngày, năm phục một năm, không ngừng tìm người đến cầu, trong cung cùng mình quen biết người, đều bị hấn tìm cái lần.

“Tiểu chịu, là cái gì?”

Tần Kinh Vũ phun hạ đầu lưỡi, vỗ vỗ kia trơn bóng cằm thận hai má, ha ha cười nói: “Chính là đoạn tay áo long dương, bị đặt ở dưới thân kia một cái.”

Yến nhi tươi cười không thay đổi, hỏi lại: “Đem ta tặng người, điện hạ bỏ được sao?”

“Tạm thời luyến tiếc, bất quá ——” Tần Kinh Vũ buông ra thủ, nửa thật nửa giả nói, “Về sau, sẽ rất khó nói, cho nên người muốn ngoan ngoãn, tự giải quyết cho tốt.”

“Yến nhi hiểu được.”

Ôn nhu ý cười, tại kia song hẹp dài con người đen giữa, chợt lóe mà qua.

Mùa xuân ba tháng, thảo dài oanh phi, đập thanh ngấm hoa đúng lúc.

Bi thức giục, người khác là nhân nhả du lịch, nàng lại bị Dương Tranh một cái khẩu tấn triệu đến, đích thân tới hiện trường, thị sát công tác.

Ai, cứ thế mãi, hao tâm tổn sức cố sức, có thể hay không quá lao tử? Phi phi phi...

Tần Kinh Vũ một thân trắng thuần, nhân khuôn nhân dạng, khoanh tay đứng ở trên sườn núi, xa xa nhìn dưới đại đội nhân mã về mặt túc mục, chỉnh tề thao luyện, rừng cây bên cạnh, một loạt tảng đá ngói xanh ồ ồ đổ nát từ mặt đất mọc lên, chính làm cuối cùng khai hoang dọn dẹp.

Càng xem càng là vừa lòng, không khỏi gật đầu khen: “Không sai, mới mấy ngày thời gian, này ốc xá cũng đã kiến tốt lắm, Dương Tranh công lao không nhỏ!”

“Môn chủ quá khen.” Dương Tranh vẻ mặt nghiêm túc chỉnh quán, ngữ khí khiêm tốn.

Những năm gần đây, đối với vị này cái gọi là bất lương trẻ hư hoàn khổ công tử, hẳn theo lúc ban đầu chán ghét khinh thường, đến sau lại cảm thấy lẫn lộn, cho tới bây giờ ngũ thể đầu địa, thề sống chết nguyện trung thành, ở giữa đã trải qua bốn năm những mưa gió, kẻ vai chiến đấu, mỗi khi nhớ tới, luôn khóc nước mắt cảm khái, nếu không phải hẳn, chính mình nhất giới cùng thư sinh, như thế nào giống như này sáng lạn nhiều màu không thể ngôn nói nhân sinh?

Không chỉ có là hẳn, tính cả môn trung phần đông huynh đệ, đều là là hàn môn đệ tử, nghèo khổ xuất thân, hoặc là đi đến tới xa xôi nơi, hoặc là lưu ở kinh thành làm chút việc nặng việc vất vả, chỉ vì gặp gỡ quý nhân, có thể xoay người làm chủ, cho đạo quang kiếm ảnh trung trọng chỉnh năm tháng, khổng chế vận mệnh, cho đến nay nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa cuộc sống, không thể không nói là kiếp trước tích phúc, kiếp này được lợi...

“Làm ơn, đừng dùng cái loại này ánh mắt sùng bái xem ta, ta sẽ không mặt đỏ.”

Tần Kinh Vũ thân thủ ở trước mặt hẳn nhoáng lên một cái, hì hì cười nói: “Ta xuất môn một lần không dễ dàng, có chuyện gì cũng đừng cất giấu dịch, mau chút nói đi.”

“Là, môn chủ.” Dương Tranh ngoắc, một gã môn nhân lại đây, dâng một cái tinh xảo tử đàn mộc tượng.

Tần Kinh Vũ nhíu mày: “Đây là cái gì?”

“Mấy ngày trước đây có nhân cùng Lễ bộ bí mật bàn bạc, ra tay khoát xước, coi đây là thù, dục thủ nhân tính mệnh.” Dương Tranh vừa nói vừa mở ra tượng cái, nhất thời quang mang đại thịnh.

Tần Kinh Vũ nhìn xem hai mắt đăm đăm, theo bản năng khẽ gọi: “Ngoan ngoãn! Phát tài!”

Trong rương, đúng là một chuỗi viên to lớn sáng loáng trần châu, người người đại như cấp dẫn, như vậy mặt hàng, một viên có lẽ cũng không đặc biệt, khó được chỉnh chuỗi hạt tử đều là bình thường lớn nhỏ, giá trị con người nhân, cái này cũng chưa tính cái gì, kia châu liên thượng còn tuyết một khối hiếm thấy xanh biếc bảo thạch, tản ra ánh sáng ngọc lưu tinh sáng rọi, tuy là ban ngày, vẫn là châu quang huy diệu, bảo khí trời.

Dùng như vậy vô giá bảo vật đến mua giết người nhân, thật thật là đại thủ bút!

Tần Kinh Vũ vuốt châu xuyên, chỉ cảm thấy yêu thích không buông tay: “Ai, này giá thực công đạo a, giết đi giết đi, làm cho giết ai thì giết, không cần hỏi ta ý kiến.”

“Này...”

Gặp Dương Tranh do dự, hình như có nan ngôn chi ẩn, Tần Kinh Vũ trừng lớn đôi mắt, dần dần nghĩ đến một loại khả năng, thốt ra: “Này nha , mỗ không phải muốn... Mạng của ta?”

Phía sau, Yến nhi mỉm cười, vui vẻ ra tiếng: “Yên tâm, môn chủ mệnh, cũng không chỉ trị giá này một chuỗi hạt châu.”

Dương Tranh cũng là liên tục xua tay: “Làm sao có thể! Làm sao có thể!”

Tần Kinh Vũ cười gượng hai tiếng: “Ha ha, ta cũng hiểu được không quá khả năng.” Chính mình ở thiên kinh thành tuy rằng lấy hoàn khổ hình tượng trừ danh, cứu kỳ thật bất quá là chịu chút hoa tửu, lau điểm tiểu du, chiếm chút phi , tranh cái mỹ nhân cái gì, hẳn là không đắc tội cái gì đại nhân vật, bất trí đưa tới họa sát thân.

Tiền thù lao như thế cao, này đan sinh ý nói vậy phồng tay, rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể được đến bậc này thù vinh? ,

Dương Tranh cũng không giấu diếm, hạ giọng nói: “Là ngọc diện hồ ly, trình mười ba.”

Trình mười ba?

Tần Kinh Vũ Tâm đầu vi kinh, như thế nào là hẳn? !

Cứ việc sớm biết làm này một hàng quy củ nghiêm minh, không hỏi người tới xuất xử thân phận, vẫn là nhin không được hỏi: “Cố chủ là ai?”

Dương Tranh chi tiết bẩm: “Người nọ vẫn chưa lộ ra thân phận, ảnh bộ âm thầm tra quá, là một đường từ đông mà đến.”

“Từ đông mà đến?” Phía đông, chẳng lẽ đến từ đông dương?

Vuốt ve kia viên to lớn sáng loáng minh châu, không khỏi âm thầm gật đầu, như thế danh tác, đồ như là Hiên Viên ngao tác phong, trình mười ba lúc này trộm hương thiết ngọc thật thật là lật thuyền trong mương, không chỉ có bị một đường đuổi giết, còn muốn treo giải thưởng này gáy thượng đầu người, đại giới thật sự không nhỏ!

Chậc chậc, sắc tự trên đầu một cây đao, lời lẽ chí lý a!

Dương Tranh chú ý của nàng sắc mặt, cẩn thận hỏi: “Môn chủ, này trình mười ba nhưng là bằng hữu của người? Chúng ta có không tiếp được này đan sinh ý?”

Phục trang đẹp đẽ, chiếu ra người bên ngoài hoặc kỳ cánh, hoặc lạnh nhạt vẻ mặt.

Đáy lòng thầm nghĩ, chính mình còn chưa nghĩ ra động bất động hẳn, còn có nhân thưởng ra tay trước, thiên ý nan vì a!

Cho tình cho để ý, ở danh ở lợi, trình mười ba tựa hồ đều không có mạng sống khả năng ...

“Bằng hữu, chính là lấy bỏ ra bán .” Tần Kinh Vũ ánh mắt híp lại, hỏi ngược lại, “Trình mười ba thân thủ bất phạm, hành tung bất định, Ngân Dục còn không có trở về, sát bộ huynh đệ khả có nắm chắc?”

Dương Tranh gật đầu nói: “Ảnh bộ đã muốn điều tra rõ, này ngọc diện hồ ly yêu thích tìm kiếm cái lạ vô giúp vui, lần này tới thiên kinh, gần nhất là quan khán diễn võ đại tái, thứ hai còn lại là du lãm Thái Hậu thọ yến, này hai tràng uy sự, hẳn nhất định trình diện. Chiếu thuộc hạ xem ra, thọ yến tân khách phần đông, thời cơ hơi đỡ...”

“, người ta lão thái thái quá cái sinh nhật, đừng đi đã quấy rầy, Thái Hậu thọ yến cho dù , an bài ở diễn võ đại tái là lúc, toàn lực trở sát, trăm thảo trừ căn.”

Tần Kinh Vũ một bên xua tay, một bên chậm rì rì hướng phía trước đi đến, vừa đi vừa là hừ cười nhỏ: “Ta đi ta dương quang nói, người quá của người cầu Nại Hà...”

Đáng thương trình mười ba.

Thật sự là chiêu ai chọc ai ?

60. Quyển 2 - Chương 7: Thiên Thần Buông Xuống

Bởi vì trừ bị Thái Hậu ngày sinh lễ mừng, lễ hoàng hậu hạ lệnh ở các cung điều động nhân thủ, tiến đến hiệp trợ làm việc, Minh Hoa cung cung nữ nội thị bị rút đi hơn phân nửa, nguyên bản sẽ không đủ náo nhiệt cung điện, lại lạnh lùng không ít.

Mục Vân Phong bên người có cái nhu thuận có hiểu biết cung nữ tên là con đòi mỗi, lần này đã ở bị điều động nhân thủ chi liệt, không mười ngày nửa tháng không thể trở về, đối này, Mục Vân Phong ngoài miệng không nói cái gì, ám vì có câu oán hận.

Tần Kinh Vũ gặp mẫu phi tâm tình không tốt, ở chính điện dùng quá bữa tối sau cũng không vội vã trở về, mà là cùng nàng nói liên miên nói chuyện, đậu này vui vẻ.

Bóng đêm sơ tráo, điện lý hành lang tiền đèn cung đình treo cao, nội thất tiếng khinh tể.

“Người này mẫu hậu, gần nhất động tác lớn đâu ——” Mục Vân Phong xuất thân giang hồ, nói chuyện cũng nói thẳng mau ngữ, không e dè, “Đại hoàng tử khai năm là được quán lễ, hẳn là đánh giá chính mình nên hết khổ.”

Tần Kinh Vũ cười đáp lại: “Cố gắng là đi, bất quá ta xem hứa phi cùng nhị hoàng huynh không vội không nóng nảy, im lặng thật sự.”

“Hứa phi mẫu tử, luôn luôn thực trầm được khí.” Mục Vân Phong khẽ cười một tiếng, nghĩ nghĩ, lại nói, “Chân chính im lặng người, là mai phi đâu, phi hoàng là trưởng công chúa, chiêu ngọc lại tuổi nhỏ, đơn giản sống chết mặc bay xem náo nhiệt.”

Này đó hậu cung tranh đấu, nghe qua đồn đồn vô vị, chút không có chính mình âm thầm phát triển trạng đại môn phái, cùng một làm huynh đệ không ngừng cố gắng đứng cảm tiến tới nhiệt huyết hào hùng.

Tần Kinh Vũ ách xì 1 cái, miễn cưỡng nói: “Mẫu phi, người nói phụ hoàng có thể hay không ở sang năm phân phong hoàng tử, hoa vì vương?” Nhưng không biết phong đến đã biết lý, quyền sở hữu phương nào, thành thị vài toà? Đây cách kinh đi quốc giấc mộng, càng ngày càng gần.

“Đây nói không chính xác, người phụ hoàng hẳn là còn tại lo lắng hoàng thái tử chọn người, phân phong việc, ứng ở lập đích sau.”

Tần Kinh Vũ gật đầu xưng là, lại hàn huyền vài câu, nhìn nhìn ngoài điện sắc trời, ôn nhu nói: “Mẫu phi ngày gần đây sắc mặt không tốt lắm đâu, nếu không sớm đi nghỉ tạm đi?” Dứt lời, muốn đứng lên cáo lui.

“Vũ nhi, để cho!”

Mục Vân Phong kéo hồi nàng đến, một chút ửng đỏ bay lên hai gò má, ngầm có ý sắc mặt vui mừng: “Có chuyện tình, ta còn không với người nói...”

Nghĩ Yến nhi còn tại phòng ngủ chờ, bước đầu thảo luận Thái Hậu thọ yến âm thầm hộ vệ công việc, Tần Kinh Vũ có tí không yên lòng: “Chuyện gì?”

“Người rất nhanh sẽ làm... ‘ca ca’.” Mục Vân Phong tọa thẳng thân mình, hai tay thường thường phúc thượng bụng, bên môi ý cười làm sâu sắc, “Không biết sao, lúc này phun lợi hại, còn thích ăn lạt, không biết có thể hay không là cái hoàng nhi...”

“Ca?”

Tần Kinh Vũ vuốt đầu, hai mắt trừng cùng chuông đồng bình thường, ngón tay chiến chiến, nửa ngày nói không nên lời một câu đầy đủ trong lời nói đến: “Mẫu phi... Người là nói... Cái kia...”

Kiếp trước đại học bạn cùng phòng đều nói như thế nào tới, trúng thưởng lâu?

Mục Vân Phong buồn cười nhìn nàng: “Ta cũng hiểu được ngoài ý muốn, sợ chính mình bắt mạch không cho phép, hôm nay cố ý tìm Thái y làm đến xác nhận... Là thật, đã muốn có hai tháng.”

Tần Kinh Vũ phản ứng lại đây, không khỏi cười sai lệch miệng, mừng rỡ nói: “Là đệ đệ vẫn là muội muội?”

Mục Vân Phong vỗ về bụng mỉm cười: “Tháng còn nhỏ, ta còn không đem đi ra, của ta y thuật, dù sao không bằng người ngoại công...”

“Kia còn chờ cái gì, chạy nhanh gọi người truyền tin, làm cho ngoại công ngày qua kinh a, Vũ nhi cũng tốt lâu không gặp hần lão nhân gia ——” Tần Kinh Vũ hé miệng cười, bàn tay cẩn thận thiếp đi lên, nhẹ vỗ về coi như bằng phẳng bộ phận, “Như thế nào không nhúc nhích tĩnh?”

“Nếu quá một trận mới có thể động, các người lúc ấy đều là bốn nhiều tháng mới...”

Mục Vân Phong giọng nói một chút, đáy mắt nước mắt thoáng hiện, cúi đầu nói: “Từ năm ấy ca ca người đi rồi sau, ta bị thương quá độ, bị thương căn bản, mắt thấy nơi khác trong cung hoàng tử công chúa từng bước từng bước giáng thế, cơ hồ đều tuyệt vọng, ít nhiều người ngoại công hàng năm bên ngoài hái thuốc luyện đan, cho ta điều trị...”

“Trách không được, ngoại công qua tuổi hoa giáp, lại luôn chung quanh bên ba, cho tới bây giờ không dừng lại...” Tần Kinh Vũ Tâm có điều ngộ, nguyên lai ngoại công vào Nam ra Bắc, hạnh khổ một nhọc, đều là vì mẫu phi chứng bệnh, “Việc này, mẫu phi vì sao vẫn gạt ta?”

Mục Vân Phong nghẹn ngào: “Hài tử ngọc, chúng ta sợ người lo lắng, không với người nói...” Nước mắt đầm đầm hạ xuống, cũng là hỉ cực mà khóc.

“Được rồi, mẫu phi khổ tấn cam lai, bây giờ còn khóc cái gì, đây là thiên đại việc vui, nên cao hứng mới đúng!” Tần Kinh Vũ nhu thuận cử tay áo, thay nàng lau lau nước mắt, “Ta cái này cấp ngoại công viết thư đi, thỉnh hần lão nhân gia sớm ngày đến kinh.”

Này triều đại tuy rằng thông tin không khoáng giao thông không tiện, bất quá lấy ảnh bộ thực lực, tìm được ngoại công, thúc giục hần đuổi ở tháng sau Thái Hậu thọ yến phía trước đến thiên kinh, giống như một bữa ăn sáng.

“Đúng rồi, mẫu phi cấp phụ hoàng báo tin vui không có?”

“Thái y làm mới vừa đi một hồi, trong cung cũng không có lan lợi nhân, vẫn là chờ ngày mai đi.”

“Ân, mẫu phi gần nhất muốn nhiều chú ý thân thể, trong cung chuyện tình đều giao cho ta đến xử lý, còn có,” Tần Kinh Vũ nhìn quanh bốn phía, trầm ngâm nói, “Con đòi mỗi bị điệu đi mấy ngày nay, khiến cho hồ phách đến phục sức mẫu phi đi, nha đầu kia trung hậu thành thật, có năng ở mẫu phi bên người, ta cũng yên tâm.”

Mục Vân Phong cười dài nói: “Hảo, ta đều nghe lời người.”

Mẹ con lưỡng vừa vui sướng nói một hồi thể mình nói, chợt nghe ngoài điện có nhân hát vang: “Bệ hạ giá lâm!”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến?

Tần Kinh Vũ sợ run hạ, chợt nghe Mục Vân Phong hô nhỏ một tiếng, vui sướng tiến ra đón, đề váy lễ bái.

“Thiếp thân khấu kiến bệ hạ!”

“Nhi thân khấu kiến phụ hoàng!” Tần Kinh Vũ tùy theo đang quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ!”

Một thân triều phục Tần Nghị đi nhanh lại đây, tùy ý kéo Tần Kinh Vũ, sau đó nâng Mục Vân Phong khuỷu tay, thật cẩn thận nâng đứng lên, thấp giọng oán trách nói: “Người muốn nhiều yêu thương tất cả chính mình thân mình, về sau sẽ không phải làm này đại lễ .”

“Tạ bệ hạ.” Mục Vân Phong thuận thế vui mừng đứng lên, ngạc nhiên nói, “Đã trễ thế này, bệ hạ như thế nào còn?”

“Trẫm cùng canh Thừa tướng lồi tướng quân ở Quảng Đức điện nghị sự, nói hưng chỗ, đã quên canh giờ, may mắn người còn chưa ngủ...”

Tần Nghị nói xong, cúi đầu nhìn của nàng bụng, ánh mắt phóng nhu, nhưng cười không nói.

Nhìn một cái này đái ngô, hừ hừ, trọng sắc khinh tử!

Bị lượng ở một bên Tần Kinh Vũ biển máu, đáy lòng một trận oán thầm, chớp ánh mắt hướng hai người nhìn từ trên xuống dưới, bỗng nhiên vỗ tay cười nói: “Ta hiểu được, là Thái y làm cấp phụ hoàng đâm chọc ...”

Lão nhân này, còn rất thông minh, ngày khác rất tán hấn vài câu.

Che miệng cười trộm, không hề xem kia ôn nhu ôm nhau hai người, vội vàng hành lễ rời khỏi, còn biết điều quan thượng cửa phòng.

“Ai, Vũ nhi, chớ đi...”

Phía sau truyền đến Mục Vân Phong vội vàng gọi thanh, Tần Kinh Vũ làm bộ như không nghe thấy, nghênh ngang mà đi.

Này chỉ siêu cấp lớn bóng đèn, ở lâu vô ích, trở về phòng chúc mừng đi cũng!

Hôm sau đại sớm, Minh Hoa cung truyền ra tin vui, Chiêu Dương cung dựa theo lễ chế khiến nhân đưa tới lễ hoàng hậu ban cho, ngay sau đó Phượng Nghi cung Thái Hậu ban cho cũng lập tức đưa đến, các cung hạ lễ cũng là cuộn cuộn không ngừng đưa tới, tràn đầy đôi một phòng, làm người ta ứng phó không nổi.

Tần Kinh Vũ tùy mẫu phi đang thủ lễ nói lời cảm tạ, một phen ép buộc xuống dưới, nhìn kia chồng chất như núi lễ vật, thế này mới nhớ tới môn hạ huynh đệ phạm có hôn khánh sinh con chờ việc vui, tất hội mời mọi người bãi rượu thiết yến, lúc này mẫu phi có thai, chính mình đem thêm đệ muội, coi như là mừng rỡ, này quy củ không thể buông thả. Tuy rằng ngày gần đây không nhân, không thời gian ra cung mời khách ăn cơm, bất quá, phát chút hồng bao vẫn là có thể làm.

Cứ việc kéo dài kiếp trước tham tiền ái tài bản tính, chính mình đối với thủ hạ nhưng vui lòng sắc, tìm đến Yến nhi vung tay lên, đầu một chút, cũng là truyền lệnh làm cho Dương Tranh đi trước ngân hàng tư nhân lấy tiền, ám dạ môn nhân bất luận nhập môn thời gian dài ngắn, mỗi người lĩnh thưởng bạc trắng ngũ hai.

Dương Tranh ước chừng tìm hai ngày công phu, mới đưa sở hữu tiền thưởng phân phát đi xuống, về phần xâm nhập đại mặc chấp hành nhiệm vụ Ngân Dục tính cả sát bộ mấy người, này tiền thưởng còn lại là từ hẩn thay bảo tồn, qua đi lại bổ.

Ngũ lượng bạc nhìn như không nhiều lắm, nhưng là ám dạ môn nhân chừng cân vạn chỉ chúng, nếu không năm gần đây tiếp được không ít sinh ý, hung hăng thu sở bút kếp xù tiền thù lao, hơn nữa mua bán tình báo xảo trá vơ vét tài sản cướp của người giàu chia cho người nghèo đợi chút tài chính nơi phát ra, chỉ sợ này tiểu kim khó lý sớm cạn tận lương tuyệt, rỗng tuếch. Dù là như thế, Dương Tranh vẫn là phát tiền phát đau lòng thêm đau lòng, đối này làm việc tùy tâm sở dục chủ tử, làm không biết là nên may mắn ủng hộ, hay là nên một tiếng thở dài tức.

Này nhất bút trưởng, Tần Kinh Vũ hậu tri hậu giác, qua mấy ngày mới tính rõ ràng, nằm ở án thượng, than thở.

“Ta ý nghĩ nóng lên sao? Nhiều như vậy bạc, cứ như vậy một phần không dư thừa phái đưa đi ra ngoài, lưu trữ cấp đệ đệ của ta ta muội muội mua món đồ chơi thật tốt!” Chủ nữ ngực dậm chân một phen, lại chỉ vào kia đứng ở trước mặt ần ần mỉm cười thiếu niên mắng, “Người nói, lúc ấy vì sao không ngăn cản ta? Vì sao a?”

“Tiền tài nãi vật ngoài thân, chỉ cần điện hạ vui vẻ là tốt rồi.”

“Người ——” Tần Kinh Vũ lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, cười khổ, “Người có biết hay không, của người bỏ rơi nhiệm vụ, sử ta đi hướng phá sản vực sâu...”

Yến nhi cúi đầu cười khê: “Có như vậy nghiêm trọng sao?”

“Dương nhiên là có.”

Nhiều như vậy bạc, khi nào mới kiếm được trở về?

Huống hồ tháng sau Thái Hậu thọ yến, cần điều động rất nhiều sát bộ huynh đệ vào kinh âm thầm hiệp phòng, đại hạ các nơi ảnh bộ thế lực cũng không thể nhàn rỗi, chỉ bằng tăng mạnh đối hiềm nghi nhân chờ sắp xếp tra, này thật lớn nhân lực vật lực, phải lấy cường đại kinh tế thực lực vì chống đỡ.

Còn có, ngồi xuống môn đồ lương tháng lương bổng, toàn bộ sơn trang ăn, mặc ở, đi lại, vốn có ốc xá sửa chữa may lại, đang ở lên vào Bắc Lương ảnh bộ mật thám, nổi lên trung vệ bộ tây đi luyện binh kế hoạch, không đều cần tiền sao?

Không bột đồ gột nên hồ, trong túi ngưng ngưng, tắc mọi sự không thể.

“Mất bò mới lo làm chuồng, gắn liền với thời gian không muộn.” Tần Kinh Vũ theo quỹ trung lấy ra kia chỉ tử đàn mộc tương, đồ lên trước mặt hắn, “Này tìm cái thích hợp người mua biến hiện, Dương Tranh tên kia rất cổ hủ, xác định vững chắc bị người ép giá, việc này từ người đi làm.”

Yến nhi mở ra tương cái, mâu quang tập trung châu xuyên, khẽ nhíu mày: “Điện hạ không thích này hạt châu?”

“Kia đồ không phải.”

Trời biết, này mấy trể nàng đều là chấm châu xuyên mộng đẹp liên tục, bắt quá, châu báu không thể làm cơm ăn, hảo cương tổng yếu dùng ở lưỡi dao thượng, mới có thể thực hiện mình giá trị không phải?

Lơ dăng gian, vui vẻ hốt khởi, cổ hơi hơi chợt lạnh.

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên miết quá, đã thấy kia xuyên minh châu chính nhẹ bộ thượng chính mình cổ, lục bảo thạch treo ở trước ngực, tản ra thần nhiên ánh sáng ngọc bích quang, Yến nhi nhân ở sau lưng, ngón tay linh hoạt, lạch cạch một tiếng khấu thượng liên khấu.

“Thật đẹp...”

Nghe hắn vui vẻ thừa nhận, Tần Kinh Vũ đầu ngón tay mơn trớn khỏa khỏa minh châu, cũng là từ từ cảm thán: “Ta đều chưa bao giờ gặp qua như vậy tốt hạt châu, còn có này bảo thạch, so với ta mẫu hậu mũ phượng thượng kia khỏa còn muốn đại, còn muốn lượng!”

“Ta không phải nói này hạt châu, ta là nói...”

Yến nhi ám ách thở dài, khuôn mặt để sát vào lại đây, ầm áp hơi thở xuy phát ở cửa nàng thái dương: “Điện hạ như vậy thông minh, tâm tư của ta, lại luôn không hiểu...”

“Cái gì?” Tần Kinh Vũ nhìn kia trong suốt như nước con mắt sáng, không kịp nghĩ nhiều, trực giác thân thủ khấp trự hắn trơn bóng hai gò má, tùy ý nhu ần, vui cười đùa giỡn, “Như thế nào như vậy nộn, như vậy hoạt, ai ai, mắt nếu thu thủy, phu như nồn nà, bản điện hạ pháp nhãn nhất khai liền nhìn ra người là cái yêu nghiệt, khó trách kia tiểu vương gia đối với người mong nhớ ngày đêm, nhớ mãi không quên...”

Yến nhi thân hình bất động, chính là cười khổ: “Điện hạ...”

“Ha ha, Tam Hoàng huynh, người lại ở khi dễ Yến nhi !”

Ngoài cửa sổ bóng người chợt lóe, một viên tiểu đầu lắc lắc lắc lắc dò xét tiến vào, phía dưới còn truyền đến rầm rì tiếng vang, không cần phải nói, này tứ hoàng đệ khẳng định là dẫm nát người nào tiểu thái giám trên người, ngày càng cất cao cường tráng thiếu niên thân hình, chính áp đối phương thống khổ không chịu nổi.

“Ta làm sao khi dễ hắn !”

Yến nhi hoạt động cước bộ, hợp thời che ở nàng trước người, Tần Kinh Vũ mượn cơ hội này nhanh chóng đem châu xuyên nhét vào áo giấu kín đứng lên, lại thuận tay đem mộc tương đặt góc, hết thấy thỏa đáng, mới vừa rồi đi nhanh đi qua, nhéo của hắn lỗ tai, đem chỉ theo cửa sổ lan thượng xả xuống dưới.

“Không phải ở học lễ nghi trang thân sĩ sao, như thế nào không tốt hảo gõ cửa vào nhà, ngược lại nằm úp sấp cửa sổ thượng rình coi?”

Tần Chiêu ngọc bị nàng túm dưới đến, tránh trái tránh phải, cười khanh khách nói: “Ai, buông tay a Tam Hoàng huynh, người đừng như vậy hung hãn, ta có chính sự tìm người —— ”

“Thật không?”

Tần Kinh Vũ theo lời buông tay, ý bảo Yến nhi đi bưng nước trà điểm tâm, chính mình còn lại là tùy ý ngồi xuống, không chút để ý hỏi: “Nói đi, cái gì chính sự?”

“Cái kia, tự nhiên là về diễn võ đại tái ——” Tần Chiêu ngọc tiến đến nàng bên tai, thấp giọng nói, “Ngày mai chính là đoạt giải nhất đại chiến, người thực không đi nhìn một cái?”

“Phụ hoàng lại không điểm danh làm cho ta đi —— ”

Hôm qua nghe hướng xong, Tần Nghị triệu bọn họ ba người ở lại Vị Ương cung, hỏi công khóa nghỉ ngơi, cuối cùng, nói đến diễn võ đại tái cuối cùng một ngày so đấu, ở phần đông hoàng tử công chúa lý ứng thuận ba cái đang xem cuộc chiến danh ngạch.

Đại hoàng huynh tần trạm đình, nhị hoàng huynh tần hưng lan đều là bằng thượng nổi danh, mà chính mình danh ngạch, lại bị một câu ở lại trong cung làm bạn mẫu phi trong lời nói từ, khinh phiêu phiêu đã bị đại hoàng tỷ Tần Phi Hoàng cấp đình đi.

Này đại hoàng tỷ coi trọng dung mạo, tố yêu sạch sẽ, ngày thường cũng không hỉ vũ đao làm thương, một lòng một dạ liền yêu hướng tướng quân phủ chui, nguyên tưởng rằng cự tuyệt không đi, không nghĩ tới, nàng nhưng lại một ngum đáp ứng xuống dưới.

Ha ha, không đi sẽ không đi, tỉnh đồ phải gặp trình mười ba thân thủ đệ chỗ, cho tâm không đành lòng.

Ở Minh Hoa cung bồi bồi mẫu phi, ngủ một lát lười thấy, vừa cảm giác tỉnh lại, ảnh bộ nên người tới hội báo ám sát kết quả .

“Ta người này nhã nhận thủ lễ, đối này đó đả đả sát sát chuyện tình, luôn luôn không có hứng thú.” Tần Kinh Vũ đứng đắn nói xong, đáy lòng cũng là cười thầm, này nói thật sự là đại lời nói thật, ám dạ môn sáng tạo chi sơ, đánh nhau bác sát tranh giành tình nhân chiếm tạp bãi chuyện tình làm được nhiều lắm, này vài năm quả thật thu liễm không ít, sửa hướng rất cao trình tự phát triển .

“Quên đi, người không đi, ta kéo đại hoàng huynh hần sao đi, ô ô, ta nhưng làm vị trí đều chiếm tốt lắm ...” Tần Chiêu ngọc miệng than thở , làm như dối, bước đi liền đi ra ngoài.

Tần Kinh Vũ cũng không ngăn đón hần, chỉ thuận miệng vừa hỏi: “Chiếm cái gì vị trí?”

“Chính là diễn võ trường tây sườn cái kia đầm lầy, ta lần trước cùng cậu đi dò xét nơi sân, vô ý quăng ngã nhất giao, trong lúc vô ý phát hiện này hảo địa phương.”

Tần Chiêu ngọc biên đáp biên đi ra ngoài, Tần Kinh Vũ nghe được ánh mắt híp lại, nhảy dựng lên, đè lại bờ vai của hần, đưa hần ban trở về: “Đừng đi tìm bọn họ , ta cùng người đi!”

Kia diễn võ trường vùng đất bằng phẳng, tầm nhìn rộng lớn, luận vô lời đài cùng chủ tịch vị đều kiến tại triều phía nam hướng, cũng chính là này nọ hai sườn có chút dốc thoải thảo điện khả làm che giấu, ẩn núp nhân thủ, sát bộ huynh đệ hơn phân nửa đã thiết cứ điểm, đến lúc đó trình mười ba một khi xuất hiện, tên bắn lên phát ra, toàn lực đánh chết, này tứ hoàng đệ nếu xuất hiện ở giữa, vạn nhất có cái ma sát tổn thương cái gì, kia còn phải ?

“Tốt lắm, chúng ta ngày mai sáng sớm liền xuất phát ——” Tần Chiêu ngọc trở lại cầm tay nàng, nhất thời hỉ không tự kìm hãm được, thoải mái cười to, “Ha ha, Tam Hoàng huynh, ta chỉ biết, người đối ta tốt nhất ! So với hoàng tỷ đối đãi hoàn hảo gấp trăm lần!”

Tần Kinh Vũ thấy hần như thế vui mừng, cánh tay vuốt ve của hần búi tóc, trong lòng sinh ra một tia mềm mại.

Mẫu phi trong bụng con, chắc chắn cùng này tứ hoàng đệ giống nhau đáng yêu đi, thật sự là rất chờ mong...

Nghe được trong phòng kêu lên vui mừng thanh, ngoài cửa thiếu niên bưng nước trà lại đây, mâu quang lưu chuyển, mình hồi không chừng.

Túy lý khêu đèn xem kiếm, mộng hồi thối giấc liền doanh.

Bát trăm dặm phân dưới tướng chích, năm mươi huyện phiên tái ngoại thanh, sa trường thu điểm binh.

Một ngày này tinh không vạn lí, ánh mặt trời sáng lạn.

Khoảng cách thiên kinh thành ba mươi dặm ngoài lạc nguyệt sơn hạ, đội ngũ chỉnh tề, cờ xí lâm lập. Vốn nên mùa thu cử hành đại Hạ vương hướng quân doanh việc trọng đại, năm năm một lần diễn võ đại tái, lúc này trước tiên đến cuối xuân, không chút nào bất giác đột ngột, mà là một mảnh nghiêm nghị không khí.

Cao thiên lưu vân, kim mang chiếu rọi.

Nhà một gian rộng lớn thiên địa trong lúc đó, đại hạ Kiện Nhi hùng tráng sừng sững, mấy ngàn chiến mã bồn được hí, trường thương đầu mâu diệu ngày sinh huy, hoàng đế Tần Nghị một thân áo giáp đứng ở chủ tịch trên đài, nhìn đến này hiển hách quân uy, không khỏi hào hùng dồn sinh, cao giọng quát: “Trong thiên hạ, ai có thể có ta như vậy uy phong lẫm lẫm quân đội? Có ta như vậy uy vũ bất phàm tướng sĩ?”

Chúng tướng ở dưới đài cùng kêu lên kêu lên: “Không có! Không có!”

Tần Nghị mặt rồng đại duyệt, cao giọng nói: “Nếu ngày khác, có nhân lòng muông dạ thú, tùy ý xâm chiếm, muốn chiếm quốc gia của ta thổ, khi quốc gia của ta nhân, ta anh hùng đại hạ nam nhi, các người hội sợ hãi sao?”

Dưới chúng tướng đều là vùng tay hô to: “Bảo vệ quốc gia, không sợ không ngại!”

Tần Nghị vẫy tay, nghiêm nghị nói: “Nói cho cùng! Đến đây đi, ta đại hạ tới anh dũng lực sĩ, đến này trên lời đài đến, đả bại đối thủ của người, thành tựu của người sự nghiệp to lớn!”

Trong lúc nhất thời, thượng vạn binh lính cùng kêu lên hò hét, chiến mã nghe được thanh âm, cũng là tùy theo tê mình đứng lên, thanh âm chấn thiên động .

Như thế nào như vậy làm ầm ỹ?

Tần Kinh Vũ theo đâm lầy lý chui ra đến, vỗ vỗ trên người thảo tiết, xem xét xa xa quang ảnh lần lượt thay đổi đài cao.

Thực không thể tưởng được, vị này phụ hoàng bình thường thân miện phục, tọa trấn triều đình, bề ngoài thoát nhìn là như vậy anh tuấn nho nhã, nay tại đây diễn võ trường thượng cũng là uy vũ hùng hồn, cấp dưới binh lính tẩy khởi não đến, công tâm vì thượng, hào nghiêm túc.

“Xôn xao, Tam Hoàng huynh mau nhìn, tỷ thí bắt đầu!”

Không nhìn bên người Tần Chiêu ngọc cao hứng phấn chấn kêu la, Tần Kinh Vũ ngay thẳng ngồi vào chỗ của mình, mắt xem lục lộ, đưa mắt chung quanh, mới vừa rồi trường mâu đồn , chiến mã chạy chồm, chọc bình để sương khói, cát vàng từ từ.

Mệnh mông bát ngát diễn võ trường nơi nơi đầu người toàn động, kia ngọc diện hồ ly trình mười ba, đến tốt cùng là trốn ở địa phương nào?

Trên đỉnh ngày tiệp cao, hơi hơi có chút phơi nắng nhân, này bốn phía cũng không có che đậy bình chương, chỉ chốc lát sau liền cổ xuất mồ hôi.

“Điện hạ, uống nước.”

Yến nhi mở ra tùy thân lưng túi, từ giữa lấy ra hai siêu đến, đệ một cái cấp Tần Kinh Vũ, một khác chỉ đưa cho Tần Chiêu ngọc.

“Tam Hoàng huynh, Yến nhi làm việc tình chính là dụng tâm!” Tần Chiêu ngọc chắc chắn tán thưởng, thuận tay hướng chính mình bên người tiểu thái giám chủ một quyền, sắc giọng, “Người còn thất thần làm cái gì, bị trộm bốn não , nhiều cùng người ta Yến nhi học học!”

Kia tiểu thái giám khúm núm, đầy mặt ủy khuất, nói không biết này Yến nhi là tam hoàng tử bên người đồ thâm nhân, bề ngoài tuấn tú, tâm tư kín đáo, cùng hần đứng chung một chỗ, lại khôn khéo mọi người sẽ bị so với đi xuống!

Tần Kinh Vũ cười cười, một ngụm thủy nuốt xuống, bất giác nhìn kia tao nhã động tác thiếu niên liếc mắt một cái. Này Yến nhi, cũng không biết hần dùng biện pháp gì, ra đến một cái lâu ngày thần, siêu lý thủy thể nhưng vẫn là ôn .

Chiêu ngọc nói đúng, hẳn thật sự là dụng tâm, nằm đó này thân mình quý thủy sơ đến, hàng tháng đau bụng, mầu phi lời lẽ nghiêm khắc báo cho không thể ầm nước lạnh, theo kia sau, chỉ cần có hẳn ở, chính mình sẽ không uống qua một ngụm nước lạnh.

Vừa buông siêu, Yến nhi lại đệ thượng một cái thật to thực hộp, nắp hộp nhất khai, ngọt hương phốc mũi, trang đầy nghe thấy hương lâu hàng tươi mát hoa quả cùng tinh xảo điểm tâm, cái gì mật nước qua điều, phù dung đào phiến, hạnh nhân tô, táo đỏ cao, tương tư thúy, gà nước xúu mại... Tất cả đều là nằng bình thường thích ăn .

Tiểu tử này, hẳn như thế nào đã nghĩ như vậy cẩn thận?

Tần Chiêu ngọc một tay một khối, làm nhiều việc cùng lúc, vừa ăn biên hàm hồ kêu: “Ta không được, Tam Hoàng huynh, đem Yến nhi cho ta đi, cũng làm cho hẳn hầu hạ ta vài ngày, ta cũng quá quá này thần tiên bàn ngày!”

Tần Kinh Vũ không rên một tiếng, chính là cười, mà Yến nhi lại còn không có nghĩ ngợi, mà là sau lưng tước chi trát diệp, không được đảo cổ, ước chừng một nén nhang công phu, hay dùng dài nhỏ thảo lá cây làm ra một phen lục sắc đại ô, xanh tại hai người trên đỉnh đầu, cực nóng lập tiêu, quanh thân thanh lương. Tần Chiêu ngọc nhìn xem ánh mắt đều thẳng , sau một lúc lâu nói không ra lời.

Tần Kinh Vũ vỗ bờ vai của hẳn, dào dạt đắc ý, cười ha ha: “Nhà của ta Yến nhi chính là cái vạn năng nhân tài, thế nào? !”

Một phen vui chơi giải trí, vui cười trêu ghẹo, thời gian bất tri bất giác trôi qua, trên đài cao bóng người thay đổi, đã muốn sổ độ tỷ thí xong.

Này ngã giao vật lộn bắn tên lao các hạng nghiệp dĩ sơ qua, đài thầy ký nghiệm quá thi viết thành tích, người thắng mũ miện mũ giáp, mặc áo giáp, dẫn ngựa đi vào giữa sân, tiến vào tiếp theo luân lập tức chém giết.

“Ai, Yến nhi, đừng chống đỡ, mau chút tránh ra!”

Tần Chiêu ngọc một mặt thấp kêu, một mặt nhảy dựng lên, chỉ phía xa giữa sân nhân mã kêu lên: “Tam Hoàng huynh, mau nhìn, tối phần khích lập tức hỗn chiến bắt đầu!”

Lập tức hỗn chiến, là vì thế thứ diễn võ đại tái áp trực tuồng, từ lúc trước thắng được vài tên tướng sĩ cầm kiếm kén đao, người cưỡi ngựa trận, ở to như vậy nơi sân qua lại trên đường, ngay mặt nghênh chiến, từ lúc ban đầu đối đan cái ứng đối, diễn biến làm hậu mặt chẳng phân biệt được người ta, mọi người tề thượng, cho đến sinh ra cuối cùng người thắng.

Nếu nói lời đài luận võ là điểm đến mới thôi, như vậy này lập tức hỗn chiến còn lại là đao thật thực thương giằng co, dự thi tướng sĩ giống nhau ký hạ giấy sinh tử, chiến thuật xa luân, liên tục nghênh địch, nếu là không có kỹ càng cưỡi ngựa, xuất chúng võ nghệ, kéo dài sự chịu đựng, cùng với kiên cường dẻo dai ý chí, lên sân khấu một hồi sẽ bại hạ trận đến, căn bản kiên trì không đến cuối cùng.

Tần Kinh Vũ nhìn kia giữa sân khói thuốc súng cuộn cuộn, các đạo nhân mã chạy chồm, đao kiếm vung, tiếng giết từng trận, bất giác tâm sinh cảm khái, này đại hạ thứ nhất dũng sĩ danh hiệu, đều không phải là lãng hư danh, quả nhiên là đao quang kiếm ảnh, đầm máu chiến đấu hăng hái hợp lại đi ra !

Thương khung buông xuống, có vân, không gió, càng gấp nặng nề.

Cát vàng, đầy trời.

Mặt trời đỏ, nhiễm huyết.

Sổ độ chém giết, tràng thượng mất đi mấy người.

Chỉ thấy một gã thân ngân bạch áo giáp quý mặt tướng lãnh một tay cầm kiếm, một tay nắm mâu, cười một con ngựa cao to boong boong mà lên, dáng người cao ngất, lực lượng mới xuất hiện, như nhau thiên thần!

Này quý mặt tướng lãnh ở chiến trận trung tả xung hữu đột, uy không thể đỡ, giữa sân còn lại nhân chờ không hẹn mà cùng, trong tay đao kiếm đều hướng hẳn chỉ đi, đồn thành vây công chi thế. Hẳn thấy thế

cũng không kích động, trong tay trường kiếm vẫn xuất kiếm hoa, nhất nhất đẩy ra, chuôi kiếm tùy tay phản bát, đối thủ không địch lại giục ngựa mà đi.

Một khác phương hướng, ánh đao thoáng hiện, bốn gã khôi giáp tướng sĩ cùng kêu lên hô quát, thủ rất bình khí vọt đi lên.

Quỷ mặt tướng lãnh gặp bốn người này thân cao mã đại, phóng ngựa bên gần người đến, lúc này thúc ngựa đón nhận, trường kiếm cùng nhau, ngăn cách hung mãnh bổ tới song đao, đem kia bên ở trước nhất phương người một kiếm đâm trúng, đi theo nhất mâu công hướng sau đó người, vài cái qua lại liền đem đánh rơi xuống ngựa.

Mặt sau hai người thấy thế, không dám chậm trễ, song thương tề tới, ngăn chặn của hắc đầu mâu, một khác căn lang nha bổng cũng là đánh úp về phía của hắc bụng, chỉ nghe hắc hét lớn một tiếng, trường mâu buông tay, thân mình nhất tà, né qua đánh úp lại bình khí, đi theo song cổ tay cuốn, vung tay hồi đoạt, hôm nay sinh thần lực, quả thật làm hai người nhất thời cánh tay toan ma, bình khí mất hết, đều là đến đối phương trong tay.

Quỷ mặt tướng lãnh đảo ngược đầu thương bổng đoạn, nhân thể tổng xuất, chỉ nghe thùng thùng hai tiếng, đánh vào hai người ngực, kia hai người mặc dù có che ngực thiết giáp, nhưng cho hắc nội lực chấn động, lập tức thân mình ngửa ngào, lại ngã xuống mã đi.

Còn lại mọi người thấy hắc ở vừa ra tay chính là thắng liên tiếp tứ viên dũng tướng, kinh hồn táng đảm, không người còn dám tiến lên cùng chi giao phong, cũng không biết là ai ở đây biên lấy cung tiễn, vẫn cung cài tên, loạn tên tề phóng.

Quỷ mặt tướng lãnh giờ kiếm huy mâu, giục ngựa tiến lên, đột nhiên khổ hạ tọa kỵ một tiếng tê mình, tiền chân yếu đuối, cũng là con ngựa ngực trúng hai tên, đưa hắc phao đi xuống.

Trong lúc nhất thời, mọi người lớn tiếng hoan hô, giục ngựa vây khép lại đến, giờ lên trường thương trường mâu đó là hướng kia thượng người đâm tới, nhân tung trung chỉ thấy hắc trên mặt đất lăn một vòng, tung được dựng lên, kéo tiếp theo danh kỵ sĩ, chính mình nhảy lên này tọa kỵ, hai chân một kẹp, giục ngựa trở về, dọc theo đường đi trường kiếm vũ động, trường mâu huy khởi, trong nháy mắt mọi người lại là bị thương vô số, xuống ngựa không ngừng.

“Ngoan ngoan, người kia là ai, nhưng lại như thế dũng mãnh!”

Tần Kinh Vũ nhìn xem ngây người, làm sao còn lo lắng sống phóng túng, một lòng một dạ tất cả kia một đạo cường tráng cao ngất thân ảnh phía trên.

Yến nhi không có trả lời, chỉ tránh nhanh giữa sân, mâu quang tụ lại, thâm trầm giống như đêm.

Gió nhẹ đột nhiên khởi, thổi tản tề nhật tầng mây, trong thiên địa sáng rọi trọng sinh.

Luân phiên chém giết, thắng bại chung định.

Mọi người tháo xuống mũ giáp, cúi đầu chịu thua, ánh mặt trời hạ, kia nói ngân bạch quang ảnh như thanh tung bình thường ngạo nghễ sừng sững, làm như cười khê hai tiếng, cánh tay thượng nâng, trước mặt mọi người yết trên mặt quỷ mặt.

Theo kia chậm rãi vạch trần mặt nạ động tác, Tần Kinh Vũ kinh nhảy dựng lên, một tiếng hô nhỏ.

“Nha —— ”

61. Quyển 2 - Chương 8: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Mặt nạ hạ, lộ ra hé ra anh tuấn dương cương khuôn mặt tuấn tú.

Mây kiếm mắt sáng, rất mũi đan môi, ngày xưa vì hạt màu da trải qua đại mạc biên tái gió thổi ngày phơi nắng, đã thành trong sáng chói mắt màu đồng cổ, mà quân doanh kiếp sống thiên chuy bách luyện, lại khiến cho kia nguyên bản lợi hại ánh mắt càng hiển uy vũ khí phách.

“Lôi Mục Ca, dĩ nhiên là hắc... Hắc đã trở lại?” Tần Kinh Vũ ghen hống nhìn trần trời, thì thảo tự nói.

Không thể phủ nhận, trừ bỏ kinh ngạc vui sướng, ngực còn rất điểm tim đập thành thích cảm giác, người này, càng ngày càng suất .

Tần Chiêu ngọc ở một bên nghe được rõ ràng, kiễng mũi chân, thân dài cổ dùng sức hướng bãi lý xem, bắt đắc dĩ khoảng cách quá xa, hắc thị lực bình thường, nhìn xem loáng thoáng, không lẫn rõ ràng, chỉ phải quay đầu hỏi: “Tam Hoàng huynh, người xem đến Lôi ca ca ? Có phải hay không hắc đánh thắng ? Có phải hay không a?”

Tần Kinh Vũ đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thấy ra không đúng đến đây: “Người có biết hôm nay có hắc dự thi? Chẳng lẽ hắc hỏi kinh?”

Tần Chiêu ngọc ngậy người hạ, ngậy thơ gật đầu: “Đúng vậy, chẳng lẽ người không biết sao? Lôi ca ca tiền chút thiên sẽ trở lại , cứ việc là phụ hoàng khâm điểm chọn người, lại hào không ngoại lệ, mỗi tràng tất đến, vẫn đánh tới hôm nay quyết chiến.”

Tần Kinh Vũ xa xa nhìn phía chủ tịch vị hạ thủ vài đạo ăn mặc đẹp đẽ quý giá bóng người, lạnh nhạt nói: “Nói như vậy, đại hoàng huynh bọn họ cũng biết ?”

Tần Chiêu ngọc không biết lòng của nàng tư, hì hì cười nói: “Đó là đương nhiên, bằng không hoàng tỷ làm sao có thể âm ỷ theo tới, nàng đối này đó luôn luôn không có hứng thú , những năm gần đây cũng nhân có thể vào của nàng mắt, chỉ trừ bỏ... Lôi ca ca.”

Nguyên lai mọi người đều biết, liền nàng một người bị chẳng hay biết gì.

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, tọa hồi nguyên vị, thoáng nhìn kia thiếu niên ở trước mặt cúi đầu thu thập thực hộp siêu, thân thủ đi qua, ở hắc bên hông hung hăng nhất khắp, hạ giọng nói: “Cảm kích không báo, lại bãi ta một đạo, xem ta trở về như thế nào thu thập người!”

Khó trách, một hồi nói diễn võ đại tái không trọng yếu, một hồi lại mọi cách hiển ân cần dời đi lực chú ý, nếu nàng không phải ngũ cảm vượt xa người thường, hiểu biết trí tuệ, đối tràng thượng động tĩnh thấy rõ sở, nghe được hiểu được, nhất định bị hắc hồ lộng đi qua.

Ánh mắt phiêu đi, lại chống lại cặp kia ôn nhuận trong suốt con ngươi đen, không khỏi hoành hắc liếc mắt một cái, lại làm bộ lắc lắc quyền đầu ——

Tiểu dạng, bốn năm , còn tại cùng Lôi Mục Ca phân cao thấp, còn có hoàn không để yên ?

Yến nhi thấy nàng chính là vì trách, trên mặt lại vô nhiều lắm tức giận, trong lòng vui vẻ, xoa bên hông bị khắp đau bộ vị, mỉm cười: “Là, điện hạ.”

Tần Kinh Vũ hừ một tiếng, lại quay đầu đi xem diễn võ trường, dưới đài tinh kỳ pháp phối, kiếm kích như lâm, ở mọi người nhất tề vung tay tiếng hô to trung, Lôi Mục Ca chuẩn bị nghiêm mặt, đi lại trầm ổn, đi bước một bước trên đài cao, nhận thiên tử ca ngời.

“Sổ luân chém giết, thắng bại chung định, ta đại hạ thứ nhất dũng sĩ, cho là... Lôi Mục Ca!”

Trên đài dưới đài, vỗ tay như sấm, hoan hô ủng hộ vang vọng thiên địa!

“Tốt, là lôi phó tướng!”

“Thiếu niên anh hào, tướng môn hổ tử!”

“Thật sự là, trò giỏi hơn thầy mà thắng cho lam...”

Cách đó không xa, một thân vân cẩm Thái Y Tần Phi Hoàng đoàn theo tịch thượng, khuôn mặt giảo mỹ, cười tươi như hoa.

Tần Kinh Vũ xem ở trong mắt, buồn cười nói: “Xem ra đại hoàng tỷ chuyện tốt tới gần ...”

Nhưng thấy Tần Nghị đứng dậy, cười lớn nghênh hướng người tới, bên cạnh thái giám giờ nước sơn bàn, bàn trung vật kim lóng lánh, đúng là kia đại biểu đại hạ dũng sĩ danh hiệu nạm vàng dải lụa, đột nhiên, tiếng gió đột nhiên khởi, phía đông dốc thoải phía sau trong rừng cây nhưng lại truyền đến từng trận hổ gầm tê rống, từ vườn xa gần, chấn thiên động, dưới đài tuần mã chấn kinh, tê tê kêu to, tất đề loạn nhảy lên, dục muốn giãy dây cương.

Tần Kinh Vũ sắc mặt khê biến, thấp giọng nói: “Sao lại thế này, này lạc nguyệt sơn phụ cận lại có con hổ sao?”

Tần Chiêu ngọc nghe được dọa trắng mặt, nhanh cầm chặt tay nàng: “Tam... Tam Hoàng huynh!”

“Đừng sợ, ” Tần Kinh Vũ xả quá bên người tiểu thái giám, trừng mắt nói, “Ngươi hảo hảo nhìn tứ diện hạ!”

Hiện trường nhiều như vậy huấn luyện có tổ tướng sĩ, lại mang thương bội kiếm, cùng thuần trì mâu, cho dù lạc nguyệt trên núi dã thú toàn bộ toát ra đến, cũng là thịt ở cái thớt gỗ nhậm nhân giết, không cần phải lo lắng.

Vừa nghĩ như thế, chỉ thấy tròng thượng thoáng chốc cát vàng đầy trời, cuồng phong gào thét, dã thú rít gào một trận nhanh quá một trận, bài sơn đảo hải bình thường đánh úp lại, càng ngày càng gần, lại nghe phần phạt một tiếng, một đầu điều tình mãnh hổ theo lùm cây trung gào thét đập ra, sài, sói, báo, hồ, lợn rừng, thậm chí một ít kêu không ra tên tiểu thú, bốn vó bay lên, theo sát sau đó, cuộn cuộn không ngừng hướng tới đài cao phương hướng chạy như điên mà đến.

Không thể nào, xem này quạ đen miệng, quả nhiên là dã thú khuyển sào xuất động?

“Hộ giá! Hộ giá! Hộ giá!”

Vài tên thiên tử thân vệ phân hai đội tốc tốc tiến lên, một đội bảo vệ Tần Nghị hướng tây thối lui, một khác đội còn lại là tiếp ứng bên kia ghế thượng hoàng tử công chúa, lui tới an toàn mang.

Một gã xanh đen áo giáp thân hình cao lớn võ tướng còn lại là bọn tới trước đài, giọng nói như chuông đồng: “Chúng tướng nghe lệnh, kết trận ngăn địch!”

Dã thú tê tiếng hô trung, dưới đài binh lính chút bất loạn, đều lập thuần cử mâu, hướng đông thu nạp, ở đài cao tiền phương trúc liền một đạo tường đồng vách sắt.

“Điện hạ...” Yển nhi theo phía sau nâng của nàng cánh tay, ý muốn kéo nàng lui ra phía sau.

“Hư —— ”

Tần Kinh Vũ nhú mày làm thủ thế, vánh tai, dùng tâm linh nghe. Kia hỗn loạn ở cước bộ trên đường thanh gào thét tê tiếng hô một tia tiêm tế dị thanh, tư tư rung động, không biết là cái gì?

Theo tiếng nhìn lại, nhưng thấy đàn thú trào ra phía đông dốc thoải thổ khư từng khối, phía dưới nhất mảnh nhỏ rừng cây, cành lá theo gió đong đưa, bóng cây lắc lư, cùng xa xa sơn lĩnh gần bó một mảnh, nói vậy đây là đàn thú đột kích lộ tuyến.

Quái, này đó dã thú bị làm pháp thuật sao, mục tiêu kỳ chuẩn, công bằng, tấn hướng nhiều người địa phương đi, thật sự vi phạm động vật bản tính!

Nghiêng đầu, hướng Yển nhi nói nhỏ: “Sát bộ nhân chờ hiện ở nơi nào?”

“Ứng ngay tại diễn võ trường phụ cận.” Yển nhi nhìn sương khói tràn ngập đài cao bình, lại nói, “Cụ thể vị trí, tạm thời không biết.”

Theo thú đàn hướng đài cao một đường tới gần, một tiếng thanh tiểu thẳng thượng tận trời, kia ngân bạch thân ảnh giống như gương cánh bạch hạc, theo trên đài nhảy dựng lên, không trung hai chân vài cái đặng đập, vừng vàng dừng ở tọa kỵ thượng, rầm một tiếng rút ra bên hông bội đao, thẳng chỉ thượng khung.

Đúng là Lôi Mục Ca!

Tiếng quát từng trận, gót sắt boong boong, mười mấy tên tướng sĩ đều bắt chước làm theo, xoay người lên ngựa, cương đao sáng như tuyết, xếp thành hàng theo phòng ngự tường vây hai cánh thoát ra, tả hữu giáp công, nghênh hướng đàn thú.

Nơi sân trống trải, đàn thú bốn tiến tản ra, chung quanh chạy, rít gào vòng tròng bốn chạy, kia hung mãnh con cộp lại hướng tới đài cao phương hướng phi phác đi qua.

Sưu sưu, bên sân Phi Vũ tên lạc, loạn tên tề phát.

Cũng có dũng mãnh phi thường tướng sĩ giục ngựa mà lên, cử đao chém xuống, đàn thú đều ngã xuống đất, tê rống cuồng khiêu, huyết sắc tận trời.

Thú tiểu, mã tê, nhân hô, hết thấy đều ở khoảnh khắc nháy mắt, chợt nghe tiếng xé gió khởi, Tần Kinh Vũ trở mắt nhìn tà lý một chi vũ tên cực nhanh bản, hướng tới kia cầm đầu ngân bạch bóng người làm ngực đánh tới, tên nhân đổ!

Lôi Mục Ca, hấn trung tên ? !

Tiếng kinh hô toại khởi, cũng có nữ tử thét chói tai giáp ở trong đó, bao vây tiểu trừ mãnh hổ đám người như là nổ tung tổ ong vỡ vụn, đội hình vi loạn, thiếu khai một góc, kia thân trung nhất tên mãnh hổ quay đầu quay đầu, tránh đi đao quang kiếm ảnh, nhưng lại dẫn đòn, về phía tây chạy tới.

Đàn thú thấy thế, đều quay đầu theo vào, chen chúc tới.

Gì, hướng tới nàng chỗ đầm lầy bên này !

Cũng không phải đá bóng đá, này công phòng chuyển hoán cũng quá nhanh đi ? !

“Đáng chết!”

Tần Kinh Vũ bắt chập đi xem giữa sân tình hình, theo bản năng lui ra phía sau từng bước.

Nơi này địa thế chỉ cao hơn mặt bằng bất quá trượng, độ dốc thậm hoãn, dưới chân lộ vẻ bụi cỏ, sau lưng ngay cả khóa có thể hiện lên đi tị họa thụ đều không có, mắt thấy dã thú đánh úp lại, này lộ vẻ chút nhu nhược còn nhỏ, chỉ sợ bị cắn ngay cả xương cốt cũng không thừa!

Sát bộ thể lực đều ẩn núp ở diễn võ trường phụ cận, thượng không biết tình hình như thế nào, nói sau, xa thủy cũng giải không được gần khát, ba mươi sáu kế, đi vì thượng...

“Điện hạ, đi mau!”

Cánh tay căng thẳng, đảo mắt bị nhân xả đến trên lưng, hướng một bên rừng cây nhỏ chạy đi.

Thiếu niên kiên lưng cũng không dày rộng, lại thần kỳ làm cho người ta an tâm, Tần Kinh Vũ quay đầu nhìn lại, bên kia tiểu thái giám cũng là thực trung tâm che chở Tần Chiêu ngọc, hai người nhảy xuống thảo điện, đi theo Yến nhi một đường chạy như điên.

Này Yến nhi dừng nhìn ngày thường tư nhĩ nhận văn , chạy đứng lên tốc độ kỳ mau, như là một cái mạnh mẽ sẵn báo, vài cái liền đem hai người xa xa phao ở sau người.

Vào rừng cây, Tần Kinh Vũ liếc mắt một cái thoáng nhìn khóa tráng kiện đại thụ, vừa thân thủ nhất chỉ, Yến nhi đã muốn bước đi như bay đi qua, vừa chạy vừa kêu: “Điện hạ, ôm chặt !”

Tần Kinh Vũ ôm sát cửa hấn cổ, chỉ cảm thấy gió bên tai thanh vù vù, đảo mắt đã muốn cách mặt đất dựng lên, lác lư du ngồi ở trên ngọn cây, mà Yến nhi, cũng là hai tay hoàn trụ chính mình eo nhỏ, thật dài lông mi cúi hạ, mâu trung tràn đầy ôn nhu ý cười.

“Ách, như vậy cao thụ, chúng ta là như thế nào đi lên ?”

“Tự nhiên... Là hiện lên đến.”

Tần Kinh Vũ phiêu hấn liếc mắt một cái, nghĩ đến hấn trước kia đồ thủ hiện lên phòng lương trải qua, tạm thời đánh mất hơn phân nửa nghi ngờ, quay đầu nhìn dưới tầng cây, lại phát hiện Tần Chiêu ngọc cùng tiểu thái giám thả hồng học, cùng không đầu ruồi bọ đường như ở trong rừng loạn mặc, thượng hoảng sợ chạy trốn.

Bọn họ phía sau không xa, bóng đen chớp động, sở thú vật truy chính nhanh, mắt thấy sẽ phốc đem đi lên!

“Tam Hoàng huynh, cứu mạng! Cứu mạng a!”

“Chiêu ngọc! Khoái thượng thụ!”

Tần Kinh Vũ hồn hể kêu to, thực hận chính mình thường ngày ra vẻ thần bí, che giấu tung tích, không có thể làm vài tên sát bộ huynh đệ xếp vào tại bên người, gặp được nguy cơ, đúng là không người khả dùng, ai ai, lần trước sử liễu điệp đao vị kia nhân huynh, nhân gian chừng phát rồi sao? Mau mau ra đây cứu mạng!

Tần Chiêu ngọc mồm to thở hồn hể, ôm khóa đại thụ, luống cuống tay chân, nửa ngày đều đặn không hơn đi.

Kia tiểu thái giám phục dưới tàng cây, làm cho hấn thả chính mình bả vai hướng lên trên cọ, không nghĩ bối rối trung một cái trọng tâm không xong, hai người bùm một tiếng ngưỡng phiên ngã xuống đất.

Năm sáu chỉ bụi màu rậm nắng đã thú đã muốn chạy vội tới trước mặt, đem hai người bao quanh vây quanh, làm bộ dực phốc, thú trong mắt u quang lóng lánh, là sói!

“Chiêu ngọc!”

Tần Kinh Vũ lòng bàn tay xuất mồ hôi, trực giác giơ lên cánh tay, ngón trở nhắm ngay gần nhất Tần Chiêu ngọc kia chỉ sói xám, nguy rồi, phong ảnh giới lý cứu mạng cương châm, chỉ có tam mai!

Hơn nữa, này độc châm thích hợp gần gũi phóng ra, nàng cũng không thể cam đoan châm vô hư phát, bản không trúng sói xám còn không có gì, vạn nhất ngộ thương rồi chiêu ngọc làm sao bây giờ? !

Trong phút chốc, do dự, nước mắt rơi như mưa, vẫn chưa phát hiện, bên cạnh khác thường im lặng thiếu niên, tay áo để ngân quang chợt lóe, ngón tay khẩu nhanh, vận sức chờ phát động.

“Nghịch súc!”

Nguy cấp bên trong, xa xa bỗng nhiên truyền đến hét lớn một tiếng, tiếng chân mật như cấp vũ, hình như có một đội thiết kỵ mặc lâm mà đến.

Sưu sưu sưu, vũ tên tùy theo bắn ra, sói xám tránh tránh không kịp, lập tức ngã xuống đất bị mất mạng.

Bên tai hình như có một tiếng nhọt nhọt thở dài, mang theo một chút không hiểu đau thương cùng... Hấn ý?

Tần Kinh Vũ không rảnh bận tâm, một đôi mắt to ba quang liễm diễm, nháy mắt không nháy mắt, tránh nhanh kia giục ngựa mà đến từ từ tới gần dương quang kỳ sĩ, là hấn...

Nhìn xa đi qua, trước đập vào mắt , là song lo lắng cùng thân thiết hai loại cảm xúc đan vào cùng tồn tại con người đen, cận là một cái rất xa đối diện, nhưng lại làm cho nàng tâm thần rung động, thật lâu đi lùi mù.

“Người bị thương sao?”

Thẳng đến hấn mỉm cười mở miệng, Tần Kinh Vũ mới a một tiếng hô nhỏ, móng tay kháp bắt đầu cánh tay, thâm mắng chính mình háo sắc, muốn chết, chưa thấy qua mỹ nam sao, này nét mặt già nua đều mất hết !

Định rồi hạ thần, lắc đầu đáp lại: “Không có.”

Hấn vươn tay đến, nói: “Bắt tay cho ta, ta tiếp người xuống dưới.”

“Hảo.”

Bàn tay đến giữa không trung, đã bị nhân nhẹ nhàng đè lại, Yến nhi thanh âm trước sau như một ôn nhuận nhã nhặn: “Điện hạ, không cần người khác, ta sẽ đưa người đi xuống .”

Tần Kinh Vũ nga một tiếng, bản năng thu hồi thủ đến, bỗng nhiên sững sốt.

Nàng vì sao phải như vậy nghe hấn trong lời nói, rốt cuộc ai là chủ tử?

Lôi Mục Ca mày kiếm giương lên, nhưng cũng không nói cái gì, hơi nghiêng đầu, tức là xoay người xuống ngựa, thẳng đến Tần Chiêu ngọc mà đi.

“Tứ điện hạ, người không sao chứ?”

Tần Chiêu ngọc bị hấn nâng dậy, kinh hồn sơ định, tức là vui vẻ ôm lấy của hấn cổ: “Lôi ca ca! Người thật là uy phong a! Thật là lợi hại a!”

Tiểu tử này, thật sự là đứng núi này trông núi nọ!

Tần Kinh Vũ khinh thường rầm rì hai tiếng, xoay người nằm ở Yến nhi trên lưng, vẫn là hai tay ôm sát, Yến nhi dáng người linh hoạt, ôm lấy thân cây đặng đặng vài cái liền chảy xuống dưới.

“Lôi ca ca, người ngày khác dạy ta tập võ được không? Đại hoàng huynh cùng nhị hoàng huynh đều có tập võ sư phó, phụ hoàng thiên nói ta tuổi còn nhỏ, ô ô, ta đều mười hai tuổi, làm sao còn nhỏ đâu? !”

“Người Tam Hoàng huynh không phải cũng không tập võ sao?”

“Tam Hoàng huynh thân thể không tốt, không thể tập võ...”

Nhìn cách đó không xa kia kẻ vai sát cánh khe khẽ nói nhỏ bóng người, đáy lòng thế nhưng dâng lên một chút hâm mộ.

Ai ai, này cứ biệt gặp lại, cứ như vậy khinh thường liếc mắt một cái, đơn giản một câu, không mặn không nhạt, liền xong rồi?

Sửa sang lại y quan, kéo Yến nhi xoay người hướng lại lịch thượng đi, không đi hai bước, chợt nghe sau lưng một tiếng cười khê.

“Uy, ta cứu các người đâu, cứ như vậy đi rồi?”

Hấn, có ý tứ gì? !

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên dừng bước, nhưng thấy trước mắt ngân quang chợt lóe, oai hùng cao ngất thân ảnh đem đường đi hoàn toàn che lại, kia cao hơn đại nữa cái đầu thân cao ưu thế, đem nàng cũng không cường tráng thân hình sấn càng thêm mềm mại tiêm nhuộm.

“Như thế nào vẫn là như vậy gây, chẳng lẽ là tướng ta cấp tướng —— ”

Hé ra ánh mặt trời bàn sáng lạn khuôn mặt tuần tú chậm rãi cúi xuống, ngóng nhìn nàng, trong thanh âm mang theo rõ ràng ý cười: “Tứ điện hạ đã muốn cho ta cái nhiệt tình ôm, hiện tại, đến phiên người ...”

62. Quyển 2 - Chương 9: Mở Rộng Tầm Mắt

Nhiệt tình ... Ôm?

Nếu không chắc chắn chính mình không ở trước mặt hấn lộ ra dấu vết, Tần Kinh Vũ còn tưởng rằng trước mắt người đều không phải là Lôi Mục Ca, mà là cái trang dịch dung trình mười ba...

Đúng rồi, trình mười ba!

Mới vừa rồi kia một hồi nhân thú đại chiến, hồng, lại không biết sát bộ huynh đệ hay không tìm được trình mười ba tung tích, vừa mới đem đánh chết? !

Tần Kinh Vũ hướng hấn cao thấp đánh giá vài lần, nhưng thấy trước ngực áo giáp chỉnh tề, ngân quang lóe sáng, không trong dự đoán vết thương, vì thế yên lòng, vòng khai hấn, đi hướng kia một đội hạng nặng võ trang kỵ sĩ: “Ta có việc đi trước, mượn con ngựa cho ta!”

“Nga, bốn năm không thấy, như thế nào như vậy mới lạ?” Lôi Mục Ca không cho là đúng theo kịp, thấy nàng thật sự đi khiến dây cương, thế này mới giương giọng nhắc nhở, “Này mã thực liệt, người không chế không được!”

“Không có việc gì, Yến nhi cưỡi ngựa không sai.” Tần Kinh Vũ nói xong, quay đầu xem liếc mắt một cái Tần Chiêu ngọc, nói, “Người có thể hay không phái người đem chiêu ngọc đuổi về cung đi?”

“Này không thành vấn đề.”

Lôi Mục Ca ánh mắt xẹt qua cách đó không xa im lặng đứng lặng thiếu niên, mày kiếm nhất hiên, làm như cúi đầu nguyên rủa một tiếng, một cái bước xa, bỗng nhiên xoay người lên ngựa, “Người muốn đi đâu, ta đưa người đi qua!”

“Không cần, ai, người —— ”

Tiếp theo thuận, thân mình rồi đột nhiên nhẹ nhàng, đúng là bị hấn linh trụ áo, một phen đóng sầm lưng ngựa!

Này một loạt động tác, mau bất khả tư nghị, mã hạ mọi người thấy mắt choáng váng, Tần Chiêu ngọc lại hai mắt đăm đăm, trong miệng ô ô ra tiếng.

“Lôi Mục Ca, người!” Tần Kinh Vũ nghẹn họng nhìn trân trối, thượng ở khiếp sợ bên trong, hấn cũng là biến trảo vì ôm, khổng vô hữu lực cánh tay vờn quanh ở cửa nàng eo nhỏ phía trên, rắn chắc trong ngực thiếp thượng của nàng phía sau lưng, uống lên thanh “Giá ”, đồng thời hai chân một kẹp, bỏ qua một bên liên can mọi người, hướng phía trước phương bay nhanh mà đi.

“Người chờ hộ tống tứ diện hạ hồi cung!”

“Là!”

Kia một đội xốc vác kỵ sĩ, vừa thấy Lôi Mục Ca tọa kỵ lại đây, đều lui tới hai bên, tự giác làm cho ra một cái không lộ đến, làm cho hấn chạy như bay đi qua.

“Điện hạ...” Thiếu niên nắm chặt rãnh tay, bước đi muốn đuổi theo, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng dừng bước không tiền.

Không người ngăn cản, một con mặc lâm mà ra, lại vô tung ảnh.

Vừa ra rừng cây, Tần Kinh Vũ mà bắt đầu giãi dụa, không nói kia ám dạ môn chủ thân phận, chính mình tốt xấu vẫn là cái hoàng tử, trước mặt người nhiều như vậy mặt, đem nàng linh ở giữa không trung, làm nàng là cái gì, vài bố túi tiền?

“Không để.”

A, thật đúng là lời ít mà ý nhiều, thực hội trang khốc đâu.

Tần Kinh Vũ ngăn cổ họng, lớn tiếng quở trách: “Uy , người nhưng là ta phụ hoàng ngự tứ phong hào đại hạ thứ nhất dũng sĩ, có thể hay không không cần như vậy thô lỗ dã man? Có điểm thân sĩ phong độ biết không...”

“Người nói thật nhiều, liền không thể nói điểm khác ?”

“Nói cái gì?” Hấn chẳng lẽ không biết nói nàng hiện đang nói chuyện đều là dùng rỗng , rất vất vả, đây chính là con ngựa cao to nhanh như điện chớp, hấn tưởng ăn cơm chiều ở nhàn nhã tản bộ?

Lôi Mục Ca không có trả lời, chính là lồng ngực chấn động, buồn thanh ra cười, đối với hôm nay trận này gặp lại, làm như sung sướng chi cực.

Tần Kinh Vũ bé nhanh miệng, lười lại để ý đến hấn.

Tiếng gió gào thét, quất nàng hai gò má thượng mềm mại da thịt hơi hơi sinh đau, lưng cũng là bị hấn cứng rắn áo giáp đụng rất khó chịu, đây là dĩ vãng chưa từng có trải qua quá , bất quá, đáy lòng ẩn ẩn vui mừng cùng hưng phấn, cũng là cuộc đời này đầu một hồi.

Phụ hoàng bên kia có thiên tử thân vệ thủ hộ, còn có đại tướng quân lôi lực ở đây chủ sự, chiêu ngọc bên người có một đội thiết kỵ hộ tống trở về, cũng không dùng nàng quan tâm, về phần trình mười ba, có thể sát liên sát, giết không được cũng tốt, miễn cho nàng ban đêm làm ác mộng, mộng hấn đây người là huyết, ai oán không sách nàng mưu sát chồng...

Ai ai, tưởng đi nơi nào ? !

Phục hồi tinh thần lại, này mới phát hiện không biết khi nào thủ hạ tuần mã đã muốn thả chậm tốc độ, như nàng mong muốn ở chậm rãi đi trước, nguyên dã thượng, thiên địa rộng lớn, tịch dương như máu, một đạo sáng mờ phi luyến bàn xẹt qua thương khung, Lôi Mục Ca khuôn mặt tuần tú gần ở phương tắc trong lúc đó, kinh diễm ánh mắt chính nhanh thành của nàng sườn mặt, một cái chớp mắt không nháy mắt.

Tần Kinh Vũ rất ưỡn ngực, đồng dạc nói: “Thực ngược ngừng nói cho người, thiên kinh thành đệ nhất mỹ nam tử danh hào, đã sớm là của ta ! Người cho dù trở về, cũng mơ tưởng cùng ta thưởng!”

“Ha ha ha...”

Lôi Mục Ca nghe vậy cười to, tươi cười như nhau mới sinh ánh sáng mặt trời, trong sáng sáng lạn.

Tiểu tử này, quả nhiên là đi quân doanh mạ vàng sao, thật sự rất suất , làm cho nàng có chảy nước miếng xúc động!

Sắc nữ Tần Tam đang ở trong lòng quá cảm khái, chợt thấy bên tai nóng gió thổi qua, ngữ khí đứng đắn đặc tượng là ở đàm luận công sự, nói ra trong lời nói lại cả kinh nàng suýt nữa ngã xuống ngựa đi: “Nếu ngày thường như vậy mỹ, từ nay về sau, người liền làm của ta nam sủng đi.”

Có không lầm, này nên một gã nho nhỏ phó tướng đối đường đường hoàng tử điện hạ nói trong lời nói? !

Nói, này tâm tư nàng đều còn chưa kịp nói ra, hần trước hết mở miệng ...

“Ta phụ hoàng đưa người đi quân doanh là tạo ra vừa mới, cũng không phải là bồi dưỡng vô lại, nói sau ——” Tần Kinh Vũ mắt lé nhìn hần, hì hì cười nói, “Hồi kinh mấy ngày nay, người có từng hỏi thăm quá Tần gia tam thiếu lừng lẫy đại danh nhân mạch giao tế hằng ngày chi tiêu, người xác định, người dưỡng được rất tốt ta sao?”

“Tần gia tam thiếu?” Lôi Mục Ca câu thủ bấm tay, ở nàng trên trán khinh đạm một cái, “Ta chỉ biết người ở kinh thành hồ nháo, chuyên môn trở về quân dạy người!”

Chuyên môn?

Không phải nói chỉ hỏi tới tham gia thọ yến khấu tạ thánh ân sao, này nghe qua, còn giống như có khác tin tức...

Tần Kinh Vũ đang định đặt câu hỏi, chợt nghe tiền phương tiếng vó ngựa thanh, một gã áo giáp kỵ sĩ hướng tới hai người vội vàng chạy tới, một khi tới gần, cũng là ôm quyền hô lớn.

“Báo —— ”

“Cái gì?”

“Phía đông trong rừng cây phát hiện một khối nam thi, thân phận không rõ, đại tướng quân hộ giá hồi cung, mệnh phó tướng đi trước điều tra!”

Vô danh nam thi?

Tần Kinh Vũ Tâm đầu lộn bộn một chút, chẳng lẽ là trình mười ba?

Chính mình đều đã muốn có điều dao động, tính phóng thủy , hần nhưng lại ở phía sau truyền ra tin người chết?

“Nếu không ta trước sai người đưa người hồi cung đi?” Lôi Mục Ca liếm tươi cười, nhẹ giọng hỏi.

Tần Kinh Vũ vung tay lên: “Không cần, ta với người cùng đi nhìn xem.”

Phía đông là một mảnh xanh um tươi tốt rừng cây, cành lá sum xuê, ánh sáng minh ám không chừng, đúng là mới vừa rồi đàn thú khuynh sào trào ra chỗ.

Vài tên quân sĩ hoặc lập hoặc ngồi, đang ở cú đầu kiểm tra thực hư, thấy rõ người tới, đều hành lễ nhường đường.

“Lôi phó tướng!”

Lôi Mục Ca xoay người xuống, lại quay đầu đem Tần Kinh Vũ ôm xuống ngựa đến, nhẹ nhàng hướng thượng nhất phóng, dẫn đầu đi rồi đi qua.

“Chính là người này sao?”

“Là.” Thấy hắn đi nhanh lại đây, ban đầu ngồi xổm thi thể bên cạnh quân y cho rằng nam tử gật đầu, chỉ vào thượng người nói, “Lôi, người quá đến xem, người này bị chết có chút kỳ quái...”

Tần Kinh Vũ nghe quen tai, tò mò thẩu đi lên xem, nhưng thấy người nọ bộ dạng đậm mi hạng mục chi tiết, nhất phái nhã nhặn, nghiêng nhiên chính là năm đó bị Lôi Mục Ca mang đến cấp Yên nhi quả thương cái kia Mông Cổ đại phu!

Lại che miệng bịt mũi, hướng kia ngưỡng mặt mà đổ bóng người cẩn thận thoáng nhìn, di, không phải trình mười ba đầu!

Người chết một thân bình thường liệt hộ giả dạng, dáng người thấp bé, ngũ quan tầm thường, so với kia tuần tú ngọc diện hồ ly, kém đến thiên xa xa!

“Như thế nào cái kỳ quái pháp?” Lôi Mục Ca một bên hỏi kia nam tử, một bên hướng không được rình coi Tần Kinh Vũ giới thiệu nói, “Đây là của ta bạn tốt. Tùy quân đại phu. Lý nhất đan.”

Tẩu kinh vũ bởi vì phía trước ấn tượng thường thường. Đối hắn cũng không cảm mạo, tùy ý thở dài: “Chương hội.”

“Đây như ...”

Lôi Mục Ca đang muốn nói chuyện. Kia lý nhất thuyền đã muốn giành trước cười nói: “Ta biết. Đây là tam điện hạ khẩu ”

Tần Kinh Vũ nhíu mày nói: “Người làm sao mà biết?” Năm đó gặp mặt một lần. Khoảng cách như vậy xa. Lại khi cách nhiều năm. Chính mình thân hình cất cao. Từ tiểu mỹ nam trưởng thành đại soái ca. Hắn không có khả năng liếc mắt một cái liền nhận thức ra bản thân...

Lý nhất đan lắc đầu cười nói: “Người nào đó mấy năm nay vẫn nhớ thương được ngay, ta tự nhiên biết...”

“Người bớt tranh cãi. Không có người nói người là cầm điếu!” Lôi Mục Ca gương giọng đánh gãy hắn. Cuối cùng. Lại truy vấn nói: “Nói mau. Đây tử nhân, như thế nào kỳ quái ?”

“Ha ha.” Lý nhất đan cười gượng hai tiếng. Nhìn mắt Tần Kinh Vũ hơi hơi trắng bệch sắc mặt. Sấn sóc hỏi: “Tam điện hạ cần phải lắng tránh?”

“Không cần. Người nói. Ta cũng muốn nghe xem.” Tần Kinh Vũ nhìn chằm chằm kia nam tử trước ngực nước bắn huyết hoa, cường tự nhẹn xuống. Tâm vô tạp niệm.

Lý nhất đan gật đầu. Hướng Lôi Mục Ca vẫy vẫy thủ. Hai người cùng nhau ngồi xổm nam tử trước mặt. Dùng căn tiểu côn đẩy ra này trí tuệ, tại kia vết thương trí mệnh khẩu chỗ trạc trạc nhiều điểm. Cẩn thận điều tra, vừa nhìn vừa trao đổi.

“Lôi, theo này miệng vết thương mặt ngoài vết thương thượng xem. Người cho rằng ra sao loại binh khí?”

“Giống như thìa... . Khắc, không, lại không quá giống. Đây vỡ tan chỗ quá lớn, chẳng lẽ là nhất nhất” Lôi Mục Ca đỏ hấp một hơi. Thấp giọng nói: “Như ... Kiếm khí? !”

Lý nhất đan sắc mặt ngưng trọng, khê gật đầu: “Ta cũng cho là như vậy, nhưng là ta thật sự không thể tưởng được. Đây trong thiên hạ. Còn có ai có cường đại như vậy lực lượng, có thể lấy phi thiên kiếm khí ngăn địch. Lập thủ tánh mạng!”

Kiếm khí?

Tần Kinh Vũ tưởng tới một chuyện, linh quang vụt sáng. Bật thốt lên hỏi: “Chính Đông Phương hướng. Kia khe núi lý. Có cái gì vậy?”

“Chính đông. Đó là thần miếu.” Lôi Mục Ca miết nàng liếc mắt một cái: “Người hỏi cái này làm cái gì?”

“Không có gì, các người tiếp tục, tiếp tục.”

Tần Kinh Vũ cũng chưa nói mình, chính là trong lòng ám phó, bọn họ nói kiếm khí. Cùng chính mình lúc ấy mơ hồ nghe được nhuệ khí thấp mình. Có thể hay không có điều liên hệ? Bất quá. Đây kiếm khí giết người là ở sẵn lâm bên trong. Mà mình vang tiếng động lại là đến từ chính Đông Phương hướng. Hai người cách xa nhau chừng vài lý. Nếu nói đồng thanh đồng nguyên, giống như không có khả năng.

Nghĩ nghĩ. Lại nhin không được hỏi: “Đây lạc nguyệt sơn dã thú, thường xuyên như vậy tập thể nổi điên sao?”

Căn cứ sinh vật tập tính. Dã thú kiếm ăn xông vào nhân loại lãnh địa. Kia chính là ngẫu nhiên hiện tượng. Không có khả năng như vậy đại quy mô chủ động tiến công. Hơn nữa. Đàn thú bên trong. Còn có giống sói như vậy ban ngày phục đêm ra thú loại ‘ không thể không làm cho người ta tâm còn nghi vấn lo.

Lôi Mục Ca nhìn phía lý nhất đan: “Nhất Đan gia sẽ ngụ ở lạc nguyệt sơn hạ. Đờ đờ đều ở trong này. Vấn đề này hẳn đến đáp lại. Nhất quyền tâm . .”

Lý nhất đan lắc đầu nói: “Ta lớn như vậy, chưa bao giờ gặp qua. Cũng không có nghe phụ bối giảng quá. . . Tần Kinh Vũ gật gật đầu. Nhưng thấy kia vài tên quân sĩ đã xem nam thi dùng vải dày bao vây hảo. Buộc lên ngựa thất, hết thấy xử trí xong, tức hướng Lôi Mục Ca xin chỉ thị: “Lôi lôi đem. Bước tiếp theo... ..”

Lôi Mục Ca chuyển hướng lý nhất đan đạo: “Nhất đan. Người cùng bọn họ đang trở về, lại kể lại khám nghiệm tử thi. Ta ở trong này lại niết tìm hạ ‘ một cái canh giờ trong vòng trở về.”

Lý nhất đan thu hảo sự việc, xoay người lên ngựa. Cười nói: “Cần cho người lưu nhân thủ không?”

“Không cần.”

“Hảo. Chính người cẩn thận!”

Khi nói chuyện. Tiếng ngựa hí thanh. Tuần mã cất vó, sổ kỵ tuyệt trần mà đi.

“Ta nghe nói. Người này vài năm biểu hiện không tốt lắm. Ăn uống phiêu đổ. Tranh giành tình nhân, đánh nhau bác sát, ác danh rõ ràng. Là thiên trong kinh thành có tiếng ăn chơi trác táng... ..”

Tần Kinh Vũ nghe được trùng mắt to, hưng phấn nói: “Gì, của ta quang vinh sự tích, đều rơi vào tay tây bắc biên cảnh đi?” “Quang vinh sự tích?” Lôi Mục Ca cười khê.“Loang lổ việc xấu còn không sai biệt lắm!”

Tần Kinh Vũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn. Hừ nói: “Cái kia. Người không nghe nói qua sao. Nổi danh muốn sớm làm.”

Lôi Mục Ca nhìn nàng. Nhẹ giọng thở dài: “Người nha, rõ ràng liền không phải là người như thế. Vì sao liền yêu cấp chính mình bôi đen. Không nên biến thành có tiếng xấu, coi đây là nhạc?”

“Người có biết cái gì! ! , Tần Kinh Vũ sắc mặt trầm xuống, có loại bị nhân nhìn thấu cảm giác. Có chút không phải tư vị.”Tử phi ngư, làm sao biết cá có vui!”

Lôi Mục Ca ha ha cười: “Tử phi ngô. Lại an biết ngô không biết ngư chi nhạc.”

“Người!” Tần Kinh Vũ lười sẽ cùng hẳn nghiền ngẫm từng chữ một, lập tức hỏi:“Người đem lý nhất đan chỉ đi. Chính là tướng ở trong này bốn phía giáo huấn ta sao?”

“Đương nhiên không phải O” Lôi Mục Ca lắc đầu cười nói:“Gần nhất ôn chuyện không cần nhiều người. Thứ hai. Ta thật sự là tưởng lưu lại tìm xem, xem có thể hay không lại tìm được điểm cái gì manh mối. ’, tẩu kinh vũ gật đầu nói: ”Tốt lắm. Người tưởng như thế nào tìm. Ta giúp người. ’. Coi nàng ngũ cảm vượt xa người thường dị năng, nhân lực có thể so với chim diều. Khứu giác có thể so với chó săn. Hẳn lưu lại chính mình, thật là lưu đối người!”

Lôi Mục Ca ngẩng đầu nhìn hạ sắc trời, nói: “Người liền đi theo ta, chúng ta vây quanh thôn lâm chuyển nhất nhân. Trước khi trời tối trở về. , .”Đông ”

Hai người vừa đi vừa chung quanh nhìn xung quanh tuần tra. Trong rừng cành lá rất mật, càng đi thôn lâm ở chỗ sâu trong. Mặt càng là ẩm ướt. Ánh sáng càng là âm đạm. Thường xuyên có cỏ căn thân cây xông ra mặt. Tần Kinh Vũ thật cẩn thận đi theo hẳn phía sau. Vừa muốn tìm kiếm manh mối. Vừa muốn cúi đầu xem lộ. Địa hình không quen. Đi được cao một cước thấp một cước . Còn thường thường lão đảo một chút.

Một cái bàn tay to hợp thời thân lại đây, khinh trong tiếng cười mang theo một tia đúng tích: “Người này thân mình. Rất yếu đuối, về sau đi theo ta tập võ đi. Ta định đem người luyện được cường tráng đứng lên.” “Được. Ta không theo đuổi cao lớn thô kệch. Người giáo chiêu ngọc có thể, đừng đánh của ta chủ ý!” “Ha ha. Hảo tâm cho rằng lòng lang dạ thú! ,’

”Người hoàn hảo tâm đầu. Hừ. Bốn năm đến ngay cả cái tín nhi đều không có. Ta còn tưởng rằng già ... , . Tiếng dừng lại. Phát giác này trong giọng nói thản nhiên toan chất. Đây mới phát hiện. Nguyên đến chính mình trong lòng thế nhưng tồn một cái đại ngật đáp.

Lôi Mục Ca cười ha ha: “Nguyên lai thật sự là tưởng ta cấp tướng gầy. Người này quý hẹp hòi! ,’ bàn tay lại đây. Dò xét hạ đầu nàng phát. Mãn hàm sủng nịch. Thấp giọng nỉ non.”Người nghĩ rằng ta và người là đi du ngoạn sao, nơi đó gian khổ rất, không có một ngọn cỏ. Phi điều không tới. Lại làm sao có dịch kếm đến truyền tin?”

Hai người nói liên miên nói chuyện. Bất tri bất giác vòng vo nhất nhân, tuy rằng còn thật sự xem xét, lại không thu hoạch được gì.

“Quên đi. Thiên muốn đen... ..” Tần Kinh Vũ đã muốn ở rút lui có trật tự. Trong lòng tính toán, ‘đãi lần này cung. Khiến cho Yến nhi truyền lệnh đi xuống. Làm cho ảnh bộ huynh đệ suốt đêm người tới, kéo vòng tìm tòi. Hiệu quả tất nhiên so với hiện tại tốt hơn nhiều lắm!

“Ân. Ta cái này đưa người hồi cung.”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, đang muốn nói chuyện. Bỗng nhiên dưới chân thối không. Cả người thoáng chốc trầm xuống.

”Ai nhất nhất. ’

”Tam diện hạ! ,’ Lôi Mục Ca ánh mắt như điện, vừa thấy nàng thân mình nhất ải. Liên thân trên cánh tay đề. Một tay lấy nàng theo sụp đổ vị trí tùm lên.

Tẩu kinh vũ một khi đứng định, tức là chỉ vào mới vừa rồi đặt chân chỗ, kinh ngạc nói: “Nơi đó... .. Có một động.”

Lôi Mục Ca nắm nàng chậm rãi dựa vào trụ “Không phải động, là liệt hộ lấy cạm bẫy.”

Nàng cạm bẫy ở thôn lâm ở chỗ sâu trong, mặt trên còn bao trùm thôn nhánh cây mây mạn, nếu không phải nàng một cước đạp không, thật đúng là nhìn không ra đến.

Tần Kinh Vũ neoh lại mắt. Nhưng thấy thôn chi khoảng cách chỗ. Có dài nhỏ vật lộ ra ngăn ngụt nhất tiết. Bích quang lóng lánh, cơ hồ sẽ ẩn nấp ở xanh ngắt lá cây bên trong.

“Lôi Mục Ca, người xem!”

Lôi Mục Ca lâm không bay vọt. Ở bên cạnh thân cây thượng hơi nhất trợ lực. Đan chân một cái đổ cầu. Lại dài cánh tay chụp tới. Đã đem kia dựng thẳng sập vật rút đi ra.

Tẩu kinh vũ khẽ gọi: “Như thế nào như là chi cây sáo?”

Bất quá. Nếu nói đó là chi cây sáo. Cũng có chút miễn cưỡng. Nàng còn chưa thấy qua như vậy đoản cây sáo. Dài bất quá tam tấc. Hơn nữa kia tài chất phi kim phi ngọc, cứng rắn dị thường. Cũng không biết là cái gì làm .

Lôi Mục Ca cầm cây sáo vượt phẳng đoan trang một trận. Cũng không thấy ra cái gì không ổn đến. Nghĩ nghĩ, ‘đó là thu vào trong tay áo: ”Này cây sáo xuất hiện ở trong này, chỉ sợ có chút huyền cơ, ta mang về thỉnh nhân cánh hoa nhận thức hạ. ’. Tần Kinh Vũ đáp nhẹ một tiếng. Trong đầu đã xem kia cây sáo hình dạng đặc thù nhớ kỹ trong lòng. Cũng tưởng trở về chi tiết họa ra, giao từ ảnh bộ âm thầm tuần tra.

Lôi Mục Ca ngón tay tiến đến bên môi, giọt giọt rung động. Thổi cái thanh thúy khẩu tiểu, chợt nghe tuần mã tê mình. Tiếng chân từng trận. Đúng là lúc trước của hần tọa kỳ theo tiếng mà đến.

“Tốt lắm. Sự tình chấm dứt. Chúng ta cái này trở về đi?”

Tần Kinh Vũ lau một phen trên trán mồ hôi lạnh. Vừa mới nói câu hạo. Chỉ thấy hắc tuần mục trợn lên. Trùng mắt chính mình, cao giọng cười ha ha: “Ha ha ha. Như thế nào lại thành cái hoa nhỏ miêu? !”, “Ách? ,”

Tần Kinh Vũ sờ sờ hai gò má, nhưng nghe thấy hắc tiếng cười dữ phát nổi lên đến. Cúi đầu nhìn về phía chính mình hai tay ‘đứng là bụi hắc một mảnh.

Nguyên lai vừa rồi kia nhất ngã rơi xuống. Bàn tay ở cành lá thượng chống đỡ một chút, giờ phút này đầu ngón tay lộ vẻ rêu xanh ẩm ướt bùn, theo chính mình kia mặt hãn phủ mặt động tác, liền toàn bộ đến cái trán khuôn mặt. Bất thành hoa miêu mới là lạ!

Nhìn thấy kia xán nếu tinh thần tươi cười. Trái tim không tự giác lậu khiêu hai chụp, chạy nhanh cử tay áo hướng trên mặt lau đi.

“Đừng lau, đi thôi. Tiền phương có một chỗ thanh đàm. Ta mang người đi gột rửa lực nhất” Lôi Mục Ca cười đem nàng chuy lên ngựa đi. Chính mình cũng xoay người lên ngựa khải Tần Kinh Vũ Tâm khiêu vừa bình phục một chút, chỉ thấy hắc nhìn quanh tự thân. Lại tự cố tự bổ thượng một câu: “Hôm nay biến thành một thân thối hãn. Ta cũng thuận tiện đi tắm rửa một cái. Cho nữa người hồi cung đi.”

“Ách. Tắm rửa... ..” Mỗ sắc nữ hai tròng mắt tỏa ánh sáng. Nước miếng tràn ra.

Không phải đâu. Suất nam đi tắm rửa, chính mình ở một bên miễn phí đi thăm nhất ông trời. Làm sao có thể có tốt như vậy vận khí? !

63. Quyển 2 - Chương 10: Lấy Lùi Để Tiến

Tứ trường cơ, uyên ương chúc định song phi, đáng thương chưa lão nhân trước bạch.

Xuân ba bách thảo, hiếu hàn ở chỗ sâu trong, tương đối dục hồng y.

Muốn chết, muốn chết, khảo nghiệm thời điểm đến, nàng rốt cuộc muốn hay không quay đầu đi xem đâu...

Tần Kinh Vũ một bên cắn ngón tay toái toái ai thán, một bên mạo hiểm lưu máu mũi nguy hiểm, hơi hơi nghiêng đầu, dùng khước mắt dư quang đi phiêu phía sau cảnh đẹp.

Mệnh mang giữa trời chiều, khói nhẹ đám sương, thủy khí khí trời, cây xanh vây hợp vách núi hạ, bạch bộc như luyện, tơ bông bắn tung tóe ngọc, kia chảy xuôi xuống khe núi ở thấp ao chỗ hình thành sâu kín bách đàm.

Đàm biên, cấp nàng tạo thành thật lớn hoang mang đầu sở gây nên đang ở cõi áo tháo thắt lưng.

Trầm trọng mũ giáp tháo xuống, cứng rắn áo giáp bác đi, tóc dài thúc khởi, áo đơn hạ là cường kiện cao ngất nam tử thân thể, thân cao chân dài, kiên chính thắt lưng thẳng, đường cong thân thể cường tráng lại không mất cứng cỏi, khom người, xoay người, chen chân vào, triển cánh tay, giơ tay nhắc chân gian ẩn chứa vô cùng lực lượng, tuần lang dương cương, oai hùng anh phát.

Tần Kinh Vũ nhìn xem ngậy người, hai giáp nóng lên, lưỡi để sinh tân, thoát a, tiếp tục thoát a, như thế nào dừng lại ?

Người này, tuyệt đối là cố ý , núi hoang dã, rõ ràng vốn không có ngoại nhân, không nên ở trên người lưu một cái tiết khổ, đem kia trọng yếu vị trí che nghiêm kín thực ——

Do ôm tỳ bà che đầy mặt, ý định câu dẫn người không phải? !

Lôi Mục Ca hiển nhiên không biết của nàng xấu xa tâm tư, tùy ý làm vài cái duỗi thân động tác, đó là bùm một tiếng nhảy xuống thủy đi.

Thủy hoa tiên khởi, nhưng thấy hắc đầu tiên là vòng quanh bách đàm du lịch một vòng, rồi sau đó đứng ở độ cao tề thắt lưng trong nước, từ từ hạ, cẩn thận chà sát tẩy đứng lên.

Kìa màu đồng cổ vân da cùng thanh u đậm thủy tôn nhau lên thành huy, cảnh xuân vô hạn, sống sắc sinh hương, quả thực mê người phạm tội.

Bất quá, nếu là đổi làm nàng sở thích cái loại này khỏe mạnh tiểu mạch sắc, vậy thật sự là thập toàn thập mỹ, nàng xác định vững chắc hóa thân vì sói, lao thẳng tới mà lên...

Chung quanh dị thường im lặng, trừ bỏ leng keng lưu thủy, chính là nàng bùm loạn bằng tiếng tim đập, hơn nữa nam tử hầu gian dật ra thỏa mãn tiếng cười.

Tần Kinh Vũ nuốt nước miếng, xả phiến thảo điệp ở miệng đại ăn, hàm hồ nói: “Uy, người này đó xem ở tây bắc biên cảnh đều ta đã làm gì?”

“Ta sao, ” Lôi Mục Ca một bên động tác, một bên đáp, “Thao luyện luận võ, sửa lộ hình cầu, khẩn điền chủng... Đi sớm về tối, mỗi ngày lặp lại.”

“Còn muốn chủng?”

“Đúng vậy, bằng không chúng ta ăn cái gì?” Lôi Mục Ca cười khê, “Thời kì giáp hạt thời điểm, chúng ta còn thường xuyên lên núi săn hoan tử, kia vật còn sống giảo hoạt rất, bất quá nướng ăn hương vị tốt lắm, so với sa hồ thịt nhiều, sa mạc bên cạnh còn có một loại thỏ hoang, lỗ tai ngắn ngủn, chạy trốn cực nhanh, nhân nhất truy, nó liền khoan thành động lý đi.”

Tần Kinh Vũ nghe được vẻ mặt hướng tới: “Đại mạc cô yên thẳng, sông dài lạc đồng Yên. Đáng tiếc, ta cho tới bây giờ không đi qua sa mạc...”

“Vẫn là không đi hảo, vạn nhất gặp được đại bão cát, lập tức có thể đem một đội nhân mã toàn bộ cấp vùi vào đi!” Lôi Mục Ca lau một phen trên mặt bọt nước, cười vang nói, “Thật thoải mái, người muốn hay không cũng xuống dưới tẩy nhất tẩy?”

“Không cần, thủy rất lạnh, ta rửa cái mặt là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ vừa nói vừa đi đi đàm biên, ở mặt ngoài cúc thủy tẩy mặt, thực tế cũng là giấu giếm sắc tâm, gần gũi quan khán mỹ nam tắm rửa.

Toàn thân cao thấp, không một chỗ không suất, như vậy hảo tướng mạo hảo dáng người, nếu là bắt đến hiện đại đi, làm cái điện ảnh ngôi sao dư dả!

Thiếu niên tướng quân, văn võ song toàn, thật thật là tiền đồ vô lượng, ai ai, đại hoàng tử, là cái người có phúc...

“Miệng trương lớn như vậy, người có phải hay không đói bụng?”

Tần Kinh Vũ bị này đột nhiên ra tiếng hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại, đã thấy hắn không biết khi nào thì đã là ngồi xổm trước mặt, bàn tay to thiếp thượng của nàng thái dương, lòng bàn tay hơi hơi thô ráp, đó là bởi vì nắm trì đao kiếm ma đi ra cái kén, có một tia ngứa, lại ầm ập.

Tuổi trẻ nam tử kiên cố cường tráng trong ngực gần trong gang tấc, bọt nước lóe sáng, nhiệt lực bắn ra bốn phía, dù là nàng thân kinh hai thể, tự xưng là kiến thức rộng rãi phong lưu phóng khoáng, lúc này cũng không cấm bị này thuần dương khí cả kinh huyết khí dâng lên, hai gò má nóng bỏng, bên tai nóng rát thiêu lên.

Tần gia tam thiếu, ăn chơi trác táng, kỳ thật tu luyện còn bất đáo gia.

“Ta nào có! Chính là... Đang suy nghĩ chuyện gì tình.” Tần Kinh Vũ hít sâu một hơi, chạy nhanh thôi hấn, “Mau tẩy mau tẩy, thiên muốn đen, này lạc nguyệt sơn dã thú rất hung mãnh, ta cũng không tưởng ở trong rừng lạc đường đêm tức!”

“Đừng nhúc nhích, mặt của người cũng chưa rửa.”

Hắn ánh mắt khê nhúc nhích, ngón tay phát quá của nàng giữa trán, ầm ập hơi thở thổi tới trên mặt, tô ngứa khó nhịn: “Có ta ở đây, người thì sợ gì, dã thú đến đây, làm cho nó ăn trước ta tốt lắm.”

Này tư thái, giống như có một chút quá dư ái muội phiền tình.

Tần Kinh Vũ Tâm đầu run lên, mình biết rõ là một câu vui đùa nói, vẫn là thật to cảm động một phen.

“Tính ngươi còn có điểm lương tâm, ta sẽ ở phụ hoàng trước mặt giúp ngươi nói tốt, cho ngươi như nguyện lấy thường !”

Lôi Mục Ca nghe vậy cười khê, ánh mắt lại ở cửa nàng cổ chỗ dừng hình ảnh bất động: “Cái gì như nguyện lấy thường?”

Tần Kinh Vũ lui ra phía sau từng bước, nhú mày: “Ngươi biết rõ còn cố hỏi.”

Lôi Mục Ca buông tay làm vô tội trạng: “Ngươi không nói, ta làm sao mà biết...”

Tần Kinh Vũ không để ý đến hắn, lập tức đi đến bên kia, quỳ xuống thân đi để sát vào thủy diện, thủy diện ba quang lân lân, chiếu ra nàng dẫn nghĩ đến ngạo tuyệt mỹ dung mạo, tóc vi loạn, kia ngạch biên xác thực có một chút nước bùn, theo thái dương vẫn chảy tới nhĩ hạ, dưới vạt áo cổ áo lược có buông lỏng, hoàn hảo, chỉ lộ đến xương quai xanh chỗ liền im bật mà chỉ...

Nhớ tới hắn mới vừa rồi ánh mắt đình trệ địa phương, thật là đặc ý, vài năm không thấy, người này bệnh đa nghi tràn ra sao, thế nhưng tưởng ở chính mình trên người tra tìm chỗ hỏng, bắt quả này mẫu phi cấp làm giả hầu kết, dùng là đặc thù tài chất, hơn nữa bí chế được thủy, rất sống động, trông rất sống động, đừng nói là xem, cho dù là sờ, thậm chí đi bài, đều là hào không ụy kỵ!

Yên lòng, toại chậm rãi mượn sức vạt áo, cũng lấy thủy vì kính, chậm rãi sửa sang lại trang dung.

Làm xong hết thấy đứng dậy, nhưng thấy bên kia Lôi Mục Ca đã muốn lau khô thân thể, lên bờ mặc quần áo, mâu để hình như có một tia u sầu cùng với... Thất vọng, chợt lóe mà qua.

Tần Kinh Vũ xem ở trong mắt, âm thầm buồn cười, ha ha, muốn tìm của nàng sơ hở? Không có cửa đâu!

“Cái kia, chúng ta đi thôi?” Tần Kinh Vũ nói xong, xoay người đi hướng thuyền ở rừng cây bên cạnh tuần mã.

Màn trời cúi hạ, bắt đầu khởi phong , nơi đây phản thành hồi cung, ra roi thúc ngựa đều tu một cái canh giờ. Xuất môn khi cấp mẫu phi nói dối nói là đi ngoài cung chợ lưu lưu, chính mình thật lâu không quay lại, không biết Yến nhi trở về hay không có thể đem này đối cấp viên yên tâm không nghi ngờ.

“Để cho —— ”

Bả vai bị mềm nhẹ lực đạo nhất ban, tiếp theo thuận, xanh thẫm áo choàng tráo thượng hai vai, đồn thấy ẩm áp.

Không thể tưởng được, hắn là như thế thô trung có tế...

“Cám ơn.”

Lôi Mục Ca nghe được của nàng nói lời cảm tạ thanh, súc nhanh mi tiêm: “Làm sao như vậy khách khí? Trước kia ngươi cũng không là như thế này...”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Ngươi chưa từng nghe qua sĩ đưng ba ngày, làm nhìn với cặp mắt khác xưa?”

Hắn không nói nữa, chính là bàn tay to lại đây, nắm ở cửa nàng kiên, Tần Kinh Vũ khó hiểu nghiêng đầu, đã thấy kia lưỡng đạo mày kiếm súc càng nhanh .

“Ta nói sai rồi sao?”

“Không có gì.” Lôi Mục Ca lắc đầu, than nhẹ một tiếng, “Bốn năm, xem ra ta bỏ lỡ rất nhiều...” Dứt lời, tiếng một chút, lại thấp nam một câu, “Hoàn hảo, trở về còn không tính trễ...”

Tần Kinh Vũ nghe được như lọt vào trong sương mù, cái hiểu cái không: “Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?”

Cổ tay căng thẳng, bị hắn hoàn toàn cầm, cười khê: “Sau này ta sẽ hảo hảo quản dạy ngươi, công khóa tập võ nghe hướng, mọi thứ cũng không hạ xuống!”

“Lôi Mục Ca, ngươi bớt lo chuyện người!” Tần Kinh Vũ ý đồ bỏ ra, lại bị hắn trảo càng nhanh.

“Ta muốn quản.” Lôi Mục Ca chuyện vừa chuyện, bỗng nhiên tăng thêm ngữ khí, nghiêm mặt nói, “Của người thiên phú tiềm lực, kỳ thật so với khác vài vị điện hạ đều hảo, người vì sao luôn không làm việc đáng hoàng, người chẳng lẽ không tưởng trở nên nổi bật, vinh danh cao vị...”

“Cao nhóm?” Tần Kinh Vũ buồn cười nói, “Ta đã muốn là chuẩn thân vương rồi, phân phong quyền sở hữu chỉ kém chút thời gian, người còn muốn ta như thế nào?”

Thoáng nhìn hần dần dần ngưng trọng sắc mặt, nhất thời hoàn toàn tĩnh ngộ, cười nhẹ nói: “Chẳng lẽ, người hy vọng ta làm... Hoàng đế?”

Nhưng là, theo nàng biết, của hần phụ thân lôi đại tướng quân nhưng là đại hoàng tử tần trạm đình người ủng hộ.

Lôi Mục Ca hướng nàng cúi đầu xuống, khuôn mặt sáng ngời, đồng tử rạng rỡ sinh huy: “Thân là nam nhi, làm ngực mang hào hùng, chăm lo việc nước, làm kia nhân thượng chi nhân...”

Không thể không thừa nhận, hần như vậy một phen động viên, kiên định bá đạo, thực tại ủng hộ sĩ khí, bất quá, nàng ở mê hoặc trung cũng không có quên nhớ chính mình thân phận, thử hỏi, nữ tử như thế nào vì đế? !

“Không cần phải nói , ta hiện tại rất tốt , vô ưu vô lự, ngày quá vui vẻ lại tự tại...”

“Tam điện hạ!”

Lôi Mục Ca sốt ruột một tiếng gầm nhẹ, Tần Kinh Vũ lười cùng hần nhiều lời, chỉ quả nhanh trên vai áo choàng: “Ta rất lạnh a, người rốt cuộc muốn hay không đưa ta hồi cung đi?”

“Tự nhiên muốn đưa .”

Lôi Mục Ca khẩu khí nhuyển xuống dưới, thở dài một tiếng, đem nàng phù lên ngựa lưng, chậm rãi hướng lai lịch mà đi

Tần Kinh Vũ im lặng ngồi, cảm giác được hần thân hình cứng ngắc, âm thầm buồn cười, chính mình chính là cái phù không dậy nổi A Đẩu, ai có thể nài nàng gì?

Bóng đêm dần dần dày, đầy sao làm đẹp màn trời, nguyên dã lý một mảnh yên tĩnh.

Có hơi hơi phong, nhẹ phẩy hai gò má, ôn nhu như vậy.

“Cái kia Yến nhi, năm đó không phải bị sai đi sao, như thế nào lại đã trở lại?”

Tần Kinh Vũ chính tham xem ven đường cảnh đêm, không ngại hần đột nhiên đặt câu hỏi, sợ run một chút, thế này mới đáp: “Ta đồng ý hần trở về .”

Nghĩ nghĩ, lại bổ thượng một câu: “Hần chính là xin phép về nhà vợ về chịu tang, một cái tháng sau sẽ trở lại , ta luôn luôn tại khảo nghiệm hần, tiểu tử này chính là tâm nhân hơn chút, khác cũng không có gì.”

Lôi Mục Ca miết nàng liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Người thực duy hộ hần.”

“Nga?” Tần Kinh Vũ cười nói, “Ta luôn luôn chọn đúng người.”

“Hần chính là cái thái giám —— ”

“Thái giám, cũng là nhân.”

Lôi Mục Ca lại nhíu mi, nhưng cũng không nói cái gì nữa, ôm sát của nàng thắt lưng, giục ngựa đi trước.

Một đường đều không nói lời nào, chợt nghe tiếng gió gào thét, hỗn loạn một chút hạt mưa, tà tà hạ xuống.

Vũ càng rơi xuống càng lớn, Lôi Mục Ca đem áo choàng bứt lên đến cái trụ đầu nàng, đồng thời nhanh hơn đi vội tốc độ, rốt cục đuổi ở giờ tỵ tiền trở về cửa cung.

Trong bóng đêm, có nhân dẫn theo đồng đảng, chống đỡ đem đại ô đứng ở nội môn, Tần Kinh Vũ xa xa trông thấy, chỉ cảm thấy kia thân ảnh so với ngày xưa ục ịch một chút, không khỏi vì giật mình, thế nhưng... Không phải Yến nhi!

“Điện hạ, người rốt cục đã trở lại!” Người nọ ảnh vui rạo rực lại đây, đem ô xanh tại nàng đỉnh đầu, cũng là như nhĩ, “Mục phi nương nương chính chờ sốt ruột đâu, vẫn không chịu ngủ lại.”

Đãi ngoài cung nghiêm quá thất lưỡng bài, cùng Lôi Mục Ca vội vàng nói lời từ biệt, Tần Kinh Vũ kéo như nhĩ liền đi nhanh bước đi.

“Ta mẫu phi còn chưa ngủ?”

“Đúng vậy, tứ điện hạ đi rồi, nương nương luôn luôn tại tẩm cung chờ điện hạ.”

Phía sau đi theo một đội thay quân cung vệ, Tần Kinh Vũ cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu, bước đi như bay, trong lòng đã có một tia thần nhiên lo sợ không yên, giống nhau có cái gì không thể biết trước chuyện kiện chính bức đến bên người. Thẳng đến đi đến Minh Hoa ngoài cung, nhìn đến trong điện sáng ngời đèn đuốc, mới định ra thần đến.

“Mẫu phi, ta đã trở về.”

Trong điện một tiếng hoan hô, hổ phách bước nhanh chạy đi tới đón tiếp, cười nói: “Điện hạ nếu là lại không trở lại, nương nương cần phải tức giận!”

Tần Kinh Vũ hoảng sợ, lại thấy Mục Vân Phong chính dựa vào tọa nhuyễn tháp thượng, bình yên mỉm cười nhìn chính mình.

“Nhưng là Mục Ca đưa người trở về?”

“Đúng là.”

Mục vân nghe phong thanh ngôn, hướng tả hữu phụng dưỡng người vậy tay nói: “Các người còn thất thần làm cái gì, còn không đi cấp điện hạ chuẩn bị nước ấm tắm rửa, mặt khác, cấp điện hạ lưu ăn khuya lạnh, đi ôn hạ lại đoạn lại đây.”

“Là, nương nương.”

Trong điện cung nữ nội thị đều bị chi đi, Tần Kinh Vũ vừa ngồi trên tháp đi, chợt nghe Mục Vân Phong vui mừng nói: “Chiêu ngọc trở về nói người cùng Mục Ca cùng một chỗ, ta còn có ti không tin, không nghĩ tới đúng là thật sự.”

Chiêu ngọc đã tới Minh Hoa cung?

Trong lòng dâng lên một tia quái dị cảm giác, tín khẩu nói: “Đúng vậy, hần hôm nay ở diễn võ trường thượng ra tấn nổi bật, bị phụ hoàng ngự ban thưởng đại hạ thứ nhất dũng sĩ phong hào.”

Mục Vân Phong hơi hơi vuốt cằm: “Mục Ca lần này gấp trở về tham gia đại tái, nói vậy cũng là người phụ hoàng ý tứ, đối đứa nhỏ này, hần luôn luôn là thực thưởng thức.”

Tần Kinh Vũ miếu máo nói: “Chuẩn con rể, hần có thể không thưởng thức?”

Mục Vân Phong liếc nhìn nàng một cái, cười nói: “Lời này, ta như thế nào thấy ề ầm đâu, là ta nghe lầm sao?”

“Làm sao có thể, đương nhiên là cái phi nghe lầm.”

Tần Kinh Vũ từng hạ kiên, đối với vị này chấp nhất mẫu phi rất là không nói gì, nhiều như vậy qua tuổi đi, nàng thủy chung không buông tha cho cùng Lôi phủ đám hỏi ý niệm trong đầu, mà chính mình, hiện tại cuộc sống chính như cá gặp nước, nước ấm hướng lên trời, thật sự không có khiêu góc tường tất yếu.

“Thiên không còn sớm, mẫu phi sớm đi nghỉ tạm đi, có cái gì nói chúng ta ngày mai nói sau.”

“Người nha, thật sự là cái hết hy vọng mắt đứa nhỏ.” Mục Vân Phong Thần tình buồn bực, chính là thở dài.

Hai người lại tùy tiện nói chuyện phiếm vài câu, ngồi lược lược một khắc chung bộ dáng, Tần Kinh Vũ liền đứng dậy cáo lui, phản hồi chính mình tẩm cung.

Nhữ nhi hậu ở cửa, hổ phách đang ở nội thất phóng liêm trải giường chiếu, trong phòng tắm nước ấm đã muốn phóng hảo, án mấy thượng là ấm áp đồ ngọt, Tần Kinh Vũ tả khán hữu khán, vẫn cảm thấy trong phòng vắng vẻ , tựa hồ thiếu đi cái gì.

“Đúng rồi, Yến nhi đâu?”

Hổ phách nghe tiếng ngẩng đầu, kỳ quái nói: “Yến nhi không phải cùng điện hạ đi ra môn sao?”

“Hắn hẳn là cùng tứ điện hạ cùng nhau trở về a ——” Tần Kinh Vũ nhìn nàng kinh ngạc vẻ mặt, trong lòng một cái lộp bộp, khẽ gọi, “Như thế nào, Yến nhi không trở về?”

Hổ phách cùng nhữ nhi lẫn nhau nhìn sang, trăm miệng một lời nói: “Không có a.”

“Nguy rồi!”

Tần Kinh Vũ vỗ ót, bước nhanh chạy vội tới phía trước cửa sổ, nhìn gian ngoài đầy trời mưa gió, cảm thấy trầm xuống.

Chính mình thật sự không phải gặp lợi quên nghĩa trọng sắc khinh hữu, nhưng là như thế nào vừa thấy đến Lôi Mục Ca, liền đem Yến nhi cấp đã quên đâu?

Này phong cấp vũ đại cảnh tối lửa tắt đèn , hẳn nên sẽ không còn tại kia núi rừng bên trong đi?

64. Quyển 2 - Chương 11: Lôi Đình Phóng Ra

Yến nhi mất tích .

Ngày kế việc học chấm dứt, Tần Kinh Vũ vội vàng phản hồi Minh Hoa cung, xoa mắt nhập nhèm hai mắt, ngồi ở án tiền nghe nhữ nhi hội báo.

“Như thế nào?”

“Hồi điện hạ, ta đi các nơi cửa cung đều hỏi thăm quá, cũng không hồi cung ghi lại, Yến nhi... Một đêm chưa về.”

“Một đêm chưa về...” Tần Kinh Vũ lưỡng đạo đôi mi thanh tú long nhanh, đi học tiền nàng cũng cẩn thận hỏi quá Tần Chiêu ngọc, theo hắn theo như lời, kia đội mưa rào vốn là hộ tống bọn họ hồi cung, trên đường Yến nhi lại nói rút cái gì vậy, phải đi về tìm, từ nay về sau sẽ thấy không phát hiện bóng người.

Tiểu tử này, rốt cuộc chạy đi nơi đâu ? !

“Điện hạ, hiện tại làm sao bây giờ? Muốn hay không phái người đi ra ngoài tìm xem?”

Tần Kinh Vũ nhìn nhìn âm u sắc trời, đáy lòng có hơi hơi tức giận, lắc đầu nói: “Không cần, cũng không tất báo bị, chờ chính hắn trở về.”

Rơi đồ, thiên tài tin tưởng đâu, nói đến dễ, còn không phải bắt mẫn nàng bỏ lại hắn, đi theo Lôi Mục Ca đi rồi.

Không thể lại quán hắn , nếu không thật sự là không dứt !

Nhú mi trầm tư hội, kêu nhữ nhi mang tới giấy bút, loát loát viết trương điều tử, thuận miệng nói cái địa chỉ nói: “Người thường phục ra cung đi, đem này tờ giấy tự tay giao cho vị này Trương tiên sinh.”

Này địa chỉ, là ảnh bộ ở thiên kinh thành bí mật liên lạc điểm.

Trương tiên sinh, đại danh vì trương hứa, chương quần ảnh bộ.

Tờ giấy thượng, chỉ ít ỏi số ngữ: nghe thấy hương lâu, giờ Mùi, không gặp không về.

Không có Yến nhi tại bên người, hết thấy đều phải thân lực thân vì, không thói quen cũng phải thói quen.

Hiện tại, nên tìm cái lý do ra cung đi.

Dùng quá ngộ thiện, chỉ thấy như nhĩ trở về, nói là hết thấy làm thỏa đáng.

Tần Kinh Vũ cũng không nóng nảy, cùng mẫu phi nói hội thoại, chợt nghe có người đến báo, nói là thiếu phủ nữ hồng xướng người tới.

Thái Hậu thọ yến, dựa theo thiên gia lễ chế, hoàng hậu phi tần nhóm đều phải hướng bà bà giáp mặt dâng tự mình tự tay may y mạo hài lữ chờ vật, lấy biểu hiệu tâm.

Mục Vân Phong đều không phải là nhà giàu người ta xuất thân, không thiện này hạng, e sợ cho chính mình làm gì đó không tốt, ở Thái Hậu trong mắt hạ xuống không phải, vì thế tìm đến nữ hồng năng thủ, đồng loạt thương lượng tân kỳ đa dạng.

Tần Kinh Vũ tọa ở một bên xem các nàng xe chỉ luân kim, tinh tinh xảo thêu, thật sự không gì hứng thú, đánh ngáp, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, cười nói: “Ta tiền chút thiên ở một nhà thêu phường thấy cái hoa khai phú quý đồ, kia sai màu mẫu đơn thêu mới kêu tinh xảo xinh đẹp, bảo đảm làm cho người ta trước mắt sáng ngời!”

Mục Vân Phong tò mò hỏi: “Vũ nhi nói mau, là cái gì dạng?”

“Liền là như thế này... Còn như vậy...” Tần Kinh Vũ nói được hi lý hồ đồ, tay chân không được khoa tay múa chân một trận, vỗ đùi nói, “Được, ta cái này ra cung đi, đem kia bản vẽ cấp mua trở về, làm cho mẫu phi hảo hảo so với đối với làm.”

Gặp Mục Vân Phong mặt không dị nghị, trong lòng vui vẻ, lại nói: “Bất quá ta đây là nhân đi công cán kém, cũng không phải là đi chơi đùa giỡn, mẫu phi phải giúp ta tha thứ, đừng làm cho nhân nhớ ta nhất bút, ở phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu trước mặt nói láo đầu.”

Mục Vân Phong cười thôi nàng một phen: “Người đi nhanh về nhanh, này ta tự có chừng mực.”

“Là, mẫu phi cũng đừng quá mệt mỏi.”

Tần Kinh Vũ thấy nàng không chút nào khả nghi, cúi đầu lại cùng nữ hồng sư phó đàm luận hoa sắc kiêu dáng, bất giác nhẹ nhàng cười, thay một thân y phục hàng ngày, mang theo như nhĩ, nghênh ngang hướng cửa cung mà đi.

Giờ Mùi, ra cung mượn cái xe ngựa, thẳng đến mục tiêu, hẳn là kịp.

Cúi đầu, vừa đi vừa tưởng tâm sự, niệm cấp ngoài cung kia nhất bang ám dạ môn huynh đệ, liền nhin không được trong lòng thỏa mãn, tươi cười doanh mặt ——

Lôi Mục Ca đã có không biết, đây mới là nàng ngư chổ nhạc!

Ý cười chưa đi, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, phịch một tiếng, vùi đầu đi đường Tần Kinh Vũ đụng vào một đạo tường đồng vách sắt!

Ai a, như vậy vô lễ? !

Tần Kinh Vũ xoa bị chà đau cái mũi, chưa nâng mâu, tức là ác nhân trước cáo trạng.

“Có biết hay không cái gì trâm trồ khen ngợi cầu không đỡ lộ? !”

Trên đỉnh truyền đến một tiếng cười khế, làm nàng lòng có sở ngộ, bỗng nhiên ngửa đầu, đón nhận một đôi mình quang chớp động đôi mắt, kia sáng lạn khuôn mặt tươi cười, làm cho này âm trầm sắc trời đều là vì bừng sáng, xuân ý dạt dào, trừ bỏ Lôi Mục Ca, trên đời không người có được.

“Tưởng cái gì đâu, như vậy nhập thần?”

“Nhớ người...” Tần Kinh Vũ tha dài quá ngữ điệu, thấy hấn mặt mày cong lên, thế này mới phun ra, “Mới là lạ!”

Lôi Mục Ca cũng không tức giận, chính là cười: “Khẩu thị tâm phi.”

Tần kinh liếc nhìn hần một cái, nói tiếp: “Tự mình đa tình.” Này xem như tiếp đón đánh quá, nghĩ nghĩ, lại nói, “Người tiến cung làm cái gì? Tìm đại hoàng tử? Bình nhạc cung không phải này phương hướng...”

“Tìm người.” Lôi Mục Ca lại bổ thưởng một câu, “Ta nói rồi, ta về sau hội hảo hảo quản dạy người.”

Tần Kinh Vũ nhìn xem sắc trời, vòng khai hần hướng phía trước đi: “Không trước hẹn trước, thứ không tiếp đãi!”

Không đi hai bước, chợt nghe Lôi Mục Ca ở sau lưng thấp giọng nói: “Người là muốn xuất cung sao? Ta vừa gặp qua bệ hạ, vừa vặn phải đi, một đường được?”

Tần Kinh Vũ cũng không quay đầu lại: “Không tốt, ta đang vội.” Nàng là đi đang vội, theo hoàng cung xuất phát chạy tới nghe thấy hương lâu, lấy này triều đại xe ngựa mặc phổ quá hạng oa đi tốc độ, nếu chậm trễ nữa, xác định vững chắc muộn.

Hơn nữa, nàng đi nghe thấy hương lâu bí mật gặp người, cũng không muốn mang cái siêu cấp lớn cái đuôi!

Lôi Mục Ca khí định thần nhàn, chỉ khinh thường một câu: “Người chẳng lẽ không muốn biết, hôm qua thú đàn đi ra ngoài cùng thần bí sáo nhỏ, rốt cuộc có cái gì huyền cơ sao?”

Tần Kinh Vũ chậm rãi dừng lại cước bộ, chẳng lẽ hần lại có cái gì tân phát hiện, tra ra manh mối đến đây?

Lôi Mục Ca đi nhanh lại đây, lập tức hướng cửa cung phương hướng đi đến: “Muốn biết trong lời nói, liền đi theo ta.”

Tần Kinh Vũ cắn môi suy nghĩ hạ, hướng nhữ nhi thấp vang một tiếng, bước nhanh đuổi kịp.

Dù sao nghe thấy hương lâu bên kia hội không gặp không về, này Lôi Mục Ca, nàng đổ muốn nhìn, hần trong hồ lô rốt cuộc muốn làm cái gì!

Đi ra khỏi cửa cung, nhữ nhi đi muốn lượng xe ngựa, chính mình thực tự giác cùng xa phu ngồi vào cùng nhau, trong xe liền hai người mặt đối mặt ngồi.

“Này là muốn đi đâu?”

“Đến sẽ biết.”

Thừa nước đục thả câu đầu, đáng tiếc nàng thiên không để mình bị đẩy vòng vòng.

Tần Kinh Vũ lười lại để ý đến hần, tựa vào xe trên vách đá nhắm mắt chợp mắt, vốn chính là làm làm bộ dáng, bắt đặc dĩ tối hôm qua ngủ không tốt, hôm nay tinh thần khiếm giai, lại không mất ngủ trưa, theo xe ngựa xóc nảy bánh xe cuộn cuộn, sâu gây mê dần dần đánh úp lại, nhưng lại thực mơ mơ màng màng đã ngủ.

Thật thoải mái a...

“Tĩnh tĩnh, tam điện hạ, chúng ta đến.”

Bả vai bị nhân nhẹ nhàng lay động, Tần Kinh Vũ sương mù trộn mắt, đã thấy nguyên bản tọa đối diện Lôi Mục Ca không biết khi nào đã muốn ngồi vào bên người, chính hướng tới chính mình ngưng thần nhìn kỹ, mà đầu nàng, còn gối lên của hần khoan trên vai.

Hần ở nhìn cái gì?

Trong lòng vi kinh, vội vàng thân cái lười thất lưng thuận thế đứng lên, đi liêu màn xe: “Đây là cái gì địa phương?”

Lôi Mục Ca dẫn đầu nhảy xuống xe đi, sau đó đứng ở xe hạ phù nàng: “Là lão sư gia.”

Lão sư, hàn dịch?

Tần Kinh Vũ nhìn trước mặt tầm thường tiểu viện, bụi tường ngói xanh, tảng đá bậc thang, liền thành lý trung đẳng người ta cũng không như, đang ở giặt mình lắng, Lôi Mục Ca đã muốn dẫn đầu tiến lên, thùng thùng vang viện môn.

“Đến đây!”

Nước sơn sắc loang lổ viện môn kéo một tiếng mở ra, lâm tĩnh nhô đầu ra, nhìn ngoài cửa hai người, nao nao: “Tam điện hạ, Lôi công tử, như thế nào là các người...”

Lôi Mục Ca hàm cười hỏi: “Chúng ta đến bái phỏng lão sư, hấn ở nhà sao?”

“Ồ, các người tới khéo, lại trễ một hồi tiên sinh liền ngủ.” Lâm tĩnh hướng Tần Kinh Vũ được rồi lễ, nghiêng người làm cho bọn họ tiến vào.

Tần Kinh Vũ khóa vào cửa hạm, theo bọn họ hướng lý đi, vừa đi vừa hỏi lâm tĩnh: “Đúng rồi, người nghỉ ngơi ở đâu?”

“Liền ở nơi này a.” Lâm tĩnh nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói, “Ta ngưỡng mộ tiên sinh mới học, cầu thật nhiều năm, tiên sinh mới miễn cưỡng đáp ứng ta làm ký danh đệ tử, bên người hầu hạ.

“Như vậy nơi tiêu thụ tốt a?”

“Đúng vậy, cho nên ta xem điện hạ đi học không chuyên tâm, trong lòng liền sốt ruột. Phải biết rằng, tiên sinh chú trọng tư chất thiên phú, môn hạ đệ tử ít ỏi không có mấy, khắp thiên hạ, cũng không hội vượt qua mười vị, thật sự là thiên kim nan mua nhất tịch a!”

“Mười vị?” Tần Kinh Vũ bài bắt tay vào làm lữ thừa, “Chúng ta hiện tại liền bốn, Lôi Mục Ca một cái, còn có chút ai?”

Lôi Mục Ca tiếp lời nói: “Còn có đệ hạ.”

Đúng rồi, còn có nàng lão cha, về phần còn lại vài vị, Tần Kinh Vũ nhìn phía lâm tĩnh, người sau cũng là lắc đầu: “Ta chỉ là biết còn có vài vị, bất quá bọn họ tính danh, tiên sinh cũng không đề cập.”

Khi nói chuyện, tam người tới nhất phiến hồ khép sơn son trước cửa.

“Tiên sinh, tam điện hạ cùng Lôi công tử đến đây.”

“Ân, vào đi.”

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy hàn dịch một thân tố y ngồi ở án tiền, chính nắm quyển sách cuốn ở đọc, án mấy thượng nhất trần ngọn đèn ánh sáng nhạt chớp động, kia hé ra ngày thường đông cứng bản khắc gương mặt, ở đèn đuốc chiếu rọi hạ có vẻ nhu hòa không ít, nhưng lại mang theo vài phần hiền lành.

“Đệ tử gặp qua lão sư.”

Lôi Mục Ca tiến lên từng bước, cung kính quỳ gối, Tần Kinh Vũ thấy hấn như thế đứng đắn, bách cho bất đắc dĩ, cũng chỉ hảo đi theo rầm rì nghe theo.

Hàn dịch ha ha cười nói: “Mục Ca cũng là thôi, tam điện hạ đi này đại lễ, lão phu như thế nào nhận được khởi?” Nói xong, bước xuống nhuyển tháp, thân thủ đến phò.

“Đệ tử cấp lão sư hành lễ là hấn là .” Tần Kinh Vũ ngưng ngừng nói, thoáng nhìn Lôi Mục Ca bên môi một chút khác thường ý cười, trong lòng vừa động.

Những năm gần đây, tuy rằng chính mình có điều thu liễm, lớp học thượng chính là không chút để ý, buồn ngủ rất cuộc, cũng không sẽ cùng hàn dịch đại làm trái lại, khắp nơi khó xử, bất quá xét thấy chính mình phía trước bất lương ghi lại, thấy trò quan hệ thực tại bình thần.

Lôi Mục Ca liền là vì nhìn ra điểm này, mới chuyên môn mang theo chính mình tới cửa thị tốt đi?

Ai, hấn quan tâm này đó, rốt cuộc có một hay không...

Đi hoàn lễ, Lôi Mục Ca kéo nàng ngồi chồm hồm hạ thủ, đi thẳng vào vấn đề thuyết minh ý đồ đến: “Hôm qua ở lạc nguyệt sơn hạ diễn võ đại tái, trên đường ra một chút sự tình, đệ tử khó hiểu, đặc đến thỉnh giáo lão sư.”

Hàn dịch nhíu mày: “Ta cũng có nghe thấy, nói là ngọn núi chạy chút mãnh thú đi ra đả thương người?”

Lôi Mục Ca gật đầu nói: “Hôm qua đến tội mãnh thú, thật to nhỏ, chừng lục trăm đầu, theo trong núi lập hộ giảng, này đại để là toàn bộ lạc nguyệt sơn mãnh thú số lượng.”

Hàn dịch sắc mặt khê biến: “Lục trăm đầu?”

“Đúng vậy, bị một cái điều tình mãnh hổ dẫn dắt, khuynh sào xuất động, nổi điên bình thường tiến công đài cao.”

“Mãnh hổ... Nổi điên...” Hàn dịch thì thảo nhớ kỹ, sắc mặt dữ phát tái nhợt, nhìn chăm chăm ngọn đèn thượng chớp động ánh lửa, không biết suy nghĩ cái gì, thần du thiên ngoại.

“Lão sư cũng biết đây là —— ”

Lôi Mục Ca nói không có hồi hoàn, chỉ thấy hàn dịch sắc mặt rùng mình, thấp giọng nói: “Mãnh thú thường lui tới chỗ, khả phát hiện khả nghi nhân chờ, hoặc là thần bí vật?”

“Có!”

Lôi Mục Ca cùng Tần Kinh Vũ nhìn nhau, vừa mừng vừa sợ, tiến lên sờ tay vào ngực, đem kia chỉ sáo nhỏ đào đi ra, đổ lên hàn dịch trước mặt: “Lão sư thỉnh xem, chúng ta ở trong rừng phát hiện này, mặt khác, còn có một khối nam thi, tướng mạo kiểm tra triệu chứng bệnh tật cũng không đặc biệt, ngực bạo khai huyết hoa, ta cùng với nhất thuyền đều cho rằng là bị tuyệt đỉnh cao thủ kiếm khí giết chết.”

Hàn dịch chỉ hướng kia sáo nhỏ phiêu liếc mắt một cái, đó là đồ hấp một hơi: “Đúng là... Bọn họ?”

Lôi Mục Ca không rõ cho nên, truy vấn nói: “Bọn họ là ai?”

Hàn dịch không có trả lời, cũng là đem ánh mắt đầu hướng Tần Kinh Vũ, chậm rãi nói: “Ta từng cho các người giảng quá ngũ quốc nhị đảo, còn nhớ rõ sao?”

Thấy hần sắc mặt ngưng trọng, Tần Kinh Vũ cũng không dám lỗ mãng, thành thành thật thật đáp: “Nhớ rõ. Ngũ quốc, phân biệt là đại hạ, đông dương, tây liệt, Nam Việt, Bắc Lương; nhị đảo, còn lại là rất hoang đảo cùng mật vân đảo.”

Cái đó và lần này đàn thú vây công sự kiện có cái gì quan hệ? Chẳng lẽ...

“Này, tên là ngự thú địch, đúng là rất hoang đảo đặc hữu vật. Có thể lấy này chỉ huy khổng chế mấy trăm chỉ mãnh thú, này chết đi nam tử, ở trên đảo hẳn là cấp bậc không thấp, ít nhất là cái thú sư, dưới có thú giả, này thượng còn lại là... Thần thú.”

“Lấy địch ngự thú?”

Hàn dịch thấy được hai người kinh hãi ánh mắt, giận dữ nói: “Rất hoang đảo lập có tổ huấn, mấy trăm năm qua cũng không rời đảo, người này thế nhưng phiêu dương quá hải, không xa vạn dặm đi vào thiên kinh ngự thú đả thương người, thật sự là không thể tưởng tượng...”

Lôi Mục Ca biết hẳn từng ở mật vân trên đảo cuộc sống quá hai năm, mật vân rất hoang lại là hổ vì thông minh, đối với này rất hoang đảo cơ mật tất nhiên biết được không ít, liền hỏi: “Người này bị cường đại kiếm khí giết chết, có thể hay không là một mình rời đảo, bị trên đảo cao thủ một đường đuổi giết?”

Hàn dịch lắc đầu: “Rất hoang đảo dị thú trải rộng, đảo nhân toàn dựa vào tổ truyền bí chế sáo nhỏ ngự thú, duy trì cuộc sống, này võ công thường thường, không đáng giá nhắc tới. Này giết người giả, chính là có khác một thân.”

Lôi Mục Ca khinh đánh một chút án mảy, dài thanh thở dài: “Ai, này giết người giả, võ công cái thế, không tiếng động vô hình trung thủ nhân tính mệnh, qua đi tắc tung tích toàn vô, nếu là cùng ta đại hạ là địch...”

Hàn dịch cũng là tùy theo than nhẹ: “Đại sau thọ yển buông xuống, thiên kinh thành tới đây cường địch, kì thực mỗi họa vô cùng.”

“Kỳ thật —— ”

Tần Kinh Vũ luôn luôn tại bên cạnh đứng thẳng nhĩ nghe, yên lặng tiêu hóa, lúc này nghe được lời ấy, miệng trương trương, rốt cục buông tha cho ngụy trang, chỉ tiết bấm báo: “Kỳ thật, ta đại khái biết người nọ trốn phương vị.”

Hai người tề loát loát hướng nàng vọng lại đây, không dám tin: “Người?”

Tần Kinh Vũ gật đầu, nghiêm mặt nói: “Ta nghe được lạc nguyệt sơn chính Đông Phương hướng có kiếm minh thanh ——” khuỷu tay khinh chàng hạ thân biên Lôi Mục Ca, “Người không phải nói, đó là thần miếu sao? Người nọ tất nhiên tránh ở thần miếu lý!”

“Kiếm... Minh...” Hàn dịch cúi đầu lặp lại.

Lôi Mục Ca còn lại là nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt nghi hoặc: “Người chừng nào thì nghe được, ta như thế nào không có nghe đi ra?”

“Ách, cái kia, người đang chuyên tâm sát dã thú, không có cách nào khác phân tâm, tự nhiên nghe không hiểu.” Tần Kinh Vũ đánh cái ha ha, quay đầu gặp hàn dịch môi run run, sắc mặt quái dị, không khỏi an ủi nói, “Đừng lo lắng, có lẽ là thủ hộ thần miếu tăng lữ cái gì, không nhất định là địch nhân...”

Hàn dịch lắc đầu: “Tam điện hạ có điều không biết, thần miếu tự kiến thành ngày khởi, phạm vi mười dặm không có một ngọn cỏ, vết chân toàn vô, không có nửa điểm sinh mệnh dấu hiệu, duy nhất vật còn sống, cũng là —— ”

“Là cái gì?”

Nhưng thấy hắc đấy mắt sáng rọi đoàn tụ, đầy mặt vui sướng sùng kính, chậm rãi nói: “Hộ quốc thần kiếm

65. Quyển 2 - Chương 12: Sơn Bằng Địa Liệt

“Kia hộ quốc thần kiếm... Là sống?”

Lúc trước nghe Lôi Mục Ca phân tích thiên hạ thế cục thời điểm, liền như vậy một câu giới thiệu, nàng một lần nghĩ đến thì phải là cái trang sức vật, áp cần không để ở trong lòng .

Hàn dịch vuốt cằm nói: “Này hộ quốc thần kiếm danh viết Lang Gia, chính là thượng cổ thần vật, từ một thể hệ chú kiếm đại sư sí công thủ sông băng huyền thiết, dung nhập tự thân nhiệt huyết, khuynh tấn cả đời rèn mà thành. Kiếm này trăm ngàn năm qua hấp thụ thiên địa chi tinh hoa, có tự hành nhận chủ linh tính cùng trăm yêu trừ ma dị năng, ba trăm năm trước bị đại Hạ vương hướng Thủy hoàng đế Tần Phi vô tình quật ra, lại thấy ánh mặt trời, từ nay về sau nhiều thể hệ cung phụng cho lạc nguyệt sơn thần miếu chính điện, tư thủ hộ thiên tử cùng giang sơn xã tắc chi chức...”

Lôi Mục Ca nghe được vô hạn hướng về, thở dài: “Ta từng nghe phụ thân giản lược nói qua, thực không thể tưởng được, thế gian lại có như thế thần kỳ vật! Không biết khi nào mới có cơ hội nhìn thấy...”

Hàn dịch lắc đầu nói: “Vật ấy liền ngay cả ta đều là vô duyên vừa thấy.”

Lôi Mục Ca đã sững sờ hạ, hỏi: “Vì sao?”

Hàn dịch đáp: “Thần miếu trong ngoài cơ quan thật mạnh, không nhiều lắm gặp đoạn, toàn từ thần kiếm tự thân linh lực khống chế, ngoại nhân căn bản không thể tới gần, mỗi có dục lập tân quân là lúc, tắc từ đương triều thiên tử dẫn dắt thái tử chọn người tắm rửa trai giới, vào miếu lễ bái, trong đó chỉ có chân mệnh thiên tử, lại vừa gần đây dụng vào, rút kiếm ra khỏi vỏ.”

Tần Kinh Vũ càng nghe càng cảm thấy tà môn, phiên cái xem thường, giọt cô nói: “Nói đến nói đi, chính là cái giai cấp thống trị gạt người xiếc...”

Bất quá, kia giữa không trung truyền ra nhuệ khí minh tiếng vang cũng không giống như làm bộ...

Lôi Mục Ca thở ra : “Nói như thế đến, kiếm kia minh, đúng là thần kiếm phát ra? !”

Hàn dịch gật đầu nói: “Vô cùng có khả năng. Trăm yêu trừ ma vì Lang Gia thần kiếm bản tính, một khi có tà vật tới gần, kiếm khí tận trời, lập thủ tánh mạng!”

Lôi Mục Ca hơi hơi nhú mày: “Tà vật?”

“Không sai.” Hàn dịch nhìn Tần Kinh Vũ tùy ý thường thức sáo nhỏ, ánh mắt ủ dột, “Này ngự thú địch cũng xưng là âm linh địch, là thú trên đảo tử anh bộ lông hài cốt, phụ lấy một loại cứng rắn nhựa cây bí chế mà thành...”

“Tử anh? !”

Tần Kinh Vũ sắc mặt trắng nhợt, vội vàng bỏ mặc, sáo nhỏ giọt quay tròn cổn đến tường biên đi.

Cáo biệt hàn dịch, hai cái đi ra khỏi viện môn, Tần Kinh Vũ trong lòng có sự, đặng đặng lên xe ngựa, thừa dịp Lôi Mục Ca còn tại cùng lâm tĩnh nói chuyện, thấp giọng thúc giục: “Đi mau đi mau, một khắc chung trong vòng tiền đến nghe thấy hương lâu, ta cho người gấp ba xe tư!”

Xa phu mừng rỡ, kén khởi roi mạnh đánh ở trên lưng ngựa, con ngựa tê kêu một tiếng, chạy vội mà đi.

“Uy , để cho —— ”

Lôi Mục Ca nghe thấy sau lưng tiếng vang không đúng, quay đầu thoáng nhìn xe ngựa đã muốn khởi bước, sẽ đuổi theo ra, cánh tay lại bị nhân giữ chặt.

“Lôi công tử xin dừng bước, tĩnh có một chuyện muốn nhờ...”

Ha ha, thật sự không nghĩ tới, thế nhưng đem Lôi Mục Ca đá rớt!

Tần Kinh Vũ tọa không ở trên xe ngựa, thập phần đặc ý, kia xa phu bởi vì của nàng hứa hẹn, lại huy mồ hôi như mưa ra sức đánh xe, cũng nên hẩn vận khí tốt, kia hai cách xa nhau cũng không tính quá xa, thật đúng là ở một khắc chung sau tới mục đích .

Nghe thấy hương lâu mộng vũ hiên lý, ba người ngồi nghiêm chỉnh, vừa thấy nàng tiến vào, đều đứng dậy hành lễ: “Môn...”

Tần Kinh Vũ hợp thời xua tay nói: “Miễn lễ, đều ngồi đi.”

Trừ bỏ nàng mời ảnh bộ quân sự trương đình, đang ngồi còn có Dương Tranh cùng sát bộ quân sự ngô phong, này hai người bọn họ theo lời ngồi xuống, ngô phong cũng là đứng lạng bất động, mặt mang nét hổ thẹn: “Thuộc hạ có phụ môn chủ sở phó.”

“Kia trình mười ba quỷ kế đa đoan, hôm qua diễn võ đại tái hẩn cải trang cho rằng, xen lẫn trong phần đông binh lính giữa tiền tràng, chúng ta cùng ảnh bộ mất rất lớn kinh mới nhận rõ đối tượng, vừa tìm được cơ hội muốn xuống tay, ai ngờ đàn thú đột nhiên lao tới, mọi người bị tách ra , vô công mà phản...”

Tần Kinh Vũ xen lời hẩn: “Có thể có thương vong?”

Ngô phong đáp: “Có vài tên huynh đệ cánh tay quả thải, bị vết thương nhẹ.”

“Ân, rất chiếu cố bị thương huynh đệ, việc này tạm thời phóng nhất phóng. Đúng rồi ——” Tần Kinh Vũ nhìn về phía mấy người, chần chờ nói, “Các người có từng gặp qua... Yến nhi?”

Ba người lẫn nhau nhìn sang, đều là lắc đầu: “Không có.”

“Nga.” Tần Kinh Vũ cúi đầu nhấp khẩu nước trà, còn chén cho án, sắc mặt dần dần ngưng trọng, “Hôm nay gọi các người đến, là có mấy chuyện cần ảnh bộ huynh đệ giúp thẩm tra.” Nói xong theo trong tay áo lấy ra hai trương ở tấm cung họa tốt đồ đến.

“Thứ nhất, đồ thượng sáo nhỏ nghe nói xuất từ rất hoang đảo, ta cần tiến thêm một bước xác định nó lai lịch công hiệu.”

“Thứ hai, này nam tử ly kỳ chết ở diễn võ đại tái phụ cận, hẩn gần nhất một tháng ở thiên kinh thành hoạt động tình huống, sở đến chỗ, chứng kiến người, sở làm việc, hay không có đồng bạn, đợi chút.”

“Đệ tam, chặt chẽ chú ý từ sở hữu Đông Hải hợp nhau tiến vào đại hạ cảnh nội nhân.” Nghĩ đến đồng dương cũng là tiếp giáp Đông Hải, lại nói, “Tính cả sở hữu đồng dương nhập cảnh giả.”

Trương đình nhất nhất ghi nhớ, bên này ngô phong ôm quyền nói: “Thuộc hạ đã bắt đầu bộ thự, tháng sau Thái Hậu thọ yến là lúc, kia trình mười ba...”

“Đêm dài lắm mộng, ta không nghĩ kéo dài tới tháng sau ——” Tần Kinh Vũ quả quyết vẫy tay: “Trước tìm xem trình mười ba ở thiên kinh thành nơi đặt chân, nhanh chóng hành động, ngay tại chỗ giải quyết. Mặt khác tìm kiếm tra thần kỳ mục thanh việc muốn bắt nhanh, Ngân Dực trở về ngày cũng mau chóng xác định. Đã ngoài hạng mục công việc, trương đình, người cái này đi an bài đi.”

“Là!” Trương đình hành lễ, vội vàng mà đi.

Tần Kinh Vũ quay đầu đến hướng Dương Tranh: “Người tìm ta có việc?”

Dương Tranh gật đầu, lấy ra một phong thơ đến: “Hương lão gia tử tha Bắc Lương thương lữ đưa tới hai xe thổ đặc sản đã muốn đến, ta tạm thời tồn tại sơn trang, trông cửa chủ khi nào đi qua, hương lão gia tử trả lại cho môn chủ dẫn theo phong thư đến —— ”

“Ha ha, mọi người lại có có lộc ăn !”

Tần Kinh Vũ cười sách phong, nhanh chóng đem tín thượng nội dung xem một lần: “Tháng sau muốn tới thiên kinh?”

Dương Tranh ha ha cười nói: “Tính tính ngày, hương lão gia tử chừng một năm không có tới, ta nghe kia truyền tin thương lữ nói, lúc này là muốn ở thiên kinh thành mở lại một nhà phân phô, tự mình lại đây kiểm tra thực hư.”

“Thái Hậu thọ yến buồng xuống, bốn phương tám hướng người tới thật nhiều, người phải nhắc nhở trương đình, đối vào kinh nhân sĩ nhiều hơn điều tra, cẩn thận đề phòng. Ta muốn quá mấy ngày mới đi sơn trang, này sự việc cấp Ngân Dực bọn họ lưu lại một tiểu phân, còn lại đều phân cho các bộ các huynh đệ.” Tần Kinh Vũ ngẩng đầu nhìn hạ ngoài cửa sổ sắc trời, trầm ngâm nói, “Ngô phong, người hôm nay dẫn theo bao nhiêu nhân thủ đến?”

Ngô phong đáp: “Không nhiều lắm, trừ ta ở ngoài, dưới lầu còn có hai gã huynh đệ.”

“Các người như thế nào đến?”

“Chúng ta nghe nói môn chủ triệu kiến trương đình, chạy tới hội báo, là cười ngựa đến.”

“Vừa vặn, các người theo ta đi thang lạc nguyệt sơn...”

Sắc trời lược hiển âm u, xa xa ngọn núi như kiếm đứng vững, mây mù lượn lờ, phụ cận đài cao đã muốn triệt hồi, chỉ chờ một chút đóng cọc đỉnh không dấu vết, còn lại đều bị một hồi mưa to cọ rửa sạch sẽ.

Tần Kinh Vũ dựa vào trí nhớ chỉ huy phương hướng, ven đường yên lặng xem xét, xe ngựa vây quanh diễn võ trường vòng vo nhất vòng lớn, không thu hoạch được gì.

Đáng chết, rốt cuộc chạy đi nơi đâu ...

Ngô phong giục ngựa lại đây, đứng ở cỏ xa tiền: “Môn chủ là muốn tìm cái gì?”

“Tìm...” Tần Kinh Vũ khinh chủ xe bản, giận dữ nói, “Tìm một cái bốn điều.”

Ngô phong nghe được không hiểu ra sao: “Môn chủ dưỡng chim bay đến nơi đây đến đây?”

“Đúng vậy, theo ta cầu kính, trốn đi.”

Tần Kinh Vũ nhìn quanh khắp nơi, chỉ hướng tây sườn thảo điện: “Lại qua bên kia nhìn xem.”

Một đường trên đường, đến thảo điện phụ cận, đã thấy bùn đất xộp, thảo điện nhuận ẩm ướt, không khí lý có chút bùn thảo hỗn cùng một chỗ mùi thơm ngát vị, hai gã sát bộ huynh đệ dẫn đầu nhảy xuống ngựa đi, dùng trường kiếm đẩy ra ở chỗ sâu trong bán nhân cao cổ tranh, nơi nơi xem xét.

Tần Kinh Vũ cũng là đi theo xuống xe, chậm rãi đi hướng tiền một ngày mấy người đặt chân đang xem cuộc chiến vị trí.

“Môn chủ, không phát hiện dị thường.”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, theo thượng nhật lên một vật, lau đi mặt trên nước bùn, cái chuôi này tử mĩ bện lục sắc đại ô, trải qua một ngày một đêm mưa gió tàn sát bừa bãi, đã muốn có chút tổn hại, lúc ấy ăn uống sử dụng siêu thực hợp, cũng không gặp bóng dáng.

Trừ bỏ hẳn, còn có ai sẽ đến làm này đó thiện hậu sự nghi? !

Lại đăng xe, lại đi về phía mặt sau tị họa sở tới cây nhỏ mọc, nhưng thấy thụ ẩm xanh ngắt, cành lá lay động, dây vòng làm thẳng thượng, chỉ nghe tiếng gió, không thấy bóng người.

Ngô phong đám người tìm tra một phen, dựa vào hơn người khinh thân công phu, không bao lâu liền bỏ mười đến chỉ chim chóc, giống khác nhau, hoa sắc đầy đủ hết, hiện vật quý dạng phủng đến Tần Kinh Vũ trước mặt, làm nàng không biết nên khóc hay cười, chính là lắc đầu.

Chính mình mưu tính sâu xa thiết kế, Ngân Dực tâm tâm khổ khổ tạo ra bồi dưỡng giang hồ thứ nhất ám sát thế lực, thế nhưng lưu lạc đến trong rừng bồ liễu làm vui, thật sự là ngư đao sát gà, đại tài tiểu dụng!

Sắc trời vi ám, gió lạnh phơ phất, tuy rằng không rõ lắm hiện tại là giờ nào, bất quá đi ra như vậy lâu, không còn sớm chút trở về, chỉ sợ cản không nổi bồi mẩu phi ăn bữa tối.

Vài cái đi lên xe ngựa, theo cửa kính xe nhìn lại, nhưng thấy phong càng lúc càng lớn, đầm lầy bị thổi làm loát loát rung động, hành diệp phập phồng, kia cảnh tượng đồ sộ giống như là nước biển thủy triều, nhắc lên tầng tầng cuộn sóng.

“Môn chủ, thiên muốn trời mưa.” Ngô phong xem xét phía dưới đỉnh, thở dài, “Gần nhất mưa thật nhiều!”

Tần Kinh Vũ gạt đầu: “Quên đi, không cần sẽ tìm, quỵện điều chung hội về... Chúng ta trở về đi.”

“Là!” Ngô phong đáp ứng một tiếng, lại nói, “Thuộc hạ biết một cái gần lộ, tu vòng sơn mà đi.”

“Người dẫn đường đi.”

Vách núi phía dưới là một cái san bằng đại đạo, ngô phong cưỡi ngựa trên đường ở phía trước, xe ngựa trì thượng, vân tốc tiến lên, khác hai người bảo trì đội hình, giục ngựa áp sau.

Phong càng lúc càng lớn, màn xe không được lắm nhắm phát phối, trên đỉnh ầm ầm có tiếng sấm nổ vang. Tần Kinh Vũ hơi hơi nhíu mi, hướng cổ xa tiền hô: “Không cần chậm trễ, toàn tốc thông qua!”

Đi tới một chỗ khe núi, mặt đường hơi trách, ngô phong giục ngựa nhảy mà qua, xe ngựa tốc độ hơi hoãn, cẩn thận thông hành.

Đột nhiên, trên núi một tiếng nổ vang, đá vụn tuôn rơi, theo thiên mà rơi, tiếng gầm rú liên miên không ngừng, theo nhau mà đến, tiếng vang càng lúc càng lớn.

Ngô phong hô nhỏ một tiếng, quay đầu đến xem, nhưng thấy Tần Kinh Vũ đã muốn thăm dò đi ra, sắc mặt trắng bệch: “Ngài núi đá buông lỏng suy sụp thấp, xe ngựa cùng mã đều không cần, mọi người nhanh đến vách núi hạ, kẻ sát vách đá!”

Mọi người tuân lệnh, đều khí xe ngựa gỗ, Tần Kinh Vũ lôi kéo bên người sợ tới mức hai chân run lên nhữ nhữ, vừa đem hẳn thôi xuống xe đi, chợt nghe ngô phong hoảng sợ kêu to: “Môn chủ cẩn thận!” Thanh âm đã muốn biến điệu, phi bình thường đánh tới.

Tần Kinh Vũ ngẩng đầu vừa thấy, nhưng thấy nhất phương cự thạch tạt như bay hoàng, thẳng hướng chính mình đỉnh đầu mà đến, người bên ngoài thượng ở hai trượng ở ngoài, trở mắt nhìn cự thạch hạ xuống, không kịp thi cứu.

Trên người nhất khinh, bị nhân chặn ngang ngôi chỗ cuối ôm lấy, gần đây lăn một vòng, mát lạnh tiếng nói áp tai truyền vào.

“Điện hạ...”

66. Quyển 2 - Chương 13

Điện hạ...”

Loạn thạch tiếng đánh trung, như vậy thấp gọi, vẫn là rõ ràng lọt vào tai, Tần Kinh Vũ toàn thân bị điện đặc tượng là muốn tấn cái, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, sát na gian thiên toàn địa chuyển, mất đi tri giác.

“Tiểu vũ, tiểu vũ!” Có nhân phách phách bạch bạch chụp của nàng hai má, xuống tay tuyệt không tính khinh.

“Làm gì? !” Nàng giận, là ai như thế lớn mật, không muốn sống nữa là không, quay đầu nhất định làm cho sát bộ đi đánh hấn cái chết khiếp, đáng tiếc mí mắt khốn chết, thật sự không mở ra được, “Là ai, ai ở đánh ta...”

“Là ai? Đây còn dùng hỏi?” Kia thanh âm nghe qua có ti quen thuộc, lại dị thường xa xôi, “Ta nói cho người cái tin tức tốt, ta giúp người tìm được phòng ở , giá tiện nghi, đoạn lại hảo, chủ cho thuê nhà rất hợp khí, không muốn ngủ, mau chút đứng lên, ta cái này mang người nhìn...”

Nga, có trụ địa phương , từ nay về sau cũng không tất xem lão vu bà sắc mặt, lại càng không tất chịu kia lão xử nam dân loạn...

Tĩnh lại, tĩnh lại, xem phòng ở đi! Xem phòng ở đi!

Tần Kinh Vũ một cái giật mình, xoay người dựng lên.

“Ôi ——” sau gáy một trận đau đớn, biên sờ biên là kêu thảm thiết.

“Điện hạ!” Có nhân sốt ruột đỡ lấy nàng, thân thủ phủ hướng cái trán của nàng, hứa là vì khẩn trương, thanh âm không còn nữa thanh minh lãng nhuận, mà là khàn khàn phát run, “Điện hạ, người tỉnh, làm sao không thoải mái?”

Kêu nàng điện hạ...

Hoàn hảo hoàn hảo, nguyên lai chính là giấc mộng Nam Kha, chính mình vẫn đang ở cổ đại, không cần đi nơi nơi tìm phòng ở thuê trụ.

“Ta...” Tần Kinh Vũ ôm trước mắt cánh tay ngồi xuống, động xuống tay chân, nhu nhu ánh mắt, lại nhìn hướng kia vẻ mặt tái nhợt thiếu niên, còn có cặp kia tràn ngập thân thiết cùng áy náy con người đen, một quyền chủy ở hấn trên vai, nhẹ nhàng thở ra , “Bổn diểu, người tử đi nơi nào ? !”

Yến nhi không nhúc nhích, thừa hạ này không nhẹ không nặng một quyền, chính là ôm sát của nàng eo nhỏ, cúi đầu nói: “Đều là ta không tốt, mệ điện hạ bị thương gặp...”

Nàng bị thương?

Nhẹ nhàng sờ về phía sau gáy, coi như có như vậy một chút đau, đại khái bị đá vụn đụng phải, cũng liền một cái cái miệng nhỏ tử mà thôi, thật sự không tính cái gì.

Tần Kinh Vũ chẳng hề để ý khởi động thân đến, thoáng nhìn hấn đau thương tự trách ánh mắt, không khỏi cười nói: “Ta không sao, người không cần một bộ muốn dùng tử tạ tội bộ đáng. Nói sau, ta còn muốn cảm tạ người đứng lúc phúc quá tới cứu ta đâu.” Cửa hấn trên người cũng tốt không đi nơi nào, quần áo bị quất phá, cổ cùng mu bàn tay thượng đều mở miệng máu tử, trầy da vô số, không cần phải nói, này định là vì bảo hộ chính mình chịu thương.

Tư tưởng gian, đưa mắt chung quanh, thấy rõ chung quanh tình thế, không khỏi đổ hấp một ngụm lãnh khí, thế này mới kham kham hiểu được của hấn khác thường cảm xúc sở đến vì sao.

Này lại lấy cư trú chỗ, không phải chính mình trong tưởng tượng ốc xá, chính là một chỗ nham vách tường thâm ao đi vào mà hình thành sơn động, sơn mặt cái bóng, trong động ô thủy trầm tích, bệnh thấp rất nặng. Trong động duy nhất một khối khô ráo điểm địa phương, chính là hai người dưới thân này tứ thước đến khoan nơi, bên chân còn nhiên nhất đám đem tức chưa tức củi đốt, ngọn lửa mỏng manh, bên cạnh đôi nhất từng khô chi.

Hẹp hòi cái động khẩu, lại bị vô số núi đá phong đổ, tiến lên đây, đúng là không chút sứt mẻ.

“Ông trời...” Tần Kinh Vũ ghen hòng nhìn trần trời, trong đầu mấy thành chỗ trống.

Bọn họ bị nhốt ở sơn động bên trong !

Cẩn cẩn môi, cố gắng tìm về một tia lý trí đến: “Người cũng biết ngô phong bọn họ ra sao?”

Yến nhi lắc đầu nói: “Ta ôm điện hạ liều mạng trốn tránh cự thạch, trùng hợp ngã vào này sơn động, sau lại hòn đá rơi xuống không ngừng, thế càng mãnh, không một hồi liền đem cái động khẩu cấp phá hỏng , cũng không biết bọn họ sau lại như thế nào...”

Tần Kinh Vũ nghe được thẳng tắp thở dài, bị chôn ở một đồng trọng du hơn mười tấn loạn thạch dưới, lại không có hiện đại hoá đào móc công cụ, duy nhất hy vọng chính là ngô phong bọn họ dẫn người tới cứu, nhưng là điều kiện tiên quyết là, chính bọn họ trước an toàn không việc gì!

Có thể an toàn thoát hiểm sao?

Nghĩ kia hôn mê phía trước vẫn rõ ràng ở nhĩ tiếng gầm rú, thật sự không dám suy nghĩ sâu xa.

Quay đầu thấy được thượng đồng lửa, không khỏi trong lòng rung mình, theo bản năng thân chân đi đá.

“Điện hạ!” Yến nhi tay mắt lạnh lẽo, một phen ngăn lại, “Đừng, ta trên người đã muốn không nhiều hỏa sở con ...”

Tần Kinh Vũ dậm chân nói: “Thieu đốt hao dưỡng, muốn không được bao lâu, chúng ta sẽ cấp buồn chết ở chỗ này!”

Yến nhi nghe được chút mới mẻ danh từ, không rõ cho nên, chính là thấp giọng nói: “Trong động rất lạnh rất ẩm ướt, không có đồng lửa, đêm nay hội ai đông lạnh .” Thấy nàng không nói, lại nói, “Chờ một chút đi, cũng nhiên không được bao lâu .”

Tần Kinh Vũ buồn bực ngồi trở lại làm , không một hồi liền cảm thấy bụng trống trơn, bụng đói kêu vang.

“Ta hôn mê bao lâu?”

“Mau hai cái canh giờ .”

Hai cái canh giờ...

Nếu không kinh này một kiếp, nàng đã sớm về tới Minh Hoa cung cùng mẫu phi ăn qua bữa tối, thoải mái nằm ở quý phi tháp thượng, vui vẻ tán gẫu nói chuyện phiếm , lại sao lại ở chỗ này nhẫn cơ chịu đói

Hảo đói a...

Nghĩ đến khó chịu, đơn giản nhắm mắt ngủ gật, cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên ngửi được từng trận ngọt mùi truyền đến, hoặc là vẫn đều có, chính là mới vừa rồi tinh thần khẩn trương không có để ý, nay đã có càng ngày càng đậm úc xu thế.

Quay đầu vừa thấy, Yến nhi không biết từ nơi này tìm đến một ngậm phá đào quán đặt tại đồng lửa thượng, quán lý một chút nước trong đã muốn thieu mở, hẳn chính mở ra một cái ổ bao, đem bên trong gì đó bóp nát, hướng đào quán lý phóng, không vài cái, ổ bao liền ủ rũ .

“Di, đây là cái gì?” Tần Kinh Vũ nhìn kia ổ trong bao gì đó nhìn quen mắt, kìm lòng không đậu tọa thẳng thân mình.

Yến nhi nâng mâu, trong suốt trong vắt con ngươi đen lý trần đầy ôn nhu ý cười: “Là điện hạ hôm qua ăn thừa bánh ngọt, còn có chút nước trong, ta đều trang đi lên.”

Bánh ngọt hương khí rất nhanh ở bốn phía phiêu tán, chốc nàng nước miếng chảy ròng, trong lòng vô cùng bội phục, liên tục khen ngợi.

“Yến nhi, thực sự của người, cái gì đều có thể biến ra!”

Liền ngay cả gặp rủi ro, đều rơi vào khí định thần nhàn, chút bất giác quẫn bách.

Yến nhi cười nhẹ, cũng không nói nhiều, chỉ yên lặng thủ ngõa quán, đem quán lý bánh ngọt nấu thành cháo trắng, thế này mới đem ngõa quán dùng nhánh cây đẩy ra, dùng ống tay áo bao lại cẩn thận đoan đến nàng trước mặt, biên thổi biên nói: “Điện hạ, còn có chút nóng, người chậm rãi thổi lên mặt ăn trước.”

Tần Kinh Vũ tiếp nhận hần đệ đi lên đảm đương thìa mộc phiên, cúi đầu vừa thấy, quán lý nhợt nhạt một tầng trù cháo, phân lượng thật sự không nhiều lắm.

Giảo một chút ở miệng, tinh tế mân hạ: “Ân, thực hương!” Lại nhìn trước mắt trước mắt vui mừng ý cười trong suốt thiếu niên, trong lòng khẽ nhúc nhích, đem ngõa quán hướng hần nơi đó đẩy hạ, “Cùng nhau ăn đi...”

“Điện hạ không cần phải xen vào ta, ta lúc trước ở trong núi hái dã quả ăn, còn nướng con gà tây, kia thịt gà nộn rất, so với này ăn ngon hơn...”

Tần Kinh Vũ trong bụng thâm thì nghi kêu, nghe hần như vậy vừa nói, cũng không cưỡng cầu nữa, biên thổi vừa ăn, mấy khẩu nóng hằm hấp trù cháo hạ đồ, vị lý lập tức ấm áp đứng lên, trên người cũng dần dần có khí lực.

Liếc nhìn hần một cái, mày long nhanh, bắt đầu thẩm vấn đứng lên.

“Người tới hôm quan như thế nào không trở về cung đi?”

“Ta trở về tìm này nọ.” Yến nhi nói xong lại cúi đầu đi xuống, trong tay động tác không ngừng.

Tần Kinh Vũ tập trung nhìn vào, đã thấy hần dùng cái nhánh cây mái ngói đảo cổ thủy oa lý ô thủy, chậm rãi lắng đọng lại ra bùn sa đến, đem loại bỏ sau thủy một chút một chút hương siêu lý thêm.

“Tìm cái gì?”

“Này.”

Hần ảo thuật dường như, theo bên người lấy ra một pho tượng khắc gỗ nhân đồng đến, ước có tam tắc cao, tóc dài thúc khởi, minh châu huyền ngạch, ngũ quan tinh xảo, thân hình tiêm tú, nói không nên lời phong lưu tuấn tú.

Tần Kinh Vũ xem mắt choáng váng, kinh hỉ nói: “Người cư nhiên hội điêu khắc?”

Yến nhi bàn tay thu hồi, để vào trong lòng: “Khắc hảo ngoạn, còn không có hoàn công.”

Nhìn hần đem kia thu nhỏ lại tỉ lệ Tần gia tam thiếu bên người cất chứa, nhất thời đã quên chất vấn, chỉ cảm thấy trong lòng có chút là lạ, có cái gì vậy miêu tả sinh động ——

Nhưng là, hần là cái thái giám a...

Trong động không biết thiên nhật, ăn no liền ngủ, ngủ thẳng trên đường, mơ hồ xuôi tai cực lực khổng chế nhỏ bé yếu ớt tiếng vang, bất giác hơi hơi trợn mắt.

Trên vai là nhất kiện rách nát áo choàng, bên kia ẩm đậm ánh lửa chiếu rọi hạ, thân áo đơn thiếu niên chính phục trên mặt đất, cúi đầu đi đủ chỗ trùng chỗ ô thủy, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ uống tiến miệng đi

Tần Kinh Vũ Tâm đầu buộc chặt, cái mũi rồi đột nhiên đau xót: “Yến nhi!”

Yến nhi tại hạ ba khinh mặt một phen, chậm rãi ngẩng đầu lên, bên môi vẫn là nhất quán nhạt nhẽo tươi cười: “Điện hạ ngủ không được?”

Tần Kinh Vũ nắm lên bên người siêu, hướng hần nhưng đi qua: “Uống này!”

Yến nhi đem siêu sao ở trong tay, bất vi sở động: “Hồ lý thủy ngay cả điện hạ một người uống cũng không đủ.”

“Có thể uống bao lâu là bao lâu...”

Tần Kinh Vũ than nhẹ một tiếng, từ từ nói: “Này hội chỉ người ta hai người, người đừng đem ta làm điện hạ ——” không chú ý tới hần hơi hơi sáng lên mâu quang, lập tức lại giải thích nói, “Sáng tạo ẩm dạ môn

thời điểm, chúng ta không phải cùng nhau phát quá thệ sao, chúng ta là đồng cam cộng khổ huynh đệ, đồng bào đồng thực, phúc họa không khí.”

Yến nhi cắn môi: “Tạ điện hạ ân sủng... Không khí.”

Kỳ quái , hần này không mẫn không nhạt một câu, dường như là vì có oán khí, một tiếng qua đi, liền không hề để ý năng, tự cố tự dựa vào động vách tường, nửa người trên rất thẳng tắp, ngửa đầu nhắm mắt, nặng nề mà miên.

Trong động không khí đông lạnh xuống dưới, một mảnh yên tĩnh, chỉ dư lẫn nhau hơi hơi tiếng hít thở.

Bất tri bất giác lại ngủ vừa cảm giác, tỉnh lại thời điểm, chợt nghe cái động khẩu chỗ mơ hồ truyền đến gọi thanh.

Tần Kinh Vũ ngưng thần lắng nghe, kia thanh âm rõ ràng ở hô: “Điện hạ, tam điện hạ! Tam điện hạ!”

Thanh âm trong sáng thuần hậu, cực cụ xuyên thấu lực, lấy tự thân nội tức truyền tống tiến vào, trừ bỏ Lôi Mục Ca, còn có thể là ai!

Tần Kinh Vũ vui mừng quá đổi, chạy nhanh tiến lên, đối với cái động khẩu cao giọng đáp lại: “Ta ở trong này —— ”

Vừa hô lên một tiếng, đã bị nhân che miệng mũi.

“Yến nhi, ngươi —— ”

Tần Kinh Vũ lược một bên đầu, đã thấy Yến nhi sắc mặt kinh

, trong mắt mê ly, thẳng tắp nhìn phía đỉnh đầu.

Theo hần ánh mắt nhìn lại, kia huyết động đỉnh chóp, nham thạch vi hoảng, giọt nước mưa không ngừng, mảnh vụn tuôn rơi hạ xuống.

Là tân sụp xuống!

Lần trước may mắn có sơn động trốn, lần này, cũng là hướng trốn chỗ nào!

“Đi!”

Yến nhi bắt lấy cánh tay của nàng, ở hẹp hòi không chịu nổi trong động chung quanh chạy, tránh né đá vụn.

“Chạy đi đâu? Hướng chạy đi đâu? !”

Tần Kinh Vũ mắt thấy đá vụn càng điệu càng nhiều, lại là kinh hãi lại là sốt ruột, nhịn không được đối với kia xám trắng thạch bích loạn đá loạn chủy, quyền đấm cước đá hết sức, lại không biết đá đến cái gì, thạch bích lên tiếng trả lời mà thấp, thế nhưng lộ ra một cái tối như mực động đến, sâu không lường được.

“A, đây là cái gì địa phương?”

Trong lúc nguy cấp, hai người cũng bất chấp cẩn thận điều tra, Tần Kinh Vũ ở phía trước, Yến nhi áp sau, thấp người chui đi vào.

Vừa toàn thân trở ra, chợt nghe ù ù tiếng vang, phía sau một mảnh nông người ở vụ.

“Điện hạ đi mau!”

Tần Kinh Vũ bị Yến nhi đẩy một phen, nghiêng ngả lão đảo đi phía trước vọt vài bước, trong bóng đêm, bỗng nhiên sáng lên một chút ánh sáng nhạt, cũng là Yến nhi cầm trong tay một cây sấp tất nhánh cây, bước nhanh đuổi kịp.

Hoàn hảo, có Yến nhi ở, tuyệt chỗ luôn luôn sinh lộ, hết thấy đều đã tốt...

Này tân huyết động hẹp dài thấp bé, cùng với chính là động, không bằng nói là thông đạo, tiền đồ không rõ, hai người không dám đại ý, tương cùng mà đi, đi rồi ước chừng nửa canh giờ, ở chuyển quá một mảnh trơn bóng măng đá chung nhũ sau, trước mắt rộng mở trong sáng, ánh sáng mãnh liệt.

Yến nhi kinh hô: “Điện hạ, người xem!”

Dưới chân là san bằng tảng đá bản lộ, tả hữu hai sườn thạch bích bóng loáng chứng giám, trên vách đá mỗi cách trượng, liền tổ có một chỗ sân khấu, mặt trên đốt tiểu nhi cánh tay trắng kiện ngư du chúc, quang ảnh thanh u.

Lại đi phía trước đi, khung đỉnh càng thêm cao xa, không khí cũng trở nên tươi mát, bắt đầu xuất hiện một ít điêu khắc có quỷ quái thiên thần đồ đằng cự trụ, bộ mặt dữ tợn, tạo hình kỳ lạ.

Đúng là một tòa đế cung điện, bình sinh ít thấy!

Hai người càng xem càng là ngạc nhiên, không chút do dự đi phía trước đi, cho đến đi vào uốn lượn mà lên như sáp tận trời thêm đá tiền, thêm đá đỉnh chóp, một đạo màu son đại môn kim quang vờn quanh, hoa hoè chói mắt, như nào tiên cảnh bình thường.

Tần Kinh Vũ liếc mắt một cái xẹt qua, này thêm đá chừng mấy trăm giai, không khỏi suy sụp hạ mặt đến, xoay người nhu tất: “Ta đi không đặng...”

Trước mặt bóng đen chợt lóe, chỉ thấy Yến nhi ả hạ thân đến: “Đi lên đi.”

Tần Kinh Vũ theo lời nằm úp sấp thượng, từ hấn công chính mình từng bước một đặt lên chỗ cao.

Theo điểm dừng chân vị trí không ngừng lên cao, kim quang càng ngày càng sáng ngời, đúng là ngay cả ánh mắt đều có chút không mở ra được .

Rốt cục, Yến nhi đặt lên cuối cùng nhất cấp thêm đá, đem nàng khinh phóng cho , thấp giọng hỏi: “Điện hạ?”

Tần Kinh Vũ đứng ở kia lưu kim chu trước cửa, trong lòng đập bịch bịch, cũng không biết làm sao sinh ra một cỗ dũng khí, hai tay dán tại trên cửa, dùng sức đẩy.

Chỉ nghe kèo kẹt một tiếng, đại môn xóc lên một cái khe hở, thần nhiên thanh quang theo nội môn thấu bắn ra đến.

Yến nhi tiến lên từng bước, trên tay vì nhất dùng sức, đem trầm trọng đại môn chậm rãi đẩy ra.

Sát na gian, kim quang được không, thanh ảnh nhập vách tường, thật dài dừng đạo cuối, thần đường bảo quang hoàn toàn bày ra, trên đài màn che buông xuống, toà sen túc mục, loang lổ đào giá gỗ thượng, một thanh cổ kiếm bị tử khí quanh quẩn, như nhau giao long rời bến, tản ra thần bí mà u nhiên thần nhiên thanh quang.

Nha, không chỉ có là trên núi thần miếu lý hữu thần kiếm, liền ngay cả này đế cung điện cũng có cổ kiếm đâu!

Tần Kinh Vũ hưng trí dâng trào, đi nhanh bước vào môn đi.

Yến nhi theo sát sau đó, không đi hai bước, liền thấy trong lòng đại đau, giống bị định trụ, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, phỉ đem hết toàn lực bài trừ một câu: “Điện hạ... Người cảm thấy như thế nào?”

“Ta không sao.”

Tần Kinh Vũ xem hấn, lại nhìn một cái chính mình, cũng không biết là khác thường, cười hì hì tiến lên, tùy ý khom người làm cái áp, đã đem kia cổ kiếm hái được xuống dưới, cầm thủ bính, chậm rãi rút kiếm, ý muốn cẩn thận xem xét.

Chỉ nghe “Tranh ——” một tiếng dài mình, rỗng ngâm phượng tiểu, réo rất xa xưa, kia thanh u thân kiếm thượng, một đường Bích Ngân ẩn ẩn có thể thấy được, phía dưới, có khắc hai cái rõ ràng chữ to: Lang Gia.

67. Quyển 2 - Chương 14: Cự Không Thừa Nhận

Tử khí tán đi, bốn phía ầm ầm truyền đến Phạn xướng vịnh ngâm tiếng động.

Tần Kinh Vũ ngón tay xoa thân kiếm, cảm giác được trong lúc đó hạ từng trận run rẩy, quay đầu cười nói: “Lang Gia, tên này rất quen thuộc...” Thoáng nhìn thiếu niên tái nhợt thất thần sắc mặt, sợ run hạ, trong lòng vừa động.

Lang Gia, không phải là kia hộ quốc thần kiếm tục danh sao?

Đây là... Là... Hộ quốc thần kiếm?”

Khi luồng cuống tay chân, không ngừng buông tay, trả lại kiếm vào vỏ, theo bậc thang thượng đông nhảy xuống đến.

Sao lại thế này, chính mình đánh bậy đánh bạ , thế nhưng sấm đến thần miếu lý đến đây? !

Lui về phía sau hai bước vỗ ngực an ủi chính mình: “Sơn trại bản, nhất định là sơn trại bản!”

Lời này, nói được thật sự có chút chột dạ.

Lôi Mục Ca cùng hàn dịch đều chỉ nói thần miếu là ở lạc nguyệt sơn phụ cận, cũng không có nói cụ thể vị trí phương hướng, trừ bỏ thần miếu, trên đời này làm sao còn có thể giống như này xảo đoạt thiên công kiến trúc? Hơn nữa, Lang Gia thần kiếm, thế gian cũng đoạn sẽ không lại có thứ hai đem!

“Yến nhi, ta...”

Nghe được của nàng khinh gọi, dĩ nhiên hoàn hồn thiếu niên đi tiến lên đây, kinh ngạc nhìn đường thượng quang ảnh mê ly cổ kiếm, thấp nam thanh mấy không thể nghe thấy: “Này... Đó là Lang Gia thần kiếm?”

Tần Kinh Vũ nghe được rõ ràng, lấy làm lạ hỏi: “Như thế nào, người cũng biết này?”

Yến gật đầu, còn không có theo khiếp sợ trung khôi phục lại: “Điện hạ rút ra Lang Gia thần kiếm? !” Bạc môi nhếch, mày súc khởi, trên mặt hơn một chút suy nghĩ sâu xa vẻ mặt.

” này có cái gì ngạc nhiên, sáp lại không nhanh, ta nhẹ nhàng một chút liền...” Tần Kinh Vũ dừng lại câu chuyện, trước mắt một đạo ánh sáng hiện lên, nhớ tới hàn dịch lúc trước nói qua trong lời nói đến —— chỉ có chân mệnh thiên tử, lại vừa gần đây đụng vào, rút kiếm ra khỏi vỏ!

Ông trời, chân mệnh thiên tử...

Trong đầu giống như nhất oa nước sôi nấu bánh treo, tất cả đều hồ ở.

“Không, sẽ không , này thần kiếm đầu tú đậu nghĩ sai rồi, không nên là ta a...” Kinh nhảy dựng lên, xoay người đi qua, lại đem cổ kiếm theo cái thượng hái xuống, chần chờ một chút, lại lần nữa rút kiếm.

Lại nghe rầm một tiếng, dễ dàng, không hề chất ý, ba thước thần kiếm ra khỏi vỏ, rỗng ngâm thanh thanh, khí thế bức nhân.

Ách, lại rút ra . Tần Kinh Vũ loát sáp trở về, ngay cả sao mang kiếm đưa cho Yến nhi: “Người tới thử xem!”

Yến nhi tiếp được, đoan trang sau một lúc lâu, mới vừa rồi thâm hít một hơi thật sâu, cầm chuôi kiếm dùng sức nhất bạt!

Thân kiếm cùng vỏ kiếm một khối, không chút nứt mẻ.

Tần Kinh Vũ hoảng hốt, xem hẩn, lại cúi đầu nhìn xem chính mình bàn tay: “Tại sao có thể như vậy?”

Vì sao chính mình có thể rút ra, Yến nhi lại không được, chẳng lẽ hàn dịch lời nói là thật ?

“Điện hạ...”

Yến nhi trong suốt đôi mắt lý u quang chợt lóe, làm như hạ quyết định quyết tâm, đột nhiên thân hình nhất ải, đan tất điểm, lấy một loại nàng chưa bao giờ gặp qua kỳ quái tư thế quỳ gối nàng trước mặt, cúi đầu đi xuống, môi khinh xúc của nàng hài mặt.

Tần Kinh Vũ chính da đầu run lên, thấy hấn hốt hành đại lễ, kinh nhảy hạ, khẽ gọi: “Ngươi... Bái ta làm cái gì?”

Hấn ngửa đầu, vẻ mặt còn thật sự mà chuyên chú, bỗng nhiên cười: “Điện hạ, ngươi là tương lai thiên tử a, ta tự nhiên quỳ lạy hành lễ!”

Này không phải nàng chứng kiến quá chấp tay chi lễ.

Một cái ý niệm trong đầu lơ đãng tránh đi qua, Tần Kinh Vũ không kịp nghĩ nhiều, buông thần kiếm, vội vàng đi kéo hấn: “Ngươi biết rõ ta là... Ai ai, rối loạn, rất rối loạn!”

Yến nhi từ từ đứng dậy, không vội không chậm nói: “Điện hạ, đừng lo lắng, ta sẽ giúp ngươi .”

“Ngươi giúp ta? Ngươi có thể giúp ta cái gì? !” Tần Kinh Vũ nhìn thấy kia thanh minh chắc chắn tươi cười, liên tục xua tay, “Này lý tưởng quá cường hãn , ta không này ý tưởng, ngươi cũng không nên suy nghĩ bậy bạ! Phi phi, bát gậy tre đánh không đến cùng nhau chuyện tình!”

Yến nhi than nhẹ: “Nhưng là điện hạ, ngươi đã muốn đem kiếm rút ra ...”

“Ta không có!” Tần Kinh Vũ ngạnh cổ đánh chết không thừa nhận, “Ngươi thế nào con mắt nhìn đến ta rút kiếm , ân? Ta chính mình còn có thể không biết sao, ta chính là sờ sờ, không khác động tác... Đường như, ta chính là sờ soạng một chút, chỉ sờ soạng một chút mà thôi!”

Cũng không xem vẻ mặt của hấn, đem thần kiếm thả lại cái thượng dọn xong, hết thấy trở lại như cũ, kiếm tra không có lầm, cũng bất chấp ở bồ tịch thượng nghỉ ngơi hạ, lôi kéo Yến nhi bước đi.

“Nếu đây là thần miếu, liền nhất định có đi ra ngoài đường, chúng ta hảo hảo tìm xem, ta muốn chạy nhanh hồi cung đi, mẫu phi nơi đó cũng không biết loạn thành bộ dáng gì nữa !”

Yến nhi bị nàng tóm bắt tay vào làm cánh tay một đường đi trước, tươi cười ở mặt mày lý ôn đạm nhện nhạo: “Kỳ thật không khó , điện hạ thật sự không nghĩ...”

“Không nghĩ!” Tần Kinh Vũ trả lời thập phần rõ ràng lưu loát.

Bỏ qua một bên chính mình nữ tử thân phận không nói, một cái ám dạ môn đều đủ nàng quan tâm , làm sao có thể có ngốc ngốc hướng hồ lửa lý khiêu, đi gánh vác một phần hơn trăm trọng không chịu nổi trách nhiệm? !

Đại hoàng huynh tần trạm đình cùng nhị hoàng huynh tần hưng lan tuổi xấp xỉ, chỉ kém chút tháng, đợi cho năm sau hai người trước sau cập quán, phụ hoàng tất nhiên hội mang này tiến đến hành lễ, chọn lựa thái tử, hai người bên trong, luôn luôn một người có thể rút ra thần kiếm, vinh đăng cao vị, thật sự không cần lo lắng...

Hai người vòng khai chính điện thần đường, hướng thần miếu ở chỗ sâu trong sờ soạng. Này thần miếu lý trọng môn diệt hộ, đại gian bộ tiểu gian, tiền môn lần lượt cửa sau, hành lang vũ bốn phương thông suốt, ở giữa vách tường khảm bảo châu, trụ tượng ngọc bích, so với đại hạ hoàng cung tráng lệ, chỉ có hơn chớ không kém.

Tại đây địa hạ mê cung yểm đi dạo, nhiều lai nhiều khứ, cũng không biết đi rồi bao lâu, nhưng thấy phía trước chu môn nhắm chặt, lặng yên không tiếng động.

Nơi này, có thể hay không là xuất khẩu?

Tần Kinh Vũ đã muốn cước bộ phù phiếm, không có khí lực, thân thủ chỉ chỉ, ý bảo Yến nhi đi mở cửa.

Chu môn chậm rãi đẩy ra, trên đỉnh đại lượng, một mảnh nắng.

Tần Kinh Vũ nâng thủ cản chắn chói mắt dương quang: “Đây là...”

Yến nhi hướng chung quanh nhìn nhìn, vui mừng nói: “Điện hạ, đây là lạc nguyệt sơn sơn cốc!”

Tập trung nhìn vào, trước mắt rộng mở trong sáng, đúng là một cái sắc màu rực rỡ thúy cốc, hoa hồng cây xanh, giao tương thấp thoáng.

Hai người nhưng lại thực theo sơn bụng trong cung đi ra!

Tần Kinh Vũ lớn tiếng hoan hô, nhảy xuống thềm đá chạy vội đi qua.

Dưới chân đạp là mềm mại tể thảo, trong mũi ngửi được là thanh u mùi hoa, mình cảm lú lo, hoa quả tươi huyền chi, nguyên tưởng rằng đi ra đó là một phen trang nghiêm túc mục rừng bia linh tinh, kia dự đoán được nguy nga triều đình sau, nhưng lại sẽ có như vậy một cái động tiên?

Nhưng thấy thúy cốc bốn phía núi cao vờn quanh, núi non sắp vùn, tiền phương một cái đường nhỏ, hẳn là chính là xuất cốc đường.

Yến nhi ở bên cạnh cây thấp thượng hái được chút không biết tên trái cây, chính mình ăn trước mấy lap, không thấy khác thường, chậm rãi bác khai đi hạch đưa cho Tần Kinh Vũ, trái cây chưa thành thực, hơi nước không nhiều lắm, hương vị cũng còn có chút chất, lại vừa vắn no bụng.

Ăn qua sau, hai người dọc theo đường nhỏ lập tức hướng phía trước đi.

Đi tới đi tới chợt nghe tiền phương tiếng nước nổ vang, chuyển ra một mảnh rừng cây nhỏ, chỉ thấy trên vách đá có một đạo bạch bộc đánh sâu vào xuống, ánh mặt trời chiếu hạ giống như một cái đại ngọc long, cực kỳ tráng lệ, thác nước tả ở một tòa trong suốt xanh biếc hồ sâu bên trong, cùng ngày ấy Lôi Mục Ca du lịch bích đàm, đổ có vài phần tương tự.

” điện hạ, quá đàm biên tọa hội đi.”

“Hảo.”

Tần Kinh Vũ đáp ứng , nghĩ đến lúc ấy chính mình thưởng thức mỹ nam tắm rửa mở rộng tầm mắt tình cảnh, bất giác bật cười.

Yến nhi có ti khó hiểu: “Điện hạ ở cười cái gì?”

Tần Kinh Vũ đến gần đàm biên, cốc nhất phủng nước trong uống lên hai khẩu, sau đó gầy dầy thẩm lạnh đàm thủy, khẽ cười nói: “Ta cười người nào đó, ban đầu còn rất trong sáng nho nhã , kết quả phơi nắng thành một khối hắc thán, thật sự là xấu đã chết!”

Yến nhi cũng đi theo ngồi xổm xuống, ở đàm biên yên lặng tẩy sạch hai tay, tẩy hoàn cũng không đứng dậy, đối với một cái đàm bích thủy ngăn người, không biết suy nghĩ cái gì.

Tần Kinh Vũ không có nghe đáp lại, nghiêng đầu nhìn lại, thấy được thiếu niên trắng nõn sắp trong suốt màu da, bất giác lại sinh ra đùa giỡn chi tâm, thân thủ đi qua, nắm kia trơn bóng hai gò má

Ai, một cái hắc, một cái bạch, sẽ không có thể trung hoà một chút sao?

Yến nhi thấp hỏi hợp thời vang lên: “Điện hạ có phải hay không... Thích hẳn?”

“Ai?” Tần Kinh Vũ tùy ý hừ một câu, ngón tay tiếp tục chà đạp thiếu niên khuôn mặt.

Không thô không tế lông mi, hẹp dài tuần tú hai tròng mắt, mũi thẳng thần như đao tước, cánh môi có điểm bạc, lại đường cong tốt đẹp, ánh sáng màu oánh nhuận, chính là sắc mặt tái nhợt chút, lại bạch giống như dương chi mỹ ngọc, tìm không thấy nửa điểm tỷ vết nào, như vậy hé ra mặt, thấy thể nào như thể nào mỹ, tú sắc khả cơm, yêu thích không buông tay a!

“Lôi Mục Ca.”

“Lôi Mục Ca? !”

Tần Kinh Vũ buông tay, buồn cười nhìn hắn: “Này trong cung ngoài cung, thậm chí toàn bộ thiên kinh thành, ai không biết trưởng công chúa đối hẳn có ý tứ, quyết tâm phi quân không lấy chồng, này đã muốn danh thảo có chủ nam nhân, ta điên rồi mới có thể đi sắp một cước, dính chọc một thân tanh!”

Yến nhi ngữ khí nhẹ, ở trần thuật sự thật: “Hắn không thích trưởng công chúa.”

“Việc này khả không phải do hắn.” Tần Kinh Vũ cười lạnh nói, “Hoàng thất tôn nghiêm, không tha nghịch, hẳn cự tuyệt được nhất thời, cự tuyệt không được nhất thế. Đường triều Phò mã gia thân phận, đây là vắn đã đóng thuyền chuyện tình, không tha sửa đổi!”

Yến nhi lắc đầu than nhẹ: “Lôi Mục Ca, hắn không phải một cái dễ dàng như vậy thỏa hiệp nhân.”

“Nga?” Tần Kinh Vũ cười phiêu hần liếc mắt một cái, “Không nghĩ tới người còn rất hiểu biết của hần, như thế nào, hóa thù thành bạn ?”

“Yến nhi không dám.” Yến nhi mắt tiếp cúi hạ, sụp mi thuận mắt, “Lôi công tử xuất từ tướng môn, thân phận vinh quang, ta chỉ là một cái tiểu thái giám...”

Tần Kinh Vũ không kiên nhẫn vậy tay: “Đi đi đi, hãy chấm dứt việc đó.”

Người khác không biết, trong lòng nàng khả rõ ràng thật sự, bốn năm đến có thể đem ám dạ môn cao thấp sự vụ để ý một tia bất loạn, gọn gàng ngăn nắp, ở môn người trong duyên vô cùng tốt, uy tín thậm chí so với Ngân Dực cao hơn nữa, đã sớm không phải lúc trước nhậm nhân khi dễ tiểu thái giám !

Nhìn thấy kia thiếu niên bên môi thản nhiên ý cười, đột nhiên sinh ra một cái năm đầu đến: không biết Yến nhi thoát quần áo xuống nước tắm rửa, lại cho là như thế nào một bộ dung mạo, cùng Lôi Mục Ca so sánh với ai thắng ai thua...

Phi phi phi, sắc nữ, tưởng đi nơi nào !

Một bên thăm mắng chính mình nhàm chán, một bên lau khô hai tay đứng dậy: “Đi thôi đi thôi, ta nhất định phải chạy về trong cung ăn ngọc thiện.”

Lại đi rồi một trận, tầm nhìn dần dần trống trải, xa xa trông thấy triền núi bình, ốc xá sân, ở giữa ẩn có khói bếp lượn lờ.

Quả nhiên đi ra sơn cốc !

Lại hướng phía sau vừa nhìn, sương trắng tràn ngập, tụ lại tán đi, đúng là bóng cây lay động, vân thâm không biết chỗ, lại vô đạo lộ tung tích.

Để kỳ ngộ, chẳng lẽ là một giấc mộng?

Tần Kinh Vũ ẩn quyết tâm để thản nhiên mê hoặc, thả dài thậm thụt: “Nhớ kỹ, trở về sau, không thể trước bất kỳ ai nhắc tới mới vừa rồi việc.”

“Là, điện hạ.”

Yến nhi đi đến nàng trước mặt cúi xuống thân đi: “Điện hạ, người cũng mệt mỏi , kế tiếp lộ, ta công người đi thôi.”

“Quên đi, ta chính mình có thể đi.” Tần Kinh Vũ liếc nhìn hần một cái, nhú mày, lại nói, “Nhìn người kia tế cánh tay tế chân , trở về đi theo Ngân Dực hảo hảo rèn luyện, cho ta luyện cường tráng , lấy bị bất cứ tình huống nào!”

“Tế cánh tay tế chân?” Yến nhi nhìn nàng đi nhanh hướng phía trước, vẫn chưa đuổi kịp, chính là đứng ở tại chỗ, thì thào nhớ kỹ, lặp lại trở về chỗ cũ này một câu, “Tế cánh tay tế chân...”

Bất giác vẫn khởi ống tay áo, cử cánh tay xem xét, vừa nhìn vừa là cười khổ, “Chê ta tế cánh tay tế chân... Đối với người phải không? Ta là sao?”

Này chủ tử cái gì cũng tốt, chính là ánh mắt không động dạng, nhưng lại thực tự cho là đúng...

68. Quyển 2 - Chương 15: Hết Sức Đổ Mắt (canh Hai)

Thanh sơn nước biếc, bờ ruộng hồ nước, ngẫu nhiên nghe được vài tiếng gà gáy chó sủa.

Yến nhi tìm khóa đại thụ làm cho nàng ngồi xuống nghỉ tạm, chính mình đi kia đầu nông gia sân, nói là đi tìm hiểu vào thành đường.

Tần Kinh Vũ tọa dưới tàng cây, chỉ thấy kia nói nhẹ nhàng khoan khoái thân ảnh đứng ở viện ngoài cửa, làm như đối với bên trong nói chuyện, đầu có điểm choáng váng, cũng không đi chú ý nghe hẳn nói vài câu cái gì, không nghĩ một hồi, chỉ thấy hẳn theo viện môn lý khiến một đầu Thanh Ngưu đi ra.

“Người làm cái gì vậy? Bán cu li kiếm lộ phí?” Thanh tính bướng bỉnh thượng còn bộ trầm trọng lê cù, hiển nhiên là một con trâu, nhưng là hẳn này phiên nhân tảo tạo nhả bộ dáng, thật sự không giống muốn dưới lê điền bộ dáng.

Yến nhi vỗ vỗ ngưu lưng, bắt đặc dĩ thở dài: “Ta không có mượn đến mã, chỉ có này...”

Tần Kinh Vũ nghe được có chút tim đập mạnh và loạn nhịp, nửa ngày mới phản ứng lại đây, chỉ vào hẳn nói: “Cái gì, người muốn cho ta kỵ ngưu?”

Không sai, mã tại đây cái triều đại là hiếm lạ vật, cũng không phải từng nhà đều có, hơn nữa giống như vậy sơn dã nông gia, nhưng là, cũng không đến mức làm cho nàng cười ngưu hồi cung đi?

Mất mặt xấu hổ a!

Yến nhi nhẹ nhàng gạt đầu: “Điện hạ không cần ta lưng, nếu lại đi đi xuống trong lời nói, buổi tối hội chân đau, ngủ không tốt. Này ngưu tuy rằng khó coi, nhưng là thay đi bộ cũng còn không có trở ngại, nhất thời khẩn cấp, có thắng cho vô đi.”

Nhẹ nhàng băng quơ hai câu giải thích, tự câu chữ câu đều ở vì nàng suy nghĩ, không đóng cửa thực tại không thể nào nói nổi.

Tần Kinh Vũ Tâm lý đã muốn nhuỷ xuống dưới, nhưng nhìn đến kia Thanh Ngưu trơn lưng, vẫn là nhịn không được quyết miệng nói thầm: “Ta không phải mục đồng...”

Yến nhi hướng ngưu trên lưng phô nhất tiểu khối cái gì vậy, cười nhẹ: “Điện hạ đương nhiên không phải mục đồng, điện hạ là chỉ có công tử.”

Chỉ có công tử, hẳn là cười con ngựa cao to a, như thế nào có thể kỵ ngưu...

“Ai, nhất thể anh danh a...”

Không đợi nàng đem điệu tha hoàn, Yến nhi đã muốn là một tay nâng tay nàng khữu tay, một tay nâng lên của nàng sau thắt lưng, bán phù bán ôm, đem nàng thôi thượng ngưu lưng đi.

Tần Kinh Vũ hô nhỏ thanh còn tạp ở yết hầu, chợt nghe ngưu nhi tiếng bò rống tiếng bò rống kêu, hướng phía trước nâng bước.

Không có dây cương, đành phải bắt lấy lê tìm người bảo đảm ngang hàng hành, trâu cày cũng không béo tốt, nếu không Yến nhi trước đó ở ngưu trên lưng điểm khối hậu bố, của nàng hai cánh hoa kiều mộng xác định vững chắc bị kia nổi lên lưng cốt trạc đau tử.

Chậm rãi thích ứng kỵ ngưu tư thế, ngẩng đầu nhìn phía trước hoa khiến ngưu nhân: “Uy, người có thể hay không đi nhanh điểm?”

“Nga, tốt.”

Yến nhi lên tiếng trả lời, đi lại nhưng không nhanh hơn bao nhiêu, đại khái là vì ngưu trên lưng ngồi nhân, không dễ khống chế nguyên nhân, tuy rằng cực lực khống chế, nhưng này hoa khiến ngưu hành tẩu tư thế cũng không thuần thực, còn có ti không được tự nhiên.

Tần Kinh Vũ nhìn xem buồn cười: “Yến nhi, nhà người không phải có vài mẫu sao? Chẳng lẽ cũng không dùng trâu cày?”

Nàng dám nói, nếu là chính mình đi xuống hoa khiến ngưu, không chừng còn so với hẳn khiến hảo chút.

Yến nhi quay đầu lại đây, bên môi một chút ngượng ngùng ý cười: “Ở nhà thời điểm, đều là đại ca phóng ngưu, lưu ta ở trong phòng đọc sách.”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, trách không được, nông gia đệ tử, lại dài quá một thân tể da nộn thịt, nguyên lai là bởi vì người nhà quan ái chiều cố, sơ cho việc đồng áng, không thiện nông canh.

Đang muốn hỏi nhiều vài câu, đã thấy hấn đã muốn quay đầu đi, một bộ giữ kín như bưng không muốn nhiều lời bộ dáng.

Đúng rồi, nay hấn trong nhà cũng không có gì người, nhắc tới chuyện cũ cũng là miễn cưỡng cười vui, đồ tăng đau lòng thôi.

Tần Kinh Vũ tự xưng là vì thâm minh đại nghĩa, thể tuất cấp dưới, lúc này ngạnh sinh sinh đem nghi vấn đề xuống, ngược lại đi đàm luận thời tiết, nghiên cứu ven đường cảnh sắc.

Đi rồi không một hồi, tất cả không chốn nương tựa Tần Kinh Vũ đầu tiên là hừ mấy chi cười nhỏ, sau lại lại bắt đầu bắt lên yết hầu ca hát.

”Chim nhỏ ở phía trước dẫn đường,

Phong a thổi hướng chúng ta,

Chúng ta giống mùa xuân giống nhau đi vào hoa viên lý,

Đi vào trên cỏ...”

Đồ cũng không thể quá tam thiếu đồng học, từ nhỏ đến lớn nàng sẽ mấy thủ nhi đồng ca khúc, sau đó đó là ở cách vách lão bà bà gia xèo xèo cạc cạc vang máy quay đĩa lý nghe qua một ít lão điện ảnh ca khúc, tỷ như lần trước ở bách hoa các cái gọi là điền từ soạn kia thủ thiên nhai ca sĩ nữ.

Đối với này trắng ra chán nản ca từ, Yến nhi nghe quán không sợ hãi, loan hạ thất lưng đi hái được một phen thảo điệp, nắm Thanh Ngưu tiếp tục hướng phía trước đi.

Thiên mây cao đậm, cảnh xuân tươi đẹp, trong rừng thỉnh thoảng vang lên thanh thúy dễ nghe tiếng ca, tuy rằng kia ca từ thật sự không dám khen tặng.

Ngưu bức thượng thiếu niên đứt quãng xuống, phía dưới hoa khiến ngưu người không nói một lời, chính là mím môi mỉm cười.

“Hai con hổ, ; hai con hổ, chạy trốn mau, chạy trốn mau, một cái không có mắt, một cái không có lỗ tai, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái...”

Tần Kinh Vũ Y Y nha nha xuống nửa ngày, không có nghe đến một câu thừa nhận chi từ, hừ nhẹ một tiếng, nhân châu chuyển động, sửa lại ca từ: “Một cái bốn điều, một cái ngốc ngưu, đi bất động, đi bất động, một cái đỉnh đầu nhìn trời, một chân hạ xem lộ, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái!”

Càng dài càng vang dội, đại khái xuống thất bát lần, yết hầu hơi nước, này mới dừng lại nghỉ tạm.

“Xướng một mội đi?” Yến nhi ngoái đầu nhìn lại cười cười, theo lê cụ lý lấy ra một cái siêu đưa cho nàng.

Tần Kinh Vũ tập trung nhìn vào, đúng là phía trước ở đỉnh núi lý kia một cái, khi đó hấn phòng hoạn chưa xảy ra, nhưng lại vẫn mang ở trên người.

Ngửa đầu uống xong một ngụm, ngọt lành thanh lương, đang ở trở về chỗ cũ là lúc, thiếu niên ôn nhuận mang cười tiếng nói trong người hạ vang lên.

“Là kia nông gia trong viện nước giếng, đủ điện hạ này một đường uống ...”

Yến nhi nói xong, lại đem đỉnh đầu biên tốt thảo quán đặt ở ngưu trên lưng: “Này mang ở trên đầu, có thể đỡ thái dương.”

Tần Kinh Vũ cúi đầu nhìn tinh tế bện thảo quán, tất cả đều là dùng xanh tươi rộng thùng thình thảo điệp biên thành, cùng diễn võ đại tái ngày ấy nước biếc đại ô có hiệu quả như nhau chi diệu.

Ai, này tâm linh khéo tay Yến nhi, hấn như thế nào sự tình gì đều có thể trước nghĩ đến đâu?

Như thế ma cộ xát cộ, đi một chút ngừng ngừng, chậm chậm rì rì tiến lên, nếu muốn như vậy hồi cung, chỉ sợ đi lên hai ngày hai đêm cũng dừng tưởng như nguyện.

“Ngưu nhi a ngưu nhi, người vì sao không lâu ra cánh đến a? Ân?”

Hứa là lên trời nghe được của nàng ai thán, quả nhiên là lòng từ bi, này hai người nhất ngư sắp tới đem xuyên qua một mảnh mật mật rừng cây, vừa muốn đi đến sơn khẩu là lúc, xa xa đại đạo thượng thể nhưng truyền đến boong boong tiếng chân.

Tiếng chân càng ngày càng gần, không chỉ có là nàng, liền ngay cả Yến nhi đều nghe được, đầy mặt đề phòng, dừng lại bất động.

“Có thể là tới tìm điện hạ quân đội.”

Tần Kinh Vũ lên tiếng, hí mắt nhìn lại, nhưng thấy kia sơn khẩu hàn quang lóng lánh, hình như có cầm trong tay trường thương thiết giáp binh sĩ đang sờ sách sưu tầm, không khỏi cao giọng quát: “Người tới nhưng là đại hạ quân sĩ?”

“Đúng là thiên tử ngự tiền vũ Lâm lang!” Hàn quang dừng lại, có nhân nghiêm nghị trả lời, nhưng không có hiện thân, “Các người là ai? Nhân hoặc là yêu?”

“Nhân? Yêu?” Có yêu quái rõ như ban ngày dưới nghênh ngang xuất môn du đăng sao?

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên, nhìn xem chính mình quanh thân, nhìn nhìn lại Yến nhi, đột nhiên hiểu được. Phía trước hai người tránh né sụp xuống núi đá, làm cái đầy mặt trần bụi, thập phần chật vật, quần áo cũng là tổn hại không chịu nổi, cho dù sau lại ở thủy đàm biên rửa tay tịnh mặt, tóc thượng vẫn là bụi phốc phốc một mảnh, chính mình trên đầu lại đội cái thảo quán, hơn nữa khổ tiếp theo đầu còn bộ lê cụ đại Thanh Ngư, đột nhiên đập vào mắt, quả thật có chút yêu dị.

Bất quá này đội ngũ là vũ Lâm lang, sự tình là tốt rồi làm hơn, Tần Kinh Vũ hướng Yến nhi so với cái thủ thế, trong miệng cao giọng nói: “Ta là tam hoàng tử Tần Kinh Vũ, gọi các người thủ trưởng tới gặp ta...”

Đang ở trong đầu nhớ lại cung cấm vũ Lâm lang cao nhất trưởng quan tính danh, đột nhiên nghe được sơn khẩu kia một mảnh thiết giáp hàn quang sau, có nhân hô nhỏ một tiếng: “Người thật sự là tam điện hạ?”

“Đúng vậy, như giả bao —— ”

Cuối cùng một cái đối tự còn không có phun ra, chợt nghe một tiếng như sấm kêu lên vui mừng, một đạo anh vĩ cao ngất thân ảnh giục ngựa mà đến, tia chớp bàn trì đến trước mặt, tư thế mạnh mẽ, xoay người xuống ngựa, một cái bước xa bốn tiến lên đây.

“Điện hạ, người không sao chứ?”

Phong trần mệt mỏi lại khó nén này tư thế oai hùng, lược hiển tiêu tụy khuôn mặt tuần tú thượng mặt mày hơn hỏ, khuynh sái ảm áp ánh mặt trời, là Lôi Mục Ca!

“Ta có việc, đương nhiên có chuyện!” Tần Kinh Vũ nhìn chu vi long tới được binh lính, ám khấp xuống tay lưng, sinh sôi bài trừ vài giọt nước mắt đến, ô ô nghẹn ngào, “Ta bất quá là yêu vài tên bằng hữu du sơn ngoạn thủy, cư nhiên gặp được núi lở, nếu không Yến nhi trung tâm hộ chủ, ta liền sẽ không còn được gặp lại người!”

“Yến nhi...” Lôi Mục Ca thản nhiên phiêu liếc mắt một cái hoa khiên ngư thiếu niên, nghiêng đầu kêu, “Nhất thuyền, người tới giúp điện hạ nhìn xem, khả có chỗ nào bị thương, ngay tại chỗ xử lý.”

“Tốt.” Lý nhất thuyền đáp ứng nói, công cái cồng kền cái hòm thuốc vội vàng lại đây.

Tần Kinh Vũ hoảng sợ, dùng sức lắc đầu: “Không cần, ta hảo hảo , một chút cũng chưa làm bị thương, nhưng thật ra Yến nhi, người cho hắn nhìn xem!”

Lý vừa nghe ngôn chuyển hướng kia hoa khiên ngư thiếu niên, cao thấp đánh giá: “Lại là người, thật sự là đã lâu không thấy... Làm cho ta xem xem, làm sao bị thương?”

Yến nhi lui ra phía sau từng bước, lắc đầu nói: “Ta không bị thương.”

Lý nhất thuyền cũng không miễn cưỡng, nhìn Lôi Mục Ca, chờ hắn hạ lệnh.

Lôi Mục Ca không để ý đến, mà là hướng Tần Kinh Vũ mở ra song chưởng, khuôn mặt tươi cười đón chào, ngữ khí ôn nhu: “Điện hạ, cứu trợ đến chậm, là ta không tốt. Mục phi nương nương đã muốn sẽ lo lắng, ta cái này hộ tống điện hạ hồi cung đi?”

“Đổi, đổi, tốc tốc hồi cung!”

Tần Kinh Vũ nghĩ đến có thai trong người mẫu phi, lòng nóng như lửa đốt, lần này, cũng là không cần nghĩ ngợi hưởng hần vờn tay đi.

Thân mình nháy mắt nhẹ nhàng, lại bị nhân vững vàng tiếp được, hạ ngư lưng, vừa một con thượng tuần mã, đã nghĩ tới một chuyện, vội vàng tìm hỏi: “Theo ta đồng hành còn có tam vị bằng hữu, còn có nhữ nhi, bọn họ ra sao?”

“Nhữ nhi không có việc gì, liênlau phá điểm da, hấn trở về thành báo tin, ta vừa lúc ở cửa thành chỗ gặp được, về phần người kia mấy vị bằng hữu, nhữ nhi cũng nhắc tới quá, nói xem thấy bọn họ trốn tảng đá thời điểm ngã vào khe núi.”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu trầm xuống, cắn môi nói: “Trước đưa ta hồi cung đi.”

“Hảo.” Một đôi tay cánh tay hoàn trụ của nàng eo nhỏ, nhanh khẩu dây cương, tiếng huýt gió réo rắt, “Vũ Lâm lang nghe lệnh, tốc tốc phản thành hồi cung!”

“Là!”

Binh sĩ tuân lệnh, kỵ binh tề loạt loạt thượng mã đi. Gót sắt boong boong hưởng ở tiền phương, bộ binh cũng ngừng đầu mà bước theo sát sau đó, trường hợp thập phần uy nghiêm.

Không phải nàng ham vinh hoa phú quý, nhưng là nhìn một cái này đãi ngộ, cùng mới vừa rồi so sánh với, thật sự là cách biệt một trời a!

Dưới thân là thần tuần phi phàm con ngựa cao to, sau lưng là dương cương anh tuấn thiếu niên tướng lãnh, ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ quạt vào mặt, bị phần đông binh lính vây quanh vây hợp, Tần Kinh Vũ lẳng lẳng đồng thời, cũng không quên quay đầu dặn dò một câu: “Yến nhi đuổi kịp, đừng nữa đi đã đánh mất, nếu không phải vì tìm người...”

Thanh âm bỗng nhiên dừng lại, Tần Kinh Vũ che miệng lại, đầu đầy hắc tuyến, như thế nào như vậy tiếng huyền não...

“Là, điện hạ.” Yến nhi hiểu ý cười, hiện lên ngư lưng, không lẩm thuận thực thét to Thanh Ngư tùy đại đội ngũ đi trước.

Lôi Mục Ca nghe được rõ ràng, mày kiếm long đến cùng nhau, đột nhiên thoáng nhìn nàng trên đầu thảo quán, một phen tháo xuống, tùy tay ném đi ra ngoài.

“Ai, người ——” này Lôi Mục Ca, rất bá đạo đi? !

Lôi Mục Ca sắc mặt nhất chỉnh, khuôn mặt tuần tú thượng là từ không có quá nghiêm khắc tức mục.

“Điện hạ ở lạc nguyệt sơn mất tích việc đã muốn kinh động hoàng cung cao thấp, lúc này đây ta cũng vô kể khả thi, cùng với lo lắng này thảo quán, còn không bằng cẩn thận suy nghĩ hồi cung sau như thế nào ứng đối đi.”

Thảo quán rơi xuống đất, bị chạy như bay mà đến vó ngựa bước trên, tứ phân ngũ liệt, không còn nữa nguyên hình.

Như nhau phía trước, kia tự do nhân tản thời gian...

69. Quyển 2 - Chương 16: Hậu Quả Nghiêm Trọng

Ngự thư phòng lý, hàn dịch ngồi ngay ngắn đường tiền chủ vị, chậm rãi mà nói.

Đường hạ đã có một người không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn phía bên trái vách tường, lại phiêu mắt bên cạnh chỗ ngồi.

Giắt ở trên vách tường thủy chung tiêu khi tên tiêm vừa chỉ đến buổi trưa, cái phễu lập tức cuốn, kéo đồng cái thượng ngân câu, hoạt hạ chung đài đồng châu lọt vào chung hạ thiềm trong miệng, đang đang phát ra một chuỗi ông vang.

Tần Chiêu ngọc tỉnh thần rung lên, trong lòng hoan hô, rốt cục tan học !

Đang ở giảng bài hàn dịch đình chỉ giảng giải, uống ngụm trà, đối đường hạ nhân chờ nói: “Hôm nay giờ dạy học chấm dứt, hạ học nhàn hạ, chư vị điện hạ cũng ứng cần cù vì học, ôn cố tri tân. Ngày mai nghỉ khóa hưu một sau đi học trở lại, ta đem thiết cuốn cuộc thi kinh nghĩa thi vấn đáp, vọng chư vị điện hạ thận chi.”

Mấy người nhất tề đứng dậy, cúi đầu hành lễ, bái tạ lão sư thụ nghiệp giải thích nghi hoặc: “Cẩn thụ giáo.”

Hàn dịch hơi hơi vuốt cằm ý bảo, ánh mắt chuyển tới Tần Chiêu ngọc bên cạnh không tịch thượng, cau mày, nhưng không có nói chuyện, tiếp đón lâm tĩnh, hai người một trước một sau rời đi.

Đại hoàng tử tần trạm đình ánh mắt cũng hướng kia không tịch thượng lưu liếc mắt một cái, khoanh tay thị lập, đài hàn dịch ra cửa điện, mới ngoắc đem cửa ngoại thái giám gọi tới hỏi hần: “Tam điện hạ đâu? Còn tại phụ hoàng nơi đó thụ huấn?”

Kia thái giám lắc đầu nói: “Lúc trước ra Vị Ương cung, lại bị Phượng Nghi cung bên kia triệu đi.”

Tần hưng lan ở một bên đại nhú: “Này Tam Hoàng đệ, lúc này sự tình chọc lớn, ngay cả hoàng tử mẫu đều kinh động.”

Tần trạm đình gật đầu thở dài: “Không biết cảnh cáo hần bao nhiêu trở về, hần chính là không nghe khuyên bảo, thật sự là tự làm tự chịu!”

Tần Chiêu ngọc nghe được sót ruột, liên thanh nói: “Hai vị hoàng huynh, nếu không chúng ta cùng đi cầu hoàng tử mẫu đi, tha Tam Hoàng huynh lần này...”

“Này...” Tần hưng lan trầm ngâm một chút, nhìn phía tần trạm đình, “Hoàng huynh ý hạ như thế nào?”

Tần trạm đình nhất phát ồng tay áo, cước bộ đã muốn khóa hướng cửa: “Nhà mình huynh đệ, kia còn dùng nói, đi thôi!”

Nhà mình huynh đệ?

Tần hưng lan ám cười lạnh, năm sau đoạt đích chi tranh, không biết loại nào kịch liệt, đẳng cơ thượng vị nếu là nhiều thân vương duy trì, kết quả không cần nói cũng biết...

Ba người ra ngự thư phòng, một đường đi nhanh, không bao lâu, liền xa xa trông thấy Phượng Nghi cung phi kiều điện diêm.

Đi đến Phượng Nghi cung trước đại môn, cửa điện cũng là nhắm chặt, hai gã thái giám canh giữ ở cửa, nhất thấy bọn họ lại đây, chạy nhanh hành lễ.

“Miễn lễ!” Tần trạm đình chỉ vào cửa điện, kinh ngạc nói, “Đây là có chuyện gì?”

Một gã thái giám cúi đầu đáp: “Hồi điện hạ, lúc trước mục chiêu nghi đã tới, muốn vì tam điện hạ cầu tình, Thái Hậu không để ý đến, gọi người đem nạng đuổi về Minh Hoa cung đi, sau lại còn hạ lệnh quan thượng cửa điện, không được bất luận kẻ nào đi vào.”

“Lại có bức này sự?” Tần trạm đình sắc mặt không dự, “Xem ra chỉ có thể đi cầu phụ hoàng ...”

“Tốt lắm, chúng ta đi Vị Ương cung khẩn cầu phụ hoàng đi.” Tần Chiêu ngọc nhảy dựng lên sẽ lai lịch thượng đi.

“Chậm đã!”

Tần hưng lan ngăn lại hần, lắc đầu nói: “Xem ra lúc này hoàng tử mẫu là động thực giận muốn trách phạt Tam Hoàng đệ, chỉ sợ là phụ hoàng đến đây đều là không làm nên chuyện gì, nói sau, Tam Hoàng đệ cũng nên chịu chút đau khổ, mới có thể hồi cải để làm người mới.”

“Hoàng đệ nói được hữu lý, nếu hoàng tử mẫu đóng cửa không thấy, chúng ta liền đều tự hồi cung đi.”

Mắt thấy hai người thản nhiên rời đi, Tần Chiêu ngọc tức giận đến nhất dạm chân: “Giả mù sa mưa!” Nghĩ nghĩ, vẫn là hướng Vị Ương cung phương hướng mà đi.

Này ngoài điện tình cảnh, Tần Kinh Vũ là chút không biết, lúc này nàng chính quần áo chỉnh tề, quy củ quỳ gối Phượng Nghi cung nam sườn phật đường gian ngoài, đã muốn có tiểu nửa canh giờ .

Hoàn hảo, ở xuất môn phía trước đã kêu hổ phách cấp chính mình làm một bộ cái bao đầu gối, bên ngoài bộ thượng một cái rộng thùng thình quần dài, y bào vừa che, căn bản nhìn không ra manh mối đến, bằng không, lúc trước ở phụ hoàng nơi đó liền xác định vững chắc quỳ đau tử, làm sao chống đỡ đến bây giờ? !

Đối với lần này sụp xuống sự kiện, nàng đem sở hữu sai lầm đều lăm đến chính mình trên người đến, nói là vì đối diện vô đại tái tỷ thí địa điểm thập phần tò mò, cho nên ngày kế mới hô bằng dẫn bạn đi du ngoạn, không nghĩ tới vừa vặn gặp gỡ núi đá suy sụp thấp, sau lại lại ở trong núi lạc đường, vòng vo nhất vòng lớn mới gặp phải Lôi Mục Ca mang đến tìm tra quân đội.

Hôm qua trở về đã bị Mục Vân Phong huấn chó huyết lâm đầu, liên lụy Yến nhi cũng bị đóng phòng tối, ngay tại hần bị áp đi ra ngoài kia nhất sát, nàng hung hăng trừng đi qua, lấy cảnh báo cáo, ý ở làm cho hần thủ khẩu như bình, trăm ngàn đừng ở mẫu phi trước mặt cung ra việc này kiện tiền căn hậu quả đến ——

Chính mình tốt xấu luôn cái hoàng tử điện hạ, đánh đánh chửi mắng cũng là được; hần chính là cái tiểu thái giám, tự thân lại có tiền khoa, muốn làm không tốt sẽ bị đuổi ra cung đi, đến lúc đó ngay cả nàng đều không bảo đảm hần!

Đêm đó, mẹ con lưỡng chen chúc tại hế ra tháp thượng tâm sự, nàng mất sức chín trâu hai hổ, mới đưa mẫu phi lửa giận áp chế đi, ngày kế sáng sớm vừa già thực canh giữ ở Vị Ương cung Quảng Đức điện ngoại, chờ phụ hoàng tan triều, chủ động gánh vác trách nhiệm, thừa nhận sai lầm. Thật vất vả được đến Tần Nghi lượng giải, được cái cầm chừng bán nguyệt xử phạt, không nghĩ vui quá hóa buồn, mới vừa đi ra cửa điện, đã bị hầu ở ngoài cửa Phượng Nghi cung nội thị đãi vừa vặn.

Khinh phiêu phiêu một câu “Thái Hậu có chỉ, tuyên tam hoàng tử yết kiến ”, nàng lại là không tình nguyện, cũng chỉ có thể xám xịt đi theo đi.

Dọc theo đường đi ở trong lòng đánh tốt lắm nghĩ sẵn trong đầu, nghĩ tới sở hữu ứng đối chi từ, thậm chí ngay cả khóc rống sám hối diễn phân đều chuẩn bị tốt , không nghĩ tới, lại huých một cái nhuyển cái đình. Vị này hoàng tổ mẫu ở nàng dập đầu hành lễ sau, chỉ khê lên tiếng, thi thi nhiên theo nhuyển tháp thượng đứng dậy, từ nội thị cung nữ nâng , đúng là theo cửa hông đi ra ngoài, đi vào đến phật đường, tụng kinh niệm Phật.

Ký không làm cho nàng đi, cũng không làm cho nàng lưu, Tần Kinh Vũ ở phật đường ngoại bồi hồi một trận, cuối cùng cắn răng một cái, ngoan ngoan quỳ xuống.

Ở giữa mẫu phi Mục Vân Phong đã tới một lần, chỉ tại phật đường ngoại đứng một hồi, Thái Hậu bên người đại dài thu liền đi ra truyền lời, lời nói dịu dàng thỉnh nàng trở về Minh Hoa cung, rất tĩnh dưỡng thân thể, đãi nàng vừa đi, ngay cả Phượng Nghi cung đại môn đều đóng lại.

Vị này hoàng tổ mẫu, xem ra là muốn động thật ...

Tần Kinh Vũ khóc không ra nước mắt, biết chính mình hôm nay đoạn không chỗ nào hạnh, vì thế lặng lẽ hướng thụ ẩm chỗ hạ vị trí, làm tốt đánh đánh lâu dài chuẩn bị.

Vẫn quỳ đến hai chân bủn rủn chết lặng, mới nghe được sau lưng có nhân vội vàng tiến đến, cũng là một gã Phượng Nghi cung nội thị, đứng ở phật đường trước cửa bầm: “Hàn tiên sinh ở ngoài cung cầu kiến.”

Niệm kinh thanh dừng lại, Thái Hậu nhẹ nhàng nga một tiếng, làm như có ti kinh ngạc, trầm mặc một trận mới nói: “Thỉnh tiên sinh đi chính điện đi.”

Kia nội thị cúi đầu xưng là, vội vàng đi, không một hồi, đại dài thu liền giúp đỡ Thái Hậu đi ra, cũng không thấy thượng quỳ Tần Kinh Vũ, mà là lập tức đi hướng chính điện.

Hàn lão nhân, thượng hoàn khóa còn không trở về nhà, chạy đến nơi đây tới làm cái gì?

Một cái ý niệm trong đầu hiện lên, Tần Kinh Vũ lúc này cũng bất chấp phỏng đoán của hắc ý đồ đến, chính là nhân cơ hội này cúi đầu xoa đầu gối, rồi sau đó hơi chút vặn vẹo hạ nửa người trên, sau đó ném thử thở phào nhẹ nhõm.

Đang ở động tác, lại nghe sau lưng tiếng bước chân thanh, có nhân bước nhanh lại đây.

Nhanh như vậy chỉ thấy xong rồi?

Tần Kinh Vũ chạy nhanh quỳ hạo, ánh mắt cúi hạ, mắt xem mũi, lỗ mũi khẩu, khẩu xem tâm, hai tay đặt ở tất tiên, kích thước lưng áo rất thẳng tắp.

Người tới đi đến cách nàng mấy bước xa, tức là phóng hoàn tốc độ, từng bước một, chậm rì rì lại đây.

Trước mắt thanh quang chợt lóe, một đôi tương giấy mạ vàng da trâu vô sĩ giầy ánh vào mi mắt, Tần Kinh Vũ nâng mâu nhìn lại, người tới một thân khoan tay áo trách lĩnh màu xanh cung vệ phục sức, đai lưng thượng ngân quang lóng lánh, một đôi tuần mục nhìn chăm chăm nàng một cái chớp mắt không nháy mắt, khóe môi gợi lên, hơi hơi mỉm cười.

“Lôi Mục Ca, như thế nào là người?” Tần Kinh Vũ trừng lớn mắt, nghĩ lại nhất tưởng, bình tĩnh đại ngộ, “Lão sư là người đưa đến ? !”

Nàng đã nói thôi, hàn dịch trời sanh tính đậm bạc, ngày thường đều là thượng hoàn khóa bước đi, không ở trong cung dừng lại, này hội như thế nào có rảnh tới gặp Thái Hậu, nguyên lai là hắc đi tìm cứu binh!

Lôi Mục Ca cũng không đáp lại, chính là nhìn về phía của nàng đầu gối: “Quỳ đau không?”

Tần Kinh Vũ mếu máo: “Người không phải nói vô kế khả thi, sẽ không viện thủ sao, làm sao còn a?”

Lôi Mục Ca mày kiếm nhất hiên: “Như thế nào, trong lòng còn tại oán ta đâu? Ta thuận miệng một câu, người liền như vậy canh cánh trong lòng? Chẳng lẽ trong lòng người vẫn nhắc tới ta?”

“Thiếu trang điểm!” Đối với này liên tiếp chất vấn, Tần Kinh Vũ quay mặt qua chỗ khác, bản không muốn để ý tới, thoáng nhìn hắc một thân suất khí nhung trang, vẫn là nhin không được hỏi, “Người là mượn người ta quần áo, trà trộn vào cung đến?”

Lôi Mục Ca nghe được buồn cười: “Đây là của ta quần áo.” Hắc sang sảng cười, lại nói, “Ta không với người nói sao, theo hôm nay khởi, ta tư chức lang tướng, phụ trách cung cấm an toàn thủ vệ, quản lý vũ Lâm lang.”

“Lang... Lang tướng?”

Tần Kinh Vũ còn chưa kịp tiêu hóa, chỉ thấy hắc đi tới hai bước, nghiêm mặt chuẩn bị, đột nhiên đầu gối một khúc, ở bên người nàng song song quỳ xuống.

“Ai, người... Người làm cái gì? !” Tần Kinh Vũ bị hắc này vừa mới động cả kinh nghẹn họng nhìn trần trời, lại nghe xa xa thị lập cung nhân nội thị hô nhỏ tiếng động, có chút bối rối, gấp đến độ thẳng thối hắc, “Uy, người phát cái gì thần kinh, điên tử, đuổi mau đứng lên, đứng lên !”

Lôi Mục Ca đoan chính quỳ hạo: “Ta không điên, ta cùng người quỳ.”

Tần Kinh Vũ tức giận đến thẳng chủy dưới thân đá phiến, khẩu không trạch ngôn: “Lôi Mục Ca, người cho là người là ai a? Ai muốn người tới theo giúp ta quỳ? Người nên làm sao làm sao đi! Có nghe hay không? !”

Lôi Mục Ca quay đầu lại đây, đáy mắt mãn hàm sủng nịch, từ từ thở dài: “Người ở trong này phạt quỳ, ta cứu không được người, chẳng lẽ còn có thể yên tam thoải mái đứng ở một bên xem náo nhiệt bất thành?”

“Người ——” Tần Kinh Vũ áp căn không nghĩ tới hắc hội nói như vậy, đầu óc có tí mơ hồ, thanh âm cũng là nhu hòa xuống dưới, lẩm bầm nói, “Người vẫn là đứng lên đi, không cần phải xen vào ta...”

“Đứa ngốc.” Lôi Mục Ca vẫn là nhìn nàng cười, tươi cười lý đã có một tia khó có thể miêu tả chua xót, “Ta mặc kệ người ai quần người đâu? Bất luận như thế nào, ta sẽ hạo hạo chiếu cổ của người.”

Như vậy ánh mắt, làm như lại yêu vừa đau, lại là bất đắc dĩ, thẳng đem Tần Kinh Vũ nhìn xem ngây người, linh quang chợt lóe, thốt ra: “Lôi Mục Ca, người chớ không phải là... Đoạn tay áo?”

Lôi Mục Ca há miệng thở dốc, đang muốn nói chuyện, chợt nghe cách đó không xa một tiếng cô gái kinh hô: “Mục Ca, người quỳ ở trong này làm cái gì?”

Nhưng thấy Tần Phi Hoàng dẫn theo làn váy một đường phi chạy tới, đứng ở hai người trước mặt, nũng nịu kêu lên: “Không phải nói Tam Hoàng đệ phạm vào sai ở bị phạt sao, người như thế nào cũng đi theo ở phạt quỳ, nhất định là hoàng tử mẫu nghĩ sai rồi, ta cái này đi thỉnh nàng lão nhân gia đi ra —— ”

“Không cần thỉnh, ta đã muốn đến đây!”

Nghe được kia uy nghiêm một tiếng, Tần Phi Hoàng sợ run một chút, đảo mắt thay một bộ gương mặt khả nhân vẻ mặt, lui ra phía sau hai bước, chỉnh đốn trang phục hành lễ: “Hoàng nhi gặp qua hoàng mẫu phi.”

Thái Hậu bị liên can nội thị vây quanh mà đến, trong lòng bàn tay cúi một chuỗi Phật châu, hí mắt nhìn kia vừa đứng hai quỳ bóng người, hừ nhẹ một tiếng nói: “Mục Ca cũng đến đây, như thế nào là quỳ trên mặt đất?”

Tần Kinh Vũ hơi hơi trắc nghiệm, một bộ cùng ta không quan hệ bộ dáng, lại nghe Lôi Mục Ca cao giọng đáp: “Hồi Thái Hậu, thần nghe nói tam điện hạ ở Phụng Nghi cung bị phạt, riêng lại đây thuyết minh nguyên do, thỉnh Thái Hậu chủ trì công đạo.”

“Nga?” Thái Hậu lên tiếng, lấy làm lạ hỏi, “Cái gì nguyên do?”

“Ngày đó tam điện hạ ra cung chuẩn bị dâng cho Thái Hậu sinh nhật lễ vật, cùng thần ở phổ hạm ngẫu ngộ, là thần mời tam điện hạ đi hướng lạc nguyệt sơn nhất du, không nghĩ tới lại gặp núi lở, bị nhốt ở sơn dã một ngày một đêm, hại bệ hạ cùng Thái Hậu lo lắng, thần tội đáng chết vạn lần, thỉnh Thái Hậu trách phạt!”

Ách, hán như thế nào đem lỗi đều hướng chính mình trên người lăm ?

Tần Kinh Vũ ngón tay vừa động, đã bị hán bàn tay dè lại, rộng thùng thình ống tay áo che lại này tư mặt động tác nhỏ.

“Nguyên lai là như vậy, ta cùng bệ hạ nhưng thật ra oan uổng Vũ nhi .” Thái Hậu ánh mắt vi tránh, hướng tới dưới ôn ngôn cười, “Đúng rồi, các người hai cái trước kia cũng không gặp thật tốt, lúc này Mục Ca một hồi đến, lập tức liền như thế rất quen ?”

Lôi Mục Ca không chút hoang mang đáp: “Tam điện hạ nghe nói thần ở diễn võ đại tái trung đoạt giải nhất, muốn thần giáo sư võ công, cường thân kiện thể, thần đã muốn đáp ứng rồi, về sau mỗi ngày giờ Mùi ngay tại Minh Hoa cung tập võ, thời gian làm một cái canh giờ, mới vừa rồi thần đã muốn bẩm báo bệ hạ, bệ hạ cũng là vui vẻ đồng ý.”

“Àn, này chủ ý hảo, Vũ nhi thuở nhỏ thể nhược yếu ớt, cố gắng luyện quyền cước công phu, sẽ có hảo chuyển. Hần mẫu phi luôn luyện tiếc hán chịu khổ, từ người tới giáo, nhưng thật ra thích hợp —— ”

Thái Hậu thanh âm chưa dứt, Tần Phi Hoàng đã muốn khẩn cấp kêu đứng lên: “Hoàng tử mẫu a, nếu đều giải thích rõ ràng , ngài còn không cho Vũ nhi bọn họ đứng lên? Này thượng nhiều lạnh a, luôn quỳ hội sinh bệnh !”

“Là, là, biết người này đại hoàng tử đau lòng đệ đệ!” Thái Hậu ha ha cười, chuyển hướng thượng hai người nói, “Đều đứng lên đi, Vũ nhi hồi cung nghỉ ngơi đi, Mục Ca hôm nay sơ mới lên nhậm, hoàng nhi bồi hán chung quanh đi dạo, ta cũng nên trở về phòng giấc ngủ trưa .”

Hai người cúi đầu cảm ơn, nhìn theo Thái Hậu phụng giá rời đi, thế này mới đứng dậy.

Quỳ như vậy lâu, Tần Kinh Vũ sớm toàn thân suy yếu vô lực, còn dựa vào Lôi Mục Ca ở một bên nâng, này mới miễn cưỡng đứng lên, xoa đau nhức đầu gối, không được hít vào.

Tần Phi Hoàng xem ở trong mắt, giả ý hỏi: “Tam Hoàng đệ, nếu là đi bất động lộ, ta gọi là cái thái giám phù người trở về rất?”

Ha ha, vài cái phái điệu chính hấn một bóng đèn, hảo cùng tình nhân khanh khanh ta ta a?

Tần Kinh Vũ nhìn thấu lòng của nàng tư, âm thầm buồn cười, xua tay nói: “Không có việc gì, ta đi vài bước cũng chậm chậm thích ứng , đại hoàng tử, lòi lang tướng, các người có việc trước hết mời, không cần quản của ta.”

“Tốt lắm, chính người cẩn thận.” Tần Phi Hoàng nói xong, phải đi kéo Lôi Mục Ca thủ, tiếng nói ngây thơ, cười yếu ớt yển yển, “Mục Ca, chúng ta đi thôi.”

Lôi Mục Ca khuôn mặt nghiêm nghị: “Công chúa chờ, ta còn có chuyện cho ta vị này đồ đệ nói.”

Đồ đệ?

Được rồi, xem ở hấn như thế giúp nàng tình phân thượng, nàng nhần.

Tần Kinh Vũ cắn môi, nhưng thấy kia trương khuôn mặt tuần tú để sát vào lại đây, ở bên tai mình nhẹ giọng ngôn nói: “Ta không có nói sai, bá sứ đã thành kết cục đã định, về sau người mỗi ngày đều tu theo ta luyện võ, bắt chấp mưa gió.”

“Cái gì? !” Tần Kinh Vũ cả kinh suýt nữa nhảy dựng lên.

Lôi Mục Ca vừa lòng nhìn chính mình tạo thành kinh tung hậu quả, lại bỏ thượng một câu: “Còn có, đêm nay mục phi nương nương ở Minh Hoa cung an bài một hồi bá sứ yển, ta sẽ đứng giờ trình diện, không gặp không về.”

Bá sứ yển?

Không phải đâu, nàng như thế nào có loại chính mình bị bán cảm giác.

70. Quyển 2 - Chương 17: Rốt Cục Khai Chiến

Đèn rực rỡ mới lên, bóng đêm vi thần, Minh Hoa trong cung bãi rượu thiết yến, nhất phái cảnh tượng nhiệt náo.

Chiêu nghi Mục Vân Phong mỉm cười ngồi ở chính điện, nhìn mọi người việc lý việc ngoại, đem thực án đầu vào đây nâng đi lên, an trí đúng chỗ, án thượng huân tồ các màu món ngon, canh thang thanh rượu, bãi tràn đây.

Mắt thấy hết thấy làm tốt, khách nhân buông xuống, đã thấy nhữ nhi vội vàng tiến đến báo cáo: “Bẩm nương nương, tam điện hạ nói hấn đau bụng, không tiện tham dự...”

“Ai, đứa nhỏ này!”

Hồi cung lâu như vậy , còn tại giận đối đầu. Mục Vân Phong khoát tay áo, đứng dậy hướng ra ngoài đi: “Người đi cửa cung hậu , lòi lang tướng cũng không phải ngoại nhân, nếu là đến đây liền dẫn hấn vào, ta đi gọi tam điện hạ.”

Thiên điện lý đèn đuốc vi ám, quang ảnh thần nhiên, vừa vào cửa, chỉ thấy kia thiếu niên hoàng tử chống vó nằm ở nhuyễn tháp thượng, trước đến từng bước hổ phách thị lập tháp tiền, nhẹ giọng khuyên giải an ủi.

“Điện hạ, yến hội sẽ bắt đầu, người mau đứng lên đi, lòi lang tướng cũng sắp đến...”

“Hấn đến của hấn, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Tần Kinh Vũ chưa kịp ngô phong đám người rơi xuống không rõ mà lo lắng, Yển nhi ở phòng tối còn không có bị phóng xuất, chính mình lại không có cách nào khác ra cung tìm người, tin tức gián đoạn, chỉ có thể lo lắng suông, lúc này nghe nàng thúc giục, tức giận nói, “Chủ nhân không phải ta, khách nhân cũng không phải ta, ta nhàn rồi không có việc gì, vừa vắn ngủ!”

Hổ phách cười dao nòng: “Nương nương nói là bái sư yển đầu, điện không thể đi xuống, này sư khả như thế nào bái?”

Tần Kinh Vũ miết nòng liếc mắt một cái, bay qua thân hướng vách tường: “Ai yêu bái ai bái đi!”

“Này khả không phải do người!”

Mục Vân Phong vừa vặn nghe được cuối cùng câu này, sải bước đi rồi đi qua, hổ phách vội vàng hành lễ, Tần Kinh Vũ cũng là vội vàng theo tháp thượng ngồi dậy, nhảy xuống đi phù nòng: “Mẫu phi thân mình không tiện, như thế nào không ở chính điện hảo hảo nghỉ ngơi?”

“Còn không đến ba tháng, không có việc gì ——” Mục Vân Phong vẫy tay bình lui hổ phách, sắc mặt nhất chỉnh, trầm giọng lại nói, “Biết ta thân mình không tiện, vì sao không chịu nghe nói, không nên ta tự mình đến gọi người bắt thành?”

“Con không dám.”

Tần Kinh Vũ phù nòng ngồi xuống, chính mình lập ở một bên, quyết miệng nói: “Ta không nghĩ bái sư tập võ, ta đối này không có hứng thú.”

“Vậy người đối cái gì có hứng thú? Cả ngày bên ngoài du đàng chơi đùa, kết giao tổn hại hữu? Người còn biết chính mình thân phận không? Còn có, ngày ấy không phải nói ra cung đi mua bản vẽ sao, bản vẽ đâu, lấy ra nữa a!”

Tần Kinh Vũ cầm Mục Vân Phong thân tới được thủ, hì hì cười nói: “Lôi Mục Ca không phải nói , hắc ở phổ hạng gặp được ta, yêu ta đi lạc nguyệt sơn du ngoạn, ta mua bản vẽ chuyện bị hắc trì hoãn , mẫu phi có thể coi là trưởng, tìm hắc đi!”

“Người nha!” Mục vân không khí đặc thủ chỉ trạc hướng cái trán của nàng, hừ nói, “Người nghĩ rằng ta và người không biết sao, thì phải là Mục Ca giúp người nói dối giấu diếm, chuẩn bị Thái Hậu sinh nhật lễ vật, hừ hừ, đến lúc đó nhìn người kia cái gì bảo bối đi ra? !”

“Mẫu phi không cần lo lắng, bảo bối ta tự nhiên là có, chính là có điểm luyện tiếu.” Kia xuyên minh châu thể gian hiếm thấy, dùng để làm sinh nhật lễ vật lại thích hợp bất quá , chính là tránh không được một phen đau lòng, nếu không, chỉ đưa châu xuyên, đem kia khối xanh biếc bảo thạch hái xuống làm kỷ niệm...

Mục Vân Phong không biết trong lòng nàng đang ở đánh tính toán, thấy nàng cúi đầu không nói, lại lời nói thăm thía nói: “Lúc này người bị nhốt ngọn núi, Mục Ca sốt ruột không được, hưng sư động chúng, tìm như vậy tâm tư tinh lực đi nghĩ cách cứu viện, nếu không hắc, người có thể bình an trở về sao? Qua lại như thế nào tạm thời không đề cập tới, nay hắc đối với người, nhưng là có ân cứu mạng. Như vậy tình thâm ý trọng đứa nhỏ, như vậy khó được ở chung cơ hội, thiên ban thưởng cơ hội, ta thực không hiểu, người còn tại do dự cái gì?”

“Mới không phải hắc cứu ta đâu, là ——” Tần Kinh Vũ bắt lấy nàng lời nói bậy bạ, khế gọi nói, “Mẫu phi, người có phải hay không cấp Lôi Mục Ca nói gì đó?” Trách không được hắc cả ngày đem chính mình tránh tử nhanh, nguyên lai là vị này mẫu phi ở lạng lẽ phóng thủy làm nội gian!

Mục Vân Phong nhượng mày, nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không có, Mục Ca hồi kinh thể này mới mấy ngày, ta liền vội vàng gặp qua hắc một mặt, tình huống khẩn cấp, nói cũng chưa giảng hai câu. Ai, ta nhưng thật ra muốn nói cái gì, nhưng là không có cơ hội a.”

Tần Kinh Vũ hướng nàng xem lại xem, cảm giác cũng không giống như làm bộ, đang ở buồn bực, chợt nghe gian ngoài hổ phách khinh gọi: “Nương nương, lôi lang tướng đã muốn đến chính điện .”

“Này đã tới rồi.”

Mục Vân Phong giương giọng đáp ứng , thôi hắc một phen: “Thiếu cho ta tự cao tự đại cái kính, hảo hảo bồi Mục Ca ăn cơm, có nghe hay không! Nếu lại không nghe lời, ta cái này đi cầu người phụ hoàng, đem kia bán nguyệt cầm chừng kỳ hạn sửa vì nửa năm tốt lắm...”

Nửa năm? Kia còn không muốn của nàng mệnh? !

Tần Kinh Vũ sợ tới mức chạy nhanh đem nàng ổng tay áo giữ chặt: “Mẫu phi tha mạng! Ta đáp ứng, ta đáp ứng còn không được sao!”

Thật không hổ là hồn quá giang hồ nữ hiệp, chiêu này đòn sát thủ, tới thật sự là vừa vội lại mãnh, trực tiếp chế trụ của nàng mạch môn, ngay cả ai thở dốc cơ hội đều không có, liền tước vũ khí đầu hàng.

“Đây là được rồi.” Mục Vân Phong giương mắt đoan trang hạ của nàng giả dạng, cười dài kéo nàng xuất môn, “Ăn một bữa cơm, chính là nhắc tay chi lao, chẳng lẽ mẫu phi còn có thể hại người sao?”

Hại nàng đương nhiên sẽ không, bất quá là muốn biện pháp đem nàng hướng Lôi Mục Ca bên người thôi mà thôi!

Tần Kinh Vũ phiên cái xem thường, than thở nói: “Ăn cơm có thể, nhưng là tập võ việc liền coi như hết, ngoại công đều nói ta này thân mình không có cách nào khác tập võ, làm gì làm này bạch dụng công đâu?”

“Đứa ngốc, ai kêu người thật sự tập võ, đi theo Mục Ca khoa tay múa chân khoa tay múa chân là được...”

Khi nói chuyện, hai người chạy tới chính điện trước cửa, Tần Kinh Vũ chỉ phải thu thanh, theo lễ nghi sường lập một bên, đãi Mục Vân Phong bước vào cửa, thế này mới tùy theo đi vào.

“Thần gặp qua mục phi nương nương, tam điện hạ.”

Lôi Mục Ca vẫn là kia một thân anh tuấn uy vũ cung cấm lang tướng phục sức, chính là mũ giáp tháo xuống phóng ở một bên, nhất kiện hai người tiến vào, tức là cung kính hành lễ.

“Miễn lễ, nơi này không có ngoại nhân, Mục Ca không cần câu thúc.”

Mục Vân Phong mỉm cười tiến lên, tự mình đưa hân nâng dậy, đối với vị này ý tưởng trung con rể chọn người, thật sự là càng ngày càng vừa lòng.

Ba người vào tòa, Mục Vân Phong ở giữa, Lôi Mục Ca bên trái, Tần Kinh Vũ bên phải, cũng là hình thành một cái hình tam giác hình.

Mục Vân Phong dẫn đầu nâng chén, mỉm cười nói: “Mục Ca, hôm nay ta muốn cảm ơn người, đối Vũ nhi như thế chiếu cố, đặc biệt lần này toàn dựa vào người dốc lòng cứu trợ, hân mới có thể bình an thoát hiểm.”

Lôi Mục Ca sợ run hạ, lấy án thượng chén rượu, hai tay đoan cử, không kiêu ngạo không siểm nịnh đến: “Đây là Mục Ca phân nội việc, không đủ nhắc tới.”

Mục Vân Phong vừa lòng gật đầu, đang muốn đoan chén ầm hạ, một cái tay nhỏ bé lại đây, đoạt của nàng chén rượu.

“Mẫu phi thân thể quan trọng hơn, không nên uống rượu, này rượu để cho ta tới đại lao đi.” Tần Kinh Vũ nói xong, trừng mắt nhìn Lôi Mục Ca liếc mắt một cái, một ngụm uống cạn.

Mục Vân Phong thu hồi thủ, dường như không có việc gì tiếp tục cùng Lôi Mục Ca hàn huyên trò cười: “Đây đứa nhỏ, đừng nhìn hân ngày thường hi hi ha ha, kỳ thật tâm địa hảo, biết đau lòng nhân...”

Ông trời, nàng cũng không phải cái gì hàng ế hóa, cần như vậy bốn phía đẩy mạnh tiêu thụ sao?

Tần Kinh Vũ cúi đầu, lại nghe Mục Vân Phong hướng Lôi Mục Ca cười nói: “Vũ nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu là sau này có cái gì sai lầm, Mục Ca, người muốn nhiều giúp phù tha thứ...”

Lôi Mục Ca nghe được không hiểu rõ lắm bạch, lại vẫn là gật đầu xưng là.

“Còn có...”

“Mẫu phi.” Luôn luôn tại chính mình án tiền yên lặng nhận lại đao cắt thịt nướng Tần Kinh Vũ đứng dậy tiến lên, cung kính đem trang mãn tiểu khối thịt nướng từ bàn phụng đến Mục Vân Phong trước mặt, mềm nhẹ kêu, “Đây thịt nướng hương vị rất tốt, mẫu thân thỉnh dùng.”

Này khiêm cung hiếu đạo cử chỉ, dẫn tới Mục Vân Phong vui mừng cười, lại đã quên chính mình theo như lời đề tài, chỉ cứ khoái dùng ăn.

Nàng này nhất thúc đẩy, tả hữu hai người cũng đi theo ăn uống đứng lên.

Lúc này tiệc rượu là Mục Vân Phong tự mình hỏi đến chuẩn bị, thực án thượng thức ăn phong phú, làm người ta ngón trở đại động, liền ngay cả kia thanh rượu cũng là độc thuộc lòng hương thuần, tịch gian Mục Vân Phong cùng Lôi Mục Ca cúi đầu tự thoại, hỏi chút quân doanh cuộc sống, cùng với người nhà tình hình gần đây, Tần Kinh Vũ cũng mặc kệ hội, tự cố tự dùng bữa.

Không quá nhiều khi, chỉ thấy Mục Vân Phong đưa tới cửa đại điện hồ phách, vui vẻ đứng lên: “Tốt lắm, ta có chút mệt nhọc, về trước tắm cung nghỉ ngơi đi.”

Lôi Mục Ca làm bộ đứng dậy, lại bị nàng đè lại: “Mục Ca bị ta lôi kéo nói chuyện, đồ ăn cũng chưa ăn hai khẩu, Vũ nhi liền thay ta hảo hảo chiêu đãi, lấy biểu lòng biết ơn.”

“Là, mẫu phi.”

Tiếp thu đến nàng cảnh cáo ánh mắt, Tần Kinh Vũ lại là không tình nguyện, cũng chỉ đáp ứng.

Hồ phách nâng Mục Vân Phong đi ra cửa điện, gian ngoài thị lập cung nữ thái giám cũng bị đều gọi đi, trong điện ngoài điện lập tức lạnh lùng đứng lên.

“Ta làm sao trêu chọc người, nơi này không đợi gặp ta, đánh tiến điện đến bây giờ, sẽ không con mắt xem qua ta đâu!”

Tần Kinh Vũ hừ một tiếng, gấp khối thịt ở miệng đại ăn.

Lôi Mục Ca thấy nàng không đáp, cũng không lại truy vấn, đứng dậy bưng lên chính mình trước mặt thực án, bước đi tiến lên.

Tần Kinh Vũ chính bưng cái chén uống rượu, vừa thấy cửa hần động tác, cả kinh suýt nữa nòng đến: “Khụ khụ, uy, người làm cái gì?”

Lôi Mục Ca đem chính mình thực án cùng nàng trước mặt đánh đến cùng nhau, bãi phóng chỉnh tề, thế này mới trả lời: “Cùng người tọa gần chút, phương tiện nói chuyện.”

Tần Kinh Vũ do ở ghi hận hần tự chủ trương, đánh chính mình cái trở tay không kịp, lúc này cũng mặc kệ hần, cúi đầu đĩa rau ăn.

“Suy nghĩ cái gì?” Cái chén vừa không, hần liền lợi dụng tay dài nhanh tay ưu thế cử hồ rót đầy, ánh mắt trong sáng, tươi cười sáng lạn.

Tần Kinh Vũ phiêu hần liếc mắt một cái, người này bộ dạng nhân khuôn nhân dạng, hơn nữa hé ra đứng đắn thành khẩn khuôn mặt tươi cười, thật sự ngoan không dưới tâm đến bỏ mặc.

“Ta suy nghĩ a, người Lôi phủ lý đầu bếp có phải hay không tập thể bãi công ...”

Lôi Mục Ca khẽ cười nói: “Này thật không có, nhà của ta hạ nhân cực kỳ trung tâm.”

“Vậy người như thế nào luôn đến ta nơi này cạo cơm?”

“Trách không được sắc mặt không tốt, nguyên lai là không chào đón ta. Bất quá, ta đã tới rồi hai lần, thật sự không tính nhiều ——” Lôi Mục Ca bài bắt tay vào làm chỉ, một lần một lần nói cho nàng nghe, “Thượng một hồi là nói lời từ biệt thực tiễn, lúc này đây là đáp tạ bái sư, nói đến để, còn kém một lần đón gió tẩy trần đâu!”

Này nhân, da mặt như thế nào liền như vậy hậu, một cái kinh hướng nàng nơi này dính? !

Mặc kệ là bốn năm trước, vẫn là bốn năm sau, này thái độ liền một chút không thay đổi, nhưng lại càng thêm làm tâm trọng thêm...

Hần có phải hay không đã biết cái gì?

Tần Kinh Vũ theo dõi hần tả khán hữu khán, hoành xem dựng thẳng xem, vẫn là không thể này giải, bất tri bất giác đem nhất bầu rượu uống lên cái hơn phân nửa, đánh rượu cách, buồn thanh nói: “Ta dù sao là sẽ không theo người học võ, người khai cái điều kiện đi, chúng ta trao đổi!”

Lôi Mục Ca động thân ngồi chồm hồm, chậm rãi châm rượu đưa cho nàng, tươi cười thản nhiên: “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật .”

Hắn nở nụ cười, mặt mày gian mang theo khôn kể không khí vui mừng: “Tốt lắm, người làm của ta nam sủng.”

“Cái gì... Cái gì? !” Tần Kinh Vũ một ngụm rượu vừa mới tiến miệng, chính là phốc một tiếng văng lên đi ra ngoài.

Lôi Mục Ca cũng không thấy quái, cử tay áo xoa xoa hai má bị bắn tung tóe đến rượu thủy, cười nói: “Như vậy liền dọa đến? Tốt lắm, liền đổi một cái đi...”

Tần Kinh Vũ sờ soạng hạ vi nóng hai má: “Người nói.”

Đối diện tuôn rơi vang nhỏ, Lôi Mục Ca rồi đột nhiên đứng dậy, vòng quá thực án, khi thân tới.

Tần Kinh Vũ ngơ ngác nhìn lên, nhất thời không rõ cho nên, người này muốn làm cái gì, vẻ mặt nghiêm túc biểu tình, lấy hạ phạm thượng, còn có điểm quân thần có khác tự giác không?

“Ta trong phủ lão quân gia có vị bà con xa thân thích cháu gái, năm đó từng ở Minh Hoa cung làm cung nữ, sau lại racung lập gia đình, nghe nói Tuyết Nhi chết non việc, nàng cảm thấy kỳ quái, liền nói một câu nói —— ”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu trầm xuống, trên mặt cũng là bất động thanh sắc, chỉ mong hắn lắc đầu ngây ngô cười.

“Nàng nói, lúc trước thân nhiễm bệnh nặng hấp hối là tiểu hoàng tử, như thế nào mất cũng là tiểu công chúa đâu?” Lôi Mục Ca ngồi xổm nàng trước mặt, nhìn chăm chăm của nàng ánh mắt, một chữ một chút nói, “Này, người có thể nói cho ta biết nguyên nhân sao?”

Xong rồi, xong rồi!

Tần Kinh Vũ cúi đầu cắn môi, người này quả nhiên là nắm giữ tin tức, thế này mới như thế kiêu ngạo, liền tiếp thử.

“Ha ha, ” ngẩng đầu, tiếp tục ngây ngô cười, không đi nhìn mặt hắn sắc, dương giả bộ hồ đồ hướng hắn vẫy vẫy tay, “Lôi Mục Ca, người có phải hay không uống hơn, người đêm nay rượu cơm no chừng, này của cung cũng cũng sắp đóng, nếu không ta tìm người đưa người hồi phủ đi?”

“Thật không?” Lôi Mục Ca thanh âm thản nhiên, nghe không ra hỉ giận đến, ngay tại nàng muốn đứng lên tiễn khách hết sức, đột nhiên cầm tay nàng, dùng sức nhất túm, đem nàng kéo vào chính mình trong lòng, “Vũ nhi, người vì sao còn chưa tin ta, ta không có gì ác ý, ta thề!”

Này ăn khớp, liền cùng người xấu vĩnh viễn sẽ không thừa nhận chính mình là người xấu giống nhau...

Tần Kinh Vũ có ti choáng váng đầu, chạy nhanh xanh tại cửa hắn ngực, ngăn cản hai người thân thể tiến thêm một bước tới gần: “Ta thích chưng diện nữ, ta không thương nam nhân, người buông tay!”

Lôi Mục Ca than nhẹ một tiếng, tiếng nói trầm thấp mà êm tai: “Ta nghĩ bốn năm, niệm bốn năm, mặc kệ người là ai, muốn ta buông tay, đó là tuyệt không khả năng.”

Nhìn kia trương khuôn mặt tuần tú từ từ để sát vào, ầm áp hơi thở bạn rượu hương đánh úp lại, Tần Kinh Vũ sợ tới mức giật mình trụ, trong lồng ngực cổ động như sấm, hắn nhưng là muốn hôn chính mình? Làm sao bây giờ, là nhận vẫn là cự tuyệt?

Hắn là tỷ phu, là tỷ phu a...

“Ta nói, cái kia, Lôi Mục Ca...”

“Hừ —— ”

Lôi Mục Ca nhẹ nhàng bật hơi, hướng tới kia phần diễm môi anh đào thiếp đi lên

71. Quyển 2 - Chương 18: Thủ Hạ Lưu Tình

Này tiếng nói, Tần Kinh Vũ rất xa lạ, đúng là nàng hạ lệnh đánh chết đối tượng, ngọc diện hồ ly, trình mười ba.

Như thế nào. Trở về tìm nàng tính sổ ?

Này niệm cùng nhau, chỉ thấy hần bàn tay hư không vung lên, một đạo ngân mang ở tường hạ nổ tung, sao nhiều điểm, như là thương khung thượng đàn sao băng lạc, quang điểm diệu ngày, huyền lệ ánh sáng ngọc.

Đối với này hoa mỹ ánh sáng, Tần Kinh Vũ nhìn xem há hốc mồm, dưới hai người cũng là chột cả kinh.

Đây là trình mười ba trở thành giang hồ thành danh ám khí, danh viết tu la hoa, dính y lập bạo, cập thể máu tươi, tư thái tuy đẹp, lại uy lực vô cùng, không gặp cường địch, hần là tuyệt đối sẽ không sử dụng.

Kinh ngạc nháy mắt, tinh huy đã muốn tinh chuẩn không có lầm, tới trước mắt.

Cơ hồ đồng thời, hai người một tả một hữu, trở nên đứng dậy, thân hình tăng vọt vài thước, bình nhảy lên, sinh sôi tránh thoát một kích trí mệnh.

Trong bóng tối ngân quang hốt hiện, cũng là thứ hai ba công kích thoáng chốc đánh úp lại.

Hai người vừa nhất , lại tự bắn lên, một cái giống như xuất cốc mãnh hổ, một cái như đằng uyên giao long, động tác mau bất khả tư nghị, đao trảm, kiếm thứ, đem trước mặt bao quanh ngân mang đánh rơi xuống ở, chính mình cũng là toàn thân trở ra, thoát ly hiểm cảnh.

Cao thủ so chiêu, dựng sào thấy bóng.

Mà cơ hội, cũng là hơi tung lướt qua.

Liên như vậy dừng lại nhất đấu, trình mười ba đã muốn mang theo Tần Kinh Vũ lướt qua thật mạnh cung tường, biến mất không thấy.

Ai, kia hai nam nhân, thật sự là bỗng đã chết!

Bên tai là vù vù tiếng gió, Tần Kinh Vũ cả người bị dây thừng cuốn lấy, tuy rằng không nhanh, nhưng cũng giãy không thể, chỉ có theo dây lòng phát ra một tiếng cảm khái.

Cũng may ngón tay còn hoạt động tự nhiên, không kịp nghĩ nhiều, tức là ngón trở giờ lên, nhắm ngay của hần sau gáy: “Mau buông ta xuống!”

Lúc này trình mười ba cứ nhiên không sợ chút nào, mang theo nàng ở cung trên tường một đường chạy vội hết sức, cũng không quên nghiêng đầu cười: “Người chiêu này mặc kệ dùng.”

Phong ảnh giới, mặc kệ dùng? Thật sự là chê cười!

Tần Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng, phải đi ban động nhãn cái dây chót mở.

Trong tiếng gió, trình mười ba tiếng nói tà mị trầm thấp: “Người tin hay không, ta ở độc dây thì vong phía trước, có cũng đủ thời gian đưa tới trong cung vệ sĩ, nhân tiện đem người trên người xiêm y lấy hết, hảo làm cho bọn họ xem cái rõ ràng hiểu được.”

“Người! Âm hiểm tí bỉ!” Tần Kinh Vũ chữ nhỏ một tiếng, phần nộ nhiên thu tay lại, lưu thanh sơn ở, không sợ không củi đốt. Đồng quy vu tận, đó là ngu ngốc mới có hành vi!

“Ta lại âm hiểm tí bỉ, cũng so ra kém người, cứ nhiên muốn người đến đuổi giết ta, này không lương tâm nữ tử...”

Tần Kinh Vũ vẻ mặt giạt mình lảng: “Đại thúc người bị nhân đuổi giết ? Ai a, là ai a, như vậy chính nghĩa dũng mãnh!”

Trình mười ba trừng nàng liếc mắt một cái, thừa dịp bóng đêm một đường bay nhanh, không bao lâu, liền nhảy xuống cung tường, hướng tới kia cao lớn trọng diêm điện lâu chạy đi.

Tần Kinh Vũ mắt sắc, liếc mắt một cái nhận ra đây là trong cung nhân nhật báo khi họa loạn mình cảnh lầu canh, chính cảm kinh ngạc, liền cảm giác hân ôn chính mình phi thân nhảy lên lầu các, lập tức hướng phía trước, đẩy cửa mà vào.

Bên trong không vắng không người, góc tường có mấy chiếc che kín tro bụi đại mộc tương, mặt trên phóng chút phế khí tiêu lãng, hành lang tiền nhất trần đèn cung đình nhiên lượng, tản ra sâu kín ánh sáng nhạt, theo cửa sổ khe hở phóng tiến vào.

Tần Kinh Vũ liếc mắt một cái đem bốn phía cảnh trí xem cái lần: “Người bốn a, không thừa cơ chạy ra cung đi, trốn ở chỗ này làm cái gì? Không đến bình minh sẽ có nhân tiến đến kích trống.”

“Kia mặt đại cổ làm hỏng rồi, đang ở sửa đâu, đã nhiều ngày lầu canh hưu nghỉ, không có người lại đây.” Trình mười ba đem nàng phóng trên mặt đất, xoay người quan hảo cửa phòng, ha ha cười nói, “Người rất muốn ra cung là không? Bảo ta hai tiếng tình ca ca, ta liền mang người đi ra ngoài!”

Tần Kinh Vũ quay mặt qua chỗ khác, hèn mọn nói: “Người đều một bó to tuổi, làm gì không nên xoay trụ thanh xuân cái đuôi không buông tay đâu? Không ngại trong lời nói, ta có thể gọi người cầm đại thúc.”

“Một bó to tuổi...” Trình mười ba cúi đầu lặp lại, lại vừa bực mình vừa buồn cười, “Ta thật sự như vậy lão thôi? Ta năm nay mới hai mươi sáu tuổi mà thôi, so với kia hai cái đánh nhau tiểu tử cũng lớn hơn không được bao nhiêu.”

Hai mươi sáu tuổi? Đặt ở cửa nàng kiếp trước, kia nhưng là tốt nhất vương lão ngũ tốt đẹp thời gian, chẳng qua, hiện tại là cổ đại a, đồ thật sự là đủ lão !

Tần Kinh Vũ hừ nói: “Bọn họ có thể sánh bằng người tuổi trẻ hơn, chân chính thanh xuân còn trẻ, phong nhã hào hoa, giống như người, liền một cái tao lão nhân!” Lời Mục Ca năm nay vừa mới cập quán, về phần cái kia người áo xám, thoát nhìn tuổi cũng liền hai mươi cao thấp...

“Tao lão nhân? !” Trình mười ba cười khê, làm bộ đánh tới, cắp nàng cởi ra dây thừng đồng thời, cũng là đi xả của nàng cổ áo, “Nha mỗ nhon lợi nha đầu, dám nói ta là tao lão nhân, hôm nay khiến cho người có biết, ta rốt cuộc có phải hay không...”

Thiên, hân muốn làm cái gì?

“Trình mười ba! Người hỗn đản! Rùa vương bát đản!” Tần Kinh Vũ kinh hãi, khúc khởi đầu gối, chàng hướng của hân khổ bộ, bắt đắc dĩ khí lực mỏng manh, bị hân thoải mái tránh thoát, bàn tay to đè lại của nàng song chưởng, cả người đều bán ghé vào trên người nàng.

Trình mười ba nhìn chăm chăm dưới trợn mắt trợn lên ra sức cử cánh tay cô gái, khê lắc đầu: “Tiểu nữ tử, người rất thô lỗ, về sau như thế nào gả phải đi ra ngoài?”

“Người quản ta đâu!”

Tần Kinh Vũ bị hân đè lại cánh tay, không thể động đây, lại thấy hân cười cúi người xuống dưới, tức giận đến chửi ầm lên: “Người dám động ta, ta gọi nhân thiên người, cho người về sau rốt cuộc thái không đến hoa, ta —— ngô...”

Nam tử lửa nóng môi ở ngay sau đó đồ thượng của nàng miệng, trắng mịn lưỡi dài vói vào khê nhếch môi anh đào, hấp thu nàng trong miệng ngọt ngào.

Này chết tiết hái hoa tặc, lại ở khinh bạc chính mình!

Tần Kinh Vũ chỉ sợ run như vậy một cái chớp mắt, chính là quyền đâm cước đá, liều mạng giãy dụa, trình mười ba thờ ơ, một tay đem cửa nàng hai tay phục ở sau lưng, tay kia thì nâng của nàng sau gáy kết rắn chắc thực hôn cái đủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hân mới vừa rồi dời lời lẽ, ôm nàng ngồi dậy đến, liếm liếm môi, do ở thỏa mãn trở về chỗ cũ: “Thật sự là lại hương lại ngọt!”

“Ngọt người cái đầu!” Tần Kinh Vũ hoàn toàn tỉnh ngộ, giãy dụa dùng sức thôi hân, “Trình mười ba, người cái hỗn đản! Ta muốn đem người năm ngựa xé xác!”

“Khụ khụ, nữ tử phía sau nên thẹn thùng bạc sân a!” Trình mười ba hơi hơi chột lóe, tránh đi của nàng quyền cước, nhìn nàng tức giận tận trời phát điên mô dạng, cười ha ha, “Tiểu nữ tử, ta phát giác ta thích thượng ngươi, làm sao bây giờ?”

“Thích của ta nhiều người, cũng không ngạc nhiên.”

Tần Kinh Vũ cử tay áo hung hăng lau khô môi: “Phi phi phi! Ngươi thật sự là bản đã chết!”

“Ta không bản, ta đến phía trước dùng trà thủy thấu nhấm rượu.”

“Làm trò ghê tởm ta! Thật sự là, năm xưa không thuận, gặp gỡ chỉ chó điên loạn cắn người...”

Trình mười ba vẫn không nhúc nhích, chính là nhìn chăm chăm của nàng ánh mắt, buồn bã nói: “Thật sự như vậy chán ghét ta, còn số tiền lớn muốn nhân thủ tánh mạng của ta?”

“Là, ta chán ghét ngươi,” Tần Kinh Vũ không chút do dự nâng thủ, ngón trở lại để ở cửa hắc gáy bộ, “Ngươi này sắc phối, cảm thú, lưu manh, hôm nay ta muốn vì thiên hạ nữ tử trừ hại!”

Trình mười ba không né không tránh, chỉ để sát vào cửa nàng bên tai, nhẹ giọng nói: “Trừ hại lời này nói được không ổn. Ta tuy rằng hái hoa vô số, nhưng là cũng không mạnh mẽ bức bách, kia đều là các nàng tự nguyện, hơn nữa ngày thứ hai còn luyến tiếc ta đi...”

“Ta không tin.”

“Không tin?” Trình mười ba xoa đầu nàng phát, khẽ cười nói, “Ha ha, ngươi kỳ thật là sợ ta tiết lộ của ngươi chân thật tính, muốn giết ta diệt khẩu, ta nói đúng sao, tam điện hạ?”

Cuối cùng ba chữ, bỗng nhiên tăng thêm ngữ khí.

Tần Kinh Vũ Tâm đầu vi lạnh, hắc quả nhiên là đã biết chính mình thân phận!

Nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên cười: “Ta sợ cái gì, ta chính là ngày thường cải trang cho rằng ra cung du ngoạn mà thôi, ai còn có thể đem ta thế nào?”

Bên hông căng thẳng, đã thấy hắc ánh mắt nóng cháy: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không đối bất luận kẻ nào nói, sau này, liền từ ta đến thủ hộ bí mật này.”

Tần Kinh Vũ cười lạnh: “Thiếu bày ra một bộ cứu thực tư thái, nói đi, ngươi có ý đồ gì?”

Trình mười ba câu môi cười: “Ta cùng với ngươi ngoại công xem xét mục thanh từng có gặp mặt một lần, xem ở cửa hắc trên mặt, ta tự nhiên sẽ không làm khó dễ ngươi.”

“Một khi đã như vậy, ngươi vì sao còn không thả ta?”

“Thả ngươi, tiếp theo sẽ không hảo lại hảo đã trở lại.” Trình mười ba xoa cửa nàng hai má, một đường nhẹ nhàng chậm chạp xuống phía dưới, đầy mắt lộ vẻ nồng đậm tình dục: “Đừng nóng vội, chúng ta trước ở trong này gạo nấu thành cơm, chờ hắc lão nhân gia lần tới ngày qua kinh, ta vừa vận đi cầu thân, ta sẽ hảo thương ngươi, sau này không bao giờ nữa hái hoa, ta —— ”

“Làm của ngươi đại đầu mòng!”

Tần Kinh Vũ không thể nhịn được nữa, ngưng thần nín thở, tay phải đầu ngón tay hướng hắc chóp mũi bản ra!

Hồng nhạt sương khói thành linh xảy ra, nháy mắt tản ra.

Trình mười ba khước mắt dư quang nhìn chăm chăm vào cửa nàng tay trái ngón trở, đối kia mai phong ảnh giới âm thâm cảnh giác, lại không nghĩ rằng nàng nhưng lại có khác kỳ chiêu, lơ đãng gian, đã là hít vào mấy mồm to.

“Ngươi ——” chợt thấy ý nghĩ mê muội, cả người mệt mỏi.

“Ngu ngốc!” Tần Kinh Vũ đợi đến sương khói tiêu tán, thế này mới khởi động thân đến, đem mềm mại như tuyết trình mười ba tùy ý thôi ngã xuống đất, trên cao nhìn xuống, hướng hắc huy động tay phải, “Cái

này gọi là dương đông kích tây, chỉ nam đánh bắc, chỉ biết dùng hạ nửa người tự hỏi nam nhân, người biết không?”

Đây là ngoại công mục thanh đặc chế nhuyễn cân tản, nghe nói một khi bắn ra, có thể nháy mắt chế địch, làm này lập tức thoát lực hôn mê, mặc dù tỉnh lại cũng là gân cốt bủn rủn, toàn vô nội lực.

Từ ở lạc nguyệt sơn gặp nạn sau, nàng liền lặng lẽ ẩn dấu một chút ở móng tay lý, lấy bị bất cứ tình huống nào, không nghĩ lúc này nhưng lại thật sự phải thượng công dụng, nhất kích đắc thủ!

Phía trước hần vẫn chế trụ cánh tay của nàng, khổ vô cơ hội, thế này mới vui cười chửi bậy, khoa chân múa tay, ra vẻ nhu nhược biểu hiện giả dối, trên thực tế, hết thấy đều ở chính mình trong không chế...

Tần Kinh Vũ nhìn thượng nam tử, rất đắc ý, nhặt lên thượng dây thừng, đưa hần trối lại cái kết rắn chắc thực, sau đó bùm bùm làm nhiều việc cùng lúc, liên tục thiên hần vài cái cái tát.

“Đại sắc lang! Ta gọi là người phi lễ! Gọi người khinh bạc! Gọi người cường hôn...”

Cuối cùng, còn tại hần ngực đập mấy đá, mới vừa rồi hết giận.

“Thật sự là cái nhần tâm nữ tử!” Trình mười ba làm như mệt mỏi khôn cực, cố gắng trợn mắt, cười khổ, “Ta như vậy thích người, cái gì đều thuận theo người, người sẽ không có thể rất tốt với ta một chút sao?”

Tần Kinh Vũ ngón tay mơn trớn của hần cầm, lướt qua hầu kết, xẹt qua ngực, ở mặt trên vẽ hai cái nho nhỏ vòng tròn, cuối cùng đứng ở cửa hần đai lưng thượng, ánh mắt tiếp tục hạ di, không chút hoang mang đến: “Tục ngữ nói hảo, trăm thảo trừ căn, đoạn tử tuyệt tôn!”

Trình mười ba nhìn tay nàng chưởng nhắm ngay chính mình yếu hại chậm rãi giơ lên, chỉ cố gắng khởi động, ai kêu: “Dừng tay! Đây là người tương lai hạnh phúc a, cân nhắc, nhất định phải cân nhắc —— ”

Tần Kinh Vũ nghiêm trang: “Ta đã muốn lo lắng rõ ràng, cung hình đối với người mà nói, lại thích hợp bất quá .”

Nói xong, bàn tay vừa lật, làm bộ dùng sức chặt bỏ!

Phịch một tiếng, trình mười ba hai mắt trắng dã, hoa lệ lệ ngất ngã xuống đất.

Tần Kinh Vũ nhìn nhìn hần, lại nhìn nhìn chính mình còn treo ở giữa không trung thủ, ha ha cười nói: “Ta lại không luyện cái gì con dao, người sợ cái gì đâu, vừa rồi kia một chút, bất quá là nhắm mà thôi...”

Bất quá, này mê man nam nhân, xử lý như thế nào mới tốt đâu?

Tần Kinh Vũ đưa mắt chung quanh, thoáng nhìn góc sáng sửa đại mộc tương, linh quang chợt lóe, mặt mày hớn hở.

Đúng rồi, cứ làm như vậy đi...

Bận việc một trận, mệt xương sống thắt lưng lưng đau, thế này mới ngênh ngang xuống lầu, ngênh ngang mà đi.

Chậm rãi đi trở về Minh Hoa cung, vừa xong cửa điện chỗ, liền cùng ngênh diện mà đến người đựng phải vừa vặn.

“Uy , người không dài mắt...”

Xoa bị chàng đau cái mũi, vừa mở miệng muốn mắng, người nọ lại mở ra song chưởng, một phen ôm nàng vào lòng.

“Điện hạ!”

Đúng là... Yển nhi!

Tần Kinh Vũ nghe vậy mừng rỡ, đưa hần xả đến yên lặng chỗ, thấp giọng hỏi nói: “Nói mau, ngô phong bọn họ như thế nào?”

“Điện hạ quan tâm, ngô phong bọn họ ba người không có việc gì, nhảy vào khe núi bị nước trôi đi rồi, ngày thứ hai mới du trở về.”

“Có thể có bị thương?”

Yến nhi đáp: “Chỉ bị điểm vết thương nhẹ, ở sơn trang dưỡng dưỡng, dăm ba bữa là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ phóng khoáng tâm, lại hỏi: “Người ở phòng tối lý không chịu hình cái gì đi?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Tần Kinh Vũ tưởng tới một chuyện, tiếp tục hỏi, “Người vừa rồi ở trong cung có thể có thấy Lô Mộc Ca, còn có một cái khác áo xám người bị mất?”

Yến nhi lắc đầu: “Ta vội vàng liên hệ ảnh bộ, chưa từng nhìn thấy.”

Xem ra, là đuổi theo ra cung đi.

Tần Kinh Vũ nga một tiếng, thật dài hu khí: “Người về trước phòng tối đợi đi, ngày mai sáng sớm ta liền cầu mẫu phi đem người phóng xuất, ta có một cái đại mộc tương đặt ở lầu canh lý, người ngày mai nghĩ biện pháp giúp ta tống xuất cung đi, trước tiên ở sơn trang tạm phóng, sẽ tìm thích hợp nhân thủ đưa hóa tới cửa.”

“Mộc tương?” Yến nhi mâu quang chợt lóe, khóa trụ nàng lược hiển sừng đỏ môi anh đào, dừng hình ảnh bất động. “Cái gì mộc tương? Muốn đưa đi chỗ nào?”

“Trình mười ba, đưa đi cấp đông dương quốc chủ Hiền Viên ngao, đã nói kia châu xuyên ta để lại, về phần người này thôi —— ”

Tần Kinh Vũ dừng hạ, nhẹ nhàng cười: “Muốn giết muốn qua, theo hẩn liền.”

72. Quyển 2 - Chương 19: Phá Hư Đại Vương

Sau giữa trưa, có hơi hơi gió thổi qua điện phủ.

Tần Kinh Vũ nằm nghiêng ở nhuyễn tháp thượng, sau lưng dựa chỉ rần chắc vân cẩm thành thực chỗ tựa lưng, cầm trong tay vài tờ trang giấy, còn thật sự lật xem.

Yến nhi làm việc thập phần lưu loát, buổi sáng mới từ phòng tối thả ra, đã nghĩ pháp đem trang có trình mười ba mộc tương cải trang cho rằng, lẫn vào một đồng phế khí tạp vật bên trong, đúng lúc tống xuất cung đi. Giữa trưa trở về thời điểm, còn mang về ảnh bộ ngày gần đây bắt được tình báo.

Cùng hàn dịch theo như lời tương xứng, đối với kia ngự thú địch, ảnh bộ được đến tin tức là rất hoang đảo quá mức thần bí, về ngự thú địch cụ thể công hiệu lai lịch tạm chưa điều tra rõ, mà tên kia nam thi thân phận cũng là không có đầu mối, chỉ nói là một mình một người theo đông mà đến, ven đường vô cùng gì tìm nơi ngủ trọ ở trọ ghi lại, ngày qua kinh thành vừa vặn là ngày thứ ba, cùng trong thành cư dân không có gì cùng xuất hiện.

Ngân Dực dẫn sát bộ mọi người đuổi giết tên kia giang dương đại đạo, đã muốn tiến vào tây liệt cảnh nội, truyền quay lại tin tức chỉ bốn chữ: đúng giờ trở về.

Về phần ngoại công mục thanh tin tức, còn có chút khó làm, không biết là tránh ở thế nào tòa thâm sơn dã lâm hái thuốc, ngày thường ở lại mao lư trống vắng không người, ảnh bộ đưa tin người liền vẫn canh giữ ở mao lư tiền, một tắc cũng không rời.

Lại có đó là các quốc gia vương đình hướng đi, nghe nói, nhân đại hạ hoàng thái hậu sáu mươi ngày sinh, các quốc gia vương thất quý tộc đã ở an bài hành trình, tháng sau đi trước thiên kinh khách quý đa bất thắng số, bước đầu biết được, đông dương quốc chủ Hiền Viên ngao, tây liệt vương Lanza, Nam Việt hoàng tử tiêu minh, Bắc Lương quốc chủ phong trong như gương, đều lúc này thứ chịu yêu khách quý danh sách giữa.

“Tiêu minh?” Tần Kinh Vũ đốt giấy trang, khẽ nhú mày: “Ta nghe nói qua này nhân, Lôi Mục Ca nói hần là cái thiết huyết hoàng tử, xử sự mạnh mẽ vang dội, không thể khinh thường.”

Yến nhi cúi đầu cười khê: “Lôi lang tướng là chưa thấy qua Nam Uyển người đi, nếu thấy, đại để sẽ không hội nói như vậy.”

“Khó nói, cố gắng ca ca cùng đệ đệ tính cách chênh lệch rất đại, không thấu đáo có thể sánh bằng tính.” Tần Kinh Vũ nghĩ nghĩ, lại nói, “Đúng rồi, nhắc tới Nam Uyển, ta nhưng thật ra nhớ tới, đã lâu không đi nhìn một cái tiêu hoàng tử, không bằng hần gần nhất quá như thế nào.”

“Cái kia si gốc hoàng tử, điện hạ còn rất quan tâm của hần.”

Nghĩ đến cái kia Tiêu Diễm, Tần Kinh Vũ nhẹ nhàng thở dài: “Rất tốt đứa nhỏ, đáng tiếc.” Vài năm trước ngoại công nhìn chán quá, nói là muốn khôi phục trong lời nói, sở nhu được thảo phồn đa, có vài loại thậm chí sinh trưởng ở cực bắc lạnh khủng khiếp nơi, không dễ ngắt lấy, còn tu phụ lấy châm cứu trị liệu, nói là này chứng có chút kỳ lạ, hần nhưng thật ra nguyện ý thử một lần, này vài năm cực ít gặp mặt, cũng không biết được thảo xứng tề không có.

“Điện hạ không cần tiếc hận, đây là mạng của hần, thay đổi không được.”

Tần Kinh Vũ nhìn giấy trang lại hỏi: “Vì sao không phải Nam Việt hoàng đế Tiêu Viễn Sơn đến, lại làm cho con của hần đến, không đem ta đại hạ để vào mắt sao?”

Yến nhi bộ dạng phục tùng cúi mâu nói: “Ta nghe nói, tiêu hoàng đế thân thể nhiễm bệnh, không nên trình diện hạ thọ, này đây làm cho này tử tiêu minh tiến đến.”

“Được rồi, ta đồ muốn nhìn vị này thiết huyết hoàng tử đến tột cùng là cái cái dạng gì nhân.”

Tần Kinh Vũ đọc nhanh như gió, đem giấy trang thượng các loại tin tức ở trong đầu nhanh chóng qua một lần, ám ký trong lòng, cuối cùng, tùy ý nói đến một câu: “Kia mộc tương dự bị đặt ở sơn trang nơi nào? Này trình mười ba rất là giảo hoạt, làm cho các huynh đệ cẩn thận chút.”

“Sơn trang không rảnh, ta cùng với trương đình thương lượng, không đáng dừng lại, trực tiếp tổng xuất thành đi.”

Tần Kinh Vũ ngắt ra: “Làm sao như vậy cấp?”

Yến nhi cười nhẹ: “Kia đông dương quốc chủ Hiên Viên ngao đã muốn chuẩn bị khởi hành, không còn sớm sớm đưa đi, điện hạ này châu xuyên tiền thù lao thu không nữa.”

“Nói cũng là, bất quá...”

“Điện hạ không cần quan tâm, việc này ta tự có chừng mực.”

Tần Kinh Vũ nhìn hần bình tĩnh nhẹ vẻ mặt, vẫy tay nói: “Được rồi, ngươi an bài chính là... Đúng rồi, ngươi ăn qua cơm trưa không?”

“Còn không có, vội vàng trở về phục mệnh, không lo lắng.”

“Kia còn chờ cái gì, chạy nhanh ăn đi a ——” Tần Kinh Vũ thấy được hần mí mắt hạ thần nhiên thanh choáng váng, trong lòng vừa động, thân thiết nói: “Này hai mặt trời lặn ngủ ngon thấy đi? Ngươi về trước ốc đi nghỉ ngơi, ta chờ hạ làm cho nhữ nhi cho ngươi đưa đi.”

“Điện hạ, ta không khốn...”

“Vô nghĩa nhiều như vậy làm sao? Mau trở về ngủ, thuận tiện đem nhữ nhi gọi tới.”

Tần Kinh Vũ đứng dậy, đưa hần thôi đi ra cửa, thuận tay khép lại cửa phòng.

“Điện hạ...” Yến nhi khinh gọi một tiếng, không thấy động tĩnh, chỉ phải lắc đầu cười, xoay người rời đi.

Không quá một hồi, nhữ nhi vội vàng mà đến, phía sau còn đi theo một người, là Lôi Mục Ca.

Người này sáng sớm sẽ báo danh quá, lôi kéo chính mình hỏi, nếu không chính mình vội vàng đi đi học, thật không hiểu bị hần dài dòng tới khi nào, mới cách nửa ngày, như thế nào lại tới nữa?

Nhữ nhi tiến lên hành lễ: “Điện hạ, lòi lang tướng đến đây.”

Tần Kinh Vũ hướng Lôi Mục Ca gật gù đầu, tính làm tiếp đón, lập tức đem nhữ nhi đưa tới bên người, thấp giọng nói: “Là, người đi ngự phòng ăn, đã nói ta ngộ thiện chưa ăn ăn no, gọi bọn hần làm chút ăn , sau đó đưa đến Yên nhi trong phòng đi.”

Nhữ nhi gật đầu xưng là, linh mệnh mà đi.

Lôi Mục Ca là luyện võ người, nhĩ lực tự nhiên không sai, đem nàng này một phen nói nghe xong cái đại khái, bất giác mày kiếm khóa nhanh: “Yên nhi không phải bị xem ra sao, như thế nào, phóng xuất ?”

“Đúng vậy, đều đóng hai ngày, cũng nên phóng xuất .” Tần Kinh Vũ ngồi trở lại án mấy tiền, cho hần ngă một ly trà đưa qua đi.

Lôi Mục Ca tiếp nhận phóng ở một bên, tiếp tục truy vấn: “Hần khi nào thì phóng xuất ?”

“Hôm nay sáng sớm.”

Tần Kinh Vũ đáp hoàn này một câu, phiêu hần liếc mắt một cái: “Người đối hần như vậy quan tâm, trực tiếp đi hần trong phòng hỏi đi.”

“Ta chỉ quan tâm người.” Lôi Mục Ca cười cười, lần lượt bên người nàng ngồi xuống, xoa đầu nàng phát, thật dài hu khí, “Người có biết hay không, tối hôm qua thực đem ta sợ hãi, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tần Kinh Vũ cười gượng hai tiếng: “Cái gì sao lại thế này?”

Lôi Mục Ca gọn gàng dứt khoát nói: “Ta tra quá, bệ hạ chưa bao giờ ở bên cạnh người xếp vào có ám vệ, tên kia áo xám người bịt mặt, võ công cao cường, hành tích quỷ bí, hơn nữa thập phần quen thuộc trong cung đường nhỏ, hần rốt cuộc là cái gì thân phận?”

“Hần là ta bằng hữu a, thường tới tìm ta ngoạn, tự nhiên quen thuộc lộ .”

Lôi Mục Ca nhin xuống tính tình, lại hỏi: “Kia sau lại bắt đi của người người kia, trình mười ba, lại là chuyện gì xảy ra? Người khi nào cùng hần nhận thức ? Các người đêm nay đi nơi nào, đang làm cái gì?”

“Trình huynh cũng là ta bằng hữu, ở bách hoa các nhận thức , nha đầu kia tức giận đến thực, mỗi lần đều là ta giúp hần phó phiêu tư, ha ha. Cái kia, tối hôm qua thôi, chúng ta cũng không làm cái gì, tìm chỗ địa phương thổi trúng gió, uống chút rượu, tâm sự nữ nhân, đàm lý tưởng đàm nhân sinh...”

“Vũ nhi!”

“Ha?” Tần Kinh Vũ đào lấy lỗ tai, vô tội nói, “Ta lỗ tai không thành vấn đề , người rống lớn tiếng như vậy làm sao? !”

“Trình mười ba là trên giang hồ nổi danh hái hoa tặc, tội ác chồng chất, có tiếng xấu, người đường đường đại hạ hoàng tử, làm sao có thể cùng hần người như vậy kết giao, còn xưng huynh gọi đệ?”

Tần Kinh Vũ ha ha cười nói: “Nhân sinh trên đời, ai có thể không vài cái bạn nhậu đâu?”

“Nhưng là người không giống với, người là nữ tử...”

“Ta... Là nữ tử? !” Tần Kinh Vũ ha ha cười to, đi sờ của hần cái trán, “Ta nói Lôi Mục Ca, người là tối hôm qua rượu còn không có tỉnh đi?”

Lôi Mục Ca nhìn chằm chằm của nàng ánh mắt: “Người hôm qua rõ ràng không có phủ nhận.”

Đó là nàng đắm chìm nam sắc nhất thời sơ sẩy được không...

Tần Kinh Vũ tùy tay đặt lên của hần khoan kiên, chớp ánh mắt nói: “Người đối ta Tuyết Nhi muội muội vẫn nhớ mãi không quên, ta cũng thực cảm động, nhưng là nhân tử không có thể sống lại, người nén bị thương nhiều như vậy năm, còn không có thuận biến a?”

“Ta vẫn cảm thấy, Tuyết Nhi không chết...”

“Tuyệt Nhi không chết, chính là ta, là đi?” Tần Kinh Vũ tiếp nhận của hắn nói đến, lắc đầu thở dài, “Lôi Mục Ca, lý nhất thuyền cái kia lang băm cho dù , chờ ta ngoại công tháng sau đến kinh, ta thỉnh hắn lão nhân gia cấp người hảo hảo nhìn xem, của người vọng tưởng chúng đã muốn phi thường nghiêm trọng !”

“Nhưng là tên kia cung nữ, nàng nói năm đó bệnh nặng là tiểu hoàng tử...”

“Lôi Mục Ca, người có hoàn không để yên? !”

Tần Kinh Vũ rồi đột nhiên nâng mâu, võ án dựng lên, thanh sắc câu lệ nói: “Ta làm người là bằng hữu ta mới ăn ngay nói thật, ta Minh Hoa cung ở lục cung giữa luôn luôn địa vị không thấp, những năm gần đây không chịu bị người đồ kỵ hận hãm hại, này sau lưng nói láo đầu nhảm chán tiểu nhân, ta nhưng là thấy được hơn, đừng nhìn ta khinh thường tham dự này đó tranh đấu, liền cảm thấy ta dễ khi dễ! Người phải tin này lời đồn, tốt lắm, chúng ta như vậy tuyệt giao, cả đời không qua lại với nhau!”

Lôi Mục Ca không để ý nàng, chính là cúi đầu, trám khởi ở tại án mấy thượng nước trà, chậm rãi viết tự, nhất bút nhất hoa, cực vì còn thật sự.

Tần Kinh Vũ rống miệng khô, phần nộ nhiên ngồi xuống, tùy ý thoáng nhìn, chỉ thấy án mấy thượng hai cái rồng bay phượng múa chữ to: đế hoàng.

Này không phải năm đó chính mình cùng chu lỗi lạc tỷ thí văn thái, hắn họa kia bức mặc sắc phượng hoàng đồ, sở đề tự sao?

Đế hoàng, hắn là đang ám chỉ cái gì?

Trong lòng đang ở suy nghĩ, lại nghe hắn đột nhiên bật cười, trêu tức nói: “Người như vậy khẩn trương làm sao, chẳng lẽ trong lòng thật sự có quỷ?”

“Trong lòng người mới có quỷ đâu!”

Tần Kinh Vũ hướng hắn cao thấp đánh giá, bỗng nhiên cười: “Lôi Mục Ca, nói người cũng hai mươi tuổi người, tại kia tây bắc quân doanh quá rất tịch mịch vất vả, tư tưởng xuất hiện lệch lạc, cả ngày nghi thần nghi quỷ, coi như là tình có thể nguyên, ta sẽ không với người so đo .”

“Nga, ta như thế nào lệch lạc ?”

“Người không đi hảo hảo theo đuổi ta đại hoàng tử, cả ngày đem ta tránh như vậy nhanh làm cái gì?” Tần Kinh Vũ vỗ bờ vai của hắn, hì hì cười nói, “Nếu là người ngưỡng mộ, ta có thể tự thể nghiệm, giáo người mấy chiêu tất sát kỹ!”

Lôi Mục Ca cười nói: “Tất sát kỹ?”

“Đối.” Tần Kinh Vũ rung đùi đắc ý nói, “Chờ thêm mấy ngày ta cấm chừng làm giải trừ , liền mang người đi bách hoa các ném thử tiên, nơi đó thực nữ thanh quán cái gì cần có đều có, lại từ ta tự mình truyền thụ kinh nghiệm, bảo đảm người khoái hoạt giống như thần tiên!”

“Bách hoa các?” Lôi Mục Ca nhíu mày, nếu có chút suy nghĩ.

“Đúng vậy, bách hoa các rượu và thức ăn tốt nhất, ca múa mới nhất, mỹ nhân nhiều nhất, không đi là tổn thất a...”

Tần Kinh Vũ bốn phía giới thiệu bách hoa các điệu dụng, vừa nói, một bên ám số một hai ba bốn, phỏng chừng đêm không tới mười, vị này thiên trong kinh thành tối có chính trị tiền đồ thiếu niên võ tướng, nên giận dữ đứng lên, phật tay áo mà đi .

Không nghĩ tới, Lôi Mục Ca nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cư nhiên cười đáp ứng xuống dưới.

“Đi, ta liền như người mong muốn.”

Tần Kinh Vũ đương trường thạch hóa, không phải đâu, hắn thật sự muốn đi tự thể nghiệm?

Nghĩ vậy sao cái còn hư hư thực thực xử nam đại soái ca, sắp bị này xinh đẹp nhiều kiểu các nữ nhân ăn sống nuốt tươi, sách ăn nhập phúc, không biết sao, tâm tình lập tức buồn bực đứng lên.

Lôi Mục Ca nhìn chằm chằm vào cửa nàng biểu tình, lúc này khẽ cười nói: “Như thế nào, người đổi ý ?”

Đổi ý?

Cho dù là, cũng là sẽ không thừa nhận : “Đúng vậy, ta vừa muốn rủi ro ...”

“Đồ nhi hiếu kính sư phó, đó là hẳn là ——” Lôi Mục Ca đắc ý cười to, đem nàng theo nhuyển tháp thượng kéo lên, “Đi thôi, còn có nửa canh giờ, chúng ta tập võ đi!”

“Uy , bên ngoài thái dương phơi nắng đã chết, chính người làm hắc thán là đến nơi, đừng tạo nên ta!”

“Sẽ không phơi nắng hắc .”

Lôi Mục Ca căn bản không để ý tới của nàng cầu xin, không khỏi phân trần kéo nàng xuất môn.

Có cung nữ dẫn đường, hai người dọc theo hành lang dài bước nhanh mà đi, đi vào sau điện một gian nhắm chặt trước cửa phòng.

Lôi Mục Ca tiến lên từng bước đẩy ra cửa phòng, cười nói: “Chính người nhìn xem.”

Tần Kinh Vũ nhìn thấy phòng trong cảnh trí, hô nhỏ một tiếng: “Di, này không phải ta mẫu phi luyện công phòng sao?”

Phòng rộng mở sáng ngời, khung đỉnh cao xa, địa hạ phô một tầng ngã không đau dữu mộc sàn, ở giữa có quỹ có bàn có ý, dựa vào tường bình khí cái thượng còn bãi làm ra vẻ ngân thương, đao kiếm, cung nỏ, trường tiên... Nhiều đếm không xuể.

Nghe nói, này gian luyện công phòng là cái phi Mục Vân Phong ân sủng tối thịnh là lúc, phụ hoàng Tần Nghị một tay tạo ra , sau lại Mục Vân Phong sinh hạ song bào thai, an cho trong cung giúp chồng dạy con, phòng liền để đó không dùng xuống dưới, hiện tại lại có thai, lại nửa năm mấy tháng đều khó được tiến vào coi trọng liếc mắt một cái.

Tần Kinh Vũ đối luyện võ hướng đến không có hứng thú, phía trước cũng không như thế nào đã tới, không khỏi tò mò đi ra phía trước, nơi nơi xem xét sờ soạng.

Cửa sổ linh, cái bàn, bình khí thượng không nhiễm một hạt bụi, vách tường mặt cũng là không có nửa điểm bụi tí.

Không cần phải nói, xác nhận trước tiên chuẩn bị tốt .

“Nơi này phơi nắng không đến thái dương, cũng sẽ không chàng đau ngã thương, sau này người liền đi theo ta, hảo hảo học công phu đi.”

Bị bắt đi hướng cách gian, thay một thân lưu loát ăn mặc gọn gàng thâm y, kế tiếp tiểu nửa canh giờ, Tần Kinh Vũ khổ hé ra mặt, dựa theo Lôi Mục Ca yêu cầu, làm này ngồi trung bình tấn đạp hoa mai huy quyền phách chuồng động tác, đẩy lòng âm thầm kêu khổ, này làm sao là cái phi trong miệng nhẹ nhàng băng quơ nói cái gì khoa tay múa chân vài cái, quả thực chính là trúng cử mãn thanh mười đại khổ hình.

Nàng luyện được mồ hôi như mưa, hắc lại ý ở trên vách đá hai tay ôm ngực, mặt mang mỉm cười: “Nội liễm tinh khí thần, ngoại luyện gân cốt da. Điện hạ như thế thông minh, tập võ không thành vấn đề, quý ở kiên trì!”

Kiên trì? Ngoại công mục thanh nói qua, nàng thể chất khác thường, nếu như tập võ, muốn so với người bên ngoài trả giá nhiều thập bội cố gắng, mới có đạt tới bình thường hiệu quả.

Đòi mạng, thật sự là đòi mạng!

Cứu tinh, cứu tinh ở nơi nào?

Đang lúc nàng dưới đáy lòng điên cuồng hò hét là lúc, cửa phòng nhẹ nhàng xao vang, một đạo Thiên Âm tiếng động hợp thời vang lên.

“Mục Ca, Vũ nhi, các người nhưng là ở bên trong, ta gọi là ngự phòng ăn nấu táo đỏ hạt sen canh, mau ra đây ăn!”

Nghe thể thanh âm, Lôi Mục Ca khuôn mặt tuần tú thoáng chớp đen xuống dưới, hướng nàng hừ nhẹ nói: “Người này tiểu quý, sợ vất vả liền nói rõ, như thế nào đem nàng cấp đưa đến ? !”

“Trời đất chứng giám, không phải ta!”

Tần Kinh Vũ hô to oan uổng, nàng luyện này đó đồ bỏ động tác luyện được ý nghĩ ngắt đi, chiêu này vậy nguy cứu Triệu diệu kế, như thế nào nghĩ ra?

73. Quyển 2 - Chương 20: Mưa Gió Sắp Đến

Theo ngày ấy bắt đầu, chỉ cần Lôi Mục Ca một bước vào Minh Hoa cung, chân trước vừa mới tiến, chỉ một lúc sau, trưởng công chúa Tần Phi Hoàng sau lưng đi ra, dẫn liên can cung nữ nội thị, mang theo đôn canh thuốc bổ, mỹ kỳ danh viết quan tâm hoàng đệ tập võ, chính mình vừa lúc ở bàng quan ma thường thức, hỏi han ân cần, thân thiết đầy đủ.

Đối này, Mục Vân Phong lòng mang phần uất, nhưng cũng không thể nề hà, ngay từ đầu còn cùng Tần Phi Hoàng lại đây, sau lại cũng liền lười nhích người, tự nhiên muốn làm gì cũng được .

Vui vẻ nhất chớ quá cho Tần Kinh Vũ, mỗi lần Tần Phi Hoàng gần nhất, tập võ nhất định dừng lại, nàng hoặc là giảo bát mật nước ngân nhĩ, hoặc là phùng chén ô mai ngọt canh, hoặc là đoan điệp dẫn Hoàng Tùng bánh, tọa ở một bên đại mau cần ăn, vừa ăn biên xem Lôi Mục Ca bị Tần Phi Hoàng gắt gao cuốn lấy, một cái nhúu mày cần môi muôn vằn không kiên nhẫn, một cái ôn ngôn cười yếu ớt phong tình vạn chủng, sống thoát thoát một màn cổ trang bản bát quái thần tượng kịch: đại hạ công chúa truy phu nhớ.

Như thế qua mấy ngày, Lôi Mục Ca rốt cục lấy cố cung cấm phòng vệ sự vụ bận quá, đem tập võ việc vô hạn kỳ hoãn, hẳn không đến, Tần Phi Hoàng cũng là đã thất tung tích, náo nhiệt phi phạm Minh Hoa cung rốt cục trở về thanh tịnh.

Bán nguyệt cấm chừng kỳ hạn nhoáng lên một cái mà qua.

Một ngày này vừa vặn là nghỉ khóa ngày, Tần Kinh Vũ dậy thật sớm, chải đầu thay quần áo, thu thập thỏa đáng, vừa mang theo Yến nhi đi ra cửa điện, chỉ thấy nhữ nhi vội vàng lại đây.

“Bẩm báo điện hạ, lòi lang tướng đã muốn ở dài định môn chờ.”

Này Lôi Mục Ca, thật sao quyết tâm cùng với chính mình đi dạo bách hoa các?

Tần Kinh Vũ định liệu trước, vẫy tay: “Ta đã biết, người đi xuống đi, nhớ kỹ đúng giờ thông tri bên kia.”

“Là, nhữ nhi hiểu được.”

Chờ nhữ nhi đi xa, mới đứng Yến nhi trong nháy mắt nói: “Tập mang theo không?”

Yến nhi mỉm cười gật đầu: “Điện hạ yên tâm, mang theo .”

“Ân, người nói, nếu là ta đem Lôi Mục Ca giới thiệu cho vũ nhi tỷ tỷ, sẽ như thế nào?”

Yến nhi nghĩ nghĩ, đứng đắn nói: “Điện hạ đã muốn hơn hai mươi mặt trời lặn đi bách hoa các , vừa đi chính là như thế bạc tình, vũ nhi cô nương chắc chắn mê người.”

Tần Kinh Vũ cười khổ: “Ha ha, ta cũng vậy nghĩ như vậy.”

Này chính là thứ hai bước kế hoạch, cố gắng sẽ không chấp hành, cho dù muốn, nàng cũng là lưu có đường lui.

Bất quá, vì đánh mất Lôi Mục Ca hoài nghi, chỉ có thể ủy khuất vũ nhi , thuận tiện cũng thành thật của nàng lưu luyện si mê, đừng với đã biết giả tiểu tử càng lún càng sâu, tin tưởng Lôi Mục Ca sẽ không đến thật sự, nếu hẳn dám, chính mình cũng sẽ không mê của hắn...

Hai người một trước một sau đi đến ở hoàng cung nam diện dài định môn, Lôi Mục Ca sớm đổi quá một thân xanh thắm hoa phục, ngọc quán ngân mang, một bộ du hiệp giả dạng, tùy tùy tiện tiện hướng cung tường bên cạnh vừa đứng, đó là tuần lãng dương cương, anh tuấn xuất chúng.

Tần Kinh Vũ nhìn xem cảnh đẹp ý vui, không khỏi huyết sáo, tiến ra đón, hướng hẳn cao thấp đánh giá, chặc chặc tán thưởng: “Cũng không phải lần đầu tiên đi, mặc như vậy suốt khí làm sao?”

Lôi Mục Ca cười nói: “Cùng tam điện hạ xuất môn, ăn mặc lôi thôi, sẽ làm người mất mặt.”

Tần Kinh Vũ xem hẳn, nhìn nhìn lại bên cạnh một thân thanh ngọc trù sam Yên nhi, dù chưa nạm vàng bội ngọc, nhiên ôn nhuận nho nhã, khí chất thiên thành, tay áo phiêu phiêu, kiểu như ngọc thụ lâm phong tiên.

Lại xem chính mình, thần sa sắc gấm vóc thêu mặt xứng thượng nguyệt sắc áo dài, trên trán huyền khỏa chói lợi hạt châu, bên hông ngọc quyết đỉnh đương rung động, hơn nữa một bộ so với tầm thường nữ tử hơi cao gầy cân xứng đáng người, cùng với ở gương đồng trung ngày ngày nhìn thấy tuyệt sắc khuôn mặt, tuy rằng hơi hiển hoàn khổ tục khí, cũng tuyệt đối xứng được với là cái chỉ có mỹ thiếu niên.

Bảo châu mỹ ngọc, hơn nữa đã biết mai lượng chui, ba người sóng vai thành sắp xếp, hành tẩu ở thiên kinh thành trên đường cái, còn không cho này cô nương con dâu hưng phấn thét chói tai.

Ai ai ai, không cần trường sao suốt được không, đoạt chính mình không ít nổi bật đâu...

Này bách hoa các quả thật đã lâu không đi, tiến đại môn, thành đàn oanh oanh yến yến nhất thời vây quanh lại đây, đem nàng vòng ở bên trong, thất chủ bát thiết để hỏi không ngừng.

“Tam thiếu, như thế nào lâu như vậy cũng không gặp người ảnh, người ta khả nhớ người muốn chết!”

“Đúng vậy, mẹ hôm qua còn tại nói đi, tam thiếu có phải hay không lại ở nơi khác thông đồng thượng hồng bài cô nương, cũng không nguyện lại đây!”

“Vũ nhi tài khả liên đâu, quan ở trong phòng cũng không thấy khách, liền một lần một lần đạn tam thiếu yêu nhất khúc, kia kêu một cái thống khổ a...”

“Các vị tỷ tỷ các người không biết, ta ngày gần đây bận việc học nghiệp, trong nhà tránh được ngay, không có phương tiện xuất môn đâu.” Tần Kinh Vũ này sờ sờ tay nhỏ bé, cái kia niết hạ eo nhỏ, ở giữa như cá gặp nước, tận tình ăn bớt, cuối cùng còn chỉ vào Lôi Mục Ca nói, “Nếu là không tin, các người hỏi hẳn, hẳn có thể làm chứng, xem ta có phải hay không ở nhà dụng công?”

Yên nhi sớm nhìn quen không trách, yên lặng lập ở một bên cười khế, Lôi Mục Ca cũng là khế nhú mày, sắc mặt không dự: “Công tử!”

Tần Kinh Vũ ha ha cười nói: “Đến đến đến, ta cấp mọi người giới thiệu, vị này lôi gia, vừa rồi phần đất bên ngoài hồi kinh, nghe nói các vị tỷ tỷ thanh danh, hôm nay riêng tiến đến cổ động, các tỷ tỷ cho ta rất chiêu đãi, chỉ cần lôi gia vừa lòng, tam thiếu ta thật mạnh có thưởng!”

Mỹ nhân đẹp nhóm tùy nàng ngón tay nhìn lại, nhân tình sáng lên, đều ủng đi lên, lập xả Lôi Mục Ca ống tay áo, nũng nịu tướng gọi.

“Lôi gia nhìn lạ mặt đâu, là lần đầu tiên đến đây đi?”

“Một hồi sinh hai hồi thực, tam hồi tứ hồi bảo đảm cho người yêu tử nghiệm...”

Này cô nương càng ngày càng nhiều, tiếng vang càng lúc càng lớn, ngay cả bên kia tiền khách tú bà đều bị kinh động, đá nhất phương hồng nhật khăn lụa, vắn vẹo thủy dung thất lưng, thí diên thí diên lại đây, vui tươi hớn hỏ nói: “A, tam thiếu dẫn theo khách quý đến đâu, vị này gia ngày thường thực tuần!”

Tần Kinh Vũ gật đầu cười nói: “Đó là đương nhiên, ta tam thiếu bằng hữu, người người đều là mỹ nam tử, chỉ so với ta kém như vậy một chút mà thôi.”

Tú bà vẻ mặt cười quyến rũ: “Là là là, tam thiếu là người ra sao cũng, anh tuần nhiều kim, phong lưu phóng khoáng, toàn thiên kinh thành tìm không ra cái thứ hai đến!”

Tần Kinh Vũ nghe được vui vẻ, vẫy tay nói: “Tốt lắm, này đó ưu điểm ta chính mình đều biết đến, không cần hơn nữa, hay là muốn cho người khác chừa chút niệm tưởng.”

Tú bà chạy nhanh xưng là, lại hỏi: “Tam thiếu hôm nay vẫn là đi vũ nhi trong phòng sao? Ta làm cho đầu bếp chuẩn bị rượu và thức ăn đi, đều ăn tam thiếu ngày thường thích ăn thượng.”

“Ân, trước thượng nước trà điểm tâm, sẽ tìm hai cái lanh lợi điểm cô nương tiếp khách.” Tần Kinh Vũ hướng thang lầu đi rồi hai bước, gặp Lôi Mục Ca còn đứng ở tại chỗ, lại trở lại đến kéo hần, vừa đi vừa nói, “Đi a, vị này vũ nhi tỷ tỷ tuổi tuy rằng đại chút, tướng mạo cũng là toàn bách hoa các đẹp nhất, đáng người lại hảo, còn đạ một tay hảo tỷ bà, để cho người nếu thích, ta liền nhịn đau bỏ những thứ yêu thích...”

Lôi Mục Ca sắc mặt hơi trầm xuống, thản nhiên nói: “Thấy rồi nói sau.”

Ba người lên lầu thê, một đường đi hướng nhĩ thất, vũ nhi sớm nghe thấy tấn ý ở cửa, kiển chân lấy dãi, vừa thấy cầm đầu người bộ dạng, màu điệp chỉ có bàn bay đi qua, vãn trụ Tần Kinh Vũ cánh tay, vui mừng kêu lên: “Tam thiếu!”

Tần Kinh Vũ nghe được kia một tiếng gọi, cũng bắt cổ thân sau người, trước mắt bao người liền thẩu đi trên mặt nàng hôn một cái, hô to gọi nhỏ: “Vũ nhi tỷ tỷ, một ngày này không thấy như cách tam thu a, thật sự là muốn chết ta! Mau mau đã vào nhà, hôm nay nhất định phải làm cho ta thân cái đủ!”

Kia lầu trên lầu dưới khách nhân trông thấy nàng này một bộ hầu cấp dạng, nhất thời cười vang.

“Thật sự là nhân không phong lưu uống thiếu niên a!”

Tiếng cười bên trong, đã thấy Lôi Mục Ca khuôn mặt tuần tú càng phát ra hắc trầm.

Cấp hai người lẫn nhau giới thiệu sau, Tần Kinh Vũ ôm vũ nhi vào nhĩ thất, ngựa quen đường cũ tìm địa phương ngồi xuống, liền hướng phía sau vào Lôi Mục Ca ngoắc: “Lại đây tọa, ta đã lâu không có nghe vũ nhi tỷ tỷ đạ tỷ bà, lại không biết này chi tấn cùng phía trước so sánh với, âm sắc như thế nào?”

Thanh âm chưa dứt, Yến nhi từng bước tiến lên, hợp thời nói tiếp nói: “Công tử yên tâm, đây là xuất từ thành nam danh khí làm được tử đàn chỉnh mộc tỷ bà, âm sắc không thành vấn đề.”

Lôi Mục Ca nghe được nhú mảy, nghiêng đầu hướng Tần Kinh Vũ: “Người còn hiểu âm luật?”

Nàng? Ở phía trước thế ngay cả khuông nhạc đều xem không hiểu, này cổ đại cung thương giác trưng vũ lại không biết gì cả.

Bất quá, trải qua ở Nam Uyển lỗ tai chịu khổ độc hại trải qua, cuối cùng nghe được ra tiếng nhạc cùng tạp âm khác nhau.

Tần Kinh Vũ ha ha cười nói: “Ta liền đồ tốt nghe, náo nhiệt.”

Lôi Mục Ca phiêu mắt kia thị lập góc thiếu niên, cười cười: “Ta thấy cũng là, Yến nhi đều so với người trong nghề hơn.”

“Đó là đương nhiên.” Tần Kinh Vũ mi phi sắc vũ, “Nhà của ta Yến nhi thông minh rất, nhất học một cái hội!”

Bên kia, vũ nhi đã muốn chuẩn bị xong, chính dựng thẳng ôm tỷ bà, cười kêu: “Hôm nay tam thiếu muốn nghe cái gì khúc nhi?”

Tần Kinh Vũ thuận miệng nói: “Liền xướng cái bốn mùa ca đi.”

Khi nói chuyện, vũ nhi nghiêm mặt ngồi ngay ngắn, năm ngón tay phủ huyền khinh bát, ôn nhu đàn hát đứng lên.

”Mùa xuân đã đến lục măn cửa sổ,

Đại cô nương dưới giường thêu uyên ương.

Bỗng nhiên một trận vô tình bỗng,

Đánh chouyên ương các nhất phương.

Mùa hạ đã đến cảnh liễu mảnh dài,

Đại cô nương phiêu bạc đến Trường Giang.

Giang Nam Giang gió bắc quang hảo,

Sao cặp lụa mỏng xanh khởi cao lương...”

Tần Kinh Vũ đối này thủ khúc lại quen thuộc bất quá, đơn giản lấy chỉ tiết khinh khẩu mặt bàn nhạc đệm, nhắm mắt nghe.

Lục y cô gái giờ ẩm trà lại đây, một bên cấp hai người châm trà, một bên nhẹ giọng nói: “Tam thiếu không có tới thời điểm, vũ nhi cô nương liền ở trong phòng lặp lại xướng tam thiếu viết này khúc đâu, hơn nữa tổng xướng mở đầu vài câu, nói là tâm tình tương xứng, nhất xướng liền rơi lệ.”

Tần Kinh Vũ dừng tay trợn mắt, cười gượng nói: “Ta đó là lung tung hừ đùa, không gì đặc biệt ý tứ, nhưng thật ra vũ nhi tỷ tỷ có tâm, dám cấp nhớ kỹ .”

Lục y cô gái cười nói: “Trừ bỏ tam thiếu, ai còn có thể có này đãi ngộ!”

Một khác danh phần y cô gái còn lại là đem mấy điệp điểm tâm trái cây bãi phóng thượng bàn, động tác đồng thời, ánh mắt quay tròn nhắm thẳng cửa xem: “Tam thiếu, hôm nay Dương công tử như thế nào không có tới?”

“Dương công tử?” Tần Kinh Vũ Tâm đầu lộp bộp một chút, thế này mới phản ứng lại đây, nàng nói là Dương Tranh.

Đừng nói, này Dương Tranh diện mạo nhã nhặn tuấn tú, bình thường hành vi cũng cực vì chính phái, nhưng thật ra pha chịu này các lý bọn nha đầu thanh muội, chính là thần nữ có tâm, tương vương vô mộng, lấy của hắn tính cách, muốn kết hôn một gã thanh lâu nữ tử quá môn, đó là vạn vạn không có khả năng.

Gặp Lôi Mục Ca cũng không thêm để ý, vì thế cười nói: “Hắn gần nhất việc đâu, khả năng không thời gian lại đây, có cái gì nói nói ra, ta giúp người chuyển cáo chính là.”

Phần y cô gái mặt ửng hồng lên, khanh khách cười nói: “Không cần làm phiền tam thiếu, ta về sau chính mình nói cho hắn.”

“Cũng tốt cũng tốt.”

Một khúc kết thúc, Tần Kinh Vũ dẫn đầu vỗ tay, bốn phía ca ngợi: “Diệu a diệu a, này khúc chỉ ứng thiên thượng có, nhân gian thế nào vài lần nghe thấy!”

Rượu và thức ăn nhất nhất thượng bàn, vũ nhi buông tỷ bà, thoải mái lại đây, ngồi ở bên người nàng, mím môi cười: “Tam thiếu nếu thích, vũ nhi ngày ngày đặn cho người nghe.”

“Như bây giờ là tốt rồi, ta khả luyện tiếc đem người mệt , hơn nữa ——” Tần Kinh Vũ than nhẹ ra tiếng, cầm tay nàng, khổ hê ra khuôn mặt tuấn tú nói, “Mẹ biết ta độc yêu tỷ tỷ, vì thế đây trời chào giá, ta kia cấp tỷ tỷ chuộc thân bạc còn kém nhất mảng lớn đâu!”

Vũ nhi nghe được tâm hoa nộ phóng, cúi mâu nói: “Chỉ có tam ít có này phân tâm là tốt rồi, vũ nhi hội vẫn chờ , phi quân không lấy chồng.”

“Thực là của ta hảo tỷ tỷ!”

Tần Kinh Vũ ôm của nàng vai, khóe mắt dư quang vụng trộm đi phiêu Lôi Mục Ca, người sau cũng là uống rượu dùng bữa, nhìn như không thấy.

Xem ra, không dưới điểm ngoạn được là không được.

Dùng bữa, uống rượu, hành lệnh, chơi đoán số.

Thậm chí, còn có nhất thủ lại khiêu lại náo hoa chân múa tay vui sướng “Hai tiểu ong mật ”, Tần Kinh Vũ chưa từng có như vậy buông tay, chưa từng có xướng như vậy vui sướng quá.

Không quá bán thưởng, tức là tửu sắc lên mặt, hai giáp ửng đỏ, buông chén rượu, đột nhiên từ trong lòng lấy ra cuốn đồ sách đến, phách một tiếng phao đến Lôi Mục Ca trước mặt: “Đưa người cái thứ tốt, của ta tư tàng trên bản, người trước nhìn xem bản vẽ, ta chờ hạ sẽ dạy người thực chiến .”

Lôi Mục Ca ngạc nhiên mở ra, nhưng thấy mặt trên lộ vẻ tuổi trẻ nam nữ xích trình thân mình ôm cùng một chỗ hình ảnh, tư thái khác nhau, sống sắc sinh hương.

Đúng là nhất sách đông cung đồ!

Lôi Mục Ca khuôn mặt tuần tú ửng hồng: “Người... Người đây là cái gì ý tứ?”

“Ách ——” Tần Kinh Vũ đánh vang dội rượu cách, vừa vặn phun đến trên mặt hắn, mùi rượu huân nhân, “Ngày ấy không phải nói sao, ta đến bách hoa các giáo người tất sát kỹ...”

Lôi Mục Ca trừng mắt kia đông cung đồ, lại chậm rãi giương mắt xem nàng, chậm rãi lắc đầu: “Ta không nghĩ học.”

Mắt thấy sẽ hòa nhau nhất thành, Tần Kinh Vũ sao khẳng từ bỏ ý đồ: “Khẩu thị tâm phi tên, đến đều đến đây, nói không nghĩ đó là không có khả năng.” Dứt lời, cười hì hì đi kéo hắn, “Quân doanh lý không nữ nhân là đi, không có việc gì, hôm nay ta làm cho vũ nhi tỷ tỷ cùng người...”

Vũ nhi ở một bên nghe được rõ ràng, run giọng nói: “Tam thiếu, người có phải hay không say?”

Tần Kinh Vũ ôm lấy Lôi Mục Ca bả vai, rung đùi đắc ý nói: “Vũ nhi tỷ tỷ, vị này lôi gia là của ta hảo huynh đệ, cái gọi là có phúc cùng hưởng, người giúp ta hảo hảo chiêu đãi, người khác bốn, người muốn giống người trước kia đối ta như vậy, thủ bắt tay giáo...”

“Ta bao lâu đối với người...”

“Tốt lắm, liền nói như vậy định rồi.” Tần Kinh Vũ lại chuyển hướng Lôi Mục Ca, cúi đầu cười nói, “Ta trân quý bản thư, còn có ta nữ nhân đều cho người, như thế nào, ta đối với người không sai đi, cái này nhả thất lưu cho người, người chậm rãi hưởng dụng...” Nghĩ nghĩ, lại bổ thượng một câu, “Vũ nhi kia hai nha đầu cũng thập phần đủ vị, để cho người cũng có thể...”

Hướng hắn trừng mắt nhìn, câu nói kế tiếp trở về chỗ cũ ngân nga, đã muốn không cần nói sau.

Tần Kinh Vũ ở liên can nhân chờ trợn mắt há hốc mồm cùng người nào đó giận dữ ngật trời nhìn chăm chú hạ, tiếp đón Yến nhi, lắc lắc lắc lắc hướng ra ngoài đi.

Lôi Mục Ca a Lôi Mục Ca, chờ mong của hắn nổi trận lôi đình, tông cửa xông ra!

Không đi ra hai bước, sau lưng cái bàn tiếng vang, Lôi Mục Ca như nàng mong muốn đứng dậy.

“Đa tạ, ta sẽ... Hảo hảo hưởng dụng, không phụ thịnh tình.” Tiếng nói ử dột, cuối cùng tám chữ thật thật làm được nghiêng răng nghiêng lợi, một chữ một chút.

Nguy rồi, này vui đùa sợ là khai lớn, người kia có thể hay không bởi vậy cam chịu?

Một đường toái toái ai oán nhắc tới, lại không dám quay đầu, chỉ nghe ầm một tiếng, cửa phòng bị nhân quan thượng, trong ngoài cách xa nhau thiên địa.

“Hiện tại giờ nào?”

Yến nhi bình tĩnh đáp: “Buổi trưa canh ba.”

Buổi trưa canh ba, thời gian đã muốn đến a, này nên đến nhân như thế nào còn chưa tạp bãi?

Xong rồi, lôi soái ca trình tiết khó giữ được...

74. Quyển 2 - Chương 21: Giả Diễn Thực Làm

Tần Kinh Vũ buồn bực trảo đầu, chậm quá hướng dưới lầu đi, lui tới nhân chờ thấy nàng sắc mặt không tốt, đều là chủ động tiếp đón ân cần thăm hỏi.

“Tam thiếu, như thế nào hôm nay như vậy hoàn như vậy sớm?”

“Không thể nào, tam thiếu, lâu như vậy mới đến ma một đao, hắn là sẽ không như vậy mau lẹ đi?”

“Đúng vậy, có muốn ăn hay không chút thuốc bổ điều trị hạ, ta cho người đề cử một mặt, tên là lộc nhưng hổ tiên đại bổ hoàn, rất hiệu , bảo đảm người hùng vĩ đồ sộ. .”

Tần Kinh Vũ một phen đẩy ra chặn đường người: “Đi đi đi, làm trò phiên ta!”

Ngàn tính vạn tính, lại tính lậ này nhất !

Ai ai, hơn phân nửa là nữ nhi nhân hạ , không đi thông tri, nếu không y theo đại hoàng tỷ tính tình, biết người trong lòng sắp phá thân bị ăn, còn không ra roi thúc ngựa tới rồi!

Bất đồng cho của nàng xao động bất an, Yến nhi vẫn cùng ở sau người, bên môi cầm một chút thần nhiên ý cười.

Tần Kinh Vũ thoáng nhìn kia tươi cười, nghi hoặc nói: “Người cao hứng cái gì?”

“Không có gì.” Yến nhi lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Chủ tử lưu hấn ở vũ nhi cô nương trong phòng, chẳng lẽ không lo lắng vũ nhi cô nương hướng hấn lộ ra chủ tử chuyện tình?”

“Hấn là sẽ không.”

Vũ nhi ước gì cùng chính mình nhắc lên quan hệ, làm cho thế nhân đều biết nói nàng là Tần gia tam ít, nói sau bọn họ lại không quen, đoạn sẽ không cùng Lôi Mục Ca nói thật ; về phần cùng ám dạ môn nhân ở các trung tụ hội, vũ nhi cũng chỉ biết là chính mình bạn nhậu, đối bọn họ thân phận hoàn toàn không nhìn được, cũng không băn khoăn.

Bất quá, Lôi Mục Ca cũng không phải là cái dễ dàng hồ lộng chủ, hấn mới vừa rồi đóng cửa quyết tuyệt tư thái, thấy thế nào như thế nào quái dị. .

Tần Kinh Vũ hồi xem kia nhắm chặt cửa phòng, trong lòng một cái giật mình, này vừa mới mới thoát ra đến, tổng không thể chính mình lại trở về chàng môn đi, nói vậy, còn không bị Lôi Mục Ca cười tử? !

“Chủ tử, hiện tại làm sao bây giờ?”

Nghe kia thiếu niên ôn nhuận câu hỏi, trong lòng không hiểu yên ổn xuống dưới.

Mặc kệ nó, binh đến tướng chặn, thủy đến thổ dấu, nàng Tần Kinh Vũ là ai, còn sợ bất thành?

“Đi, chúng ta đi cửa chờ thảo gian chánh chủ tiến đến, cấp nàng dẫn dắt dẫn đường đi.”

Hai người bước xuống thang lầu, nghênh diện đi lên một người, tuổi quá nhẹ, quần áo hoa lệ, nhìn thập phần nhìn quen mắt.

Tần Kinh Vũ tập trung nhìn vào, cũng là Ngự Sử đại phu con, chu lỗi lạc.

Này chu lỗi lạc từ ngày đó ở bách hoa các so với phiêu bị thua sau, nghe nói là bị thương yếu hại, hạ xuống tâm lý bóng ma, bốn năm đến, suốt ngày đóng cửa không ra, lần này phá lệ xuất hiện trước mặt người khác, thật sự làm cho người ta kinh ngạc.

Nghĩ đến đây, Tần Kinh Vũ ngăn yết hầu: “Chu thiếu, đã lâu không thấy!”

Chu lỗi lạc vừa thấy là nàng, trên mặt ửng đỏ một chút, cười nói: “Là tần thiếu a, phải đi sao?”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, cùng hấn sai thân hết sức, nhẹ giọng thì thầm: “Như thế nào, người kia ngoạn ý lại dùng được ?”

“Ta. . Ta không. .”

Chu lỗi lạc trên mặt lúc đỏ lúc trắng, chỉ cứng xuống tay, chạy trốn chết bình thường, vội vàng xông lên lầu đi.

Tần Kinh Vũ cười ha ha: “Nan ngôn chi ả, sớm trị sớm tốt!”

Yến nhi ở sau người lắc đầu cười nhẹ: “Chủ tử, người thật sự là rất bướng bỉnh. .”

“Ta liền này một cái ham, e sợ cho thiên hạ bất loạn, như thế nào?” Tần Kinh Vũ liếc nhìn hần một cái, khẽ cười nói, “Có thi văn, hỏi quân có thể có bao nhiêu sâu, đúng như một đám thái giám thượng thanh lâu, nói hần như vậy. .”

Nói chưa nói thủ, lập tức phản ứng lại đây, che miệng chó có lên tiếng.

Thấy hần vẫn là vẻ mặt ôn hòa ý cười, trong lòng áy náy, thấp nam nói: “Ta không phải nói người, ta là nói hần. .”

“Ta biết đến, ta sẽ không dò số chỗ ngồi.”

“Biết là tốt rồi, biết là tốt rồi.”

Hai người mới vừa đi ra bách hoa các đại môn, chỉ thấy đại đạo thượng trần yên vi khởi, bánh xe cuộn cuộn, nhất đội thương lữ giả dạng đoàn xe chậm rãi chạy tới, mười mấy tên áo đuôi ngắn trang phục nam tử áp tứ lượng trang mấn hàng hóa xe ngựa vân tốc thông qua, chính hướng thành phía nam hướng mà đi.

Tần Kinh Vũ chính nhìn chung quanh, đột nhiên cảm giác kia đi trước đội ngũ trung một đạo ánh mắt như ẩn như hiện, hướng tới chính mình phương hướng phóng lại đây.

Hí mắt nhìn lại, đó là hé ra tuổi trẻ thanh tú gương mặt, trên mặt không có nhiều lắm biểu tình, chỉ tại đôi diện khoảnh khắc, môi gian khẽ động.

Tần Kinh Vũ hơi hơi vuốt cằm, đối với Yến nhi cười nói: “Này đoàn xe thật là uy phong!”

Yến nhi cũng cười: “Đúng vậy, thực uy phong, còn thực rêu rao.”

Như vậy uy phong lại rêu rao đoàn xe chủ nhân, trừ bỏ vị kia Bắc Lương đại tài chủ, còn có thể là ai?

Thật sự là, tới sớm, không bằng tới khéo.

Cuối cùng một chiếc đại nhân chậm rãi mà đi, một chiếc ngoại hình Hoa Trung huyền kim xe ngựa theo sát sau đó trì lại đây, màn xe liêu khởi, có nhân cười lớn nhô đầu ra.

“Tam nhi, ta xa xa liền nhìn giống, quả thật là người!”

“Cha nuôi!”

Tần Kinh Vũ hoan hô một tiếng, đi nhanh tiến ra đón chào: “Cha nuôi chỉ nói muốn tới, cũng chưa minh xác cái cụ thể thời gian, ta hảo đi ngoài thành nghênh đón a!”

“Trên đường hành trình nói không chính xác , không cần phiền toái .”

Hướng hải thiên bị một gã người hầu phù xuống xe đến, vẫn như cũ là bộ mặt hiền lành, ăn mặc quý khí, chỉ hai giáp gây yếu, sắc mặt xanh trắng, tinh thần cũng rất hảo.

Tần Kinh Vũ thấy thế cả kinh: “Cha nuôi nhưng là bị bệnh?”

“Ta. . Khụ khụ. . Khụ khụ. .” Hướng hải thiên cương muốn nói nói, đột nhiên kịch liệt ho khan đứng lên, hai má trường đỏ bừng.

Tần Kinh Vũ đi qua cho hần chụp lưng thuận khí, kia đứng ở bên cạnh truyền nhân chạy nhanh từ trong lòng lấy ra cái tiểu bình sứ đến, đổ ra một đan dược dâng.

Hướng hải thiên ngón tay chiến chiến niệp khởi, một ngụm uy tiến miệng, ngửa đầu nuốt vào, thế này mới dần dần bình phục, cười khổ nói: “Ai, tiền hai tháng nhiễm thượng phong hàn, bệnh nặng một hồi, tha hồi lâu mới tốt, này tuổi tác lớn, dễ dàng hạ xuống bệnh căn. . Không ý kiến sự, không có gì đáng ngại.”

“Cha nuôi thân thể không tốt, như thế nào còn tự mình lại đây, giao từ thủ hạ đến làm không phải giống nhau sao?”

Hướng hải thiên lắc đầu thở dài: “Này nhập trú thiên kinh đã nhiều năm, thật vất vả khuếch đại quy mô, bất quá đến xem , ta lo lắng a.”

Thương nhân lái nặng, đại để bệnh đa nghi cũng không tiểu đi, nhất là giống loại này gia tài bạc triệu sinh ý đại thương nhân, dưới thân lại không vóc dáng tự, lấy việc thân lực thân vì, không phiền lụy nhiễm bệnh đổ mới là lạ.

Ha ha, nàng vận khí như thế nào liền tốt như vậy, có nhiều như vậy có khả năng thuộc hạ, người người nổi tiếng, trung thành và tận tâm, trừ bỏ trọng đại quyết sách từ nàng đến định ở ngoài, môn trung lớn nhỏ sự vụ chưa bao giờ dùng nàng quan tâm, so sánh với dưới, hạnh phúc hơn.

“Cha nuôi một đường tàu xe mệt nhọc, chi bằng rất nghỉ tạm tĩnh dưỡng –” Tần Kinh Vũ nhìn hướng hải thiên bệnh có vẻ khuôn mặt, lại hướng sau lưng bách hoa các phiêu liếc mắt một cái, có chút chần chờ, tổng không thể thỉnh hân đi thanh lâu tọa ngồi đi? Huống chi, kia mặt trên còn có một đại phiền toái đang chờ chính mình đâu. .

Hướng hải thiên thấy nàng ánh mắt lóng lánh, thần sắc xấu hổ, bất giác hiểu ý cười: “Ân, ta chỉ là ở trên xe nhìn là người, lại đây đánh cái tiếp đón, người trẻ tuổi thôi, hảo hảo ngoạn của người đi, không cần quản ta, chúng ta ngày khác lại tụ cũng là vô phương.”

Tần Kinh Vũ gãi đúng chỗ ngứa, vì thế cười nói: “Ta gần nhất bị trong nhà quản được nhanh, hôm nay khó được đi ra, kia bách hoa các con nhóc quần quít lấy không để, thật sự thoát không ra thân. . Cha nuôi là đánh người nào khách sạn? Ta ngày mai xem ngài đi.”

Hướng hải thiên niệp tu cười to: “Ta cũng là người từng trải, hiểu được , hiểu được . Ta lúc này ở thiên kinh đợi đến dài, nhân lại nhiều, trụ khách sạn phiền toái, đơn giản ở thành nam tân mua một chỗ tòa nhà, địa phương cũng không tệ lắm.” Một ánh mắt đi qua, kia người hầu liền cung kính dâng hé ra trang giấy, “Đây là địa chỉ, người nếu là thế nào ngày không , cứ tới đây tọa tọa, chúng ta phụ tử lưỡng hảo hảo tâm tâm sự.”

Tần Kinh Vũ tiếp nhận đến, miệng đầy đáp ứng: “Nhất định nhất định.”

Nhìn theo xe ngựa đi xa, lại đợi một hồi, vẫn là không có thấy được hoàng cung phương hướng tới được đại đội nhân mã, trong lòng kia một tia xao động dù phát mãnh liệt đứng lên.

Tần Phi Hoàng không lý do không đến , rốt cuộc là làm sao ra sai lầm?

Vừa đi vừa suy nghĩ, chậm rãi đi thông thả hồi đại môn đi, tú bà vừa vận hạ dưới lầu, vừa thấy này kim chủ lại lần nữa trở về, vui mừng quá đổi, chạy tới ân cần tiếp đón: “Tam thiếu, có phải hay không vũ nhi chiêu đãi không tốt? Kia nha đầu gặp người hồi lâu không đến, ở cầu kính đâu, người đừng cùng nàng không chấp nhận, ta cho người mặt khác tìm cô nương đến, được?”

Tần Kinh Vũ Tâm tư không chừng, mắt thấy nàng phía sau một đám thiên kiều bá mị mỹ nhân nóng lòng muốn thử, ngay cả có lệ diễn trò hứng thú đều không có, trực tiếp xua tay cự tuyệt: “Không cần, ta ngay tại trong đại sảnh tọa tọa, đám người.”

“Kia tam thiếu người trước tọa hội, ta gọi là nhân cho người ngâm vào nước hồ minh tiền vân thanh đến.” Tú bà thấy nàng sắc mặt khó chịu, cũng không nói thêm nữa, vận vẹo phong thất lưng phì mông, tiếp đón khác khách nhân vân .

Uống lên bán hồ trà, lại nghe vài đoạn tiểu khúc, chậm chậm rì rì hồn thời gian, hơi có chút không yên lòng, con mắt đối tới đối lui, chỉ không được hướng trên lầu phiêu.

Rốt cục không nhịn xuống, đem câu nói kia hỏi đi ra: “Yến nhi, này vui đùa khai quá đáng đi?”

Yến nhi cúi mâu, cười nhẹ: “Hoàn hảo.”

Một lát sau, lại hỏi: “Giờ nào ?”

Yến nhi triều đình tiền trên vách đá liếc liếc mắt một cái, đáp: “Giờ Thân canh ba.”

Giờ Thân canh ba? Lôi Mục Ca ở trong phòng đều suốt một cái canh giờ !

Nói, hân có như vậy lợi hại sao?

Yến nhi chú ý của nàng về mặt, thử hỏi: “Chủ tử, nếu không ta đi nhả cửa phòng tiền nhìn một cái động tĩnh?”

“Ừ.” Tần Kinh Vũ không ngừng gật đầu, “Người trẻ tuổi, vẫn là có chừng có mực có vẻ hảo, thời gian quá dài, nếu làm hỏng rồi, ta không tốt hướng đại tỷ công đạo. ”

Yến nhi âm thầm buồn cười: “Là, ta cái này đi.”

Nói đáp ứng rất tốt, chính là cước bộ nhàn nhã, xuyên qua đại sảnh, đi qua hồi khuếch, bước trên thang lầu, thỉnh thoảng còn cùng lui tới người gật đầu tiếp đón, Tần Kinh Vũ ở sau lưng nhìn xem sốt ruột, không khỏi găm nhẹ: “Người có thể hay không nhanh chút?”

Không đợi Yến nhi đến gần, kia cửa phòng theo bên trong mở ra , Lôi Mục Ca sợi tóc vi loạn, lược hiển mỗi một đi ra, vừa đi vừa để ý hoa phục thượng nếp uốn.

Yến nhi tiến lên từng bước, khẽ cười nói: “Chủ tử còn tại lo lắng lỗi gia đâu. ”

Lôi Mục Ca cười lạnh: “Ta hảo thật sự, không cần hấn lo lắng.”

Thấy được hai người một trước một sau xuống lầu, Tần Kinh Vũ chạy nhanh tiến ra đón, ngược ngùng cười nói: “Ta ở dưới lầu trong sương phòng ngủ vừa cảm giác, cuối cùng nâng cốc tỉnh, đúng rồi, người nơi đó cái gì trạng huống? Vũ nhi không sai đi?”

“Ân, không sai.” Lôi Mục Ca trả lời thập phần ngắn gọn, vừa nói vừa đi ra ngoài, vẫn đi đến bách hoa các đại môn khẩu, thế này mới quay đầu ném một câu, “Ta chúc vụ trong người, không thể ở lâu, các người chậm rãi ngoạn.”

“Ai, lời. ”

Tần Kinh Vũ đuổi sát hai bước, thấy hấn cũng không quay đầu lại rời đi, chỉ phải cười nói: “Xem ra là thật giận ta. ”

Nhưng là về phần sao, chính mình sở nhận thức rất nhiều công tử thiếu gia, tỷ như mới vừa rồi gặp chu lỗi lạc, người nào không phải ở trong phủ dưỡng vài cái thông phòng nha đầu, hoặc là trực tiếp đến thanh lâu khai trai, hấn đều hai mươi tuổi người, còn như vậy không được tự nhiên làm sao?

Nói không nên lời trong lòng vừa mừng vừa lo, ngốc lập sau một lúc lâu, thế này mới chậm rãi đi lên lầu đi, xem xét chiến quả.

Khẩu hảo một trận cửa phòng, mới gặp kia phần y cô gái mở cửa đi ra, vừa thấy là nàng mảy liễu dựng thẳng lên, phịch một tiếng sẽ đóng cửa.

Tần Kinh Vũ chạy nhanh từng bước tiến lên, bàn tay ngăn trở: “Hảo muội tử, là ta a, tam thiếu!”

“Ta quan chính là người này phụ lòng nhân!”

Phần y cô gái nũng nịu quát lên, tức giận hết sức, cũng không chú ý tới tay nàng chỉ ra chỗ sai ban trụ ván cửa, dùng sức khép lại.

“Chủ tử cẩn thận.”

Theo tiếng, một cánh tay hợp thời thân lại đây, nhẹ nhàng đẩy, cửa phòng đại khai.

Tần Kinh Vũ đi nhanh bên đi vào, ánh mắt như điện, ở trong phòng đánh một cái chuyển.

Chỉ thấy trên bàn chén đồ đạc không, một mảnh bừa bãi, tỷ bà cũng là tùy ý nhưng ở nhuyển đáng thượng, coi như còn chặt đứt hai căn huyền, này cũng không là trọng điểm, mấu chốt là kia trương khắc hoa giường lớn, màn che buông xuống, đệm chăn hỗn độn, vũ nhi chỉ tăng vàng nhạt bạc sam, chính tà tà dựa vào tọa tháp thượng, tóc tai bù xù, rơi lệ đầy mặt, gáy ngọc thượng một chỗ tử hồng hôn gần, rõ ràng có thể thấy được.

Lục y cô gái canh giữ ở tháp tiền, đệ thượng ầm áp bố khăn: “Cô nương, rửa cái mặt đi, đừng chọc tức thân mình.”

Vũ nhi cúi đầu thở dài: “Đã chết vừa vắn, xong hết mọi chuyện. ”

Không thể nào, thật sự gục ?

Tần Kinh Vũ đứng ở trong phòng chung quanh đánh giá, chính bán tín quan nghi, chợt nghe mở cửa phẫn y cô gái ôn hoà kêu: “Cô nương, tam thiếu đã trở lại.”

Vũ nhi vừa nghe lời ấy, chậm rãi ngẩng đầu, chống lại Tần Kinh Vũ vẻ mặt xấu hổ vẻ mặt, đột nhiên bị từ giữa đến, che mặt lên tiếng khóc lớn: “Đều đem ta tặng người , người còn hồi tới làm cái gì? Người đi a, đi a, đi được rất xa! Ta không nghĩ thấy người!”

Tần Kinh Vũ cười gượng hai tiếng, chậm rãi hoạt động cước bộ, thật cẩn thận hỏi: “Bên ta mới uống rượu , nói sai rồi nói, đã làm sai chuyện tình, thật không phải với. . Tỷ tỷ, người cùng lòi gia, không làm cái gì đi?”

Vũ nhi rưng rưng cười thầm: “Nói sai nói? Ha ha, say rượu sau phun thực ngôn, tam thiếu, người liền là như thế này đối đãi của ta, có phải hay không? Tỷ tỷ ở người trong lòng chính là cái có cũng được mà không có cũng không sao thanh lâu nữ tử, triệu chi tức đến, huy chi tắc đi, cao hứng khi vung tiền như rác, mất hứng tùy tay liền cho người khác, từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh, lang là bạc hạnh phụ lòng nhân. .”

Tần Kinh Vũ nghe được da đầu run lên, tự biết đuối lý, không nói gì mà chống đỡ, chính là cười mỉa: “Tỷ tỷ tài ăn nói thật tốt.”

“Người!” Vũ nhi châu lệ tích lạc, lãnh cười lạnh nói: “Ta cùng hần có hay không làm cái gì, người còn nhìn không ra tới sao? Kia lòi gia bộ dạng dáng người đều là nhất lưu, ra tay cũng hào phóng, hần còn nói quá mấy ngày lại đến xem ta, ta chuộc thân sở nhu ngân lượng, hần lòngmi cũng chưa mặt nhận một chút đáp ứng. .”

“Tỷ tỷ, người nghe ta giải thích. .”

“Không cần phải nói.” Vũ nhi chỉ vào thượng thoát phá tỷ bà, cắn răng nói, “Huyền đoạn tình thệ, người ta liền như thế vật, từ nay về sau thiên nhai người qua đường.”

Tần Kinh Vũ trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lời kịch hảo lòi, càng nghe càng cảm thấy là vừa ra ngược kịch, chính mình hảo có chết hay không cứ nhiên làm một hồi nam chủ!

Khẽ nhíu mày, chỉ bắt lấy mấu chốt một chút, trầm giọng hỏi lại: “Người nói thật, người cùng lòi gia, thật sự tốt hơn ?”

Vũ nhi nghe vậy run lên, sắc mặt tiệp bạch, cuối cùng rưng rưng gật đầu: “Hần khí lực lớn như vậy, tính tình lại phá hư, ta nhất giới nữ lưu, có biện pháp nào. .”

Chỉ nghe ầm ầm một tiếng, Tần Kinh Vũ một cước đá ngã lăn trước mặt nhuyển đấng, tức sùi bọt mép, quay đầu bước đi.

Phé đều phải khí tặc , này Lôi Mục Ca, một chút đả kích liền không tiếp thụ được, làm sao có thể đến thật sự, cô phụ nàng. . Đại hoàng tỷ đâu?

75. Quyển 2 - Chương 22: Phẫn Đem Nhất Quân

Chờ Tần Kinh Vũ nổi giận dùng dùng chạy về tẩm cung, nhữ nhi cũng là trước tiên nhảy đi ra.

“Bẩm báo điện hạ, trưởng công chúa hôm nay sáng sớm liền bồi hoàng thái hậu đi phổ độ tự dâng hương lễ tạ thần, cũng không ở trong cung.”

“Ngu ngốc, như thế nào không nói sớm? !”

Nhữ nhi ủy khuất nói: “Nô tài vừa định ra cung thông tri điện hạ, không đi đến cửa cung, đã bị cao tổng quản kêu đi hỗ trợ, bận việc nửa ngày.”

“Hỗ trợ cái gì?”

“Thái Hậu thọ yến, thỉnh đại hạ nổi tiếng nhất gánh hát tử tiền cung biểu diễn, ngự hoa viên lý ở đáp nhiều màu bồn hoa, ngoại lai công tượng thật sự nhiều lắm, cao tổng quản kêu nô tài đi hỗ trợ nhìn...”

Tần Kinh Vũ phiên cái xem thường: “Ngu ngốc, người không biết Thái Hậu thọ yến tới gần, nơi nơi đều ở điều động nhân thủ sao, còn nghênh ngang ở trên đường đi, hơi chút lảng tránh chuyển về không?”

Nhữ nhi bắt trảo đầu, đáng thương hề hề nói: “Nô tài biết sai rồi.”

“Quên đi, người đi xuống đi.”

Tần Kinh Vũ nhu nhu cái trán, rất là bất đắc dĩ, này nhữ nhi, nếu là có Yến nhi một nửa thông minh, nàng đều bớt lo không ít.

Ngồi vào án thư tiền, nghĩ nghĩ, theo trong tay áo lấy ra hướng hải thiên cấp nhà mới địa chỉ, cẩn thận đoan trang.

Yến nhi bưng điểm tâm lại đây, phóng cho án thượng: “Điện hạ ở bách hoa các không có ăn được, lại ăn một chút đi.”

“Ân.” Tần Kinh Vũ theo điệp trung lấy một khối nhét vào miệng, biên ăn biên hàm hồ nói, “Này địa chỉ, như thế nào có chút nhìn quen mắt?”

Yến nhi hướng trang giấy thượng phiêu liếc mắt một cái, lắc đầu nói: “Ta không bồi điện hạ đi qua nơi này.”

Tần Kinh Vũ nhìn lại xem, bỗng nhiên cười: “Người không đi qua, cũng không có nghĩa là ta cũng không đi qua...”

Này địa chỉ, không phải là gian thương trịnh tân gia chỗ sao?

Năm đó này Trịnh thị phụ tử bị chính mình cướp đoạt không ít bạc trắng, hảo dễ sửa trị một hồi, sau lại nàng ở thiên trong kinh thành thanh danh càng lúc càng lớn, bị ngoại giới nghe đồn xuất thân quan gia, hậu trường thế lực hùng hậu, kia Trịnh thị phụ tử lòng mang phần uất, lại không có cơ hội báo thù, bởi vì của nàng đặc thù “Chiếu cổ”, ở thiên kinh thành sinh ý ngày càng sa sút, gia đạo sa sút, cuối cùng rơi vào cái thu thập gánh nặng đi xa tha hương kết cục. Lúc này ngay cả tòa nhà đều bán, xem ra đã muốn không tính trở lại kinh thành.

Nhớ tới trịnh phủ chu môn ngói xanh, tường cao đại viện, khẽ cười nói: “Ta vị này cha nuôi vừa ra tay liền mua hạ lớn như vậy cái tòa nhà, quanh năm suốt tháng cũng khó đến trụ vài lần, thật là hào phóng, tương đương với ngày nghỉ biệt thự!”

Yến nhi cúi đầu cấp nàng châm trà, ngữ điệu bàn suông: “Căn cứ ảnh bộ truyền quay lại tin tức, hướng lão bản ở Bắc Lương sinh ý càng làm càng lớn, còn tại Bắc Lương biên cảnh kiến có dã thiết xưởng, kỹ thuật hoàn mỹ; sở hạt lớn nhỏ mục trường chừng mười đến tòa, trong đó có một loại Đại Uyển lương câu, giỏi về tiến lên, giống thuần lương, thâm chịu các quốc gia khách thương ưu ái, có qua có lại, tiến trưởng phong uy, mua cái tòa nhà đó là một bữa ăn sáng, chẳng có gì lạ.”

“Thiết khí cùng ngựa, cho tới bây giờ đều là tương đương kiếm tiền sinh ý, ân, thiết khí, ngựa...”

Tần Kinh Vũ vuốt cằm, lưỡng đạo anh khí mười phần lông mi long cùng một chỗ.

Yến nhi vừa thấy nàng lâm vào trầm tư thói quen tính biểu tình động tác, cũng không ngắt lời, đánh giá có nhất tiểu hội, thế này mới hỏi: “Điện hạ nhưng là cảm thấy làm sao không ổn sao?”

Tần Kinh Vũ nâng chung trà lên khinh mân một ngụm, nói chuyện nói: “Không có gì, truyền lệnh đi xuống, làm cho ảnh bộ tra tra, hướng thị cửa hàng cùng thế nào mấy quốc mậu dịch lui tới nhất thường xuyên? Giao dịch phân biệt là chút cái gì hàng?”

Yến nhi gật đầu: “Là.”

Tần Kinh Vũ trầm ngâm, lại nói: “Mặt khác, về cái kia Đại Uyển lương câu kể lại tư liệu, ta muốn nhìn một chút; còn có, trừ bỏ này Đại Uyển lương câu, hướng thị mục trường còn có chút cái dạng gì tuần mã, phẩm tính đặc điểm như thế nào...”

Yến nhi đáy mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa sắc, nhưng cũng không nói cái gì, mặc ghi tạc tâm.

Tần Kinh Vũ tính toán hạ ngày, rồi nói tiếp: “Lần tới nghỉ khóa ngày, ta đi cha nuôi tân trạch báỉ phỏng, người trước tiên cho ta chuẩn bị chút lễ vật.”

Yến nhi nhú mảy: “Muốn hay không mang vài tên sát bộ huynh đệ cải trang thành người hầu?”

Tần Kinh Vũ liếc nhìn hấn một cái, cười nói: “Ta đây là đi phó gia yến, cũng không phải đi khắp cái, không tất yếu đi? Nói sau, Ngân Dực cho ta để lại một gã cao thủ đang âm thầm bảo hộ , mỗi đến thời khắc mấu chốt, hấn tất nhiên xuất trường.”

Yến nhi tò mò hỏi: “Cái gì cao thủ?”

Tần Kinh Vũ lắc đầu, ánh mắt không tự giác liếc về phía bên kia vách tường thật sâu vết sâu, vui vẻ nói: “Hấn mờ mắt, bắt quá vóc dáng rất cao, võ công cũng tốt, cư nhiên cùng Lôi Mục Ca tương xứng, cũng không biết Ngân Dực từ nơi này tìm đến, chính là hành tung rất quỷ bí .” Chuôi này đỉnh ở trên tường liễu điệp đao, chính mình sợ mẩu phi thấy đề ra nghi vấn, lặng lẽ tìm cái khí lực đại thái giám, thật vất vả mới rút ra , đến đã quên nên đem vết sâu cấp tu bổ .

Yến nhi câu môi cười: “Điện hạ giống như đối hấn ấn tượng không sai.”

“Đó là đương nhiên.”

Tần Kinh Vũ tùy ý ứng câu, ánh mắt lại dừng ở án mấy thượng, phía trước cửa sổ sa liềm khinh động, có gió nhẹ đánh úp lại, cuộn cuộn nổi lên kia trang giấy ở trong phòng bay tới đằng đi.

Này mùa xuân, thật sự là không cho nhân yên tĩnh...

Từ Lôi Mục Ca ra nhậm cung cấm lang tướng, mỗi ngày sáng sớm tất đến Minh Hoa cung đưa tin, mà lần này bách hoa các sự kiện sau, cũng là lại khó gặp này bóng dáng, cho dù ở trong cung bính kiến, hấn cũng là đến đi vội vàng, giáp ở một đội thị vệ trung xa xa kinh hồng thoáng nhìn.

Thời gian nhất lâu, ngay cả Mục Vân Phong đều nhện không được lại đây hỏi.

“Vũ nhi, người cùng Mục Ca rốt cuộc làm sao vậy? Náo loạn không được tự nhiên có phải hay không? Đứa nhỏ này mấy ngày không có tới .”

Tần Kinh Vũ thở dài đáp: “Ta có thể là đem hấn đắc tội .”

Mục Vân Phong nhú mi: “Sao lại thế này?”

Tần Kinh Vũ nào dám nói thật ra, chỉ nói quanh co nói: “Cũng không có gì, hấn mất hứng ta ra cung đi chơi...”

Mục Vân Phong ngón tay nhẹ chút cái trán của nàng: “Người nha, cũng không giấu lại chính mình thân phận, này ham chơi chuyện tốt tính tình, cũng nên sửa sửa lại!”

“Ai u, mẫu phi thủ hạ lưu tình!” Tần Kinh Vũ cười né tránh, thấy được Mục Vân Phong trừng mắt mắt lạnh mô dạng, chỉ phải lại gần đi qua, từ từ nói, “Mẫu phi làm thông cảm của ta, này hai năm phụ hoàng làm cho chúng ta ba người đi học nghe hướng, một đường đốc xúc nhanh thành, hai vị hoàng huynh trong lúc đó tranh đấu gay gắt chưa bao giờ đoạn quá, ta chỉ tưởng không đến xỉa đến, không nghĩ bị đặt ở hỏa thượng nung...”

Mục Vân Phong vỗ về đầu nàng phát, nhẹ nhàng thở dài: “Người từ nhỏ chính là cái có chủ kiến đứa nhỏ, ta cũng cho tới bây giờ không lo lắng quá, nhưng là Mục Ca không biết suy nghĩ của người, khó tránh khỏi không lầm hội , người sẽ không nghĩ tới cùng hấn giải thích giải thích?”

“Này a, về sau rồi nói sau.”

Tần Kinh Vũ cười khổ, hấn đều cùng chính mình phân rõ giới hạn , còn giải thích cái gì?

Chính mình cũng không phải cố ý muốn chinh hấn, chính là khí bất quá ngày khác ngày ép sát, liên tiếp thủ, thế này mới dẫn hấn đi bách hoa các xem tràng diễn, chỉ đùa một chút, nói sau nàng còn riêng để lại đường lui , không nghĩ đại hoàng tỷ nhân cổ chưa tới, toàn bộ giai loạn...

Ai biết hẳn này đại nam nhân như vậy kinh không dậy nổi kích, như thế thiếu kiên nhẫn đâu, sắc đẹp trước mặt, lập tức liền luân hãm .

Vui đùa khai lớn, nàng cũng áy náy, cũng buồn bực, nhưng là ngay cả câu cũng không cùng chính mình nói, hẳn cũng quá keo kiệt đi? Khác không nói, lại như thế nào, cũng là quen biết nhiều năm quan hệ không sai hảo bạn hữu a!

Đại nam nhân, quý hẹp hòi...

“Vũ nhi, Vũ nhi...” Mục Vân Phong ngay cả gọi hai tiếng, “Người suy nghĩ cái gì, nghĩ đến như vậy xuất thần?”

“Nga.” Tần Kinh Vũ phục hồi tinh thần lại, lắc đầu cười nói, “Không có gì a.”

Mục Vân Phong ừ một tiếng, hướng nàng cao thấp đánh giá, lòng có sở ngộ: “Vũ nhi, ta thấy người đã nhiều ngày cũng là không yên lòng , người thành thật nói cho ta biết, người có phải hay không thích thượng Mục Ca ?”

“Ta... Thích hẳn?” Tần Kinh Vũ trừng lớn mắt, chỉ vào chính mình chớp mũi, ha ha cười nói, “Mẫu phi như thế nào nói như vậy, ta sẽ thích hẳn? Làm sao có thể!”

“Như thế nào không có khả năng? !” Mục Vân Phong thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói, “Phóng nhãn hôm nay kinh thành vừa độ tuổi nam tử, bất luận tướng mạo nhân phẩm, vẫn là gia thế tư chất, Mục Ca đều là vạn dặm mới tìm được một, trong đó nhân tài kiệt xuất, người chẳng lẽ liền một chút không động tâm?”

Động tâm?

Thấy hẳn kiên quyết quan thượng nhã thất cửa phòng, thấy hẳn hồ hững vừa đi chi, đáy lòng kia ti xao động, cái loại này bất an, sẽ là... Động tâm sao?

Nàng, động tâm?

Đối tượng, Lôi Mục Ca?

Tần Kinh Vũ mờ mịt nhìn cửa nàng mặt, ngây người nửa ngày, vẫn là lắc đầu: “Ta không có, ta chỉ khi hẳn là bằng hữu.”

Chính mình chính là mấy năm nay sắm vai ăn chơi trác táng, nhập diễn quá sâu, cứ thế cả người bị khí, thích thưởng thức soái ca, đùa giỡn mỹ nam là đúng vậy, nhưng là nói đến thật sự đối ai động tâm, giống như không có, hơn nữa, cũng không như vậy chuẩn bị tâm lý.

Nàng không thích ai, cũng tạm thời không tính thích ai.

Lôi Mục Ca vĩ đại như vậy, thật là thế gian nữ tử trong cảm nhận hoàn mỹ vị hôn phu chọn người, đối nàng cũng là vô cùng tốt, nhưng là nếu tình yêu hội trói buộc tay chân, dừng bước không tiền, kiếp trước tôn trọng tự do nàng, này nhất thế cũng không có khả năng bởi vậy mà miễn cưỡng chính mình, buông tha cho cuộc sống trung hơn sáng lạn phấn khích.

Mục Vân Phong nào biết đâu rằng nàng này dó thiên kì bách quái loạn loạn vòng vòng tâm tư, thấy nàng một bộ thần du thiên ngoại bộ dáng, nội tâm càng thêm chắc chắn, thôi nàng một phen, cười nói: “Nơi này lại không ngoại nhân, đừng ngượng ngùng thừa nhận. Biết là chính mình vấn đề, phải đi hướng Mục Ca hảo hảo nói chuyện, nhận thức cái sai, Mục Ca làm người dày rộng đâu có nói, định sẽ không làm khó dễ người...”

Thấy nàng bất động, thúc giục nói: “Còn thất thần làm cái gì, nhanh đi a!”

Mẫu phi ở thượng, phụ nữ có thai vì đại.

Tần Kinh Vũ cúi đầu xưng là, không tình nguyện đi đi ra cửa.

Bước ra cửa trong nháy mắt, một đạo thanh ảnh tấn như quang điện, nháy mắt tránh vào cách vách nội môn, hướng tới nàng đi xa bóng dáng, ánh mắt thâm u, nếu có chút suy nghĩ.

Tần Kinh Vũ đắm chìm ở chính mình tư duy lực, cảm quan thu hồi, hồn nhiên bất giác.

Nhận sai...

Làm liền làm , nhân trước não mình, còn thi nhân thân, vui đùa mà thôi, gì sai chi có?

Càng nghĩ càng là không phục, ở trong hoàng cung vòng vo nhất vòng lớn, rõ ràng đến ngự hoa viên ngắm hoa giải sầu đi cũng.

Nhìn kia cảnh xuân tươi đẹp, thảo dài oanh phi, ủ dột tâm tình tốt lắm rất nhiều, bất tri bất giác bước đi đến đêm đó yển biểu diễn nơi sân, nhưng thấy viên ánh sáng khoáng san bằng chỗ, đã muốn kiến hảo một tòa trọng sống màu dài, ở giữa giăng đèn kết hoa, rường cột chạm trổ, vô số công tượng đang ở làm cuối cùng trang sức.

Tần Kinh Vũ đứng ở dưới đài nhìn không bao lâu, còn có thái giám cung nhân lại đây hành lễ ân cần thăm hỏi, không thể thanh tĩnh, chỉ phải cười xua tay, lại hướng phía trước đi.

Đỉnh Thượng Dương quang hơi hơi chói mắt, chính hướng lục âm ở chỗ sâu trong tiến lên, chợt thấy dưới chân đụng tới cái gì, một cái lão đảo. Hiếm hiếm hướng phía trước bỏ nhào vào.

“Ai a? !”

“Hư —— ”

Hô nhỏ đồng thời, thấy được kia nhất từng đám bụi hạ ngồi người quen thuộc khuôn mặt, bất giác sửng sốt: “Chiêu ngọc, như thế nào là người?”

Tần Chiêu ngọc chạy nhanh kéo nàng một phen, Tần Kinh Vũ bất ngờ không kịp phòng, bị hấn kéo trực tiếp quỳ rạp xuống đất, cũng may dưới là mềm mại bụi cỏ, nhưng thật ra không biết là đau.

“Tiểu tử, người làm cái gì? !”

“Tam Hoàng huynh, nhỏ giọng điểm...”

Tần Chiêu ngón tay ngọc hướng cây rừng ở chỗ sâu trong sóng vai mà đi bóng người, hì hì cười nói: “Người xem đại hoàng tỷ, một ngày không thấy Lôi ca ca, cả người liền cùng đã đánh mất linh hồn nhỏ bé đường như, một khi nhìn thấy, liền lập tức khôi phục bình thường .”

Tần Kinh Vũ thị lực kỳ giai, liếc mắt một cái thấy rõ kia hai người thân hình tướng mạo, đúng là đại hoàng tỷ Tần Phi Hoàng cùng Lôi Mục Ca.

Thật sự là, oan gia ngõ hẹp, âm hồn không tiêu tan...

Lôi Mục Ca đưa mắt chung quanh, cẩn thận theo trong rừng các góc độ quan sát màu dưới đài phương khách quý ghế, Tần Phi Hoàng nhắm mắt theo đuôi, một tác cũng không rời.

“Mục Ca, ta đi một , chúng ta hồi bình nhạc cung nghỉ sẽ đi, ta chuẩn bị ô mai canh...”

“Ta công vụ trong người, không tiện rời xa, nếu không ta gọi là người đến đưa công chúa hồi tẩm cung —— ”

Lôi Mục Ca nói xong, làm bộ dục gọi, Tần Phi Hoàng chạy nhanh đè lại cánh tay hấn, khẩu khí mềm mại: “Không cần, ta liền ở trong này ngủ lại là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ nghe được thở dài, ý gì trăm luyện cương, hóa thành vòng chỉ nhu, không nghĩ tới này không sợ trời không sợ đất kiêu kiêu nữ hoàng, cũng có như thế thỏa hiệp thoái nhượng thời điểm.

Lôi Mục Ca gật đầu, nhìn nhìn bốn phía, chỉ vào thụ ẩm hạ hế ra thạch đấng nói: “Công chúa có thể đi nơi đó tọa tọa.”

Tần Phi Hoàng lên tiếng trả lời mà đi, thẳng ngồi xuống, thấy hấn thẳng tắp đứng ở một bên, liền đi kéo hấn ống tay áo: “Người cũng ngồi đi, ta có lời với người nói.”

Lôi Mục Ca thân hình vi tránh, tức là lui ra phía sau nửa bước, ôm quyền nói: “Công chúa có chuyện, cứ nói đừng ngại.”

Tần Phi Hoàng rút cục nhẫn chịu không nổi, tức giận đến phách một tiếng chụp ở thạch đăng thượng: “Công chúa công chúa, luôn công chúa! Ta cho người nói bao nhiêu lần, bảo ta hoàng nhi, đừng gọi là gì công chúa!”

Lôi Mục Ca khom người chưa khởi: “Quân thần lễ chế, không thể khinh càn, thỉnh công chúa thứ lỗi.”

“Mục Ca!” Tần Phi Hoàng đằng đứng lên, nhìn thẳng hấn, cắn răng nói, “Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, coi như là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, người vì sao liền như vậy đối ta như vậy mới lạ, lạnh như vậy mặc, như vậy không vui hỉ ta, ta rốt cuộc làm sai cái gì? Vẫn là, trong lòng người đã muốn có người khác? ! Người nói, người nói a!”

“Xôn xao ——” Tần Chiêu ngọc hai mắt trừng lưu viên, ở một bên nhỏ giọng thở dài, “Hoàng tỷ thật hung dữ hân, tình hình chiến đấu hảo kịch liệt...”

Tần Kinh Vũ che cái miệng của hấn, cố gắng hướng phía sau hoạt động: “Đi thôi, nếu như bị phát hiện, chúng ta sẽ chết thật sự thảm.”

Tần Chiêu ngọc lắc đầu xoay thân: “Ngô... Lại nhìn một hồi... Liền một hồi...”

“Nhìn cái gì vậy, đi mau ...”

Ngay tại hai người hạ giọng tranh chấp không ngớt hết sức, bên kia Tần Phi Hoàng gầm nhẹ thanh còn đang tiếp tục.

“Nói chuyện với người a, như thế nào không nói lời nào, ta phụ hoàng chỉ hôn, người có phải hay không còn muốn vẫn cự tuyệt đi xuống?”

Lôi Mục Ca thở dài: “Thực xin lỗi, Mục Ca không xứng.”

Tần Phi Hoàng ngẩn ra, run giọng nói: “Vì. . . . Vì sao?”

“Bởi vì...” Lôi Mục Ca ánh mắt lưu động, theo kia lâm biên dâm bụi từng trung xẹt qua, ôn thanh nói, “Ta đã muốn có người trong lòng.”

Tần Phi Hoàng sắc mặt nhất bạch, cơ hồ đứng thẳng không xong, nam nói: “Nàng là ai? Là ai?”

“Chính là một gã bình thường nữ tử, không nhọc công chúa nói đến. Mục Ca chức vụ trong người, xin thứ cho cáo lui.” Lôi Mục Ca dứt lời, vội vàng được rồi thì lễ, cũng không quay đầu lại, đi nhanh hướng lâm biên đi đến.

Tần Phi Hoàng phục hồi tinh thần lại, nhắc tới lần vấy toái bước đuổi theo: “Mục Ca, ta không tin, trở về, người trở về!”

Tần Kinh Vũ nghe được tiếng bước chân lại đây, sợ tới mức đem Tần Chiêu ngọc gắt gao đè lại, hai người song song phục, đại khí cũng không dám ra.

Không nghĩ Lôi Mục Ca đúng là nhắm ngay phương hướng, lập tức mà đến, bỗng nhiên thấy rõ bụi cỏ trung hai người, đầy mặt kinh ngạc.

“Tam điện hạ, tứ điện hạ, các người như thế nào ở trong này... Rình coi?”

Tần Phi Hoàng mới vừa rồi cầu yêu bị cự, chính trực xấu hổ não, nay vừa thấy hai người, lại khí không đánh một chỗ đến, ngọc thủ vươn, sơn móng tay đỏ tươi, một tả một hữu, nhéo hai người lỗ tai, đề lên: “Hai cái xú tiểu tử, tốt không học, không ngờ như thế người bên ngoài đến khi dễ ta! Ta nói cho phụ hoàng, nói cho hoàng tổ mẫu đi!”

“Đại hoàng tỷ tha mạng, chúng ta chính là đi ngang qua, chính là đi ngang qua!”

Tần Kinh Vũ ai thán một tiếng, đang bị nàng thôi táng hướng phía trước đi, Lôi Mục Ca thiên ở sau lưng hảo có chết hay không bổ thượng một câu.

“Tam điện hạ, đa tạ của người bà mai, vị kia vũ nhi cô nương, ta đã muốn chuẩn bị đi nhà nàng cầu hôn.”

Ông trời, nàng còn không muốn chết!

Tựa như pha quay chậm bình thường chậm rãi quay đầu đi qua, đối diện thượng Tần Phi Hoàng giết người dạng ánh mắt, Tần Kinh Vũ trên đỉnh đầu nhất thời nổi lên một trận gió toàn, khuôn mặt tuần tú suy sụp hạ, khóc không ra nước mắt.

“Tần —— kinh —— vũ!”

76. Quyển 2 - Chương 23: Lui Dịch Thượng Sách

Tần Kinh Vũ kế tiếp ngày, quả thực có thể dùng thủy nhóm lửa nóng đến hình dung.

Đại hoàng tử Tần Phi Hoàng nghe nói chính mình người trong lòng có người yêu khác, nhưng lại là từ nàng giới thiệu tác hợp, như thế nào từ bỏ ý đồ, đem nàng chửi bới một chút qua đi, lại khóc suốt mướt đi tìm Thái Hậu tố khổ mình oan, này mẫu phi mai Tiệp dư cũng không phải cái kẻ dễ bắt nạt, sáng sớm sẽ Minh Hoa cung tìm Mục Vân Phong phân xử.

Cung nhân nội thị giai bị bình rời khỏi môn, liền để lại cái hồ phách ở một bên hầu hạ, toàn bộ Minh Hoa cung chính điện, đều quanh quần mai Tiệp dư phần uất bất bình chỉ trích tiếng động.

“Muội muội có thai trong người, ta nguyên vốn cũng không tưởng đến quấy rầy, liền muốn hỏi một chút tam hoàng tử, hoàng nhi đối hần như thế nào, này trong cung từ trên xuống dưới đều xem ở trong mắt, ngày thường quan ái chiếu cố không nói, hần lần trước phạm vào sự bị Thái Hậu xử phạt, cũng là hoàng nhi ra mặt van nài cầu xin, mới có thể theo khinh xử lý; sau lại muốn cùng Mục Ca tập võ, hoàng nhi sợ hần thân thể yếu đuối ăn không tiêu, mỗi ngày đi ngự phòng ăn thủ bảo canh đôn thuốc bổ, ba ngày hai lần hưởng Minh Hoa cung... Nhưng là tam hoàng tử đâu, hần là như thế nào hỏi báo chúng ta hoàng nhi, biết rõ hoàng nhi đối Mục Ca mỗi tình thâm thiết, còn từ giữa làm khó dễ, cứng rắn cấp Mục Ca tặc nữ nhân! Hoàng nhi bị hôm nay đại ủy khuất, cơm nước không tư, cả ngày tránh ở tẩm cung lý khóc, sở hữu mặt vàng đều quên chính mình trong bụng nuốt, thật sự là đáng thương đứa nhỏ...”

“Tỷ tỷ bớt giận.” Mục Vân Phong hướng một bên cúi đầu mà đứng Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, vân trụ mai phi cánh tay, ôn nói cười nói, “Vũ nhi đứa nhỏ này tính tình sáng sủa, ngày thường cột nhả quán, nhưng là ở đại sự thượng tuyệt nghiêm túc, hần làm sao có thể giới thiệu khác nữ tử cấp Mục Ca đâu. Này khẳng định là cái hiểu lầm, người trước đừng nóng giận, nghe Vũ nhi hảo hảo giải thích.”

Mai phi đang ở nổi nóng, phách một tiếng đẩy ra nàng: “Không có gì hay giải thích! Mục Ca chính mồm lời nói, chiều ngọc đã ở tròng, nghe được rành mạch, hoàng nhi phán bốn năm phán đến vàng ngọc lương duyên, đều gọi người hảo con cấp giảo thất bại!”

Mắt thấy Mục Vân Phong bị thôi thân mình vi hoảng, Tần Kinh Vũ gấp đến độ chạy nhanh phù nàng ngồi xuống: “Mẫu phi, người cảm thấy như thế nào, có hay không làm sao không thoải mái?”

Mục Vân Phong lắc lắc

đầu, ô ngực nâng mâu, ánh mắt chợt lóe, bỗng nhiên một cái bàn tay huy đi qua: “Đều là người, đều là người gây ra tai họa! Người biết rõ Mục Ca là trưởng công chúa ý trung nhân, như vậy tình quý, còn đi trêu chọc hần làm chi?”

Tần Kinh Vũ vỗ về bị đánh hai má, cái mũi đau xót, nước mắt tuôn rơi, bùm một tiếng quỳ xuống: “Con biết sai rồi, nhậm đánh nhậm mắng, chỉ cầu mẫu phi không cần chọc tức thân mình... Ô ô...”

“Hiện tại biết sai rồi? Trong lòng người còn có ta này mẫu phi sao?”

“Mẫu phi... Ô ô...”

Tần Kinh Vũ quỳ trên mặt đất, gào khóc.

Mai phi đứng ở một bên, thấy vậy trạng huống, giống như lòng có không đành lòng, rốt cục mở miệng nói: “Tốt lắm, mục muội muội, người cũng không cần động khí, khiến cho tam hoàng tử đứng lên mà nói đi.”

Hổ phách lý ở bên cạnh đại khí cũng không dám ra, nghe được lời này, chạy nhanh lại đây nâng.

Khá lắm đầu, này mắng cũng mắng, đánh cũng đánh, này hội mới đến cầu tình, cũng không tránh khỏi rất giả mù sa mưa !

Tần Kinh Vũ nhàn châu chuyển động, vươn ra hổ phách thủ, nghiêng đầu đi, ôm lấy Mục Vân Phong chân, ô ô khóc nói: “Mẫu phi, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ta sau này cũng không dám nữa !”

“Ta đánh chết ngươi, ta đánh chết ngươi này không không chịu thua kém đứa nhỏ!” Mục vân gió nhẹ không chút nào để ý, bàn tay nâng lên, húc đầu phách não hướng nằng trên đầu trên vai phát lại đây, đến tột cùng dùng bao nhiêu lực đạo, chỉ có nằng mẹ con hai người mới biết.

Hổ phách sợ tới mức khê gọi: “Nương nương, ngươi thủ hạ lưu tình a! Tam điện hạ thân thể yếu đuối, nhưng đừng dả thương , nương nương chính mình cũng phải bảo trọng a!”

Đang lúc huyền túi bụi, chợt nghe ngoài điện một tiếng hát vang: “Bệ hạ giá lâm!”

Ha ha, Yển nhi mật báo, thời gian dần đo vừa mới hảo, này phụ hoàng tới cũng thật đúng lúc!

Tần Kinh Vũ một bên ôm Mục Vân Phong khóc thét, một bên vụng trộm phiêu mắt thấy đi, chỉ thấy Tần Nghị đầu đội châu ngọc cao quán, thân để vương miện phục, hành tẩu như gió, đi nhanh bước vào, uy nghiêm nói: “Tiếng vang như vậy đại, rốt cuộc ra chuyện gì?”

Thiên tử đột nhiên giá lâm, mai phi hách nhất đại khiêu, chạy nhanh đề vấy tiến ra đón, quỳ lạy gấp giá: “Thiếp thân khấu kiến bệ hạ.”

Mục Vân Phong lôi kéo Tần Kinh Vũ, tại chỗ làm bộ dục quỳ: “Thiếp thân khấu kiến bệ hạ...”

Tần Nghị một cái bước xa vọt mạnh lại đây, đem nằng đỡ lấy, ôn hòa trong giọng nói mang theo một tia không hờn giận: “Lần trước trẫm không phải nói sao, ngươi thân mình không tiện, này đó cấp bậc lễ nghĩa, sẽ không tất tuần hoàn .”

Mục Vân Phong trong mắt lệ quang trong suốt, cúi đầu nói: “Thiếp thân vô phương, thiên gia cấp bậc lễ nghĩa không thể phế...”

“Trẫm nói có thể là có thể.” Tần Nghị không khỏi phân trần đem nằng nâng dậy, ấn ngồi ở chỗ đáng thượng, quay đầu lại nhìn về phía thượng hỷ còn nức nở về mặt chật vật thiếu niên, hướng dưới lấy đầu điểm hổ phách trẫm giọng nói, “Còn thất thần làm cái gì, đi đem người thiếu chủ tử nâng dậy đến!”

“Là, bệ hạ.” Hổ phách sợ tới mức vội vàng đứng lên, thân thủ đi kéo Tần Kinh Vũ, nhỏ giọng nói, “Điện hạ, điện hạ, mau đứng lên...”

“Con có tội, con không dám đứng lên —— ”

Tần Kinh Vũ khóc như núi đổ, một mặt lắc đầu, một mặt dùng sức đi xuống trẫm, hổ phách mỗi ngày tử ở đây, tâm hoảng ý loạn, vừa vội lại sợ, làm sao kéo được rất tốt đến: “Hoàng tỷ hoàng huynh đều thân phận tôn quý, liên con không chịu đãi gặp, phụ hoàng không đau, mẫu phi không thương, ô ô, con muốn rời cung trốn đi, đi theo ngoại công lưu lạc thiên nhai đi...”

Chính nhượng được rất tốt kinh, cánh tay tê rần, quả thật Tần Nghị thừa dịp nhân chưa chuẩn bị hung hăng khấp nằng một phen, đau nằng nước mắt lại bão táp, trong lòng buồn bực khó hiểu, chỉ cảm thấy thân mình nhất khinh, bị Tần Nghị dùng sức kéo đến.

“Ngốc tiểu tử, tẫn nói vô liêm sỉ nói!” Tần Nghị trừng hấn liếc mắt một cái, mâu để cũng là giấu giếm ý cười.

Tần Kinh Vũ xoa bị khấp đau địa phương, mếu máo không nói, này phụ hoàng, cho dù xem ra bản thân là ở diễn trò, cũng không tất yếu xuống tay như vậy ngoan đi, bảo đảm một mảnh ứ thanh !

“Bệ hạ...”

Nghe được cách đó không xa mai phi lo sợ không yên hô nhỏ, Tần Nghị đi qua, đem nằng cũng nâng dậy thân đến: “Trẫm nghe nói ngươi lại đây Minh Hoa cung tìm Vũ nhi nói sự, Vũ nhi còn trẻ không biết, ngươi này làm trưởng bối , sẽ không muốn cùng hấn so đo đi?”

“Thiếp thân không dám.” Mai phi dừng hạ, đầy mặt bi thương, nức nở nói, “Nhưng là bệ hạ, hoàng nhi là đường đường đại hạ trưởng công chúa, có thể nào nén giận, nhậm nhân khi nhục...”

“Hoàng nhi chuyện tình, ta cũng nghe nói.” Tần Nghị đánh gãy lời của nàng, không nhanh không chậm nói, “Bọn nhỏ đều lớn, này đó nữ nhân việc tư, làm cho chính bọn họ đi giải quyết, nữ nhân đều có nữ nhân phúc, chúng ta liền yên lặng xem xét, nhạc gặp này thành đi. Mẫu hậu nơi đó, trầm thì sẽ rất giải thích, các người sẽ không nếu đi cáo trạng.”

Hắn này một phen nói nhẹ, lại ngầm có ý thiên tử uy nghiêm, mai phi nghe hắn như thế tỏ thái độ, cũng không hảo nói cái gì nữa, biết điều hành lễ cáo lui.

Chờ mai phi vừa đi, trong điện an tĩnh lại, Tần Nghị chậm quá xoay người, hướng kia sụp mi thuận mắt hai người, xoang mũi lý nói chuyện hừ ra một tiếng.

“Khóc a, như thế nào liền đừng khóc?”

...

Cùng đi cha mẹ ngộ thiện qua đi, ở mẫu phi nơi đó thảo chút thuốc dán, bước chậm đến chính mình tắm cung, Tần Kinh Vũ thế này mới thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Một hồi khổ nhục kể, cuối cùng đem sự tình bình ổn đi xuống, lúc này là lấy mẫu phi trong bụng con phúc, phụ hoàng tự mình hỏi đến, minh lý ngầm che chở, chỉ dùng cái tứ lạng bạt thiên cân khéo kinh, liền che lại mai phi miệng. Này để vương tâm thuật, dùng đến hậu cung gia sự, đồng dạng hiệu quả, thực đáng giá học tập.

Ngồi ở trang trước đài, đối với gương đồng cẩn thận đoan trang, mai phi kia một cái tát. Nghe vang dội, kỳ thật cũng không trọng, trước đó lại có ánh mắt ám chỉ, căn bản không ý kiến sự, chính là bàn tay hết sức, móng tay ở hai gò má thượng quất một đạo ửng đỏ hoa ngân.

Chính xem xét gương đồng trung lược hiển chặt vật khuôn mặt, sau lưng thanh quang chột lóe, kính trung chiếu ra hé ra ôn nhuận Minh Tú khuôn mặt tuần tú: “Điện hạ, lại đây chà dược đi.”

“Ân, ta chính mình đến đây đi.” Tần Kinh Vũ lên tiếng, xoay người sang chỗ khác.

“Vẫn là để cho ta tới đi, điện hạ nhắm mắt chính là.”

Yến nhi mở ra một cái khéo léo ngăn hộp, ngón tay từ giữa chọn một chút màu đỏ sậm thuốc mỡ, tay kia thì khinh nâng của nàng cằm, đang muốn mặt thượng, bỗng dừng lại.

Nhìn nhìn đầu ngón tay thuốc mỡ, ngón tay tiến đến trước mũi, thật sâu nhất khứu: “Không đúng, dĩ vãng tiêu thũng giảm đau thuốc mỡ, nhan sắc mùi cũng không đồng.”

“Biết người thận trọng.” Tần Kinh Vũ trợn mắt cười, “Này vốn sẽ không là tiêu thũng giảm đau thuốc mỡ.”

“Nha đây là...”

“Ta ngoại công đặc chế, hiển sang lưu ngân cao.” Tần Kinh Vũ âm thầm buồn cười, không nghĩ tới vị này lão nhân gia năm du hoa giáp, còn tính trẻ con tràn ra. Làm ra chút ngạc nhiên cổ quái chính nhân vật đến.

“Yến nhi hơi hơi kinh ngạc: ”Vì sao muốn lưu ngân?”

Tần Kinh Vũ vỗ vỗ hai gò má. Khẽ cười nói: “Nếu là khổ nhục kể, như thế nào có thể không diễn tốt cuộc đâu? Đến đây đi, sớm đi mặt thượng, sớm đi ra hiệu quả!”

“Nhưng là —— ”

Yến nhi còn tại chần chờ, Tần Kinh Vũ đã muốn kéo tay hắn chỉ, hướng chính mình bị đánh địa phương điểm đi.

“Điện hạ, còn muốn diễn trò sao?” Yến nhi theo của nàng ý tứ, thuốc mỡ đồ thượng, chỉ phúc nhẹ nhàng vuốt phẳng kia non mịn da thịt, đầy mắt tràn ngập thương tiếc loại tình cảm, “Kỳ thật cần gì phải đâu, như vậy mỹ hê ra mặt...”

Tần Kinh Vũ cười vỗ vỗ tay hấn lưng: “Yên tâm yên tâm, ta sẽ không xằng bậy , thuốc này cao chỉ cần dùng lại không cần, ba ngày trong vòng tự hành tiêu trừ.”

Này ba ngày, cũng đủ quán ở trong cung đi bộ một vòng, ra cung đi xuyên môn một chuyến.

Thuốc mỡ mặt tảo, Yến nhi rửa tay sau. Lại cấp nàng kiên gậy cẩn thận mát xa một phen, Tần Kinh Vũ thoải mái thẳng thở dài: “Thích đã chết, thật sự là thích đã chết, ai u, ta hiện tại cái gì cũng không tưởng, liền muốn đi ngủ.”

Yến nhi ở nàng sau lưng nhẹ nhàng chậm chạp nhu ần, mục sắc ôn nhu: “Điện hạ mới vừa rồi cũng mệt mỏi , tưởng ngủ là ngủ đi.”

Tần Kinh Vũ theo lời hạp thượng mí mắt: “Ta liền ngủ nửa canh giờ, để cho muốn xuất môn , người nhớ rõ bảo ta.”

“Là, điện hạ hảo hảo ngủ đi.”

Yến nhi ôn ngôn mềm giọng, thay nàng bỏ đi hài miệt, tạo nên bạc bệ, ngóng nhìn kia tuyệt lệ mắt buồn ngủ, bên môi ý cười làm sâu sắc.

Trừu ở tháp tiền không một hồi, chợt nghe gian ngoài vang lên tiếng người.

Tần Kinh Vũ khốn ý đánh úp lại, ánh mắt đều lười tranh, cũng không ngưng thần đi nghe, chỉ không kiên nhẫn than thở nói: “Ầm ầm , có phải hay không lại có người đến tạp bãi ? Đuổi đi đuổi đi!”

“Điện hạ đừng động, ta ra đi xem.”

“Hảo...” Tần Kinh Vũ phiên cái thân, tiếp tục ngủ say.

Yến nhi đứng dậy xuất môn, mới vừa đi đến điện tiền phục hành lang, chỉ thấy một đạo tư thế oai hùng cao ngất thân ảnh chính sải bước đi tới, sau lưng nhữ nhi chính ra sức đuổi theo, không ngừng thấp gọi: “Lôi lang tướng, lôi lang tướng, điện hạ này hội nên giấc ngủ trưa , xin cho nô tài đi trước thông truyền.”

Lôi Mục Ca đi lại không ngừng, cao giọng trả lời: “Ta có quan trọng hơn sự, cấp bách.”

“Lôi lang tướng, xin dừng bước.”

Yến nhi theo cung trụ phía sau bán ra từng bước, vừa mới ngăn trở của hấn đường đi, sắc mặt nhẹ, khoan tay mà đứng: “Điện hạ đã muốn ngủ hạ, lôi lang tướng muốn thăm trong lời nói, vẫn là ngày khác lại đến đi.”

Lôi Mục Ca mắt lạnh nhìn hấn, ánh mắt như điện xẹt qua, trước mắt thiếu niên thân cao so với chính mình lược ải, thân hình thon dài thiên gầy, khuôn mặt đẹp như nữ tử, hấn là không phải...

“Nghe nói điện hạ hôm nay bị đánh, ta cố ý quá tới thăm, không biết điện hạ tình hình như thế nào?”

Yến nhi nghe hấn vừa hỏi, cười khổ nói: “Tình hình... Rất tệ.”

Lôi Mục Ca mày kiếm giương lên: “Người nói cụ thể chút!”

Yến nhi giận dữ nói: “Mai phi nương nương tiến đến nói rõ lí lẽ cáo trạng, khí diễm tận trời, khí thế bức nhân, mục phi nương nương nghe được châm lửa, hướng điện hạ một trận chũy đánh, mục phi nương nương là luyện qua quyền cước người, điện hạ kia thân mình cốt như thế nào chống lại như vậy ép buộc, đương trường liền khởi đường tới...”

Lôi Mục Ca cau mày, truy vấn: “Sau lại đâu?”

Yến nhi đáp: “Sau lại loại bệ hạ tan triều lại đây nhìn thấy, từ giữa khuyên giải, mới đem mai phi nương nương làm đi rồi, nếu không điện hạ còn ai thăm hại hơn.”

“Điện hạ thương ở nơi nào?”

“Toàn thân đều có thương, nhất là trên mặt, lại hồng lại sưng, đều không thành người hình , điện hạ hướng đến lấy thiên kinh đệ nhất mỹ nam tự cho mình là, lúc này bị thương mặt, khổ sở không được, tức giận đến đem gương đồng đều quăng ngã.”

Lôi Mục Ca hít vào một hơi, thanh âm ám ách: “Người tránh ra, ta đi xem một chút...”

Yến nhi cánh tay hoành thân, chút không cho: “Điện hạ tâm tình không tốt, thật vất vả mới ăn xong được ngủ hạ, dặn dò đóng cửa hưu nghỉ, không đáng gặp khách; mục phi nương nương cũng nói, điện hạ chi bằng an tâm tĩnh dưỡng, không nên quấy rầy, càng không thể cảm xúc kích động, nếu không chén thuốc hiệu lực giảm phân nửa... Vọng lòi lang tướng cân nhắc, làm cho điện hạ im lặng tu dưỡng, đừng cho mẹ ta này đó làm nô tài khó xử.”

“Người...”

Hai người ánh mắt gặp phải, giằng co bất động, nhữ nhi ở một bên nhìn xem ngây người, hơn nữa ngày mới hoàn hồn, đứng ở Yến nhi bên người, sợ hãi hát đệm: “Đúng vậy, lòi lang tướng, Yến nhi không nói láo, người vẫn là mời trở về đi.”

Lôi Mục Ca im lặng nhìn hạ bên kia hành lang gấp khúc ở chỗ sâu trong, than nhỏ một tiếng, đột nhiên một cái xoay người, hướng lai lịch đi nhanh mà đi.

Nhìn kia thẳng thẳng thần thân ảnh, nhữ nhi lặng yên than thở: “Này lòi lang tướng, quả nhiên là tướng môn hổ tử, oai hùng bất phạm, khó trách trưởng công chúa huyền long trời lở đất, phi hấn không lấy chồng...”

Bên cạnh người cười khê: “Náo đi, chỉ cần nàng không này tâm tư là được.”

Nhữ nhi nghe được khó hiểu: “Ai?”

“Người a!” Yến nhi ở hấn trên trán gõ một cái, tươi cười đầy mặt, bước chậm trở về phòng.

Tình địch ai lui, nhiên tình thế không rõ, giám sát chặt chẽ kia vô tâm không phé chủ tử, mới là việc cấp bách...

77. Quyển 2 - Chương 24: Dã Tâm Bùng Bùng

Vừa cảm giác tỉnh lại, cả người đều là vô cùng sáng khoái.

Ngồi ở tháp thượng, tiếp nhận Yến nhi đệ đi lên ấm áp bố khăn lau mặt, nhặt lên bên gối gương đồng nhất chiếu, chỉ thấy hai gò má thượng một mảnh hồng ngấn, cao cao thũng khởi, nghiêm nhiên một bộ gặp bị thương nặng mô dạng, rất thật hù chết nhân.

“Thật sự là cái thứ tốt, bản điện hạ này bức mặt mày, không có người hội lại đến tìm trà đi.”

Tần Kinh Vũ đối hiệu quả thập phần vừa lòng, ý bảo Yến nhi đem được hộp thu hảo, thân cái lười thắt lưng, tùy ý hỏi, “Đúng rồi, lúc trước là ai ở bên ngoài tranh cãi âm ỉ?”

Yến nhi lược tướng một chút, đáp: “Là lòi lang tướng.”

Tần Kinh Vũ nhíu mày: “Là hấn? Hấn tới làm cái gì?”

Yến nhi cười nói: “Đại khái là nghe nói điện hạ bị đánh, trong lòng áy náy, quá tới thăm.”

“Nga.” Tần Kinh Vũ liếc nhìn hấn một cái, “Người đem hấn đuổi đi?”

“Không phải đuổi, là thỉnh.” Yến nhi cười cười, bỗng nhiên sắc mặt nhất chỉnh nói, “Điện hạ là hy vọng ta đem hấn đuổi đi sao?”

“Tục ngữ nói hảo, oan oan tương báo khi nào . Ha ha, ta bãi hấn một đạo, hấn đem ta nhất quân, đã muốn huê nhau. Bản điện hạ lòng dạ rộng lớn, bất kể tiền ngại, chờ thêm mấy ngày ta tiêu thủng, hấn tiêu khí, ta sẽ tìm hấn uống rượu đi...”

Yến nhi không nói cái gì, chỉ đệ đi lên nhất sách mỏng manh thư cuộn: “Đây là lần trước điện hạ giao phó ảnh bộ mấy hạng sự vụ điều tra kết quả, thỉnh điện hạ xem qua.”

Như vậy mau còn có mặt mày ?

Xem ra chính mình ở Bắc Lương xếp vào ảnh bộ huynh đệ quyết sách, thập phần anh minh chính xác.

Tần Kinh Vũ tiếp nhận đến, nhanh chóng xem một lần, thấp giọng nam nói: “Thế nhưng cùng mấy quốc đô có sinh ý lui tới...”

Yến nhi gật đầu nói: “Không sai, này trong đó còn bao gồm đại hạ. Hướng thị cửa hàng ở Bắc Lương thực lực hùng hậu, rất có hậu trường, trong đó tụ tập tốt nhất đã thiết thuần mã cao thủ, minh lý kinh doanh lá trà hương liệu tơ lụa đồ sứ, mọi việc như thế, âm thầm còn lại là bán ra thiết khí ngựa, sở thụ vật phẩm chất tốt đẹp, giá lợi ích thực tế, các quốc gia đều là phía sau màn cùng với giao dịch, tích cực phong phú quân bị.”

Khó trách như vậy tài đại khí thô, nguyên lai là làm như vậy sinh ý, nói vậy khác đều là một ít đánh tiểu náo, nguy trang xiêm áo.

Tần Kinh Vũ từ đầu nhìn kỹ, vừa nhìn vừa cười nói: “Nếu là tương lai mấy quốc giao chiến, cha nuôi nhưng thật ra có thể quá nhất bút tiền.” Nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Như vậy siêu cấp lớn thương nhân, Bắc Lương quốc chủ nhậm chức này phát triển, không đáng ước thúc?”

“Theo ảnh bộ phái trú Bắc Lương ảnh sĩ truyền quay lại tin tức, kia phong trong như gương mê rượu hảo sắc, nắm gần đây một lòng tìm kiếm trường sinh bất lão thuật, Bắc Lương quân chính quyền to thực tế cũng là nắm ở Bắc Lương vương phong như nhạc trong tay, hướng lão bản tinh cho giao tế, cùng Bắc Lương chính khách thân nhau, này mấy năm gần đây phát triển tấn mãnh, xích thiên đại lực không người có thể cập.”

“Không nghĩ tới, ta còn có thể có cái như vậy lợi hại cha nuôi, này vận khí a, hảo ra kỳ.” Tần Kinh Vũ lắc đầu, tự giễu cười nói, “Vốn tưởng rằng là bản điện hạ nhân phẩm xuất chúng, mị lực vô cùng, không nghĩ tới chính là khối mượn dùng thượng vị vãn cầu. Bất quá cũng là kỳ quái, hắn vì sao này bốn năm đến đối ta một mặt cho, bất đồ sở cầu?”

Yến nhi mím môi, nửa ngày mới nói: “Này hướng lão bản sớm biết điện hạ thân phận, lại như thế trầm được khí, chỉ sợ khác có ý đồ.”

“Khác có ý đồ? Đồ cái cái gì đâu? Kỳ thật ta liền một cái thứ xuất hoàng tử, ở trong triều hoàn toàn không có bối cảnh, nhị không người mạch, hắn như thế nào không đi nịnh bợ ta hai vị hoàng huynh, này bảo cũng không áp đối...” Tần Kinh Vũ dứt lời, nhìn mắt ngoài cửa sổ sắc trời, nhảy xuống nhuyển tháp, thôi hạ còn tại trầm tư Yến nhi: “Đi cho ta lấy kiện sạch sẽ quần áo đến, ta nên đi tiếp hắn lão nhân gia.”

Yến nhi mâu quang vi tránh, cười nói: “Cứ như vậy tử đi ra ngoài?”

Tần Kinh Vũ ở kính tiền nhìn chung quanh, tự đắc cười: “Muốn chính là này vị.”

Hơn nửa canh giờ sau, Tần Kinh Vũ một thân đẹp đẽ quý giá cẩm phục, trên mặt một đạo tiên minh hồng ngân, nghênh ngang xuất hiện ở cửa cung, Yến nhi đối quá tầm thường ăn mặc, theo sát sau đó.

Ở cửa cung nghiệm quá xuất hành thất lưng bài, cũng không cố thủ vệ binh lính kinh nghi ánh mắt, thoải mái đi ra hoàng cung, tiến vào sớm chuẩn bị tốt xe ngựa, một đường hướng thành đi về phía nam đi.

Xa xa thấy được tiền phương ngã tư, Tần Kinh Vũ ý bảo làm cho xa phu sang bên dừng xe, hai người đi bộ đi trước, không đi một hồi, đi ra trước cửa.

Kia nguyên bản cao lớn khí phái sân, hiển nhiên là gần nhất mới tu sửa quá, bụi tường thêm cao, chu môn trọng nước sơn, trên đỉnh một khối mới tinh cây mun hoành phi, thượng thư hai cái kim quang chói mắt chữ to: hướng phủ.

Yến nhi tiến lên gõ cửa, phủ môn lập tức mở ra, một gã áo xanh tôi tớ đi ra.

Người nọ đứng ở cửa liếc mắt một cái vọng lại đây, không đợi Tần Kinh Vũ thuyết minh thân phận, đã muốn là kinh hỉ kêu lên: “Là thiếu gia đi, lão gia mỗi ngày nhắc tới thiếu gia đâu, hôm nay cuối cùng là lại đây.”

Nói xong, cấp vội tiến lên nghênh đón đến, cung kính hành lễ: “Tiểu nhân ngũ bái, gặp qua thiếu gia.”

Tần Kinh Vũ gật đầu hỏi: “Ta cha nuôi ở trong phủ không có?”

“Ồ, lão gia ở , thiếu gia thỉnh cùng tiểu nhân đến đây đi.”

Một đường đi theo ngũ bái đi trước, trong viện địa phương rộng mở, núi giả cây cối, đình đài lầu các, qua lại nha hoàn bộc thấy bọn họ lại đây, đều là đứng ở hành lang con đường phía trước biên vui vẻ hành lễ, trong miệng cung kính gọi “Thiếu gia ”, mà phía trước ở bách hoa các đại môn khẩu nhìn đến quá kia nhất đại đội trang phục nam tử, lúc này toàn vô tung ảnh.

Chưa đi đến đại sảnh trước cửa, ngũ bái chính là giương giọng cao kêu: “Lão gia, lão gia mau tới, người xem là ai đến đây?”

Giây lát gian, hướng hải thiên thân ảnh xuất hiện ở cửa, đi nhanh chạy đi, cười vang nói: “Trách không được hôm nay nhất sớm đã có chim khách ở chi đầu kêu to, nguyên lai là tam nhi muốn tới a! Mau, mau vào!”

“Cha nuôi quá khách khí.”

“Lần đầu tiên tiến gia môn, thật sự là khó được a, ngũ bái, nhanh đi kêu nha hoàn cấp thiếu gia châm trà!” Hướng hải thiên nghiêng đầu hoán một tiếng, trở lại lại đây, lời kéo nàng hướng đường tiền đi, ánh mắt phiết quá nàng hai gò má thượng hồng ngấn, không khỏi cả kinh, “Tam nhi đây là làm sao vậy? Bị nhân khi dễ sao, cấp cha nuôi nói nói!”

Tần Kinh Vũ cười đến có ti xấu hổ, “Khụ, nào có nhân dám khi dễ ta, còn không phải ta ở bách hoa các kia thân mật, theo ta đùa giỡn tính tình giận dỗi cấp làm cho... Làm cho cha nuôi chê cười.”

“Thì ra là thế.” Hướng hải thiên cười ha ha, liền ngay cả một bên ngũ bái cũng là che miệng, buồn cười.

“Tam nhi a, đối nữ nhân cũng không thể rất sủng , hội quán phá hư .”

“Là, con nhớ kỹ.”

Hai người tướng cùng vào nhà nhập tòa, Tần Kinh Vũ nhìn quanh bốn phía, nhưng thấy trên vách đá giắt tranh chữ, trên bàn bãi phóng bàn cờ, tường biên bác cổ giá sách thượng tràn đầy hoặc tân hoặc cũ đóng sách bộ sách, phía dưới còn lại là chút cao thấp kinh từ đại bình hoa, toàn bộ phòng bố trí ký thanh u lịch sự tao nhã, lại không mất hoa lệ quý khí, không khỏi ám khen ngợi.

Hướng hải thiên nhìn thấy thần sắc của nàng biểu tình, cười nói: “Như thế nào, này tòa nhà cũng không tệ lắm đi?”

Tần Kinh Vũ nhếch lên ngón tay cái, tự đáy lòng nói: “Tương đương không sai, ta chưa bao giờ gặp qua như vậy phú quý đại khí tòa nhà.”

Hướng hải thiên nhân để hào quang chợt lóe, vuốt râu cười nói: “Tam nhi khiêm tốn đi, người gặp qua địa phương, kia mới là chân chính phú quý đại khí a!”

Tần Kinh Vũ ra vẻ giật mình lắng: “Cha nuôi nói cái gì đâu?” Trong lòng cũng là rung mình, rốt cục bắt đầu thử .

Hướng hải thiên cười cười, đang định nói chuyện, ngũ bái dẫn một gã nha hoàn bưng lên khay tiến vào, dâng nước trà điểm tâm.

“Tam nhi, đây là Bắc Lương tốt nhất chè xuân tuyết lộ, sản cho cánh đồng tuyết núi cao phía trên, chỉ có ngũ hỏa trà thụ, hàng năm sản lượng cũng liền như vậy bốn năm hai, cha nuôi lúc này cố ý mang đến cho ngươi nếm thử tiên .”

“Nga, như vậy tốt trần phẩm, ta nhưng thật ra muốn nếm thử.” Tần Kinh Vũ nâng chung trà lên, cảm giác được sau lưng đầu đến cảnh thị ánh mắt, thừa dịp nhân chưa chuẩn bị, ống tay áo vừa lật, so với cái thủ thế đáp lại, lấy thị trấn an.

Thiến nhấp một miệng nước trà, mùi thơm phức mũi, thanh khí tập nhân, chẳng qua, trà hương trung hỗn tạp một tia thần nhiên không dễ phát hiện toan vị.

Quả nhiên có vấn đề!

Tần Kinh Vũ trên mặt bất động thần sắc, chỉ ống tay áo che miệng, ho nhẹ hai tiếng, thuận thế đem chi khụ ra: “Khụ khụ, hảo trà! Thật sự là hảo trà!”

“Nếu tam nhi cảm thấy hảo, ta nơi này còn có chút, để cho mang về uống đi.”

“Ai, cha nuôi, như thế nào hảo có ý tứ đâu, này lại ăn lại lấy ...”

“Đang làm cha nơi này, sẽ không muốn khách khí, ngũ bá —” hướng hải thiên cao giọng hô, “Người đi nội ốc đem ta cấp thiếu gia mang lá trà, cùng với này lễ vật đều lấy lại đây!”

“Là, lão gia!”

Mắt thấy ngũ bá đi nhanh rời đi, hướng hải thiên quay đầu, cười tủm tỉm nhìn nàng, nâng chén nói: “Này trà hảo là hảo, chính là quá ít, người cầm lại đi sau cũng không cần nhiều phao, miễn cho nghiện, đến lúc đó người sẽ tìm cha nuôi muốn, cha nuôi có thể biến đổi không được.”

Tần Kinh Vũ gật đầu xưng là: “Ta một ngày phao một chút chính là, tỉnh uống.”

Chén trà tiến đến bên môi, có ti do dự, nước trà khác thường, mới vừa rồi kia một ngụm không phun sạch sẽ, nay lại uống xong đi, không biết đối thân thể tổn hại có bao nhiêu đại...

Tư duy chỉ tạm dừng như vậy một cái chớp mắt, đó là cần răng, không vào hang cộp, làm sao bắt được cộp con, dù sao có bị mà đến, này thời khắc mấu chốt, tuyệt không có thể lộ hãm.

Nhất niệm điểm, đối với chén trà thật sâu nhất khứu, một bên khen ngợi một bên tiến đến bên môi: “Thật sự là hảo trà a...”

“Không tốt, sườn viện châm lửa! Châm lửa!”

Gian ngoài thành linh xảy ra một tiếng thét kinh hãi, ngừng của nàng động tác, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, thành công giải vây.

Này hỏa đến thực kịp thời ...

Tần Kinh Vũ sợ tới mức không nhẹ, chạy nhanh theo chỗ ngồi thượng nhảy dựng lên: “Làm sao, làm sao châm lửa?”

“Tam nhi đừng hoảng hốt, ta ra đi xem.”

Hướng hải thiên sắc mặt hơi trầm xuống, lược tiếp theo câu liền bước đi xuất môn biên, nhưng thấy ngoài cửa một người phi chạy tới, vội vàng bẩm: “Lão gia, sườn viện kho để hàng hoá chuyên chở châm lửa, hỏa thể hung mãnh...”

Tần Kinh Vũ ánh mắt xẹt qua, nghe được rõ ràng, hướng Yến nhi đệ cái ánh mắt, chính mình đi theo cất bước đi qua, đứng ở hướng hải thiên bên cạnh người, thuận tiện cũng ngăn trở của hắn tầm mắt, hướng người nọ hô to gọi nhỏ: “Còn thất thần làm cái gì, chạy nhanh gọi người tới cứu a! Ta cha nuôi tân mua tòa nhà, chẳng lẽ liền trở mắt nhìn làm cho hỏa cấp cháy hỏng?!”

Người nọ hơi ngẩn ra, nhìn về phía hướng hải thiên: “Lão gia...”

Hướng hải thiên hu một hơi, trầm giọng nói: “Làm cho phi ưng đội đi toàn lực cứu hỏa!”

“Là!”

“Để cho —” hướng hải thiên thần tình nghiêm nghị, lại nói, “Phủ môn quan hảo, không thể làm cho tạp vụ nhân chờ tiến vào.”

Mắt thấy người nọ lĩnh mệnh mà đi, hướng hải thiên lắc lắc đầu, thế này mới xoay người lại, sắc mặt như thường, yêu nàng hồi tóa.

Tần Kinh Vũ một lần nữa ngồi xuống, bưng lên chính mình trước mặt không hơn phân nửa chén trà, hướng mặt bàn sắn nhanh chóng lưu liếc mắt một cái, giả ý khinh mạn, lòng có thích thích nói: “Cha nuôi kia sườn viện kho để hàng hoá chuyên chở cách này xa không, có thể hay không thiêu lại đây?”

“Sườn viện là tòa độc lập tiểu viện, thiêu không tới được.” Hường hải thiên nói xong, cười khổ nói, “Hôm nay tam nhi đăng môn, không nghĩ tới nhưng lại ra bực này tai họa, thật sự là bần khoản.”

Tần Kinh Vũ sát có chuyện lạ nói: “Cha nuôi, ta nghe nói nhà mới vào ở phía trước, là muốn bồn chồn xướng thần lâm gà huyết, cha nuôi có phải hay không quên đi này hạng nhất?”

Hường hải thiên vi giạt mình nói: “Phải không? Ta nhưng thật ra không có để ý.”

“Ai u, vấn đề hơn phân nửa ra ở trong này. Như vậy đi, ngày khác ta bồi cha nuôi đi phổ độ tự dâng hương hứa nguyện, bảo hộ bình an, nghe nói nơi đó thần Phật là thực linh nghiệm, nhà của ta nhân liên thường xuyên đi...”

“Phổ độ tự?” Hường hải thiên trường mi một điều, cười nói, “Kia nhưng là hoàng gia chùa chiền, ta nhất giới bình dân, như thế nào đi?”

Tần Kinh Vũ làm như bỗng nhiên phản ứng lại đây, vội vàng sửa miệng: “Ách, hoàng gia chùa chiền a, kia có thể là ta nhớ lầm, không phải phổ độ tự, là phổ đà tự...”

“Ha ha ha...” Hường hải thiên đại cười qua đi, ánh mắt chợt rùng mình, hướng nàng phóng lại đây, “Tam nhi, chúng ta phụ tử quen biết đã muốn bốn năm, đến phía sau, người còn không chịu theo ta nói thật sao?”

Đến đây, càng ngày càng dựa vào quá mức.

Tần Kinh Vũ hì hì cười nói: “Cha nuôi đang nói cái gì a, ta bao lâu không cùng cha nuôi nói thật?”

Hường hải thiên không đáp hỏi lại: “Tam nhi, người còn nhớ rõ lúc trước người mất đi bên ngoài kia mai thất lưng bài sao?”

“Thất lưng bài?”

“Đối, kỳ thật ta khi đó đã muốn tìm người xác nhận qua, này là đại hạ hoàng gia vật, chỉ ba vị hoàng tử điện hạ mới có ——” hướng hải thiên sắc mặt nghiêm nghị, chậm rãi nói, “Tần gia tam thiếu, chân thật thân phận cũng là đại hạ hoàng đế Tần Nghị con thứ ba, đương kim tam điện hạ, không biết ta nói hay không là thật?”

Tần Kinh Vũ ra vẻ kinh ngạc, ghen hòng nhìn trần trối nói: “Làm... Cha nuôi... Người thế nhưng lão đã sớm biết? Kỳ thật, ta cũng không phải cố ý lừa gạt, ta...”

Hường hải thiên mỉm cười: “Tam nhi chớ để kinh hoảng, cha nuôi sẽ không hại người, chỉ biết giúp người.”

“Giúp ta?” Tần Kinh Vũ lảng lảng cười nói, “Giúp ta cái gì? Mấy năm nay cha nuôi cho ta thứ tốt đã muốn quá nhiều, chỉ kém không đưa vài cái Bắc Lương mỹ nhân ...”

“Này đó tính cái gì, cha nuôi là muốn giúp người ——” hướng hải thiên tha dài ngữ điệu, ý bảo trong phòng người bên ngoài lui ra, mới vừa rồi trầm thấp nói, “Giúp người, vấn đề đỉnh ngôi vị hoàng đế.”

78. Quyển 2 - Chương 25: Gặp Lại Cố Nhân

Cái gì, làm cho nàng này có tiếng xấu hoàn khổ hoàng tử đến hỏi đỉnh ngôi vị hoàng đế?

Này mục tiêu, thật đúng là vĩ đại.

Cũng khó trách, đại hạ thái tử kia Lang Gia thần kiểm trách định việc, luôn luôn giữ kín không nói ra, ngoại nhân tự nhiên không thể nào biết được.

Tần Kinh Vũ ha ha cười nói: “Cha nuôi, người nói cười đâu, ta phụ hoàng coi trọng là ta kia hai vị hoàng huynh, ta mừng rỡ nhàn nhã tự tại, như vậy khổ sai sự, ta cũng không nguyện đi tranh...”

Hường hải thiên niệp tu thở dài: “Hải tử ngốc, như thế nào là khổ sai sự đâu? Một thế hệ đế vương, đứng hàng chí tôn, quan sát non sông, kia nhưng là quyền lợi tối cao điểm, toàn bộ thiên hạ đều là của người,

đến lúc đó người nghĩ muốn cái gì liền là cái gì, muốn như thế nào liền như thế nào, đất liền sơn xuyên, giai cúi đầu thần phục, tính cả người cha nuôi, tương lai cũng đi theo triêm quang hưởng phúc a!”

Thấy nàng mâu quang chớp động, cắn môi không nói, lường trước đã muốn động tâm, lại nói: “Tam nhi, cha nuôi những năm gần đây đối với người thị sát, người thông minh, nhân hậu, làm người trượng nghĩa, cực có tiềm lực, sẽ không so với người hai vị hoàng huynh kém, tương lai nhất định là tiền đồ rộng lớn...”

Tần Kinh Vũ giống bị tán có chút lằng lằng: “Ta thực sự tốt như vậy?”

Hướng hải thiên cười nói: “Đương nhiên, nếu không cha nuôi cũng sẽ không cùng người nhất kiến như cổ .”

“Nhưng là ——” Tần Kinh Vũ há miệng thở dốc, cuối cùng có vài phần tự mình hiểu lấy, nhu chiếp nói, “Nhưng là, ta mẫu phi nhà mẹ đẻ xuất thân hương dã, người lớn rất thừa thớt, không có gì bối cảnh, ngoại công liền một cái giang hồ du y, cả ngày tránh ở thâm sơn rừng già hái thuốc, ba năm ngũ tái đều khó được nhìn đến một lần...”

“Này lại như thế nào?”

“Mà ta đại hoàng huynh, mẫu hậu là xuất từ võ tướng thế gia, hai vị cậu một cái là tướng quân, một cái là đều úy; nhị hoàng huynh ngoại công là kinh triệu doãn, cậu là nghị lang; liền ngay cả ta tứ hoàng đệ, cũng là có cái làm vệ úy cậu, ai, ta gì đều không có, lấy cái gì đi cùng bọn họ so với đâu?” Gia thế bối cảnh, ngoại thích thế lực, ở chính trị quyền mưu tranh đấu giữa, nhưng là khỏi hết sức quan trọng tác dụng.

“Tam nhi chớ sợ, có cha nuôi ở sau lưng giúp người, cha nuôi này nhất việc gia tài sinh ý, tương lai không được đầy đủ đều là của người, có ta, người còn sợ không có không chiếm được triều thần duy trì sao? Chỉ cần là nhân, đều cũng có nhược điểm , cho dù hần nhóm không tham tài, cũng sẽ tham luyện đường gì đó, đến lúc đó chúng ta tiêu diệt từng bộ phận, không sợ bọn họ không phải phạm...”

Tần Kinh Vũ nghe hần nói hai mắt tỏa ánh sáng, không khỏi ám cười lạnh, như vậy ra sức duy trì chính mình, chỉ sợ không chỉ là vì dính triêm quang, hưởng hưởng phúc đi, phù cái con rối hoàng đế thượng vị, vị này cha nuôi, đã tâm không phải bình thường đại.

Hướng hải thiên ân cần dạy bảo nói nhất đại thông, cuối cùng, lại hỏi: “Ta nghe nói tam nhi cùng đại tướng quân phủ công tử kết giao không sai?”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu vừa động, đáp: “Đúng vậy, chúng ta thuở nhỏ giao hảo, hần thường ngày liền yêu tới tìm ta ngoạn, gần nhất thăng chức làm cung Trung Lang tướng, lại ba ngày hai lần hướng ta chạy đi đâu. :

Hướng hải thiên gật đầu nói: ” vị này Lôi công tử là một nhân tài, lại là đại tướng quân con trai độc nhất, tam nhi tốt hảo lợi dụng mới là, tranh thủ theo hần trên người đột phá, làm cho lôi đại tướng quân buông tha cho đại hoàng tử, ngược lại duy trì người. Còn có kia canh Thừa tướng, nghe nói của hần thiên kim cùng nhị hoàng tử đi được rất gần, bất quá danh phận chưa định, tam nhi vẫn là có cơ hội ...”

Ngay cả Thang phủ tiểu thư cùng nhị hoàng huynh tần hưng lan tư tình đều biết nói, còn muốn làm cho nàng đi khiêu gót tường?

Tần Kinh Vũ Tâm đầu vi lạnh, này đó vương công đại thần hướng đi, hần nhưng lại như thế quen thuộc, thuộc như lòng bàn tay, nói vậy ở thiên kinh thành trung cũng là có cái không nhỏ mạng lưới tình báo, thực tại không thể khinh thường.

“Trong triều tam công cửu khanh, lớn nhỏ quan viên, người đều phải chuẩn bị, sở nhu tiền tài không cần lo lắng, bao đang làm cha trên người.” Hướng hải thiên nghĩ nghĩ, lại nói, “Ta nghe nói tam nhi từng cùng Ngự Sử đại phu Tam công tử từng có tỷ thí, đại lấy được toàn thắng...”

Tần Kinh Vũ giả ý chính nghe được không thú vị, nghe vậy nhất thời tinh thần tỉnh táo: “Chu lỗi lạc là đi, cái kia tay ăn chơi, ta mấy ngày trước đây mới ở bách hoa các đụng tới hần, còn trước mặt mọi người chế nhạo hần một phen, ha ha, thủ hạ bại tướng!”

Hướng hải thiên lắc đầu nói: “Tam nhi sau này muốn cùng chu lỗi lạc hòa hợp ở chung, kia Ngự Sử đại phu không chỗ nào yêu thích, nhất đau lòng chính là này bảo bối yêu tử.”

Tần Kinh Vũ ngậy thơ gật đầu, nghe được hướng hải thiên cười nói: “Này đó nguyên bản cũng cấp không thể, tam nhi cũng không tất quá để ý, sau này người chỉ cần ra ra mặt là được, đại chuyện nhỏ đều có cha nuôi đến đánh để ý, chúng ta phụ tử đồng tâm, tắc mọi sự không sợ.”

“Là, ta đều nghe cha nuôi.”

Hai người nói liên miên nói chuyện, không bao lâu, chỉ thấy ngũ bá lại đây bẩm báo, nói là sườn viện kho để hàng hoá chuyên chở hỏa đã muốn đập vào mặt, trải qua kia phi ưng đội toàn lực đập tắt lửa, tổn thất nhưng thật ra không lớn.

Hướng hải thiên yên lòng, hạ lệnh đối trong đó ra sức dập tắt lửa nhân chờ ban ngự khen, cuối cùng hỏi châm lửa nguyên nhân, lại không thể nào tra khởi, đành phải thôi.

Đêm đó, hướng hải thiên thiết yến khoản đãi, thức ăn thập phần phong uy, tịch gian Tần Kinh Vũ cẩn thận ẩm thực, lại không phát hiện khác thường.

Rượu cơm no chừng, hướng hải thiên ân cần đưa tiễn, vẫn đưa đến phủ ngoại.

“Tam nhi yên tâm, có cha nuôi ở, hết thấy không thành vấn đề.” Lâm lên xe ngựa, hẩn lại ý bảo ngũ bá dâng đến một cái mộc hạp. “Người sau này nếu lại có cần, tắc cứ việc mở miệng, trực tiếp đến cửa hàng hoặc trong nhà đều thành.”

Điêm điêm nặng trĩch mộc hạp, phiệt quá Yến nhi trong tay mang theo bao lớn bao nhỏ, Tần Kinh Vũ mặt mày hớn hở: “Hảo hảo hảo, cha nuôi bảo trọng, ta ngày khác lại đến tiếp.”

Thẳng đến lên xe ngựa, màn xe buông, xe ngựa khởi bước mà đi, chống lại cặp kia ôn nhu vô hại đôi mắt, Tần Kinh Vũ thế này mới liềm tươi cười, thay một bộ ngưng trọng sắc mặt, thật dài hu khí.

“Đội lâu như vậy, này lão hồ li, cái đuôi rớt cục lộ ra đến đây.”

Yến nhi cũng là thở dài: “Hướng lão bản chân nhân giấu giếm tướng, này bốn năm đến một mặt tiếp cận, trăm phương ngàn kế, nguyên lai còn muốn mưu cầu chí tôn địa vị cao.”

“Cũng may ta sớm có chuẩn bị ——” Tần Kinh Vũ vừa nói vừa cời bỏ đai lưng, từ giữa lấy ra một bích linh đan uy tiến miệng, để ngựa vạn nhất, lại đệ một viên cho hẩn, “Đúng rồi, liền kia một hồi thời gian, người đem nước trà đổ ở nơi nào, ta như thế nào đều không thấy được?”

“Ta không dám cái ăn uống nước, không cần phải.” Yến nhi cười không tiếp, theo trong tay áo lấy ra một đoàn sự việc, chậm rãi triển khai, “Ồ trong này.”

Tần Kinh Vũ tiếp nhận vừa thấy, cũng là nhất phương tổ sắc thủ khăn, trung gian là nhất đại đoàn bích nâu ẩn tí, đã muốn mau phạm.

Nguyên lai hẩn đúng là đem nước trà ngã vào khăn tay lý, vẫn nắp trong trong tay áo.

Tần Kinh Vũ ách nhiên thất tiếu: “Thật khó cho người, thế nhưng đem kia ẩm ướt sợ tử vẫn nắm bắt, ta nguyên tưởng rằng người hội đem nước trà đổ tiến bình hoa lý.” Chính mình lúc ấy đem trong phòng cảnh trí nhìn xem rành mạch, giá sách phía dưới nhiều như vậy bình hoa, tùy tiện tìm vài cái đổ chút đi vào, cũng không địch bị nhân phát hiện, ngày kế liền làm thẩu.

Yến nhi cười đem khăn tử điệp hảo thu hồi, Tần Kinh Vũ nhìn hẩn thông thả mà cẩn thận động tác, trong lòng rùng mình: “Đúng rồi, người là thủ chứng để làm rõ.”

Này Yến nhi, tâm tư thật sự kín đáo...

Nghiêng đầu nhìn nhìn trong xe lễ vật, thoáng nhìn kia chỉ trang có lá trà hộp sắt, ý bảo Yến nhi mở ra, nhưng thấy bên trong lộ vẻ xanh tươi ướt át nộn điệp, không khỏi cười nhạo: “Chè xuân tuyết lộ, tên này thật đúng là lịch sự tao nhã, còn gọi ta một ngày phao một chút uống, hiển nhiên là mạn tính độc dược... Khi ta là ngốc tử sao, hừ hừ.”

Yến nhi niệp khởi một mảnh nộn điệp, lẩn qua lộn lại xem xét một trận, khẽ nhíu mày: “Hướng lão bản biết mục lão tiên sinh một thân, cũng nên biết mục phi nương nương y thuật tự chân truyền, hạ độc căn bản không thể thực hiện được.”

“Quý biết hẳn suy nghĩ cái gì, mặc kệ , trước đến xem hẳn rốt cuộc tặng ta chút cái gì thứ tốt, ách, này tráp thực trầm ——” Tần Kinh Vũ mở ra một hộp, trông mắt đều định trụ , tráp lý tất cả đều là kim châu báu thạch, mã não Phỉ Thúy, thoáng chốc châu quang trong suốt, bảo khí khí trời, đem cái vi ám toa xe chiếu sáng rọi chói mắt, “Ngoan ngoan, thực là đại thủ bút!”

Ngón tay vói vào đi, ở tráp lý hơi nhất gẩy đẩy, theo hộp để nhẹ nhàng xả ra nhất điệp ngân phiếu đến, tất cả đều là xuất từ thiên kinh thành mấy nhà nổi danh ngân hàng tư nhân, vừa thấy mức, đại kinh người.

Tần Kinh Vũ hoan hô một tiếng, ôm ngân phiếu châu báu, cười đến gặp nha không thấy mắt: “Thật sự là cứu thế chủ a. Hẳn như thế nào chỉ biết ta sơn trang cần xây dựng thêm, nhân thủ cần chiêu mộ, hướng ngân cần phát phóng, kinh phí cần phong phú đâu?”

Yến nhi nghiêm trang nhắc nhở: “Điện hạ, đây là hướng lão bản đưa cho người chuẩn bị phí, tiền nào việc ấy, không thể làm việc thiên tư làm rồi ki căng.”

Tần Kinh Vũ trừng hẳn liếc mắt một cái: “Ta đương nhiên hội tiền nào việc ấy, bất quá này tiền vừa ra, ta cuối cùng muốn ăn điểm tiền boia đi.”

Yến nhi cười hỏi: “Điện hạ chuẩn bị ăn bao nhiêu?”

Tần Kinh Vũ kháp chỉ tính ra hạ, cười khê: “Không nhiều hay không, nhị bát khai —— ”

Yến nhi mặt mày cong lên, ý cười trong suốt, không có gì bất ngờ xảy ra nghe được nàng rồi nói tiếp: “Hẳn nhị, ta bát.”

Ách, này chủ tử, tâm hắc rất...

Một ngày này thu hoạch pha phong, không chỉ có dẫn xà xuất động, cá lớn mắc câu, thả chiêu thương dẫn tư công tác cũng là có hiệu quả rõ ràng, Tần Kinh Vũ lòng tràn đầy vui mừng, một đường ra roi thúc ngựa, phản hồi hoàng cung.

Minh Hoa cung chính điện, đèn cung đình treo cao, một mảnh ánh sáng.

Tần Kinh Vũ đi vào đi, nhưng thấy Mục Vân Phong êm đẹp dựa vào ngai ở quý phi ghế, trong tay nắm bắt một cái cấm mặt thêu lữ, đang ở không được khoa tay múa chân đoan trang, hổ phách lập ở một bên hầu hạ,

“A, này hài thật là đẹp mắt, hài trên mặt còn tương hạt châu châu, là cho ta làm sao?”

“Không phải của người, đây là cho người hoàng tổ mẫu ngày sinh chuẩn bị .” Mục Vân Phong chấp nhận trong tay thêu lữ, ở nàng trên trán khinh xảo một chút, mắng, “Không tốt cũng may tẩm cung lý đồng cửa tỉnh lại, lại chuồn ra cung đi! Nói, đi nơi nào ?”

Tần Kinh Vũ né tránh một chút, hì hì cười nói, : “Ta không phải mới đã trúng đánh sao, ra cung giải sầu đi. . . .”

“Không nói thật.” Mục Vân Phong hừ lạnh nói, “Ngày mai ta gọi người phụ hoàng đem người kia thông hành lệnh bài thu hồi đến, cấp chiêu ngọc được!”

“Mẫu phi, không cần a!” Tần Kinh Vũ chỉ phải xin tha, nửa thật nửa giả đến, “Mẫu phi không cần tức giận , ta bất quá là đi ra cửa thấy cái bằng hữu.”

“Bằng hữu? Cái gì bằng hữu? Người đều ở ngoài cung kết giao chút hồ bằng cẩu hữu, người ta rốt cuộc là cái gì chi tiết, người rõ ràng không?”

“Mẫu phi ——” Tần Kinh Vũ tha dài quá thanh âm, “Lần trước ngoại công đi thời điểm, nói qua làm cho mẫu phi duy trì ta, phàm là không cần miễn cưỡng, mẫu phi chẳng lẽ đã quên sao?” Ngoại công mục thanh đi đi giang hồ nhiều năm, ánh mắt độc đáo, mỗi lần đến kinh đài thời gian tuy rằng không lâu, lại cùng nàng thập phần hợp ý, tổ tôn cảm tình trung hậu.

“Người chỉ biết chuyển ra người ngoại công đến!” Mục Vân Phong thở dài, “Mẫu phi là lo lắng người, ngày thường ở trong cung sống an nhàn sung sướng quán , thiệp thế chưa thâm, giang hồ kinh nghiệm hữu hạn, cũng không nên bị người ta hồ lộng, mắc mưu bị lừa.”

“Ha ha, cho tới bây giờ chỉ có ta hồ lộng nhân, không ai hồ lộng của ta, có thể làm cho ta mắc mưu bị lừa nhân, đại khái còn tại từ trong bụng mẹ lý đầu!” Tần Kinh Vũ đồng dạc dứt lời, vẫy tay làm cho hồ phách lui xuống, phương nói, “Đúng rồi, ta có dạng này nọ, thỉnh mẫu phi hỗ trợ nhìn xem...”

Mục Vân Phong tiếp nhận nàng đệ đi lên khăn tay, thấy được kia hình dạng nhan sắc, hơi hơi nhíu mi: “Này đại nam nhân dùng quá bản này nọ, người làm cho ta nhìn cái gì?”

Yến nhi, đại nam nhân? Cảm giác tò mò quái...

Tần Kinh Vũ nhin cười, nghiêm mặt nói: “Này khăn tử bị nước trà tẩm quá, mẫu phi người có thể hay không nghiệm hạ, ta hoài nghi này trong trà có độc.”

Mục Vân Phong kinh khiêu một chút, run giọng nói: “Như thế nào, lại có nhân đối với người hạ độc? !”

“Không phải ta.” Năm đó chính hần một thân mình bị nhân hạ độc hiểm tao bất trắc, Tần Kinh Vũ biết mẫu phi đối này vẫn canh cánh trong lòng, chạy nhanh giải thích nói, “Là ta kia vị bằng hữu, hần đắc tội đại nhân vật, người ta muốn hạ độc mưu hại hần, hần cái khó ló cái khôn tránh thoát một kiếp.”

Mục Vân Phong thoáng giải sầu, không hờn giận nói: “Này đó giang hồ báo thù, người không cần tham gia, để tránh gây trên thân.”

“Là, ta cũng không tưởng quan tâm, nhưng là kia vị bằng hữu hướng ta cầu cứu, ta thấy hần thượng có cao đường, hạ có trẻ nhỏ, thực tại đáng thương, liền cho hần chút tiền tài, làm cho hần mang theo một nhà già trẻ đi ở nông thôn tị nạn.”

“Đối, Vũ nhi làm tốt lắm.” Mục Vân Phong tiếp nhận khăn tay, trước khinh ngữ hạ, phục lại chỉ vào nội thất nói, “Đi, đem tháp biên kia chỉ đàn mộc thùng cho ta ôm lại đây, hồ lý có nước trong, cũng cho ta đến một ly lại đây.”

Tần Kinh Vũ theo lời nghe theo, đem mộc tương cùng cốc nước đặt ở nàng trước mặt.

Mục Vân Phong mở ra mộc tương, từ giữa lấy kim khâu ngân đao nhất loại công cụ, cùng với mấy tiểu túi bột phấn, sau đó đưa tay khăn tẩm ở cốc nước lý, chỉ một lúc sau, chén lý nước trong dần dần biến sắc, lại ngã vào một chút bột phấn điều hoà, kim khâu ngân đao phân biệt đâm vào trong nước, từng cái xem xét ánh sáng màu biến hóa.

Tần Kinh Vũ nhìn chăm chăm vào cửa nàng sắc mặt: “Mẫu phi, như thế nào?”

Mục Vân Phong lắc lắc đầu, nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn chén trung thủy, nghi hoặc nói: “Không có độc a.”

Không có độc?

Tần Kinh Vũ vi giạt mình dưới, mày chậm rãi nhăn lại đến.

Thế nhưng không độc...

Chẳng lẽ là chính mình thần kinh quá nhạy cảm ?

Không đúng, kia nước trà một tia dị vị, lấy chính mình vượt xa người thường vị giác, quyết định sẽ không biện sai.

Một đường trầm tư, bước chậm đi trở về tắm cung, ngồi ở đằng tiền ngưng thần nghĩ lại.

Ngoài cửa bóng người chợt lóe, Yến nhi vội vàng tiến vào, hướng nàng lòng bàn tay mở ra: “Điện hạ, mới vừa rồi ta kiểm tra xe ngựa, ở toa xe cái đáy phát hiện này. . . .”

Một mảnh trắng thuần diệu vũ, lẳng lặng nằm ở đồng dạng trắng thuần bàn tay.

Điệu vũ, ám dạ môn chấp đầu biểu thị.

Màu trắng, cấp bậc vì cao nhất cấp, đại biểu cấp tốc.

Sáng ý đến từ nàng kiếp trước xem qua nhất bộ lão điện ảnh: thư hoạ tốc.

Tần Kinh Vũ ngón tay mơn trớn, hơi hơi một chút: “Ta chỉ biết là hần...”

Yến nhi cũng là khoe môi gợi lên: “Điện hạ nhìn xa hiểu rộng, nuôi quân ngàn ngày, dụng binh nhất thời.” “Ân, ta cũng rất bội phục ta chính mình.” Tần Kinh Vũ không chút nào khiêm tốn, đứng dậy thân cái lưng thắt lưng, “An bài gặp mặt đi, địa phương không cần rất rêu rao, ta kia cha nuôi mạng lưới tình báo cũng là thập phần lợi hại, an toàn thứ nhất, phải phi thường ổn thỏa mới được.”

Ba ngày sau chạng vạng.

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn sơ khởi.

Tần Kinh Vũ ngồi ở Dương Tranh gia trong viện, cùng dương Vân thị uống trà nói chuyện phiếm.

Nhìn sắc trời không còn sớm, dương Vân thị đứng dậy, đi phòng bếp thu xếp cơm chiều.

Tần Kinh Vũ ngồi chính cảm nhàm chán, chợt nghe loảng xoảng làm một tiếng, viện môn mở ra, nhưng thấy Dương Tranh dẫn một người vội vàng tiến vào, ra vẻ trấn tĩnh tiếng nói trung mang theo một tia khe khẽ run.

“Chủ tử, người đến .”

Người nọ đi đến cách nàng mười bước ở ngoài, đó là dừng lại, đầy mặt sắc mặt vui mừng, nhẹ giọng kêu: “Chủ tử.”

“Trở về là tốt rồi.” Tần Kinh Vũ hướng hẳn vui vẻ cười, “Kia đem hỏa, là người phóng đi...”

79. Quyển 2 - Chương 26: Chặn Đường Ngăn Chặn

“Không sai, là ta phóng hỏa.”

Người tới một thân áo xám áo ngắn, thân hình giỏi giang, tướng mạo thanh tú, một bộ trung thực bộ dáng, trầm thấp trong thanh âm cũng là mang theo vài phần lãnh liệt, “Hưởng hải thiên muốn kê đơn hại chủ tử, thuộc hạ thủ ở ngoại vi, không thể tới gần, chỉ có thể phóng hỏa minh cảnh.”

“Hạ độc?”

Tần Kinh Vũ cùng Yến nhi liếc nhau, mâu quang vi tránh, lại chuyển hướng người tới.

Ở hẳn sau lưng, viện môn đã muốn lặng yên bé nhanh, chân thương mới khỏi ngô phong ngồi ở cửa khập hạt dưa hủ tiểu khúc, ngoài cửa càng truyền đến vài tên sát bộ huỳnh đệ ra về tiểu thương tùy ý rao hàng thanh âm, trong viện gặp bị ầm nập vô cùng tốt.

“Tọa.” Tần Kinh Vũ hướng áo xám nam tử vẫy tay một cái, chỉ chỉ chính mình bên cạnh ghế dựa, mày vi long, “Ta tìm người nghiệm quá, này nước trà không có độc.”

Áo xám nam tử theo lời ngồi xuống, hạ giọng nói: “Chủ tử có điều không biết, này chè xuân tuyết lộ thân mình không độc, chính là cái thuốc dẫn, nhưng nếu là cùng Bắc Lương một loại đặc hữu băng hà cá bạc đang dùng ăn, hai người hợp nhất, tắc hội hình thành độc tố.”

“Băng hà cá bạc...” Tần Kinh Vũ thấp nam, đem đó tịch gian, xác thực có một đạo đồ ăn thức là hấp cá bạc, thịt nộn nhiều nước, tư vị ngon, hưởng hải thiên nói này là sản tự cao nguyên quý hiếm ngư loại, lực khuyến nàng ăn nhiều, mà kia nhất đồng lớn lễ vật giữa, cũng có tràn đầy nhất đại bao hun khói cá bạc làm.

Mẹ nó, thật muốn muốn của nàng mệnh a?

Áo xám nam tử lại nói: “Này độc tính cực kỳ mỏng manh, chịu giả cùng thường nhân không khác, muốn tích lũy mấy năm, mới có thể chậm rãi hiển lộ ra đến, suy tim mà chết.”

Phịch một tiếng, Tần Kinh Vũ vỗ nhẹ mặt bàn: ta vị này cha nuôi, thật sự là hảo độc tâm tư, cho ta mượn thượng vị, lại qua sông đoạn cầu, đem ta đưa vào chỗ chết.” Phun ra trong lòng buồn bực khí, lại hỏi, “Đúng rồi, người hiện tại làm được cái gì vị trí , vì sao sẽ biết này cơ mật chuyện quan trọng?”

Áo xám nam tử đáp: “Thuộc hạ luôn luôn cẩn thận làm việc, khác đều là chẳng quan tâm, hướng hải thiên đối ta cũng là thưởng thức, năm trước thành lập phi ưng đội, làm cho ta làm phó đội trưởng. Về phần cái này độc việc, hướng hải thiên phái ra mười người đi hướng cực bắc lạnh khủng khiếp nơi cầu trà bắt cá. . . Đường xá gian khổ, trở về chỉ dư ba người, này ba người bị trước mặt mọi người khen ngợi ngợi khen, qua đi đã bị ban thưởng độc rượu diệt khẩu, ta vừa vận phụ trách vùi lấp thi thể, cái thổ khi phát giác trong đó một người ngực còn có điểm nhiệt khí, sau khi tỉnh lại chỉ nói nói mấy câu, giải nghĩa ngọn nguồn, vẫn là nuốt khí.”

Tần Kinh Vũ nghe được sắc mặt sùng nhiên, than nhẹ: “Hướng hải thiên đa mưu túc trí, giáo hoạt âm độc, này bốn năm thật sự là khổ người !”

Áo xám nam tử lắc đầu, vui vẻ nói: “Chủ tử quá khách khí, này là thuộc hạ phân nội việc, những năm gần đây nếu không lúc trước chủ tử chiếu cố gia nhân của ta, còn tiêu tiền chữa khỏi ta mẫu thân mất bệnh, ta sao có thể như thế an tâm bên ngoài?”

“Nhắc tay chi lao, người cũng không tất để ở trong lòng, nhưng thật ra Dương Tranh bọn họ, những năm gần đây luôn luôn tại giúp người tấn hiếu.” Tần Kinh Vũ dừng hạ, nhìn trước mắt hai mươi xuất đầu thanh niên nam tử, thở dài, “Người tuổi cũng không nhỏ , ở nhà lại là lão đại, lần này thật vất vả trở về thiên kinh, ta vốn lo lắng cũng là triệu người trở về, đến sơn trang đi cùng người nhà người đoàn tụ, ta lại cho người an bài nhất cộc hôn sự. Người cũng nên thành cái gia, làm cho lão nhân như nguyện ôm tôn tử ...”

Áo xám nam tử kinh hãi, chạy nhanh nói: “Chủ tử, không được, ta mới ở phi ưng đội đứng vững gót chân, còn không từng vì chủ tử làm chuyện gì, có thể nào dễ dàng trở về?”

Tần Kinh Vũ trầm ngâm không quyết: “Nói cũng là, bất quá —— ”

“Chủ tử, ” áo xám nam tử đánh gãy nàng nói: “Chủ tử có điều không biết, hướng hải thiên cố ý ở phi ưng đội điệu người đi hãm bên người hầu hạ, ta là chọn người chi nhất, cơ hội khó được, ta không nghĩ buông tha cho.”

Tần Kinh Vũ thấy hắc đáy mắt sáng rọi lóng lánh, vẻ mặt nóng lòng muốn thử, thở ra , gật đầu: “Vậy được rồi, người liền tạm thời không trở lại, đợi cho ảnh bộ huynh đệ xếp vào đúng chỗ, lại dư thay.”

Áo xám nam tử vui mừng lên tiếng trả lời: “Là, chủ tử!”

Tần Kinh Vũ nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta làm cho ảnh bộ ở tra hướng thị mục trường cụ thể nuôi dưỡng giống, tạm thời còn không có tra được, người nếu có chút chuẩn xác tin tức, đúng lúc hướng ta báo cáo.”

Áo xám nam tử gật đầu xưng là, suy tư hạ, nói: “Còn có chuyện, ta cảm thấy kỳ quái ”

Tần Kinh Vũ hỏi: “Chuyện gì?”

Áo xám nam tử nói: “Hướng hải thiên một hồi tuy dương chủ trạch, mỗi tháng tất hội đóng cửa mấy ngày, có khi dăm ba bữa, có khi nửa tháng, bất luận kẻ nào cũng không dư tiếp kiến, dưới huynh đệ đều ở đoán, hắc hắc là ở tu luyện một loại tà môn nội công...”

Tần Kinh Vũ nhíu mày: “Hắc hắc là ở địa phương nào tu luyện?”

Áo xám nam tử đáp: “Ở chính hắc thư phòng phòng tối trung.”

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên nói: “Kia ăn uống kéo tát như thế nào giải quyết?”

“Ăn uống là từ trong phủ hạ nhân đưa đến trước cửa, về phần kéo tát —— ” áo xám nam tử thành thật đáp, ”

Ta nghĩ kia phòng tối lý hắc hắc là có thay quần áo gian đi. Cụ thể tình hình như thế nào, không có người biết. , . . “Khiến cho thân thân bí bí , quan ở bên trong luyện công, sẽ không cảm thấy có vị nhân sao?”

Yến nhi ở một bên nghe được cười khê: “Chủ tử, vấn đề này xuống dưới lại nghị, thời điểm không còn sớm ...”

“Được rồi, ta gần nhất còn có thể đi về phía phải, đến lúc đó lại ám hiệu liên hệ gặp mặt, hướng hải thiên như thế đối ta, lễ thượng vãng lai, ta cũng muốn đưa phân hậu lễ hồi báo mới được.” Tần Kinh Vũ nhìn sắc trời, vẫy tay nói, “Người trở về đi, trên đường cẩn thận.”

“Chủ tử bảo trọng.”

Áo xám nam tử hướng nàng liền ôm quyền, lưu loát xoay người, đi nhanh mà đi.

Đến lúc này vừa đi, cũng liền một nén nhang công phu, đợi cho Dương Tranh đang cầm bát đĩa theo tại phòng bếp đi ra, nhân đã không thấy bóng dáng.

“Di, tiểu tử này, đi nhanh như vậy?”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Đúng vậy, vội vàng trở về đương sai đâu, các người này giúp hảo huynh đệ a, chỉ có ngày sau lại tụ .”

“Ăn cơm rồi!”

Dương Vân thị bưng một mâm sao tốt rau xanh lại đây, chậm rãi hướng nhà chính lý đi, vừa đi vừa cười nói: “Ta lạc bơ ma bánh, tần thiếu hôm nay đừng đi vội vã, nhất định phải nếm thử tay nghề của ta!”

Tần Kinh Vũ chạy nhanh đứng dậy nói: “Tốt, ta không đi, ta đã lâu chưa ăn bá mẫu làm đồ ăn , hôm nay cần phải có một bữa cơm no đủ.”

Dương Vân thị cười đến ánh mắt nheo lại, nhìn nhìn bốn phía tụ lại tới được mấy người, bỗng mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Đúng rồi, bên ta mới ở tại phòng bếp giống như nghe được lưu cát thanh âm, tranh nhi, có phải hay không lưu cát đã trở lại?”

Lưu cát, đúng là kia áo xám nam tử đại danh.

Bốn năm trước Tần Kinh Vũ bỏ vốn ở nghe thấy hương lâu vì dương Vân thị bỏ chuẩn bị tiệc thọ yến, tên kia bởi vì sắp tùy cổ chủ hướng hải thiên bắc thượng mà muộn thiếu niên, bị phòng ngừa chu đáo Tần Kinh Vũ thỉnh đi động chi lấy tình, hiểu chi lấy để ý, một phen dài đàm mưu đồ bí mật, toại thành sau lại thành lập ám dạ môn ảnh sĩ đệ nhất nhân, chẳng qua của hắn sứ mệnh có chút bất đồng, không phụ trách truyền quay lại tin tức, chỉ để ý trường kỳ ẩn núp.

Mà cha mẹ hắn người nhà, theo hắn rời đi ngày nào đó khởi, còn lại là từ Tần Kinh Vũ phụ trách phụng dưỡng, sơn trang kiến thành sau, lại đem tiếp đi, chuyên môn an trí ở một chỗ độc lập sản.

“Bá mẫu nghe lầm , là cái người qua đường, tiến vào thảo nước uống .” Tần Kinh Vũ hướng mọi người nháy mắt, liền có mấy người cướp tiến lên, bưng thức ăn bưng thức ăn, nâng nâng, cùng nhau đi vào nhà chính, xài chung cơm chiều.

“Ha ha, nghe thật là có chút giống kia đứa nhỏ thanh âm, hắn này vừa đi đã nhiều năm , gia cũng chuyển , lảng giềng quê nhà, ta là nhìn hắn lớn lên , không biết đời này còn có thể gặp lại không?”

“Hội kiến mặt , ” Tần Kinh Vũ tiếng nói cúi đầu , làm như chờ mong, hoặc như là ở hướng nàng cam đoan, ”

Dùng không được bao lâu, nhất định hội kiến mặt ...”

Bóng đêm dần dần dày, khởi phong , thổi trúng màn xe không được phiêu đăng.

Bởi vì cùng lưu cát ngăn ngừa gấp việc, rất là cao hứng, nhất thời mê rượu, Yến nhi tưởng khuyên không khuyên trụ, trên bàn cơm cùng ngô phong bọn họ uống nhiều mấy chén, lúc ấy bất giác cái gì, giờ phút này tọa không ở trên xe ngựa, kinh đêm gió thổi qua, đầu đau muốn chết.

Tần Kinh Vũ miễn cưỡng tựa vào xe ma thượng, xao xe cực, thì thảo tự nói: “Cái dạng gì võ công, cần mỗi tháng bế quan tu luyện, thời gian không chừng đâu? Chờ Ngân Dục trở về, nhất định rất hỏi một chút hắn đi, nhất định phải hỏi một chút Yến nhi vốn là ở sau lưng vì nàng khinh ất cổ, nghe vậy hừ nhè: ”Điện hạ biết rõ Ngân Dục nhất thời bán hội cũng chưa về, nói lời này ý tứ, kì thực muốn tìm cái lý do đi gặp những người khác.”

“Người khác?” Tần Kinh Vũ kinh ngạc nghiêng đầu, chống lại cặp kia sáng nhẹ con ngươi đen, mi gian đầy mắt tràn đầy hiểu rõ chế nhạo thần sắc, hảo oa, dám can đảm hoài nghi của nàng dụng ý, da ngứa không phải? !

Duỗi ra thủ, nắm của hắn hai gò má, chà xát đến nhu đi: “Nói nói, này người khác là ai, ta như thế nào không biết?”

Yến nhi bị nàng khiến cho da thịt đau nhức, ngón tay sờ đến chỗ, hơi hơi lộ ra bồi sắc, lại chính là cười khê:

“Còn có ai, đương nhiên là vị kia văn võ song toàn hệ nổi danh môn lôi lang tướng .”

“Ta đã nói đâu, đêm nay trên bàn kia nói dấm chua trộn lẫn đậu nành như thế nào lập tức sẽ không có ——”

Tần Kinh Vũ vỗ ót, bưng tỉnh đại ngộ, “Nguyên lai là người ăn nhiều lắm rất mãnh, ai ai, khó trách dấm chua kinh như vậy đại... Yến nhi miết nàng liếc mắt một cái, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Điện hạ mỗi hồi bị ta nói trung tâm sự, liền thích cổ tả hữu mà nói hẩn.”

“Tâm sự? Ta có thể có cái tâm sự? !”

Tần Kinh Vũ nhảy dựng lên, cầm bờ vai của hắn, dùng sức hòa nhau đến, đúng lý hợp tình la hét: “Cho dù có tâm sự, cũng là đối công không đúng tư, người biết không?”

Yến nhi khoe môi khê động hạ, thản nhiên nói: “Ta không hiểu, nguyên nghe này tướng.”

Tần Kinh Vũ trừng mắt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi, oán niệm bốn phía, nhìn xem xem, đây là nàng quán đi ra hảo cấp dưới, một cái không hài lòng liền cấp mặt nàng sắc xem: “Ta hỏi người, Ngân Dục sư thừa giang hồ quái hiệp, những năm gần đây vào Nam ra Bắc, kiến thức rộng rãi, ta nói đúng không?”

“Nhưng thật ra không sai.”

“Này hướng hải thiên tu luyện tà công, hành vi quái dị, cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ta xuất phát từ tự bảo vệ mình, có nên hay không tìm hẩn hỏi?”

“Phi thường hẩn là.”

Nghe còn giống tiếng người, Tần Kinh Vũ gật đầu, tiếp tục đi xuống trình thám: “Nhưng là Ngân Dục xa ở tây liệt, nước ở xa không giải được cái khát ở gần, đại sự không thể trì hoãn, ta cuối cùng không thể xá gần cầu phản đi, cho nên —— ”

“Cho nên, ” Yến nhi tiếp nhận nói đến, “Điện hạ nên hỏi ta.”

“Ách?” Tần Kinh Vũ ách nhiên thất tiểu, “Hỏi người? Liền người kia yếu đuối bộ dáng, người biết võ công sao? Người hội vũ đạo làm kiếm, vẫn là kỵ xạ ngã giao?”

Yến nhi mỉm cười: “Oai hùng quá, Lôi Mục Ca hội , ta đều đã...”

“Người liền thôi đi!” ” Tần Kinh Vũ một chưởng đưa hắn thôi bán ngã vào xe cực thượng, ngón tay ở hẩn trước ngực trạc trạc nhiều điểm: “Gây cùng cái sườn đường như, toàn thân cao thấp cũng chưa hai lượng thịt, đã nghĩ cùng người ta đại hạ thứ nhất dũng sĩ so với, ách —— ”

Quái, chỉ hạ cảm giác còn rất cứng rắn , rất có liệu.

Chẳng lẽ trong cung thức ăn khai rất hảo, tiểu tử này vài năm dài khỏe mạnh ?

Biến chỉ vì chưởng, đang muốn sờ nữa, đột nhiên nghe được tiền phương truyền đến tiếng vó ngựa, tại đây vết chân rất thưa thớt đại đạo thượng, lọt vào tai rõ ràng.

Tần Kinh Vũ thu hồi ma trảo, vén lên màn xe vừa thấy, nhưng thấy một đội thanh giáp thiết kỵ theo cửa cung đi mà ra, nghênh diện chạy tới.

Nơi này rời cung môn thượng có một khoảng cách, vừa vặn ở tường thành lương hỏa cùng trước cửa đèn cung đình chiếu xạ không đến tử, giác, đen thui sắc trời trung cũng không biện khuôn mặt, thiết kỵ trung có nhân giơ giọng quát: “Ngột kia xa phu, này là cung cấm vũ Lâm lang đề kỵ đi tuần, dừng xe kiểm tra!”

Đánh xe như nhữ gần đây cuối cùng bị nàng huấn ra ra vài phần can đảm, đỡ không sợ hãi hoảng, bứt lên yết hầu đáp:

“Trong xe là tam điện hạ du lịch trở về, người chờ dám can đảm chặn nói, không muốn sống nữa sao...”

“Tam điện hạ? !” Đối diện có nhân nhẹ nhàng đi một tiếng, giống như kinh giống như hỉ, tiếp theo chỉ nghe một trận tiếng chân vội vàng mà đến, đi tới chỗ xa tiền, dừng hạ, không chút do dự, bàn tay to xốc lên màn xe.

Tần Kinh Vũ chính trực não thứ, thấy rõ ngoài cửa sổ kia trương lược hiển gây yếu khuôn mặt tuần tú, bất giác ngây người.

“Như thế nào là người...”

“Chính là ta.” Lôi Mục Ca trên mặt vẻ lo lắng lập tiêu, cười khê, “Ta ở trong này xin đợi đã lâu.”

Tần Kinh Vũ nhìn thấy bên cạnh thiếu niên bên môi nhất lâm chê cười sắc, tức giận nói: “Chờ ta làm cái gì?”

Lôi Mục Ca ôm quyền, nghiêm trang đáp: “Ta có quan trọng hơn sự vụ, muốn lên hướng tam điện hạ bẩm báo hừ hừ, nói được như vậy đường hoàng, hẳn coi như đã quên bọn họ còn tại quan hệ trở mặt, chưa giải hòa đi?”

Không phải chính mình mang thù, chẳng qua hẳn chủ động đưa lên cửa, tổng nên cấp cái nhuyển cái đình chơi đùa không phải!

Tần Kinh Vũ cười trộm, che miệng đánh ngáp, giả bộ khốn ý mười phần bộ dáng: “Hôm nay quá muộn, ta vội vàng hồi cung nghỉ tạm, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau.”

“Ngày mai sáng sớm người muốn thỉnh an nghe giảng bài, ” Lôi Mục Ca thư xác nhận bình thường niệm ra, “Sau giữa trưa muốn tiểu ngủ, tỉnh lại muốn đóng cửa tĩnh dưỡng, ôn tập công khóa, bữa tối sau muốn bồi mục phi ngân nương tản bộ...”

Tần Kinh Vũ khoát tay áo: “Vậy ngày kia đi.”

Lôi Mục Ca không chút nghĩ ngợi nhân tiện nói: “Ngày kia sáng sớm phải đi khuyết phi điện nghe hướng, sau giữa trưa tiếp tục ngủ...” “Ngừng!” Tần Kinh Vũ nghe được trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Người làm sao có thể có cửa ta... Nghỉ ngơi bằng giờ giấc.”

Lôi Mục Ca hướng bên trong xe phiêu liếc mắt một cái, cười khổ: “Ta mấy ngày qua, mỗi cách hai cái canh giờ phải đi Minh Hoa cung báo danh, người thế nhưng cũng không biết sao?”

Chạy như vậy cần, cái gì mục đích?

Tần Kinh Vũ Tâm niệm vừa động, nhếch miệng cười nói: “Lôi Mục Ca, người có phải hay không xin lỗi đến đây?”

Sớm nói thôi, hưng sư động chúng, mang nhiều người như vậy cùng ở sau người, nàng còn tưởng rằng là muốn sưu tầm phản đảng loạn tặc đâu!

“Ta cũng không nói như vậy, ta là vừa vặn đang trực, công vụ trong người...”

Này nha , thật sự là mạnh miệng, có đảm làm không có can đảm nhận thức, bắt quá xem ở hẳn gây một vòng phân thượng, nàng cũng không lại truy cứu: “Được rồi, vậy người việc, ta đi vào trước. Nhữ nhữ, đi thôi.”

Lôi Mục Ca mím môi, vẫn không nhúc nhích.

Tiền phương kỵ binh nhường đường, xe ngựa một lần nữa khởi bước, chậm rãi sử hướng cửa cung.

Tần Kinh Vũ quay đầu nhìn lại, trong bóng đêm người nọ ngồi ngay ngắn lập tức, thân muốn thẳng thắn, gạch gian sợi tóc bị gió thổi hỗn độn phi vũ, một đôi mắt lại dị thường sáng ngời, xán nếu tinh thần.

Chính mình cứ như vậy đi rồi, hẳn có thể hay không thực thất vọng, rất khó quá?

Oa, hôm nay uống rượu hơn, tâm địa cứng rắn không đứng dậy...”

Tần Kinh Vũ cố gắng đem hai loại không liên quan nhau chuyện tình xả cùng một chỗ, ai thán một tiếng, bi thức giục thấp gọi.

“Dừng xe —— ”

80. Quyển 2 - Chương 27: Bóng Đêm Liêu Nhân

Đêm dài từ từ, vô tâm giấc ngủ.

Bên trong, án mấy thượng ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, thư cuốn mở ra, nét mực chưa khô.

Một đạo ám màu xanh thân ảnh đứng ở phía trước cửa sổ, im lặng nhìn tiền phương trên đỉnh cảnh trí, tâm tư phi xa.

Ánh mắt sở đến chỗ, thương khung thâm trầm, gió thổi tản mát, ánh trăng皎 khiết an tường, lẳng lẳng tả ở Minh Hoa cung thiên điện điện trên đỉnh.

Điện diêm thượng đồng chú thụ thú sau lưng, ở hắc tầm mắt nhìn không tới địa phương, đã có một khối phạm vi trường bình đài, bình đài thượng phô một tầng dày nhuyễn điểm, chính giữa bãi nhất hồ hoa quế thanh rượu. Mấy điệp mứt ăn sáng, phân lượng không nhiều lắm, cũng đủ hai người đối ẩm ăn khuya.

“Ta mới ở bên ngoài ăn rượu trở về, còn muốn uống a?” Tần Kinh Vũ tẩm tựa thụ thú tùy ý mà ngồi, nhìn đối diện người châm rượu nhập chén động tác, trong lòng toái toái ai oán, nếu sớm biết rằng hắc hội được một tắc lại muốn tiến một thước, kéo chính mình đến này đỉnh đi lên uống rượu ngắm trăng, nàng đánh chết cũng sẽ không mềm lòng dừng xe ...“Cả ngày đi ra ngoài cùng người uống rượu, bồi hội ta uống mấy khẩu lại không được sao?”

Ách, người này trong giọng nói ai oán trình độ, ra vẻ so với chính mình càng sâu đâu.

Mà điện diêm hạ Tần Kinh Vũ Tâm lý cân bằng chút, nhận mệnh tiếp nhận hắc đưa tới được chén rượu: “Được rồi, ta liền liều mình bồi quân tử.”

Lôi Mục Ca phốc xích cười: “Như thế nào đột nhiên đối như ta vậy hảo, ngay cả mệnh đều nguyện ý cho ta?”

Tần Kinh Vũ dừng hắc liếc mắt một cái: “Ta phía trước đối với ngươi không tốt sao?”

Lôi Mục Ca lắc đầu: “Không tốt, tương không đảm đương nổi.” Hắc đột nhiên nâng chén ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, mu bàn tay lau môi, ánh mắt như mới vừa rồi buông rượu thủy bình thường thanh u u bắn lại đây: “Ta không rõ, ta đi phía trước đều là hảo hảo, vì sao lần này một hồi đến, cái gì đều thay đổi đâu? Ngươi liền như vậy chán ghét ta sao?”

“Thiếu trang đáng thương tương, ta bao lâu chán ghét ngươi?” Tần Kinh Vũ hung hăng trừng hắc, “Còn không phải đều tại ngươi, lòng dạ bị trách, bụng dạ hẹp hòi, còn tại đại hoàng tử trước mặt tham ta một quyển...”

“Là là là, đều là của ta sai, ta kia không phải bị ngươi tức quá sao?” Lôi Mục Ca ánh mắt nhất nhu, dài cánh tay vươn, bàn tay thác hướng nàng bị đánh hai gò má, ngũ ngày hạn chưa tới, nơi đó. Như trước hơi hơi sưng đỏ, “Còn đau không?”

Tần Kinh Vũ sững sốt hạ, nhẹ nhàng nghiêng đầu, lách mình tránh ra, nhân tiện hướng hắc giờ giờ lên bàn tay: “Đương nhiên đau! Không tin ta cho ngươi một cái tát thử xem o ”

Nhìn nàng sinh long hoạt hổ bộ dáng, Lôi Mục Ca nhin không được nở nụ cười, thực đem mặt thẩu tiến lên đi: “Đánh đi, cho ngươi đánh trở về, nhiều đánh vài cái, đánh qua sau sẽ không hứa không để ý tới ta.”

Chắc chắc, đây là nàng phụ hoàng tự mình ngự tứ phong hào đại hạ thứ nhất dũng sĩ?

Chủ động đem mặt đưa cho nàng đánh, thật đúng là bị coi thường, không biết đại hoàng tử nhìn đến hắc này phó mặt mày, cho rằng gì ý tưởng?

“Chính người nói , để đùa cũng đừng trách ta...”

Tần Kinh Vũ mắt lộ hung quang, làm bộ vung tay lên, Lôi Mục Ca ứng thanh hảo, hơi hơi nhắm mắt.

Ánh trắng như nước, đối diện nam tử mày kiếm giãn ra, tinh mục nửa khép, bên môi cầm một tia thần nhiên ý cười, thấy thế nào như thế nào suýt, nghĩ muốn tại kia tuần lã không rãnh trên mặt lưu lại năm ngón tay ấn, thật đúng là cho tâm không đành lòng.

Huống chi, nàng cũng chính là làm làm bộ dáng hù dọa một chút thôi.

Tần Kinh Vũ âm thầm thở dài, bàn tay cúi hạ, nghiêng rằng tâm càng ngứa, nếu Yến nhi trong lời nói, nàng trực tiếp tiện tay chỉ niết đi lên, ý chà đạp , nhưng là, hắc không phải Yến nhi, là Lôi Mục Ca, đại hoàng tử Tần Phi Hoàng người trong lòng... Lôi Mục Ca sau một lúc lâu không thấy động tĩnh, cười mở mắt ra: “Như thế nào, luyện tiết đánh ta?”

“Ta nào dám đánh người, người ta hiểu ý đau ——” Tần Kinh Vũ tưởng tới một chuyện, nhắc nhở nói, “Đúng rồi, ta kia đại hoàng tử tính tình đại thật sự, lần trước truy tung ta đến bách hoa các, đại náo vừa thông suốt, hại ta cấp kia tú bà bồi không ít bạc, lần này người cùng vũ nhi chuyện tình, ta lo lắng nàng sẽ tìm vũ nhi phiền toái...”

Lôi Mục Ca nghe được nhíu mày: “Ta cùng vũ nhi sự tình gì?”

Tần Kinh Vũ hướng hắc cao thấp đánh giá, tựa tiểu phi tiểu: “Người không phải nói muốn đi nhà nàng cầu hôn sao? Hay là người đem người ta ăn làm mật tịnh, liền không nhận trưởng ?”

“Ta bất quá là theo nàng đâu có, làm làm bộ dáng.” Lôi Mục Ca cười khế, “Ta không tin người ngay cả này đều nhìn không ra đến!”

“Ca? Làm bộ dáng?”

Tần Kinh Vũ có tí tim đập mạnh và loạn nhịp, đã bị hắc một cái câu thủ, thật mạnh đập vào trên trán: “Quen biết nhiều như vậy năm, ta là như thế nào nhân, người còn không biết sao?”

Cái trán tê rần, đáy lòng vì có mừng thầm: “Ta làm sao mà biết, vũ nhi nói người khí lực đại, tính tình lại phá hư, ám chỉ người đối nàng bá vương cứng rắn thượng cung đầu.” Trên cổ cái kia chói mắt hôn ấn, nói vậy cũng là các nàng ba người cố ý làm ra đến khí chính mình đi, không thể phủ nhận, lúc ấy quả thật có như vậy một tia phần nộ, mặc dù có chút vô cơ xuất binh... “Ta là cái hết lòng tuân thủ hứa hẹn nhân.” Lôi Mục Ca thần nhiên cười, “Ta đáp ứng người muốn thủ thân như ngọc, ta sẽ không hội nuốt lời.”

Tần Kinh Vũ há miệng thở dốc, lời hấp nói: “Thủ... Thủ thân như ngọc? Ta bao lâu đề cập qua như vậy yêu cầu ”

“Đương nhiên là có.” Lôi Mục Ca thực khẳng định địa điểm đầu, “Người đã quên sao, ta năm đó cách kinh đêm trước, đến này Minh Hoa cung đến với người chào từ biệt, người mời ta uống rượu, ta đi thời điểm, người đuổi theo hô câu này.”

“Nga?” Tần Kinh Vũ trên mặt nhất nóng, trong trí nhớ coi như là có có chuyện như vậy, bất quá nàng tuyệt đối là tín khẩu nói bậy , không nghĩ tới hắc thế nhưng làm thực.

Hắc làm thực, luôn luôn tại tuân thủ lời hứa... Tần Kinh Vũ Tâm đầu vừa động, cắn môi ha ha cười: “Người thực tổn, này một phen mấy tuổi , cư nhiên vẫn là cái chỗ... Ha ha ha!”

Lôi Mục Ca tuần mắt đỏ lên, giận dữ nói: “Cười cái gì cười, người tiểu tử này!”

“Ta không cười...” Tần Kinh Vũ nhin xuống thanh âm, lại vẫn là cười không thể ngừng, “Ha ha ha, Lôi Mục Ca, người cái ngu ngốc, ai gọi người đi như vậy xa biên thủy quân doanh, kia điều không sinh dẫn địa phương tự nhiên là không có nữ nhân , nếu là ở lại thiên kinh đi theo ta hỗn, bảo đảm sớm thanh danh bên ngoài nhất — ”

“Người còn cười!” Lôi Mục Ca thân thủ đến niết của nàng cái mũi, “Ta nay như vậy, còn không đều là vì người!”

Tần Kinh Vũ chụp khai tay hắn, hơi hơi thở: “Cái kia, chính người nhân bốn, quái được ai, ta nói Lôi Mục Ca, người...”

“Như thế nào vẫn là bảo ta tên đầy đủ?” ” hắn mày kiếm khinh dương, nghiêm mặt nói, “Bốn năm đến ta tin thủ hứa hẹn, người cũng nên nhớ kỹ người ngày đó nói trong lời nói, không thể nói không giữ lời.”

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên: “Ta nói cái gì ?” Nhớ rõ ngày ấy chính mình cùng hắn một ly tiếp một ly, uống lên cái say mềm, nửa đêm còn ói ra tới, về phần nói chút nói cái gì, hoàn toàn không nhớ rõ, tổng không đến mức, là chính mình đem kia tối quan trọng nhất tính bí mật toàn bộ thác ra đi? !

“Người nói, chờ ta trở lại, người đã kêu ta Mục Ca, ta lúc này đến đều có một nguyệt , cũng không có nghe người sửa miệng...”

Nguyên lai là này, dọa nàng nhảy dựng!

Không phải là đổi cái xưng hô sao, này còn không đơn giản, há mồm sẽ: “Mục Ca.”

Lôi Mục Ca trừng mắt nhìn. Bỗng nhiên nở nụ cười: “Nghe người gọi này một tiếng, thật sự là không dễ dàng.”

Tần Kinh Vũ đắc ý mà cười: “Mục Ca Mục Ca Mục Ca Mục Ca Mục Ca Mục Ca Mục Ca Mục Ca Mục Ca...” Một hơi hô lên mười đến cái, tiền vốn lợi tức, nhất tịng tổng xuất. Cái này cũng chưa tính, hôn lại tự đảo mẫn hai chén rượu, đưa lên một ly cho hắn, “Đến, ta kính người một ly.”

“Không cần cấp ở nhất thời, còn nhiều thời gian, chậm rãi kêu.” Lôi Mục Ca nâng chén cùng nàng tương chạm vào, cười nói, “Đêm nay là làm sao vậy, như vậy nghe lời?”

Tần Kinh Vũ không để ý đến hắn, rung đùi đắc ý nhắc tới: “Cái kia cái gì, cảm tình thâm, một ngụm buồn! Uống!”

Rất là dừng cảm, một ngụm uống cạn.

Lôi Mục Ca buông không chén, không có lại châm rượu, chính là nhìn nàng không tiếng động lặng cười.

“Ta đều thụ sủng nhược kinh , khẳng định là có chuyện gì có cầu cho ta, mới có thể đối như ta vậy hảo —— nói thẳng đi, cần ta làm cái gì?”

Hoàn hảo, không tính rất bốn.

Tần Kinh Vũ nhovn miệng cười: “Không có gì, ta chỉ là cảm thấy người người này rất tốt. Đáng giá thâm giao.”

Hướng hải thiên hy vọng nàng cùng Lôi Mục Ca có thể đi được càng gần chút, quan hệ càng tiến thêm một bước, theo hắn trên người đột phá đi ảnh hưởng phụ thân, đại tướng quân lôi lục chính trị khuynh hướng, mà này bút chuẩn bị phí, có thể hư khai cao báo, đều đưa về chính mình trong túi, thích a... Trong lòng vui rạo rực, nhạc đào đào, uống rượu nhiều lắm , lại bị lạnh gió thổi qua, cư nhiên đầu cũng không đau .

Bóng đêm thanh lương, kia hoa quả rượu ngon mùi thơm ngát, ở không khí lý từ từ phiêu dâng, vi tính say mê.

Tần Kinh Vũ này một cao hưng, lại bắt đầu bô bô, tìm kiếm bát quái: “Đúng rồi, ta nghe nói đại hoàng tể lại đi cầu hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng, vội vã phải gả người, nói không chừng hoàng tổ mẫu thọ yến sau, liền là các người hôn kỳ...”

Lôi Mục Ca cầm chén rượu, chính là cười: “Ta phát giác, người mỗi lần đều thực quan tâm này đề tài, vì sao đâu?”

“Bởi vì ——” Tần Kinh Vũ hì hì cười, cố gắng ở trong đầu nghĩ thổ từ.“Các người như vậy xứng a, ông trời tác hợp cho. Mục đích chung...”

Lôi Mục Ca nhìn chăm chăm của nàng ánh mắt, chậm rãi hỏi: “Này mục đích chung, cũng bao gồm người sao?”

“Ách nhất —” Tần Kinh Vũ lỗi thời đánh cái rượu cách, che miệng cười nói, “Xem người lời này hỏi, ta tự nhiên là... Tự nhiên là...”

Là cái gì?

Tần Kinh Vũ oai đầu suy tư, giống như cũng không phải như vậy chờ đợi, mâu thuẫn a mâu thuẫn, vẫn là làm bạn hữu tùy tiện chút, tưởng âm ỹ liền âm ỹ, tưởng không để ý tới sẽ không để ý, làm nhà mình thân thích, ngược lại chiêm tiền cổ hậu, ủy thủ ủy chân, phóng không ra ... Lôi Mục Ca bỗng nhiên cười: “Vấn đề này, có khó như vậy trả lời sao?” Thấy nàng kinh ngạc không đáp, tự cố tự nói nói, “Mấy ngày trước đây về nhà trung, ta đã muốn từ gia tộc trưởng bối chủ trì, nghi thức giản lược, đi quá quá lể.”

“Nga, chúc mừng, ta ngày mai bỏ phân lễ vật cho người.”

Dựa theo này triều đại lễ chế, nam tử hai mươi cập quán đã lớn, khả cáo tông miếu, cưới vợ sinh con.

Tần Kinh Vũ choáng váng hồ hồ tưởng, đại hoàng tử Tần Phi Hoàng năm nay cũng là mười chín, tuổi ở chưa hôn nữ tử giữa xem như thiên đại, này cộc hôn sự không tốt từ chối ...”

“Người suy nghĩ cái gì?”

Tần Kinh Vũ thành linh hấn chợt đặt câu hỏi, thành thật trả lời: “Ta suy nghĩ các người thành thân, ta cần đưa bao nhiêu tiền biểu.”

“Người...” Lôi Mục Ca hận cắn răng, lâm vào chán nản, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Tưởng hấn tuổi còn trẻ liền hưởng đẳng thiên kinh, danh dương đại hạ, sau lại tung hoành tây bắc sa mạc mang nguyên, thắng tích luy luy, toàn vô địch thủ, như thế nào ngay tại vị này tam điện hạ trước mặt liên tiếp kinh ngạc bị khinh bỉ?

“Ai, ta hơn phân nửa là đời trước khiếm của người...”

Tần Kinh Vũ ách xì 1 cái, sờ cái mũi, rất là đứng đắn: “Ta thực xác định, ta kiếp trước không biết người.”

Lôi Mục Ca thật dài thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu: “Quên đi, chờ người thế nào ngày thanh tỉnh chút, chúng ta bàn lại này.”

“Ha ha.” Tần Kinh Vũ ngây ngô cười. Ra vẻ men say hướng hấn vẫy vẫy tay, “Người nghĩ rằng ta và người say sao, nói cho người, ta tửu lượng hảo rất, không có say, không có say !”

Này bốn năm đến, ăn chơi trác táng danh hào cũng không phải là trống rỗng đến, cả ngày sống phóng túng, điểm này rượu. Làm sao có thể túy đầu?

Xác định chính mình không uống rượu, chính là... Ở lấy không chừng chủ ý thời điểm, trang giả bộ hồ đồ cũng tốt

81. Quyển 2 - Chương 28: Hoá Trang Lên Sân Khấu

Chương 28: hoá trang lên sân khấu

Tự đêm đó cùng Lôi Mục Ca ở điện đỉnh uống rượu ngắm trăng, hai người cho dù bắt tay giảng hòa, khôi phục bang giao.

Sau ngày, Lôi Mục Ca kinh Mục Vân Phong ngầm đồng ý, mỗi ngày mượn chức vụ chi liên ở Minh Hoa cung ra vào tự nhiên. Xem như ở nhà, trên mặt tươi cười sáng lạn. Có thể so với trên đỉnh diễm dương treo cao, Tần Kinh Vũ vừa thấy hấn kia tiểu nhân đắc chí bộ dáng sẽ khí, tốt xấu là chính mình bàn, như thế nào khiến cho hấn cấp phản một ly canh đi?

Ảnh bộ truyền quay lại đến tin tức hỉ ưu nửa nọ nửa kia, ngoại công mục thanh thượng vô tin tức, Ngân Dục một hàng nhưng thật ra đã muốn tiến vào đại hạ cảnh nội, đang ở phản kinh trên đường, thêm chừng mã lực trở về đuổi.

Đối này, Mục Vân Phong nhưng thật ra không lắm để ý, chỉ nói phụ thân tính tình như nhàn vân đã hạc, ngày thường tự do quán . Không vui ước thúc, lúc trước sẽ không rất đồng ý của này thiên gia hôn sự, mấy năm nay thấy Tần Nghị đều chính là gặt đầu có thể, cũng không yêu tham dự mọi việc như thế hoàng gia thịnh yển, không đến cũng tốt.

Tần Kinh Vũ thấy nàng tự mang thai tới nay. Tinh thần khẩu vị đều là vô cùng tốt, cũng liên yên lòng, chỉ phân phó hồ phách rất chăm sóc, chính mình thừa dịp trong cung tất cả mọi người ở vì Thái Hậu thọ yến bận rộn không chịu nổi, không rảnh phân tâm, vụng trộm chuồn ra cung đi, mời dự họp ám dạ môn cao tầng nhân viên hội nghị khẩn cấp.

Này cái gọi là cao tầng, cũng chính là nàng cùng Yến nhi Dương Tranh cùng với các bộ quân sự, bách hoa các bên kia vũ nhi còn oán khí chưa tiêu, tự nhiên không thể đi. Vì thế họp địa điểm liền định ở tại nghe thấy hương lâu mộng vũ hiên nhã trong phòng, một chút hải ăn hải uống, bó lớn bó lớn bạc cho quyền các bộ, Thái Hậu thọ yến phòng ngự hạng mục công việc cũng bước đầu xác định xuống dưới căn cứ lệ thường, mỗi quốc khách khách chỉ có thể mang năm trăm nhân mã tiến vào đại hạ cảnh nội. Đến kinh lân dịch quán, tức là nghĩ ngơi hồi phục mấy ngày, lưu binh tá giáp, đến lúc đó chỉ có thể mang theo hơn mười thân vệ tiến vào thiên kinh hoàng thành.

Cung cấm an có Lôi Mục Ca sở hạt vũ Lâm lang phụ trách, này đại hạ vũ Lâm lang cùng cấm vệ quân thực lực, ở toàn bộ xích thiên đại lục đều là tiếng tăm lừng lẫy, đến lúc đó Ngân Dục Yến nhi đều đã ở bên người nàng, còn có cái võ công cao cường áo xám người bịt mặt ẩn từ một nơi bí mật gần đó, nội uyển phòng vệ nhân thủ dư dả; nói sau, nàng kia đương triều tam hoàng tử thân phận. Cũng không dục quá sớm bại lộ ở môn nhân trước mắt, vì thế, liên can sát bộ tinh anh bị an bài bên ngoài cung các nơi, cùng với đông tây nam bắc tứ phía cửa cung. Mà ảnh bộ cùng vệ bộ mọi người còn lại là tiềm tại dịch quán phụ cận. Từ đầu tới đuôi giám thị các quốc gia nhân mã hướng đi.

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp. Mọi người cáo lui. Tần Kinh Vũ nhàn nhã tựa vào ghế nằm thượng uống trà chịu chút tâm, Yến nhi lập ở một bên, nhéo nhéo sở thừa không nhiều lắm tiền túi, cười khe: “Hương lão bản cấp bạc, đảo mắt phải đi hơn phân nửa. Chủ tử còn không muốn đánh nhau nói hồi phủ sao?”

“Gấp cái gì? Ta còn hẹn chu lỗi lạc uống trà. Hôm nay muốn cùng hần tiêu tan tiền ngại, bắt tay thân thiện: để cho canh Thừa tướng gia quyền theo ngoại ô đập thanh phản hồi, muốn theo này đại đạo thượng quá, ta phải ngẫm lại, như thế nào chế tạo cái ngẫu ngộ cái gì; còn có ——” Tần Kinh Vũ một bên cười, một bên theo trong tay áo lấy ra cái sách nhỏ tử, từng cái niệm “Còn có rất thường khanh, Đại Hồng Lư. Đình Uy, Quang Lộc đại phu... Ai, nhiều lắm, không viết xuống đến căn bản không nhớ được, nhiều như vậy nội thần ngoại thần đều cần chuẩn bị, thật sự là phí công lo lắng. Lần tới lại đi hương phủ, ta còn phải đi thảo ăn lột dạ phẩm phí...”

Yến nhi nhin không được cười: “Ta không tin, chủ tử liền thực như vậy nghe lời, thật sao muốn đi cùng triều thần kết giao. . .” Như thế nào sẽ không? Ta cha nuôi thấu tâm đào phế, lời nói và việc làm đều mẫu mực, ta cuối cùng không thể nghịch hần lão nhân gia hảo ý. Ít nhất ở mặt ngoài muốn như hần mong muốn mới là.” Tần Kinh Vũ cười ha ha. Hoa chút linh tinh tiền trình đi kết bạn triều thần. Chuẩn bị quan hệ, làm làm bộ dáng, đại đầu tác toàn vào chính mình túi tiền, phong phú tự thân thể lực, có sao mà không làm?

Này hương lão bản quan sát chủ tử tìm bốn năm thời gian, vẫn là xem đi rồi mất.” Yến nhi lắc đầu than nhẹ, dừng hạ, lại nói, “Đúng rồi, chủ tử tính khi nào thì ban phản kích? Này chề xuân tuyết lộ cùng băng hà cá bạc chi độc, không thể cứ như vậy quên đi.”

“Phản kích?” Tần Kinh Vũ ha ha cười, “Ta ưu việt còn không có lao đủ, vì sao muốn phản kích?”

Sớm liền xem xét hướng hải thiên na khổng lồ gia sản đồ mất không thôi, không nghĩ hần nhưng vẫn mình đưa lên cửa, như thế cũng tốt, đỡ phải nàng vất hết óc nghĩ như thế nào nuôi sống nhất đại bang nhân, suốt đêm lý nằm mơ đều ở tính kế cầm Minh Hoa cung ngọc thạch bình phong đồng hạc đăng cái, các bộ huynh đệ cũng không tất lao khổ bốn ba trần trọc nam bắc liều mạng kiếm tiền.

Tục ngữ nói hảo, quân tử báo thù, mười năm không muộn; không phải không báo, thời điểm chưa tới.

Dám hạ độc mưu tính của nàng tánh mạng, chờ nàng tìm được thích hợp cơ hội, chắc chắn lấy bả chi đạo, còn thì bả thân.

Nhất hồ trà uống lên cái để hướng lên trời, cũng không gặp chu lỗi lạc bóng người, Tần Kinh Vũ vỗ vỗ trên tay điểm tâm mảnh vụn, khẽ gọi: “Sao lại thế này, ta nhận thức hần làm thiếp đệ, còn chờ ta này làm lão đại chờ hần?”

Yến nhi nghe vậy đi đến phía trước cửa sổ, hướng tiếp theo vọng, tức là hơi hơi di một tiếng: “Chủ tử, trên đường giới nghiêm.”

“Làm sao có thể?” Tần Kinh Vũ đi qua đi vừa thấy, nhưng thấy dưới lầu đại đạo hai bên thoáng chốc dừng mãnh tiến ra sổ đội binh lính. Đem trên đường người đi đường tiểu thương từng cái khu lui. Mà chính tiền phương đi thông cửa thành phương hướng, đại đạo rộng lớn, không có một bóng người.

Chợt nghe vó ngựa, một đội màu xanh ngai giáp khinh kị binh ở phía trước khai đạo, đại đội xa mã theo cửa thành phương hướng chậm rãi chạy tới, sau giữa trưa dương quang phóng xuống dưới, đem trên mã xa lá vàng ngăn sức chiếu vết lốm đốm vũ động, ánh sáng ngọc chói mắt.

Tần Kinh Vũ liếc mắt một cái thấy rõ kia khinh kị binh là đại hạ vũ Lâm lang phục sức, cầm đầu người đáng người cao ngất, vẻ mặt tức mục, đúng là Lôi Mục Ca.

Trách không được hôm nay sáng sớm không gặp hần tiến đến báo danh, nguyên lai là phụng mệnh nghênh đón khách quý đi.

Khách quý... Kháp chỉ tính toán, bất giác ngạc nhiên nói: “Các quốc gia khách quý phải làm không phải ở ngoài thành dịch quán, đợi cho hai ngày sau mới vào thành sao? Chẳng lẽ ra chuyện gì, trước tiên?”

Chưa đáp lại, Tần Kinh Vũ nghiêng đầu vừa thấy, kia thiếu niên mắt nhìn xa mã phương hướng, rất khó, có như vậy một cái chớp mắt thất thần.

“Người ở nhìn cái gì?”

“Nga?” Yến nhi thu hồi ánh mắt, cúi mâu cười nhẹ, “Cố gắng là ra cái gì ngoài ý muốn, muốn trước tiên vào thành vào cung...”

Thanh âm chưa dứt, chợt nghe ván cửa khẩu vang, không hay xảy ra, đúng là ám dạ môn nhân đặc hữu gõ cửa phương thức.

“Tiến vào!”

Cửa mở, nhất đạo nhân ảnh tránh tiến vào, tiểu nhị giả dạng, thực tế thân phận cũng là ảnh bộ ở nghe thấy hương lâu xếp vào ảnh sĩ.

Tần Kinh Vũ lập tức hỏi: “Bên ngoài ra chuyện gì?”

Người nọ đáp: “Nghe nói là Nam Việt công chúa đột phát bệnh bộc phát nặng, dịch quán thiếu y thiếu dược, hoàng đế đành phải phái vũ Lâm lang đi nghênh đón tiến cung, xem ra, sở hữu khách quý đều phải trước tiên hai ngày tiến cung nhập trú. Trương quân sự mệnh tiểu nhân hướng môn chủ bẩm báo, hần chính phái nhân tiếp tục thám thính tin tức.”

“Nam Việt công chúa cũng đến đây? Phía trước danh sách thượng không của nàng.”

“Tiểu nhân cũng là không biết.”

Tần Kinh Vũ gật đầu: “Đã biết, người đi xuống đi.”

Quay đầu nhìn về phía Yến nhi, cười nói: “Cái này trong cung náo nhiệt, ta ngày ấy nghe cao dự nói khách quý là trụ Bắc cung biệt viện, chúng ta một đường đi theo nhìn một cái, nhìn xem này đồng dương công chúa và Nam Việt công chúa, rốt cuộc ai hơn mỹ...”

Yến nhi mím môi cười: “Chủ tử, canh Thừa tướng thiên kim người không đợi đến đâu.”

“Không có biện pháp, ta hiện tại đối diện quốc công chúa càng có hứng thú, nói sau này hội giới nghiêm phong nói. Nàng cũng quá không đến a.”

Tần Kinh Vũ đang nói, bỗng nhiên nghe được xa xa truyền đến một tiếng dị vang, thăm dò vừa thấy, nguyên lai là đoàn xe trung bộ một trận cực vì đẹp dễ quý giá rộng thùng thình xe ngựa đột nhiên ngừng lại, trên mã xa xuống dưới một gã thị nữ cho rằng nữ tử, lập trên mặt đất chung quanh nhìn xung quanh. Đây nhất trì hoãn, mặt sau đại đội xa mã đều là dừng bước không tiến. Tiếng động lớn thanh nổi lên bốn phía.

Đề tiếng vang lên, cũng là tiền phương khai đạo Lôi Mục Ca thấy được không đúng. Quay lại đầu ngựa giục ngựa hồi bôn, đảo mắt tới xe ngựa trước mặt.

Khoảng cách thượng xa, Tần Kinh Vũ ngừng thần lắng nghe, nghe hẳn coi như ở hướng kia thị nữ hỏi dừng xe gây nên chuyện gì.

Kia thị nữ sắc mặt lo lắng, tiếng dồn dập, thân thủ khoa tay múa chân một trận, cũng là đang nói trên đường rút này nọ, thập phần mẩu chốt.

Lôi Mục Ca gật gật đầu. Giục ngựa hướng lại lịch phi đi.

Tần Kinh Vũ nhìn xem cười khê: “Đây là Nam Việt công chúa phái đoàn sao, có ý tứ, đáng tiếc nhìn không thấy dài cái gì bộ dáng.”

Yến nhi chỉ vào kia xe ngựa xe đỉnh cùng bốn phía thêu văn đồ án, thấp giọng nói: “Chủ tử, người xem xem kia hoa văn Tần Kinh Vũ tập trung nhìn vào, kia văn lộ đều không phải là bình thường hoa cỏ chim tước, cũng là khẩu hàm bảo châu, ngự hải du lịch rồng có sừng, không khối trong lòng chợt lạnh: ”Hiên Viên ngao?”

Trước kia hàn dịch ở lớp học thượng truyền thụ xích thiên đại lục thế cục là lúc, từng nhắc tới quá này ngũ quốc nhị đảo kí hiệu biểu thị, chính mình tuy rằng giả ý đánh buồn ngủ, dẫn động, lại ám ký trong lòng đại hạ vì ngũ quốc đứng đầu, tứ hải thần phục, lấy một cái đẳng uyên bay vọt bề nghệ phía chân trời ngũ trảo kim long vì nhớ; đông dương kí hiệu vì bạch lãng quay cuồng, rồng có sừng rời bên; tây liệt kí hiệu là bảo cát đầy trời, thương thứu giường cánh; Nam Việt kí hiệu còn lại là bách thảo sâu thẳm, thần mã trên đường; mà Bắc Lương, kí hiệu cũng là một cái khổng lồ bạch mãng, răng nanh dày đặc; về phần nhị đảo, rất hoang đảo nhân phụng một loại song thủ linh mặt thân rắn quái thú vì tổ tiên, mà mặt vân đảo nhân còn lại là lấy một pho tượng xinh đẹp tuyệt luân vu nữ hình cái đầu vì tôn thần.

Mà xa xa này cái nửa đường dừng lại xe ngựa , nghiễm nhiên thêu có rồng có sừng dấu hiệu, còn lại là đông dương xe hào mà phi Nam Việt .

Tư tưởng gian, kia tư thế oai hùng bừng bừng kỳ sĩ đã muốn giục ngựa phản hồi cổ xa tiền, xoay người xuống ngựa, lòng bàn tay hào quang chợt lóe. Đem một chi xuyết mãn trân châu kim trân đưa cho tên kia thị nữ.

Kia thị nữ một tiếng hoan hô, tức là vội vàng tiếp nhận, vui mừng quá đổi, đứng ở cổ xa tiền làm như hô câu cái gì, màn xe hơi hơi vén lên, một cái tiêm tiêm ngọc thủ thân đi ra, đem kia kim trân niêm đi vào.

Màn xe tiếp tục hướng thượng kéo, tiếp theo thuận, hé ra thanh nhiên giáo mỹ cô gái khuôn mặt hiện ra nhân tiên. Đầu đội kim quán, gáy huyền minh châu, một thân tràn ngập dị tộc phong tình hồ nước sắc quần áo càng sắc người diễm như hoa, thiên địa thất sắc. Đúng là so với đại hoàng tỷ Tần Phi Hoàng còn muốn đẹp hơn vài phần.

“Đây là Hiên Viên thanh vi?”

Tần Kinh Vũ nhìn xem dù có hứng thú. Trách không được trình mười ba liễu mạng tánh mạng cũng phải đi thái này đoá hoa, vị này đông dương công chúa, quả nhiên ngày thường xinh đẹp thiên tiên.

Ngóng nhìn xe hạ anh tuấn chói mắt thiếu niên tướng lãnh, Hiên Viên thanh vi sắc mặt đỏ lên, nhẹ giọng nói thanh tà, lập tức buông xuống màn xe.

Vừa chuyển đầu, chống lại bên trong xe người hiểu rõ suy nghĩ sâu xa ánh mắt, không khối cực thẹn thẹn nói: ”Phụ vương, người

cười cái gì a?”

Hiên Viên ngao vồ về đầu nàng phát, cúi đầu cười nói: “Bổn vương đang cười, của ta vì nhi cư nhiên mặt đỏ, xem ra vị này danh chấn xích thiên thiếu niên anh hùng, thật là mị lực vô cùng.”

Hiên Viên thanh vi bất mãn cực miệng: “Phụ vương tấn giễu cợt người ta, ta nào có mặt đỏ, là vì trời nóng, này trong xe rất buồn.”

“Nga, quên đi, ta còn nguyên vốn định cùng đại hạ hoàng đế thương lượng hòa thân việc, xem ra không tất yếu...”

“Phụ vương!” Hiên Viên thanh vi nhớ tới kia trương góc cạnh rõ ràng khuôn mặt tuần tú, tâm hồ vi dâng, chạy nhanh kéo lấy cửa hần ống tay áo, vội la lên, “Cái gì hòa thân?”

Hiên viên ngao ha ha cười nói: “Vi nhi năm nay mười sáu tuổi, bổn vương luôn luôn tại cân nhắc này đại hạ hoàng thất ba vị hoàng tử. Vị nào mới là vi nhi như ý lang quân, bất quá hôm nay xem ra, vị này lôi thiếu tướng quân cũng cũng không tệ lắm. Hoặc là vi nhi khinh thường này phu nhân vị, một lòng nên vì sau vì phi...”

“Ta không có!” Hiên Viên thanh vi quay đầu đi chỗ khác, ngượng ngùng nam nói, “Ta không nghĩ phải làm hoàng hậu Vương phi. Tướng quân phu nhân cũng là rất tốt, nhưng không biết hần là phủ đã muốn cưới vợ...”

Hiên Viên ngao cười ha ha: “Phụ vương đã muốn hỏi thăm qua, vị này lôi thiếu tướng quân là trước đó không lâu mới từ tây bắc quân doanh hồi kinh, đừng nói cưới vợ, trong phủ ngay cả cái tiểu thiếp đều không có. So với người kia vài cái phong lưu thành tánh vương huynh, hần thật đúng là kỳ ba nhất chi!”

“Phụ vương —— ”

Hiên viên ngao cười nói: “Cái gì? Người không muốn?”

“Đương nhiên không phải.” Hiên Viên thanh vi cúi đầu giảo vạt áo, mặt cười mỉm cười. Tâm hoa nộ phóng, “Nhưng bằng phụ vương làm chủ.”

Này trong xe khe khẽ nói nhỏ, Tần Kinh Vũ xa ở nửa dặm ở ngoài, vẫn chưa nghe được rõ ràng, Lôi Mục Ca trả lại kim trâm sau tức là giục ngựa về đơn vị, lại càng không biết đã biết vừa mới thủ chi lao, nhưng lại hội rước lấy một đường hoa đào, vinh lấy được lại nhất vị công chúa điện hạ ưu ái tương tự.

Tần Kinh Vũ nghe được bên trong xe tiếng cười từng trận. Không khỏi ngạc nhiên nói: “Này đông dương quốc chủ cười như vậy lớn tiếng, hần đây là cao hứng cái ha?”

Yến nhi không đáp, chỉ dôi mắt trông về phía xa. Thấp giọng nói: “Liên mau tới đây.”

Đoàn xe tiếp tục đi trước, này đường trung ương giới nghiêm thanh không, tiền không bị ngăn trở chần. Đoàn xe tiến lên tốc độ cũng là không chậm. Chỉ một lúc sau, vũ Lâm lang vân tốc kỳ quá, đại đội bảo mã điều xe theo sát sau đó. Có tự đi tới.

Hôm nay kinh trăm họ Bình ngày cũng là khó được nhìn đến các quốc gia khách quý tập hợp rầm rộ, tuy có binh lính trì kích ở phía trước, lại vẫn là nhện không được chen chúc tại nói hai bên đường, kiến chân quan vọng, nghị luận đều.

“Nhìn xem xem, là đến từ tứ quốc vương thất khách quý đâu, đặc biệt tới tham gia ta đại hạ hoàng thái hậu ngày sinh thịnh yến!”

“Ai, lúc này là từ lôi đại tướng quân công tử đi trước cửa thành nghênh đón khách quý đâu!”

“Đúng vậy, vị này thiếu tướng quân tuổi còn trẻ liền thân cư chức vị quan trọng, tiền đồ vô lượng a!”

Tần Kinh Vũ ý ở phía trước cửa sổ, nhìn dưới giục ngựa mà qua mạnh mẽ thân ảnh, không thể không lại một lần nữa thừa nhận, tiểu tử này mỗi lần đều là phong cảnh xuất trương, suất tức giận đến đòi mạng.

Đông dương quốc chủ thêu có rồng có sừng bản vẽ xe ngựa đi qua, mặt sau theo thứ tự là thương thú cùng bạch mãng, màn xe cúi hạ, thấy không rõ bên trong tình hình, mà kia thân mã kí hiệu xe ngựa, cũng là dừng ở cuối cùng.

Nam Việt... Thiết huyết hoàng tử, tiêu minh!

Tần Kinh Vũ tinh mâu mở to, một cái chớp mắt không nháy mắt nhìn kia chậm rãi chạy tới nhất xe một con.

Không biết là vì ham thanh lương, vẫn là khác cái gì nguyên nhân, cùng phía trước mấy lượng xe ngựa bắt đồng, này Nam Việt xe ngựa đem rất nặng màn xe đổi lại một tầng bạc giấy, gió thổi liềm động, ầm ầm có thể thấy được ở giữa ngòi ngay ngắn một đạo tiêm tú thân ảnh, khi thì nâng thủ che miệng, ho nhẹ thanh thanh.

Mà xe ngựa bên phải, một gã tuấn mỹ xuất chúng nam tử đầu đội măng giác ngọc quán. Mặc đậm tử phiếm kim vân văn cẩm bào, khổ hạ là một con ngựa cao to. Nhìn không chớp mắt, vẻ mặt lạnh lùng, chính từ từ tiến lên.

Hứa là cảm giác được trên đỉnh tìm tòi nghiên cứu ánh mắt. Nam tử vì nhất ngựa đầu, lợi như phong đao ánh mắt thẳng tắp bắn lại đây.

Sát khí, khuynh thiên tới.

82. Quyển 2 - Chương 29: Nam Uyển Xem Diễn

Sát khí, hôi hôi.

Tần Kinh Vũ trong lòng giật mình.

Này tiêu minh cùng chính mình tổ không nhận thức, không oán không cừ, làm sao có thể có lớn như vậy sát khí?

Trong phút chốc, chỉ cảm thấy một cỗ băng hàn khí theo lòng bàn chân truyền đến, cao đến quanh thân, ngũ tạng lục phủ nói không nên lời âm lãnh khó chịu.

Làm như bị một đôi cường hãn hữu lực bàn tay to khép trụ yết hầu, cơ hồ đứng thẳng không xong, chỉ phải gắt gao bắt lấy cửa sổ linh, tròng mắt cặp kia băng phách hàn quang bình thường hẹp dài đôi mắt, miên cường cùng chi đối diện.

Thật khá một đôi mắt!

Cơ hồ có thể cùng Yến nhi ánh mắt so sánh. Nhưng là bất đồng cho Yến nhi ôn nhuận trong suốt ánh mắt, này trong hai mắt cũng là lộ ra kẻ cận tử vong lạnh lạnh hơi thở.

Sao lại thế này, hắn vì sao muốn chính mình mệnh... Miên man suy nghĩ gian. Một cái cứng cỏi cánh tay theo vách hạ xuyên qua, hợp thời đỡ lấy nàng, kia gầy yếu thon dài thân ảnh bước trên nửa bước, vừa vịn che ở trước người, cũng chặn dưới lầu nam tử tầm mắt.

Tần Kinh Vũ thân sức ép lên buông lỏng, dưới chân như nhũn ra, nếu không hắn nắm cả chính mình, chỉ sợ đã muốn tọa ngã xuống đất.

“Chủ tử. Không có việc gì đi?”

“Không có việc gì.” Tần Kinh Vũ mặt một phen trên trán mồ hôi lạnh, ánh mắt lại đầu hướng ngoài cửa sổ, chỉ thấy kia Nam Việt hoàng tử hướng hai người lạnh lùng thoáng nhìn, tùy xe ngựa giục ngựa đi xa, lại không quay đầu lại.

“Ông trời. Này tiêu minh luyện cái gì yêu mọc sao?”

Tần Kinh Vũ vỗ ngực kinh hồn chưa định, nghiêng đầu vừa thấy, đã thấy kia thiếu niên đang lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ. Mắt nhìn kia đi xa đoàn xe, không nói được một lời.

“Yến nhi?”

“Là, chủ tử.” Yến nhi đẩy mắt ưu quang chợt lóe, quay đầu, bên môi cảm lạnh nhạt ý cười, “Yêu thuật đồ không tới làm, có lẽ hẳn là luyện một môn cao thâm nội công.”

“Lại là cao thâm nội công...”

Tần Kinh Vũ ai thán một tiếng, cười khổ nói: ” Ngân Dực người này khẳng định là ở tây liệt lấy việc công làm việc tư phao mĩ nữ đi, muốn không thể nào trì hoãn như vậy thời gian dài, tần thiếu ta hiện tại bên người hồ ngoan hoàn tú, ngay cả cái đặc lực hộ vệ đều không có.” Kia hướng hải thiên tốt xấu còn cùng chính mình có hợp tác quan hệ, trừ bỏ mạn tính độc dược, sẽ không dễ dàng đối chính mình xuống tay, mà này tiêu minh, gần nhất chính là đầy ngập hận ý, coi như phải chính mình ăn sống nuốt tươi bình thường.

Thật sự là thấy quý !

“Chủ tử không phải còn có cái hộ vệ ẩn từ một nơi bí mật gần đó sao?”

Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn: “Người là nói cái kia che mặt nam? Ai, thì phải là cái ẩn hình nhân, xuất quỷ nhập thần . Nói vậy cùng Ngân Dực là một tuyến liên hệ, gần nhất đã lâu không thấy được hẳn xuất trưởng , không thể tính làm sức chiến đấu ”

.

Yến nhi cười khê: “Có lẽ thời khắc máu chốt hẳn liền sẽ xuất hiện .”

“Như thế là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ không cho là đúng cười cười, trải qua vừa rồi một phen kinh thuật ép buộc. Đối mặt sau cùng chu lỗi lạc gặp cũng không có hưng trí, đưa tới chướng quầy dận dò vài câu, dẹp đường hồi phủ.

Bắc cung, ở đại hạ hoàng cung phía bắc, cũng không chúc hậu cung Dịch Đình, trong đó điện phủ gác cao phần đông, phân chia minh xác. Kinh thiên tử Tần Nghị hạ lệnh, gia dĩ sửa chữa may lại, mua thêm sự việc, giăng đèn kết hoa, làm lần này thọ yến các quốc gia tân khách chỗ ở.

Cách hoàng thái hậu thọ yến còn có ba ngày, tứ quốc khách quý tức đã trước tiên nhập trú Bắc cung, nguyên bản lạnh lùng cung điện thoáng chốc náo nhiệt đứng lên.

Kinh ảnh bộ thẩm tra, lần này đi trước hạ thọ khách quý cùng lúc trước đệ trình danh sách có chút hứa bất đồng, trừ bỏ này tùy tiện nhiều ra đến Nam Việt công chúa ở ngoài, tây liệt vương Lanza nhân cổ có thể đúng hạn đến dịch quán, tây liệt tương ứng trên mã xa trên thực tế tọa là tây liệt Vương phi.

Nhập trú Bắc cung không đến nửa ngày, Nam Việt hoàng tử tiêu minh tức hướng thiên tử Tần Nghị thỉnh cầu, muốn cùng tiêu nguyệt một đạo.

Cùng phía trước vẫn nhốt cho đại hạ hoàng cung Nam Việt hạt nhân, này đồng bào huynh đệ Tiêu Diễm gặp.

“Hắn muốn gặp Tiêu Diễm, ta phụ hoàng đáp ứng rồi? Còn làm cho nhị hoàng huynh cùng ta một đạo cùng đi đi trước?” Tần Kinh Vũ nghe được thái giám tổng quản cao dự tiến đến bẩm báo, nhất tưởng đến vừa muốn cùng kia tiêu minh gặp mặt, chính là đầu đầu không thôi.

“Vì sao cổ tình là ta? Đại hoàng huynh đâu, chiêu ngọc đâu? Như thế nào không bọn họ phân?”

Cao dự chi tiết bẩm báo: “Hồi điện hạ, đại điện hạ muốn cùng đi đồng dương quốc khách quý du lãm ngự hoa quốc, tứ điện hạ tuổi thượng ấu, bệ hạ cũng không an bài, hưởng hồ, bệ hạ nói...” Rũ mắt xuống mặt, trên mặt có mỉm cười.

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên nói: “Phụ hoàng nói cái gì?”

Cao dự thanh khụ một tiếng nói: ”Bệ hạ nói, nếu tam điện hạ cùng Nam Việt hạt nhân giao hảo, lúc này khiến cho điện hạ thoải mái đi. Đừng nữa treo tường khoan thành động .

Ách, nguyên lai nàng vụng trộm đi Nam Uyển tham xem Tiêu Diễm việc. Phụ hoàng đều biết nói... Tần Kinh Vũ âm thầm cười khổ. Mắt thấy cao dự đã muốn đi xa, thế này mới tiếp đón Yến nhi nhữ nhữ đuổi kịp.

Minh Hoa cung ở tây, đi hướng Bắc cung đường xá cũng không khá xa, Tần Kinh Vũ cũng không quá cao dự ở tiền phương như thế nào thúc giục. Chỉ để ý chậm rì rì ở phía sau biên đi, đợi cho Bắc cung cửa cung, chỉ thấy một đám cung nữ nội thị ôm lấy mấy người đã muốn đi ra.

Nhị hoàng huynh tần hưng lan hôm nay tư chức bồi hộ khách quý trọng trách, trang phục thập phần chính thức, đầu đội kim quán. Thắt lưng triển ngọc dải, quần áo ngân bạch hoa phục, càng có vẻ mặt như quán ngọc, anh tuấn nho nhã.

Vị này Nam Việt công chúa tiêu nguyệt cũng là cái chân chính bệnh mỹ nhân, năm vừa mới mười lăm tuổi, ngày thường bang mi hạnh mâu.

Hai chất hàm khờ. Thoạt nhìn thập phần quen thuộc.

Hai người đứng chung một chỗ, cư nhiên tương đương hài hòa xứng.

Tần Kinh Vũ bởi vậy nghĩ đến đại hoàng huynh cùng đông dương khách quý đồng du việc, trong lòng thầm than, xem ra phụ hoàng như thế an bài, tất có thâm ý.

Lại nhìn kia Nam Việt hoàng tử tiêu minh, vẫn là một thân màu tím cẩm bào, so với hôm qua chứng kiến sắc dịch lược thâm, theo lý thuyết, màu tím tượng trưng cao quý, đại hạ hoàng trưởng tử tần trạm đình cuộc đời cực yêu tử trang, này tiêu minh ký ngày qua kinh.

Không có khả năng hoàn toàn không biết gì cả, lại vẫn là tử y quả thân, khư khư cố chấp, đủ thấy này khí diễm chi thịnh.

Hôm qua khoảng cách xa hơn một chút, chỉ chú ý nhìn hấn ánh mắt, giờ phút này cách gần, nhìn kỹ của hấn ngũ quan, xác thực tuấn mỹ phi thường, quả nhiên là tuấn tú lịch sự, nhiên tử sam đẹp đẽ quý giá rất nhiều, càng hiện ra sắc mặt âm lãnh, khí chất cao ngạo, liền ngay cả bên môi kia một chút cười, cũng là nhẹ lạnh bạc, cũng không nửa phần thật tình.

Phi phi phi, ai khiếm hấn mười vạn lượng bạc đường như, càng xem càng chán ghét!

“Tam Hoàng đệ, như thế nào đến như vậy trẻ?”

Gặp tần hưng lan nhíu mày, Tần Kinh Vũ chạy nhanh tiến lên hai bước: “Trên đường đá tảng đá, biệt chân. Thật sự là xin lỗi!”

“Thật không, còn cọ xát cái gì, mau tới đây gặp qua Nam Việt hoàng tử cùng công chúa điện hạ.” Tần hưng lan nói là như thế, trong giọng nói cũng không nhiều lắm ân cần, cũng là là, đại hạ vì ngũ quốc đứng đầu, Nam Việt chính là cái chư hầu quốc, bởi vì chiến bại, kia trong khi mười năm đền tiền tiến cống còn tại tiếp tục, mặc dù đều là một quốc gia hoàng tử, thân phận đã có tôn ti có khác.

Tần Kinh Vũ cười cười, chấp tay chào: “Kinh vũ gặp qua minh điện hạ, nguyệt công chúa.”

Tiêu minh im lặng hoàn lễ, tiêu nguyệt đi theo hấn phía sau hơi hơi phúc thân, nhẹ giọng kêu: “Tam điện hạ.”

Tần hưng lan đợi bọn hấn chào xong, xem hạ sắc trời, cất cao giọng nói: “Canh giờ không còn sớm, chúng ta cái này đi Nam Uyển đi.”

Dọc theo đường đi, mấy người xoắn bước ở phía trước, phần đông cung nhân nội thị vây quanh ở phía sau, thiển đàm cười nhẹ, cũng là hòa hợp.

Tần hưng lan ngày thường nói cũng không nhiều, lúc này gặp gỡ cái càng thêm trầm mặc ít lời Nam Việt hoàng tử, ngại cho chủ thân phận, cũng không rất để ý, mà Tần Kinh Vũ trời sinh chính là cái máy hát, nói chuyện trời đất, hỏi han ân cần. Dựa vào kia tam tắc không lạn miệng lưỡi, thẳng đem tiêu nguyệt nghe được thỉnh thoảng che miệng cười nhẹ, hai gò má thượng dần dần có bồi sắc.

Đi không bao lâu, đi ra Nam Uyển cửa.

Gần nhất sự vụ bận rộn, khắp chỉ tính toán, đã muốn vài nguyệt không có tới, sân tân trang đổi mới hoàn toàn, đồng thú lột cây trầu, bị lau tranh lượng, trong viện thảo dài oanh phi, sinh cơ dạt dào.

Ngoài cửa thủ vệ binh lính đã muốn tát đi, không lạc trước cửa chỉ tên kia Nam Việt lão thái giám Mạnh Nghiêu run rẩy thị lập, một thân trước đây y bào, thấy được tiêu minh đi nhanh lại đây, đón đầu liền bái: “Điện hạ, lão nô có tội! Lão nô không chiếu cố hảo nhị điện hạ...”

Tiêu minh một cái bước xa đi qua, nâng cánh tay hất: “Mau mau đứng lên, Nhị đệ chi tật, ta đã biết được, này là thiên ý trên người, cùng người không quan hệ!”

Ha ha, này còn giống câu tiếng người!

Thiên ý trên người, cũng là thiên ý, cùng nàng đại hạ cũng không nhậm quan hệ như thế nào... Tần Kinh Vũ Tâm lý vừa phát ra này một tiếng cảm thán, chợt nghe bên cạnh tiêu nguyệt cúi đầu nam nói: “Ta nhị ca ở nơi nào, người mau dẫn chúng ta đi đi.”

Mạnh Nghiêu đứng dậy đứng vững, trên mặt lão lệ tung hoành: “Nhị điện hạ... Ngay tại hậu viện lương đình nội, lão nô cái này dẫn đường.”

Dứt lời. Căn bản không xem tần thị huynh đệ, quay đầu bước đi.

Đối của hần thái độ, Tần Kinh Vũ sớm nhìn quen không sợ hãi, nhưng thật ra tần hưng lan vì có kinh ngạc. Tiêu minh nhìn xem rõ ràng, sắc mặt phóng hoành, hợp thời giải thích: “Xá muội cùng Nhị đệ thuở nhỏ cảm tình trung hậu, trải qua mấy năm nhìn thấy, nhất thời vong tình, còn thỉnh hai vị điện hạ thứ lỗi.”

Tần hưng lan mỉm cười: “Vô phương, chúng ta tiến viện đi thôi.”

Đoàn người bước vào viện môn. Đi theo tiền phương thân ảnh, xuyên qua hành lang dài dằng dặc, đi vào cây cối xanh ngắt hậu viện.

Trong viện là một gốc cây đứng vững che trời thật lớn tang thụ, ánh mặt trời đem bóng cây kéo một nửa hoành tà, như cái thụ âm hạ kiến có một tòa trúc mộc kết cấu lương đình. Trong đình một người thân trắng thuần áo dài. Rất khó ăn mặc đoạn chính.

Tọa tư thẳng, trong tay còn cầm một quyển sách, tuần tú trên mặt vì có ử rữ, hai gã cung nữ đứng ở sườn bên dao phiến phụng trà, ân cần hầu hạ.

“Nhị điện hạ, người xem là ai đến đây?”

Người nọ nghe được Mạnh Nghiêu một tiếng khinh gọi, ngẩng đầu nhìn thanh người tới, đằng đứng lên, mặt mày hớn hở: “Người rốt cục đến đây!”

Tiêu minh trong mắt rưng rưng, hướng hần vươn tay đi, tiêu nguyệt lại châu nước mắt lã chã, run giọng kêu: “Nhị ca nhưng thấy Tiêu Diễm đi nhanh chạy đi đến, cùng hai người sát bên người mà qua, chạy đến về mặt ngây ngô cười Tần Kinh Vũ trước mặt, giữ chặt tay nàng không được lay động: “Như vậy lâu cũng chưa đến xem ta, người rốt cuộc đi nơi nào đi chơi, lần tới đem ta mang theo được không. Được không a?”

“Ách?” Này si hoàng tử đối chính mình nhớ mãi không quên đâu. Tần Kinh Vũ đánh cái ha ha, cười nói: “Vị này chính là diễm điện hạ sao, cùng ta nhưng thật ra nhất kiến như cố đầu! Nhĩ hảo nhĩ hảo, ta là Tần Kinh Vũ!”

Tần hưng lan sớm biết này Nam Việt hạt nhân điên chứng bệnh, thấy hần lôi kéo Tần Kinh Vũ không buông tay, cũng không thấy quái. Chỉ vào lương đình hướng phía sau mọi người nói: “Ta cùng với khách quý đi trong đình tọa tọa, người chờ làm chút trà bánh lại đây hầu hạ.”

Liên can cung nhân nội thị gạt đầu xưng là, mấy người vội vàng lĩnh mệnh mà đi, còn lại, còn lại là ở đình ngoại thị lập.

Tần hưng lan cùng tiêu minh sóng vai vào lương đình, ở chủ vị ngồi xuống. Tiêu minh hiển nhiên đã theo mới vừa rồi kích động trung khôi phục lại, hai người nhân nhân tự tại, đều là một bộ khách sáo có lễ bộ dáng. Nhìn như thân thiết, kì thực di động cho mặt ngoài.

Này hai người, đều là tâm cơ thâm trầm lưu. Ra về có vẻ có tiếng nói chung!

Tần Kinh Vũ âm thầm cười nhạo, phụ giúp Tiêu Diễm vào lương đình ngồi xuống, lại lôi kéo kia hai mắt sưng đỏ tiêu nguyệt lại đây, đem hai người thủ điệp cùng một chỗ, hì hì cười nói: “Diễm điện hạ, đến, các người huynh muội tự ôn chuyện.”

Tiêu Diễm nhìn chằm chằm tiêu nguyệt nhìn sau một lúc lâu, nhíu mi nói: “Vị cô nương này từ đâu tới đây . Có điểm nhìn quen mắt đâu ”

Tiêu nguyệt vui mừng quá đổi, nhin xuống nước mắt nói: “Nhị ca, ta chỉ biết người nhớ rõ ta...”

Tiêu Diễm cũng không để ý đến hấn, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, đột nhiên chỉ vào nàng, kinh hỉ kêu lên: “Ta biết người là ai !”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có là tiêu nguyệt, liền tội liên đới ở bên kia tiêu minh đều là hơi hơi động dung, làm bộ lẩn tới: “Nhị đệ...”

“Nhị ca, người nói a, ta là ai, nói mau a...”

Tiêu Diễm nhìn trước mặt kia trương lo lắng rơi lệ mặt cười, ngốc ngốc cười nói: “Người là tiên nữ a, tranh tét thượng tiên nữ đâu!”

“Người!” Tiêu nguyệt tức giận đến bỏ ra tay hấn, cả giận nói: “Người không phải ta nhị ca, không phải!”

Tiêu Diễm bị nàng thành linh xảy ra động tác hoảng sợ, lui đầu hướng Tần Kinh Vũ bên người trốn, biên lui biên ủy khuất khẽ gọi: “Người mang đến tiên nữ thật hung dữ nga. Ô ô, nàng muốn mắng chửi người, ta không muốn cùng nàng ngoạn!”

Tần Kinh Vũ vỗ vỗ bờ vai của hấn, lấy thị an ủi, lại nhìn hướng một bên yên lặng rơi lệ tiêu nguyệt, khẽ thở dài: “Người dọa đến hấn .”

Tiêu nguyệt sắc mặt buồn bã, đột nhiên che mặt, cúi đầu nức nở: “Người không phải ta nhị ca. Ta nhị ca là cái thiên tài, thị kinh lễ nghi, cầm kỳ thư họa. Cái gì đều là nhất học sẽ, làm sao là người bộ dáng này...”

“Ách, nguyệt công chúa, kỳ thật...”

Tiêu nguyệt không hữu lý nàng, làm như lâm vào cửu viễn nhớ lại giữa, tiếp tục nức nở rơi lệ: “Ta nhị ca hiểu rõ nhất ta, mới trước đây thường mang theo ta cùng muội muội ra cung đi chơi, còn dạy chúng ta phóng con diều, cho chúng ta làm máy xay gió, hấn làm sao có thể nhận thức không ra ta đến đâu...” Khóc khóc, đột nhiên bắt lấy Tiêu Diễm thủ, “Nhị ca, người không tiếp thu ta sao? Người không cần ta cùng muội muội sao? Người nói a, nói chuyện với người a!”

Tiêu Diễm miệng trương trương, vẻ mặt kinh hãi: “Tiên nữ...”

“Nguyệt nhi!” Tiêu minh nhíu mày, đứng dậy đem nàng đỡ lấy, lạnh lùng nói: “Người nhị ca bị bệnh, cho nên mới không nhận biết người, người chớ để lại khó xử hấn !”

“Đại ca...” Tiêu nguyệt bỏ nhào vào hấn trong lòng, thất thanh khóc rống: “Nương tửng nhị ca đều muốn bị bệnh, ngày đêm nhớ kỹ nhị ca danh chương. Đã nghĩ làm cho chúng ta đến xem, ai ngờ đúng là này phó bộ dáng! Người nói ta trở về như thế nào cấp nương nói, nói như thế nào a...”

“Đừng khóc , nguyệt nhi, người nói này đó, hấn căn bản hoàn toàn không biết gì cả. Không sẽ minh bạch .”

Tiêu nguyệt gật đầu, chỉ lau nước mắt, lôi kéo Tiêu Diễm thủ, nói liên miên cần nhẫn, nói nhất đồng lớn thơ ấu chuyện xưa, nói đến động tình chỗ. Không khỏi lại lã chã rơi lệ, nghe được chung quanh người đều là mắt hàm trong suốt, lòng có thích thích.

Tiêu minh đối tần hưng lan xin lỗi cười cười. Nhẹ giọng tương gọi: “Tốt lắm, nguyệt nhi, có thể gặp mặt là chuyện tốt. Người không cần biến thành mọi người đều cùng người khóc. Về sau trở về Nam Việt, chúng ta cầu thần tiên hạ danh y, cho người nhị ca hảo hảo chữa bệnh đó là.”

Tần Kinh Vũ nghe được trong lòng vừa động, đứng rồi. Đây ở lại hạt nhân cùng kia đền tiền tiến cống kỳ hạn nhất trí. Giai vì mười năm, kỳ hạn vừa đến, vị này tiêu hoàng tử chấm dứt nhốt kiếp sống, sẽ phản

hồi Nam Việt quốc thổ ... Kể từ đó, Nam Việt đối đại hạ đó là không hề cố kỵ. Vị này thiết huyết hoàng tử cũng có thể buông tay ra chân.

Bốn phía làm .

Nếu mới vừa rồi một màn tay chân tình thâm là thật, này Tiêu Diễm, cũng không có thể thả lại..

83. Quyển 2 - Chương 30: Cả Gan Làm Loạn

Ở Nam Uyển đợi nửa ngày, rồi đi là lúc, kia Nam Việt công chúa tiêu nguyệt liên tiếp quay đầu, khóc thành lệ nhân.

Lại cứ Tiêu Diễm chính là ngây thơ không biết. Chỉ lôi kéo Tần Kinh Vũ lưu luyến không rời kể rõ tâm sự, người bên ngoài hờ hững.

Này nửa ngày xem đủ khổ tình diễn, Tần Kinh Vũ Tâm tình thực tại buồn bực khó chịu, theo Nam Uyển đi ra, ven đường không được khuyên giải an ủi, nói tẩn chê cười. Cuối cùng làm cho tiêu nguyệt ngừng nước mắt. Nín khóc mỉm cười. Mà tiêu minh còn lại là một đường đều âm hé ra mặt, không nói được một lời, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Thật vất vả chịu đựng được đến Bắc cung đi quán, song phương lễ phép nói lời từ biệt, Tần Kinh Vũ cùng tần hưng lan sóng vai mà đứng. Nhìn kia huynh muội lưỡng đi lên cầu đá, không đi hai bước, tiêu nguyệt bỗng quay đầu nhìn lại, môi anh đào khẽ nhếch, muốn nói lại thôi.

“Vào đi thôi, cùng hai vị diện hạ còn có thể gặp mặt .” Tiêu minh thản nhiên nói xong, dài cánh tay đuổi ra, nắm ở cửa nàng bả vai bước chậm đi vào.

Nhìn cửa điện quan thượng. Tần Kinh Vũ mới vừa rồi thật to thở phào nhẹ nhõm: “Nữ nhân là thủy làm , lời này thật sự là không sai.”

“Phiền toái.” Tần hưng lan chỉ ném một câu, quay đầu bước đi. Xem ra, vị này tính tình nhu nhược Nam Việt công chúa vẫn chưa làm cho hắn sinh ra nhiều lắm hứng thú. Phỏng chừng hơn phân nửa tâm tư vẫn là tại kia Thang phủ thiên kim trên người.

Tần Kinh Vũ âm thầm buồn cười, đuổi theo hai bước: “Nhị hoàng huynh, đợi ta với.”

Tần hưng lan không kiên nhẫn dừng lại bước chân: “Chuyện gì?” “Không có gì, ta chính là muốn hỏi một chút. Với người xác định hạ, tối mấy ngày gần đây có phải hay không không hơn khóa, cũng không nghe hướng?”

“Đúng vậy, đã nhiều ngày muốn nghe theo phụ hoàng an bài, cùng đi tiếp đãi khách quý, mà theo hoàng tổ mẫu thọ yến tiền một ngày bắt đầu, còn lại là hưu mộc nghỉ hướng ba ngày ——” tần hưng lan thấy được nàng trên mặt hiện ra vui mừng sắc, lòng có sở ngộ. Lạnh đạm nói: “Người có phải hay không lại muốn chuẩn ra cung đi chơi? Nói cho người, đừng đánh này đó oai chủ ý, ta không cáo người trạng, cũng không có nghĩa là người khác sẽ không.”

Di, vị này nhị hoàng huynh ở ánh xạ ai đâu?

Tần Kinh Vũ hì hì cười nói: “Nhị hoàng huynh yên tâm , ta chính là tùy tiện hỏi hỏi, ngày gần đây thời tiết nóng bức.

Luôn mệt mỏi rồi. Có thể không đi học nghe hướng đó là tốt nhất.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, chậm rãi hướng ngự hoa viên phương hướng đi, đi đến bình nhạc cửa cung, đột nghe thấy trong cung truyền đến một tiếng rất nhỏ khóc kêu: “Phụ hoàng bất công, phụ hoàng thật sự là rất bất công , rõ ràng có trạm đình tiếp khách. Vì sao còn muốn nhắc lên Mục Ca...”

Đúng là đại hoàng tử Tần Phi Hoàng thanh âm.

Theo tiếng bước chân thanh, một người dẫn theo làn váy hoẵng không trạch lộ theo cửa cung lý lập tức vọt ra, Tần Kinh Vũ sớm nghe nói về này thanh, đã có cảnh giác, lập tức khiêu khai từng bước, tần hưng lan cũng là bất ngờ không kịp phòng, phịch một tiếng bị đụng phải vừa vặn.

“Ai... Ai a... Đại hoàng tử? Người làm cái gì vậy?”

Tần Phi Hoàng thẳng bằng thân mình, thấy rõ người tới, đôi mắt mộ nhiên đỏ lên, giẫm chân nói: “Tránh ra, các người đều cho ta tránh ra!”

Không đợi tần hưng lan phản ứng lại đây, nàng đã muốn theo bên người tha đi qua, phần phật chạy xa .

Tần hưng lan lắc đầu thở dài: “Này đó là ta đại hạ trưởng công chúa sao...”

Tần Kinh Vũ thấy nàng nhắm hướng đông mà đi, trong lòng vừa động, hay là lại có chuyện gì, đi Phượng Nghi cung tìm hoàng thái hậu tổ khổ đi?

“Trưởng công chúa, trưởng công chúa, đợi chút, đợi chút!”

Vài tên cung nữ theo bình nhạc cung toái bước chạy vội đi ra, thấy rõ hai người. Vội vàng hành lễ ân cần thăm hỏi, tức là thẳng truy Tần Phi Hoàng mà đi. Tần Kinh Vũ chạy nhanh tiến lên từng bước, giữ chặt cuối cùng người nọ ồng tay áo, khuôn mặt tuần tú mang cười: “Này vị tỷ tỷ, xin hỏi ra chuyện gì?”

Kia cung nữ trên mặt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Chủ tử chuyện tình, nô ti không dám ở sau lưng nói láo đầu.”

“Ấn, lặng lẽ cho ta nói, ta cam đoan không nói cho người khác, ngoan...”

Tần Kinh Vũ con mắt sáng vi tránh, mắt lé nàng mỉm cười, điện lực mười phần, kia tiểu cung nữ nhất thời khí giới đầu hàng, chi tiết bẩm báo: “Là lời lang tướng...”

“Lời lang tướng làm sao vậy?” Như thế nào lại nhắc lên Lời Mục Ca ?

”Nghe nói lời lang tướng cũng bị bệ hạ phái đi cùng đi đông dương công chúa du lãm ngự hoa viên, trưởng công chúa không biết từ nơi này nghe tới tin tức, tức giận đến ở tẩm cung lý quăng ngã không ít sự việc. Này hội định phải đi Phượng Nghi cung tìm hoàng thái hậu . . . Ai, liền như vậy chuyện này a. Này đại hoàng tử dấm chua kinh ghê gớm thật!

Tần hưng lan nghe được xuy cười một tiếng: ”Đi tìm hoàng tổ mẫu cũng tốt, phụ hoàng nếu không tứ hôn sớm gả đi ra ngoài.

Này trong cung sẽ không cái thanh tĩnh .”

Tần Kinh Vũ vuốt cằm, bỗng nhiên cười: ”Nhị hoàng huynh, nghe nói kia đông dương công chúa là cái đại mỹ nhân.

Bằng không chúng ta đi ngự hoa viên nhìn một cái. Nhìn xem nàng rốt cuộc dài cái dạng gì?”

“Ta không đi.” Tần hưng lan miết nàng liếc mắt một cái, “Người a người, cả ngày trầm mê sắc đẹp, không làm việc đàng hoàng. . . Tần Kinh Vũ lười nghe hần nói giáo. Ha ha cười nói: ”Thích chưng diện chi tâm, nhân đều có chi. Người không đi quên đi, ta chính mình xem mỹ nhân đi.”

Tần hưng lan khê nhíu mày: “Đại hoàng huynh tiếp đãi khách quý, người đừng đi cho hần thêm phiền.”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Sẽ không , ta liền trốn ở một bên nhìn xem. Liền nhìn xem mà thôi.”

Tần hưng lan hừ một tiếng, xe trước rời đi, Tần Kinh Vũ chờ hần đi được không thấy. Thế này mới cười khê , nghênh ngang hướng ngự hoa viên phương hướng đi đến.

Đi đến ngự hoa viên đại môn khẩu, nhưng thấy trước cửa binh lính thủ vệ sâm nghiêm, thấy nàng lại đây, đều là cung kính hành lễ Tần Kinh Vũ hơi gật đầu, hướng bên trong nhìn, nhưng thấy viên trung lâm Mộc Thanh thúy, điều ngự mùi hoa, nồng đậm bóng cây gian ẩn ẩn có bóng người, ngưng thần lắng nghe, trung niên nam tử rất nặng tiếng nói trung hỗn loạn thiếu niên nam nữ rất nhỏ tiếng cười.

Ánh mắt chợt lóe, Tần Phi Hoàng thật đúng là không phải tin vĩa hè, Lời Mục Ca quả nhiên ở bên trong!

“Đi thôi, chúng ta trở về.”

Đi ra vài bước, gặp không có người theo tới, quay đầu khẽ gọi: “Hai người các người phát cái gì ngọc?”

Yến nhi cười cười, lôi kéo nhữ nhĩ đuổi theo nàng: “Điện hạ không là muốn đi ngự hoa viên xem mỹ nhân sao, như thế nào không đi?”

Tần Kinh Vũ hoành hắc liếc mắt một cái: “Bản điện hạ có như vậy tục tằng sao?”

Trở lại Minh Hoa cung đã gần kề gần buổi trưa, bởi Mục Vân Phong dùng quá ngọc thiện, lại thấy nàng xuất ra cặp kia hạ thọ cầm mặt thêu lữ, xe chỉ luồn kim, làm cuối cùng trang sức.

“Đúng rồi Vũ nhi, lần trước ngươi không phải nói có cái gì lễ vật muốn tặng cho người hoàng tổ mẫu sao, sao không lấy ra nữa nhìn một cái?”

Lễ vật... Tần Kinh Vũ bắt trảo đầu, bắt đắc dĩ cười: “Ta đó là nói xong đùa, ta nào có cái gì này nọ có thể lấy ra chứ.”

Vốn định đem châu xuyên đưa cùng hoàng tổ mẫu chúc thọ lễ, không nghĩ ngày ấy mang ở gáy thượng đối kính nhìn quanh, Yến nhi ở sau lưng hai mắt sáng lên chặc chặc tán thưởng, bị hắc vài câu khoa lên trời, càng xem càng thích, cứ nhiên luyến tiếc tặng người Mục Vân Phong thoáng nhìn nàng quần bách thân thái, nhẹ nhàng cười: “Ta chỉ biết ngươi là nói bốc nói phét ——” quay đầu phân phó hắc phách. “Đi đem ta nội thất phía đông ngăn tử thượng cách lý kia chỉ dài hòm lấy ra nữa.”

Tần Kinh Vũ nghe vậy cười nói: “Mẫu phi đây là ẩn dấu cái gì thứ tốt đâu?”

Mục Vân Phong nhưng cười không đáp, đái hắc phách lấy hòm đi ra, mới nói: “Tầm thường sự việc cũng lấy không ra tay, chỉ có này. Đây trong cung quyết định là không có. Người cầm làm thọ lễ dâng cho người hoàng tổ mẫu, tán gẫu biểu hiếu tâm.”

Tần Kinh Vũ mở ra hòm vừa thấy, bên trong nằm một chi nặc đại dã sơn tham, hình nếu hình trụ. Xem kia tỉ lệ lớn nhỏ, chừng mấy trăm năm quang cảnh, có thể nói tham trung cực phẩm.

“Đây không phải đi năm ngoại công cấp mẫu phi mang về đến sao? Mẫu phi như thế nào chưa ăn?”

“Hải tử ngọc, này đó thuốc bổ phụ nữ có thai là không thể ăn nhiều, ta không dùng được.” Mục Vân Phong đem hòm nhét vào nàng trong tay, cười nói. “Đây lễ vật cũng là không tính hàn tính, người tìm cái thích hợp cơ hội liền cho người hoàng tổ mẫu đưa đi đi.”

“Là. Đa tạ mẫu phi!” Tần Kinh Vũ thấy nàng vỗ về bụng, trên mặt hiện ra ủ rũ, việc đứng dậy cáo lui trở lại chính mình tấm cung. Miền cương nằm ở nhuyễn tháp thượng, nhìn kia tháp biên nhẹ nhàng chậm chạp dao phiến thiếu niên. Quyết miệng thầm oán: “Đây Ngân Dực ở làm cái gì, đâu có đúng giờ trở về, đều muộn nhiều như vậy thiên!”

“Cố gắng là có chuyện gì, ở trên đường trì hoãn.” Yến nhi cũng không nóng nảy, mắt nhìn ngoài cửa sổ, mâu để có hơi hơi phiến muộn, “Hắc một thân tự do, vô khiên vô quả, có cái gì lý do không trở lại điện hạ bên người đâu...”

Tần Kinh Vũ ngáp một cái, nhắm mắt lại, dần dần đến đây khốn ý: “Hắc vô khiên vô quả, người còn có khiên có treo sao?”

Yến nhi để sát vào lại đây, cười nhẹ: “Ta tự nhiên có vương bận, của ta vương bận, ngay tại điện hạ nơi này. . .” Miệng thực ngọt, sẽ lấy dễ nghe nói.” Tần Kinh Vũ cúi đầu lăm lăm, cũng không biết chính mình rốt cuộc nhắc tới chút cái gì. “Sau này hảo hảo đi theo ta, ta sẽ đối với người tốt...” Cảm giác được có nhân giúp chính mình cởi bỏ bụi tóc, cởi giày trừ miệt, lại tạo nên bạc bị, trong lòng thỏa mãn, vì thế nặng nề ngủ.

Thon dài ngón tay xoa của nàng ngủ nhan, cẩn thận đem trên trán toái phát đẩy ra, lột thuận dừng ở nhĩ sau.

Thanh âm mềm nhẹ, như ngoài cửa sổ thổi tới nhất lữ thanh phong, từ từ lọt vào tai.

“Ta không đi...”

Trong lúc ngủ mơ có nhân thủ hộ một bên, dốc lòng chiếu cố, này vừa cảm giác ngủ vô cùng sáng khoái, thẳng đến sắc trời đen đặc, mới từ từ tỉnh dậy.

Nhảy xuống giường đến, thân một cái thật to lười thắt lưng, thuận miệng hỏi: “Giờ nào ?”

Yến nhi đáp: “Giờ Tuất.”

“Nga. Như thế nào không gọi ta đứng lên?”

“Ta xem điện hạ ngủ hương, không nhẩn tâm.” Yến nhi xuất môn, không quá một hồi liền bưng thực hộp tiến vào.

“Nương nương bồi bệ hạ ở Thục Trữ điện thiết yến chiêu đãi tứ quốc khách quý. Làm cho hồ phách cấp điện hạ truyền đến bữa tối. Dặn điện hạ đãi ở tấm cung. Sớm đi nghỉ ngơi.”

Tần Kinh Vũ hoạt động một trận, đó là thay quần áo rửa tay, ngồi vào án tiền, chiếc đĩa gầy đẩy hộp lý đồ ăn thức.

Vừa ăn biên xem xét trước mặt khoanh tay thị lập thiếu niên.

Người này, gần nhất là dì cả mẹ đến đây vẫn là thời mãn kinh đến, buồn đòi mạng!

Chưa ăn mấy khẩu, chợt nghe gian ngoài truyền đến ồn ào tiếng người.

Yến nhi nghe tiếng xuất môn. Một lát sau liền đi vòng vèo trở về, sắc mặt không dự.

Tần Kinh Vũ trong miệng ăn đồ ăn, hàm hồ nói: “Ra chuyện gì?”

“Là cung cấm thị vệ tiến đến hỏi, nói là đông dương công chúa ở trong cung lạc đường, xem hay không chuyển tới Minh Hoa cung đến đây.”

“Lạc đường ?” Như vậy một cái đại người sống, lại có đông dương thân vệ tầng tầng bảo hộ, làm sao có thể lạc đường? Buông bát đĩa. Uống lên nước trà đậm cùng thẩu thẩu khẩu đứng dậy đến, “Đi, chúng ta ra đi xem.”

Mới vừa đi ra hành lang gấp khúc. Mắt thấy tới Minh Hoa cung chính điện, tiền phương có nhân cầm đèn mà đến. Ân cần nhắc nhở: “Chiều nghi nương nương cẩn thận lộ hắc.”

Ánh sáng chỗ, một gã thái giám dẫn theo trần đèn cung đình, ở hắc phía sau, hồ phách giúp đỡ Mục Vân Phong chậm rãi đi tới.

Tần Kinh Vũ nhận ra là phụ hoàng Tần Nghị bên người nội thị, trong lòng hơi kinh ngạc, tiến ra đón: “Mẫu phi là trước tiên cách tịch sao. Trở về như vậy sớm?”

Mục Vân Phong khoát tay áo, vẫy lui hộ tống trở về cung nhân, mới vừa rồi nhíu mi nói: “Đông dương công chúa ở yến hội thượng tự dừng lạc đường. Kia đông dương quốc chủ Hiền Viên ngao sốt ruột không được, người phụ hoàng đang ở khuyển giải an ủi, gọi người trước đưa ta đã trở về.”

Tần Kinh Vũ ngạc nhiên nói: “Làm sao có thể lạc đường đâu?”

Mục Vân Phong lắc đầu nói: “Ta hoảng hốt thấy được nàng cách tòa đi ra ngoài, còn đi theo một gã thị nữ, tưởng là nữ nhi gia sản mật việc. Ai ngờ vẫn không thấy trở về, sau lại Hiền Viên ngao phái người đi tìm, toàn bộ ngoại điện tìm khắp lần, cũng không đem hai người tìm được.”

“Mẫu phi không cần lo lắng, trong cung địa phương rộng lớn, đường giảng khắp nơi, có lẽ là kia đông dương công chúa lạc đường, chính mình đi không quay về, nói không chừng này hội đã muốn tìm được rồi.”

Mục Vân Phong gật đầu. Mang theo một tia mệt mỏi, bị hồ phách phù hồi trong điện.

Tần Kinh Vũ thấy các nàng bước vào cửa, hướng Yến nhi sử cái ánh mắt, hai người dọc theo góc tường, thừa dịp hắc lấy ra cửa cung.

Hắc ám màn trời hạ. Cung trên tường lương hỏa cao nhiên, đèn cung đình giắt. Chung quanh đều là sao nhiều điểm ánh sáng, thành quần kết đội thị vệ theo trước mắt vội vàng mà qua, cung nhân nội thị cũng là hỗn tạp trong đó. Nhìn quanh nhìn xung quanh.

Hiển nhiên. Kia Hiên Viên thanh vi còn không có hiện thân.

Tần Kinh Vũ e ngại nào than nhẹ: “Ta không nghĩ bại lộ thân phận, trong hoàng cung uyển không xếp vào ảnh sĩ, quả nhiên là có lợi có tệ.”

Thông hiểu thiên hạ ám dạ môn, tại đây đại hạ hoàng cung giữa cũng là cái người mù, hoàn toàn không biết gì cả.

Kia Hiên Viên thanh vi là Hiên Viên ngao hồn ngọc quý trên tay, lại là vân anh chưa gả, nếu là ra cái cái gì trạng huống.

Làm như thế nào cho phải?

Rốt cuộc là ai đang làm trò quỷ?

Có thể hay không là kia Nam Việt hoàng tử... Tiêu minh?

Chính dừng bước suy tư. Chợt thấy Yến nhi nâng mâu nhìn về phía nàng sau lưng, ánh mắt vi tránh, cười khê: “Việc này nghĩ đến. Cũng không tính phức tạp.”

Tần Kinh Vũ hơi ngẩn ra lắng, chợt nghe gió bên tai tiếng vang lên, có nhân phản trụ chính mình bả vai. Nhẹ nhàng lay động: “Tam Hoàng huynh, Tam Hoàng huynh...”

Quay đầu vừa thấy, cũng là Tần Chiêu ngọc.

“Chiêu ngọc?” Tần Kinh Vũ nhướng mày, bày ra huynh trưởng tư thế đến, thanh thanh cổ họng nói, “Như vậy chậm, không tốt hảo đãi ở tẩm cung lý, còn chạy đến ngoạn? Mau trở về mau trở về.”

Tần Chiêu ngọc cũng là túm nhanh tay nàng. Xoay người bỏ chạy: “Tam Hoàng huynh, có nhân vội vã muốn gặp người, đi theo ta!”

” ai. Người kéo ta đi làm sao? Ai muốn gặp ta a?”

Tần Kinh Vũ giãy không thể, bị hấn kéo nghiêng ngã lão đảo, một đường đi nhanh, quay đầu thoáng nhìn Yến nhi bình tĩnh hiểu rõ ánh mắt. Trong lòng vừa động.

Ông trời, sẽ không như nàng suy nghĩ đi... Quảng tuệ trong điện đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy được bóng người lay động, Tần Chiêu ngọc đá nàng cuốn chuyển đi, đúng là quẹo vào bên cạnh ngự hoa viên, chui vào kia cao lớn đứng vững núi giả bên trong, ở núi giả khe hở trung khúc khúc chiết chiết. Một đường xâm nhập.

Tần Kinh Vũ nghiêng tai lắng nghe, nghe được tiền phương dồn dập hô hấp tiếng động, lúc này dừng lại, đem tay hấn dùng sức vung, quát: “Người dẫn ta ở trong này tới làm cái gì?”

Tần Chiêu ngọc xấu hổ cười cười: “Không phải ta. . . Là...” Là ta!”

Một đạo mảnh khảnh thân ảnh theo núi đá sau lưng lác mình mà ra, khuôn mặt tái nhợt, hai tròng mắt tối đen, trên mặt mang theo tha thiết lấy lòng ý cười: “Vũ nhi, là ta.”

Tần Kinh Vũ ra vẻ kinh ngạc: “Đại hoàng tử, người như thế nào ở trong này? Nhưng là có việc tìm ta?”

Từ lần trước Lôi Mục Ca kia một câu trêu tức ngôn, vị này đại hoàng tử nhưng là đối chính mình hận thấu xương. Cho tới bây giờ không tốt sắc mặt, không biết ở hoàng tử mẫu cùng phụ hoàng trước mặt nói chính mình bao nhiêu nói bậy.

Ban ngày nhị hoàng huynh tần hưng lan âm thầm ánh xạ cáo trạng người, kỳ thật nói chính là nàng.

Này hội biến sắc mặt trở nên bay nhanh, định là có cầu cho chính mình. Hơn nữa tuyệt đối không có chuyện tốt!

“Ta là có việc. Muốn tìm người hỗ trợ.” Tần Phi Hoàng một tay lấy Tần Chiêu ngọc đẩy đi xuất khẩu chỗ. Ý bảo làm cho hấn đem trụ quan khấu. Xoay người lại đây. Nhẹ nhàng gạt đầu nói: “Vũ nhi, ta không thể tưởng được người khác, chỉ có người có thể giúp ta.”

Tần Kinh Vũ không yên lòng, một ánh mắt đi qua, Yến nhi cũng theo sát mà đi.

Nhìn quanh bốn phía, lơ đãng lại nghe cách đó không xa lưỡng đạo rất nhỏ vô lực tiếng hít thở, trong lòng trầm xuống. Nay đại hạ trưởng công chúa, làm việc tùy tâm sở dục, tùy ý làm, cũng thắc không động não !

“Gi sự?”

“Vũ nhi. Ta...” Tần Phi Hoàng trên mặt nóng lên, nha nha nói. “Người cũng biết, ta cùng Mục Ca tình đầu ý hợp, những năm gần đây thích hợp thiếu niên nam tử cũng không phải không có, ta cho tới bây giờ sẽ không để ý tới quá. Một lòng chờ hấn trở về thành thân, lần trước chuyện tình là ta rất nóng vội, sau lại Mục Ca đều theo ta giải thích qua. Hấn chính là chỉ đùa một chút. Cũng không quan chuyện của người...”

Tần Kinh Vũ không kiên nhẫn vẫy tay: “Đừng làm nhiều như vậy lời đạo đầu, người có chuyện gì liền nói rõ đi.”

Tần Phi Hoàng cắn răng một cái, lôi kéo tay nàng chuyển quá nhất đá vuông vách tường: “Đây là đông dương công chúa Hiên Viên thanh vi, nàng đối Mục Ca tâm hoài bất quý, ta nghe đi theo nội thị nói, nàng phụ vương Hiên Viên ngao cùng phụ hoàng đưa ra, cố ý chiêu Mục Ca vì đông dương Phò mã! Vũ nhi, chúng ta là thân tỷ đệ. Lần này người nhất định phải giúp ta!”

Thạch bích sau, có một chỗ phạm vi trượng nhỏ hẹp không gian, không chỉ có trên đỉnh bị chung quanh cây cối cành lá che nghiêm kín thực. Bốn phía cũng là đá lởm chởm núi đá, làm ngoại giới không dễ phát hiện.

Tả hữu góc sáng sửa các điểm một chi ngân bạch sai chúc, chúc quang hơi hơi. Chiếu ra lưỡng đạo tà tà dựa vào tọa nhu nhược dáng người, hai mắt nhắm nghiền. Hầy còn hôn mê bất tỉnh.

Tần Kinh Vũ nheo lại mắt. Liếc mắt một cái nhận ra này hôn mê hai người, đúng là phía trước gặp qua Hiên Viên thanh vi cùng tên kia xuống xe thị nữ.

“Gian ngoài thị vệ cung nhân đều xuất động. Chung quanh sưu tầm đông dương công chúa rơi xuống. Không nghĩ tới đúng là bị đại hoàng tỷ dẫn đi ——” Tần Kinh Vũ phiêu Hiên Viên thanh vi liếc mắt một cái, cười nói, “Đại hoàng tỷ sẽ không là cho nàng hạ được đi?”

Tần Phi Hoàng cắn môi nói: “Ta vốn là muốn hỏi rõ ràng, nàng có phải hay không đối Mục Ca cố ý, nếu nàng phủ nhận cũng được, không nghĩ tới nàng cư nhiên thừa nhận. Ta một mạch dưới liền... Liên...”

Tần Kinh Vũ cười lạnh, tiếp nhận nói đến: “Đã đi xuống được đem nàng hai người hôn mê, làm đến nơi đây đến đây?”

Vị này đại hoàng tỷ, làm việc thật sự là không biết nặng nhẹ, gây năng lực cùng chính mình hiểu được liều mạng!

Thanh âm chưa dứt, cổ tay tức là căng thẳng, Tần Phi Hoàng thở hổn hển khẩu khí, vội vàng nói: “Ta cũng chỉ là tưởng hù dọa hù dọa của nàng. Ai ngờ dùng được dùng hơn. Các nàng ở trong này nhất nằm chính là một cái lâu ngày thần, ta không có cách nào, mới kêu chiêu ngọc đi tìm người...”

Tần Kinh Vũ hai tay ôm ngực, ung dung nhìn nàng: “Đại hoàng tỷ đều không có biện pháp, ta có năng lực làm cái gì?”

Tần Phi Hoàng giữ chặt cánh tay của nàng, gấp đến độ hốc mắt đều đỏ: “Người không phải như vậy hội thảo nữ hài tử niềm vui sao, chủ ý lại nhiều, tổng có thể nghĩ ra biện pháp đến không phải, để cho các nàng nếu là tỉnh, người liền giúp ta hò hét các nàng, trăm ngàn đừng làm cho kia Hiên Viên thanh vi cung ra ta đến!”

Tần Kinh Vũ nghe được đau đầu, này đại hoàng tỷ chính mình chọc hạ tai họa giải quyết không tốt. Còn nơi nơi kéo nhân xuống nước.

Nay nhưng lại làm cho chính mình tới thu thập này cục diện rối rắm. Thật sự là đòi mạng!

“Vũ nhi, người đừng chửi, tưởng nghĩ biện pháp a, để cho thị vệ sẽ tìm được đến đây! Hảo đệ đệ. Người lần này nhất định phải giúp ta, nếu làm cho Mục Ca biết... Ta... Ta không cần sống...”

Tần Kinh Vũ thấy nàng trều nức nở khóc, nước mắt ở vành mắt lý thẳng đảo quanh, bộ dáng thực tại đáng thương, không khỏi phủ ngạch ai thán nói: “Của ta cô nãi nãi, người cũng đừng âm ỹ, buông tay, làm cho ta nghĩ tưởng —— ”

“Người... Các người là ai?”

Dưới thấp kém một tiếng, làm cho đang ở lạng xả không rõ hai người nhất thời giật mình trụ.

Quay đầu vừa thấy, kia Hiên Viên thanh vi đôi mắt nửa mở, nỗ lực khởi động thân mình, hướng các nàng thẳng tắp vọng lại đây.

Tần Phi Hoàng a một tiếng khê gọi. Này không sợ trời không sợ đất cô gái được chiều chuộng, trong khung cũng là cái cực vô dụng tên. Thấy không đúng, quay đầu bỏ chạy.

Ai ai. Như thế nào liền còn lại chính mình một người, một mình tác chiến ?

Tần Kinh Vũ đứng ở tại chỗ, mặt mày cong lên, chậm rãi xả ra một cái mị hoặc chúng sinh tươi cười.

“Hi, ta là Tần Kinh Vũ...”

84. Quyển 2 - Chương 31: Hoa Đào Rực Rỡ

Trên đỉnh, ánh trắng như nước, bóng cây lắc lư.

Bốn phía chúc quang mỏng manh, lay động không chừng, như nhau cô gái sương mù uyển chuyển mộng đẹp.

Hiên Viên thanh vi ngẩng đầu lên, mắt hạnh mông lung, nhìn trước mắt dài thân ngọc lập thiếu niên.

Tần hắc như mực, ngạch khiết như ngọc, lưỡng đạo dài mi anh khí mười phần, một đôi tinh mâu lưu quang tràn đầy màu, mũi thẳng thắn, môi đỏ mọng nhu nhuận, chỉ có tuyệt sắc, không người có thể cập.

“Tần Kinh Vũ...” Thì thảo nhớ kỹ, bỗng nhiên thân thủ che miệng, ngọc thủ nâng đến một nửa, liền vô lực cúi hạ, “Là... Tam điện hạ?”

Đã sớm nghe nói này đại hạ tam hoàng tử Tần Kinh Vũ là cái không hơn không kém hoàn khổ hoàng tử, cả ngày chơi bởi lêu lổng không làm việc đàng hoàng, cho tới bây giờ sẽ không để ở trong lòng, không nghĩ tới đúng là vị tuyệt thế mỹ thiếu niên!

Hơn nữa kia liễm diễm sinh huy con người đen, chỉ như vậy nhẹ nhàng chậm chạp thoáng nhìn, khoảnh khắc mình quang lưu chuyển, chỉ cảm thấy tim đập đều là lạng vài chập.

Sau một lúc lâu, mới nhu chiếp nói: “Người... Vì sao buộc ta... Tôi đây?”

“Ta... Buộc người? !” Tần Kinh Vũ sờ soạn đem mặt, thực vô tội tướng, bị thúc giục a, sớm biết muốn tới thẳng này giao du với kẻ xấu, thực hắc là ở trên mặt tráo cái tất chân mang cái mặt nạ gì, không đến mức lấy chân diện mục thị nhân, lưng hạ như vậy đại hắc oa.

Gian ngoài Tần Chiêu ngọc ô ô vài cái sẽ không có thanh âm, không cần phải nói, chuẩn là bị đại hoàng tử Tần Phi Hoàng tóm đi rồi, hỗ trợ? Hừ hừ, bỏ qua chính là tìm người chịu tội thay!

Hắc hắc cười lạnh hai tiếng, không chút hoang mang ngồi xổm xuống thân đi, sử xuất nàng Tần gia tam thiếu tối thói quen nhất chiêu: trên hoa ghẹo nguyệt, phong lưu thành tánh.

“Ta vì sao buộc người, người chẳng lẽ còn không biết sao? Ta buộc người, tự nhiên là vì ——” hai tròng mắt tinh lạng, tiếng nói thanh nhuận, ngón tay gọi lên cô gái càng dưới, chậm rãi phun tức, “Vì với người một mình ở chung a.”

Hiên Viên thanh vi nghe được giật mình trụ, mắt to vụt sáng vụt sáng thẳng trát, vẻ mặt thiên chân mà đủ quyến rũ, Tần Kinh Vũ càng xem càng là cảm thán, này nũng nịu tiểu mỹ nhân, so với kia ngang ngược đại hoàng tử đến, thực tại làm cho người ta tâm động, chính mình nếu là Lôi Mực Ca, lập tức sẽ đáp ứng hôn sự.

“Nhưng là, chúng ta không có đã gặp mặt...”

“Một hồi sinh, hai hồi thực thôi, lấy việc luôn luôn cái mở đầu không phải? Ân?”

Hiên Viên thanh vi ở nàng hỏa lạt lạt nhìn chăm chú hạ xấu hổ đỏ mặt, thẹn đỏ mặt nói: “Thực xin lỗi, ta đã muốn có ý trung nhân.”

Tần Kinh Vũ nhú mày: “Có ý trung nhân?”

Hiên Viên thanh vi gật đầu: “Đúng vậy, hẳn cũng là các người đại hạ nhân, hẳn gọi Lôi Mục Ca...”

Ách, thật sao coi trọng Lôi Mục Ca?

Người này, gần nhất hoa đào tràn ra sao?

Còn có này Hiên Viên thanh vi, đông dương không nam nhân sao, không nên chạy đến đại hạ tìm đến? !

Tần Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng, phách một tiếng chụp trên mặt đất: “Thích Lôi Mục Ca...” Để sát vào đi lên, đối với kia ngọc tuyết bàn ôn nhu cổ, lộ ra dày đặc bạch nha, “Lôi Mục Ca tính cái gì, có thể nào cùng ta đường đường đại hạ hoàng tử đánh đồng, ta nói cho người, người không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cẩn thận ta đối với người dùng sức mạnh...”

“Tam điện hạ, người... Không cần... Ngộ...”

Hiên Viên thanh vi được hiệu chưa quá, cả người mềm mại, trở mắt nhìn kia tuyết mỹ thiếu niên hóa thân vì sói, cười hì hì ở chính mình trên mặt khinh trác một ngụm, móng vuốt sói theo hai gò má mơn trớn, lập tức thân hưởng chính mình đại lượng.

“Tam điện hạ, không cần, không cần!”

Tần Kinh Vũ nheo lại mắt, làm bộ cỏi: “Nữ nhân nói không cần, kỳ thật muốn...”

Hiên Viên thanh vi run giọng hô nhỏ: “Không phải, không phải a, tam điện hạ, người thả ta đi, van cầu người!”

“Thả người?” Tần Kinh Vũ cười lạnh, một đôi sắc mắt ở nàng ngực ngấm tới ngấm lui, “Này đưa lên môn tiểu mỹ nhân, ta còn chưa ăn đến đâu, làm sao có thể dễ dàng để cho chạy?”

Hiên Viên thanh vi khóc nói: “Ta... Ta là đông dương công chúa, là các người đại hạ khách nhân, người là đại hạ tam điện hạ, há có thể làm bức này xấu xa việc...”

“Ha ha, nói cho người một bí mật, ta chỉ ban ngày mới là tam điện hạ, đến buổi tối, của ta danh hào đã kêu ——” nhân châu chuyển động, đem trình mười ba tên hiệu sửa lại một nửa, “Ngọc —— mặt —— sói —— quân.”

“Ô ô, người nếu là hại ta, ta phụ vương sẽ không tha cho người!”

Tần Kinh Vũ hướng nàng mắt lé cười: “Người cho là, ta chờ hạ còn có thể cho người tái kiến người phụ vương sao?”

Hiên Viên thanh vi sợ tới mức thân thể mềm mại run lên, giấy dựa lui về phía sau, lại bị sau lưng thạch bích ngăn trở, thiếu niên tươi mát dễ ngủ hơi thở ngênh diện mà đến, hương tới của nàng gáy ngọc nhẹ nhàng thổi khí, nhất thời tô ngửa khó nhẹn, vừa tức lại sợ, chỉ thì thảo thấp kêu: “Tam điện hạ, người thả ta, ta ai cũng không nói cho, người muốn cái gì, ta phụ vương đều đã đưa cho người!”

“Ta cái gì đều không cần, ta chỉ muốn người a!” Tần Kinh Vũ cười cười, lại cỏi của nàng đại lưng, vừa cỏi bỏ một cái mang khẩu, bỗng dừng lại, “Không được, người xem quá của ta bộ dáng, ta không thể lưu người sống, người ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, làm cho bản điện hạ vừa lòng, để cho ta cho người mặc hảo quần áo, lại cho người lưu cái toàn thi.”

“Người... Người không phải nhân... Cứu... Cứu...”

Hiên Viên thanh vi há miệng thở dốc, đang muốn hét chói tai, lại nghe nàng cười lạnh nói: “Người dám kêu ra nửa tiếng, ta liền đem người toàn thân bát tinh quang, điều tại đây mái hiên trên đỉnh, làm cho sở hữu nam nhân miễn phí đi thăm.”

“Người...” Hiên Viên thanh vi cả người chấn động, thanh âm lập tức thấp, mấy không thể nghe thấy: “Người... Người này người xấu... Người dám...”

Ha ha, trình mười ba này nhất chiêu thật sự là dùng được!

“Ta chính là cái người xấu, ta có cái gì không dám ?” Tần Kinh Vũ vỗ vỗ kia đà hồng bạc sân kiêu nhan, cười nói, “Ngoan, ta sẽ thực ôn nhu , ta đem quyền quyết định giao cho người, căn cứ của người yêu thích đến lựa chọn —— ”

Hiên Viên thanh vi nhẹ nhàng thở ra, mắt nước mắt lưng tròng nói: “Tuyển cái gì?”

Tần Kinh Vũ mỉm cười: “Nhìn người là thích ——” hướng nàng trừng mắt nhìn, móng tay nhẹ nhàng thối qua kia một mảnh hoa Dung Tuyết phụ, vẻ mặt nhẹ răng cười, “Tiền dâm hậu sát, vẫn là tiên sát hậu gian, vẫn là... Biên sát biên gian?”

“Người ——” Hiên Viên thanh vi nội tâm hải cực, hai tròng mắt trợn lên, sắc mặt thoáng chốc màu đỏ, vô ý thức phun ra một chữ, một hơi suyễn bất quá đến, tức là ánh mắt trắng dã, sợ tới mức chết ngất đi qua.

“Uy , uy , tỉnh tỉnh, ta với người hay nói giỡn đâu!”

Này đông dương công chúa, có phải hay không bị Hiên Viên ngao dương ở thâm cung, bảo hộ rất hảo, cứ thế như thế không dùng dọa, chính mình cử chỉ nhã nhặn, thân vô tác thiết, cũng chỉ hôn một cái, làm làm bộ dáng, ngay cả nàng quần áo cũng chưa cởi bỏ, cứ như vậy dọa ngất ?

Ai ai ai, mới uy hiếp hai câu, còn không có đàm điều kiện đâu!

Dựa theo chính mình kịch tình thiết kế, phía sau, vốn nên như vậy đưa ra trao đổi điều kiện, bức nàng nguyên rửa thề, đối với này lạc đường việc, chỉ nói là vì lạc đường sở trí, mà cùng tần thị tỷ đệ hoàn toàn không quan hệ, không nghĩ tới ——

Tần Kinh Vũ ảo não bắt trảo đầu, nhìn xem nàng, lại nhìn xem bên kia như trước chưa tỉnh thị nữ, nhận mệnh tiến lên, một tay ban quá cửa nàng vai, tay kia thì dùng sức đi khắp cửa nàng nhân trung, cho đến kia tiểu mũi dưới, một mảnh hồng ngấn.

“Công chúa, công chúa, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại!”

Đáng chết, ngoại công là thần y, mẫu phi cũng là y thuật cao thủ, Minh Hoa trong cung sở Tàng y thư cũng không tính thiếu, khả chính mình đối này được vật bệnh lý tri thức toàn vô hứng thú, cấp cứu tri thức nặc thiếu, duy nhất chỉ biết cái hô hấp nhân tạo...

Hô hấp nhân tạo, hình như là đối phó nịch thủy người dùng là đi?

Mặc kệ , ngựa chết làm như ngựa sống y, nếu này đông dương công chúa thực sự cái không hay xảy ra, lấy kia Hiên Viên ngao ái nữ trình độ, đã biết điều mạng nhỏ cũng đi một nửa !

“Cái kia, ta không phải ren nha...”

Tần Kinh Vũ khắp đặc thủ chỉ không kinh, miệng ai thán , hít sâu một hơi, nhắm ngay kia hai cánh hoa lực hiển tái nhợt môi anh đào, run rẩy thấu đi lên.

“Điện hạ!”

Phía sau cách đó không xa, thiếu niên tư Văn Thanh đậm tiếng nói vang lên, trong giọng nói vi không hề duyệt: “Canh giờ không nhiều lắm , đừng đùa.”

Tần Kinh Vũ không chỉ có không ngừng, ngược lại càng gần một tác: “Ta không phải ngoạn, ta là cứu người...”

Trước mắt cô gái môi anh đào nở nang, Tần Kinh Vũ hơi hơi nhắm mắt, mình tưởng tượng thấy đó là ——

Di, nên tưởng tượng thành là ai môi đâu, Lôi Mục Ca? Trình mười ba? Ngân Dục? Vẫn là...

Hơi ngẩn ra lẳng, chợt nghe dưới người ưm một tiếng.

Chính mình vừa rồi một trận hồ nhu loạn khắp, cư nhiên có hiệu lực ?

Tần Kinh Vũ vui mừng quá đỗi, mặt mày hớn hở: “Công chúa, người tỉnh?”

Hiên Viên thanh vi vừa vừa tỉnh chuyển, liền thấy kia thiếu niên âm áp hơi thở phun ở trên mặt, ngọc thủ theo bản năng vừa nhấc, dùng hết toàn thân khí lực huy đi qua.

Tần Kinh Vũ nhất thời không chú ý chính mình cùng Hiên Viên thanh vi khoảng cách quá mức nguy hiểm, liền như vậy trong nháy mắt, chỉ nghe gió bên tai thanh hốt khởi, phách một tiếng, ngạnh sinh sinh chịu đựng một cái tát!

Đau quá! Vô tội phủ mặt, nhịn xuống đau ý khê gọi: “Trời đất chứng giám, ta không có cũng chưa làm, thật sự không có làm...”

Hiên Viên thanh vi không nghĩ tới hội nhất kích đắc thủ, chính mình cũng mắt choáng váng, nhìn trước mắt thiếu niên bàn tay dờ, dưới kia bạch như dương chi mỹ ngọc khuôn mặt tuần tú thượng chậm rãi hiện ra mấy đạo hồng ngân, trong lòng vừa sợ lại e ngại, lại hình như có một loại khôn kể tình tố nảy sinh, thoáng chốc thanh âm nghẹn ngào, châu lệ tuôn rơi mà rơi: “Người... Người khi dễ ta...”

“Ai, người đừng khóc, ta mới nên khóc đâu...”, Tần Kinh Vũ biển máu, nhiều như vậy năm qua, còn chưa từng có như vậy chân chính ai quá cái tát, này Hiên Viên thanh vi thoát nhìn ôn nhu nhược nhược, không nghĩ tới khí lực thật đúng là đại, đánh cho chính mình đầu vầng mắt hoa, hai gò má thượng nóng rất đau, “Có không lầm, là người khi dễ ta được không?”

“Ta...”

Hiên Viên thanh vi vừa muốn mở miệng, bỗng thấy được một đạo cao to bóng người đi nhanh lại đây, bán lâu bán ôm, đem Tần Kinh Vũ theo thượng nâng dậy, thanh tuyết bình thường ánh mắt hướng chính mình trên người thoáng nhìn, cả người đều giống bị đông lạnh ở, xỉ giáp phát lạnh.

Quái, kia hai nam tử ở cùng một chỗ, lại còn nói không ra hài hòa, cảnh đẹp ý vui...

“Điện hạ, người như thế nào?”

Tần Kinh Vũ cảm giác được hắc trong giọng nói một tia khấn trương, khoát tay áo: “Ta không sao.” Thường ở bờ sông đi, nan có thể không ẩm ướt chân, nếu là hoàn khổ hoàng tử, không ai quá mỹ nhân đánh mới thực không bình thường.

Cuối cùng, còn không quên trở mặt ra tự giễu hai câu: “Đánh là thân, mắng là yêu, Vi Vi công chúa, người có phải hay không yêu thượng ta ...”

Hiên Viên thanh vi thấy nàng bán mặt đồ thùng, cột nhả bộ dáng, không biết cho là giận là sân, liên tục thối nói: “Phi, người này đáng đồ tử! Không biết xấu hổ!”

Thanh âm chưa dứt, Tần Kinh Vũ khinh di một tiếng, làm hư thanh thủ thế, ngưng thần yên lặng nghe.

Ở chung nhiều năm, Yến nhi sớm biết nàng ngũ cảm vượt xa người thường, thấp giọng nói: “Khả là có người đến đây?”

Tần Kinh Vũ hướng hắc điểm phía dưới, thân thủ đi qua, che Hiên Viên thanh vi miệng, cảnh cáo nói: “Không được náo, chờ này đội thị vệ đi qua, ta sẽ đưa người hồi Bắc cung đi quán.”

Hiên Viên thanh vi ô ô lấy làm lạ hỏi: “Người... Người khẳng thả ta đi? Không giết ta?”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Ta như thế nào bỏ được giết người, chỉ cần người đáp ứng ta một cái điều kiện, ta liền thả người —— ”

Hiên Viên thanh vi thật mạnh gật đầu: “Ta... Đáp ứng...”

Tần Kinh Vũ thanh thanh cổ họng: “Nghe, hôm nay việc, không cho phép...”

“A —— cứu mạng! Cứu mạng nha!”

Thình lình xảy ra một tiếng thét chói tai, vang vọng bầu trời đêm, thẳng thượng tận trời.

Tại đây yên tĩnh ban đêm, càn kinh người.

Nguy rồi!

Tần Kinh Vũ theo thanh âm chậm rãi quay đầu đi qua, nhìn góc sáng sửa tên kia đầy mặt hoảng sợ không được run run thị nữ, bất giác cười khổ, mắt thấy thắng lợi đang nhìn, lại cứ này thị nữ đột nhiên tỉnh lại, thất bại trong gang tấc.

“Ồ nơi nào, núi giả nơi đó có nhân!”

Theo một tiếng hô nhỏ, gian ngoài tiếng bước chân khó phân tới, đại đội nhân mã nhanh chóng vây hợp lại đây.

Tần Kinh Vũ buông tay đứng lên, con mắt quay tròn loạn chuyển, mắt thấy bốn phía lộ vẻ núi đá, chỉ một cái xuất khẩu, căn bản không có cách nào khác thoát đi, hơn nữa, hai gã mục kích chứng nhân ở đây, nghiệp chướng nặng nề, tuyệt không hạnh .

Yến nhi hạ giọng: “Điện hạ, hiện tại làm sao bây giờ?”

Tần Kinh Vũ tức giận nói: “Giết người diệt khẩu.”

Hai gã cô gái nghe vào trong tai, co rúm lại như gió sa sút diệp.

Tần Kinh Vũ hướng các nàng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, hung tợn nói: “Còn thất thần làm cái gì, có nhân tới tìm người nhóm , còn không mau đi ra ngoài! Đi ra ngoài dám loạn nói láo đầu, nói hươu nói vượn, cẩn thận ta nửa đêm canh ba đến xao của người môn, thượng người của người!”

Dứt lời, cũng không xem nàng hai người, tự cổ tự đặt mông ngồi xuống, chậm rãi tư tưởng đối sách.

“Xin hỏi bên trong khả có người ở? Nhưng là đông dương công chúa điện hạ?”

Trong sáng giọng nam, đánh võ này khẩn trương ngưng nhiên không khí, Tần Kinh Vũ Tâm đầu rồi đột nhiên buông lỏng, đúng là Lôi Mục Ca!

Đúng rồi, hần tư chức lang tướng, phụ trách cung cấm thủ vệ, tự nhiên đã ở lần này sưu tầm đội ngũ giữa.

Kia thị nữ nghe ra thanh âm, vui mừng nhảy dựng lên: “Công chúa, là lòi lang tướng, là lòi lang tướng đến đây!”

Hiên Viên thanh vi nga một tiếng, đôi mi thanh tú súc khởi, mâu quang lóng lánh không chừng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Kia thị nữ kéo Hiên Viên thanh vi thủ, lui hướng thạch bích một bên, đồng thời cất cao thanh âm đáp: “Đúng là công chúa điện hạ!”

Lời vừa nói ra, chợt nghe cước bộ vang nhỏ, có nhân đã muốn đứng ở xuất khẩu tiền.

“Tại hạ là Lôi Mục Ca, xin hỏi công chúa có thể có bị thương, hay không cần kiệu?”

“Không cần, ta vô phương.”

Nói chuyện người cũng là Hiên Viên thanh vi, nhưng thấy nàng bị thị nữ nâng , chậm rì rì đi ra vài bước, bỗng ngoái đầu nhìn lại, mê vọng vọng lại đây: “Người thật sự là tam điện hạ... Tần Kinh Vũ?”

Tần Kinh Vũ phiêu nàng liếc mắt một cái, cười nói: “Lại đây lại làm cho ta hôn một cái, ta liền nói cho người rốt cuộc có phải hay không.”

“Người!” Hiên Viên thanh vi khí đỏ mặt, quay đầu bước đi.

Tần Kinh Vũ mâu quang vi tránh, tâm niệm vừa động, bật thốt lên nói: “Công chúa!”

Hiên Viên thanh vi đã muốn hướng ra phía ngoài bước ra từng bước, nghe tiếng đình trệ: “Người còn muốn làm cái gì?”

“Ta chỉ tưởng nói cho người một câu thật tình nói ——” Tần Kinh Vũ kháp hạ lòng bàn tay, khoanh tay mà đứng, sắc mặt nhất chỉnh, đáy mắt dần dần sinh ra một mảnh ba quang, thanh âm cũng là không phải không có chân thành, ám ám hoặc nhân, “Kỳ thật ta ngưỡng mộ công chúa đã lâu, đêm nay sở làm hết

thấy, bất quá là muốn cùng công chúa kết bạn, có lẽ phương thức không đúng, nhưng là công chúa tuyệt đối không thể hoài nghi của ta một mảnh chân thành...”

Bên cạnh người hai vai hơi hơi kích thích, thân hình run rẩy, Tần Kinh Vũ lặng lẽ ở hắc bên hông kháp một phen, dừng hạ, lại rồi nói tiếp: “Có lẽ công chúa hội bởi vậy mà chán ghét ta, ghét ta, nhưng ta tuyệt đối không hối hận này ngăn ngừa ở chung, công chúa...”

“Thật sự là cái vô lại!” Hiên Viên thanh vi trực tiếp đánh gãy của nàng cầu yêu tuyên ngôn, kéo thị nữ cánh tay, không chút do dự đi rồi đi ra ngoài.

Yến nhi rốt cuộc nhẹn không được, xì cười ra tiếng đến: “Điện hạ, ta thật sự là... Thật sự là ăn xong người...”

“Cười cái gì cười? Càng lời nhân ta còn chưa nói đâu!”

Bất quá coi như này nhất chiêu không có gì hiệu quả, Tần Kinh Vũ khóa hạ mặt đến, xoa cái trán nói: “Ai, năm xưa không thuận, gây trên thân!”

Yến nhi cười khê: “Điện hạ, cứ như vậy lại không ra đi cũng không phải cái biện pháp.”

“Ta biết a, ta suy nghĩ lí do thoái thác đâu...”

Nghe được gian ngoài tiếng người dần dần thối lui, cũng không biết rốt cuộc tình hình như thế nào, chính muốn đứng lên, chỉ thấy cái động khẩu bóng người chợt lóe, một cái chân dài đạp tiến vào, cao lớn cao ngất thân hình đem ánh sáng cản hơn phân nửa.

Đúng là... Lôi Mục Ca!

“Nghe ra là người thanh âm , nói nói, đây là có chuyện gì?”

“Sao lại thế này ——” Tần Kinh Vũ chính khí không đánh một chỗ đến, lườm hắc một cái, “Còn không phải người nơi nơi lưu tình, gặp phải lạn hoa đào!”

Lôi Mục Ca nghe được ngạc nhiên, buồn cười nói: “Ta như thế nào nơi nơi lưu tình , người nói rõ ràng điểm... Di, người trên mặt làm sao vậy?”

Tần Kinh Vũ hừ nói: “Người nhìn không ra tới sao, ta bị kia công chúa điện hạ đánh một cái tát.”

Lôi Mục Ca mày kiếm vừa nhíu: “Êm đẹp , nàng đánh người làm cái gì?”

“Ta nào biết nói, ta chính là đi ngang qua...”

“Đi ngang qua? Điều gì nào , người không ở Minh Hoa cung hảo hảo ngủ, đến này ngự hoa viên lại lịch quá? ! Thành thật công đạo, người có phải hay không đối người ta công chúa làm cái gì chuyện xấu ?”

“Ta thề, ta cái gì cũng chưa làm, thật là đi ngang qua, là đi ngang qua!” Tần Phi Hoàng sớm chạy trốn không ảnh , nói ra hắc cũng không tin, không bằng không nói, về phần chiêu ngọc, cũng là cái bị tha xuống nước thụ hại giả, cùng chính mình không gì hai loại.

“Người nha, chính là cái gây sự quý!” Lôi Mục Ca thấy nàng một bộ giữ kín như bưng vẻ mặt, thở dài, thỏa hiệp nói, “Ta đã muốn phái người đem đồng dương công chúa đuổi về đi quán , hiện tại gian ngoài còn có chút thị vệ, cũng là vô phương, ta mang bọn người đi ra ngoài đi.”

“Này còn không sai biệt lắm.” Tần Kinh Vũ lộ ra tươi cười, tiếp đón Yến nhi đuổi kịp.

Ba người mới vừa đi ra núi giả, đã bị nghênh diện mà đến vô số đèn cung đình cây đuốc hoảng tìm mắt.

Tần Kinh Vũ thầm kêu không tốt, chỉ thấy ánh sáng bên trong, hai đội thị vệ phân loại tả hữu, chắc chắn cung nhân nội thị vây quanh một đạo kim mũ miện phục uy nghiêm thân ảnh chậm rãi lại đây.

Lôi Mục Ca tiến lên từng bước hành lễ: “Thần Mục Ca khấu kiến bệ hạ!”

“Miễn lễ.” Tần Nghị hừ phù một phen, quay đầu nhìn về phía hắc phía sau thần thái xấu hổ thiếu niên, “Vũ nhi như thế nào cũng ở trong này?”

“Hồi phụ hoàng, ta...”

Tần Kinh Vũ đang ở đánh nghỉ sẵn trong đầu, chỉ cảm thấy vài đạo tầm mắt cơ hồ đồng thời phóng lại đây, thẳng tắp dừng ở chính mình trên người.

Nâng mâu vừa thấy, Hiên Viên thanh vi cư nhiên không đi, mà là bị thị nữ nâng , lập ở tiền phương dưới tàng cây, bên cạnh còn đứng một gã trung niên nam tử, thanh sí cao quán, màu đỏ hoa phục, môi thượng súc một vòng đoản tu, sắc mặt rất là ác liệt, xác nhận kia đông dương quốc chủ Hiên Viên ngao.

Kia thị nữ nhìn chăm chăm vào nàng xem, lúc này ánh mắt chống lại, đột nhiên chỉ ngón tay, hô nhỏ nói: “Vương thượng, hần! Công chúa chính là bị hần —— ”

Xong rồi!

Tần Kinh Vũ mồ hôi như mưa hạ, nhân chứng vật chứng câu ở, trăm khẩu khó phân biệt, như thế nào cho phải?

Hiên Viên ngao mày rậm ninh khởi: “Bị hần như thế nào?”

“Bị hần...” Thị nữ cánh tay đau xót, bị nhân khắp tiến thịnh lý, nói sau đều nuốt trở vào.

“Phụ vương!” Hiên Viên thanh vi đánh gãy thị nữ nói chuyện, môi anh đào hé mở, tiếng nói cúi đầu, “Vi nhi là bị hần... Cứu.”

Khi nói chuyện, mâu quang sâu kín đầu đến, tự sân tự oán, thẳng đem Tần Kinh Vũ nhìn xem nhất thời da đầu run lên, nổi da gà nổi lên một thân.

Không thể nào, này rõ ràng là Lôi Mục Ca hoa đào...

85. Quyển 2 - Chương 32: Cốt Nhục Thân Tình

Theo này một đêm bắt đầu, Tần Kinh Vũ cảm thấy chính mình ở đi đào hoa.

Đầu tiên là đông dương công chúa Hiên Viên thanh vi.

Nàng đêm đó nửa điểm không đề cập tới ở Thục Trữ ngoài điện bị Tần Phi Hoàng kê đơn hôn mê việc, càng không có nói ra sau lại nủ giả lý phát sinh hết thấy, chỉ nói chính mình mang theo thị nữ ra điện thông khí, không nghĩ ở ngự hoa viên lạc đường, càng chạy càng xa, hai người vẫy ở rừng cây ở chỗ sâu trong lâu ngày, cuối cùng bị đi ngang qua Tần Kinh Vũ giải cứu ra.

Nghe nàng như thế vừa nói, kia thị nữ cũng đi theo sửa lại khẩu, phụ họa theo đuôi, vì thế hoàn khổ hoàng tử nhất thời thành cứu mỹ nhân anh hùng.

Đối với này điểm đáng ngờ thật mạnh sơ hở chồng chất kịch tình, song phương tộc trưởng chỉ liếc nhau, cư nhiên nhất trí gặt đầu cam chịu , khi nói chuyện, Hiên Viên ngao ánh mắt liên tiếp đầu đến, ý vị thâm trường.

“Này đông dương công chúa, sẽ không là yêu thượng ta đi?”

Trở lại tằm cung, Tần Kinh Vũ mà bắt đầu nói liên miên nhắc tới, theo đêm khuya đi vào giấc ngủ vẫn niệm đến ngày thứ hai sáng sớm tỉnh lại: “Nếu không, như thế nào không tổ giác ta, ngược lại thay ta khắp nơi che lấp?”

“Yến nhi, người nói nàng có phải hay không yêu thượng ta ?”

Làm niệm đến đệ n thứ thời điểm, hé ra ầm áp bố khăn phúc đi lên, có nhân mềm nhẹ vì nàng tịnh mặt lau thủ, mang theo ti tia tiểu ý: “Hơn phân nửa là.”

Tần Kinh Vũ nghiêng đầu nhìn hần: “Này có phải hay không nói, ta so với Lôi Mục Ca cũng có mị lực?”

“Đó là đương nhiên.” Yến nhi thanh âm phóng thấp, phù nàng ngồi xong, ngón tay vẫn là dính thuốc mỡ mặt tại kia bị đánh hai gò má, mâu quang xẹt qua, trước mắt thương tiếc, “Điện hạ không cần đối nhân rất hảo, bằng không, thực dễ dàng làm cho người ta khẳng khái một mực yêu thương người.”

Tần Kinh Vũ ngẩn ra, thân thủ nắm hắc trơn bóng cảm, ha ha cười nói: “Như vậy người đâu, người cũng yêu thương ta ?”

Cặp kia trong suốt con người đen sáng lượng, phảng phất bình tĩnh mặt hồ rắc đầy trời tinh quang, ngôn ngữ ôn nhu, tình thâm chân thành: “Đúng vậy, ta yêu người, điện hạ.”

“Thật là buồn nôn , ha ha ha...” Tần Kinh Vũ một trận cười to, vỗ vỗ của hắc mặt, nhảy xuống giường, “Được rồi, đừng cho ta quán của người lời ngon tiếng ngọt canh , mau gọi hổ phách truyền đồ ăn sáng đến đây đi, ta tối hôm qua sẽ không ăn no, nằm mơ đều mộng ở cùng chiêu ngọc thưởng hoa quá tô đâu!”

“Điện hạ, ta là nói thật...”

Yến nhi lắc đầu than nhẹ, thực sự chút khóc không ra nước mắt.

“Là là là, ta biết người là thật sự, mau đi đi, hôm nay sự tình còn nhiều đâu, người chú ý hạ, ảnh bộ gần nhất khả có cái gì tân tin tức truyền đến...” Tần Kinh Vũ thôi hắc xuất môn, chính mình ngồi ở trang trước đài, đối với gương đồng một phen đánh giá.

Ngoại công mục thanh bí chế thuốc mỡ dùng được vô cùng tốt, một đêm sau, hồng ngân biến mất hơn phân nửa, chỉ để lại một chút thân nhiên dấu vết, vẫn như cũ là hai gò má nở nang, mặt mày như họa, tuyệt mỹ ngũ quan nhìn một cái không sót gì, có thể tiếp tục câu dẫn tiểu nữ sinh .

Nhất thời tâm tình tốt, vừa ăn qua đồ ăn sáng, chợt nghe gian ngoài thông báo, nói là Nam Việt công chúa tiêu nguyệt sai người tiến đến tướng yêu, cùng đi Nam Uyển vấn an hạt nhân.

Người đến là một gã tuổi trẻ thị nữ, bộ mặt xinh đẹp, thái độ khiêm tốn, thuyết minh ý đồ đến đó là sụp mi thuận mắt, khoan tay thị lập.

Tần Kinh Vũ nghi hoặc nhíu mày: “Hôm qua không phải mới đi qua sao? Như thế nào hôm nay còn đi?”

Kia thị nữ đáp: “Nguyệt công chúa tướng niệm huynh trưởng, sáng sớm lại đi Nam Uyển thăm, không nghĩ tới hạt nhân đối nàng không lắm để ý tới, luôn mồm nhớ kỹ muốn tìm tam điện hạ, nguyệt công chúa này hội còn tại Nam Uyển cửa, chính thương tâm đâu...”

Ách, làm cho mỹ nhân thương tâm, cũng không phải là nàng Tần Kinh Vũ tác phong!

Nhớ tới kia thiết huyết hoàng tử tiêu minh, lại có ti chần chờ: “Nhưng là mình điện hạ...”

Kia thị nữ đúng lúc tiếp nhận nói đến: “Hôm nay mình điện hạ cùng các quốc gia khách quý một đạo ở Phượng Nghi cung hướng quý quốc hoàng thái hậu dâng tặng lễ vật chúc mừng, không rảnh đi trước.”

Tiêu minh không ở tròng?

Vậy không gì do dự .

Tần Kinh Vũ gọi Yến nhi, ổng tay áo khinh huy, tiêu sai đi đi ra cửa.

“Tam điện hạ —— ”

Tiêu nguyệt một thân trúc màu xanh thâm y đứng ở Nam Uyển ngoài cửa, thân hình tiêm nhược, trang dung mộc mạc, mặt mày gian lung một tầng khinh sầu, như kiều hoa chiếu thủy, ta thấy do liên, mắt thấy Tần Kinh Vũ một hàng lại đây, hai tròng mắt trong trẻo, khờ tự trở thành hư không.

“Nguyệt nhi cấp tam điện hạ thêm phiền toái ...”

“Làm sao làm sao, nguyệt công chúa sơ đến tề quốc, kinh vũ tự nhiên nhất tận tình địa chủ.” Tần Kinh Vũ mặt mang mỉm cười đi ra phía trước, đối vị này ôn nhu nhược nhược tiểu mỹ nhân, không biết vì sao, tổng nhìn không được tâm sinh thích, không đành lòng cự tuyệt. Nhìn nhìn kia bán khai viện môn, nâng thủ nói, “Chúng ta cái này vào đi thôi.”

Mạnh Nghiêu sớm đứng ở nội môn, vừa thấy nhân tiến vào, chạy nhanh tiến lên hành lễ: “Công chúa, nhị điện hạ ở trong phòng không muốn đi ra.”

Tần Kinh Vũ tò mò hỏi: “Hắn ở trong phòng làm cái gì?”

Mạnh Nghiêu bình tĩnh mặt không nói chuyện, Tần Kinh Vũ sớm biết của hắn tính tình thái độ, cũng nhìn quen không sợ hãi, đi nhanh bước vào, lập tức hướng Tiêu Diễm phòng ngủ đi đến.

Đẩy ra cửa phòng, chỉ thấy quang ảnh mờ nhạt, màn trúc cúi hạ, nhất đạo nhân ảnh tà tà nằm ở vĩ tịch thượng.

Tần Kinh Vũ khấu hạ môn, Tiêu Diễm nghe tiếng quay đầu lại đây, thấy là nàng, lập tức xoay người ngồi dậy, kinh hỉ nói: “Người đã đến rồi!”

“Àn.” Tần Kinh Vũ vén rèm đi vào, đặt mông ngồi ở tịch thượng, “Người ta nguyệt công chúa hảo ý đến xem ngươi, như thế nào không để ý tới nhân đâu?”

“Nhị ca...” Tiêu nguyệt ý ở cửa sợ hãi hoán một tiếng, thân mình khẽ run, hốc mắt ửng đỏ.

Tiêu Diễm nhìn xem nàng, lại nhìn xem Mạnh Nghiêu, co rúm lại hạ, trong mắt có tí sợ hãi: “Ta không thích nàng, nàng yêu khóc, còn yêu hung nhân...” Bỗng giữ chặt Tần Kinh Vũ thủ, nhìn nàng nói, “Ta thích ngươi, ngươi chơi với ta đi!”

“Nhị ca!” Tiêu nguyệt đến gần hai bước, đầy cõi lòng kỳ ký, hướng hắn vươn tay đến, “Ta là nguyệt nhi, là muội muội của ngươi a! Ngươi hảo hảo nhìn xem, ngươi xem xem ta nha! Ngươi nhất định nhớ rõ của ta, có phải hay không?”

Tiêu Diễm há miệng thở dốc, đột nhiên một phen vươn ra, kêu to: “Ta chán ghét ngươi! Chán ghét! Ngươi tránh ra!”

“Nhị ca... Ngươi... Ngươi...” Tiêu nguyệt cắn môi, bỗng nhiên oa một tiếng, che mặt chạy đi.

“Ai, công chúa!” Tần Kinh Vũ làm bộ lẩn tới, cánh tay lại bị Tiêu Diễm giữ chặt, đành phải hướng Yến nhi đệ cái ánh mắt, người sau hiểu ý, xoay người bước nhanh đuổi theo.

“Ngươi đừng đi, ngươi chơi với ta, chơi với ta được không?”

“Ngươi nha!” Tần Kinh Vũ quay đầu nhìn về phía vẻ mặt lấy lòng Tiêu Diễm, ở hắn trên trán khinh xảo một cái, lại vừa bực mình vừa buồn cười, “Ngươi muội muội ngàn dặm xa xôi theo Nam Việt đến xem ngươi, ngươi còn không nhận thức nàng...”

“Ta muội muội không phải như thế, không phải!”

Tần Kinh Vũ tức giận đến chủ hắn một quyền: “Tần nói hỗn nói!”

Mạnh Nghiêu bưng nước trà lại đây, nghe vậy lau nước mắt, liên tục thở dài.

“Nghe, ngươi hảo hảo ngồi nói chuyện, không cho phép lại đuổi nhân đi, nhiều đối nàng cười cười, chỉ cần ngươi nghe lời, biểu hiện hảo, ta liền mỗi ngày đến với ngươi ngoạn, nghe ngươi đánh đàn...”

Chờ Tần Kinh Vũ đem Tiêu Diễm khuyên bảo miễn cưỡng gật đầu, bên kia Yến nhi cũng đem tiêu nguyệt đuổi theo trở về, lại vào nhà.

“Nhị ca...” Tiêu nguyệt run giọng lại gọi.

Tần Kinh Vũ hung hăng trừng đi qua, Tiêu Diễm cổ co rút lại, pha không tình nguyện lên tiếng: “Muội... Muội muội.”

“Ai.” Tiêu nguyệt đáp ứng một tiếng, hỉ cực mà khóc.

Tần Kinh Vũ chạy nhanh hoà giải: “Đều là người một nhà, đừng câu thúc, ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Đa tạ tam điện hạ.” Tiêu nguyệt ánh mắt trong suốt, ở trên mặt nàng đánh cái chuyển, y lẽ ngồi chồm hồm, hốc mắt giống như so với lúc trước càng đỏ.

Thấy xuất hiện tràng không khí có tí xấu hổ, Tần Kinh Vũ thanh khụ một tiếng, tùy tiện tìm cái đề tài.

“Đúng rồi, nguyệt công chúa, ta nghe người gọi hần nhị ca, lại đem minh điện hạ gọi làm đại ca, lệnh đường gọi làm mẫu thân...”

Tiêu nguyệt rũ mắt xuống tiếp, khoe môi hơi hơi lên: “Là, nhà của ta huynh đệ tỷ muội bốn người, nhất mẫu đồng bào, cảm tình thập phần tốt, mẫu hậu đối chúng ta cực vì yêu thương, ngày thường cũng không yêu cầu cái gì hoàng gia lễ chế, nói lý ra liền như người bình thường gia bình thường...”

Này vừa nói, phảng phất mở ra máy hát, càng không thể văn hồi.

“Đại ca tính tình giống phụ hoàng, nghiêm túc trầm ổn, tuổi trẻ mà thành thạo, mà nhị ca, còn lại là giống mẫu hậu, tao nhã, hòa ái dễ gần... Ta nhớ rõ mới trước đây, mỗi hồi ta cùng tiểu muội làm chuyện sai lầm, bị đại ca quở trách phạt đứng, nhị ca tổng hội biến ra nhất đồng lớn tiểu ngoạn ý cho chúng ta ngoạn, còn thường xuyên mang ta nhóm ra cùng đi, ở trên sườn núi hái hoa đại, đi chợ thượng mua đồ chơi làm bằng đường...”

“Nhị ca là như vậy thông minh một người, học cái gì đều học được lại mau lại hảo, hần tính tình hảo, yêu nói yêu cười, đối xử tử tế bên người mỗi người, mọi người đều thích hần. Năm đó hần này vừa đi, mẫu hậu cả ngày lấy lệ tẩy mặt, ta cùng tiểu muội liền cùng nàng khóc, đại ca tính tình cũng vẻ lo lắng không ít, tính tình cũng biến thành xấu... Ta vẫn cảm thấy, nhị ca giống như là này gia người tâm phúc, hần không ở, gia cũng liền tan, tứ phân ngũ liệt...”

Tiêu nguyệt nói xong, mặt hướng Tiêu Diễm, anh anh khóc thành tiếng đến: “Nhị ca, người biết không, lúc này đại ca đáp ứng lời mời tham dự thọ yến, ta cùng tiểu muội đều tranh nhau đến, nhưng là nương thân thể không tốt, tiểu muội muốn lưu lại chiếu cố nương, ta đi thời điểm, tiểu muội liền lôi kéo tay của ta, một lần một lần giằng, Tam tỷ, thấy nhị ca, thay ta cho hần nói, cha mẹ cùng ta đều rất nhớ hần, hồi hần khi nào thì trở về...”

“Nhị ca a, người vì sao không để ý tới ta, người không muốn chúng ta sao? Nhị ca...”

Tần Kinh Vũ nghe nàng khóc thê lương bi ai, chính mình ánh mắt cũng là hơi hơi lên men, nhìn kia hai mắt đầm lệ mông mông cô gái, nhìn nhìn lại một bên đường như không có việc gì cười ngây ngô Tiêu Diễm, như thế nào cũng vô pháp đem hần cùng tiêu nguyệt trong miệng vị kia vĩ đại như vậy nhị ca liên hệ đứng lên, coi là một người.

Không có cách nào khác, chính mình bên người vĩ đại nam tử nhiều lắm, Lôi Mục Ca, Ngân Dục, còn có... Cùng bọn họ so sánh với, này Tiêu Diễm, thật sự không tính cái gì.

“Yến nhi, người nơi đó có không khăn tay? Yến nhi?”

Nhất thời không tiếng động, hơi một bên đầu, chỉ thấy Yến nhi chính suy nghĩ xuất thần, đáy mắt toát ra dày đặc bi thương.

“Yến nhi...”

Tần Kinh Vũ chân mày cau lại.

“Điện hạ?” Yến nhi nghe tiếng ngẩng đầu, cặp kia trong suốt đôi mắt, vẫn là như mặt nước trong vắt, phảng phất mới vừa rồi thoáng nhìn chính là ảo giác.

Là sai thấy sao?

Trong viện truyền đến tiếng bước chân, có người ở ngoài phòng gương giọng kêu: “Xin hỏi nguyệt công chúa khả ở bên trong?”

Tiêu nguyệt ngừng nước mắt, đáp: “Ta ở trong này.” Quay đầu đối Tần Kinh Vũ nói, “là ta hoàng huynh bên người thị vệ.”

Người nọ tới gần vài bước, đứng ở ngoài cửa lớn nói: “Điện hạ thỉnh công chúa tốc hồi đi quán, không thể đến trễ!”

“Ta không quay về!” Tiêu nguyệt thốt ra.

Người nọ đứng không nhúc nhích, thanh âm truyền tiến vào: “Điện hạ nói, này là đại hạ hoàng cung, thỉnh công chúa tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, tùy thuộc hạ trở về.”

“Ta...” Tiêu nguyệt thở dài, cuối cùng chậm rãi đứng dậy, cười khổ, “Ta hoàng huynh liền là như thế này, hết thấy lấy quốc sự làm trọng, hẳn rõ ràng trong lòng cũng là nhớ nhị ca, nhưng là —— ”

Nàng dừng hạ, đột nhiên hướng Tần Kinh Vũ trong suốt quỳ gối: “Tam điện hạ, ta có một chuyện muốn nhờ.”

Tần Kinh Vũ kinh ngạc hạ, chạy nhanh đứng dậy nâng: “Nguyệt công chúa quá khách khí, ta cùng với lệnh huynh nhận thức cũng tốt chút năm, không tính ngoại nhân, có chuyện gì liền nói rõ đi.”

“Ta mẫu hậu thân mình ôm bệnh nhẹ, không thấy hảo chuyển, ngày mai qua đi, ta sẽ tùy hoàng huynh khởi hành trở về Nam Việt đi...” Tiêu nguyệt ánh mắt chuyển tới Tiêu Diễm trên người, sâu kín thở dài: “Ta nhị ca gặp được kham liên, sau này còn thỉnh tam điện hạ niệm ở quen biết một hồi, nhiều hơn quan tâm, tiêu nguyệt vô cùng cảm kích!”

“Đâu có đâu có!”

Tần Kinh Vũ một ngụm đáp ứng, nghĩ cùng nàng một đạo rời đi, ai ngờ kia Tiêu Diễm nhưng lại kéo lấy cánh tay đánh chết không để: “Người đáp ứng rồi muốn nghe ta đánh đàn, ô ô, nói chuyện với người không lên sổ!”

“Nguyệt công chúa, mời theo thuộc hạ tốc tốc phản hồi đi quán!” Ngoài cửa thị vệ luôn mãi thúc giục, tiêu nguyệt bất đắc dĩ, ánh mắt ở trong phòng mọi người trên người nhất nhất xẹt qua, đã bái bái, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi.

“Ai...”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu vi ẩm, ép buộc một phen, khuyên can mãi đem Tiêu Diễm trấn an đi xuống, ngoài cửa đã mất bóng người, đành phải mang theo Yến nhi dẹp đường hồi phủ.

Đi ở trên đường, nhện không được hỏi: “Người... Có tâm sự?”

Yến nhi lắc đầu đậm cười: “Không có.”

“Đi, người gạt được người khác, không lừa được ta ——” Tần Kinh Vũ đứng ở yên lặng chỗ, hừ nói, “Đừng che che lấp che giấu dịch, có chuyện đã nói, có rắm thì phóng! Người cũng không phải không biết, ta ghét nhất bị ướm át bẩn thỉu...”

“Ta nghĩ...” Yến nhi mắt nhìn phía nam, thấp nam nói, “Hồi đi xem.”

“Trở về?” Tần Kinh Vũ sững sốt hạ, nhất thời không phản ứng lại đây, “Hồi làm sao?”

“Linh Nam lão gia.”

“Linh Nam?” Tần Kinh Vũ trong đầu linh quang chợt lóe, có tí linh ngộ, “Đúng rồi, phụ thân người ngày giỗ đến, người phải đi về bái tế?” Trách không được hẳn gần nhất vẻ mặt buồn bực, nguyên lai là xúc cảnh sinh tình, bị gợi lên nỗi nhớ quê...

Yến nhi nặng nề gạt đầu: “Là.”

“Nga.” Đáy lòng đột nhiên dâng lên một tia buồn bã, vắng vẻ, “Người tưởng bao lâu đi, đi bao lâu?”

“Chờ hoàng thái hậu thọ yến chấm dứt, Ngân Dục trở về, ta liền khởi hành, về phần đi bao lâu ——” Yến nhi trừng mắt nhìn, đột nhiên mặt mày cong lên, đối với nàng mỉm cười, “Điện hạ muốn cho ta đi bao lâu, ta phải đi bao lâu.”

86. Quyển 2 - Chương 33: Phong Vân Tế Hội

Thời gian.

Một cái xác thực ngày về.

Tần Kinh Vũ cảm thấy trong lòng có điểm buồn, có điểm phiền chán.

Này bốn năm cũng không hé răng, như thế nào đột nhiên nghĩ đến phải đi về đâu?

Trong đầu có một chút thấy không rõ nói không rõ gì đó nhẹ nhàng đi qua, chợt lóe lướt qua.

“Ta nếu là không cho phép giả, trong lòng người khẳng định hội thềm oán ta này chủ tử cắt xén cấp dưới, bất thông tình lý, có phải hay không?”

Yến nhi nhin cười: “Không dám.”

“Một tháng đi.” Tần Kinh Vũ cắn môi, trong lòng tính toán thiên kinh đến Lĩnh Nam đi tới đi lui lộ trình, “Đi sơn trang chọn lựa hai gã đắc lực vệ bộ huynh đệ, mang đủ vòng vo, kỵ nhanh nhất mã... Đi sớm về sớm.”

Yến nhi mâu quang khinh tránh, cười nhẹ: “Một tháng qua hồi, có điểm cấp...”

“Đi a, cứ nhiên hội theo ta cò kè mặc cả ——” Tần Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng, cất bước hướng phía trước đi, “Vậy không đi, sang năm nói sau.”

Yến nhi bước nhanh đuổi kịp, vừa đi vừa cười: “Điện hạ nếu là luyện tiếc ta, nếu không ta liền...”

“Đi —— ”

Tần Kinh Vũ ngừng lại, ánh mắt nheo lại.

Rất xa, theo cảm tú môn phương hướng lại đây đại nhóm người, màu xanh áo giáp cung cấm thị vệ giữa hỗn loạn sổ danh thuần hắc trang phục võ sĩ, vây quanh hai người hướng Vị Ương cung phương hướng đi đến.

Cầm đầu hai người, ngay mặt mang tươi cười, nói chuyện với nhau thật vui, đi ở bên trái người một thân đồ sộ văn thần quan phục, qua tuổi bán trăm, dáng vẻ đường đường, đúng là đương triều thừa tướng canh bá bùi.

Mà một vị khác tuổi ước chừng ba mươi đến tuổi, thâm hắc bó sát người tích y, hữu cách cường kiện, phong thất lưỡng viên lưỡng, cả người tản ra kinh người nhanh nhẹn dũng mãnh khí chất, lại nhìn hấn trên đầu, cũng không nếu đại hạ nam nhi là đem tóc dài thúc khởi, mà là tùy ý cúi hạ, cận dùng một cây màu bạc ti mang cột vào sau đầu, làm như cảm giác được của nàng nhìn chăm chú, nghiêng đầu thoáng nhìn.

Ông trời!

Tần Kinh Vũ thấy rõ người nọ dung mạo, cả kinh vi nhảy hạ.

Yến nhi nhân lực hơi yếu, ở một bên cảm giác được của nàng khác thường, thấp hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ánh mắt, của hấn ánh mắt, cũng là lực sắc ...”

Những năm gần đây, trừ bỏ kia sói tiểu tử Ngân Dực, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy mâu sắc xanh biếc người.

Yến nhi chân mày cau lại: “Nhìn hấn này thân cho rằng, hấn là không phải đại hạ nhân sĩ, chẳng lẽ là —— ”

Nghĩ đến vị kia nhân cổ muện khách quý, hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng hô nhỏ: “Tây liệt!”

Tần Kinh Vũ đứng ở tại chỗ, sắc mặt ngưng trọng.

Đứng một hồi, nghe được sau lưng tiếng bước chân thanh, có nhân giơng giọng kêu: “Tam điện hạ.”

Tần Kinh Vũ đáp ứng một tiếng, quay đầu nhìn lại, nhưng thấy Lôi Mục Ca dẫn một đội cung cấm thị vệ ngẩng đầu mà bước đi tới, tới trước mặt, mọi người đều hành lễ.

“Lôi lang tướng.” Tần Kinh Vũ chấp tay, tính làm tiếp đón, “Các người đây là đi nơi nào?”

Lôi Mục Ca cười đáp: “Bệ hạ ở Vị Ương cung cùng tứ quốc khách quý gặp gỡ, ngô chờ phụng mệnh ở chung quanh tuần tra.”

“Mọi người vất vả .” Tần Kinh Vũ nhân châu chuyển động, cẩn thận nói, “Đúng rồi, ta xem gặp canh Thừa tướng mang theo một cái xa lạ đại hán, còn có chút hắc y võ sĩ hướng Vị Ương cung bên kia đi, người nếu không đi qua điều tra một phen?”

Lôi Mục Ca tươi cười không thay đổi: “Không cần . Đó là tây liệt vương Lanza cùng của hán đi theo thân vệ cơ lốc kỵ, canh Thừa tướng chuyên môn đi ngoài thành nghênh đón tiến cung .”

“Thì ra là thế, ta nhưng thật ra ngạc nhiên .” Tần Kinh Vũ hướng bọn họ huy xuống tay, “Vậy người nhóm việc đi thôi.”

Lôi Mục Ca gật đầu xưng là, cùng một làm thị vệ một đạo cung kính hành lễ, đứng dậy là lúc, ánh mắt ở trên mặt nàng toàn một vòng, ánh mắt nhú lại.

Tần Kinh Vũ nghi hoặc xem hán, nhìn nhìn lại chính mình, không thấy ra có gì dị thường: “Làm sao?”

Lôi Mục Ca xua tay làm cho thị vệ đi trước, chính mình lại lưu lại, trầm giọng hỏi: “Gần nhất người ở cùng đi tiếp đãi Nam Việt khách nhân?”

Tần Kinh Vũ chi tiết trả lời: “Đúng vậy, vừa mới mới từ Nam Uyển lại đây.”

Lôi Mục Ca đề thấp thanh âm: “Cái kia Nam Việt hoàng tử tiêu minh, âm lãnh xảo hoạt, sâu không lường được, người cần phải cẩn thận, nhớ lấy cách hán xa chút, đặc biệt hôm nay tiệc tối là lúc. Chờ đem đêm nay qua, đại để cũng liền không có gì .”

Tần Kinh Vũ ha ha cười nói: “Ngoại có cấm vệ quân, nội có vũ Lâm lang, nếu hán muốn mấy chuyện xấu, nhất định là có chạy đằng trời, tự tìm tử lộ, ta mới không lo lắng đâu.” Kia tiêu minh cũng là cái người thông minh, hán tối bảo bối hoàng đệ còn tại đại hạ làm hạt nhân, lượng hán cũng không dám lỗ mãng. Chính mình lo lắng nhất , cũng là vị này khoan thai đến chậm tây liệt vương, cùng với kia một đôi lục mâu...

“Nhưng là...”

“Tốt lắm, đa tạ người nhắc nhở, ta đã nhiều ngày theo khuôn phép cũ, sẽ không gây chuyện , người yên tâm đi.”

Lôi Mục Ca thấy nàng một bộ không cho là đúng bộ dáng, công vụ trong người, cũng không tiện nhiều lời, chỉ phải vội vàng cáo lui.

Một đường từ từ đi chậm, nghĩ Lôi Mục Ca cảnh thị ngôn, lại thấy ven đường kia giăng đèn kết hoa vui mừng không khí, trong lòng vừa động, nghiêng đầu hỏi: “Hôm nay tiệc tối lưu trình có thể có thay đổi?”

Yến nhi cúi mâu đáp: “Không có nghe nói cái gì thay đổi, hậu phi dâng tặng lễ vật sau, tức là mở tiệc chiêu đãi khách quý quần thần, cuối cùng còn có một hồi ca múa chơi trò chơi.”

Tần Kinh Vũ gật đầu, phục lại đi trước, đáy lòng có ti do dự, lại không thể nói rõ không đúng chỗ nào.

Này liên tục mấy ngày đều là diêm dương cao chiếu, tinh không vạn lí, mấy ngày liên công đều như thế tốt, hơn nữa này lí lí ngoại ngoại cung cấm hộ vệ, rõ như ban ngày, trước công chúng, còn có thể có cái gì tai họa?

Lắc lắc đầu, cười không ngừng chính mình bị kia đa nghi lời bà bà mang thần kinh quá nhạy cảm.

Bước chậm trở lại Minh Hoa cung, mới vừa đi tiến chính mình phòng ngủ, một cái bóng đen theo đầu cột thượng điện rơi xuống, gục ở nàng trước mặt.

“Ai —— ”

Yến nhi hai vai vi tung, bỗng dừng lại, Tần Kinh Vũ một tiếng hô nhỏ qua đi, thấy rõ người tới, tức là một quyền huy quá, lại một cước đạp đi qua: “Sói tiểu tử, ngươi còn biết trở về a? !” Hoàn hảo, tiểu tử này không có nuốt lời, đuổi ở cuối cùng một khắc trở về.

Này khoa chân múa tay, không nghĩ hấn nhưng lại không tránh không tránh, kết rắn chắc thực đã trúng xuống dưới.

“Điện hạ, thủ hạ lưu tình.” Yến nhi thấy được không đúng, nhẹ nhàng nâng cánh tay của nàng.

Tần Kinh Vũ dừng tay, kinh ngạc ngồi xổm xuống thân đi, nhìn kia một thân hắc y trẻ tuổi nam tử chậm rãi khởi động thân đến, lạnh lùng trừng nàng liếc mắt một cái.

“Thực bốn, không thấy ra ta bị thương sao?”

Bị thương?

Tần Kinh Vũ ngưng thần nhất khú, quả nhiên nghĩ được hấn trên người ẩn có huyết tinh khí, nói vậy miệng vết thương đã muốn băng bó quá, lại là mặc hắc y, chính mình nhất thời kinh hãi, nhưng thật ra xem nhẹ .

“Ngươi là cứu cái mạng sói tiểu tử, không chết được , bị thương cũng tốt, đỡ phải cả ngày như vậy kiêu ngạo, liên thanh chủ tử cũng không hội kêu!” Nói là như thế, vẫn là bước nhanh đi vào nội thất, nắm bắt kia chỉ trang có bích linh đan bình sứ đi ra, lấy ra một đĩa cho hấn, “Cầm ăn.”

Ngân Dực hướng nàng đầu ngón tay tà miết liếc mắt một cái, lắc đầu: “Chính là bị thương ngoài da, không cần phải.” Suy nghĩ hạ, lại hừ lạnh nói, “Mục tiên sinh hái thuốc luyện đan tìm nhiều năm, ngươi cứ như vậy tùy tiện tặng người?”

“Tử sói con, không biết tốt xấu, xứng đáng bị thương!” Tần Kinh Vũ ám nguyên rửa , đem bình sứ thả lại chỗ cũ, đi ra khi trên tay đã muốn đổi lại kim sang được cùng băng gạc, vẻ mặt cũng là trở nên nghiêm túc, “Sao lại thế này? Là ai thương ngươi?”

Ngân Dực ngồi xuống, tùy ý Yến nhi giúp hấn cởi bỏ quần áo, kiên lưng cùng cánh tay thượng đều có bạch bố bao vây vết thương, hơi hơi chảy ra vết máu đến: “Ta một đường đuổi giết kia đạo tặc, xâm nhập khổ người ban sa mạc, cứ nhiên truy vào tây liệt hoàng đình, trở về là lúc vệ bộ huynh đệ bị kia tây liệt vương cơn lốc kỳ bò lên , thật vất vả mới thoát khỏi, hoàn hảo, đi khi hai mươi nhân, một cái không ít đều cho người mang đã trở lại.”

“Ngươi!” Tần Kinh Vũ Tâm trung ngộ đạo, hấn là vì bảo hộ môn hạ huynh đệ mới chịu thương, này ngoài lạnh trong nóng tên! Nhất niệm điểm, tức giận đến lại ở hấn không có bị thương vị trí ngoan chửi một phen, “Cái kia cái gì đạo tặc, chạy thoát bỏ chạy , đáng giá như vậy bán mạng đuổi theo sao, ảnh bộ thể lực còn không có tiến vào tây liệt, địa hình phức tạp, nhân sinh không quen, vạn nhất mọi người có cái chuyện gì, chính là lấy lại nhiều tiền thù lao đều là vu sự vô bổ!”

“Ám dạ môn ra nhiệm vụ còn không có bỏ dỡ nửa chừng quá, ta không nghĩ ở trong tay ta tạp thanh danh.” Ngân Dực chần chờ hạ, bỗng nói, “Ta ở tây liệt hoàng đình thấy được tây liệt vương, của hấn ánh mắt cùng ta giống nhau, cũng là lục sắc .”

Tần Kinh Vũ hơi hơi nhíu mi: “Ta cũng thấy được, hấn hiện tại nhân ngay tại này hoàng cung bên trong.”

Tuy rằng chính là vội vàng thoáng nhìn, nàng lại nhìn xem rõ ràng, kia tây liệt vương Lanza không chỉ có một đôi lục mâu, hơn nữa mặt hình ngũ quan cùng Ngân Dực cũng có vài phần tương tự, chẳng qua mỗi bốn phía hơn một vòng tỷ tu, tăng thêm nhanh nhẹn dũng mãnh khí.

Chẳng lẽ, hai người trong lúc đó có huyết thống quan hệ?

Khả kia Lanza thoát nhìn bất quá ba mươi đến tuổi, thấy thế nào cũng không có khả năng có một Ngân Dực như vậy đại con...

Nhắm mắt nhớ lại hạ, trừ Lanza ở ngoài, này hắc y vô sĩ mâu sắc tất cả đều là tầm thường ánh sáng màu.

Này con mắt nhan sắc, lại có cái gì riêng hàm nghĩa đâu?

“Tất cả đều là vũ quả tua thương, nhìn như không độc.” Chà được xong, Yến nhi đem thương chỗ băng bó trở lại như cũ, thon dài ngón tay đánh hảo cuối cùng một cái kết.

Ngân Dục gật đầu: “Không sai, kia cơn lốc kỳ tinh cho kỳ xạ, tài bắn cung thập phần lợi hại.”

Tần Kinh Vũ do ở trầm tư, thành linh vừa hỏi: “Các người có thể có che mặt? Kia tây liệt vương thấy rõ của người khuôn mặt không có?”

“Không có che mặt, bắt quá ta là trốn từ một nơi bí mật gần đó, hắc vẫn chưa phát hiện, nhưng thật ra kia cơn lốc kỳ ——” Ngân Dục trên mặt hiện ra một chút mê vờng đến, “Vệ bộ huynh đệ bị vây quanh, ta xông lên đi nghĩ cách cứu viện, đi được tới gần chỗ, kia cơn lốc kỳ thủ lĩnh không biết vì sao, đột nhiên hạ lệnh đình chỉ công kích.”

Tần Kinh Vũ phiêu hắc liếc mắt một cái: “Thấy rõ của người bộ dáng, hắc tự nhiên cũng không dám lại bắn tên.”

Ngân Dục trừng mắt nàng: “Có ý tứ gì?”

Tần Kinh Vũ cười nói: “Không gì ý tứ, ta chỉ là ở tưởng, người vạn nhất là cái thể tử cái gì, ta chẳng phải là rất mặt mũi?”

Nhìn thấy nàng dương dương tự đắc bộ dáng, Yến nhi ở một bên buồn cười nói: “Điện hạ rất lợi thế.”

Tần Kinh Vũ thân thủ tại kia khuôn mặt tươi cười thượng khắp một phen, ha ha cười nói: “Ta chính là lợi thế, như thế nào?”

Yến nhi không nhúc nhích, trong nháy mắt cười nói: “Đều là thuộc hạ, điện hạ vì sao chưa bao giờ khi dễ Ngân Dục...”

“Ai kêu người trời sinh một bộ tiểu chịu bộ dáng, nhân gặp người khi ——” Tần Kinh Vũ nanh cười một tiếng, làm bộ lại đi niết của hắc lỗ tai, “Xem này một thân tể da nộn thịt, phu như nộn nà a...”

Yến nhi rụt lui cổ, ho nhẹ: “Cái kia, điện hạ, chú ý hình tượng! Hình tượng...”

Không nhìn cho hai người thân mật chơi đùa, Ngân Dục kéo hảo quần áo, đứng dậy: “Ta đi tìm một chỗ ngủ một cái canh giờ, qua đi lại tới tìm người.”

“Đi thôi đi thôi, dưỡng chừng tinh thần hảo làm việc.”

Ngân Dục vừa đi, Tần Kinh Vũ tươi cười lập thu, vội vàng đi đến giá sách, một trận tìm kiếm.

“Điện hạ tìm cái gì?”

“Tìm chiêu ngọc giúp ta làm bút ký.”

Này vài năm, chính mình mỗi hồi giả tá sinh bệnh tên ra cung làm việc, Tần Chiêu ngọc đều đã hỗ trợ làm chút bút ký, đưa tới khi cũng không quá để ý, tùy tay nhất phóng, nhớ mang máng trong đó có một đoạn là về tây liệt hoàng thất miêu tả.

Hai người ở giá sách thượng tinh tế tra tìm, rốt cục nhảy ra vài tờ không biết là viết cho thể nào năm thể nào nguyệt trang giấy, Tần Kinh Vũ từng câu từng chữ, chậm rãi phân biệt, niệm ra tiếng đến.

“Tây liệt thần uy ba mươi hai năm, tây liệt nguyên chiêu đế băng, vương chương quân chính quyền to, hai mươi dư năm, cự không xưng chế.”

“Lục mâu, vì tây liệt hoàng thất chỉ có, lấy ánh sáng màu thuần túy vô tạp chất, vì huyết thống chí tôn...”

Đem hữu dụng tin tức niệm xong, ngẩng đầu lên, đối với Yến nhi sảo cười: “Ta nguyên tưởng rằng sói tiểu tử là qua lại hồ thương cùng Bắc Lương nữ tử sở sinh hỗn huyết, xem ra không phải...” Ngân Dục kia một đôi mắt, xanh biếc đặc tượng khối bảo thạch, hơn nữa này vài năm, theo tuổi tăng trưởng, dù phát tinh thuần trong sáng, so với kia tây liệt vương Lanza lục mâu còn muốn sáng ngời vài phần.

Huyết thống chí tôn...

Trong lòng vừa động, lại lần qua lộn lại nhìn mấy lần, cũng không tìm được về nguyên chiều con cái vua chúa tự cách nói, nghĩ nghĩ, thở dài: “Cũng may hàn lão nhân đã ở khách quý chi liệt, ta chờ hội kéo hạ mặt, không ngại học hỏi kẻ dưới đó là.”

Ở tấm cung dùng ngọc thiện, tiểu nữ một hồi, ra một thân bạc hân.

Vừa tắm rửa thay quần áo đi ra, đang ở chải đầu, chợt nghe chính Đông Phương hướng xa xa truyền đến cổ nhạc thanh, càng ngày càng vang.

Không quá một hồi, hổ phách gõ cửa thấp gọi, nói là Mục Vân Phong đã muốn sửa sang lại xong, truyền nàng đang đi trước Phượng Nghi cung hướng hoàng thái hậu dâng tặng lễ vật.

Nghe nói, nàng kia phụ hoàng Tần Nghị là cái đại hiếu tử, chính mình sinh nhật cũng không phô trương, đơn giản xong việc, mà hoàng thái hậu ngày sinh còn lại là hàng năm cử hành, năm năm nhất tiểu khánh, mười năm nhất quốc khánh, lúc này thích phùng sáu mươi đại thọ, triều đình nghỉ ngơi ba ngày, quân không nghe chính, dân gian hưu thị, không chỉ có hoàng cung cử hành long trọng yến hội, dân gian cũng là có đủ loại kiểu dáng lễ mừng chúc thọ hoạt động.

Phượng Nghi cung trung, Thái Hậu mũ miện Kim Ngọc Phượng quán, thân nhiều màu vũ y, một thân phục trang đẹp đẽ, cười dài nhận hậu phi cùng tôn nhi các cháu gái lễ bái cùng hạ lễ.

Hạ từ thanh thanh, chúc phúc liên tục, nhất kiện kiện tinh mỹ đẹp đẽ quý giá lễ vật trình lên đi, phụng cho án tiền địa hạ, dần dần xếp thành núi nhỏ bình thường cao.

Thái Hậu tinh thần thậm giai, mỗi câu đều là cẩn thận nghe, thỉnh thoảng mỉm cười gật đầu, mỗi dạng lễ vật đều là còn thật sự xem, còn hưng trí quá, bình luận ưu khuyết. Mục Vân Phong sở nạp thù lữ, cùng với Tần Kinh Vũ sở hiến lão sơn tham, mặc dù không bằng người khác thọ lễ sáng rực chói mắt, nhưng cũng quy củ thật sự, đến một cái ghé mắt, một tiếng khinh tán.

Dâng tặng lễ vật nghi thức chậm chậm rì rì tiến hành, vẫn liên tục đến sắc trời dần tối, gần giờ Dậu, gian ngoài cổ nhạc biến thành nhỏ vụn, có đàn tiêu hợp tấu tiếng vang lên, vui sáng tỏ, thái giám tổng quản cao dự tiến vào, thỉnh mọi người đi điều khiển hoa viên dự tiệc.

Theo Phượng Nghi cung đến ngự hoa viên, dọc theo đường đi các nơi đèn cung đình đều sáng lên, cung trên tường lương hỏa cao chiếu, ánh lửa minh diêm, càng sán cung phi tần thiếp nhóm trên người châu ngọc lưu quang tràn đầy màu, hoa mỹ sinh huy.

Hạ phượng liền, lễ hoàng hậu cùng hứa phi một tả một hữu nâng Thái Hậu hướng phía trước đi, Mục Vân Phong cùng mai phi đi theo sau đó, lại mặt sau là một đám hoàng tử công chúa, rồi sau đó lại là chút mỹ nhân quý nhân, cuối cùng mới là rất nhiều cung nhân nội thị, Tần Kinh Vũ gặp cùng Yến nhi cách xa nhau khá xa, không có cách nào khác tới gần, chỉ phải lôi kéo Tần Chiêu ngọc không nhanh không chậm ở đội ngũ lý hành tấu, vừa đi vừa nhìn phía bên đường khom mình hành lễ quần thần cập gia quỵn, từ giữa tìm kiếm hàn dịch thân ảnh, khóe mắt dư quang mơ hồ cảm giác được chỗ tối thỉnh thoảng thoáng hiện bóng đen, trong lòng yên ổn.

Đoàn người mới vừa đi tiến ngự hoa viên, thiên tử Tần Nghị dẫn đầu đón đi ra, phía sau còn lại là tứ quốc khách quý, nhất tề lại đây chào.

Tần Kinh Vũ ánh mắt nhất lược mà qua, đáy lòng mặc niệm: đông dương quốc chủ Hiên Viên ngao, tây liệt vương Lanza, Nam Việt hoàng tử tiêu minh, Bắc Lương quốc chủ phong trọng như gương, người người tươi cười ân cần, ý cười lại chưa đạt đáy mắt...

Ánh mắt bị kiềm hãm, dừng lại tại kia cuối cùng một người trên mặt, trắng bệch như tuyết, hơn phân nửa khuôn mặt bị tinh cương tạo ra mặt nạ bao vây kín, thanh quang lóng lánh, chỉ lộ ra một đôi mắt, tiêu cự không chừng, thần thái toàn vô.

Bỗng nhiên gian, đáy lòng dâng lên một loại kỳ quái cảm giác ——

Đại hạ, quả nhiên là này xích thiên đại lục bá chủ sao?

87. Quyển 2 - Chương 34: Thân Thế Thành Mê

Sắc trời tiem trễ, đèn rực rỡ mới lên, toàn bộ ngự hoa viên giăng đèn kết hoa, khoác lụa hồng quả thúy, hoa lệ phi thường.

Lần này đại hạ hoàng thái hậu thọ yến, trừ bỏ hậu cung phi tần cấp hoàng tử công chúa ngoại, còn có tứ quốc khách quý, cùng với văn võ bá quan cùng gia quyến, bởi vì tân khách tập hợp, nhân số phần đông, không có nhất tòa cung điện có thể cất chứa hạ, này đây từ lúc mấy tháng phía trước, phụ trách trong cung hàng hóa rất quan làm liền cùng thái giám tổng quản cao dự thương lượng, kinh thiên tử Tần Nghị sự chấp thuận, thọ yến theo bên trong di chuyển quân đội lộ thiên, ngự trong hoa viên tâm quảng trường thượng lâm hồ đắp khởi một tòa sai điệp đài cao, hoa tươi đám đám, cờ màu tung bay, dưới đài hơn mười tòa mái che nặng, đèn cung đình sáng ngời, bằng lý địa phương rộng mở, thiết có bàn tròn ghế.

Đại mùa hè tử Tần Nghị ngồi ở chủ tịch, Thái Hậu ở hán phía bên phải, tả phương còn lại là ngôi lê hoàng hậu, lại hướng bên phải phân biệt tọa là đông dương quốc chủ Hiền Viên ngao, Bắc Lương quốc chủ phong trong như gương, Nam Việt hoàng tử tiêu minh, cùng với tây liệt vương Lanza. Chủ tịch thượng vốn đang để lại một chỗ vị trí, là mời hai hướng đế sư hàn dịch nhập tòa, không nghĩ hán lại lấy triều đình tam công giai ở bên tịch vì từ, lời nói dịu dàng xin miễn, cùng vài vị hoàng gia đệ tử ngồi vào cùng nhau, này cử nhưng thật ra chính giữa Tần Kinh Vũ lòng kẻ dưới này.

Chủ tịch hai bên thiết có hai bàn sườn tịch, tả phương ngồi bốn vị hoàng tử điện hạ, yên ổn vương Tần Việt, hai vị khác họ Vương gia, Thừa tướng canh bá bồi, đại tướng quân lôi lục, Ngự Sử đại phu chu thạch, cùng với sau lại nhập tòa Thái Phó hàn dịch; bên phải còn lại là ngôi tiên đế vài vị rất phi, các cung tam phẩm đã ngoài phi tần, đại hạ trưởng công chúa Tần Phi Hoàng, đông dương công chúa Hiền Viên thanh vi, Nam Việt công chúa tiêu nguyệt, còn có vị kia tây liệt Vương phi, về phần Bắc Lương, cũng là không có nữ quyền ở đây.

Lại sau này đó là ngoại thích cùng hoàng thân quốc thích ghé, còn lại quần thần quan viên cấp kì gia quyến, còn lại là dựa theo quan giai phẩm chất, bị phân biệt an bài ở càng mặt sau ghế.

Yến hội chi thủy, từ lễ quan tuyên đọc hạ từ, đại hạ văn võ bá quan đứng dậy cách tòa, hướng chủ tịch thượng Thái Hậu lễ bái hành lễ, chúc mừng ngày sinh, thanh âm chấn thiên động, tiếp theo, tứ quốc khách quý cũng là cung kính hành lễ, dâng lên hạ nghị.

Lễ tất, liền cuộc sống xa hoa, nhã nhạc tấu vang, một đám hồng y vũ cơ bước lên đài cao, mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhẹ nhàng nhanh nhẹn.

Thiên tử Tần Nghị đứng dậy hướng Thái Hậu kính rượu, cảm tạ nuôi nấng chi ân, Thái Hậu vui vẻ tiếp được uống cạn, hướng mọi người cử hạ không chén, cũng đi trước động khoái, còn lại nhân chờ phương mới bắt đầu uống rượu ăn uống.

Tần Kinh Vũ không chút để ý ngồi ở chỗ ngồi thượng, nhìn đối diện ghế hàn dịch, đang nghĩ tới như thế nào tiếp cận, liền thấy có người ở sau trên vai vỗ nhẹ một chút.

Nhìn lại, cũng là đại hoàng tử Tần Phi Hoàng, nàng ở cách vách mái che nặng chỗ ngồi vừa vặn cùng chính mình tới gần, xem ra là vì đêm đó núi giả việc mà đến.

Tần Phi Hoàng ánh mắt vi tránh, bên môi lộ vẻ một tia lấy lòng ý cười: “Vũ nhi, đã nhiều ngày ta đi Minh Hoa cung tìm người, vẫn chưa tìm nhân...”

Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn, ngạc nhiên nói: “Đại hoàng tử tìm ta làm cái gì?”

“Đêm đó...” Tần Phi Hoàng cắn môi dưới, nhẹ giọng nói, “Đêm đó ta cũng không phải cố ý phiết hạ người mặc kệ, là chiêu ngọc hấn đau bụng, ta đưa hấn hồi cung đi, rồi trở về tìm người, người đã muốn không ở tại.”

Hảo sútt sọ nói dối. Tần Kinh Vũ quay mặt qua chỗ khác, hừ nói: “Đại hoàng tử trong lòng chỉ có chiêu ngọc, sẽ không nghĩ tới ta cũng vậy của người hoàng đệ!”

“Vũ nhi, không phải, không phải như thế, người hãy nghe ta nói a ——” Tần Phi Hoàng hạ giọng, gấp đến độ đi kéo hần ông tay áo, “Ta kỳ thật là gặp kia Hiên Viên công chúa nhân bộ dạng mỹ, cùng người cũng xứng, cố ý tác hợp —— ”

“Đừng do dự , người kia người trong lòng ở dưới đài nhìn đâu!”

Tần Kinh Vũ lâm không nhất chỉ, Tần Phi Hoàng thuận nàng ngón tay phương hướng nhìn lại, quả nhiên thấy được Lôị Mục Ca một thân nhung trang, cảnh giác đứng ở tiền phương dưới đài, ánh mắt chính hướng hai người nhìn qua.

Tần Phi Hoàng chợt dạ lùi về thủ đi: “Vũ nhi...”

“Ta thích ai là của ta sự, không cần đại hoàng tử quan tâm, người vẫn là nhiều quan tâm hạ chiêu ngọc đi.”

Tần Kinh Vũ dứt lời, nhú mi đứng lên, bước nhanh đi hướng đối diện Tần Chiêu ngọc, đưa hần theo chỗ ngồi thượng kéo lên: “Đi, chúng ta đổi cái chỗ ngồi, người cùng đại hoàng tử thân cận hạ.”

“Ai, Tam Hoàng huynh...”

Tần Chiêu ngọc bị biến thành không hiểu ra sao, trước mắt bao người, cũng khó mà nói cái gì, chỉ phải cúi đầu đi qua, ở Tần Kinh Vũ phía trước chỗ ngồi ngồi hạ.

Tần Kinh Vũ lập tức ở hần làm cho ra không vị ngồi hạ, như nguyện lấy thường ngồi xuống hàn dịch bên cạnh, trong lòng mừng thầm, lại vẫn là mẫn mê miệng, một bộ rầu rĩ không vui bộ dáng.

Tần Phi Hoàng thảo cái mắt mặt, nhất dặm chân, xoay người trở về chính mình chỗ ngồi.

“Hai người các người sao lại thế này?” Đại hoàng tử tần trạm đình sắc mặt không dự, dẫn đầu mở miệng.

Tần Kinh Vũ thuận miệng đáp: “Không có gì, đại hoàng tử muốn cùng chiêu ngọc tọa gần chút trò chuyện, làm cho ta đem chỗ ngồi đổi cho hần.”

Tần trạm đình miết nàng liếc mắt một cái, nhìn nhìn lại bên kia đã muốn nhập tòa Tần Phi Hoàng, khê gật đầu, lại tiếp tục cùng đại tướng quân lôị lục thấp giọng nói chuyện với nhau.

Tần Kinh Vũ bưng lên cái chén uống ngụm trà thủy, mắt thấy trên đài dài tay áo vũ đã muốn chấm dứt, theo nhịp trống biến hóa, chấn mà bất loạn, một gã dáng người cao gầy mạn diệu vũ cơ từ từ tiến lên, hoa sen bàn thiền hồng nhu vấy tùy nàng động tác tầng tầng nở rộ, vì một chút chừng, ở sổ chỉ trắng noãn từ bàn trung tùy nhạc nhảy lên, phát tay áo, xoay thắt lưng, ngửa đầu, tiến dần lên, nhưng thấy dáng người mềm mại, mắt hàm quyến rũ, tần đưa thu ba, rất có muốn nói còn lưu thái độ.

Này một chi đạp bàn vũ, chính là nhạc phủ ủng hộ bên trong kinh điển, trên bàn tất cả mọi người ở còn thật sự xem xét, nhìn xem mùi ngon, thỉnh thoảng vỗ tay ủng hộ, không khí hòa hợp, tiếng cười nói dần dần cao lên.

Nhân cơ hội này, Tần Kinh Vũ hơi hơi cúi đầu, nhu môi kêu: “Lão sư.”

Hàn dịch ngồi ngay ngắn bất động, chỉ khước môi khê động hạ: “Tam điện hạ có việc?”

Tần Kinh Vũ ừ một tiếng, tận khả năng rơi chậm lại âm lượng: “Ta có mấy điểm nghi vấn, muốn thỉnh giáo lão sư, là về tây liệt hoàng thất.”

Hàn dịch sắc mặt hòa hoãn chút: “Nói đi.”

Tần Kinh Vũ nghĩ nghĩ, thấp hỏi: “Lão sư cũng biết tây liệt nguyên chiêu đế vì sao chết? Có thể có con nối dòng?”

Hàn dịch nghiêng đầu ở trên mặt nàng khinh tảo liếc mắt một cái, bản khởi mặt đến, từ hoãn nói: “Tây liệt này nhất đế nhất vương đều là nhân trung chi kiệt, huynh đệ cảm tình trung hậu, đế nội liêm cho tâm, vương dũng mãnh hơn người, tây liệt thân uy ba mươi hai năm, hai người đồng hướng bắc bộ biên cảnh tuần tra, trên đường gặp được không rõ nhân sĩ phục kích, nguyên chiêu đế băng, tây liệt vương bản thân bị trọng thương, đang ngộ hại còn có nguyên chiêu đế duy nhất con, năm ấy hai tuổi hoàng tử lan đường.”

Buổi nói chuyện nói ra, vừa mới đập bàn vũ chấm dứt, toàn trường thanh âm thấp đi, Tần Kinh Vũ nhú nhú mày, ra vẻ cung kính thụ huấn, dãi tân ca múa bắt đầu, cổ nhạc tấu vang, mới nói: “Đệ tử khó hiểu, ở tây liệt cảnh nội, lại có nổi tiếng thiên hạ cơn lốc kỳ hộ vệ, này hoàng thất đội ngũ như thế nào làm cho người ta đánh lén thành công, thương vong thảm trọng?”

Hàn dịch giận dữ nói: “Nghe nói lúc ấy tiểu hoàng tử đột phát tật bệnh, nguyên chiêu đế không để ý tây liệt vương phản đối, hạ lệnh đi tắt đi phụ cận thành thị chạy chữa, đội ngũ đi tới một chỗ tên là hắc vụ lĩnh khe sâu, cơn lốc kỳ vừa quá nửa, liền ngộ cự thạch trụ hạ, tương lai đi đường chặn ngang chặt đứt, nguyên chiêu đế xa mã bị nhốt cho trong đó, hỏa tiễn độc thủy phi hoàng tới, chờ tiến đến cứu viện cơn lốc kỳ bỏ ra cự thạch, thạch trận trung nhân mã hoặc thành cháy sém, hoặc vì hủ thi, không thể phân biệt. Sau lại cơn lốc cười ở thạch trận lý phát hiện đã muốn băng hà hoàng đế, cùng với trọng thương tây liệt vương, về phần tiểu hoàng tử, áp chế xe ngựa bị đặt ở cự thạch hạ, trong xe nhân chờ không một may mắn thoát khỏi.”

“Kia tiểu hoàng tử mẫu thân... Tây liệt hoàng hậu đâu? Nàng lúc ấy cũng một đạo gặp nạn ?”

“Tây liệt hoàng hậu nhân cổ có thể đi theo, lưu thủ hoàng đình, sau lại được nghe tin dữ, được thất tâm điên, thần chí không rõ, nhiều năm ở thâm cung nội uyển, nếu không lộ diện.”

“Thực thảm.” Tần Kinh Vũ nghe được không thắng thổn thức, trầm mặc một hồi, thừa dịp thanh nhạc cao tấu, lại tò mò thấp hỏi, “Đúng rồi lão sư, nhiều như vậy năm trôi qua, vì sao tây liệt vương không chịu đăng cơ xưng đế?”

Hàn dịch thấp giọng nói: “Thảm kịch phát sinh sau, tây liệt vương đối chính mình có thể đúng lúc khuyên can hoàng đế, đến nỗi tự mình thiệp hiểm ngộ hại mà áy náy vạn phần, cho nguyên chiêu đế lễ tang ngày, chiêu cáo thiên hạ, là huynh trưởng để tang hai mươi năm, tang phục trong lúc, không tọa long ỷ, không đáng vào chỗ.”

Trách không được, thân là một quốc gia đứng đầu, lại không thấy hấn vương miện ở đỉnh, miện phục thêm thân, cận là một cái buộc phát ngân bạch ti mang, Tần Kinh Vũ hừ nói: “Cho dù không lo hoàng đế, này tây liệt quốc còn không phải hấn định đoạt, một cái danh hiệu mà thôi, cũng không có gì rất giỏi .”

Hàn dịch lắc đầu nói: “Nói không thể nói như vậy, này cử năm đó ở tây liệt cao thấp hưởng ứng mãnh liệt, vì dân chúng sở khen tán tụng, xưng là trung nghĩa hiếu vương, rất nhiều đi qua không phục của hấn thần tử bách cho tình thế, chỉ phải phụng này vì chủ, bất quá Lanza cầm quyền trị quốc này hai mươi năm qua, mặc dù không kịp nguyên chiêu đế hùng tài vĩ lược, khoan dung nhân hậu, nhưng cũng cẩn trọng, cũng không đại sai.” Khấp chỉ tính toán, lại nói, “Năm nay chính là cuối cùng một năm , xưng đế ngày đã không xa nữa.”

Năm nay? Hai mươi năm?

Nói như thế đến, kia tây liệt hoàng tử nếu như còn sống, dài đến bây giờ, phải làm là hai mươi hai tuổi...

Tần Kinh Vũ Tâm đầu vừa động, thấp hỏi: “Lão sư, người có thể thấy được quá kia nguyên chiêu đế, cùng với... Tiểu hoàng tử?”

Hàn dịch gật đầu nói: “Năm đó đáp ứng lời mời ở tây liệt đô thành cách lỗ dạy học, địa điểm liền thiết lập tại hoàng đình bên trong, cùng kia nguyên chiêu đế nhưng thật ra từng có gặp mặt một lần, lúc ấy chính trực tiểu hoàng tử trắng tròn, ẩn địa phương tập tục chỉ bằng thế phát tắm rửa, ứng nguyên chiêu đế chỉ thỉnh, ta cuộc đời lần đầu cấp một gã tiểu trẻ con tắm rửa, bị biến thành cái quần áo ướt đầm...”

“Tắm rửa? !” Tần Kinh Vũ Tâm trung kinh hoàng, hít một hơi thật sâu, “Xin hỏi lão sư, kia tiểu hoàng tử, dài cái dạng gì? Hoặc là nói, trên người khả có cái gì ẩn ký?”

Hàn dịch ánh mắt như điện phóng tới: “Người hỏi cái này làm cái gì?”

Tần Kinh Vũ cúi đầu, làm bộ bị sư trưởng nghiêm khắc răn dạy bộ dáng, thanh âm rất nhỏ mà dồn dập: “Ta có nhất vị bằng hữu, tuổi hai mươi cao thấp, diện mạo cùng tây liệt vương có chút giống nhau, hơn nữa của hấn đôi mắt cũng là xanh biếc, ánh sáng màu còn hơn tinh thuần, ta hoài nghi...”

Không đợi nàng nói xong, hàn dịch đã muốn là thấp giọng nói ra: “Tiểu hoàng tử tả nữ phía dưới, có một đạo màu đỏ sậm nguyệt nha hình bát.”

Tần Kinh Vũ há miệng thở dốc, kinh hãi nảy ra: “Đa tạ lão sư.”

Hàn dịch hơi hơi vuốt cằm, bỗng trừng nàng liếc mắt một cái, thấp giọng trách mắng: “Người tiểu tử này, giả ngây giả dại, lừa gạt mọi người, nay đứng đây nói chuyện, ta ngược lại không thói quen.”

Ách, hắn đã nhìn ra?

Hơn phân nửa là Lôi Mục Ca sau lưng nói gì đó, làm hắn đối chính mình nổi lên lòng nghi ngờ đi.

Tần Kinh Vũ thấy được hắn đáy mắt mỉm cười, ra vẻ khó hiểu nói: “Lão sư nói cái gì đâu, ta không hiểu được...”

“Trang đi, ta xem người muốn trang đến bao lâu!” Hàn dịch hừ một tiếng, bỗng thấp giọng dặn dò nói, “Người tìm được người kia bằng hữu, mau chóng dẫn hắn vội tới ta thấy gặp, thời gian đã muốn không nhiều lắm.”

Tần Kinh Vũ sợ run hạ, bỗng nhiên hiểu được, hắn nói là Lanza tang phục kỳ mãn, chuẩn bị đăng cơ một chuyện. Xem ra đối với kia nguyên chiêu đế tử, lão sư nói vậy cũng là cảm thấy rất có điểm đáng ngờ, đối vị này tây liệt vương cũng không ủng hộ.

“Là, lão sư, nếu là xác định, ta ngày mai liền dẫn hắn tới gặp người.”

Lại ngồi một hồi, mắt thấy rượu quá ba tuần, các bàn khách nhân bắt đầu cách tịch kính rượu, Tần Kinh Vũ rút cục tìm cái lý cớ, ra tịch đến, chậm rãi hướng ngọn đèn tiệm nhược bên hồ đi đến.

Một đường ánh trăng thanh minh, lui tới cung nhân nội thị đều hành lễ, sau lưng yến hội thượng ồn ào tiếng động truyền đến, lại hoảng có một loại cách một thể hệ phồn hoa cảm giác.

Đi đến một chỗ yên lặng cung tường sau lưng, ở ánh sáng sâu kín đèn cung đình hạ đứng định, tiếp theo thuần, bóng đen từ trên trời giáng xuống, kinh phiêu phiêu rơi xuống đất.

“Nhà vệ sinh ngay tại Thục Trữ điện sau lưng, người làm sao xá cận cầu viên?”

Tần Kinh Vũ nghe được buồn cười: “Người này há mồm, liền không thể nói điểm dễ nghe, kia không thể kêu nhà vệ sinh, tên là thay quần áo gian. Theo ta bốn năm, như thể nào vẫn là cái thổ bao tử!” Hướng hắn ngoắc ngoắc ngón tay, khinh gọi, “Lại đây, cách ta gần điểm.”

Ngân Dục đạp gần từng bước, tức là đứng thẳng bất động.

Tần Kinh Vũ nhú mày: “Đứng như vậy xa làm sao, tiếp qua đến một chút!”

Ngân Dục lại lại đây hai bước, cùng nàng mặt đối mặt đứng thẳng, cận từng bước xa.

“Đem áo thoát.”

Một tiếng qua đi, tức là chống lại một đôi dần dần lạnh lùng giận dữ bích mâu: “Ta không phải Yến nhi, ta không thích nam nhân.”

“Người cái bốn sói con, ta chỉ muốn người thoát áo, lại không gọi người thoát quần, như vậy khẩn trương làm sao nhất nhất” Tần Kinh Vũ khẽ cười một tiếng, thân thủ đi kéo hắn trí tuệ, biên xả biên mở to hai mắt hướng lý xem.

Ngân Dục sắc mặt vì nóng, liên tục lui về phía sau, một mực thối lui đến tường biên: “Uy, người làm cái gì? Buông tay, mau buông tay...” Kỳ thật hơi dùng một chút kinh là có thể bỏ ra, nhưng là nghĩ vậy vị chủ tử thân thể nhu nhược, không chịu nổi nhất kích, lại thủy chung ngoan không dưới tâm đến.

Tần Kinh Vũ từng bước ép sát: “Đừng nhúc nhích, không được chần, ta là làm chính sự!”

“Cái gì chính sự?”

“Người không muốn biết của người thân thể sao?”

Ngân Dục sắc mặt ngẩn ra, đành chỉ giấy dựa: “Thân thể? Ta là cái cô nhi, có thể có cái gì thân thể...”

“Người không phải cô nhi, người còn có mẫu thân, còn có người nhà, ngoan, làm cho ta xem xem, nhìn xem liền hiểu được ——” Tần Kinh Vũ thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, hai tay bắt lấy của hắn trí tuệ, hướng hai bên đột nhiên lôi kéo!

Bởi vì trời nóng, hắn vẫn chưa nội sam, tuổi trẻ nam tử cường kiện cơ ngực lập tức hiện ra trước mắt.

Di?

Tần Kinh Vũ nương trên đỉnh ánh trăng, nghi hoặc thấu tiến lên đi.

Nhưng thấy hắn tả nhũ phía dưới, xác thực có nhất tiểu đoàn bóng đen, bất quá cũng không phải hàn dịch theo như lời nguyệt nha hình bớt, mà là ——

Một khối đồng bạc lớn nhỏ, không biết là bóng vẫn là bị phỏng ... Vết sẹo.

88. Quyển 2 - Chương 35: Một Kiếm Kinh Tâm

Làm sao có thể, vừa vặn có một chỗ vết sẹo?

Mang theo đầy bụng nghi vấn, Tần Kinh Vũ ngón tay kìm lòng không đậu phức đi lên, nhẹ nhàng vuốt phẳng.

“Đây là có chuyện gì? Khi nào thì làm cho?”

Ngân Dực co rúm lại hạ, thấp giọng nói: “Theo ta nhớ sự còn có, ta cũng không biết là như thế nào làm cho.”

Vi suyễn một hơi, khuôn mặt tuấn tú thượng càn thêm nhiệt năng, bỗng nhiên phát hiện chính mình cũng không như trong miệng theo như lời vậy chán ghét của hắn đựng vào, đẩy lòng ngược lại ẩn ẩn có một loại chờ mong cảm giác, tò mò quái...

“Đừng trốn, làm cho ta rất nhìn xem —— ”

Tần Kinh Vũ lại để sát vào một phần, Ngân Dực bất đắc dĩ lại lui một bước nhỏ, đã bị làm cho kề sát cung tường, hai người tư thế thoát nhìn vô cùng quái dị, chói mắt vừa thấy, nâng cả người đều như là dán tại cửa hắn trước ngực, đang ở thân mật mút vào bình thường.

Mùi thơm nhập mũi, hơi thở như lan.

Ngân Dực chỉ cảm thấy trong lòng rung động, chưa bao giờ từng có cuồng nhảy dựng lên, quanh thân cứng ngắc, hô hấp dồn dập.

“Ân... Người... Người còn muốn sờ bao lâu?”

“Liền một hồi, lập tức là tốt rồi!”

Tần Kinh Vũ súc khởi mi, vết sẹo hoàn toàn bao trùm làn da, đã muốn nhìn không ra dưới hay không từng chiều dài bớt, duy nhất manh mối như vậy gián đoạn, chỉ dựa vào diện mạo màu sắc, còn không đủ để thuyết minh này thân phận...

Bỗng nhiên trong lúc đó, cảm giác phía sau hai trượng có hơi vi có tiếng gió, có nhân hắc hắc cười lạnh: “Không thể tưởng được, đường đường đại hạ tam hoàng tử, lại có này mê, trước công chúng cùng người tán hợp, thật sự là không biết cảm thấy thẹn, cùng cảm thú không khác!”

“Người nói cái gì? !”

Ngân Dực một tiếng quát hỏi, nhìn kia dưới tàng cây ngọc quán hoa phục lạnh lùng nam tử, mặt như hàn băng, làm bộ sẽ nhảy lên đánh tới.

Thân hình vừa vừa động, lại bị chỉ ám áp tay nhỏ bé nhẹ nhàng đè lại, Tần Kinh Vũ quay đầu đi, cười khê: “Minh diện hạ, ngươi cũng đi ra ngắm trăng? Nơi này không sai, nếu không chúng ta cùng nhau chơi đùa?”

Thanh âm chưa dứt, chợt thấy yết hầu căng thẳng, tim đập nhanh không thôi, nháy mắt bóng đen chớp lên, cũng là Ngân Dực đem nàng lâm thất lưng xoay tròn, chắn ở sau người, lấy mình thân tiếp được kia phóng lên cao giết chóc khí.

Thật mạnh nội tức!

Ngân Dực vết thương cũ trong người, chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết vi đằng, cước bộ đình , sừng sững bất động.

Tiêu minh sở đứng chỗ ánh sáng u ám, cũng thấy không rõ Ngân Dực khuôn mặt, lường trước là cái thị vệ cung nhân lưu, giẫm chân tại chỗ lại đây, mỗi đi từng bước, áp lực liền bách cận một phần.

Ngân Dực sớm tiên thấy được hấn nội tức phát ra lợi hại, biết là gặp gỡ kinh địch, bích mâu rùng mình, giống như núi cao đỉnh thương sồi, thân hình căng thẳng, súc thế mà phát.

Tần Kinh Vũ bị hấn hộ ở sau người, nam tử dày rộng kiên lưng chặn sở hữu tầm mắt, nhìn không thấy hai người tình hình, chỉ cảm thấy ngực buồn đau, rất khó chịu.

“Tranh ——” tuyết quang vụt sáng, một thanh liễu điệp đao tia chớp bàn phóng tới, đình ở tiêu minh bên cạnh người thân cây thượng, kinh phong đến chỗ, kia cành lá sum xuê gian, ẩn có một góc thanh bào hơi hơi phiêu động.

Tiêu minh thoáng nhìn dưới, sắc mặt khê biến, mâu trung u quang lưu chuyển, mục sắc phức tạp, giống như tăng hận, giống như phần nộ, giống như không cam lòng. Bỗng nhiên một cái xoay người, đi nhanh mà đi.

“Đi rồi?”

Tần Kinh Vũ thân sức ép lên buồng lỏng, chạy nhanh mồm to hít vào, bình phục quyết tâm thần: “Cái này đi rồi? Các ngươi sao lại thế này?”

Ngân Dực không có lên tiếng, đi qua đem liễu điệp đao rút xuống dưới, tiến đến đèn cung đình hạ cẩn thận đoan trang: “Này trịch đao kinh lực thật mạnh!”

Tần Kinh Vũ đối này liễu điệp đao đã muốn nhìn quen không sợ hãi, hì hì cười nói: “Ngươi cho ta an bài tên kia huynh đệ thật sự là không sai, thời khắc mấu chốt liền hiện thân , mau gọi hấn đi ra cho ta trông thấy!”

Ngân Dực kinh ngạc xem nàng: “Cái gì huynh đệ?”

“Chính là tên kia ám vệ a, áo xám người bịt mặt ——” Tần Kinh Vũ chỉ vào liễu điệp đao đao, hưng phấn nói, “Này không hấn ám khí sao? Lần trước hấn còn cùng Lôi Mục Ca đánh một trận, cư nhiên tương xứng, nói người gì thời điểm tìm được như vậy cái cao thủ...”

Ngân Dực ngón tay xoa bạc lạng lưỡi đao, chậm rãi nói: “Ta chưa cho ngươi an bài cái gì ám vệ.”

“Ách?” Tần Kinh Vũ há to miệng. Này sói tiểu tử, đối chính mình thái độ tuy rằng không mặn không nhạt , nhưng là tính tình thẳng thắn, trung thành và tận tâm, thả chưa bao giờ nói nửa câu lời nói dối ——

Không phải hấn an bài , na hội là ai?

Tiếng nói trầm thấp, tuổi không lớn, hình thể tinh luyện cao to, cùng Lôi Mục Ca thân cao tương đương, can đảm cẩn trọng, võ công trác tuyệt, xuất nhập trong hoàng cung uyển giống như chỗ không người, thoát nhìn giống như đối chính mình cũng không ác ý, thời khắc mấu chốt vì chính mình sắp xếp ưu giải nạn... Này nhân, rốt cuộc là ai?

Trong lòng bỗng nhiên hiện lên nhất đạo nhân ảnh, ôn nhuận như ngọc, nhẹ nếu phong, bất quá trừ bỏ cuối cùng hạng nhất, cái khác điều kiện đều không phù hợp...

Tần Kinh Vũ trầm tư sau một lúc lâu, vẫn không thể này giải, chỉ nhẹ nhàng bật hơi: “Chờ thọ yến nhất quá, ta khiến cho ảnh bộ điều tra người này.”

Lại nhìn nhìn hấn trước ngực vết sẹo, thân thủ đi qua, đưa hấn vạt áo kéo hảo hệ thượng, nghiêm mặt nói: “Bước tiếp theo, ảnh bộ toàn diện tham gia tây liệt triều đình, ta muốn tra rõ năm đó nguyên chiêu để ngộ hại việc.”

“Nguyên chiêu để?”

Tần Kinh Vũ gật đầu: “Không sai, ta hoài nghi, người vô cùng có khả năng chính là nguyên chiêu để duy nhất con, tây liệt hoàng tử lan đường.”

Năm đó nguyên chiêu để cùng hoàng tử đồng gặp nạn nan, trong cung lại vô hoàng tự, mới từ tây liệt vương Lanza cầm quyền cầm quyền, nếu như đã ngoài đoán là thật, mấy tháng sau đăng cơ đại điển, chân chính có tư cách bước lên tây liệt đế vị nhân, xác nhận trước mắt thanh niên nam tử.

Ông trời, không nghĩ qua là, sói con biến hoàng tử...

Có như vậy thuộc hạ, chính mình thật sự là kiếm phiên !

Tần Kinh Vũ nhin xuống vui mừng, đơn giản thuật lại mới vừa rồi hàn dịch ngôn, tức là chụp thượng vai hấn: “Người yên tâm, một khi xác định, ta nhất định trợ người đoạt lại đế vị.”

“Đế vị?” Ngân Dực mắt lộ mê vông, nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta theo nhớ sự khởi, chính là ở Bắc Lương thâm sơn dã lâm lý, ăn sói nhũ, uống thú huyết, cùng một đám sói con tử thường đồ ăn... Ta một cái không cha không nương đã tiểu tử, làm sao có thể là cái gì hoàng tử?”

“Như thế nào không có khả năng? Người cũng biết, người kia xanh biếc mâu sắc đúng là tây liệt hoàng thất sở đặc hữu dấu hiệu, hơn nữa người cùng kia tây liệt vương Lanza bộ dạng giống như, nếu nói không có huyết thống quan hệ, đánh chết ta cũng không tín!”

“Tây liệt hoàng thất...” Ngân Dực rũ mắt xuống mâu: “Kỳ thật, ta hiện tại quá rất tốt , đối này đó không có hứng thú.”

Tần Kinh Vũ tức giận đến chủ hấn một quyền: “Đi, ngực vô chí lớn tên, ta nuôi không người nhiều như vậy năm!”

Ngân Dực mím môi không nói.

Tần Kinh Vũ trừng hấn liếc mắt một cái, đang muốn nói sau, chợt nghe tiền phương tiếng bước chân thanh, có nhân cao giọng kêu: “Tam điện hạ.”

Tùy kia gọi thanh, một gã thân ngân bạch áo giáp thiếu niên võ tướng đi tới, dáng người cao ngất, khuôn mặt tuần lãng, giống như theo ánh trăng lý đi ra thiên thần, đúng là Lôi Mục Ca.

“Người không đi tham gia yến hội, trốn ở chỗ này làm cái gì?”

Ngân Dực sớm ẩn thân chẳng biết đi đâu, Tần Kinh Vũ nhìn nhìn sắc trời, thế này mới phát hiện chính mình cách tịch thời gian quá dài, không khỏi cười mỉa nói: “Yến hội thượng nhân nhiều lắm, thanh âm rất âm ỹ, ta ở trong này thổi trúng gió, mát mẻ hạ.”

“Thật không?” Lôi Mục Ca cười cười, đi đến nàng đứng trước mặt định, hướng tới trong rừng đưa mắt nhìn bốn phía, mắt sáng như đuốc, “Vừa rồi cùng ai đang nói chuyện đâu?”

Tần Kinh Vũ nhú mày: “Ta liền một người ở trong này, nào có cùng ai nói chuyện.”

Lôi Mục Ca hai tay ôm ngực, khẽ cười nói: “Ta rõ ràng nghe được có nói tiếng, mới theo tiếng mà đến ...”

Hấn nghe thấy được chính mình cùng Ngân Dực nói chuyện?

Xem này vẻ mặt, hấn là không có.

Tần Kinh Vũ vỗ ót: “Nga, đúng rồi, mới vừa rồi là cái kia Nam Việt hoàng tử tiêu minh đi ngang qua đến gần, ta không để ý đến hấn, hấn tự cố tự đi rồi.”

“Tiêu minh ——” Lôi Mục Ca tha dài quá tiếng nói, mày kiếm hiên khởi, “Ta không phải gọi người cách hấn xa một chút sao, như thế nào còn đi trên chọc hấn?”

Tần Kinh Vũ phiết hạ miệng, hoàn toàn thất vọng: “Ta làm sao trêu chọc hần , là hần da mặt dày, chính mình toát ra đến, ta có thể có biện pháp nào?”

“Liên người lý do nhiều.” Lôi Mục Ca bất đắc dĩ cười, phóng nhu thanh âm, “Trúng gió cũng thổi đủ đi, đi ra như vậy lâu, cũng nên mời lại , đi, ta cùng người trở về.”

Tần Kinh Vũ nhân châu chuyển động, cười nhẹ nói: “Người là đặc biệt quá tới tìm ta ?”

“Đúng vậy.” Lôi Mục Ca dừng hạ, trầm thấp nói, “Lão sư phát biểu có khi là có vẻ khắc nghiệt, mời lại sau, nhĩ hảo sinh nghe chính là, quy củ ngồi xong, không cần chống đối.”

Tần Kinh Vũ nghe được ha ha cười: “Người nghĩ rằng ta và người là bị lão sư răn dạy, trốn ở chỗ này khóc nhè đến đây?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Đương nhiên không phải, ta là có việc thỉnh giáo lão sư, chúng ta trò chuyện với nhau thật vui, tại sao răn dạy thuyết? Lôi bà bà, người không cần buồn lo vô cớ được không?”

Lôi Mục Ca hiển nhiên không tin: “Người thỉnh giáo lão sư cái gì?”

“Là...” Tần Kinh Vũ nghĩ nghĩ, vẫn là không tính nói cho hần về Ngân Dực việc, dù sao bọn họ cũng không biết, “Cũng không có gì, liền hỏi một chút khi nào thì phục khóa, ta thật sớm làm chuẩn bị.”

Thấy hần ánh mắt lóng lánh, thẳng tắp đứng, cười thôi hần một phen: “Không phải nói làm cho ta mời lại sao, còn thất thần làm cái gì, đi thôi.”

Lôi Mục Ca nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cũng không nói cái gì nữa, hai người sóng vai hướng lai lịch đi đến, trên đường có thị vệ tuần tra mà đến, hướng hai người cung kính hành lễ.

Một đường phân hoa phát liễu, gió lạnh phơ phất, xa xa nghe được ven hồ trên đài cao tiếng tỳ bà khởi, leng keng rung động, có giọng nữ mềm mại đáng yêu uyển chuyển ở xướng: “Từ vi phúc lý khang, Thụy Vân thừa liên hiển gia tường. Huy lưu bảo sách quang, ngọc thực niềm vui tụy muôn phương. Minh Nguyệt huyền cao đường, tuy mi thọ, nhạc thả khang. Dao Trì minh diệp phương, như núi phụ, vĩnh vô cương.”

Tần Kinh Vũ nghe được tâm tình thư sướng, theo khúc ngâm nga cười nhỏ, lưng thủ hướng phía trước đi, Lôi Mục Ca theo sát bên cạnh người, cũng mặt mang tươi cười: “Hôm nay hoàng thái hậu thọ yến rất náo nhiệt, xem này tư thế, sợ là muốn ồn ào đến nửa đề đi.”

“Đúng vậy, ta nghe cao dự nói gánh hát tử biểu diễn qua đi, đó là ném thẻ vào bình rượu bắn phúc lục bác linh tinh trò chơi, còn có thưởng cho tổng xuất, nếu không chúng ta cùng đi chơi đùa?”

Lôi Mục Ca mắt sáng rực lên lượng, lập tức ngậm hạ, lắc đầu cười nói: “Người đi chơi đi, ta công vụ trong người, chỉ bằng thời khắc thủ vững, không thể sơ sẩy.”

“, biết người là đại ân nhân, ta chính mình đi chơi, ta ——” đang nói, hốt thấy phía trước dừng đạo chỗ bóng người chợt lóe, Tần Kinh Vũ nhân lực vượt xa người thường, liếc mắt một cái thấy rõ là tiểu vương gia tần tư thuần bóng dáng, chính hướng ánh sáng u ám ở chỗ sâu trong mà đi.

Người này, cảnh tối lửa tắt đèn , lén lút là hướng chạy đi đâu?

Tâm niệm ý động, theo sau hai bước.

Lôi Mục Ca thoáng nhìn nàng đi lại chuyển hướng, không khỏi giữ chặt cửa nàng cánh tay, hô nhỏ: “Ai, người đi đâu lý?”

“Hư —— ”

Tần Kinh Vũ hướng hần so với cái chó có lên tiếng thủ thế, nghiêng tai lắng nghe, lại nghe dừng đạo kia đầu truyền đến cú đầu nói chuyện thanh.

“Xác định là hần sao?”

“Xác định, tiểu vương gia thỉnh xem...”

Ánh sáng nhạt chợt lóe, như là hỏa sở con châm ánh sáng, đảo mắt tức tức.

Tần tư thuần thanh âm vừa mừng vừa sợ: “Thật sự là đâu, các người là làm sao bây giờ đến ? Hẳn quan trọng hơn không? Còn có thể hôn bao lâu?”

Có nhân đáp: “Thuộc hạ thấy hẳn theo yến hội bên kia lại đây, chung quanh nhìn xung quanh, coi như ở tìm người, liền một đường đi theo, suýt nữa cùng đã đánh mất, sau lại thuộc hạ linh cơ vừa động, thừa dịp trời tối không người, phách hôn mê hẳn... Thuộc hạ không chế lực đạo không xấu, ít nhất một cái canh giờ trong vòng là sẽ không tỉnh , tiểu vương gia...”

Tần tư thuần nhất khẩu đánh gãy hẳn: “Đi, đến phụ cận thủ , đừng làm cho nhân tới gần.”

“Là!” Người nọ đáp ứng một tiếng, cước bộ không ngừng, hướng hai người lập thân chỗ lại đây.

Tần tư thuần ở lại tại chỗ bất động, đắc ý cười nhẹ, nói không nên lời dâm loạn: “Lần này, không cần tìm người chủ tử thảo muốn, trước cho người thành của ta nhân nói sau...”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu một cái lộp bộp, nghe này hai người nói chuyện khẩu khí, này bị phách choáng váng người, chẳng lẽ là... Yến nhi?

Định rồi hạ thần, cánh tay che miệng mũi, ngừng hô hấp tiếng động, nghiêng đầu hướng Lôi Mục Ca lung lay hạ quyền đầu. Lôi Mục Ca hiểu ý, ngưng thần nín thở, chỉ đợi người nọ đến gần, lập tức ra tay.

Tiếng bước chân dần dần tới gần, đi tới trên đường, bỗng nhiên bùm một tiếng, không biết là bán đến cái gì, phúc ngã xuống đất, lại vô động tĩnh.

Tần Kinh Vũ vi giật mình một chút, lập tức hiểu được, mặt mày hớn hở.

Nếu thật sự là Yến nhi, trải qua này bốn năm tạo ra ma luyện, có thể bị môn trung huynh đệ tôn xưng một tiếng yến chủ nhân, đã sớm không phải lúc ấy nhậm nhân khi nhục tiểu thái giám, làm sao có thể như thế đại ý, tùy tùy tiện tiện liền đã bị nhân phách đổ? !

Tần tư thuần đối hẳn minh lý ngầm khảo du đã lâu, đại hạ hoàng cung mọi người đều biết, hẳn trong miệng không nói cái gì, đây lòng chỉ sợ hận không được, lúc này đãi cơ hội, khẳng định muốn này đẹp mặt!

Bên tai truyền đến ám áp hô hấp, từ từ thổi tới, tô ngứa khó nhịn: “Cười cái gì?”

Tần Kinh Vũ nhưng cười không đáp, ý định xem một hồi trò hay, cũng thuận tiện kiến thức hạ Yến nhi bản sự.

Tiểu tử này từ nhỏ cảnh giác, tâm tư kín đáo, nếu là hai người tới gần, hơn phân nửa sẽ bị hẳn phát giác, nghĩ nghĩ, nhất chỉ cung tường bên cạnh cành lá sum xuê đại thụ, hạ giọng nói: “Chúng ta lặng lẽ lên cây...”

Lôi Mục Ca gật đầu, nắm ở cửa nàng thất lưng, lược nhắc tới khí, ở không trung vài cái dặng đạp, đảo mắt nhảy lên cây sao.

Vừa vừa đứng định, Tần Kinh Vũ liền đẩy ra mật mật cành lá, bằng vào vượt xa người thường nhãn lực hướng mới vừa rồi ra tiếng chỗ, ngưng thần nhìn lại.

Trên đỉnh có toái vân tế nguyệt, ánh trăng thanh u.

Dùng đạo ở chỗ sâu trong, thiếu niên hai mắt nhắm nghiền, tà tà nằm đổ, tần tư thuần còn lại là cười ở hẳn trên người, hầu cấp đi xả này vạt áo.

Mắt thấy kia ma trảo sẽ tham hưởng thiếu niên khổ hạ, cặp kia nguyên bản nhắm hiệp mâu đột nhiên mở ra, bạc môi hé mở, đối với trên người người mỉm cười cười.

“Tiểu vương gia.”

“A, người...” Tần tư thuần nghe tiếng run rẩy, chợt thấy bên hông nhất ma, ngắt đi.

Thiếu niên hướng hẳn thần nhiên nhìn thoáng qua, vẫy tay đẩy ra, đứng dậy, bước đi hướng xuất khẩu đi đến, không một hồi, chỉ thấy hẳn tha một người trở về, hai tay không ngừng, đem hai người quần áo hải mạo nhất tịnh lột, sợi nhỏ không , vừa lên một chút điệp cùng một chỗ.

Hảo tiểu tử, còn muốn ra này nhất chiêu, thực tổn hại!

Tần Kinh Vũ nhin cười, tiếp tục xem.

Thiếu niên mặt không hồng khí không suyễn làm xong này hết thấy, đem hai người quần áo bao thành một đoàn, tùy tay ném ra ngoài tường, bắn đạn quần áo, chậm rãi hướng lai lịch đi.

Mới vừa đi ra vài bước, bỗng nhiên thân mình cứng đờ, dừng lại bất động.

Tần Kinh Vũ nhìn chăm chú nhìn lại, thấy rõ giữa tình hình, cả kinh suýt nữa rớt xuống thụ.

Chỉ thấy một phen tinh quang chói mắt trường kiếm hoành ở hắc gáy thượng, sau lưng nghiễm nhiên lập một người, khuôn mặt tuấn tú buộc chặt, trong mắt chớp động âm lãnh phức tạp quang mang.

Dĩ nhiên là hắc...

89. Quyển 2 - Chương 36: Huyết Quang Tai Ương

Nguyệt lãnh không tiếng động.

Gió đêm thổi trúng hai người tay áo bào cổ đang, tay áo phiêu phiêu.

Yến nhi cũng không quay đầu, chính là cười khê: “Hoàng cung đại nội, ngươi muốn mạng của ta, không sợ gặp phải phiền toái?”

Tiêu minh cắn môi, ngực phập phồng vài cái, thông thả triệt hạ trường kiếm, ngay tại Tần Kinh Vũ nhìn xem trong lòng hơi khoan hết sức, bỗng nhiên bay lên một cước, đá hướng của hắc chân loan!

Tiếng gió đột nhiên khởi, lực đạo cương mãnh, Yến nhi bất ngờ không kịp phòng, bùm một tiếng quỵ xuống.

“Ngươi một thân phận đề tiện tiểu thái giám, cũng xứng đến chất vấn ta sao?” Tiêu minh đi đến trước mặt hắc, trường kiếm nhất chỉ ngực, cười lạnh, “Chấn ta giả tử, nghịch ta thì chết, ta tiêu minh năm đó lập hạ lời thề, theo vô trái lệ - ”

Yến nhi nâng mâu, ánh mắt lưu chuyển, từ từ một tiếng thở dài tức: “Ngươi muốn giết cứ giết đi.”

“Ngươi cho là, ta không dám giết ngươi?” Tiêu minh hừ lạnh, ồng tay áo tung bay, một cái bàn tay kiên đi qua, chỉ nghe phách một tiếng thủy vang, Yến nhi trên mặt nhất thời vài đạo hồng ngân, khóe môi cũng là tràn ra tơ máu đến, “Tại đây đại hạ hoàng cung, ngươi giống như là một cái cầu, nhậm nhân xâm lược, cùng với như thế, còn không bằng làm cho ta một kiếm kết quả ngươi!”

Yến nhi cử tay áo lau môi, cúi đầu cười khổ: “Ta chính mình nguyện ý, cùng người không quan hệ.”

Thanh âm chưa dứt, tiêu minh một cước đá ra, tấn như tia chớp, lực du ngàn cân.

“Dừng tay!” Tần Kinh Vũ kêu sợ hãi.

Phịch một tiếng nổ.

Nhưng thấy thiếu niên toàn bộ thân mình bay tứ tung đi ra ngoài, thật mạnh đánh vào cung trên tường, rồi sau đó ngã xuống ở, thét lớn một tiếng, phun ra nhất mồm to huyết đến.

Tiêu minh ánh mắt giơ lên, xa xa nhìn phía hai người ẩn thân chỗ: “Ai?”

Lôi Mục Ca gặp hành tích đã muốn bại lộ, chỉ phải mang theo Tần Kinh Vũ nhảy xuống ngọn cây, tiến bước trăm nói, nghênh diện mà đi.

Tiêu minh lần này nhưng không có vận dụng chân khí ngăn địch, chỉ hướng người tới cao thấp đánh giá: “Ngươi, chính là Lôi Mục Ca?”

Lôi Mục Ca ôm quyền: “Đúng là.”

Hai người ánh mắt chống lại, lẫn nhau ám xem kỹ, án binh bất động.

Tần Kinh Vũ không rảnh bận tâm hai người nói chuyện, hướng tới thượng thiếu niên xông đến: “Yến nhi, ngươi như thế nào?”

Yến nhi suy yếu trợn mắt, thấy nàng tới gần, cư nhiên còn cười được, nhất mạch ôn nhu: “Ta không sao , đừng lo lắng.”

Tần Kinh Vũ miết mắt thấy thượng huyết thanh, ngực một đoàn hỏa lập tức cọ đi lên, xoay người hướng tiêu minh, âm thanh lạnh lùng nói: “Minh điện hạ, Yến nhi là của ta cấp dưới, nếu làm sao đắc tội ngươi, không cần làm phiền ngươi động thủ, đều có ta đến quản giáo.”

“Này nô tài không hiểu chuyện, ta chỉ là tùy tiện giáo huấn hạ, nếu tam điện hạ như thế bao che khuyết điểm, ta cũng liền khó mà nói cái gì, như vậy từ bỏ –” tiêu minh quay đầu nhìn về phía thượng người, trầm thấp nói, “Đoạn ngươi hai căn xương sườn, tự giải quyết cho tốt.”

“Làm càn!” Nghe này cuồng vọng ngôn, Tần Kinh Vũ tức giận đến giận sôi lên, một chưởng hướng tiêu minh trên mặt huy đi, cánh tay nhẹ nhàng, vạt áo lại bị một cổ mềm nhẹ lực đạo giữ chặt, không thể sử lực.

“Điện hạ...” Yến nhi ánh mắt kiên quyết, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tiếng bước chân thanh, một đội trì kích đại Hạ thị vệ theo dững đạo ngoại dững tiến vào, thấy vậy tình cảnh, không khỏi ngáy người, ánh mắt đều hướng Lôi Mục Ca.

“Lôi lang tướng – ”

Lôi Mục Ca nâng thủ, ánh mắt chuyển hướng Tần Kinh Vũ, cũng khẽ lắc đầu, ý bảo làm cho nàng nhịn xuống không phát.

Tần Kinh Vũ rất nhanh quyền đầu, chậm rãi cúi hạ, hôm nay là Thái Hậu thọ yến, ngũ quốc hoàng thất tụ, chính mình thân là đại hạ hoàng tử, nửa chủ nhân, thật sự không nên cùng này tiêu minh lúc này gây chiến, lạc tiếng người bính.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

“Minh điện hạ –” nhịn xuống giết người xúc động, phun ra một ngụm úc khí, theo nha tuyệt lý tế một câu: “Đi thông thả không tiến!”

Tiêu minh miết nàng liếc mắt một cái, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, cầm trong tay trường kiếm tùy tiện nhất trích, phiết hạ mọi người nghênh ngang mà đi.

Tần Kinh Vũ thẳng tắp đứng, thẳng đến hần đi xa không thấy, mới nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Này tiêu minh, thật sự quá kiêu ngạo , một ngày nào đó ta sẽ...” Nói còn chưa dứt lời, nghe được dưới thiếu niên nhỏ vụn than nhẹ, chạy nhanh hỏi, “Yến nhi, ngươi đừng động, ta cái này tìm người đưa ngươi đi Thái y thự, cho ngươi nói xương - nhất ”

Lôi Mục Ca xem xét thiếu niên tái nhợt sắc mặt, ánh mắt vi tránh, trầm ngâm nói: “Nhất thuyền ngay tại phụ cận, của hần y thuật không thể so trong cung Thái y kém, ta gọi là nhân nâng Yến nhi đi qua tìm hần...”

Tần Kinh Vũ có ti do dự, biết Yến nhi đối lý nhất thuyền luôn luôn không có hảo cảm, theo bản năng hướng hần nhìn lại. Yến nhi nằm bất động, bạc môi nhếch, mâu để mang theo một chút khẩn cầu: “Điện hạ, ta còn là đi Thái y thự đi, ta chính mình có thể đi.”

Tần Kinh Vũ thấy hần làm bộ lẩn tới, chạy nhanh dè lại tay hần: “Yên tâm, không đi nơi khác, đưa ngươi đi Thái y thự.”

Lôi Mục Ca bất đắc dĩ, đành phải gọi người tìm đến một bộ nhẹ nhàng kiệu, cẩn thận đưa hần nâng đi lên phóng hảo, Tần Kinh Vũ dặn dò vài câu, cấp ần từ một nơi bí mật gần đó Ngân Dục thổi cái khẩu tiêu, ý bảo đuổi kịp bảo hộ.

Cũng may Thái y thự dưới đây cũng không tính xa, bởi vì trong cung thịnh yển, thự trung giá trị thủ Thái y đều là y thuật kỹ càng, cũng là không lắm lo lắng. Vài tên thị vệ nâng Yển nhi vội vàng hướng Thái y thự đi, còn lại thị vệ trung một người đi ra khỏi, do dự hỏi: “Lôi lang tướng, này tiểu vương gia...”

Lôi Mục Ca nhặt lên tiêu minh ném trường kiếm nhìn kỹ, nhíu mi nói: “Đây là yên ổn vương phủ kiếm.” Nhìn mắt bên kia điệp cùng một chỗ thần chí không rõ hai người, hơi hơi thở dài, “Vương phủ thị vệ mang kiếm tiến cung, bị này Nam Việt hoàng tử hữu cơ khả thừa dịp, chui chỗ trống, mới vừa rồi nếu là phát sinh xung đột, chúng ta lại đãi không được của hấn nhược điểm.”

“Vô phương, ta sẽ nghĩ biện pháp thu thập hấn. Về phần ta vị này đường huynh –” Tần Kinh Vũ ánh mắt tại kia xích trình nam thể thượng lưu một vòng, cười lạnh nói, “Cũng nên cho hấn cái giáo huấn, nhìn hấn còn có dám hay không lại đến đánh Yển nhi chủ ý!”

Khi nói chuyện, tiếp đón mọi người, kéo Lôi Mục Ca bước đi.

Lôi Mục Ca quay đầu nhìn lại, lại vừa bực mình vừa buồn cười: “Uy , người cứ như vậy bỏ lại hấn mặc kệ ? Nếu là bị người nhìn đến, yên ổn vương phủ danh dự sẽ phá hủy...”

Tần Kinh Vũ đáp chẳng hề để ý: “Người lưu cái thị vệ ở phụ cận, chỉ cần không nữ quyến tiến vào là được, nam xem nam , không ảnh hưởng toàn cục.”

Phía sau truyền đến thị vệ che miệng cười nhẹ thanh, Lôi Mục Ca lắc đầu thở dài, cũng sẽ theo nàng đi.

“Ta cuối cùng cảm thấy, kia Nam Việt hoàng tử tựa hồ có chút nhằm vào người.”

“Hấn hơn phân nửa là ghen tị ta bộ dạng so với hấn suất.” Tần Kinh Vũ thuận miệng đáp , trong lòng lại đang tìm tư đãi thọ yển qua đi, phái ra sát bộ huynh đệ ở này về nước trên đường phục kích một chuyện, cho dù thương hấn không thể, cũng muốn dạy hấn lo lắng đề phòng hàng đêm ác mộng.

Lôi Mục Ca nào biết đâu rằng nàng trong lòng suy nghĩ, chỉ một mặt dặn dò: “Đợi lát nữa mời lại sau hảo hảo đãi đang ngồi vị thượng, đừng nữa nơi nơi chạy loạn , nhớ lấy!”

“Hảo, ta đã biết.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện nói, đãi trở lại yến hội, nhưng thấy chủ tịch thượng không còn chỗ ngồi, tiêu minh thẳng an vị, nhìn không chớp mắt, trên đài cao đã muốn ở tế nhạc tấu vang, thủy tay áo phất phới, có nhân vật lên đài lượng tướng, bắt đầu hát hí khúc.

Hí khúc tại đây cái triều đại cũng không thông thường, chỉ quan lớn quý nhân trong phủ mới có thể thỉnh đến tốt gánh hát tử, lần này đương triều hoàng thái hậu thọ yến, thỉnh cũng là đại hạ tốt nhất gánh hát nghệ linh, bối cảnh hoa mỹ, diễn phục lưu tinh không nói, giọng hát tài múa cũng là thập phần rất cao, thỉnh thoảng thẳng được dưới đài từng trận âm thanh ủng hộ.

Lôi Mục Ca như trước đứng ở đài cao sau lưng, cảnh giác nhìn chăm chú dưới đài động tĩnh, Tần Kinh Vũ còn lại là ngồi trở lại hàn dịch bên người, mang trà lên thủy quán tiếp theo mồm to, tự giấu cười cười: “Hôm nay là ăn cái gì, cư nhiên tiêu chảy.”

Người bên ngoài chuyên tâm xem diễn, cũng không thêm để ý, bên cạnh hàn dịch miết nàng liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Như thế nào, không có ấn ký?”

Tần Kinh Vũ ánh mắt nhìn chằm chằm sân khấu kịch, miếu máo nói: “Cũng không phải, lại cứ bị cái vết sẹo ngăn trở, không thể xác nhận.”

“Vết sẹo?” Hàn dịch than nhẹ, “Thực khéo a ...”

“Là thực khéo.” Tần Kinh Vũ tùy theo cảm thán một tiếng, trên thế giới chuyện nếu là quá mức đúng dịp, còn có vì sao nhân tố ở phát huy tác dụng .

Ánh mắt nhìn chằm chằm sân khấu kịch, tâm tư nhưng không chuyên chú tại kia mặt trên, bỗng nhiên cảm giác được sườn bạn tựa hồ có câu ánh mắt đầu chú ở chính mình trên người, chút không đi.

Ai đang nhìn nàng?

Nhịn không được nghiêng đầu nhìn về phía lân tòa, này vừa chuyển đầu động tác cực nhanh, kia ánh mắt đột nhiên cả kinh, không kịp trốn tránh, bị nàng đả vừa vắn.

Hiên Viên thanh vi mâu quang tinh lưỡng, hai giáp ứng đở, so với trên người lưu hồng nhu váy còn muốn điểm lệ ba phần, ẩn tình đưa tình nhìn lại đây.

Có qua có lại mới toại lòng nhau!

Tần Kinh Vũ nhú mày, hướng nàng câu môi cười, ánh mắt gian phong tình bốn phía, hoặc lòng người túy.

Hiên Viên thanh vi rút cuộc thiên chân, bị nàng ánh mắt thần thái một phen trêu chọc, xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, rút cục để ngẩn không được, cúi mí mắt, bại hạ trận đi.

Tọa nàng đối diện Mục Vân Phong làm như có điều cảm giác, gương mắt vừa nhìn, hung hăng trừng lại đây, Tần Kinh Vũ sợ tới mức nhất le lưỡi, chạy nhanh quay lại ánh mắt, chuyên chú xem diễn.

Lúc này diễn chính diễn đến phần kịch chỗ, tướng là vừa ra cùng loại Lan Lăng Vương chuyện xưa, giảng một gã cổ đại đế vương danh gọi ngự thiên, văn tài võ lược, dũng mãnh thiện chiến, dung mạo lại xinh đẹp tuyệt trần như nữ tử, nhân khẩu không đủ để uy hiếp quân địch nãi khắc mộc làm bộ mặt, thường chỉ lấy lâm trận. Đối chiến khi phá quân địch chủ lực cho dưới thành, dũng quán tam quân, quốc nhân ca công tụng đức, làm một trận khúc vũ đạo, lấy bắt chước này chỉ huy đánh đánh sâu vào uy hướng.

Trên đài cao, đèn cung đình giắt, chói lọi, diễn giả mang theo dữ tợn đáng sợ mộc chất mặt nạ, thân sáng rọi chói mắt phong tử diễn phục, huy động kim đao, chấp tiên mà vũ.

Xem diễn nghe khúc, hướng đến đều là trong nghề trông cửa nói, người thường xem náo nhiệt, Tần Kinh Vũ mặc dù không hiểu âm luật khúc mục, gặp kia diễn giả động tác nhẹ nhàng, dáng người mạnh mẽ, cũng không cảm tùy mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Âm thanh ủng hộ trung, trên đài người vũ càng thêm kịch liệt, theo đàn vào nổi lên bốn phía tiếng trống tiếng nhạc, thượng bàn huyền chấn sí dục tường phi phượng giao long, tường vân lượn vòng, khối nhẹ lưu động, kia sắm vai ngự thiên diễn giả bước trên giá gỗ, bỗng nhiên một cái thả người, vật áo tung bay, giữa không trung ngay cả phiến thất tám bồ nhào, trông rất đẹp mắt, mọi người đồng loạt ủng hộ, chủ tịch thượng Thái Hậu liên tục vỗ tay lấy làm kỳ, nét mặt già nua cười thành một đóa hoa.

Tần Kinh Vũ càng xem càng là tân kỳ, kham kham cười nói: “Ai, này nhân vật thật tốt, tẩn ở trên trời bay tới bay lui, cũng không dùng khiên cần dây thép quả đoạn dây thừng cái gì, còn sử như vậy trọng đao!”

Tần trạm đình nghe được cười nhạt, tần hưng lan ngày gần đây cùng nàng cộng đồng tiếp đãi khách nhân, hơn vài phần thực nghiệp, cũng là giải thích nói: “Kia đao là đao cụ, giấy giả vật mà thôi, khinh thật sự, hai cần ngón tay có thể giấp đứng lên ”

Tần Kinh Vũ nga một tiếng, nghi hoặc thấp nam: “Nhưng ta nghe kia tỉ lệ thanh âm không giống đao cụ...” Cùng lúc đó, thoáng nhìn đại tướng quân lôi lục mặt hướng đài cao, sắc mặt rồi đột nhiên ngưng trọng, lưỡng đao cùng Lôi Mục Ca cực vi tương tự mây kiếm long lên, trong lòng vừa động, thâm kêu không tốt.

Chính mình là kiến thức quá Lôi Mục Ca cùng Ngân Dực khinh thân công phu , phóng nhân đại hạ, này hai người tuyệt đối được cho là cao nhất cao thủ, mà trên đài cao người nợ mượn dùng giá gỗ, bay lên trời, có thể một hơi nhảy ra thất tám bồ nhào, cũng thập phần rất cao.

Mà kia kim đao ánh sáng ngọc, lờ lờ sáng lên, vũ đao tiếng động, vù vù xé gió, sao có thể là giấy vật? đả lại muốn khuynh nhĩ lắng nghe, cẩn thận phân biệt, kia diễn giả lại đem kim đao vừa thu lại, theo trong tay áo biến ra một cái ngay ngắn tinh mỹ mộc hạp, phụng đến trước đài, trước đài đài sau cùng kêu lên hô to: “Hoàng thái hậu cát tường như ý, thọ so với nam sơn!”

Có thái giám tiến lên tiếp , một đường đi hướng chủ tịch, dâng cho Thái Hậu trước mặt.

Thái Hậu ý cười trong suốt, ý bảo bên người đại đài thu nhận lấy, trước mặt mọi người mở ra.

Lân cận mái che nắng người đều đại thị tò mò, thân gáy tham xem, ngồi ở Thái Hậu phía bên phải thiên tử Tần Nghị cũng để sát vào lại đây, tứ quốc khách quý cũng là thành nhanh mộc hạp, chuẩn bị nhất nhìn đả mắt.

Hạ cái chậm rãi mở ra, một pho tượng hiem thấy ngọc bích xem âm hiện ra trước mắt, khuôn mặt túc mục tường hòa, xanh ngọc trong suốt trong sáng, lấy chính khối ngọc thạch điêu khắc, hành văn liền mạch lưu loát, không có nửa điểm tỳ vết nào.

Thái Hậu nhìn vui mừng, không khỏi thân thủ đi phủ, Tần Kinh Vũ hí mắt nhìn lại, chính âm thầm cảnh giác, chợt thấy kia xem âm đỉnh đầu hắc quang chợt lóe, không khỏi bật thốt lên kêu lên: “Cẩn thận!”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Tần Nghị nắm lên trước mặt trên bàn ngân khoáng, tia chớp bàn trạc đi, đem kia nói hắc quang kẹp chặt, đúng là một cái tiên sống loạn khiêu màu đen con rắn nhỏ, hơn kỳ lạ là, con rắn nhỏ theo thượng nửa thanh phân nhánh, sinh có hai khỏa đầu rắn, một tả một hữu hướng Tần Nghị tiến công!

Thái Hậu sắc mặt trắng bệch, bị đại dài thu đỡ lấy, mấy dục ngất.

“Hộ giá nhất nhất ”

Một tiếng cao ưỡng, các nơi trào ra vô số vũ Lâm lang thân ảnh, bốn phía người đều bị nhân biến đứng lên, ngạc nhiên mà đứng.

Lôi Mục Ca đã muốn nhảy lên đài cao, ánh đao vươn ra màn che mạc bố, thẳng bức kia sấm vai ngự thiên vương diễn giả, mà đại tướng quân lôi lục còn lại là đánh về phía chủ tịch, bất đắc dĩ nhiều người ảnh loạn, kinh hô hãi kêu, dù sao đã muộn từng bước.

Cặp kia đầu quái xà trí tuệ vượt xa người thường, nếu như thông linh, mặc dù bị kẹp lấy thất tắc, lại linh hoạt tự nhiên, lấy thừa bù thiếu, toàn lực tiến công. Tần Nghị không biện này có thể, không dám thụt chững tướng bác, trong phút chốc bị kia hai khỏa đầu rắn làm cho được cái này mất cái khác, cực kỳ nguy hiểm, mắt thấy sẽ bị cắn trúng cổ tay, chợt thấy trên đỉnh có ánh sáng khởi, tiếp theo thuấn, tử khí bao phủ, thiên địa biến sắc.

Kiểm minh thanh khởi, giống như rồng ngâm.

Lửa cháy, tận trời tới!

Khói trắng lướt qua, một viên đốt trọn đầu rắn rơi xuống ở.

Tần Kinh Vũ vừa nhẹ nhàng thở ra, đã thấy kia cao tới trượng sân khấu kịch âm âm suy sụp thấp, Lôi Mục Ca cùng vài tên thị vệ bị nhốt trong đó, mới vừa rồi ở trên đài tung bay bỗng nhiên ngự thiên vương đột nhiên nhảy ra, hướng tới chủ tịch trực diện mà đến, tung đao tà tước, kim đao lóng lánh, trong phút chốc ngay cả hạ thất nhớ sát thủ.

Ám sát đối tượng, đúng là đại mùa hè tử Tần Nghị!

Phách phách rung động, phía trước ba chiêu sát thủ đều đánh ở hộ giá mà đến thân vệ trên người, máu tươi phun ra, hồng quang đầy trời, đại tướng quân lôi lục đuổi tới, thân thủ tiếp được ba chiêu, Tần Nghị cánh tay chấp đứng dậy hạ cầm đẳng, đỡ hẳn cuối cùng nhất kích, không nghĩ kia bị ngân khoáng kẹp lấy màu vàng con rắn nhỏ tử mà không cương, còn thừa một viên đầu rắn đột nhiên thoát ra, há mồm liền cắn.

Biến cố, chỉ tại nháy mắt.

Tiếng kêu sợ hãi, tiếng thét chói tai. Liên tiếp, chủ tịch thượng mọi người nhất tề lui về phía sau, thị vệ thủy triều bàn dừng tiến lên đây, tả phương sườn tịch thượng lại có một người thường ở phía trước vọt đi qua, một cái không trung bốc lên, che ở Tần Nghị trước người

, huy chương bổ tới.

Đầu rắn chợt chuyển hướng, xà khẩu đại trương, răng nọc loang loáng!

Tần Kinh Vũ dưới chân chậm từng bước, chỉ phải trơ mắt nhìn người nọ vỗ về cánh tay, mềm rồi ngã xuống, nhất thời kinh hãi kêu to.

90. Quyển 2 - Chương 37: Hải Thiên Khế Rộng Rãi

“Mẫu phi nhất ”

Tần Kinh Vũ mắt thấy Mục Vân Phong sắc mặt biến thành màu đen, yếu đuối ở Tần Nghị trong lòng, trong lòng vừa đau vừa vội, trong đầu một mảnh hỗn loạn, chỉ một cái ý niệm trong đầu liền mạng đi phía trước hướng, cánh tay căng thẳng, lại bị nhân gắt gao túm trụ, là lão sư hàn dịch.

Ầm vang một tiếng, trên đỉnh lại một đạo điện quang bổ tới, chính giữa kia cao ngất cao khởi thêm hắc đầu rắn, huyết nhục mơ hồ.

Kia cầm trong tay kim đao diễn giả thoáng nhìn hắc xà bị mất mạng, trong lòng sốt ruột, kim đao soàn soạt tiến dần lên, nhan sắc loá mắt diễn phục xán xán lóe sáng.

Tần Nghị tê thanh rống to, tránh đi kia chói mắt sinh hoa ánh đao, ôm Mục Vân Phong lui về phía sau nhất đi nhanh, hai bên thị vệ nhanh chóng khép lại, đại tướng quân lôi lực thiết chưởng sinh phong, không lưu tình chút nào, chắn chắn nhân hổ khẩu đau nhức, lúc này mặt sau ghế thượng liên can dự tiệc võ tướng cũng phi phác lại đây, đao kiếm đều xuất hiện, đem kia diễn giả vây kín không kê hở.

Diễn giả trên vai bị lôi lực đại lực đánh trúng, văng lên một búng máu đi ra, gặp đại thể đã mất, một tiếng than nhẹ, đột nhiên cử đao hoành ở gáy thượng, dục muốn tự vẫn, lôi lực kinh hãi, nhất chỉ đánh ở cổ tay hắc huyết đạo, kim đao loảng xoảng lăm rơi xuống đất.

Mọi người ở đây vây khép lại tiền là lúc, chỉ thấy kia diễn giả thân mình rồi đột nhiên cấp toàn đứng lên, diễn phục thượng kim sức tùy theo động tĩnh, dài tay áo giãn ra, cổ tay áo lý trào ra một cổ trắng xoá khỏi đặc.

Lúc trước thấy được kia hắc xà lợi hại, mọi người đều sợ khỏi đặc có độc, tiến công đồng thời bản năng che lại hơi thở, diễn giả càng toàn càng nhanh, khỏi trắng cũng dữ phát đặc hơn, đồng phát ra phách phách hỏa hoa, ngay tại khỏi đặc bên trong, một đạo thần nhiên thân ảnh phá không bắn ra, ở đài cao phụ cận một cây cột cờ thượng khinh nhẹ một chút, dựa thể sẽ nhảy lên đầu tường

Kia thân hoa mỹ sáng lạn diễn phục đã muốn bị hắc khí trên mặt đất, cả người chính là mặc một bộ trách thân đoản đả, cấp lược mà ra, này nhất chiêu kim thiên thoát xác, nhanh như quỷ mị.

Mọi người tiếng kinh hô trung, hắc đã muốn nhảy lên cung tường, mắt thấy sẽ phá không mà đi.

Cung trên tường không chỗ nào ngăn trở, thiên cao rộng rãi, hắc lại hơi mang chần chờ, xoay mình một chút. Tiếp theo thuận, tức là ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống, ngã xuống đến tường nội đến, ngực như dừng tuyến bàn toát ra máu tươi, yết hầu khanh khách rung động, ở mặt nạ sau mở to mắt, nói không nên lời một câu đến.

Hắn này rơi xuống hạ, cung trên tường đi theo nhảy xuống hai người đến, người trước thanh sam giày vải, đầu đầy chỉ bạc, đúng là Tần Kinh Vũ lâu tìm không thể ngoại công, thần y mục thanh; người sau ngân bạch áo giáp, mặt bố trần bụi, bội đao thượng ắn có vết máu, cũng là phía trước bị chôn ở sập đài cao dưới Lôi Mục Ca.

Tần Kinh Vũ thoáng nhìn dưới, trong lòng thể này mới nhẹ nhàng thở ra, này thiên hạ đệ nhất thần y đã đến, mẫu phi thượng thể định có thể hóa hiểm vi di, lập tức ra vẻ thất kinh bộ dáng, bị hàn dịch rút ra lui ra phía sau.

Lôi lực đi nhanh tiến lên, giai khai này mặt nạ, hiện ra hé ra tái nhợt thanh tú gương mặt, đúng là một gã tuổi trẻ nữ tử.

Nàng kia tóc con mắt giai vì nâu, oán hận liếc mắt một cái trừng đến, môi nhắm chặt, lôi Lực Song chưởng tê phát, ra tay như điện, đem nàng cầm tá xuống dưới, kể từ đó, khẩu mặc dù có thể ngôn, cắn lưỡi uống thuốc độc cũng là không hề khả năng.

Mục Vân Phong đã muốn bị mục thanh tiếp đi qua, Tần Nghị tay không lại đây, vẻ mặt nghiêm nghị: “Nói, người là ai? Vì sao phải ám sát trẫm?”

Nữ tử hơi hơi nhắm mắt, mặc dù trước ngực cảm tràn đầy vết máu, ánh mắt gian đã có một tia kiên cố, không nói một lời

Tần Nghị tức giận, âm thanh lạnh lùng nói: “Người tới, đem này thích khách áp nhập thiên lao ”

“Bệ hạ, thỉnh chờ!”

Hàn dịch đẩy ra đám người mà đến, đứng ở nàng kia trước mặt, chỉ vào thượng nhất tiết tử xà, trầm giọng nói: “Này song đầu xà chính là trấn đảo thánh vật, người nhưng lại như thể gan lớn, đem đạo xuất hành hung, sẽ không sợ đảo chủ giận chó đánh mèo, liên lụy người nhà? !”

Hắn này một tiếng qua đi, bên cạnh có kiến thức rộng rãi giả đã muốn hiểu được, lúc này hô nhỏ: “A, là rất hoang đảo!”

Nàng kia bị kêu hư thân phân, cũng không kinh hoảng, vẫn là mặc không lên tiếng.

Hàn dịch hừ một tiếng, theo trong tay áo lấy ra một vật, hướng nàng trước mắt sáng ngời: “Người khả nhận được đây là cái gì?”

Nàng kia mở mắt giương mắt, thấy rõ trong tay hắn nhất cái đứt dịch, lập tức hai mắt trợn lên, tê thanh thét chói tai.

“Hắn ở nơi nào? Các người là không phải giết hắn? Có phải hay không? !”

Tần Kinh Vũ nghe được ngăn ra, chẳng lẽ này nữ tử nhưng lại cùng tiền một trận chết ở lạc nguyệt sơn hạ trong rừng cây nam tử quen biết, xem ra, còn quan hệ họ hàng mang cố, giao tình không phải là ít?

“Hắn không chết.” Tần Nghị tiếp nhận nói đến, thản nhiên nói, “Chỉ cần người nói ra phía sau màn làm chủ, trăm đã đi xuống làm thả hắn, cùng người đoàn tụ.”

“Ta...” Nàng kia đáy mắt thẳng lệ, há miệng thở dốc, bỗng nhiên cười thảm, “Ha ha ha, các người gạt ta, gạt ta, hắn đã chết, hắn đã muốn đã chết...”

Kia nước mắt cuộn cuộn hạ xuống, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng đúng là biến thành huyết châu, trước mắt đỏ đậm!

Ở bên thị vệ cả kinh lui ra phía sau từng bước, lời lục biết ơn hình khác thường, vội vàng hộ ở Tần Nghị trước người, ở đây người đều là nhìn xem lặng ngắt như tờ, trợn mắt há hốc mồm.

Nữ tử trên mặt máu loãng đặc hơn, cũng không lau lau, chỉ giương mắt nhìn hướng đông phương, thấp nam nói: “Cổ lang, là ta hại người, là ta hại người a...”

Tần Nghị thấy nàng thần trí tan rã, không khỏi gấp giọng quát: “Trẫm hỏi người, là ai phái người tiến đến ám sát?”

Nàng kia bình tĩnh không nghe thấy, chỉ đắm chìm ở tự thân tư duy giữa, thanh âm bi thiết, như khóc như tố: “Sớm biết như thế, chúng ta liền không thích nghe bọn họ , an tâm canh giữ ở trên đảo, chỉ cần thường xuyên gặp mặt, kết không kết làm vợ chồng lại có cái gì quan hệ đâu...” Ánh mắt chuyển tới hàn thay chủ chưởng, năm ngón tay mở ra, cố gắng hướng thượng nâng lên: “Cây sáo... Cấp... Cho ta...”

Hàn dịch rất nhanh đoạn dịch, thở dài một hơi, giống như cho tâm không đành lòng, buông tay hạ xuống.

Nàng kia một phen cảm, sờ soạng lại sờ, thì thào tự nói: “Dịch ở nhân ở... Dịch hủy nhân vong... Cổ lang... Người đợi ta với...” Ngủ gật, mỉm cười nhắm mắt, càng nhiều máu tươi từ lỗ tai lỗ mũi miệng trào ra, quay đầu đi, lập tức tắt thở.

Hàn dịch tiến lên ngồi xổm xuống, theo nữ tử nhĩ sau tháo xuống một quả tinh tế màu bạc trâm cài tóc, đoạn trang sau một lúc lâu, giao cho bên cạnh lời lục: “Này nữ tử họ triệu, triệu họ là rất trên hoang đảo thể gia vọng tộc, nàng được cho là trên đảo võ công vô cùng tốt hậu bối. Bất quá, này triệu thị cùng kia cổ thị hai đại gia tộc từ xưa oán hận chất chứa, cho tới bây giờ đều là xung khắc như nước với lửa, không nghĩ hậu đại con cháu trung nhưng lại ra một đoạn nghiệt duyên...”

Lời lục tiếp nhận trâm cài tóc, tiến đến dưới đèn nhìn kỹ, Tần Kinh Vũ nhãn lực vượt xa người thường, liếc mắt một cái thoáng nhìn kia trâm cài tóc trên có khắc một cái nho nhỏ triệu tự, không khỏi trong lòng cảm

thán, này rất trên hoang đảo một nam một nữ thanh xuân còn trẻ, lá mọc cách tình cảm, lại bởi vì gia tộc mâu thuẫn không thể kết làm liền cành, rơi vào đường cùng phản đảo mà ra, đi vào xích thiên đại lục.

Bất quá, này hai người tới đại hạ cảnh nội, nhân sinh không quen, vì sao hội tiến đến ám sát đại mùa hè tử? Hơn nữa bất luận là ở diễn võ đại tái phụ cận ẩn núp ngự thú, vẫn là ở hoàng cung thọ yến thượng hát hí khúc dâng tặng lễ vật, kế hoạch một lần so với một lần chu đáo nghiêm mật, chỉ dựa vào hai người lực, tuyệt đối không thể hoàn thành, này phía sau màn làm chủ, rốt cuộc là ai? !

Ánh mắt xẹt qua bị điều tự thị vệ hộ ở xa xa tứ quốc khách quý, hoặc kinh hồn chưa định, hoặc sắc mặt tự nhiên, hoặc thờ ơ, nhất thời cũng nhìn không ra có gì dị trạng đến.

Sương khói tan hết, một đội thị vệ cung nhân lại đây, thu liễm nữ tử xác chết, lau đi thượng vết máu, thọ yến hiện trường nhanh chóng tu chỉnh phục hồi như cũ, phụ trách toà án thẩm vấn tra án Đình Ủy dẫn theo một người lại đây, tiến lên bẩm: “Bệ hạ, đây là phụ trách lần này gánh hát diễn xuất quân sự.”

Kia quân sự bùm quỳ xuống, run rẩy nói: “Bẩm bệ hạ, kia sức diễn ngự thiên vương nam giác danh gọi tam bảo, là tiểu nhân đồng hương, ngày thường tuấn tú đẹp mặt, nhân duyên vô cùng tốt, ở gánh hát lý diễn hơn mười thượng trăm tràng, cho tới bây giờ không ra quá sai lầm.”

Tần Nghị khoát tay áo, ý bảo làm cho hắn lui ra. Thực hiển nhiên, này diễn giả đã muốn bị nhân thay mặt đối đảo, mạo danh thế thân đi, về phần kia ban đầu nam giác, không cần truy tra, nhất định là dữ nhiều lành ít.

Thọ yến phía trên, máu tươi ngũ bước, không chỉ có Thái Hậu chấn kinh, chiêu nghi nương nương còn bị độc xà cắn thương, đây là đại hạ tự khai triều tới nay chưa bao giờ từng có chuyện tình, mọi người sắc mặt ngưng trọng, âm thầm kinh hãi.

Tần Nghị lo lắng Mục Vân Phong thương thế, hướng các quốc gia khách quý tạ lỗi sau, vội vàng tan yến hội, gọi người đem

Thái Hậu đuổi về từ vân cung nghỉ tạm, chính mình còn lại là lôi kéo Tần Kinh Vũ một đạo, bãi giá đi hướng Minh Hoa cung.

Minh Hoa cung chính điện, đèn đuốc sáng trưng, cung nhân tiến tiến xuất xuất, việc lý việc ngoại.

Chờ bọn hắn tới cửa cung, đã muốn được đến thông tri Thái y làm mang theo vài tên Thái y cũng là vội vàng đuổi tới. Ngay tại lúc trước đại cục không, kiểm tra thích khách là lúc, mục thanh đã muốn mang theo hôn mê bất tỉnh Mục Vân Phong đi trước từng bước, chờ mọi người đi vào, trong điện đã ẩn này phân phó, các nơi đèn cung đình đều thấp sáng, nhân giai lui tới nhuyển thấp hai trượng có hơn, trung gian lấy một đạo rộng thùng thình trúc chế bình phong ngăn trở người tới tầm mắt.

Mục Vân Phong mặt như giấy vàng, ngưỡng mặt nằm ở tháp thượng, hơi thở mỏng manh, vẫn không nhúc nhích.

Tần Nghị một cái bước xa xông lên đi, gấp giọng nói: “Nhạc phụ, vân phong hòa đưa nhỏ... Như thế nào?”

Đối với Tần Nghị hỏi, mục thanh sung nhĩ không nghe thấy, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ tại Mục Vân Phong cả người các nơi sắp thượng ngân châm, nhẹ nhàng nếp động châm vĩ, cái trán đã muốn thấm xuất mồ hôi đến. Khóe mắt dư quang phiêu gặp Tần Kinh Vũ, này mới mở miệng nhân tiện nói: “Vũ nhi, đi lấy bích linh đan!”

“Là!”

Tần Kinh Vũ bước nhanh bên tiến nội thất, đem nhất chỉnh bình bích linh đan bắt đi ra, đưa cho mục thanh.

Mục thanh đan đi nắp bình, từ giữa đổ ra hai lạp, nhét vào mục vân đầu gió trung, bàn tay lực nhất dùng sức, chợt nghe cô lỗ một tiếng, nuốt xuống phúc đi.

Thấy vậy tình cảnh, mục thanh sắc mặt hơi hoãn, hướng hai người quay đầu đến.

Tần Kinh Vũ cùng hắn ánh mắt chống lại, nhìn xem rõ ràng, lúc này khê gọi ra tiếng: “Ngoại công, người... Người làm sao?”

Trách không được, mới vừa rồi nhìn hần theo cung trên tường nhảy xuống, vội vàng miết quá, lúc ấy liền cảm thấy không đứng chỗ nào, chỉ vì tình huống nguy cấp, cũng không kịp miết mài theo đuổi, mà nay để sát vào nhìn kỹ, đã thấy kinh người biến hóa.

Kia trương luân thần thái sáng láng trên mặt hình dung tiêu tụy, nếp nhăn trải rộng, nguyên bản hoa râu tóc, lúc này nhưng lại một mảnh tuyết sắc, nhẹ nhẹ phiếm ngân quang. Chỉ mấy tháng không thấy, giống như già đi mười dư năm!

Ngoại công y thuật siêu quần, võ công cũng là bất phạm, rốt cuộc là gặp gỡ người nào chuyện gì, có thể làm hần tiêu tụy đến tận đây? !

Mục thanh lắc đầu thở dài: “Một lời khó nói hết, ta ngày sau lại dư tường thuật.” Ngón tay đập thượng Mục Vân Phong uyển mạch, ngưng thần tế tham, sắc mặt lại xanh trắng vài phần, trầm giọng nói, “Bệ hạ, vân phong sở trung chi độc, có chút quái dị, ta lúc trước đã muốn điểm nòng cánh tay phụ cận mấy chỗ đại huyết, này bí chế giải độc chữa thương đan dược, cận có thể bảo vệ nòng tâm mạch tạm thời không chịu tổn hại, nhưng là nếu muốn hoàn toàn giải độc, còn tu thời gian, nghiên cứu chế tạo chuyên môn giải độc...”

Tần Nghị thân thủ ở Mục Vân Phong hai gò má thượng khẽ vuốt hai hạ, nhíu mi nói: “Đứa nhỏ đâu, có thể bảo trụ sao?”

Tần Kinh Vũ biết mẫu phi đối này con ký thác kỳ vọng cao, không khỏi trong lòng đau xót, kéo lấy mục thanh ồng tay áo kêu lên: “Ngoại công!”

Mục thanh ngón tay vẫn đang khoát lên Mục Vân Phong cổ tay thượng, mắt nhìn Tần Nghị, chậm rãi nói: “Nếu là muốn bảo đứa nhỏ, đại nhân tắc nguy hiểm tăng thêm, sinh nở ngày, chỉ sợ cũng là chết là lúc!”

Tần Kinh Vũ nước mắt xôn xao chảy xuống dưới, nhưng thấy Tần Nghị đằng đứng lên, một chút nắm chặt quyền, gân xanh tất hiện, phục lại chậm rãi buông ra, một chữ một chữ: “Tự nhiên là bảo đại nhân, về phần đứa nhỏ, tùy duyên đi...”

“Không đồng nhất nhất ”

Một đạo mỏng manh thanh âm kêu lên, mục vân nghe phong thanh thanh tĩnh dậy, hai mắt vi tranh, ám ách tiếng nói nam nói: “Bảo đứa nhỏ, ta muốn đứa nhỏ, cha, ta muốn đứa nhỏ!”

“Vân phong!” Mục thanh gấp giọng an ủi, tươi cười lý mang theo khổ ý, “Tin tưởng cha, cha là thiên hạ đệ nhất thần y, nhất định hội ý tưởng chữa khỏi ngươi! Nhất định hội !”

Mục Vân Phong trước mắt mỗi một, được nghe mục thanh cam đoan, trong lòng nhất khoan, lại ngắt đi.

Tần Nghị tự tay vì nàng dịch hảo bạc bị, cúi đầu nói: “Thỉnh nhạc phụ an tâm chẩn trị, bất luận như thế nào, trước bảo đại nhân.”

Mục thanh thu hồi ngón tay, thở dài: “Thai nhi đã muốn gần bốn nguyệt, là cái nam hài.”

Tần Nghị sắc mặt không thay đổi: “Bảo đại nhân.”

Tần Kinh Vũ nghe được lại là cảm động lại là khó chịu, đang cảm kia còn thừa bích linh đan, khẽ gọi: “Ngoại công, này bích linh đan còn có bất khóa, lại uy mẫu phi ăn mấy khóa biết không?”

Mục thanh từ hoãn lắc đầu: “Được không đúng chứng, lại nhiều cũng là vô dụng, chỉ có thể để mà tụy mệnh, lại không thể đi trừ nguyên nhân bệnh. Ta trước thử phối chế giải độc, bên trong nhiều người khí tạp, bất lợi tĩnh dưỡng, còn thỉnh bệ hạ bình lui người rảnh rỗi.

Tần Nghị hơi hơi lĩnh thủ, hướng gian ngoài liên can chờ đợi Thái y nói: “Các người trước tiên lui hạ đi. Theo ngày hôm đó khởi, Thái y thự ngự hiệu thuốc sở hữu dược liệu dụng cụ, đều giao từ mục tiên sinh quản chế truyền chuyển.”

Thái y làm liên tục xưng là, dẫn mọi người chớ có lên tiếng rời khỏi.

Lúc này lại có người ở ngoài điện hát vang: “Hàn Thái Phó cầu kiến!”

“Mau mau mời vào!”

Tần Nghị trên mặt vui vẻ, lúc này bước ra bình phong, đi tới cửa, đem hàn dịch đón tiến vào.

Hàn dịch cùng mục thanh thấy lễ, bàn tay vừa lật, gọn gàng dứt khoát nói “Chư vị thỉnh xem, mục phi nương nương là này rất hoang đảo trần đảo thánh vật song đầu quái rắn cắn thương trúng độc.” Lòng bàn tay một cái mộc hạp, hạp trung cũng là kia hai khóa rách nát đầu rắn, cùng với một đoạn dài nhỏ thêm hắc thân rắn, “Song đầu quái xà, vì rất hoang đảo chỉ có, là thiên hạ đệ nhất kỳ độc, khi còn bé đen như mực, sau khi lớn lên thâm bụi, cuối cùng biến thành ngân bạch, nhan sắc chuyển đậm, độc tính từng bước tăng cường, cho đến khó giải.”

Một phen nói nghe được mọi người kinh hồn táng đảm, hoàn hảo, chính là đen như mực ấu xà, có pháp khả giải.

Mục thanh biết hắc dấu chân trải rộng ngũ quốc nhĩ đảo, kiến thức bất phàm, chạy nhanh tương tuấn: “Tiên sinh cũng biết cứu trị phương pháp?”

“Này ta nhưng thật ra trùng hợp biết.” Hàn dịch trầm ngâm nói, “Song đầu quái xà độc tính mãnh liệt, trong thiên hạ, nếu là ngay cả mục tiên sinh đều không thể hợp với giải được, nhất định phải đi mật vân đảo, tìm mật vân đảo chủ thảo muốn hắc viên trung sở loại thất thải thủy tiên, này hoa nhất hành thất tuệ, ánh sáng màu khác nhau, là song đầu quái xà khắc tinh.”

Nhìn nhìn tháp thượng Mục Vân Phong, lại lắc đầu thở dài: “Đi hướng mật vân đảo tu đi đường biển, phong viễn cấp, ven đường gian nguy, cho dù sách được thuận lợi, qua lại cũng ít nhất cần hai ba tháng, ta lo lắng _”

Tần Nghị trầm giọng nói: “Lão sư cứ nói đừng ngại.”

“Ta lo lắng, nương nương cùng trong bụng long thai nhĩ không quá đi.” Hàn dịch thở dài, “Hơn nữa, này đi trước sách được chọn người, phải tài cao mật lớn, tâm tư kín đáo, thân là đồng nam cũng hoặc đồng nữ thân thể, mới có thể từ hộ đảo thần diệu dẫn đường lên bờ, nếu không cũng chỉ có thể ở hải đảo bên ngoài phiêu đảng, vĩnh viễn đẳng không được ngạn.”

“Đồng nam đồng nữ?”

”Không sai, kia thần diệu đối nhân thể hơi thở nhất mẫn cảm, hay không trải qua nam nữ tình hình, nhất khứu liên biết.

Bên trong yên tĩnh không tiếng động.

Vẫn trầm mặc Tần Kinh Vũ chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt xa xưa.

“Ta đi.”

91. Quyển 2 - Chương 38: Dững Giả Không Sợ (tiểu Sửa)

Này ngày sáng sớm, đại mùa hè tử Tần Nghị hạ chỉ, ở hoàng gia cấm vệ quân cùng vũ Lâm lang giữa chọn lựa năm mươi danh phù hợp điều kiện thanh niên quân sĩ, từ lang tướng Lôi Mục Ca mang đội, làm đủ chuẩn bị, ngũ ngày sau đi trước mật vân đảo, cầu thủ thất thải thủy tiên.

Lôi Mục Ca tiếp được nhiệm vụ, chỉ tốn nửa ngày thời gian, đã đem năm mươi danh tướng sĩ chọn lựa đi ra, đưa hàn Dịch phủ trung, kể lại nghiên cứu mật vân đảo địa hình mạo phong thổ đội chút, bình tĩnh chuẩn bị chiến tranh.

Thái Hậu thọ yến phát sinh biến cố, các quốc gia tân khách đều cáo từ về nước, Tần Nghị cũng không giữ lại, giờ Ty tự mình đưa đến cấm tú trước cửa, Thừa tướng canh bá bụi, Ngự Sử đại phu chu thạch cùng đại tướng quân lôi lục dựa theo lễ chế một đường đưa tiễn, cho đến trở ra thiên kinh thành môn, mới vừa rồi trở về.

Minh Hoa cung chính điện, đèn đuốc sáng trưng, màn che buông xuống, trong không khí quanh quẩn thần nhiên được hương.

Ngay tại Lôi Mục Ca đám người tích cực chuẩn bị là lúc, Tần Kinh Vũ cũng là ngồi ở mẫu phi tháp tiền, một tay chỉ di, ám cần nhắc.

Cửa nàng chủ động xin đi giết giặc, lúc ấy liền lọt vào ba người nhất trí phản đối, nhất là biết nàng tính bí mật mục thanh, lại đại dao này đầu, kiên quyết không đồng ý; mà hàn dịch, còn lại là hướng nàng miết đến tìm tòi nghiên cứu liếc mắt một cái, ý vị thâm trường.

Đúng là này liếc mắt một cái, làm nàng nhin xuống không nói, không sai, chính mình ở bên nhân trong mắt là có tiếng hoàn khổ hoàng tử, suốt ngày lưu luyến thanh lâu hoa tạ, nếu nói vẫn là đồng tử thân, đại để cũng không có người tin tưởng.

Nghĩ cách cứu viện mẫu phi có thể khác bích cách, chính mình giấu diếm nhiều năm, không đến vạn bất đắc dĩ hết sức, không tất yếu như vậy làm lộ.

Vì thế im miệng im lặng, lập ở một bên nghe mấy người thương nghị, từ ngoại công mục thanh đem còn thừa bích linh đan chia làm mỗi mười lăm ngày dùng một viên, phụ lấy châm viêm nội lực áp chế độc tính lan tràn, hơn nữa Thái y thự ngự hiệu thuốc các loại nhân sâm cổ linh chi thủ ô linh tinh trân quý được liệu, như thế có thể kiên trì bốn nguyệt, tranh thủ tại đây bốn nguyệt trong vòng, không phải thuận lợi đi hướng mật vân đảo cầu được giải được, hẳn chính mình nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải độc phương...

Không quá một hồi, nhữ nhi tiến vào, đem nghe được lâm triều nội dung dứt quãng thuật lại đi ra, còn mang đến một cái kinh người tin tức –

Đại hoàng tử tần trạm đình cùng nhị hoàng tử tần hưng lan cảm động và nhớ nhung mục phi ân đức, cư nhiên hướng Tần Nghị thỉnh cầu, dục cùng Lôi Mục Ca một đạo đi trước mật vân đảo, lấy tần non nốt lực.

Tần Kinh Vũ nghe được dở khóc dở cười, tìm cái lấy cớ xuất môn, đi trước thiên điện.

“Các người nói, ta kia hai vị hoàng huynh có phải hay không ăn sai được ? Này mật vân hành phải đi xin thuốc, cũng không phải du sơn ngoạn thủy, bọn họ ngay cả Lôi Mục Ca một cây ngón út đầu đều để không hơn, đi xem nào nhiệt gì?”

Ngân Dục ngồi ở đối diện im lặng không nói, Yến nhi nằm ngửa ở tháp thượng, ánh mắt lưu chuyển, cười nhẹ: “Điện hạ trong lòng đối lồi lang tướng có điều thiên vị, mới có lời ấy, kỳ thật điện hạ hai vị hoàng huynh đều là nhân trung chi long, đỉnh này đại hạ hoàng tử thân phận đi trước, kia mật vân đảo chủ không xem tăng mặt xem phật mặt, thì sẽ khăng khải dâng được thảo.”

Tần Kinh Vũ bị nói trung tâm sự, mặt không đổi sắc, hừ nói: “Đã cho ta không biết sao, nói là cảm động và nhớ nhung ta mẫu phi ân đức, kỳ thật là vì ở ta phụ hoàng trước mặt hảo hảo biểu hiện, anh dừng thiệp hiểm, vì năm sau đoạt đích chi chiến thêm phân.”

Yến nhi cười nói: “Có này ý tưởng, cũng đúng là bình thường.”

“Hai người bọn họ ngày thường cũng quá tự hạn chế, đều trưởng thành nhân, cư nhiên vẫn là đồng nam, có phải hay không rất chuyên chú tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, kia phương diện không được...”

“Khụ, khụ khụ...” Yến nhi nghe được ngay cả khụ vài tiếng, cười nhẹ, “Của ta điện hạ, sự tình quan hai vị hoàng tử tôn Nghiêm Nhan mặt, lời này nhưng đừng nói lung tung.”

Vui đùa về vui đùa, nghĩ đến ác liệt hiện trạng, Tần Kinh Vũ thở dài: “Phụ hoàng đáp ứng rồi bọn họ, ta chính là vụng trộm lên thuyền cũng.”

Nghe nói vốn phụ hoàng Tần Nghị còn tại do dự, từ vân cung đại đài thu lại phụng Thái Hậu khẩu tấn tiến đến, nói là hai vị hoàng tử thân là tần thị hoàng thất con cháu, năm gần nhược quán, lý nên đi ra ngoài ma luyện, khôn sống móng chết, lúc này hàn dịch cũng ở một bên góp lời, xưng mật vân đảo phụ cận hải lưu kỳ lạ, gió hướng không chừng, có khi cần nhờ vận khí mới có thể sử tiến cảnh, nghi nhiều chiến thuyền con thuyền đang xuất phát đi trước, thượng đảo cơ dân thật to gia tăng, nếu không vô cùng có khả năng chậm trễ thời gian, không thể đúng lúc lấy thuốc cứu người. Tần Nghị bất đắc dĩ, lời lẽ nghiêm khắc báo cho sau, gật đầu đồng ý.

Nghĩ đến đây, có trong hồ sơ mấy ngày trước nhiên ngồi xuống, sắc mặt trước nay chưa có ngưng trọng: “Hai người thương thế như thế nào ?”

Ngân Dực trước đáp: “Bị thương ngoài da, đã muốn tốt .”

Yến nhi rồi nói tiếp: “Ta lại dưỡng mấy ngày là tốt rồi, hẳn là sẽ không chậm trễ điện hạ đại sự.”

Tần Kinh Vũ hoành hấn liếc mắt một cái: “Thương cân động cốt một trăm thiên, người biết không? Hảo hảo cho ta ở trong cung đợi, có cái gì cần khiến cho nữ nhi hỗ trợ, không cho phép chạy loạn lộn xộn.”

Yến nhi cúi đầu than thở: “Ta cũng không như vậy chiều chuộng.”

Tần Kinh Vũ không hữu lý hấn, tự cổ tự nói: “Ta kế hoạch mang chút sát bộ huynh đệ theo đuôi đại đội nhân mã sau, một mình đi trước mặt vân đảo, để cho phải đi sơn trang chọn lựa nhân thủ, này đi theo người đều nhu đồng nam, thực phiền toái –” nhớ tới chính mình dĩ vãng cổ vũ môn trung huynh đệ đi bách hoa các tìm việc vui chuyện đến, không khỏi ám thử dài, thật sự là khuyết thiếu dự kiến trước, chuyển khởi tảng đá tạp chính mình chân.

Liếc liếc mắt một cái Ngân Dực nói: “Uy , người cùng nữ hài tử quá không có?”

Ngân Dực khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, sau một lúc lâu mới buồn thanh nói: “Không.”

Tần Kinh Vũ nghe vậy gật đầu: ”Tốt lắm, này đồng tử thân, vẫn cho ta giữ lại đến theo mặt vân đảo trở về.

Ngân Dực trừng nàng liếc mắt một cái, không nói gì, nhưng thật ra Yến nhi ở một bên ánh mắt lâu dài, cười dài nói: “Ta cũng không cùng nữ hài tử quá. . .”

Không đợi hấn nói xong, đã bị Tần Kinh Vũ một ngụm đánh gãy: “Không chuyện của người, một bên đi!”

Yến nhi bị nàng rống ngăn ra, phần nộ nhiên thu hồi ánh mắt: ” Ngân Dực đều có thể đi, như thế nào không chuyện của ta?”

Tần Kinh Vũ không nhẫn tâm nói ra hẳn là thái giám, không nên tham gia linh tinh lý do, chỉ tín khẩu nói: “Người xương sườn chặt đứt cần tĩnh dưỡng, dưỡng hảo thương sau liền chính mình nắm chặt thời gian hồi Linh Nam đi, sớm đem nhà của người sự giải quyết , sau đó sẽ Giang Lăng, khi đó không sai biệt lắm chúng ta cũng nên đã trở lại.”

Yến nhi nga một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia mất mát, im lặng không tiếng động.

Thật sự không thể gặp kia phó bị ủy khuất tiểu con dâu bộ dáng, Tần Kinh Vũ vỗ vỗ tay hấn lưng, lấy thị an ủi, lập tức đứng dậy: “Việc này không nên chậm trễ, Ngân Dực đi cửa cung chờ, ta trở về mẫu phi nơi đó nhìn xem, sau đó tùy ta ra cung làm việc.”

Dứt lời, suốt y quan, hai người đi nhanh đi ra ngoài.

“Ai... Điện hạ! Điện hạ!” Yến nhi ngay cả gọi vài tiếng, không thấy nhân quay đầu, chỉ phải cười khổ, “Này tính cái gì, đem ta cấp từ bỏ? Này không lương tâm ...”

Phía sau truyền đến toái toái oán niệm, Tần Kinh Vũ mất điếc tai ngơ, bước nhanh trở lại chính điện.

Mới vừa ở tháp tiền ngồi xuống, chỉ thấy mục thanh đoạn được tiến vào, trong lòng vừa động, đứng dậy nghênh đón.

“Ngoại công tối hôm qua chưa từng chớp mắt, vẫn là đi thiên điện nghỉ hội đi, nơi này có cung nhân chiếu cố , mẫu phi có gì tình huống ta phải đi gọi người.”

“Ta không ý kiến sự.” Mục thanh buông nóng hôi hổi được chạm vào, đổ ra một chén có trong hồ sơ mấy thượng lạnh , lại nói, “Người mẫu phi sẽ không tỉnh , làm cho nàng hảo hảo ngủ, người có việc phải đi việc của người, không cần để ý ta.”

“Ta không sao, phụ hoàng làm cho ta thủ mẫu phi, làm sao cũng không cho đi.”

Tần Kinh Vũ nói xong để sát vào đi qua, theo dõi hấn râu tóc khuôn mặt, thử hỏi: “Đúng rồi ngoại công, người này mấy tháng đi nơi nào, ta phái người ở mao lư cửa thủ nhiều ngày, cũng không gặp người trở về.”

Mục thanh chậm rãi lắc đầu: “Không có gì, ta bất quá là xuất môn hái thuốc đi, gặp cái bệnh hoạn, ở hẳn nơi đó ở một trận.”

Tần Kinh Vũ đối này đáp án cũng không hài lòng, tiếp tục truy vấn: “Là cái gì bệnh hoạn, bệnh gì chứng, có thể làm cho ngoại công như thể lao động thương thân?”

Mục thanh ho nhẹ vài tiếng nói: “Chính là tầm thường chứng bệnh, vô phương...”

“Ngoại công!” Tần Kinh Vũ dậm chân nói, “Người mấy tháng trong lúc đó thương lao mười năm, còn muốn giấu giếm ta sao? Mẫu phi đều như vậy, người làm sao khổ giấu diếm ta? Có chuyện gì, nói ra, để cho ta tới giúp người giải quyết!”

“Vũ nhi –” mục thanh thở dài một tiếng, bàn tay xoa đầu nàng đỉnh, mềm nhẹ vuốt phẳng, “Mất thấy người trưởng thành, như thể nhu thuận lúc còn nhỏ, ngoại công trong lòng rất an ủi... Người yên tâm, cho dù lấy không được kia thất thủy tiên, ngoại công cũng sẽ hết sức nghiên cứu chế tạo ra giải được, cứu người mẫu phi cùng đệ đệ, ngoại công già đi, về sau liền từ người tốt hảo chiếu cố bọn họ.”

Tần Kinh Vũ nghe được cả kinh, vội la lên: “Ngoại công, người đang nói cái gì a? !”

Mục thanh cười khổ, trầm mặc hồi lâu, mới vừa rồi từ từ nói ra ngọn nguồn: “Ta lúc này là ở đại hạ đông nam rậm rạp dần trong núi tìm một mặt được thảo, không nghĩ đánh bậy đánh bạ đi vào một chỗ thôn trang, phát hiện thôn này tử mọi người là thể chất thẳng nhược, chưa già đã yếu, hơn mười hai mươi tuổi trẻ tuổi nhân, lại tóc hoa râm, hình như chập tối lão hủ, mà toàn bộ thôn sơn minh thủy tú, chẳng không ra cái gì nguyên nhân bệnh đến, chỉ sợ là cùng tiền bối di truyền có liên quan, thân là y giả, thật sự không thể an tâm, ta toại ở địa phương nhiều đời mấy ngày nay tử, cấp thôn dân nhưng thật ra xem trọng chút cảm mạo đi tả linh tinh da lông ngăn bệnh, trước khi rời đi, kia thôn trưởng đưa ta cái lễ vật làm lưu niệm.”

“Cái gì lễ vật?”

“Một khối đại như cáp dẫn diễm ruby.” Mục coi trọng tỏa ánh sáng mũi nhọn, làm như lại yêu lại liên, lại mang theo một chút hối hận, “Ta đời này vào Nam ra Bắc, trị không người nào sổ, y tốt bệnh hoạn đủ vương công quan to, hoàng thất quý tộc, gặp qua ngọc thạch châu báu cũng là đa bất thắng sổ, lại chưa bao giờ gặp qua như thể xinh đẹp tinh thuần ruby, sắc thái biến ảo, lưu tinh vô song, liếc mắt một cái nhìn lại, đó là say mê trong đó, tâm hồn đồn thất.”

Tần Kinh Vũ cả kinh nói: “Ngoại công, người chớ không phải là trúng tà? Kia ruby nhưng là yêu vật?”

Mục thanh dao thủ phủ định: “Không phải, ta đối với vu chung thuật, vẫn là có điều hiểu biết, có thể kháng cự, mà này ruby, thật sự là thật đẹp, ngay cả như ta vậy thanh nhân tử nhân, cũng không có thể chống cự này mị lực... Càng không cần phải nói, này tư chất thường thường thôn dân.”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu một cái lộp bộp, run giọng nói: “Người là nói, kia bảo thạch, chính là trí nguyên nhân gây bệnh nhân? !”

Mục thanh lĩnh thủ nói: “Không sai, ta mới đầu không hiểu được điểm ấy, đối kia bảo thạch yêu thích không buông tay, sợ chính mình ở trên đường đã đánh mất, vì thế phóng cho ngực, bên người trần quý, đợi đến thấy không đúng, đã muốn là đại nửa tháng sau. Ta mang theo bảo thạch phản hồi thôn, mới biết được thôn trưởng đã qua thể, thôn trưởng con nói lời thể đã phá, đem ta lĩnh vào núi lý một chỗ bí ẩn huyết động, nơi đó mặt...”

“Nơi đó mặt...” Mục thanh hít một hơi thật sâu, thở dài, “Bên trong tất cả đều là các màu bảo thạch, lưu quang tràn đầy màu, sáng lạn loá mắt, chân chính làm cho người ta dưới chân như nhũn ra, hoa cả mắt, giống như vào tiên cảnh bình thường. Kia khối ruby cùng này bảo tàng nhất so với, thật sự là muối bỏ biển, không đáng giá nhắc tới.”

Tần Kinh Vũ nhất quán của nặng hơn người, lúc này nhin không được há to miệng sợ hãi than: “Lại có như vậy địa phương, khi nào thì ta cũng đi nhìn một cái...”

Mục thanh sắc mặt rùng mình: “Ta sẽ không nói cho người phương, người đời này cũng không chuẩn đi!”

Tần Kinh Vũ bị hấn nghiêm túc vẻ mặt hoảng sợ: “Ta chỉ là nói nói mà thôi, ngoại công, sau lại đâu?”

“Sau lại –” mục thanh dừng hạ, lại rồi nói tiếp, “Kinh ta lần nữa truy vấn, kia thôn trưởng con mới đúng ta báo cho biết tình hình thực tế, nguyên lai ở chắc chắn năm trước, trong thôn cũng không dị trạng, sau đó có một ngày, theo một tiếng nổ vang, thiên lôi địa hỏa, sơn băng địa liệt, đại hỏa cơ hồ thiêu hủy cả tòa

núi rừng, sau liền xuất hiện như vậy cái huyết động, bên trong lộ vẻ bảo thạch, người trong thôn tưởng tiền tài bất nghĩa, sinh ra lòng tham, tụ tập toàn thôn nhân nguyên rửa rêu, bảo thạch vì thôn nhân sở cùng sở hữu, sinh thời thủ khẩu như bình, không đáng ngoại

truyện. Ngay từ đầu, từ thôn trường phân phối, mỗi gia mỗi hộ chỉ lĩnh mấy khóa trở về, giấu ở trong phòng, sau lại có nhân đưa ra dị nghị, lại bỏ thêm số lượng lại phân phát, vì thế từng nhà đều có số lượng không ít bảo thạch, thường xuyên thưởng thức... Ta nghĩ, này bảo thạch, chính là làm cho già cả nguyên nhân.”

“Thiên lôi địa hỏa...” Tần Kinh Vũ thì thảo niệm, “Chẳng lẽ là... Vẫn thạch?”

Thiên giáng vẫn thạch, trải qua không trung cao tốc thiêu đốt, đại hỏa tinh luyện kim loại, toái tán trở thành huyết động trung kỳ trần dị bảo, cũng không phải không có khả năng, chính là, vì sao hội trí nhân sớm già đoản mệnh?

Chẳng lẽ, hôm nay ngoại lai thạch, có nào đó trí mạng tính phóng xạ...

Mục thanh ngạc nhiên nói: “Như thế nào vẫn thạch?”

“Chính là... Chính là trong truyền thuyết từ trên trời giáng xuống tảng đá.” Tần Kinh Vũ nhất thời giải thích không rõ, thuận miệng một câu, tức là vòng vo đề tài, “Kia khối ruby, hiện ở nơi nào? Nhưng là đã muốn vứt bỏ?”

Mục thanh đáp: “Không có, ta tìm chỉ đào hộp gỗ chứa, lại quả nhiều tầng vải dầu, một đường tận khả năng rời xa thân thể, không dám mang tiến cung đến, suốt đêm mai ở cửa thành ngoại lớn nhất kia khóa trộm dưới tàng cây, thân cây thượng tìm cái vòng tròn làm ký hiệu.”

Nếu thật sự là tính phóng xạ vật chất, xuyên thấu mà ra, làm theo thương tổn thân thể, này mộc hạp cùng vải dầu liền đều là không làm nên chuyện gì!

Tần Kinh Vũ nhìn kia ngân bạch râu tóc, trong lòng chua xót, ngạnh thanh nói: “Ngoại công, ta hiểu được, ta sẽ nghĩ biện pháp tìm được mẫu phi thuốc giải độc thảo, không cho người lại quan tâm.” Nói xong, không đành lòng lại nhìn, quay đầu bước đi.

Ra cung sau, cùng Ngân Dục ra roi thúc ngựa, đi ngoại công theo như lời trộm dưới tàng cây, quả nhiên thấy được kia một vòng tròn ký hiệu, bồi hồi một trận, cũng không dám tùy tiện đi lấy, lại lên xe ám dạ môn ở Kinh Giao trú.

Trong sơn trang mọi người chính chăm dứt thao luyện, vây bàn ăn cơm trưa, vừa thấy hai người đã đến, đều là kinh hãi, chạy nhanh nhường chỗ ngồi.

Cơm trưa qua đi, Tần Kinh Vũ sắp sửa đi mật vân đảo cầu thủ thất thủy tiên kế hoạch nói ra, cũng không phân rõ phải trái từ, chỉ nói rõ sự kiện.

Cùng Dương Tranh đàm người một phen thương nghị sau, lúc này ở vệ bộ cùng sát bộ bên trong tuyển ra năm mươi danh phù hợp điều kiện cường tráng thiếu niên, có tinh thông kỹ năng bơi , có am hiểu truy tung , có giỏi về che giấu , nhiều vô số, đủ loại kiểu dáng. Bởi vì trúng cử điều kiện tiên quyết phải là đồng nam thân, tính cả trương đình ngô phong lưu đều bị đào thải, Dương Tranh chưa thành thân, xưa nay tự hạn chế, nhưng thật ra phù hợp yêu cầu, chính là quá mức văn nhược, cũng bị Tần Kinh Vũ ngọn bút vung lên, trực tiếp loại đi.

Chọn người xác định sau, trực tiếp từ Ngân Dục mang đi ánh ngày ven hồ gia tăng luyện tập lặn phù thủy, Dương Tranh còn lại là dẫn theo xa mã xuất môn mua đồ sở nhu sự việc, chờ bọn hắn vừa đi, Tần Kinh Vũ lại ở danh sách thượng quyền quyền nhiều điểm, phái ra vài tên đến từ ven biển làng chài môn nhân đi hướng Giang Lăng điều nghiên địa hình, trước tiên chuẩn bị thích hợp rời bến con thuyền, tại chỗ đợi mệnh.

Hết thấy an bài sắp xếp, chỉ thấy trương đình lại đây bấm: “Tứ quốc khách quý đã muốn đến Kinh Giao dịch quán, dự tính ngày mai sáng sớm khởi hành về nước.”

Tần Kinh Vũ gật đầu nói: “Tốt lắm, mệnh ảnh bộ huynh đệ ven đường đi theo, xem xét có không khác trạng, còn có, truy tra này tứ quốc hoàng thất đến đại hạ phía trước hành tung, hay không từng ra quá hải, hoặc là cùng đến từ hải ngoại người tiếp xúc, đúng lúc đem tin tức truyền quay lại.” Trong lòng vẫn hoài nghi, kia đến từ rất hoang đảo hai gã thích khách, căn bản chính là có nhân có ý định thu mua thao túng,

cũng vì chi thiết kế phô lộ, một lòng muốn lấy phụ hoàng tánh mạng. Nay trong thiên hạ, cũng chỉ có kia tứ quốc hoàng thất có này năng lực, chính là này hai người đều là chết oan chết uổng, chưa lưu người sống, manh mối đoạn sạch sẽ, nếu muốn tìm được vô cùng xác thực chứng cứ, đúng là không dễ.

Cũng tự trách mình, lúc trước quá mức tự tin, phòng bị không đủ, mới làm cho người ta hữu cơ khả thừa dịp, làm mẫu phi ấu dâm trải qua sinh tử đại kiếp nạn, còn liên lụy ngoại công không để ý tự thân bệnh thể, lo lắng trọng trọng, quá độ làm lụng vất vả.

Nhất niệm điểm, lại hồi vừa tức, cũng thâm hạ quyết tâm, nếu là một ngày kia tra ra hung phạm, nhất định phải đối này ngang nhau tương đãi, sở hữu đau đớn, trăm ngàn lần còn thì này thân!

Trương đình phục ý kiến, lại đứng không đi, lại bẩm: “Hương phủ tối mấy ngày gần đây đại môn nhắm chặt, rất là lạnh lùng, coi như hương lão bản gần nhất ở thiên kinh sinh ý không thuận, đang chuẩn bị hồi Bắc Lương, phi ứng đội đã ở thu thập bọc hành lý, nói vậy hội đang đi trước.”

Tần Kinh Vũ nga một tiếng, trong lòng rồi đột nhiên sinh ra một cái ý niệm trong đầu đến, kêu: “Giúp ta an bài hạ, kêu lưu cát ngày mai sáng sớm đến Dương Tranh gia gặp mặt.”

Lần trước hạ độc gia hại chi cừu, rốt cục tìm được cơ hội báo ...

Theo sơn trang xuất phát về phản, vào thành hồi cung, đã muốn ban đêm mặc cúi hạ, vạn gia đèn đuốc.

Ngân Dục ẩn từ một nơi bí mật gần đó, nàng một mình ra cung việc, nói vậy thủ hộ cửa cung thị vệ đã muốn đăng báo, trở về khi vừa nghiệm quá thất lưng bài, đi chưa được mấy bước, chỉ thấy kia nói oai hùng cao ngất thân ảnh đi nhanh lại đây hành lễ, hai tròng mắt vi ám, trên mặt có ti quỵen sắc.

“Gặp qua tam điện hạ!”

Tối vừa vạn, hắc không đến tìm chính mình, chính mình đều đã đi tìm hắc.

Tần Kinh Vũ hướng hắc chấp tay, tính làm hoàn lễ: “Như thế nào, người đêm nay đang trực?”

Lôi Mục Ca gật đầu nói: “Là.”

Cảm giác được của hắc nặng nề, Tần Kinh Vũ đã khởi tinh thần, miễn cưỡng cười: “Ai đắc tội người sao?”

Lôi Mục Ca im lặng sau một lúc lâu, mới nói giọng khàn khàn: “Thực xin lỗi, ta không có bảo vệ tốt mục phi nương tật...”

“Này không liên quan chuyện của người, hắc là trách ta...” Tần Kinh Vũ dài thanh thở dài. Là chính nàng tự cho mình quá cao, thả lỏng cảnh giác, đối tình thế phỏng chừng không đủ, nếu không nếu là vừa thấy ra kia diễn giả khác thường, lập tức đứng dậy minh cảnh, lại như thế nào có sau lại dâng tặng lễ vật chuyện tình phát sinh?

Lôi Mục Ca không rõ lòng của nàng tư, vì giạt mình một chút, nói ngay: “Người yên tâm, lão sư đã muốn đem mật vân đảo kể lại lộ tuyến đồ hội ra cho ta, ta nhất định hợp lại đem hết toàn lực, cầu hồi thất thái thủy tiên!”

Tần Kinh Vũ nghe được vui vẻ: “Kể lại lộ tuyến đồ?”

Lôi Mục Ca lên tiếng trả lời, từ trong lòng lấy ra một quyển da dê bản vẽ đến: “Ta một ngày này mang ở trên người, lặp lại nghiên tập...”

Tần Kinh Vũ không đợi hắc đem đồ triển khai, vội vàng kéo hắc trở về Minh Hoa cung, đem đồ tiến đến dưới đèn, cẩn thận công nhận.

Nhưng thấy mặt trên núi cao khe sâu, con sông bãi bùn, đều nhất nhất đánh dấu, trong đó đường lần lượt thay đổi, huyết động dây đặc, thẳng người xem hoa cả mắt, đảo nhỏ tây bắc bộ có chỗ dùng bút son điểm ký hiệu, hắc là chính là kia đảo chủ đình viện vườn hoa chỗ.

Tần Kinh Vũ một bên ám trí nhớ, một bên thân thiết nói: “Này mật vân đảo địa thế phức tạp, người một đường phải cẩn thận.”

Lôi Mục Ca nghe được hai tròng mắt tỏa ánh sáng, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười: “Ta sẽ.” Thấy nàng cúi đầu xem đồ, lại nói, “Kỳ thật này mật vân đảo hành vấn đề lớn nhất đồ không phải địa thế, mà là vu tộc.”

“Vu tộc?” Đúng rồi, lúc trước từng nghe hàn dịch giảng quá, mật vân trên đảo vu tộc hoành hành, nhiều thế hệ phụng một vị danh gọi long cơ vu nữ vì tổ thần, hô phong hoán vũ, không gì làm không được.

“Đối, trên đảo người đều là hội chút vu thuật, cái gì giảng đầu, hạ chung, huyết chú...” Lôi Mục Ca thấy nàng nghe được cứng lưỡi, rồi nói tiếp, “Bất quá hoàn hảo, lão sư cùng kia đảo chủ có chút cũ duyên, nói rõ chúng ta ẩn lộ tuyến đi trước, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, không đi gây chuyện thị phi, khi tất yếu hậu liên lượng ra hãn cấp tín vật, hãn là không thành vấn đề.”

Khi nói chuyện, Tần Kinh Vũ đã muốn đem bản đồ nhớ cái thất thất bát bát, mặc tụng rất nhiều, tò mò lại hỏi: “Là cái gì dạng tín vật?”

Lôi Mục Ca lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, lão sư nói là trước khi đi tịch đi hãn trong nhà thủ.”

Tần Kinh Vũ ừ một tiếng, đem quốc dạng cuốn hảo trả lại cho hãn, một cổ não hỏi: “Các người khi nào thì xuất phát? Hải thuyền chuẩn bị tốt không có? Nhân thủ như thế nào an bài?”

Lôi Mục Ca thấy nàng rất là thân thiết, cũng không giấu diếm, trả lời thập phần tường tận: “Nguyên bản định ở tứ ngày sau giờ dần, bởi vì hai vị điện hạ tham dự, lại hoãn một ngày, con thuyền là từ Giang Lăng thủy sư điều động, cùng sở hữu tam chiến thuyền, mỗi chiến thuyền khả tái trăm người, xứng có hỏa tiễn thiết nổ chờ vũ khí trang bị, từ hai vị điện hạ cùng ta phân biệt mang đội đi trước.”

Tần Kinh Vũ nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Kia hải đảo chung quanh hải lưu là chuyện gì xảy ra?”

Lôi Mục Ca nhún mi nói: “Này lão sư nhưng thật ra không nói được rất cẩn thận, chỉ nói bởi vì đại đế là vì ánh sáng mặt trời triều tịch đợi chút nguyên nhân, ở Giang Lăng cùng hai tòa hải đảo trong lúc đó có chút không hiểu toàn lưu, một khi gặp được, giá thuyền người liền không thể dựa theo chính mình ý nguyện hợp nhau lên bờ, mà là ở mặt biển thượng tùy theo phiêu đăng, không chỗ nào tin tức.”

Xem ra vận khí thành phần có vẻ nhiều, nói đến vận khí, ngay cả xuyên qua trọng sinh như vậy ít khả năng chuyện đều bị chính mình đụng phải, ai có thể cùng nàng so sánh với.

Trái lo phải nghĩ, lại nói liên miên cần nhần hỏi nhất đồng lớn vấn đề, Lôi Mục Ca hảo tính tình hảo kiên nhẫn nhất nhất đáp lại, thẳng đến khi tới giờ tỵ, mới được lễ cáo lui.

Lôi Mục Ca chân trước vừa đi, Tần Kinh Vũ sau lưng gọi ra Ngân Dục, lưu đi Yến nhi phòng ngủ, đem cường nhớ kỹ bản đồ nguyên dạng hội ra, lại đối chiếu trong đầu ấn tượng thẩm tra một lần, tra kiểm không có lầm sau, mới thật dài thư khẩu khí.

Đem bút tùy ý nhất quăng, lại đem một ngày này thu hoạch đều báo cho biết hai người, dương dương tự đắc, tâm tình tốt: “Nhanh chút, giúp ta tưởng cái ra cung ba tháng đang lúc lý do, nhiều nhất chỉ có thể trễ bọn họ một ngày xuất phát.”

Này đó cổ quái điểm tử, cũng không trông cậy vào sói tiểu tử, ánh mắt bắn thẳng đến tháp thượng nằm giữa thiếu niên.

Yến nhi cũng không xem nàng, mếu máo nói: “Không cho ta đi, ta này nhất cả ngày cơm nước không tư, toàn thân vô lực, không nghĩ ra được.”

Tần Kinh Vũ đi qua đi, nắm cửa hãn hai gò má, giọng cầm hận nói: “Người là bệnh nhân, cùng đi làm cái gì? Nghe, thiếu cho ta thêm phiền, ở lại trong cung dưỡng hảo thương, hồi Linh Nam quán gia sự xử lý xong, sau đó sẽ Giang Lăng cho chúng ta đón gió... Hiện tại, giúp ta tưởng lý do.”

“Là, điện hạ.” Yến nhi cúi đầu, cực không tình nguyện nói, “Điện hạ đã nói muốn đi phổ độ tự ăn chay tụng phạt, tu hành ba tháng, vì mục phi nương nương cầu chúc cầu phúc.”

“Thật sự là ý kiến hay!”

Tần Kinh Vũ vỗ vỗ cửa hãn mặt, hoán Ngân Dục, đi nhanh đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Chờ ta theo mật vân đảo trở về, mới hảo hảo bồi thường người...”

Yến nhi nhìn kia nói trội hơn hiên ngang không thua nam nhi bóng dáng, mâu quang chớp động, âm thầm cười nhẹ.

“Nhưng là, ta chờ không cho đến lúc này, làm sao bây giờ...”

92. Quyển 2 - Chương 39: Trúng Mục Tiêu Chi Kiếp

Đảo mất ba ngày đi qua, từ hai vị hoàng tử điện hạ cùng lang tướng Lôi Mục Ca suất lĩnh đại hạ tinh binh, rốt cục sống mệnh mong cuộn cuộn dâng bước trên hành trình. Thiên tử Tần Nghị cùng đại tướng quân lôi lục một đường đưa tiễn, vẫn tổng xuất cấm tú ngoài cửa.

Tần Nghị đứng ở cửa cung tiền, hướng mọi người thật sâu vái chào: “Chư vị trân trọng, trẫm lúc này chờ đợi dũng sĩ khải hoàn!”

“Định kiệt đem hết toàn lực, không có nhục sứ mệnh!”

Một tiếng qua đi, sắp xa phó hải ngoại tướng sĩ quân tư dâng trào, giục ngựa đi trước, hai vị hoàng tử ngọc quán hoa phục, cưỡi con ngựa cao to, uy phong lẫm lẫm, ý chí chiến đấu sục sôi, Lôi Mục Ca thân một thân ngân bạch áo giáp theo sát sau đó, vó ngựa boong boong, bỗng nhiên quay đầu nhìn về nơi xa, tiễn đưa đội ngũ trung vẫn là không thấy kia một chút hiên tú thân ảnh, kích tình mệnh mong trong lòng, thoáng có một tia vông trưởng.

Còn tưởng rằng, người nọ sẽ đến tiễn đưa...

Hắn lại không biết, này ba ngày giữa, Tần Kinh Vũ cũng không có nhàn rỗi, đi phổ độ tự vì mẫu cầu chúc cầu phúc thỉnh cầu một khi phê chuẩn, tức đi Dương Tranh gia lại thấy lưu cát, đem kia ruby chuyện tình phó thác cho hắn, theo hắn tự do phát huy, tình thế không hạn, chỉ cần đem bảo thạch để đặt ở hướng hải thiên bên người là tốt rồi.

Kế tiếp, đó là mã bắt đình đề trừ bị đi xa việc, các phương diện đều lo lắng đúng chỗ, người ngoài thủ sự việc chuẩn bị thỏa đáng, an bài hảo môn trung sự vụ, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu đông phong.

Đến này cuối cùng một ngày, cũng không ra lại cung, mà là quy củ canh giữ ở Mục Vân Phong tháp tiền, đoan được đổ nước, một tắc cũng không rời.

Bình lui trong điện cung nhân, nhìn kia tháp thượng gầy yếu bóng người, hốc mắt nóng lên, bất tri bất giác, nước mắt chảy ra.

“Mẫu phi, ta ngày mai bước đi, người nhất định phải hảo hảo, chờ ta trở lại.”

Cái mũi toan chát hút hít vào, nhẹ nhàng cầm cặp kia gầy trắng thuần thủ, khoe môi bứt lên một cái tươi cười, buồn thanh nói: “Ta có dự cảm, nhất định là ta tự tay cầu được thất thái thủy tiên, hồi tới cứu người cùng đệ đệ, cho nên, ta phải muốn đi, người muốn phù hộ ta, cũng muốn hảo hảo bảo trọng chính người...”

“Vũ nhi ... Nguy hiểm... Đừng đi... Không cần đi...”

Cổ tay căng thẳng, giống như lòng có linh tê bình thường, Mục Vân Phong nhưng lại sâu kín tĩnh dật, phản bất lấy tay nàng không để.

Tần Kinh Vũ há miệng thở dốc, kinh hỉ hô nhỏ: “Mẫu phi, người tỉnh? !” Quay đầu hướng ngoài điện đảo được mục thanh, kêu to, “Ngoại công mau tới!”

Mục thanh bước nhanh tiến vào, dò xét nhiệt độ cơ thể mạch đập, hơi hơi thở dài: “Người mẫu phi thần trí còn mơ hồ, ta đi tiên được, người tùy tiện bồi nàng trò chuyện là tốt rồi.”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, nhìn theo hắn tập tễnh xuất môn, mắt thấy Mục Vân Phong mờ mịt chung quanh, để sát vào nói: “Mẫu phi, người ở nhìn cái gì?”

Mục Vân Phong trong mắt toàn vô tiêu cự” chính là không được thở dốc: “Vũ nhi, không đi, không cần đi, ta không cần người đi...” Lung tung kêu la một trận, lại hô nhỏ nói, “Bệ hạ, cầu người, không nên trách Vũ nhi, khi quân phạm thượng, là của ta sai, đều là của ta sai a ...”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu đau xót, đè lại nàng không được vung hai tay, ách thanh hướng nàng cam đoan: “Mẫu phi yên tâm, phụ hoàng không trách người, ta không sao , nhất định bình an trở về, nhất định!”

Mục Vân Phong trên mặt mỉm cười, không biết là nghe hiểu , vẫn là quá mức mỗi một, nghiêng đầu nhắm mắt, lại nặng nề ngủ.

Tần Kinh Vũ lôi kéo tay nàng, nằm ở tháp biên nước nở một trận, cũng mơ mơ màng màng ngủ.

“Nha đầu, nha đầu, mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!” Có nhân luôn luôn tại thôi nàng, lại tựa hồ là ở đem nàng kéo.

Đã nhiều ngày bận tối mày tối mắt, lúc này một khi ngủ lại, mí mắt khốn chết đòi mạng, quả thực không mở ra được: “Tránh ra, làm cho ta bồi hội mẫu phi, ta ngày mai muốn đi ...”

“Đi cái gì đi!” Kia thanh âm dờ khóc dờ cười, lại có một tia quen thuộc, “Đừng ngủ, mau đứng lên, người hãy nghe ta nói, người không thể cứ như vậy đến mặt vân đảo đi, người còn thiếu giống nhau này nọ – ”

Tần Kinh Vũ không để ý đến hắn, lắc lắc thủ” tiếp tục ngủ.

Người nọ thập phần chấp nhất, chụp thượng của nàng đầu vai, dùng sức đem của nàng mặt ban lại đây: “Nha đầu, người xem xem ta, xem ta là ai!”

“Ta quân người là ai, ta – ”

Tần Kinh Vũ hơi hơi trợn mắt, xem xét chuẩn thân ảnh, một chưởng hướng hắn huy đi qua, bàn tay đến giữa không trung, bỗng nhiên dừng lại nhất nhất

“A, là người!” Dùng sức nhu mắt, đôi mắt mở thật to , hé ra nhả nhận đẹp mặt khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, đúng vậy, là hắn, là Minh vương!

“Người... Sao người lại tới đây?” Tần Kinh Vũ Tâm đầu mừng như điên, Minh vương không phải nắm trong tay sinh tử luân hồi đại thần sao, có hắn ở, còn sợ mẫu phi cứu không trở lại? !

“Ta sử dụng pháp thuật đến người trong mộng đến, không thể dừng lại lâu lắm, nói nói mấy câu sẽ biến mất, người nghe cẩn thận –” Minh vương làm như biết được nàng trong lòng suy nghĩ, gợn gờng dứt khoát nói, “Người vị này mẫu phi trùng mục tiêu có này một kiếp, ta không có cách nào khác nghịch thiên ý mệnh mẽ cứu trị, ta chỉ là tới nhắc nhở người, này đi mặt vân, đường xá gian khổ, cũng là của người kiếp nạn, người phải mang theo giống nhau bích Tà Thần khí, mới có thể hóa hiểm vi đi, bình an trở về.”

Tần Kinh Vũ nghe được có điểm choáng váng đầu: “Cái gì thần khí?”

Minh vương nhún vai: “Người trước đó vài ngày không phải rút ra kia đem cái gì Lang Gia thần kiếm?”

“Lang Gia thần kiếm?” Tần Kinh Vũ thốt ra, “Đối với người đó là trong lúc vô ý rút ra , cố gắng lần tới liền bật không ra ...”

“Ta muốn nói đều nói , tùy tiện người, ta phải đi – ”

“Đợi chút!”

Tần Kinh Vũ tay mất lạnh lẽo túm trụ cánh tay hắn, khẽ gọi, ”Không cho phép đi, người đem nói nói rõ ràng, kia mặt vân trên đảo rốt cuộc hội ngộ đến chút cái gì, thất thải thủy tiên có thể hay không thu hồi đến, ta mẫu phi cùng đệ đệ... Bọn họ

Minh vương nhìn nàng, lắc lắc đầu, mở miệng khinh ngữ: “Thiên cơ khó dò, ta sở khuy cũng không nhiều, nha đầu người chỉ phải nhớ kỹ, mệnh từ thiên định, sự ở bởi vì. Người che giấu lâu lắm, cũng nên chậm rãi bày ra thực lực ...”

Nghĩ đến thân phận của hần, Tần Kinh Vũ hoàn toàn tin tưởng, vội vàng nói: "Người đừng nói này ba phải cái nào cũng được trong lời nói, cho ta giảng điểm thực chất tính nội dung rất, này thảng tư thời gian rất thương xúc, ta thật sự là một chút nắm chắc đều không có

"Vũ nhi nhất nhất Vũ nhi nhất -" một bên truyền đến ngoại công mục thanh lo lắng gọi thanh, một khác cổ kinh lực ở dùng sức túm chính mình.

Minh vương nghe được thanh âm, cười bài khai nàng nhanh khẩu ngón tay, hướng nàng nhẹ nhàng vẫy tay: "Tốt lắm, nha đầu, ta phải đi, chính người bảo trọng."

"Ai, Minh vương, Minh vương!" Chính mình bị túm liên tục lui về phía sau, chỉ có thể trở mắt nhìn Minh vương thân ảnh càng ngày càng nhỏ" càng lúc càng mờ nhạt, hoàn toàn biến mất ở tầm nhìn giữa.

Gặp một mặt nhiều không dễ dàng, như thế nào cứ như vậy đi rồi? !

Tần Kinh Vũ một cái giật mình, lập tức trợn mắt.

Mục thanh trước mắt lo lắng thần sắc ánh vào mi mắt: "Vũ nhi, người mới vừa rồi làm sao vậy, trong miệng thì thảo tự nói, tần nói mê sảng."

Tần Kinh Vũ bắt trảo đầu, đứng dậy, thuận miệng nói: "Bên ta mới đang ngủ, hơn phân nửa là đang nằm mơ đi."

Mục thanh gật gật đầu: "Vũ nhi, người đã nhiều ngày cũng không nghỉ ngơi tốt, vẫn là trở về phòng nghỉ ngơi đi, nơi này có ngoại công chiếu khán, không có việc gì."

"Ta không..." Nói đến bên miệng, nghĩ nghĩ, lại ngạnh sinh sinh nuốt trở vào, "Vậy làm phiền ngoại công, ta cái này đi qua."

Minh vương, là làm cho chính mình xuyên qua trọng sinh đến này triều đại mấu chốt nhân vật, của hần nói, tự nhiên là phải tin, như vậy, này cận có hơn phân nửa ngày thời gian, còn phải tiến đến lạc nguyệt sơn hái Lang Gia thần kiếm, nếu là chậm, sẽ không pháp đi theo trang bị hoàn mỹ thủy sư chiến hạm sau rời bến, khó khăn sẽ thật to gia tăng...

Đã muốn không dám đi tưởng Minh vương trong lời nói thâm ý, nhắc tới vật áo liền hương thiên điện phòng ngủ chạy đi, chỉ còn hơn phân nửa ngày thời gian, phải tiến vào địa hạ cung điện, đuổi lần hai ngày bình minh tiến vào tay thần kiếm, cứu mẹ đệ quan trọng hơn, là mượn phi đạo, cùng lắm thì, đến lúc đó lại cho hần còn trở về!

Cổ ý né qua Yến nhi, tiếp đón Ngân Dục, thừa dịp sau giữa trưa thanh nhàn, lặng lẽ chuồn ra cung đi.

Này đầu hạ thời tiết, đại buổi trưa, phố hạng thượng lãnh lạnh tanh, cũng không có gì nhân bên ngoài du dã, đi ngang qua một nhà cửa hàng, Tần Kinh Vũ hoá thành ngừng, một mình nhảy xuống xe ngựa đi, không quá một hồi, liền khiêng chỉ thật dài tráp đi ra, tiếp tục ra đi.

Ở nàng thính thoảng thúc giục hạ, kia xa phu ra roi thúc ngựa, tuần mã tát khai bốn vó chạy vội, một đường hướng ra khỏi thành phương hướng mà đi.

Dựa vào lúc trước ấn tượng, một đường chỉ điểm phương hướng, đại khái được rồi tiểu nửa canh giờ, xe ngựa liền đến gặp Lôi Mục Ca quân đội sơn khẩu.

Nhớ tới lúc ấy núi đá sụp đổ, địa động kinh hồn, Yến nhi mang chính mình kỵ ngư đi ra sơn cốc tình cảnh, không khỏi thốn thức cảm thán, chưa từng nghĩ đến, nhanh như vậy chính mình sẽ thấy độ tới tìm, cùng ngay lúc đó tự do tản mạn so sánh với, tâm tình loại nào bất đồng!

Không phải nói đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời sao, chính mình phúc khí, lại ở nơi nào đâu...

Vào sơn khẩu sau, đường dữ phát hẹp hòi, Tần Kinh Vũ làm cho xa phu ngay tại chỗ dừng xe, đem dài hạp lưng ở sau người, kéo Ngân Dục dưới, chỉ vào kia một rừng cây nói: "Chúng ta muốn theo này rừng cây xuyên qua đi, tiến vào lạc nguyệt sơn sơn cốc."

Ngân Dục gật gật đầu, không một câu nói nhiều, tức là cởi bỏ bí đầu dây cương, theo xe ngựa xả ra nhất con tuần mã đến, đem Tần Kinh Vũ thôi đi lên ngồi xong, chính mình tiến lên dẫn ngựa mà đi.

Một đường đều là quen thuộc cảnh trí, mật mật rừng cây, nông gia tiểu viện, bờ ruộng hồ nước, triền núi bình, lại hướng lý đi, đó là kia thác nước hồ sâu, thấp bé cây ăn quả, lại cách này một thảng có thừa, cây ăn quả thượng dã quả đã muốn từ thanh phiếm hồng, trong không khí phiêu tán thảo nhiên quả hương.

Này thanh sơn thúy cốc, thế ngoại đào nguyên, Ngân Dực càng xem càng là ngạc nhiên, nhưng cũng nhin xuống không hỏi, một đường đi theo nàng xuyên qua cây ăn quả lâm, bước trên thềm đá, đẩy cửa mà vào.

Trọng tiến địa hạ mê cung, Tần Kinh Vũ dựa vào hơn người trí nhớ, ở bên trong yếm đi dạo, nhiều lai nhiều khứ, rốt cục đi vào chính điện thần đường, đứng ở đường tiền” ngóng nhìn cái thượng quang ảnh mê ly cổ kiếm, nhẹ nhàng bật hơi, vẫn không nhúc nhích.

” Ngân Dực ” thấp gọi một tiếng, nhú lại mày, trầm ngâm nói, “Người đi, thử đem kiếm kia rút ra.”

Ngân cạnh sườn đầu miết nàng liếc mắt một cái, mặc không lên tiếng, đi nhanh tiến lên, đem cổ kiếm tính cả vỏ kiếm nhất tịnh tháo xuống, nắm ngón tay cầm chuôi kiếm, dùng sức nhất bật!

Cùng lúc trước Yến nhi rút kiếm kết quả giống nhau, thân kiếm cùng vỏ kiếm một khối, mật hợp chẳng phân biệt được.

Ngân Dực cắn chặt răng, sử xuất một cỗ cây mạnh, trên mặt đỏ lên, hét lớn một tiếng: “Khởi!”

Kiếm ở trong vỏ, không chút sút mẻ.

Tần Kinh Vũ lưỡng đạo anh khí lông mi long đến cùng nhau.

Ngay cả Ngân Dực cũng bật không ra, chẳng lẽ này cổ kiếm thực hội tự hành nhận chủ? Lần trước bị chính mình dễ dàng rút ra, không biết lúc này còn hiệu quả không?

Tần Kinh Vũ vừa nghĩ biên là thủ hạ sau lưng sở lực vật, mở ra mộc hạp, một thanh phong cách cổ xưa thanh u bảo kiếm hiện ra trước mắt, nhưng lại cùng Lang Gia thần kiếm pha có vài phần tương tự.

Đem hạp trung bảo kiếm để vào cái thượng” bàn tay nhất quán, thực tự nhiên theo Ngân Dực trong tay tiếp nhận Lang Gia thần kiếm đến, nắm chuôi kiếm tùy ý lôi kéo, chỉ nghe loát một tiếng, cổ kiếm ra khỏi vỏ, thanh quang thoáng hiện, rồng ngâm thanh không ngừng, ẩn có vui mừng ý.

”Người... Như thế nào...” Ngân Dực nhìn xem ngây người, sau một lúc lâu không phục hồi tinh thần lại.

Tần Kinh Vũ thật dài thở phào nhẹ nhõm, đem cổ kiếm sát hồi vỏ kiếm, hai tay cử quá đỉnh, triều đình thượng cung kính cúi đầu.

”Không cười con cháu Tần Kinh Vũ, hôm nay vì cứu mẹ phi ấu đệ, mượn kiếm dùng một chút, ngày khác định đầy đủ trả lại! , nói xong, đem cổ kiếm giáp ở nách hạ, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra điện phủ.

Nói lấy giả dối thực, đem hộ quốc thần kiếm lặng yên mang xuất thần miếu điện phủ, nàng tuyệt đối là –

Khai thiên tích địa đệ nhất nhân!

93. Quyển 2 - Chương 40: Này Tâm Chấp Nhất

Hồi cung là lúc, sắc trời vừa hắc, Tần Kinh Vũ đem Lang Gia thần kiếm nắp trong tấm cung, đêm đó phân biệt đi về phía phụ hoàng Tần Nghị cùng hoàng tổ mẫu chu Thái Hậu dập đầu chào từ biệt, đại chịu hai người khen hay, nhất là chu Thái Hậu, không chỉ có thưởng vô số đồ chơi quý giá, còn theo từ vân cung bát vài tên lanh lợi thái giám cung nhân một đường đi theo, ân cần chiếu cố.

Này ăn chay niệm phật chính là cái che giấu chính mình chân thật hành tung nguy trang, nào dám muốn Thái Hậu bên người nhân đi theo?

Hoàn hảo nàng đầu óc xoay chuyển mau, lúc này lấy này đi phổ độ tự không phải tĩnh dưỡng mà là tu hành vì từ, nói chính mình chỉ bằng chịu khổ vì mẫu đệ tiêu tai tị nạn. Tâm thành mới linh, kiên định, chỉ mang

cái tiểu thái giám là tốt rồi, đoạn không thể có nửa phần hoàng tử điện hạ tư thế, vì bỏ qua thái độ, đem kia liên can đi theo cung nhân tính cả kia phần đông trần bảo cùng nhau, khéo léo từ chối không chịu.

Ở đầu lòng một đêm sau, đợi cho ngày kế thần hi sơ khởi, trời còn chưa sáng, lại sớm rời giường rửa mặt chải đầu, thay một thân nhan sắc trắng trong thuần khiết hoa phục, sau đó đến Minh Hoa cung chính điện, ở Mục Vân Phong tháp tiên đợi hội, lập tức gọi nhữ nhi, làm cho hấn mặc một thân bình thường màu xanh quần áo, mang theo đơn giản bọc hành lý ra cung.

Xe ngựa là trước tiên chuẩn bị tốt, trong xe đôi đầy đủ loại kiểu dáng lễ vật, trong đó nổi danh đất tiền lần tràng hạt áo cà sa, cũng có bình thường y mạo hài mạt, đều là mang đi phổ độ tự bố thí vật.

Lên xe ngồi xong, đợi cho xe ngựa cùng nhau bước, Tần Kinh Vũ lập tức đem ngoại sam ghi lại rồi, ném cho nhữ nhi.

“Nhanh chút, chúng ta đem quần áo đổi.”

“Điện hạ, này... Không tốt lắm đâu...”

Nhữ nhi thượng ở chần chờ, bị nàng húc đầu phách não chữ nhỏ đi qua: “Có cái gì không tốt, người nhớ kỹ, mấy ngày nay, người liền đãi ở phổ độ tự, cho ta hảo hảo làm của người tam hoàng tử, nên ăn chay ăn chay, nên niệm kinh niệm kinh” chỗ nào cũng không thể đi!”

“Là.” Nhữ nhi bách cho này dâm uy, đành phải đem trên người áo màu xanh thâm y thoát xuống dưới, cùng chi trao đổi.

Quần áo qua đi, hai người tính cả mũ giày tùy thân phụ tùng đều nhất nhất đổi đi, nhữ nhi bề ngoài thanh tú, tuy ít vài phần quý khí, nhưng sắm vai một cái lâu cư thâm cung thân thể trắng nõn hoàng tử vẫn là dư dả, mà Tần Kinh Vũ nhìn chính mình một thân tùy tùng trang phục, cũng là thập phần vừa lòng, hướng hấn ân cần dạy bảo một phen, thế này mới xốc lên bố liêm, ven đường xem xét cảnh sắc.

“Điện hạ, người nhất định phải đi sớm về sớm a...” Nhữ nhi lập xả quần áo, cả người không được tự nhiên.

“Đi, ta còn chưa đi đâu, chờ người vào thiện phòng, ta mới đi, cố gắng mười ngày bán nguyệt sẽ trở lại, ta cam đoan! Người ngẫm lại ta thế nào hồi đối người đã nói lời nói dối, người thông minh điểm, bảo đảm mọi sự đại cát...” Tần Kinh Vũ vỗ vỗ đầu vai hấn, lại nói, “Đúng rồi, chiếu cố Yến nhi nhân thủ an bài tốt lắm không?”

Nhữ nhi đáp: “An bài tốt lắm.”

Tần Kinh Vũ gật đầu: “Đã nhiều ngày ta cũng việc, không cố đi lên nhìn hấn, hấn có khỏe không?”

“Hấn rất tốt, mỗi ngày ăn nhiều lắm, ngủ hương, Trương thái y đến xem quá, nói khôi phục không sai.” Nhữ nhi càng nói càng cảm thấy ủy khuất, đồng dạng là nô tài, vì sao Yến nhi là có thể ở lại phú quý hoàng cung ăn hương uống lộc, có nhân cẩn thận chiếu cố; chính mình lại muốn đi kia yên lặng chùa chiền cấm huân ăn chay, còn muốn thừa nhận nói dối vạch trần nghiêm trọng hậu quả –

Này đãi ngộ, thật sự là một cái thiên thượng, một chỗ hạ!

Tần Kinh Vũ ừ một tiếng, không đi nghiên ngẫm này tâm tư, chỉ cảm thấy có ti kỳ quái, này Yến nhi gần nhất im lặng ra kỳ, cả ngày ngốc ở trong phòng chẳng quan tâm, thật sự không giống của hấn tính cách.

Mắt thấy xe ngựa nhanh chóng trì hoãn, một đường non sông tươi đẹp, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, phổ độ tự xa xa đang nhìn.

Thời gian thương xúc, cũng không kịp nghĩ đến nhiều lắm, toại ở trên xe lại cấp nhữ nhi nói rất nhiều chú ý hạng mục công việc, nói xong nói xong, xe ngựa từ hoãn gia tốc, đứng ở chân núi.

Này sơn danh gọi nam đài sơn, cùng lạc nguyệt sơn núi non núi cao dốc đứng so sánh với, nhiều lắm chỉ tính cái núi nhỏ pha, lại bởi vì phổ độ tự chỗ ngồi này hoàng gia chùa chiền mà thanh danh lan xa, hương khói cường thịnh.

Sắc trời thượng sớm, cũng không có gì nhân tiến tự thấp hương bái Phật, nhưng thật ra thanh tịnh.

Xuống xe ngựa, sớm có vài tên tăng lữ đứng ở lên núi thạch kính tiền nghênh đón, cung kính hành lễ, Tần Kinh Vũ mắt thấy nhữ nhi theo bản năng sẽ hoàn lễ, chạy nhanh khinh thôi hấn hạ” cất cao giọng nói: “Tam điện hạ vội vã gặp quý tự trụ trì, nhập viện tu hành, chư vị sư phụ sẽ không tất đa lễ , trước dẫn đường đi.”

Đoàn người kinh rộng lớn bằng phẳng thêm đá đến sơn môn khẩu, lại có vài tên tăng nhân lại đây chào, đem hai người mang tiến sương phòng phụng trà, không quá một hồi còn có phương trượng lúc đại sư tiến đến gặp lại, kinh Tần Kinh Vũ ám địa điểm bát, nhữ nhi rốt cục tìm được vài phần làm hoàng tử cảm giác, nói chuyện cử chỉ cũng là giống khuôn giống dạng, không ra tỳ lệu.

Lúc đại sư cùng nhữ nhi nhân nhân tự thoại, Tần Kinh Vũ nhân cơ hội ở sương phòng trong ngoài đi lên một vòng, chỉ thấy tiền thính hậu thất, bố trí thanh lịch, rất là rộng mở sạch sẽ, khó nhất , còn có độc lập thay quần áo gian, không cần phải nói, đây là hoàng thất người tới chuyên chúc phòng ngủ, thật to rơi chậm lại làm lộ khả năng.

Chỉ hy vọng này ba tháng bên trong, trong cung không cần có nhân tiền tới thăm mới tốt...

Lúc này các tăng nhân lục tục đem trên mã xa các loại bao vây lễ hộp chuyển tiến sương phòng, đôi núi nhỏ bình thường cao, lúc đại sư nhìn xem trên mặt mỉm cười: “Tam điện hạ tùy thân sự việc thật đúng là nhiều...”

Tần Kinh Vũ tiến lên từng bước, cười nói: “Làm sao, này đó là tam điện hạ mang đến đưa tới quý bảo tự lễ vật, tổng cộng một trăm năm mươi phân, muốn thỉnh phương trượng cấp chư vị cao tăng thưởng thu ! Thỉnh cầu nhiều điểm số, nếu là không đủ, ta chờ lại đi mua đồ.”

Lúc đại sư cười mà không đáp, bên cạnh một vị tăng nhân hai tay tạo thành chữ thập nói: “A di đà Phật, tề tự tính cả hỏa công người làm vườn cùng sở hữu tăng chúng một trăm năm mươi bốn nhân, này...”

Nhữ nhi há miệng thở dốc, nói không nói ra, Tần Kinh Vũ liền giành nói: “Thật sự là xin lỗi, ta cái này xuống núi mua đồ bỏ tề.”

Lúc đại sư xoa tay nói: “Không vội không vội.”

Tần Kinh Vũ cười nói: ”Sao không vội, để cho tam điện hạ tự mình bố thí, thiếu ai đều là không tốt. , nói xong, hướng nhữ nhi được rồi lễ, bước nhanh chạy đi.

Theo mới vừa rồi sở kinh đường, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ra sơn môn, ngoài cửa sớm có liên can quen thuộc gương mặt chờ, đều lại đây hành lễ, Ngân Dục cũng ở trong đó, trong tay còn bồng mấy phân lễ hộp.

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, cùng các nhân sao đường nhỏ đi phía sau núi, bước lên đại đạo.

Đại đạo thượng ngừng một cỗ xe ngựa, xe sau là từ vệ bộ sát bộ tuyển ra năm mươi danh tinh tráng thiếu niên, người người thân huyền sắc trang phục, cười con ngựa cao to, mạnh mẽ oai hùng, hăng hái.

Tần Kinh Vũ nhìn xem vui mừng, chỉ vào Ngân Dục trong tay vật đối Dương Tranh nói: “Chờ nửa canh giờ, liền phái người vào trong chùa đi, đã nói nhữ công công có việc đi trở về, đem này mấy phân lễ vật giao cùng phương trượng đại sư, chớ nói nhiều, lập tức rời khỏi.”

Dương Tranh gật đầu: “Ta hiểu được.”

“Tốt lắm, ta sau khi đi, sơn trang sự vụ liền từ người toàn quyền phụ trách –” Tần Kinh Vũ lên xe ngựa, đứng ở cỗ xa tiền hướng mọi người chấp tay nói, “Vất vả chư vị, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Mọi người đều ôm quyền: “Môn chủ bảo trọng, thuận buồm xuôi gió!”

Vó ngựa boong boong, bánh xe cuộn cuộn, nhưng thấy kia nói thanh nhã hiên tú thân ảnh vẫn đứng lặng trên xe, bả vai thượng ngai nhu trĩ, lựa chọn đường cũng nhất định gian nan hiểm trở, lại vẫn là thất lưng lưng thẳng tắp, rốt cục tuyệt trần mà đi.

Đoàn xe theo thiên kinh xuất phát, mã bắt đình đề một đường đi về phía đông, bán nguyệt thời gian, mới đến Giang Lăng thành.

Giang Lăng thành trì không lớn, lại lấy kề cận Đông Hải, trú có đại hạ thủy sư mà nổi tiếng.

Này ngày trời trong nắng ấm, quý nhân doanh môn, Giang Lăng thủy sư thủy trại lý, Huyền Vũ, bạch hổ, thanh quỷ, Phi Vũ, người cá, lợi kiếm chờ thật to nhỏ hai trăm chiến thuyền thuyền một chữ sắp xếp khai, vài tên thủy sư chúc quan ở phía trước, dẫn theo kinh thành đường xa mà đến hai vị hoàng tử điện hạ thừa thuyền nhỏ ở trên mặt nước đi qua, một mặt bồi cười giải thích các thuyền tình hình cụ thể.

Tần trạm đình cùng tần hưng lan hàng năm đều ở trong hoàng cung uyển, tuy rằng theo hân dịch chỗ học được không ít tri thức, nhưng dù sao cũng là lý luận suông, này thực thương thực đạn chiến hạm, vẫn là đầu một hồi nhìn thấy, làm sao nhìn ra được cái gì tốt xấu, chỉ phải đem ánh mắt đầu hướng một bên Lôi Mục Ca.

“Vẫn là lôi lang tướng đến nói một chút đi.”

Lôi Mục Ca không chút để ý nghe giới thiệu” ánh mắt theo các thuyền nhất nhất xẹt qua, ngẫu nhiên cúi tuần hai câu, đối chúc quan bốn phía ca ngợi ngôn trong lời nói cũng không có hứng thú, tuần tra thuyền ánh mắt lại lợi hại vô cùng.

“Huyền Vũ, bạch hổ, thanh phù, chính là này tam chiến thuyền chiến thuyền sao?”

Một gã chúc quan tiến lên bẩm: ”Đúng là, này là toàn bộ thủy sư doanh trung nhất rộng mở thoải mái thuyền lớn, khoải mã dịch báo biết được hai vị điện hạ muốn dùng, mấy ngày trước đây còn tân trang hoàng quá, ngoại bộ cũng là tân loát cây trấu...

Lôi Mục Ca sắc mặt rùng mình, hừ lạnh nói: “Hai vị điện hạ là rời bến đi xa, mà phi du hồ trợ hứng, muốn là tính năng tốt đẹp, mà không phải tráng lệ! Này tam chiến thuyền giống nhau không cần, lập tức trọng tuyền!”

Một phen nói kia chúc quan nghiêm mặt cúi đầu, liên tục xưng là, phân phó thuyền nhỏ phóng hoãn tốc độ, mang theo đoàn người cẩn thận tuần tra, một lần nữa tuyển định rời bến chiến thuyền.

Cách thủy ngạn nửa dặm ở ngoài đỉnh núi, vài tên trang phục thiếu niên nhất tề đứng thẳng, cầm đầu một người dõi mắt trông về phía xa, bỗng nhiên một điều mi, hướng một bên hắc y nam tử cười nói: “Này Lôi Mục Ca, đem hảo thuyền đều chọn đi rồi, cho ta thừa chút phế liệu vật cũ, thật sự không có lời!”

Nói chuyện người, đúng là Tần Kinh Vũ, này hơn phân nửa nguyệt nhanh đuổi chậm đuổi, rốt cục thì đuổi ở hai vị hoàng huynh đội ngũ rời bến tiền đến Giang Lăng, này ngày sáng sớm mới đến, mọi người còn không có nghỉ khẩu khí, đã bị nàng lôi kéo lên núi, quan vọng thủy sư trạng huống, chế định rời bến kế hoạch.

Nàng câu này nói ra” bên cạnh một người lại đây bẩm: “Môn chủ không cần sốt ruột, kỳ thật còn có một con thuyền rất tốt chiến thuyền, hôm nay cũng không triển lãm đi ra.”

Tần Kinh Vũ vi kinh một chút, nhận ra người nọ là mới vừa rời trường đình giới thiệu quá ảnh sĩ chi nhất, nhiều năm ở tại Giang Lăng, chuyên môn thu thập thủy sư tình báo, cùng nước láng giềng đồng đương dị trạng, không khỏi hỏi: “Rất tốt chiến thuyền ở nơi nào?”

Người nọ cười nói: “Đương nhiên là lao tiền đi, không kịp về phản.”

Nguyên lai, này Giang Lăng thủy sư chỗ biên cảnh bờ biển, thiên cao hoàng đế xa, mắt thấy nước láng giềng đồng đương ven biển ăn hải, phú lưu du, vì thế vài tên chúc quan cũng động chút tâm tư, ở hòa bình thời kì thỉnh thoảng điều động một ít thuyền đi ra, hằng ngày đi ra ngoài làm chút lao tiền hoạt động, như đi xa chút, căn bản không kịp trở về.

Này trong đó, có một con thuyền bị thủy trại tượng công khen ngợi có thêm chiến thuyền, tên là hải cốt, rất là vững vàng mau lẹ.

Tần Kinh Vũ nghe được vui mừng, hỏi: “Hải cốt? Tên này hảo, nhưng không biết khi nào có thể trở về?”

Người nọ đáp: “Hắn là liên này một hai ngày, đợi cho này người của triều đình mã vừa đi, sẽ trở lại .”

“Tốt lắm, chúng ta liền chờ hải cốt trở về.”

Nhất ngày sau, Giang Lăng thủy sư trú khua chiêng gõ trống, tiếng vang chấn thiên, Lôi Mục Ca thận trọng tuyển định tam chiến thuyền chiến thuyền kiểm tra xong, xếp thành hình tam giác hình đội ngũ, thừa dịp tốt nắng, giương buồm đi xa.

Đồng trong lúc nhất thời, vài tên cấp thấp thủy sư quan quân ở thủy trại đại doanh ngoại đầy mặt vẻ buồn rầu, bồi hồi không tiền.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ta cũng không biết a, rõ ràng vẫn đi theo cuối cùng , không biết như thế nào đã không thấy tăm hơi...”

Ra ngoài lao tiền thuyền đều phản cảm, nhưng là kia chiến thuyền tân tạo hải cốt hào cư nhiên ở rõ như ban ngày dưới, thần không biết quỷ không hay mất tích , này nếu trình báo đi lên, nhưng là muốn rơi đầu đại sự...

Mà lúc này, thần bí mất tích hải cốt hào đang lẳng lặng bỏ neo ở một khác chỗ thương dùng cảng, từ ám dạ môn lý người giỏi tay nghề nhóm làm cuối cùng cải tạo tân trang.

Không bao lâu, Tần Kinh Vũ bước trên cả vật thể cải tạo sau thuyền hạm, tuần tra một vòng, kinh hãi không ngừng.

Thực sự bọn họ , một con thuyền êm đẹp chiến hạm, không chỉ có mượn gió bẻ măng đạo đến, còn bị một lần nữa sơn, thêm chút trang sức, trải qua ép buộc sau, cư nhiên biến thành một trận có chút khí phái trên biển thương thuyền.

Nếu không như thế, nhất kiện kiện bọc hành lý giả dạng thành hàng hóa, bị kiên chọn lưng khiêng, vận lên thuyền đến, một bộ muốn rời bến kinh thương bộ dáng, nửa điểm chưa từng khiến cho chung quanh ngư dân hoài nghi.

Một gã môn nhân làm chủ thuyền giả dạng, cúi đầu khom lưng, chính mình lại đều nhin không được cười: “Môn... Tần lão bản, cái này khai thuyền sao?”

“Ân, để cho.”

Tần Kinh Vũ cắn môi, ngoác gọi Ngân Dục, trầm ngâm một lát, tức hướng hấn nói nhỏ nói: “Ở sơn trang tuyển nhân phía trước, ta phải đến tin tức, tây liệt vương Lanza đem cho ba tháng sau đăng cơ xưng đế, trước mắt chính về nước bắt tay vào làm chuẩn bị .”

Ngân Dục nghe được khó hiểu: “Này lại như thế nào?”

Tần Kinh Vũ theo dõi hấn bích mâu nói: “Ta là cái ích kỷ chủ tử, ta hy vọng người có thể theo giúp ta rời bến xin thuốc, cho nên không nói cho người – ”

“Vậy người hiện tại...”

“Ta hiện tại tưởng nghe lời người ý kiến, người nếu là lúc này nhảy xuống thuyền còn kịp, vệ bộ toàn thể đều từ người sử dụng, đi tây liệt điều tra rõ chân tướng, đoạt lại ngôi vị hoàng đế. . .”

Ngân Dục miết nàng liếc mắt một cái, cứng rắn thanh đánh gãy: “Người thực dong dài, nếu không khai thuyền, liền đuổi không kịp .” Dứt lời, bước chậm đi lên giáp bản một khác đầu, tiếng nhẹ truyền đến, “Thực là của ta này nọ, trước hết phóng ở nơi nào, luôn luôn một ngày ta sẽ khứ thủ .”

Khụ khụ, ai nói này sói tiểu tử ngực vô chí lớn ...

Tần Kinh Vũ nhìn phía phương xa hải thiên một đường, không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài, hào hùng đầy cõi lòng, “Hảo, chúng ta cái này xuất phát đi, chờ thắng lợi trở về, phàm là người tướng, ta định trợ người giúp một tay!”

Bích lang thang địch, kiêu dương treo cao, kim hồng quang mang chiếu vào thuyền tiền trên mặt nước, ba quang lân lân, gợn sóng chiết xạ thủy quang ở trên mặt nàng phát đi còn, quang ảnh sâu kín, chiếu ra tươi cười tươi đẹp vô song.

Một đường mệnh tương thủ nhóm dâng lên buồm, gia tăng dao lỗ, khai chùng mã lực tiến lên, đợi đến mau muốn đuổi kịp tiền phương chiến thuyền, Tần Kinh Vũ thế này mới hạ lệnh bảo trì khoảng cách, vận tốc đi

trước, chính mình ngồi ở lầu thuyền rộng thùng thình giáp bản thượng, tùy thời quan sát đến xa xa thuyền đi phương hướng.

Như thế được rồi hơn phân nửa ngày, ánh nắng chiều trải rộng, sắc trời dần tối, mặt biển một mảnh an tường bình tĩnh.

Mắt thấy phía trước chiến thuyền đầu miêu bạc định, nghĩ ngợi hồi phục nghỉ tạm, Tần Kinh Vũ vì thế hạ lệnh đình chỉ đi tới, mọi người thừa dịp đêm nghỉ tạm, chính mình còn lại là trở về khoang thuyền, dựa cửa sổ mạn tàu, thưởng thức yên tĩnh hải cảnh bóng đêm.

Bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước xem qua một đoạn thị đến, xúc cảnh sinh tình, bất giác ngâm ra:

”Thiên hà nơi nào?

Rất xa hải vụ mơ hồ.

Sợ sẽ có giao nhân ở ngạn,

Đối nguyệt lưu châu. . .”

Trầm mặc một trận, lại nghe sau lưng một tiếng cười khê: “Này thị sao như thế cô đơn, chủ tử nhưng là suy nghĩ ta?”

Ông trời!

94. Quyển 3 - Chương 1: Biển Sâu Kinh Hồn

Nắng vi lượng, mặt biển thượng gió êm sóng lặng.

Tần Kinh Vũ phiên cái thân, nghiêng đầu nhìn về phía sàn thượng cùng y mà miên thiếu niên, tưởng hán hơn phân nửa là ngày đêm kiêm trình chạy đi truy tìm chi cố, nhưng lại ngủ như thế thâm trầm, không khỏi hơi hơi thở dài.

“Chủ tử, người tỉnh?” Yển nhi nghe tiếng mở mắt ra, khinh chân khinh thủ bò lên thân đến, lưu loát đem dưới thân bạc thăm gói kỹ lưỡng để vào quỹ trung, về mặt mỉm cười đứng ở thấp biên, “Là hiện tại đứng dậy, vẫn là ngủ tiếp hội?”

Tần Kinh Vũ nhìn hán không hề trệ chương động tác, hơi kinh ngạc: “Thương thế của người đều tốt lắm?”

Yển nhi gật đầu cười nói: “Ta ở phòng ngủ vẫn không nhúc nhích, nằm suốt thất ngày, hơn nữa Trương thái y bí chế nổi xương thuốc dán, đã muốn toàn tốt lắm.”

Trương thái y được, có như vậy thần kỳ?

Tần Kinh Vũ liếc nhìn hán một cái, đẩy mắt hiện lên một tia do dự: “Mặt vân đảo này đi gian nguy, người không có võ công, lại mang thương trong người, vẫn là không nên đi, đợi lát nữa ta làm cho người ta phóng thuyền bé xuống nước, đưa người hồi Giang Lăng đi.”

Yển nhi sắc mặt nhất bạch, mi tiêm súc cùng một chỗ, khí trời như vụ đôi mắt lý lộ ra một tia không tin: “Chủ tử muốn đưa ta trở về? Ở ta như thế vất vả truy tìm, thật vất vả đuổi kịp thời điểm... Muốn đưa ta trở về?”

“Ta...” Tần Kinh Vũ liếm liếm môi, mê hoặc cho hán đẩy mắt vi hiển tức giận về mặt, nhất thời đã quên như thế nào hồi phục.

Yển nhi ánh mắt lưu động, bỗng nhiên cười, ôn nhu hơi thở giống như thanh khê mạch mạch lưu động: “Chủ tử là lo lắng của ta thương, vẫn là lo lắng kia thần diệu dẫn đường đồn đãi ”

Này yêu nghiệt, từ nhỏ chính là mê hoặc nhân!

Tần Kinh Vũ định rồi hạ thần, thẳng thắn: “Chủ yếu là lo lắng người sau.”

“Chủ tử cũng không sợ ta thương tâm ——” Yến nhi từ từ liếc nhìn nàng một cái, nhẹ giọng nói: “Ta ra cung phía trước, chuyên môn đi hỏi qua Hàn tiên sinh, tiên sinh nói ta tuy là... Cung nhân, bất quá phía trước chưa nhân sự, coi như là đồng tử.”

“Nhưng là...”

“Ta nếu là nói dối, đợi cho thần điều đã đến khi ta liền chính mình nhảy vào hải lý đi, sẽ không hỏng rồi chủ tử đại sự, ta...”

Hắn còn muốn nói nữa, Tần Kinh Vũ gơ tay: “Được rồi, cái này mức nước cho ta rửa mặt chải đầu.” Có hắn tại bên người, khác không nói, ít nhất cuộc sống khởi cư có nhân chăm sóc, nếu là cự tuyệt nàng đó là ngốc tử!

“Là!” Yến nhi đáp vang dội, mặt mày cong lên, cười đến thập phần vui vẻ, cũng mãn hàm sủng nịch.

Của hắn tươi cười là khắc địch chế thắng tốt nhất vũ khí, tại đây dạng ôn nhu tràn ra xuân trong nước, ai đều đã khí giới dầu hàng đi ——

Có như vậy cấp dưới, làm không biết là phúc hay họa?

Tần Kinh Vũ tự giễu cười, đợi cho hắn hoàn toàn rời khỏi cửa phòng quan thượng, thế này mới nhớ tới, chính mình tới thủy tới chung cũng quên hỏi một câu, hắn này một đường là như thế nào đến, như vậy làm sao môn nhân thật mạnh kiểm tra hạ thượng thuyền tới, ẩn thân nơi nào...

Trên đỉnh dần dần đại lượng, một vòng mặt trời đỏ dâng lên, chiếu mặt biển thượng vạn đạo kim xà, lóe ra không chừng.

Dùng quá sớm cơm, Tần Kinh Vũ đứng ở giáp bản thượng, xa xa vọng thấy phía trước chiến hạm nhỏ neo phục hàng, vì thế hạ lệnh không dấu vết, vân tốc đuổi kịp.

Này hải âu hào trừ cái đáy trừ khoang thuyền ở ngoài, này thượng cùng sở hữu hai tầng lầu thuyền, thượng tầng vì quan sát nhìn xa tụ hội thượng nghị chỗ, hạ tầng còn lại là thiết vì mọi người phòng ngủ, trên thuyền đảm đương tương thủ môn nhân cùng sở hữu bốn mươi danh, chia làm hai đội, thay phiên mái chèo đi trước, tam phiên thật lớn màu trắng quỷ phạm chưa cổ lấy, chỉ đợi toàn tốc đi tới khi lại dùng.

Được rồi có tiểu nửa canh giờ, đã thấy kia tam chiến thuyền chiến hạm tốc độ đột nhiên chậm lại.

Tần Kinh Vũ Tâm đầu kinh ngạc, việc gọi giảm tốc, chính mình đang đang thượng tới cao chỗ, dôi mắt trông về phía xa, thấy rõ trong đó tình hình, không khỏi chấn động.

Tiền phương mặt biển sóng biển mãnh liệt mệnh mông, mây đen dày đặc, nhất đại đoàn bụi màu đen sương mù dày đặc hốt nếu như đến tới gần, kia nguyên bản trình hình tam giác hình sắp hàng tiến lên chiến hạm bị đánh sâu vào tả hữu xóc nảy, cao thấp phập phồng, hoàn toàn bất thành đội hình.

“Êm đẹp , như thế nào sương mù bay ?”

Phía sau, Yến nhi cùng Ngân Dục một tả một hữu đứng định, biết nàng nhãn lực vượt xa người thường, Yến nhi thấp giọng hỏi.

Tần Kinh Vũ lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, bất quá Lôi Mục Ca bọn họ giống như có nguy hiểm.”

Khi nói chuyện, Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn, cố gắng phân biệt, đúng vậy, xác thực thật là đoàn vụ, không phải khác sinh vật.

Chính trực giật mình lắng, đã thấy tam chiến thuyền chiến hạm đã muốn sử tiến sương mù dày đặc bên trong, nửa thanh thân thuyền dĩ nhiên không thấy, một lát sau, sở hữu hết thấy đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, sương mù dày đặc càng thêm thâm hắc, thông thả mà lại quý dị hướng phía đông nam hướng thổi lui.

Thấy vậy dị trạng, trên thuyền kinh hô tiếng động liên tiếp, tương thủ nhóm ngày thường đều sinh hoạt tại lục địa, làm sao gặp qua như vậy làm cho người ta sợ hãi kỳ cảnh, tất cả đều dừng lại mái chèo, sở hữu ánh mắt tụ tập ở chỗ cao.

Hai đội đội trưởng trung có một người khàn khàn cổ họng, hướng Tần Kinh Vũ run giọng hô: “Môn chủ, bọn họ không thấy ! Chúng ta... Làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? !

Sớm biết việc này gian nan, chính mình cũng tưởng hảo đi theo đại đội nhân mã sau, đầu cơ trục lợi, không nghĩ tới còn không có thượng đảo, liền gặp được này sương mù dày đặc ngay cả nhân mang thuyền cùng nhau cần nuốt việc lạ, này rốt cuộc là Bermuda tam giác? Vũ trụ hắc động? Thời gian đường hầm? Dị thứ Nguyên Không gian? Vẫn là khác cái gì...

Trong phút chốc, Minh vương trong lời nói ở bên tai vang lên: “Này đi mật vân, đường xá gian khổ, cũng là của người kiếp nạn, người phải mang theo giống nhau bích Tà Thần khí...”

Bích Tà Thần khí...

Đúng rồi, chính mình có Lang Gia thần kiếm nơi tay, nếu là ngay cả trận sương mù cũng chưa pháp thu phục, này mật vân đảo cũng liền không cần phải đi !

Tần Kinh Vũ quyết định thật nhanh, trở về phòng lấy kia mật mật bao vây thần kiếm, vài cái ngăn bó khăn, giáp bản thượng nhất thời tử khí quanh quẩn, mây đen tán đi, rỗng ngăm tiếng động thay nhau nổi lên, thanh âm réo rắt, thẳng thượng tận trời.

Yến nhi mâu quang chớp động, vừa mừng vừa sợ: “Chủ tử đem thần kiếm mang đi ra ?”

Tần Kinh Vũ gật đầu cũng không giải thích, thâm nghĩ này hải đảo hành tình thế không rõ, gian nguy không hiểu, nếu muốn tự cứu, tất trước cứu người.

Vì thế thành nhanh kia dần dần đông di sương mù dày đặc, hít sâu một hơi, quát: “Khai chùng mã lực, đuổi theo đi!”

Tùy nàng ra lệnh một tiếng, tương thủ nhóm một lần nữa chấp tương hoa động, thét to thanh thanh, phụ trách chưởng đà đội trưởng cũng là sai người kéo buồm, hải âu hào giống như một phen lợi kiếm bàn, thẳng chỉ sương mù dày đặc, cổ dũng đi trước.

Thuyền tốc nhanh hơn, nhanh như điện chớp tiến lên, Tần Kinh Vũ nắm chặt vỏ kiếm, thần kiếm ánh sáng chiếu hải thiên một mảnh sáng sủa, kia sương mù dày đặc tựa hồ có ti sợ hãi, lui về phía sau tốc độ càng lúc càng nhanh.

Kia sương mù dày đặc lý, sẽ có chút cái gì?

Lôi Mục Ca bọn họ nhân ở vụ trung, có từng gặp được chút ngoại nhân không biết nguy hiểm?

Tần Kinh Vũ hai tay nắm chặt, trên mặt trấn định tự nhiên, chỉ lòng bàn tay thấm ướt, để lộ ra đáy lòng nhẹ nhẹ lo lắng.

Thuyền càng lúc càng nhanh, thực giống như muốn bay lên đến, mắt thấy sắp truy nhập tiền phương sương mù dày đặc, đột nhiên trên đỉnh chung quanh, cảnh sắc lại là biến đổi.

Rõ ràng là mặt trời đỏ vào đầu, đột nhiên sắc trời hắc trầm, tất phong gào thét, sóng to oanh kích, một trận nhanh giống như một trận.

Một cơn sóng đánh tới, Tần Kinh Vũ đứng thẳng không xong, phịch một tiếng, ngưỡng mặt té ngã.

“Chủ tử!”

Hình như có hai bàn tay đồng thời đến lao, lại bị sóng to đánh cho ngã khai đi, không biết tung tích.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh, trong miệng bị quán vài khẩu muối thủy, chua sót khôn kể. Trong lòng lại là mơ hồ, cũng biết cho dù là đi đến trong nước biển, này thần kiếm cũng là quyết định không thể rời tay, lập tức cũng không quản người khác, cũng nghẹn chùng một hơi, gắt gao bắt lấy thân kiếm không để.

Chính mình kiếp trước đồ là có chút kỹ năng bơi, này nhất thể lại đang ở thâm cung, sống an nhàn sung sướng, chưa từng có hạ quá thủy, hơn nữa ngày mới giãy dụa đứng lên. Lòng bàn chân hạ khoang thuyền

bản rồi đột nhiên gian hướng bên trái đi, thuyền trung nước biển lại hướng ra phía ngoài đổ tả, nhưng nghe cuồng phong gào thét, thân chu lộ vẻ nước biển.

Hoảng hốt trung cảm giác có nhân ôm lấy chính mình, rồi sau đó lại cấp buông ra. Trong đầu hỗn loạn, cũng không biết trải qua bao lâu, đã xảy ra chuyện gì. Bỗng cấp nước lạnh nhất hướng, nhất thời liền thanh tỉnh, để một cái ý niệm trong đầu đó là: “Chẳng lẽ thuyền trầm?”

Ý niệm trong đầu cùng nhau, lập tức đánh mất, đơn giản là cảm nhận được bên hông một cổ sức kéo.

Cúi đầu nhìn lại, cũng là một cây tối như mực dây thừng, ở chính mình đai lưng thượng chặt chẽ đánh một cái kết, dây thừng một khác đầu, chính hệ ở cách đó không xa thiếu niên trên lưng.

Tần Kinh Vũ lau một phen trên mặt nước biển, tâm thần vi định, lớn tiếng kêu lên: “Mọi người có khỏe không?”

Yến nhi quay đầu đến, sắc mặt tái nhợt như tuyết, hai tròng mắt cũng là càng thêm đen bóng: “Hoàn hảo, chủ tử người tìm địa phương thảo ổn!”

Tần Kinh Vũ này mới nhìn rõ một đường chèo thuyền tương thủ làm như thiếu vài nhân, mà Yến nhi đúng là thể thân trong đó một người vị trí, ra sức mái chèo, ý muốn lao ra này cuồng phong sóng to.

” Ngân Dực đâu?”

“Hắn ở phía sau sao chưởng đà!”

Yến nhi vừa đáp ra một câu, chỉ thấy trước mặt bóng đen nhoáng lên một cái, một gã tương thủ bị sóng to chạy ra khỏi thuyền ngoại, xa xa bay ra mấy trượng, lập tức chìm nhập ba đào bên trong.

Tần Kinh Vũ dưới tình thế cấp bách, trực giác thân thủ đi bắt, không nghĩ lại là nhất đầu sóng phốc đem đi lên, này sóng to do giống như nhất đồ rắn chắc thủy tường, ầm ầm một tiếng vang lớn, chỉ đánh cho thuyền một bay tứ tung!

Lang Gia thần kiếm nơi tay, yêu nghiệt không thể xương quyết tàn sát bừa bãi, nhưng mà đối với này thiên nhiên mưa gió sóng biển, cũng là chút không có tác dụng, liền ngay cả này Giang Lăng thủy sư trung nhất chắc chắn hải âu hào, đều giống như dương nhập hổ khẩu, nhậm này lâm vào.

Tần Kinh Vũ Tâm đầu khí nếu, một tay bắt lấy mép thuyền, đưa mắt nhìn bốn phía, đã thấy mưa gió trung có một đạo bóng người sừng sững thuyền sau, hai chân chặt chẽ đứng ở thuyền mặt, nhưng lại như dùng đinh sắt đinh trụ bình thường, không chút sụt mẻ, vững vàng chống đỡ bánh lái.

” Ngân Dực, người chịu đựng được không?”

Bên kia Ngân Dực buồn thanh trả lời: “Ta không sao, chính người quản hảo chính người!”

Tần Kinh Vũ cười khổ một chút, mắt thấy mưa rền gió dữ khuynh thiên tới, dựa vào này thiếu nhân lực tất vô may mắn thoát khỏi, thả lấy cứng chọi cứng, cũng không phải chạy trốn chi kế.

Ánh mắt xẹt qua buồm, linh cơ vừa động, không khỏi kêu lên: “Ai đi, đem buồm đều thu?”

“Môn chủ ý kiến hay!”

Cầm trong tay có nhân kêu một tiếng, Tần Kinh Vũ nghe được là một gã ngư dân đệ tử thanh âm, bắt quá này phong biển cấp, nhân ở trên thuyền ngay cả đứng đều đứng không vững, như thế nào đi thu kia cổ đăng buồm?

“Ta đi.”

Yến nhi đứng dậy, đem bên hông thừng kết cởi bỏ, ở bên cạnh một cây cột thượng cẩn thận cột chắc, nhẹ nhàng khéo khéo, cước bộ không ngừng, hướng tới cột buồm chạy đi.

Tần Kinh Vũ thấy thế kêu to: “Yến nhi, người cẩn thận chút!”

Yến nhi ngoái đầu nhìn lại cười: “Hiểu được, ta còn muốn lưu trữ mệnh đến chủ tử thượng đảo!”

Này gốc tiểu tử!

Tần Kinh Vũ hốc mắt nóng lên, cũng cố gắng hồi hấn một cái tươi cười.

Gió táp sóng xô, nhưng nghe xì xì tiếng động, đã muốn bị sóng gió đánh cho rách nát tiền ngôi thuận lợi thu nạp xuống dưới.

Không nghĩ gió thổi thật sự quá lớn, lại có phía sau hai phàm ăn phong, thuyền vẫn là nghiêng lệch nghiêng, ở mặt biển thượng vũ điệu loạn vũ, Yến nhi kiệt lực muốn nhận hạ chủ ngôi cùng sau phàm, lại bởi vì có thương tích trong người, thể lực không đồng đảo, lại gặp gỡ dây thừng quấn quanh, nửa ngày kéo không dưới đến.

Tần Kinh Vũ gặp kia cột buồm thuyền hướng trên biển hoành tà, phàm biên đã đụng tới thủy diện, hơi có do dự, tòa thuyền liền muốn cuốn, tình huống vạn phần khẩn cấp, lại mắt thấy Yến nhi sắc mặt càng ngày càng bạch, cắn răng một cái, loát rút ra trong tay thần kiếm, hướng hấn phao đi.

“Tiếp được! Chém đứt nó!”

Yến nhi thân hình vi đăng, một cái khoanh tay đem chuỗi kiếm trảo ở trong tay, giơ kiếm liền khảm, một chút, lại một chút, hai đoạn cột buồm mang theo bạch phàm, hét lên rồi ngã gục, ngã vào trong biển.

Này trong thiên địa sóng gió oai, nhân nhược nó cường, lường trước cũng xông vào bất quá, Tần Kinh Vũ đánh giá hạ tình thế, lại la lớn: “Đừng mái chèo, tùy nó đi bãi.” Nghĩ nghĩ, lại bảo, “Yến nhi, đi đem tiền ngôi cũng chém!”

Yến nhi tuân lệnh, đem kia tiền ngôi bỏ xuống.

Lúc này sóng gió hơi hoãn, Tần Kinh Vũ hạ lệnh kiểm kê nhân số, chính mình cũng tự kiểm tra hạ tổn thất. May mắn này thuyền đứng như công tượng theo như lời, tạo hết sức chắc chắn, tuy rằng trên thuyền khoang thuyền cái, giáp bản bị đánh cho thoát phá không chịu nổi, thân thuyền lại vẫn không việc gì.

Chỉ một lúc sau, đội trưởng báo lại, nói là tổng cộng thiếu bốn gã môn nhân, bất quá hoàn hảo, bốn người này đều là kỹ năng bơi không xấu, nếu là ôm chút phân tán mộc phiến linh tinh, cũng cũng không phải không có còn sống khả năng.

Kia đội trưởng nói xong thở dài: “Trận này mưa rền gió dữ nói đến là đến, trước đó nhưng lại không có nào dấu hiệu, ai —— ”

Tần Kinh Vũ nghe được im lặng, dựa theo kiếp trước biết thường thức, vô cùng có khả năng là đáy biển đột nhiên chấn, mang đồng sóng thần, dòng khí kích động, liền khiêu khích một hồi đại gió lốc.

Mà nay tuy rằng thân thuyền so với phía trước ổn định rất nhiều, nhưng đỉnh đầu mây đen đầy trời, mưa như trút nước, xung ba đào sơn lập, này đương lúc sao còn phân ra phương hướng? Kỳ thật liền tính phân ra phương hướng, ngôi tường sách tấn, cận dựa vào tương thủ mái chèo lực, đi trước duy gian, càng không cần phải nói quay đầu tiến đến cứu cứu lạc hải người!

Tam ngôi tề đoạn, hải âu hào ở kinh đào hải lãng trung thành vô chủ du hồn, chỉ có theo gió phiêu lãng.

Lập tức từ hai gã đội trưởng cùng Ngân Dực thay phiên chèo đò, mọi người đều là tọa cùng một chỗ, lẫn nhau dựa vào nhau, thuyền khi thì như trên núi cao, khi thì giống như tả thâm cốc, mặc cho lên trời tùy ý bài bố, ở sóng gió trung tập tễnh mà đi.

Trải qua mới vừa rồi một phen ép buộc, Tần Kinh Vũ đã muốn tình trạng kiệt sức, bị Yến nhi nỗ lực kéo gần khoang thuyền, trực tiếp yếu đuối ở hấn trên người, không quên miễn cưỡng trên đường một câu: “Uy, người mới vừa rồi khí lực thật lớn, một kiếm liền đem cột buồm chém đứt ...”

Yến nhi sợ run hạ, cười nhẹ: “Đây là thần kiếm, tự nhiên chém sắt như chém bùn, chủ tử đi khảm cũng là giống nhau.”

Tần Kinh Vũ nga một tiếng, toàn thân như là tan cái bình thường, phiến cái thân, nặng nề ngủ.

Sương mù trung cảm thấy có nhân cản chính mình vành tai, hàm hồ nói một câu cái gì “Nhân gian đáy biển, vĩnh chẳng phân biệt được cách”, cũng không có nghe rất rõ ràng, chỉ nói là một cực sinh ra huyền nghe, nhưng thấy ôm ấp kiên cố, quanh thân ấm áp, dần dần ngủ càng thêm thâm trầm.

Đợi cho tỉnh lại là lúc, sóng gió đã muốn ngừng lại, thiên thượng mây mù tản ra, lộ ra màn đêm hạ nhiều điểm tinh quang, khoang thuyền ngoại vang lên từng trận mái chèo thanh.

Chính mình đang nằm ở trong phòng sàn thượng, trên người quần áo vẫn là phía trước kia một bộ, cũng không biết Yến nhi dùng cái gì biện pháp, thế nhưng cấp hong khô. Mà kia thiếu niên chính vỗ về Lang Gia thần kiếm thân kiếm, suy nghĩ xuất thần.

Nghe được tiếng vang, hần nâng mâu mà cười, theo bên người lao ra một cái siêu đưa qua: “Trên thuyền đồ ăn đều cấp hưởng đi rồi, chỉ còn chút nước ngọt, ta cùng Ngân Dực đều phân phối đi xuống, này là chúng ta hai, đủ uống hai ngày.”

“Hai ngày...” Tần Kinh Vũ vô ý thức nam nói: “Kia hai ngày sau đâu?”

Yến nhi nhất chỉ ngoài cửa sổ bầu trời đêm: “Đó là bắc đẩu thất tinh, người xem đẩu chúc phương hướng, chúng ta hiện tại chính tiếp tục đi về phía đông, hai ngày trong vòng, còn sợ chẳng không được ngại?”

Tần Kinh Vũ nghe được hưng phấn ngồi dậy, lại bị nhất cổ lực đạo hướng bên cạnh lôi kéo, cúi đầu vừa thấy, kia dây thừng cứ nhiên còn hệ ở chính mình cùng cửa hần bên hông, bất giác cười nói: “Đã muốn không có việc gì, này dây thừng người còn tính buộc bao lâu?”

Yến nhi mỉm cười, đem nàng nâng dậy thân đến: “Chỉ cần chủ tử nguyện ý, ta nghĩ buộc cả đời đâu...”

Tần Kinh Vũ thối hần một ngụm: “Tần nói lời vô vị, người muốn cho ta tại đây mặt biển thượng đãi đồng lứa ——” nói còn chưa dứt lời, hai mắt trợn lên, sắc mặt đã là đại biến, “Yến nhi, người xem!”

Yến nhi quay đầu, theo nàng ánh mắt nhìn chăm chăm phương hướng nhìn lại, chỉ nhìn lơ mờ, không thậm dị thường: “Chủ tử, người nhìn thấy gì?”

Tần Kinh Vũ mắt điếc tai ngơ, lôi kéo hần chạy vội tới phía trước cửa sổ, nhưng thấy rất xa, nhất lữ khói trắng phóng lên cao.

Theo khoảng cách tới gần, khói trắng càng ngày càng rõ ràng, trên thuyền mọi người đều hoan hô đứng lên.

“Là phía trước chiến hạm, bọn họ lại xuất hiện!”

Tần Kinh Vũ cũng đã thấy rõ, khói trắng là từ nhất đại phiến đen nhánh từng khởi vật bay lên đằng lên, nhìn diện tích lớn nhỏ, cũng không phải mấy chiến thuyền chiến hạm dựa vào cùng một chỗ còn có, mà là, đánh không biết bao nhiêu lần, ẩn ẩn có thể thấy được ngọn núi đá lởm chởm, hình thù kỳ quái...

Đây là...

Tần Kinh Vũ trừng lớn mắt.

Đều không phải là chiến hạm, mà là... Đảo nhỏ!

Kia khói trắng, là trên đảo có người ở nhóm lửa!

Không nói hai ngày, ngay cả hai cái canh giờ cũng chưa dùng tới, mật vân đảo liền gần ngay trước mắt, mong muốn nhưng đừng!

“Là mật vân đảo! Yến nhi, chúng ta rốt cục đến mật vân đảo!”

Tần Kinh Vũ hoan hô một tiếng, lập tức hướng bên ngoài khoang thuyền hô: “Thuyền ta mệnh lệnh, chuẩn bị lên bờ!”

“Là, môn chủ!”

Mắt thấy thắng lợi đang nhìn, mọi người nhiệt tình tận trời, kén khởi thuyền tưởng liều mạng hoa động, một chút hướng kia đại phiến bóng đen tới gần đi qua.

Mười dặm, năm dặm...

Gần, càng gần.

Tần Kinh Vũ trợn to hai mắt nhìn chăm chăm xa xa đá ngầm, màu ngân bạch bờ cát liền ở tiền phương, mặt sau có pha núi rừng, có che phủ bóng cây, trong không khí nổi lơ lửng thần nhiên mùi hoa, hỗn loạn bùn mùi bùn đất, còn có chút nói không rõ hương vị.

“Đợi chút, hoa chậm một chút...”

Tần Kinh Vũ hút hấp cái mũi, cảm thấy này vị có điểm quái, lại nói không nên lời quái ở nơi nào.

Chính ám lấy làm kỳ, lại nghe thấy trên bầu trời phốc rung động, từ vườn xa gần, mật như mưa rào.

Giương mắt nhìn lên, nhất đại đoàn mây đen theo hải đảo tây bộ nhẹ nhàng lại đây.

Tần Kinh Vũ khuyên đầu lắng nghe, kia thanh âm, như là loài chim thành quần kết đội ở vô cánh ——

Hộ đảo thần diệu!

Lão sư nói đúng vậy, quả nhiên có hộ đảo thần diệu tiến đến dẫn đường!

Tần Kinh Vũ vội vàng cởi bỏ bên hông dây thừng, chạy đi khoang thuyền, hướng giữa không trung điều đàn vung cánh tay.

Làm như cảm nhận được của nàng nhiệt tình triệu hồi, điều đàn ở không trung xoay quanh một vòng, thẳng tắp lao xuống xuống dưới.

Tần Kinh Vũ trừng mắt nhìn tình, nương hơi hơi tinh quang, thấy rõ xông vào trước nhất phương kia con chim nhĩ sắc mặt, tươi cười khoảng cách ngưng kết ở trên mặt, thang mục cứng lưỡi.

Đại nhĩ bạc cánh, mỏ nhọn răng nanh, quanh thân như máu, trước mắt dữ tợn ——

“Hấp Huyết Biên Bức!”

95. Quyển 3 - Chương 2: Âm Kém Dương Sai

Biên bức, tương đương thần diệu?

Không, lão sư nhất định là nghĩ sai rồi, này biên bức là thú, cũng không phải là cầm...

Tần Kinh Vũ Tâm để mơ mơ màng màng nghĩ, còn không có tỉnh quá thần đến, thân thể đã bị nhất cổ lực đạo đột nhiên rút ra, vài điều bóng người vọt lại đây, đao kiếm vung, cùng lao xuống xuống dưới biên bức triển đấu cùng một chỗ.

Tanh phong huyết ảnh, gào thét mà đến, đầy trời đều là đông nghìn nghịt biên bức.

Tần Kinh Vũ trừng lớn mắt, không đếm được biên bức vô cánh, thẳng tắp nhằm phía trên thuyền người, căn bản là không phải đến lộ, mà là đến... Lấy mạng!

Kia biên bức cả vật thể màu đỏ, cánh triển khai gần ba thước, đầu có quyền đầu lớn nhỏ, con mắt lại trình xám trắng sắc, lóe sâu kín hào quang, hé ra miệng cương nha dày đặc, thập phần làm cho người ta sợ hãi, rậm rạp, mấy trăm hơn một ngàn chỉ, giống như chiến đấu kỵ binh thường cuồng oanh lạm tạc.

Trừ nàng ở ngoài, trên thuyền đều là thanh tráng nam tử, tuy nói lúc trước cùng bão táp đã đầu tiêu hao không ít thể lực, nhưng giờ phút này mắt thấy lực địa đang nhìn, sắp lên bờ thoát hiểm, mà đối này đàn từ trên trời giáng xuống thú loại, cũng là trong lòng ngực dồn sinh hào hùng, rút ra bên hông cương đao chủ thủ, ngay cả khảm mang thứ, hung hăng tiếp đón đi qua.

Kia hồng biên bức pha cụ linh tính, vẫn chưa một mặt cường công, mà là kích động cánh qua lại lượn vòng, tìm kiếm phòng thủ khe hở, đột phát tập kích, có nhân động tác chậm một chút, liền thấy kiên lưng cánh tay đau xót, bị kia răng nanh trạc cái lỗ máu.

Hắc đêm, gió lạnh.

Âm trầm tanh hôi khăng khít địa ngục.

Hồng vũ loạn bắn

tung tóe, thú thi bay tứ tung, mọi người giết đỏ cả mắt rồi, giáp bản thượng rất nhanh liền tích một tầng niêm dính huyết, phân không rõ là nhân vẫn là biên bức. “Tiến khoang thuyền, mau!”

Thấy nàng còn tại giật mình lảng, Ngân Dực quay đầu quát chói tai, phát ra tiếng đồng thời song chưởng đuổi ra, theo giữa không trung bắt lấy hai con dơi, hai hai chạm vào nhau, óc vỡ toang.

Thấy vậy thần uy, đàn thú hơi lui, trong đó một cái thân thể thật lớn toàn thân đỏ sậm biên bức ở trên đỉnh xoay quanh một trận, đột nhiên phát ra vài tiếng bén nhọn quái kêu, đang ở trên không đợi mệnh biên bức nhất thời tia chớp bàn lao xuống xuống dưới, phương hướng đúng là hướng tới bị Yến nhi vây che chở bên hướng khoang thuyền Tần Kinh Vũ.

Biên bức thành tinh sao, cư nhiên cũng có thể phát ra tiếng kêu? !

“Đáng chết!” Tần Kinh Vũ tức giận mắng một tiếng, không kịp nghĩ nhiều, cước bộ cũng là không ngừng, “Chờ người ta lấy thần kiếm tới thu thập người, đoan nhà người ồ!”

Yến nhi không rên một tiếng, lôi kéo nàng tả đột hữu tránh, trên tay cũng không có vũ khí, mỗi một hạ tổng có thể hiểm hiểm né qua biên đàn công kích, đem nàng đưa khoang thuyền, đẩy mạnh môn đi.

“Không cần đi ra!”

Phịch một tiếng, cửa phòng ở bên ngoài quan thượng.

Tần Kinh Vũ không gặp hấn đi theo tiến vào, sợ run hạ, chợt nghe ván cửa thùng thùng rung động, hình như là kia biên bức trứng chừng kinh hướng lên trên mặt va chạm, không chàng vài cái, bỗng nhiên không có thanh âm.

“Uy , Yến nhi! Yến nhi!”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu kinh hãi, nắm lên chằm hạ Lang Gia thần kiếm, rút ra môn liền xông ra ngoài.

Nhất mở cửa, tiếng gió vù vù, mùi tanh đánh úp lại.

Trong tay hữu thần kiếm lợi khí, tự nhiên sẽ không đem chỉ để vào mắt, chỉ hoành kiếm nhất chắn, mấy con dơi đánh vào vỏ kiếm thượng, thoáng chốc không có tiếng động.

Kiếm chưa ra khỏi vỏ, đã phát ra oánh oánh tử quang, Tần Kinh Vũ thoáng nhìn kia giáp bản thượng không ngừng công kích mọi người biên bức, cắn răng một cái, loát rút ra kiếm đến, hai tay cầm, thẳng chỉ thương khùng.

Thần kiếm ánh sáng, nháy mắt dấy lên, sáng lạn loá mắt tử quang, chiếu giáp bản thượng một mảnh sáng sửa.

Gian ngoài nhân thú đại chiến, bởi vì bất thành linh quang mang. Đột nhiên một chút.

Cùng lúc đó, thiên không âm vang lôi minh, một đạo điện quang phách quá, kia chỉ ra lệnh đại biên bức theo thân thể chính giữa một phân thành hai, huyết nhục tung bay, lạch cạch rơi xuống đất.

Còn lại biên bức gặp thủ lĩnh bị mất mạng, tất cả đều hoảng sợ không hiểu, giống như vô đầu ruồi bọ, cao thấp tả hữu, bay loạn loạn chàng. Trên thuyền mọi người sao khởi vũ khí, thừa thắng xông lên, thú huyết văng khắp nơi, biên bức thi thể lại ở giáp bản thượng chồng chất thật dày một tầng.

Tần Kinh Vũ minh xem mấy con dơi lên đỉnh đầu bay qua, dùng hết toàn lực, gơ kiếm liền thứ, kiếm quang phát quá, biên bức đều rơi xuống đất.

Nguyên lai này kiếm quang cũng có như thế uy lực!

Chính thấy vui mừng, lại nghe rất xa, có nhân nhẹ nhàng đi một tiếng, giống như ở kinh ngạc.

Tiếp theo thuận, hải đảo tây bộ truyền đến quay tròn tiếng sáo, biên đàn nghe tiếng chấn động, bỏ lại đối địch người, đột nhiên thu nạp thành một đoàn mây đen, cấp tốc triệt thoái phía sau bay trở về.

Mọi người gặp biên bức đào tẩu, cũng không lại truy, chính là dừng tay nghỉ xả hơi, vừa vừa đứng trụ, chỉ thấy kia lạc ở phía sau một đám hình thể hơi đại biên bức đột nhiên quay đầu đi vòng vèo, hướng tới cửa sổ mạn tàu vọt mạnh đi vào.

Khoang thuyền nội cũng không nhân ở, này súc sinh, vào nhà làm chi?

Không đợi đoàn người phản ứng lại đây, chỉ thấy số con dơi miệng điều cộng thêm trào trào, mang theo mọi người đặt ở trong khoang thuyền túi nước siêu, điện bình thường bắn ra đến, bay thẳng lên trời.

“Con mẹ nó, còn dám tới trộm này nọ!”

Tần Kinh Vũ tức giận đến đỉnh đầu hơi nước, một kiếm chém cái không, Ngân Dực một cái thả người khiêu thượng đoạn ngói, sinh sôi đem một cái điều siêu đại biên bức xả xuống dưới, còn lại mọi người nhưng không có hấn như vậy lực đạo, mặc dù cũng có người tay mắt lanh lẹ, ném trong tay chủ thủ, bắn lạc mấy con dơi, bắt đắc dĩ khoảng cách quá xa, chỉ có thể trở mắt nhìn siêu rơi xuống biển sâu.

Lại có hơn mười con dơi xì bay tới, hộ vệ đánh lén biên bức thành công thoát đi.

Mọi người thấy trọn mắt há hốc mồm, nha nha ra tiếng: “Này rốt cuộc là biên bức, vẫn là yêu quái...”

Biên bức ở đại hạ cũng không tính ngạc nhiên vật, nhưng là như thế cao chỉ số thông minh biên bức, cũng là bình sinh ít thấy.

Lúc này chân trời hơi hơi nổi lên mặt trời, chiết tổn hại quá bán màu đỏ biên bức hội tụ cùng một chỗ, mang theo một loại yêu nghiệt dữ tợn ánh sáng màu, như ác ma trút xuống lại thu hồi độc sa bình thường, dung tiến phía tây tầng mây, biến mất không thấy.

Lang Gia thần kiếm thượng tử quang dần dần ảm đạm đi xuống, giáp bản thượng quay về bình tĩnh.

Không biết là ai thật mạnh đập khẩu khí, mọi người sắc mặt thả lỏng, như trút được gánh nặng, này mới phát hiện cánh tay đã muốn bủn rủn không thể nâng lên, cũng có thậm giả, đặt móng tọa ngã xuống đất.

Móng còn không có , bên chân một cái thú thi chột nhảy lên, xám trắng con mắt tràn ra yêu dị quang, há mồm liên cắn!

“A —— ”

Tần Kinh Vũ xem rõ ràng, hô nhỏ ra tiếng, nhưng thấy Ngân Dực kén khỏi một cái thuyền tướng, đuổi tại kia răng nanh cắn thượng nhân thân phía trước, phách một tiếng, đem kia tử mà không cương biên bức chủ thành một đoàn thịt nát.

Nguy hiểm thật!

Kia thoát hiểm người ôm móng nhảy dựng lên, liên tục lui về phía sau mấy đi nhanh, mọi người bị của hấn về mặt đầu cười ha ha.

“A thành, người kia móng cư nhiên vẫn là cái hương bánh trái đâu!”

“Đúng vậy đúng vậy, này biên bức không cắn người bên ngoài, sao lại cứ cắn người? Đến đến đến, thoát quần làm cho mọi người xem xem, bên trong rốt cuộc có cái gì thứ tốt...”

Mọi người vui đùa về vui đùa, trên tay động tác cũng là không ngừng, đem trên thuyền các nơi biên bức thi thể cẩn thận kiểm tra, hơi có động tĩnh, đó là bổ thượng đao kiếm, rồi sau đó lại đem thú thi đều phao nhập trong biển, giáp bản thượng vết máu rửa sạch sạch sẽ.

Thừa dịp mọi người quét tước chiến trường, Tần Kinh Vũ đưa mắt chung quanh, kêu to: “Yến nhi? Yến nhi?”

Nửa ngày, tiền phương có rất nhỏ thanh âm vang lên.

“Ta ở trong này.”

Lâu thuyền cầu thang chỗ rẽ chỗ, kia thiếu niên tiếng nói vi ách, trong tay nắm căn mang huyết mộc bồng theo bóng ma lý đi ra, mộc bồng đỉnh kề cận một chút huyết nhục, chính hấn cũng đầy mặt đầy người đều là huyết ô, thập phần chật vật.

Dù là như thế, kia một đôi đôi mắt lại vẫn là trong suốt nắng: “Chủ tử, người tìm ta?”

Tần Kinh Vũ nhìn hẩn thấp hỏi: “Người bị thương?”

Yến nhi cúi đầu nhìn nhìn trước ngực trên vai vết máu, khẽ cười nói: “Này đó là biên bức huyết, ta ở bên kia tìm được trường lưới, đem truy của ta biên bức đều văng đi vào, sau đó loạn đánh một mạch, rất thống khoái.”

Tần Kinh Vũ nghe được nhẹ nhàng thở ra, việc hoán mọi người lại đây, lúc này lại điểm nhân số, tuy rằng đều là treo màu, lại không thiếu một người. Cũng may sớm biết đường xá gian nguy, tất cả mọi người là đem kim sang được nhất loại sự việc bên người cất chứa, tùy thời đã dùng, này hội chạy nhanh lấy ra nữa mặt thượng, lẫn nhau bằng bó hảo miệng vết thương, lau tịnh trên mặt vết máu.

Bất quá, kia đội trưởng chỉ nhất hội báo, cũng là làm cho người ta uể oải, lúc trước phân phối đi xuống nước ngọt, đều bị biên bức cướp đi, liền còn lại Ngân Dực đoạt lại kia hồ, hơn nữa Yến nhi tùy thân cất giấu nhất hồ, này gần năm mươi nhân, hai tiểu hồ thủy, như thế nào tính như thế nào không đủ.

Một khác danh đội trưởng lại đây, chần chờ hỏi: “Môn chủ, chuẩn bị lên bờ sao?”

Mọi người ánh mắt sáng lượng, tề loạt loạt nhìn phía Tần Kinh Vũ.

Tần Kinh Vũ súc nhanh mày, quay đầu nhìn phía bên kia thượng có ba bốn lý khoảng cách bờ biển ngân than.

Sắc trời càng ngày càng lượng, trên đảo tinh xảo cũng là càng ngày càng rõ ràng, nhưng thấy xa xa kỳ phong quái thạch, cao ngất trong mây, đỉnh chớp huyền băng tuyết trắng, phụ cận cũng là nhất đại phiến xanh đậm, xanh um tươi tốt, liếc mắt một cái vọng không đến cuối, gần ngàn bình thượng kỳ hoa dị thảo, sắc thái sắc sỡ, đều là chưa bao giờ gặp qua giống.

Gió biển thổi đến, nhập mũi đều là mùi hoa quả hương, dựng thẳng mục lắng nghe, trên bờ cách đó không xa, điều dễ còn trùng kêu vang, lại xâm nhập đi qua, thậm chí có róc rách lưu tiếng nước.

Lục địa, núi rừng, đồ ăn, nước ngọt...

Này không phải sa mạc cô lữ ở sinh tử một đường gian nhìn đến ảo ảnh, mà là gần trong gang tấc chân thật tồn tại, mấy bước xa, khoan tay nhưng đựng.

Nhưng là, tổng cảm thấy không đúng chỗ nào kinh.

Từ kia một trận sương mù dày đặc không hiểu dâng lên, hết thấy đều một cách không ngờ hiểm ác, nhất hoàn nhanh khẩu nhất hoàn, nguy hiểm thật mạnh, từng bước kinh tâm, mà nay trước mắt đột nhiên gió êm sóng lặng, hiện ra một bức thế ngoại đào nguyên cảnh sắc, không thể không làm cho người ta nghi ngờ.

Đường lui đã đứt, tiền đồ không biết, thực sự chút do dự.

“Môn chủ...”

Phía sau lại truyền đến thấp gọi, Tần Kinh Vũ phát phát tay: “Các người hưu ngữ lại, chờ một chút.”

“Là.”

Hai gã đội trưởng lui xuống, Tần Kinh Vũ còn lại là tiếp đón Ngân Dực Yến nhi, sắc mặt ngưng trọng, đi đến lâu trên thuyền tăng.

Giáp bản bốn phía rào chắn ở phía trước mưa gió tàn sát bờ bãi gián đoạn liệt không ít, ba người tìm một chỗ thượng có rào chắn nơi, đón gió mà đứng, chung quanh nhìn xung quanh.

Chỉ một lúc sau, Ngân Dực dẫn đầu mở miệng: “Đều đến bên bờ, còn có thể có cái gì đáng sợ? Cùng với lúc này cộ sát, không bằng trước thượng đảo đi, nhìn xem tình hình nói sau.”

Tần Kinh Vũ lườm hẩn một cái: “Người có biết cái gì! Lão sư nói quá, này mật vân đảo là có hộ điều thần điều tiến đến dẫn đường, nếu không ta cũng không dùng hoa nhiều như vậy tinh lực chọn lựa đồng nam...”

“Thần điều?” Ngân Dực hừ nhẹ, “Có lẽ người kia lão sư nói chuyện xưa lừa người.”

Tần Kinh Vũ lắc đầu: “Hắn đối Lôi Mục Ca cũng là như thế này nói , chúng ta đều là của hắn đệ tử, này sống còn đại sự, hắn gạt chúng ta làm cái gì?”

Ngân Dực không cho là đúng: “Biên bức mới vừa đi, lại chờ đợi, làm không biết hội chờ đến cái gì...”

Tần Kinh Vũ lười cùng hắn nói nhiều, chỉ hướng tới lúc trước khói trắng bay tới phương hướng, ngưng thần nhìn ra xa.

Kia một tiếng kinh nghi, chính mình nghe được rành mạch, cũng không phải ảo giác, này gần ngàn chỗ, tất nhiên có nhân giấu kín trong đó, ở chính mình tầm mắt chạm đến không đến địa phương.

Còn có kia một cổ nói không nên lời dị vị, cách càng gần, hương vị dữ phát đặc hơn.

Nghĩ đến Lôi Mục Ca cùng hai vị hoàng huynh ngay cả nhân mang thuyền đều bị kia sương mù dày đặc cản nuốt không thấy, bất giác lại là thở dài, xem này tư thế, bọn họ hẳn là cũng không thượng đảo đi, lại không biết hay không còn ở trên biển nơi nào đó phiêu lưu, gì ngày mới có thể tái kiến?

Nghe được nàng hơi hơi thở dài, Yến nhi hợp thời hỏi: “Chủ tử đang lo lắng cái gì?”

Tần Kinh Vũ nhẹ nhàng xua tay, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt đột nhiên định ở một chỗ.

Nhưng thấy thanh từng thúy bách hạ, nguyên bản lục thảo nhân nhân bình thượng, không biết khi nào chạy tới một đám hoa mai lộc, truy đuổi một trận, tiện đà cúi đầu ăn cỏ, đáng điệu thơ ngây khả ái, dịu ngoan chi cực. Gió nhẹ xuy phát, chung quanh lá cây sần sật rung động, thái bình yên tĩnh, tuyệt không đáng sợ chỗ.

Như thế thuần thiện động vật, hòa thuận hoàn cảnh, mới vừa rời huyết vũ tanh phong, thật thật giống như nhất mộng ——

Hoặc là, thật sự là chính mình nhiều lo lắng?

Phủ xuống tay trung Lang Gia thần kiếm, tâm niệm vừa động: “Yến nhi, ngươi có không cảm thấy cùng lúc trước ở lạc nguyệt sơn so sánh với, này thần kiếm quang mang âm đạm rồi rất nhiều?”

Yến nhi sợ run hạ, nói: “Hình như là.” Thấy nàng cảm thấy lẫn lộn về mặt, rồi nói tiếp, “Nhân đến khác thường, thượng có khí hậu không phục thuyết, này thần kiếm ký thông linh tính, cố gắng cũng có chút nhận thức địa phương, chẳng có gì lạ.”

“Khí hậu không phục?” Tần Kinh Vũ nghe được ách nhiên thất tiểu, trong lòng bất an nhưng thật ra giảm bớt không ít, ngẫm lại cũng là, chính mình mang theo nhất bang thân thể khỏe mạnh hảo thủ, lại có trên đảo kể lại bản đồ, thêm chi thần binh lợi khí nơi tay, binh đến tướng chặn, thủy đến thổ dấu, há có thể bị này biên bức tiểu tặc liên dọa trở về?

“Cẩn thận sử vạn năm thuyền, vẫn là chờ một chút đi ——” nhanh nhìn chăm chăm hải đảo trên không, trầm ngâm một lát, phương nói, “Đợi lát nữa thượng nửa ngày, nếu là xác thực vô thần điều tiên đến, liền tự hành lên bờ thượng đảo!”

Nàng ra lệnh một tiếng, mọi người cũng không dị nghị, vì thế dựa theo lúc trước phân đội, một đội ngay tại chỗ nghỉ ngơi, một đôi cảnh giới giá trị thủ, mỗi cách một cái canh giờ thay phiên.

Yến nhi hồi khoang thuyền mang tới một khối đệm giường, pho ở giáp bản thượng, hòa nhã nói: “Có ta cùng Ngân Dực thủ , ngươi cũng nhắm mắt ngủ hội, để cho đừng nói là thần điều, chính là bay tới con muỗi, chúng ta đều đánh thức ngươi.”

“Ta ánh mắt hảo, cũng là ngươi nhóm nghỉ ngơi đi, ta phụ trách đánh thức.”

“Ngươi ánh mắt hảo?” Yến nhi biển mếu máo, cười nhẹ: “Cho tới bây giờ không cảm thấy ngươi ánh mắt hảo...”

“Tiểu dạng, gần đây đáng đánh đòn có phải hay không?” Tần Kinh Vũ nhéo hạ của hắn hai gò má, rước lấy Ngân Dực từng trận hừ lạnh, quay mặt qua chỗ khác.

Nói là như thế, ba người cũng không dám nhắm mắt, nhất là Tần Kinh Vũ, gắt gao nhìn thẳng, một cái chớp mắt không nháy mắt.

Thời gian quá dị thường thông thả, trên đỉnh thái dương lên cao, nóng cháy quang điểm bắn thẳng đến trên thuyền, như nhau liệt hỏa đốt cháy chích nường.

Một thuyền thể lực tiêu hao quá đại thanh niên nam tử, bụng dần dần truyền đến tiếng kêu to, đói khát khả nhẫn, khát ý lại khó nhịn, hai hồ nước ngọt mỗi người chỉ mãn nhất cái miệng nhỏ, siêu chỉ thấy để .

Tần Kinh Vũ bị hai người một tả một hữu ngăn trở hơn phân nửa ánh mặt trời, lại vẫn phơi nắng trên mặt nhiệt năng, hỏa lạt lạt đau, ngay cả ý thức đều mơ hồ đứng lên, chỉ thì thảo mắng: “Chết tiệt tặc biên bức, trộm của ta thủy, ta nhất định phải bưng nó ỏ...”

“Môn chủ, buổi trưa đã đến.”

Làm đội trưởng tuân thủ nghiêm ngặt bản chức, đệ N thứ đến tiến đến báo cáo, Tần Kinh Vũ rút cục lấy kiếm chống đỡ , lắc lắc lắc lắc đứng lên.

“Kia đồ bỏ thần diệu thoát ly cương vị, không đợi nó , chúng ta... Lên bờ đi!”

Mọi người hoan hô một tiếng, nhất thời tinh thần tỉnh táo, khuyến khích mái chèo, phi bình thường hướng bên bờ chạy tới.

Lúc này cập bờ thập phần thuận lợi, sử tiến chỗ nước cạn, còn có nhân kiểm chế không được, trực tiếp theo trên thuyền nhảy vào trong nước một đường bôn hướng lục địa.

Một khi bước trên kiên cố thổ địa, đều là an tâm không thôi, có nhân quay đầu nâng thủ, hì hì cười nói: “Chớ sợ chớ sợ, này trên đảo thái bình thật sự!”

Ngân Dực tiếp đón nhân thủ đem trên thuyền có thể sử dụng nhẹ nhàng vật tùy thân mang theo, còn lại sự vật đành phải để đặt không để ý tới, mắt thấy kia thuyền tổn thương nghiêm trọng, bãi biển thượng vẫn chưa hẳn vật, vì thế mang theo mọi người duyên bình đại lộ hướng hải đảo phía đông nam rừng cây đi đến.

Đi chưa được mấy bước, Tần Kinh Vũ liền ngừng lại, tối đen anh tuần lông mi long đến cùng nhau.

“Này lộ cùng lão sư sở họa bản đồ không hợp.”

Kia bản đồ nàng đã muốn lưng thuộc lòng, nhắm mắt lại đều có thể tìm được đường đi, đông tây nam bắc, mặc kệ người nào phương vị thượng đảo, cũng không nên là như thế này nhất con đường.

Yến nhi nhú mày: “Có thể hay không là sau lại sửa chữa quá, có điều thay đổi? Hàn tiên sinh đến mặt vân đảo, dù sao cũng là mười mấy năm tiền chuyện tình .”

Tần Kinh Vũ nhấp môi dưới, lập tức không nói, tiếp tục đi trước.

Chút bất tri bất giác, đó là đi vào phía trước ở trên thuyền trông thấy quá kia phiến rừng bách rừng cây, đám kia hoa mai lộc tốp năm tốp ba, còn đang chơi đùa ăn cỏ.

Gặp có người đến, hoa mai lộc mở to tròn tròn con mắt tương vọng, có vẻ thập phần tò mò, lại thù vô kinh sợ ý.

Tần Kinh Vũ tính trẻ con toại khởi, chậm rãi đi vào, thân thủ ở một đầu ít hơn hoa mai lộc trên lưng vượt ve vài cái, kia động vật nháy mắt mấy cái, cũng không tị không né, nhậm nàng động tác.

Vượt kia mềm mại da lông, không khởi trong lòng thổ dài, nếu lại có mấy chỉ tiên hạc, lại đến điểm mây mù lượn lờ, cùng trong truyền thuyết Bồng Lai tiên đảo lại có gì phân biệt!

Gặp có nhân nắm đao kiếm tới gần, mắt lộ hung quang, lúc này cười nói: “Này lộc nhi dụ ngoạn đáng yêu, đừng bị thương nó tánh mạng, này trên đảo vật còn sống còn nhiều mà, chúng ta để cho săn chút mặt khác cầm thú đó là.”

Nghe nàng như thế vừa nói, mọi người đành phải thu hồi vũ khí, lại đi phía trước đi.

Ven đường chứng kiến, trừ bỏ thấp khu cao thụ ở ngoài, lộ vẻ cỏ xanh kỳ hoa. Bụi cỏ bên trong, ngẫu mà kinh khởi một ít kêu không ra danh mục chim to tiểu thú, xem ra cũng đều không hại cho nhân.

Chuyển quá nhất đại phiến rừng cây, chỉ thấy phía trước một tòa núi đá, chân núi lộ ra một cái thạch động, ngoài động lập một khối cao lớn tấm bia đá, mặt trên mơ hồ có chữ viết, lại bị sinh trưởng tốt cỏ dại dây ngăn trở hơn phân nửa, khán bất chân thiết.

“Đi xem kia tấm bia đá thượng viết gì tự...”

Tần Kinh Vũ thanh âm chưa dứt, còn có nhân bay nhanh chạy vội đi qua, lấy đao bổ ra bị thượng cỏ dại, cẩn thận phân biệt, thì thảo thì thâm: “Tứ hải phân liệt, thiên hạ...”

“Cẩn thận!”

Một lời chưa tắt, chỉ nghe oanh một tiếng, trước mắt bóng đen chớp động, trong động lao ra một đám gương nanh múa vuốt vật, đem người nọ bao quanh vây quanh ở trung ương.

Người nọ đang cố gắng phân biệt tấm bia đá thượng chữ viết, đợi đến nhận ra cuối cùng hai chữ, hưng phấn há mồm, bỗng nhiên cảm thấy cái trán chợt lạnh.

Nhất đại đoàn bạch như mây màu ti như theo chung quanh phun ra tới, quần quanh quanh thân.

Người nọ cử đao liên khảm, cánh tay nâng đến giữa không trung, cũng bị ti như cuốn lấy, một mỗi bất động.

Tối như mực ngao chi lợi như cương nhận, thẳng sập này cổ họng!

Đại như bánh xe to lớn con nhện!

Tiếp theo thuận, mấy người đã muốn vọt đi qua, đao kiếm tề phát.

Rầm , càng nhiều cự chu theo cái động khẩu trào ra, thủy triều bình thường, vô hữu vô chỉ.

Tần Kinh Vũ chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, đảo mắt đã bị nhân kéo đến phía sau, chỉ nghe kia bị cự chu vây quanh dò đường giả, dùng hết toàn thân khí lực, khàn cả giọng, hô lên hấn sinh mệnh cuối cùng một câu ——

“Thiên hạ... Rất hoang!”

Tứ hải phân liệt, thiên hạ rất hoang...

Rất hoang...

Đều không phải là mật vân, mà là... Rất hoang!

96. Quyển 3 - Chương 3: Đùng Có Huyền Cơ

Tứ hải phân liệt, thiên hạ rất hoang.

Tựa như một chậu nước đá từ đỉnh đầu kiêu xuống dưới, Tần Kinh Vũ cả người chấn động, trong lòng kia sợi nhiệt tình bị lâm cái thấu.

Quái không thể, không có hộ đảo thần diệu;

Trách không được, đường cùng bản đồ không hợp;

Trách không được, gần nhất chính là mãnh thú độc trùng...

Trải qua thiên tân vạn khổ, sở đến chỗ thế nhưng không phải mật vân đảo, mà là ——

Rất hoang đảo!

Cùng mật vân đảo giống nhau nổi danh thiên hạ, dị thú trải rộng rất hoang đảo!

Vô số chỉ hắc để bạch văn cự chu đem mọi người bao quanh vây quanh, ngao chi vung, tanh phong từng trận, trước mặt tình thế không phải do nàng nghĩ nhiều, loát rút ra thần kiếm, nhắm ngay kia cự chu một trận hoành khảm dựng thẳng thứ.

Tử quang chợt khởi, đàn chu co rúm lại hạ, hình như có lòng có kiêng kị, bám trụ nhất đại đoàn tơ nhện bao vây vật liền hướng triệt thoái phía sau, mắt thấy sắp lui vào núi động.

“Cây cột!”

Đội trưởng chi nhất kêu to kia dò đường giả tên, huy đao đuổi theo tiến đến.

Cái động khẩu đá vụn tạc khởi, bột phấn đám đám mà rơi, một trận hồng nhật sương khói từ giữa phun ra mà ra, kia đội trưởng thân mình nhoáng lên một cái, ngưỡng mặt gục.

“Không tốt, sương khói có độc, mọi người mau lui!”

Ngân Dục một tiếng lịch uống, chính mình lại nín thở thẳng tiến lên, đàn chu lui về phía sau tốc độ mau kinh người, hần chỉ tới kịp bắt lấy đội trưởng cánh tay, miễn cưỡng đem chi túm trở về khởi, mà cái kia tên là cây cột dò đường môn nhân lại ẩn ở đàn chu bên trong, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Không đợi mọi người phản ứng lại đây, càng nhiều hồng nhật sương khói theo cái động khẩu phun tới, cũng hỗn loạn một ít vù vù rung động quái âm, tựa hồ có cái gì vậy theo kia trong động gian nan đi ra khởi, trên vách động phương vỡ ra nói nói khe hở, thạch phấn phân dương hạ xuống, trần bụi đập vào mặt mà đến.

Tê kéo một tiếng, Yển nhi theo ống tay áo thượng xả tiếp theo khối vải dệt, một phân thành hai, trước cấp nàng mông cảm mồm mũi, chính mình cũng bịt kín.

Mọi người thấy thế, đều noi theo, một bên động tác, một bên lui ra phía sau.

“Ông trời, kia là cái gì? !” Hỗn loạn trung, có nhân kinh hô.

Tần Kinh Vũ nâng mâu nhìn lại, cái động khẩu bóng đen chợt lóe, một cái quái vật lớn nhô đầu ra.

Vẫn như cũ là hắc để bạch văn, cái đầu đã có một đầu bò đực lớn như vậy, đầu như oa cái, ánh mắt cùng lưỡng bóng đèn đường như, đồng tử lý một chút yêu dị hồng quang, chính chi giống tiểu hải tử cánh tay bình thường trắng kiện, trong miệng thỉnh thoảng phun ra từng trận phấn vụ, ở một đoàn cự chu vây quanh hạ, hướng mọi người nhanh chóng bò sát lại đây.

“Người này ăn gì kích thích không phải, dài như vậy bư hần!”

Tần Kinh Vũ cảm thán khi nói chuyện, Ngân Dục đã hướng kia siêu cấp cự chu tiến lên, từng bước nhảy lên trên thạch bích phương đột khởi vị trí, huy đao lập trầm!

Nửa thanh ngao chi , xanh biếc chất lỏng vẩy ra, theo gãy chỗ mạch mạch chảy ra, kia siêu cấp cự chu một tiếng quái kêu, điên xoay người tử, số chỉ cương ngao hướng Ngân Dục thẳng trạc đi qua.

Khá lắm Ngân Dục, không sợ hãi không vội, kéo lấy cần dài nhỏ thanh mạn, ở không trung băng đến dang đi, gơ tay chém xuống, lại chém đứt mấy chỉ ngao chi.

Còn lại nhân chờ thừa dịp hần cùng với siêu cấp cự chu đã đấu, đều sao khởi vũ khí, công hướng lúc trước cự chu.

Tần Kinh Vũ nhẹ nhàng thở ra, gặp chính mình thần kiếm nơi tay, tử quang hộ thân, đàn chu lại cũng không dám tới gần, lập tức mừng rỡ, kéo Yển nhi hướng cái động khẩu chạy đi.

Bốn gã huynh đệ ở hải lý mất tích, sinh tử chưa biết, như vậy chuyện thực giáo nàng trong lòng độn đau, không dám thâm tưởng, làm thả xem như mất tích đi, ít nhất còn có thể tồn một tia may mắn niệm tưởng, mà kia cây cột, cũng là trở mắt nhìn hần bị kéo vào động đi, này gần trong gang tấc xúc tua nhưng đụng khoảng cách, làm sao có thể không quan tâm? !

Cái động khẩu chỗ thượng không hề thiếu cự chu chạy, nhận biết kia thần kiếm lợi hại, đều hướng lý chạy trốn, Tần Kinh Vũ tin tưởng tăng nhiều, thừa thắng xông lên, trường kiếm vung, kiếm quang sở đến chỗ, cư nhiên thật đúng là đánh trúng mấy chỉ cự chu, xanh biếc chất lỏng bắn tung tóe ra, thân thể tứ phân ngũ liệt.

“Cẩn thận!”

Một cánh tay đem nàng đột nhiên lôi kéo, nhẹ né qua mấy điểm tanh hôi chất lỏng, chất lỏng dừng ở động vách tường, tê một tiếng, hiện ra vài cái tư tư hơi nước lỗ nhỏ đến.

Tần Kinh Vũ nhìn xem trọn mắt há hốc mồm, này cự chu lại là cương ngao, lại hội phun ti, còn có thể phun ra khói độc, liền ngay cả này lực huyết, đều là công kích nhân hữu lực vũ khí, nói này rất hoang đảo, rốt cuộc còn có bao nhiêu quái vật dị thú? !

Lại tập trung nhìn vào, sơn động cực kỳ rộng mở, có vài chục trượng thọc sâu, nhưng thấy trên đỉnh thấu nhập một đường nắng, uyển giống như cửa sổ ở mái nhà bình thường, nàng thị lực vượt xa người thường, nhất hiển nhiên kia cuối cũng là một đạo bịt kín môn hộ, này đại trong động lại bộ vô số lỗ nhỏ, khe hở không đương rất nhiều, ẩn ẩn có thể thấy được cự chu ngao chi chớp lên, ở khe hở lý chui tới chui lui, dần dần biến mất không thấy.

Càng đi lý đi, trong động thật là tanh hôi, trừ ra một ít kêu không ra danh dã thú huyết nhục ở ngoài, còn có mấy cổ mọi nơi phân tán ánh sáng màu trắng bệch hình người khung xương, đã không biết có bao nhiêu ý niệm trong đầu.

Hai người ở trong động vội vàng tìm một trận, cũng không có phát hiện cây cột tung tích, đang định chạy đi, Tần Kinh Vũ khước mắt dư quang tùy ý vừa nhìn, bỗng nhiên dừng hình ảnh bất động, kinh hỉ hô nhỏ: “Nha —— ”

Kia tối như mực thạch bích bên cạnh, ẩn có tơ nhện phiêu dang, nhất đại đoàn tuyết sắc bao vây, trong đó hiện ra hé ra tuổi trẻ tái nhợt mặt.

Tế mi đậm mực, mũi đoan rất, ngũ quan cực vì đoan chính.

Khước môi hơi hơi giơ lên, tựa tiểu phi tiểu.

Đây chẳng phải là cây cột? !

Này một tiếng vừa gọi ra một nửa, chợt dừng lại, màu xanh tản ra đồng tử, cứng ngắc tư thế, sớm trôi đi không thấy sinh mệnh lực... Là người chết!

Tần Kinh Vũ cẩn môi, rất nhanh rảnh tay, móng tay cơ hồ khấp tiến thịt lý.

Lúc này ngoài động nhân chu đại chiến đã muốn yển kỳ tức cổ, Ngân Dực mang theo mọi người đều bước vào, thấy thể chạy nhanh nhảy lên thạch bích, chặt đứt hấn phía sau quần quanh tơ nhện, đem chi thả xuống dưới.

Chỉ một hồi công phu, người này tên là cây cột thiếu niên quanh thân đều bị tơ nhện bao vây, giống như một cái thật to kiến, cận lộ ra hé ra mặt đến, khẩu môi xanh tím, hiển nhiên là hít thở không thông mà tử.

Mới vừa rồi vẫn là phản ứng nhanh chóng động tác linh mãnh tiên sống thiếu niên, lúc này đã thành lạnh như băng thi thể.

Cùng trên biển mắt tích bốn người bất đồng, kia ít nhất còn có một tia hy vọng, một đường sinh cơ, mà này tận mắt nhìn thấy tử vong, cũng là đoạn không chỗ nào hạnh, đau đớn lòng người.

Bọn họ, đều còn như vậy tuổi trẻ.

“Cây cột...”

Tần Kinh Vũ hồng hốc mắt, bước ra từng bước, thân thủ sẽ đi xa kia tơ nhện, Yển nhi đúng lúc ngăn trở nàng: “Chủ tử, không thể dùng thủ!”

Vài tên môn nhân lại đây, cẩn thận cẩn thận, dùng đao kiếm chủy thủ chậm rãi đẩy ra tơ nhện, hiện ra nhân thân nguyên trạng.

Ngân Dực bắt chỉ chủy thủ, không rên một tiếng trên mặt đất đào ra một cái động đến.

Dần dần, động từ nhỏ biến thành lớn, có nhân hiệu được của hấn dụng ý, cũng gia nhập đi vào, đang tạc ra một cái hình chữ nhật hố sâu, đem người chết vùi lấp, sau đó thập khối đá bờ tát lập thượng, lấy làm mộ bia.

“Cây cột người yên tâm, của người mẫu thân, muội muội của người, chúng ta hội hảo hảo chiêu cố .”

“Đúng vậy, trở về sau, chúng ta tất cả đều là mẹ người con...”

Nghe mấy người đang bị tiền trầm giọng thề, Tần Kinh Vũ sờ soạng hạ kia khối lạnh lẽo mộ bia, ngửa đầu nuốt trở lại nước mắt: “Cây cột chuyện tình đều do ta, ta không nên như vậy sót ruột...”

Liên như vậy khinh phiêu phiêu một câu, lại chôn vùi một cái thanh xuân còn trẻ sinh mệnh!

Yến nhi nhẹ nhàng chụp được của nàng bả vai, thấp giọng an ủi nói: “Loại chuyện này, ai cũng không tưởng .” Dừng hạ, lại nói, “Nếu biết là lầm xông rất hoang đảo, chúng ta hảo hảo cộng lại hạ, bước tiếp theo làm sao bây giờ?”

Tần Kinh Vũ gạt đầu, một ánh mắt đi qua, có nhân tức đến hội báo tình hình chiến đấu.

Kia chỉ siêu cấp cự chu đã bị Ngân Dực giết chết, phơi thây ngoài động, kinh này một đoạn, cự chu chết vô số, đào tẩu không ít, mà môn nhân cũng đều quái thai, còn có một người đầu vai bị trạc một cái động, thậm có thể thấy được cốt, huyết lưu không chỉ, lúc trước bị khối độc huân hôn đi qua đội trưởng lại vẫn là hôn mê bất tỉnh.

Lần này xuống dưới, thuốc trị thương lại hao phí không ít, đã sở thừa không có mấy, mọi người cơ khát khó nhin, lại thấy đồng bạn mất tích mất tích, hôn mê hôn mê, giai mặt lộ vẻ lo lắng sắc.

“Môn chủ...”

Có nhân khinh gọi một tiếng, ánh mắt mọi người đều phóng lại đây, vô thanh vô tức, lại mãn hàm kỳ cánh, Tần Kinh Vũ lần đầu tiên cảm nhận được chính mình trên vai trách nhiệm, trầm trọng như vậy, đau kịch liệt như vậy.

Bước tiếp theo, nên làm cái gì bây giờ?

Mờ mịt trung, một bức như ẩn như hiện hình ảnh ở trong đầu thoáng hiện, nằm ngửa ở tháp thượng vẫn không nhúc nhích bóng người, nhắm chặt hai mắt, gầy yếu hai gò má, tóc đen trung tung bay nhất lũ đầu bạc...

Đó là mẫu phi... Mẹ...

“Mẫu phi còn tại chờ ta, ta nhất định phải chạy trở về, cứu nàng...”

Đáy lòng phỉếm tanh ngọt, tràn ra đau khổ huyết.

Tần Kinh Vũ cùng với thấp thanh âm trầm trầm, nắm chặt rảnh tay trung thần kiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng thẳng tắp: “Trước đi ra ngoài tìm ăn uống , lại nghĩ biện pháp đem thuyền sửa hảo, mau ly khai nơi này.”

Ra lệnh một tiếng, mọi người lúc này đi nhanh xuất động, Tần Kinh Vũ đi ra hai bước, bỗng quay đầu nhìn về phía kia cây cột mai cốt chỗ, xoay người đứng định, thật sâu nhất cung.

“Nhớ kỹ chỗ này, chúng ta rời đảo là lúc, sẽ dẫn hấn cùng nhau... Về nhà.”

Ban ngày đi qua, trên đỉnh đầu tịch dương đã muốn trở lại không thấy, sắc trời dần dần hắc trầm.

Trong rừng sáng lên nhiều điểm ánh lửa, đó là mọi người trong tay gươm nhạ thông cây đuốc chiếu sáng, mà cước bộ vẫn như cũ không ngừng.

Bọn họ này đoàn người, tại đây trên hoang đảo đã muốn đi vợi suốt một ngày.

Một ngày này giữa, ngay từ đầu coi như thuận lợi, tìm được rồi một chỗ trong suốt sơn tuyền, thống thống khoái khoái uống lên cái ăn no, còn trang mãn hai túi nước, tiếp theo ở trong rừng lại săn đến mấy chỉ chim trĩ thỏ hoang, hỏa sở con tuy rằng đều bị nước biển bị hủy, nhưng này lại không làm khó được thâm sơn dã

trong rừng lớn lên Ngân Dực, mang tới mấy tảng đá, đùa nghịch vài cái liềm lau ra hỏa tinh, không một hồi liềm châm củi lửa, làm cho đoàn người ăn đến một chút chi hương bốn phía thịt nướng.

Ăn uống no đủ, mọi người đồng tâm hiệp lực chém đứt không ít cây cối, bác đi cành lá, lưu lại thân cây, lấy làm sửa thuyền chi dùng.

Nâng thân cây trở về hết sức, lại gặp phiền toái ——

Yến nhi tâm tư thận mật, vào núi cốc, ra rừng cây, thẳng bãi sông, thượng cao pha... Mỗi đến một chỗ địa phương, đều chú ý làm cho người ta dùng chủy thủ hoa hạ ký hiệu biểu thị, nhưng mà không biết theo khi nào thì bắt đầu, mọi người liền luôn luôn tại một mảnh rậm rạp rừng cây vòng quanh xoay quanh, yểm đi dạo, đi tới đi lui, thủy chung đi hướng kia một cái ký hiệu, tìm không thấy tân xuất khẩu.

Từ phát hiện dị trạng, Tần Kinh Vũ liền rút ra thần kiếm, việc nhân đức không nhường ai đi tuốt đằng trước mặt, trong tiềm thức, lấy một loại người lãnh đạo tư thái hòa khí thể, bảo vệ chính mình thuộc hạ huynh đệ, như nhau bề ngễ thiên hạ đế vương, thủ vệ giang sơn xã tắc cùng vạn chúng thần dân.

Ánh mắt sáng ngời, lỗ tai dựng thẳng lên, toàn thân tâm đều bằng quá chặt chẽ, sở hữu cảm quan đều tiến vào thật tốt thanh minh trạng thái.

Đáy lòng chỉ một cái tín niệm, cuối cùng có khả năng, cũng tuyệt đối không hề làm cho một người hy sinh...

Cây cối cao ngất che trời, gặp đỉnh đầu sắc trời che đầy hơn phân nửa, ở nhất đại phiến âm lãnh đen kịt giữa trời chiều, chung quanh như vậy yên tĩnh, thượng trải rộng cây rừng lá chi, bị thổi kéo kẹt rung động.

Ban ngày cành lá sum xuê xanh đậm bức người rừng cây, lúc này bị sương mù bao phủ, thăm đậm không ánh sáng, cành lá gian chỉ có vù vù tiếng gió.

Không ai biết, này lơ mờ bóng cây trung, rốt cuộc cất dấu như thế nào nguy hiểm, lại đã để có chút như thế nào hung mãnh quái thú, tránh ở nhân sở không thấy địa phương, nhân thần kiếm quang mang, không dám dễ dàng tới gần, chỉ có thể là thân từ một nơi bí mật gần đó, phòng bị, xem xét, mơ ước nhóm người này tuổi trẻ khí thịnh nhiệt huyết bỗng bột mọi người.

Cứ việc sắc trời đã tối, nhân giai mệt mỏi, lại không ai dám tại đây dạng quỷ dị rừng cây nghỉ ngơi qua đêm, chỉ có thể kéo mỗi một cước bộ tiếp tục đi trước.

Mọi người cước bộ càng ngày càng chậm, nhất là nâng thân cây môn nhân, dưới chân giống như quán duyên bình thường, bắt đặc dĩ, Tần Kinh Vũ đành phải bỏ quên phía trước vất vả chặt cây thân cây, đi trước ra trước mặt khôn cảnh, nói sau sửa thuyền việc.

Bỗng nhiên, cước bộ một chút, nhìn phía tiền phương.

Bóng cây tách ra, một vòng trắng bạch trắng tròn bắt tại chi đầu.

Kia Lãnh Nguyệt phía dưới, tùy tiện xuất hiện nhất con đường, đường kia đầu, cái động khẩu mở ra như quái vật bồn máu miệng rộng, trước động tám bia đá cô nhiên sừng sững.

Tứ hải phân liệt, thiên hạ rất hoang.

Tám chữ to ở dưới ánh trăng tản ra thanh u quang mang.

Hao hết tâm tư, hao hết tinh lực, lại nhớ tới lúc ban đầu địa phương.

Chẳng lẽ là... Thiên ý? !

Tần Kinh Vũ dưới chân mềm nhũn, hiể hiể ngã ngồi, bị Yến nhi một phen xả lên: “Thượng lạnh.”

Thượng lạnh, tâm lại càng lạnh...

“Gặp quỷ quái đảo, ý định ép buộc ta không phải? Nói cho người, lão tử cùng người đấu tranh rốt cuộc ——”

Tần Kinh Vũ ngực sinh ra một cỗ oán khí, một mặt rỗng, một mặt phát tiết bàn, giờ kiếm hướng kia tám bia đá thượng chém tới, nàng mặc dù lực cánh tay không đủ, nhưng Lang Gia thần kiếm chém sắt như chém

bùn, tử quang lóng lánh gian, cứng rắn tấm bia đá bị chém ra nói đạo liệt ngân, đá vụn đều, hướng một bên âm âm sập.

Nàng bên cạnh, một gã giơ cây đuốc môn nhân đột nhiên kêu ra tiếng đến.

“A, tấm bia đá sau lưng còn có tự!”

Tần Kinh Vũ Tâm trung rung mình, nhất thời để sát vào đi qua, xử dụng kiếm đẩy ra này thượng mấy căn dây, ngưng thần nhìn kỹ.

Nhưng thấy kia không còn nữa trơn bóng vết rách loang lỗ bị trên mặt, nghiêm nhiên lại là tám chữ to: tiền đồ không đường, chỉ có động hương.

Này đó chữ khắc vào tấm bia đá sau lưng, mặt trên lại có dây che, lúc trước mọi người xuất động là lúc cùng chưa chú ý, giờ phút này nếu không phải nàng tâm sinh phần uất, giận nhiên đem tấm bia đá chém ngã, liền cũng là quyết định phát hiện không đến.

“Tiền đồ không đường, chỉ có động hương...” Tần Kinh Vũ vừa nhìn vừa là thì thảo niệm: “Những lời này, là có ý tứ gì đâu? Động hương... Động hương... Chẳng lẽ...”

Nghiêng đầu cùng Yên nhi trao đổi một ánh mắt, đều theo đối phương trong mắt đọc đã hiểu lẫn nhau tâm tư ——

Những lời này, là muốn bọn họ vào động, theo cái kia sâu không lường được trải rộng cự chu mật trong động thông hành!

97. Quyển 3 - Chương 4: Vết Xe Đổ

Lãnh Nguyệt không tiếng động.

Phong vũ vũ thổi tới, hỗn loạn một chút âm lãnh.

Mọi người nhất tề đứng ở thạch động ngoại, vây quanh kia khối tấm bia đá, cùng đợi nàng phát mệnh.

Nửa ngày, Tần Kinh Vũ chậm rãi lắc đầu: “Không thể vào động.”

Đúng vậy, không thể vào động, không thể.

Trời mới biết kia trong động trừ bỏ siêu cấp cự chu ở ngoài, còn có hay không khác cái gì quái vật, rồi đi bên ngoài quảng bảo thiên địa, một đám người đi đến một cái bịt kín không thể đoán trước hậu quả không gian, mấy vô phần thắng.

Huống chi, đối với này, rất hoang đảo, nàng cũng không tưởng xâm nhập, mà là muốn rời xa, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất, đổ bộ mật vân.

Ngân Dực gật đầu, không có nửa câu nói nhiều, cũng là tiếp đón mọi người tìm đến khô chi làm diệt, nhất từng từng hỏa diễm trên mặt đất dấy lên, bốn mươi người tới vây hợp mà ngồi, ngay tại chỗ nghỉ tạm, đãi bình minh lại làm tính.

Tần Kinh Vũ ngồi ở đồng lửa giữ, vô ý thức hướng bên trong thêm khô chi, nghe kia cành lá ở đồng lửa lý bùm bùm vang, trong đầu có chút loạn, cũng không biết chính mình rốt cuộc ở kiên trì cái gì.

Nếu là đến ngày mai, còn tìm không thấy đường đi, lại nên làm cái gì bây giờ, có phải hay không liền ý nghĩa đoàn người vẫn là phải muốn vào động?

Kể từ đó, lại chậm trễ một ngày một đêm...

Nhất kiện ngoại sam phủ thêm của nàng kiên, trải qua này rất nhiều người cùng sự, hẳn giống nhau không chịu chút ảnh hưởng, tiếng nói vẫn là như vậy ôn nhuận: “Ngủ hội đi, dưỡng chừng tinh thần, ngày mai mới tốt tiếp tục đi đường.”

Tần Kinh Vũ gật gật đầu, dựa lưng vào một gốc cây đại thụ, nhắm mắt lại.

Hoàn hảo, không thật sự đuổi hấn rời thuyền...

Tâm sự thật mạnh, nề hà nhân đã mệt mỏi, quanh thân vây quanh ẩm áp độ ẩm, không quá một hồi, thể nhưng đang ngủ.

Trong mộng lại thấy mẫu phi, sườn nằm ở Minh Hoa cung nhuyển tháp thượng, so với chính mình rời cung ngày chứng kiến, hai giáp thật sâu lõm xuống, dù phát gầy yếu, gầy trơ cả xương thủ cổ gằng thân ở giữa không trung, chính khàn khàn thấp gọi: “Vũ nhi, trở về, trở về...”

Bỗng nhiên cảnh tượng biến đổi, chính mình cũng là đặt mình trong một chỗ thạch thất, đập vào mắt tất cả đều là sáng lạn ánh sáng ngọc bảo thạch thủy tinh, núi nhỏ bình thường đôi ở bốn phía, đem bên trong chiếu giống như ban ngày, ngũ quang thập sắc, đẹp lạ thường Khởi Lệ.

Ngày chính mê lòng say, thần hồn điên đảo, phía sau vù vù vọt tới đại nhóm người, tất cả đều là thân binh thường thôn dân, giơ mộc côn hướng chính mình hung hăng huy lại đây, bọn họ ở giận kêu; “Bắt lấy nàng, bắt lấy này đạo bảo tặc! Loạn côn đánh chết!”

Một trận âm phong lại đây, bỗng trước mắt trầm hắc.

Sương mù dày đặc đầy trời, kinh đào hải lãng, thuyền ở mãnh liệt mặt biển phập phồng lay động, nhất đạo thiểm điện bổ tới, chiếu ra hé ra trường trắng bạch trẻ tuổi khuôn mặt.

Có nhân đại kêu: “Thuyền muốn trầm ! Thuyền muốn trầm !”

Một đạo cao trắng cao ngất thân ảnh, chỉ huy nếu định, con thuyền ở sóng gió trung tả dao hữu hoảng, gian nan tiến lên.

Mưa to mưa tầm tã, đã thấy người nọ ở ngựa đầu nhìn trời, thì thào nói nhỏ: “Vũ nhi, ngươi phải đợi ta ———”

Kia thân ảnh, kia thanh âm, là Lôi Mục Ca!

...

Ác mộng liên tục, một cái tiếp theo một cái, nhiều loạn tâm thần.

“Mẫu phi, mẫu phi, ngươi phải bảo trọng...” phân không rõ là mộng là tỉnh, hô hô. Lại liệu mạng lác đầu, theo để ý cố gắng, “Không phải, ta không phải nga, này bảo thạch là yêu vật, các ngươi không nên đụng...”

Ý thức hôn trầm, giống nhau có cánh tay ở trên gương mặt khê vuốt, ẩm áp mà nhu hòa, làm người ta quyến luyến vô cùng, giống như phải nàng kéo cách này đen đặc sương mù.

Mà sương mù trung, Lôi Mục Ca dẫn dắt một thuyền tướng sĩ, còn tại cùng sóng biển đã đấu, mưa to mưa rào, cực kỳ nguy hiểm.

Hốt một cái đầu sói đánh tới, bạch quang hiện lên, hoảng hốt thoáng nhìn, chỉ huy trên đài rồng tuếch, nghĩa vụ nhân ứng ———

Hấn nhưng là điệu đến hải lý đi?

Trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng sốt ruột không có cách nào khác, dùng đem hết toàn lực, cũng chỉ phát ra một tia mỏng manh thấp nam: “Không, Lôi Mục Ca, không cần...”

Cái tay kia bỗng nhiên dừng lại, vẫn không nhúc nhích.

Một tiếng lâu dài thở dài, sâu kín mà đến, mang theo một chút chất nhiên tự giễu, ở bên tai vang lên ———

“Vì sao là hấn, không phải ta...”

Mơ mơ màng màng gian, cũng không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên bị một trận tiếng người bừng tỉnh.

Có nhân hô nhỏ: “Trời mưa !”

Ánh mắt còn không có mở, chợt nghe gặp tích tí tách lịch, trên mặt lạnh lùng, đậu mưa lớn điểm sái rơi xuống.

Ầm vang long, trên đỉnh điện quang hoành phách, tiếng sấm từng trận.

Vũ dần dần nổi lên đến, đồng lửa không vài cái liền cấp lâm diệt, mọi người đều thu thập sự việc, trốn được dưới tàng cây.

Tần Kinh Vũ vừa mắt nhập nhèm đứng dậy, đã bị Yến nhi kéo đến dựa vào trụ thân cây, trên mặt không được hướng hạ thẳng thủy, lãnh gió thổi qua, không khỏi đánh cái run run. Tập trung nhìn vào, bởi vì nàng mới vừa rồi mệnh lệnh, mấy chục hào nhân thẳng tắp đứng ở mưa gió trung, cả người ướt đầm, vẫn không nhúc nhích.

Mà bên kia cái động khẩu, trên vách đá một tả một hữu cắm chi cây đuốc chiếu sáng, hỏa diễm sáng ngời, mặt khô ráo, tản ra mờ nhạt ấm áp quang mang, làm người ta tâm sinh hướng tới, mười phần dự hoặc.

Gió lạnh thê trong mưa, ánh lửa như vậy, di chừng trân quý.

Sở có người, đều như vậy xa xa nhìn, lẳng lặng nhìn.

Yến nhi thấu đến bên tai, than nhẹ: “Này vũ nhất thời bán hội ngừng không được, như vậy đi xuống cũng không phải biện pháp ——” nhìn nhìn nàng đơn bạc thân hình, lại nói: “Mấy ngày nữa, người nên phúc đau ...”

Ai ai, lúc này, hẳn còn nhớ rõ này...

Mưa rền gió dữ trung, Tần Kinh Vũ trên mặt nóng lên, quay mặt qua chỗ khác, có chút dở khóc dở cười.

Nhưng mà ánh mắt xẹt qua, thoáng nhìn dưới, thấy rõ không ít người cánh tay bao vây mảnh vải, bị mưa to cọ rửa ra nhè nhẹ vết máu, trong lòng vẻ sợ hãi cả kinh.

Còn như vậy đổ xuống đi, trực tiếp hậu quả đó là miệng vết thương nhiễm trùng cuốn hút, tại đây thiếu y thiếu được sơn dã, cũng là trí mạng ; này bị thương môn nhân, thật sự cần một cái khô mát ấm áp hoàn cảnh ——

Của nàng trực giác, cũng không nhất định mỗi hồi đều chuẩn xác đi?

Hướng chi, chính là vào động đục mưa mà thôi.

Nhất niệm điểm, hướng đối diện Ngân Dực bắt đặc dĩ vậy tay: “Phân phó đi xuống, đoàn người lui về trong động nghỉ ngơi, thay phiên giá trị thủ, chờ đợi bình minh. Nhớ lấy, chỉ tại cái động khẩu phụ cận, trăm ngàn không thể xâm nhập!”

Mọi người tuân lệnh, có tự vào sơn động.

Trong động rộng mở trống trải, độ ẩm so với gian ngoài ấm áp rất nhiều, cũng không dị trạng.

Nghe nàng phía trước nói được thận trọng, Ngân Dực ở trong động họa xuất nhất đại khối không, chấp nhận trong động làm chi điểm hai cái nho nhỏ đồng lửa, đoàn người đại khái quét tước một trận, vây quanh đồng lửa ngồi xuống, chưa bị thương môn nhân tiến hành cùng lúc đoạn thay phiên giá trị thủ.

Ngọn đèn chiếu rọi, nhân thân thượng dần dần tiết trời ẩm lại, bị vũ xối quần áo cũng chậm chậm bị hồng cái bán làm, nghỉ tạm môn nhân dựa vào thạch bích ngủ hạ, dần dần có tiếng ngáy, giá trị thủ người còn lại là tám tựa đồng lửa, chia làm hai đội, một đội mặt hướng lý đá vuông vách tường, một đội mặt hướng cái động khẩu mưa gió, cảnh giới nhìn chăm chú vào.

“Vừa rồi mộng ai ?” Ngón tay thon dài, động tác mềm nhẹ, đã muốn hong khô ngoại sam lại một lần nữa phệ ở trên người nàng.

“Ách?” Tần Kinh Vũ thỉnh linh bên tai có này vừa hỏi, vì giật mình một chút, mới vừa rồi mím môi nói, “Là ta mẫu phi...”

“Thật không...” Thiếu niên trong ánh mắt có một ít không thể ngôn nói gì đó, ở trên mặt nàng đánh cái chuyển, câu môi cười, “Ta nghe thấy chủ tử ở kêu mỗ người có tên tự.”

“Kêu ai?”

“Lôi Mục Ca.”

“Người ——” Tần Kinh Vũ há miệng thở dốc, trong lòng loạn khiêu một trận, cười mỉa phủ nhận, “Người nghe lầm đi?”

Ngủ mơ bên trong, nàng cứ nhiên kêu ra Lôi Mục Ca tên? !

Thật sự là khúu đã chết!

Thiếu niên ánh mắt chuyển hướng nơi khác, cúi đầu cười nói: “Ta cũng hy vọng là ta nghe lầm .”

Một câu nói xong, lại vô hấn nói.

Ánh lửa từ từ, làm chi thượng tiểu quả ở hỏa trung phách phách nổ vang, bốn phía thanh niên nam tử tiếng ngáy liên tiếp.

Trong động vốn có cự chu tuy rằng bỏ chạy khe hở ở chỗ sâu trong, không thấy bóng dáng, nhưng đặc hơn mùi tanh cũng là thật lâu không tiêu tan, người bên ngoài bất giác cái gì, nhưng đối ngũ cảm siêu cường nàng mà nói, cũng là một loại biến thành tra tấn.

Tần Kinh Vũ lúc này đã mất buồn ngủ, ôm Lang Gia thần kiếm, cũng gia nhập đến giá trị thủ chi liệt, thấy Ngân Dực cũng là ánh mắt sáng ngời, vì thế kêu: “Người mị hội mất đi, đã nhiều ngày rất vất vả .”

Ngân Dực lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Trước kia ở Bắc Lương ngọn núi, thường xuyên tùy bầy sói ở ban đêm vỗ, đều thói quen .”

Tần Kinh Vũ biết hấn thiên phú dị bẩm, tập tính cho phép, cũng không miễn cưỡng khuyên nữa, hơi hơi nghiêng đầu nói: “Kia Yến nhi đi ngủ hội đi, ta cùng Ngân Dực thủ , Yến nhi —— ”

Nửa ngày không có nghe hồi âm, kinh ngạc xoay người, đã thấy kia cận áo đơn thiếu niên đứng ở ngày đó cửa sổ phía dưới, chính ngẩng đầu nhìn chăm chăm một bên thạch bích, suy nghĩ xuất thần, một cái chớp mắt không nháy mắt.

Tần Kinh Vũ cất cao thanh âm: “Yến nhi, người ở nhìn cái gì?”

Yến nhi lại nhìn vài lần, thế này mới quay đầu lại đây, hướng nàng ngoắc: “Người đến xem, này trên thạch bích giống như có vài thứ, cùng phía trước không giống với .”

Này nọ?

Chẳng lẽ lại là tân quái vật xuất hiện ?

Tần Kinh Vũ theo bản năng rút ra thần kiếm hộ trong người tiền, hướng hấn đi đến, Ngân Dực cũng đứng dậy theo tới, ba người đứng thành một loạt, giữa đầu ngóng nhìn.

Ngân Dực lúc trước từng nhảy lên thạch bích, đi phóng kia bao vây cây cột châu kiển dưới, từng vô ý thức hướng kia thạch bích phiêu quá liếc mắt một cái, lúc này vừa thấy, lúc này kêu lên: “Là có chút biến hóa, nhan sắc sâu cận không giống với !”

Tần Kinh Vũ đứng không nhúc nhích, chỉ cố gắng phân biệt trên thạch bích dần dần đột hiện bản vẽ dấu vết: “Hình như là một bức họa...” Cùng cái tư thế nhìn xem lâu, cổ có điểm toan, không khỏi hơi chút động một chút, ánh mắt tả hữu di động, bỗng nhiên hô nhỏ, “Không, không chỉ là một bức, mà là... Rất nhiều bức!”

Sao lại thế này?

Phía trước nàng vì tìm kiếm bị cự chu tha đi chủ tử, từng cùng Yến nhi ở trong động cẩn thận tìm kiếm quá, bằng nàng đã gặp qua là không quên được bản sự, tự nhiên sẽ không nhớ lầm, này đúng đạo hai sườn ban đầu trụ lủi một mảnh, tuyệt đối là không có gì tranh vẽ , mà hiện tại, ở đại đội nhân mã vào động đóng quân sau, cứ nhiên không hiểu xuất hiện ở trên vách đá, này, lại có cái gì ý đồ?

Theo Hấp Huyết Biên Bức xuất hiện, túi nước bị trộm, đến mọi người bắt đắc dĩ thượng đảo, phát hiện thạch động, gặp được cự chu, lại đến bị bắt vào động, phát hiện bản vẽ, cảm giác này hết thấy, làm như

minh minh trung có nhân thao túng, làm cho chính mình không có lựa chọn nào khác, từng bước một hướng tới này đặt ra phương hướng tiến lên.

Này trong đó, tất nhiên có trá!

Không thể lại bị nhân nắm cái mũi đi, ta mệnh từ ta, không khỏi thiên!

“Đừng nhìn, bị hủy nó!” Tần Kinh Vũ thanh âm chưa dứt, lập tức xoay người, nhặt lên nhất tảng đá, nâng thủ liên hướng trên vách đá ném đi.

Thấy nàng động tác, bên cạnh hai người đều làm theo, bốn phía giá trị thủ môn nhân cũng đi theo động tác, càng nhiều hòn đá tạp hướng dừng đạo hai sườn.

Bang bang phanh, trên thạch bích búng bay tán loạn, tro bụi tuôn rơi hạ xuống.

Mọi người cử tay áo vươn ra phía trước sương khói, đã thấy kia trên vách đá hình vẽ đều không phải là nhưng không bị hủy đi, ngược lại càng thêm rõ ràng.

Tạp không xong, vậy hun khói hỏa thiêu!

Tần Kinh Vũ theo đồng lửa lý rút căn nhiên nhánh cây đi ra, Ngân Dực tiếp nhận, dưới chân nhất dặng, đảo mắt nhảy lên thạch bích, quay tròn đạo qua một vòng, thạch bích ngộ nóng, chợt lại tạc ra vô số nhỏ vụn thạch tử.

Theo hần thanh âm, Tần Kinh Vũ ánh mắt xẹt qua trên vách đá, vi suyễn một hơi, cũng đi theo kêu: ” Ngân Dực dừng tay.”

Nhưng thấy kinh này hỏa diễm nhất thiêu, thạch bích lại bong ra từng mảng một tầng, lúc này không chỉ có là hình vẽ rõ ràng có thể thấy được, còn hiện ra đặc hơn sắc thái đến, thoát nhìn như là vì hiển tế thần linh sở hội bích họa.

Tần Kinh Vũ định ra tâm thần, ngược lại bình tĩnh trở lại.

“Nó phi muốn chúng ta xem, vậy xem đi, ta đồ muốn nhìn một cái, mặt trên rốt cuộc là chút cái gì vậy, nếu có chút yêu nghiệt xuất hiện, thần kiếm thì sẽ tru chi.”

Dứt lời, dẫn đầu bước ra từng bước, đem Lang Gia thần kiếm ôm ở trước ngực, ngưng thần nhìn kỹ.

Theo nàng sở đứng vị trí, mãi cho đến kia cuối môn hộ, dừng đạo tả hữu hai bên một bức liên tiếp một bức, tất cả đều là bích họa, cộng đồng tạo thành rộng lớn mạnh mẽ bức họa cuộn tròn, lại vô cùng gì văn tự.

Bức họa cuộn tròn chi sơ, bối cảnh là núi non trùng điệp hạ rộng lớn nguyên dã, có thân cưỡi ngựa tay cầm vũ khí người Hán binh lính, đối trận giả dạng kỳ lạ dị tộc nam nữ, hai đạo nhân mã nghênh diện triển khai đại chiến. Người Hán binh lính vùng trường mâu đao kiếm, Phi Vũ đột nhiên phát, cũng có nỗ tên đầu thạch xe linh tinh đại hình vũ khí; dị tộc nam nữ còn lại là khu vệt vàng vô số thật lớn chim bay cá nhảy, công hướng lồng lộng quân đội.

Theo hình ảnh đó có thể thấy được, khai chiến sơ kỳ, cũng là tình hình chiến đấu thảm thiết, có bị dị thú cắn cắn té ngựa ngưỡng đồ người Hán binh lính, cũng có trúng đao kiếm phủ không dậy nổi dị tộc nam nữ, song phương các hữu thắng bại, bạch cốt thành sơn, máu chảy thành sông.

Rồi sau đó, tình thế bỗng nhiên biến đổi, chiến trường theo sơn dã chuyển hóa vì thành trì, sở chiếm không gian tăng đại, xem ra là cường điệu hội này nhất tình cảnh.

Đây là một hồi công thành chiến.

Ở thành trì cửa chính, có rất nhiều binh lính, thượng có vô số binh lính đổ , xem ra đã muốn chết trận. Trên tường thành quân coi giữ, tên như mưa xuống, còn có thật lớn hòn đá xuống phía dưới ném tới. Cửa thành nhắm chặt, không hề thiếu công môn cự mộc khí trên mặt đất, xem ra cửa thành chắc chắn, công không đi vào.

Thoạt nhìn là một bức bình thường công thành đồ, cũng chẳng có gì lạ. Đặc biệt là, cách cửa thành cách đó không xa, có hai chu đại thụ, ở đại thụ thượng, bị trời dây thừng linh tinh sự việc, đem hai cây ngay cả

lên, này dây thừng, từ lúc trước này dị tộc nam nữ chỉ huy rất nhiều hình thù kỳ quái dị thú, dùng sức về phía sau kéo, đem hai chu đại thụ đều kéo loạn, ở đây thừng trung gian, là một khác chu đại thụ thân cây.

Hai chu đại thụ cách xa nhau ước có mấy trượng xa, cứ như vậy, tương đương đem hai chu đại thụ hợp thành một cái này đại vô cùng cung, mà đây thừng thượng một khác chu đại thụ, tắc thành thật lớn tên. Theo đại thụ bị kéo lại gấp khúc trình độ đến xem, này kéo nhanh dây thừng dị thú chỉ cần cùng nhau buông tay, kia chu đường kính siêu đại thân cây, tất nhiên mang theo lôi đình vạn quân lực, về phía trước bắn chòng đi ra ngoài.

Kia thật lớn tên, đối diện chuẩn cửa thành!

Vừa thấy là có thể biết, công thành nhất phương, muốn dùng này không thể tưởng tượng, nhưng là có sẵn chỉ cực phương pháp công thành, mà thủ thành nhất phương, hiển nhiên chuẩn bị không đủ, bất lực.

Này một màn mạc cảnh tượng, thẳng đem mọi người thấy kinh hồn táng đảm, trong lồng ngực lôi minh, lại nhin không được hướng nổi nghiệp tục nhìn lại.

Kế tiếp, tên phát ra, cửa thành đại khai, vô số dị thú dũng vào thành lý, đem người Hán binh lính tề toái cắn lạn, hấp huyết thực não, dọa thành thịt nát. Này đó cầm thú tính cả lão nhược phụ nữ đều không buông tha, nơi nơi có thể thấy được chết thảm nam nữ già trẻ, tứ chi bay tứ tung, máu tươi như mưa, sông đào bảo vệ thành trung tràn đầy phân tán thi thể, nước sông bị nhuộm thành một mảnh đỏ tươi.

Hình ảnh là không tiếng động, trạng thái tĩnh, nhưng là dưới sở có người đều có thể cảm nhận được kia một hồi cực kỳ bi thảm giết chóc, bên tai giống nhau tiếng vọng không thể ức chế huyết lệ bi thiết, tiếng hô thẳng bức thương khùng, lên án nhân gian thảm kịch, thiên địa bất nhân.

Bên người đã muốn có cảm thán hít vào tiếng động, có nhân quay mặt qua chỗ khác, không đành lòng lại nhìn.

Thần kiếm trong ngực, Tần Kinh Vũ chỉ cảm thấy hiểu biết thanh minh, mà kiếp trước càng nhiều hơn thảm thiết chiến tranh cảnh tượng đều gặp qua, lúc này cũng không sợ hãi, tiếp tục hướng hạ xem, dừng đạo bên phải bích họa lại đến cuối.

Tiếp theo chỗ cảnh tượng, là từ bên trái thạch bích bắt đầu vẽ.

Nguyên tưởng rằng nhất định lại là tiếp tục kia vĩnh viễn giết chóc, không nghĩ tới nghiêng đầu nhìn lại, trước mắt cảnh trí bỗng nhiên biến đổi, xuất hiện nhất đại phiến như mây giống như hà rừng hoa đào, một gã đầu đội kim quán dung mạo kiều diễm dị tộc cô gái đối với lâm biên suối nước trang điểm, nhất phương hân khăn linh tinh bố khăn tùy thủy phiêu đi, lại vừa vờn bay tới hạ du một gã tuấn tú nam tử trước mặt, nam tử cúi người đi thập, trên lưng nhất thanh trường kiếm lộ ra nửa thanh.

Kia trường kiếm cận lộ ra chuôi kiếm, cũng là dị thường quen thuộc, Tần Kinh Vũ chỉ phiêu liếc mắt một cái đã nhận ra, đúng là chính mình trong tay chuôi này Lang Gia thần kiếm.

Lập tức lại nhìn, đã thấy này một nam một nữ thân ở một gian nhà gỗ, ngoài phòng là thanh xanh tươi trúc, bốn phía bích thảo hoa tươi, giống như tiên cảnh, mà nam nữ lẫn nhau ôm, vẻ mặt thập phần vô cùng thân thiết. Mấy bức cùng loại hình ảnh sau, đó là lụa mỏng bạc mạn cúi hạ, hai người quần áo tăn thốn, thân thể giao triền, mây mưa thất thường, đi tăn hoan hảo việc.

Nam tử dương cương như thiết, nữ tử mềm mại như nước, ái ân hình ảnh vẽ tương đương tinh tế rất thật, làm dưới liên can đồng nam đều là mặt đỏ tai hồng, thở dốc hơi hơi.

Tần Kinh Vũ cẩn môi đứng ở trong đó, vội vàng thoảng nhìn định sai mở mắt, đột nhiên phát hiện một tia không thích hợp.

Đúng rồi, kia nam tử thủ!

Một bàn tay ôm nữ tử eo nhỏ, cúi đầu đi hôn, tay kia thì lại sờ hướng giường bên cạnh, nơi đó, tà tà để đặt lúc trước sở phụ trường kiếm ——

Như keo như sơn, tình chàng ý thiếp, lại nguyên lai là, là vừa ra mỹ nam kế!

Tiếp theo bức đồ, cũng là nam tử vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên lưng ngựa, bị phần đông người Hán binh lính vây quanh, chạy đi sơn phước, nữ tử một thân chật vật, tràn đầy vết máu, bị dây thừng trói phược trường kiếm tướng bức, lại vẫn như cũ ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế cao ngạo. Ở bọn họ đối diện, dị tộc nam nữ đều cúi đầu quỳ lạy, khí giới đầu hàng, sau đó là đại đàn dị thú. Theo như cái này thì, cô gái cho là này dị tộc trong đám người lãnh tụ nhân vật, nam tử đứng là coi nàng vì chất, thắng được thắng lợi.

Xuống chút nữa, nam tử đem trường kiếm ném không trung, nhưng thấy tử quang lướt qua, nước biển thổi quét, trời sụp đất nứt, đại lục từ giữa gian vỡ ra, một phân thành hai, cũng là Tần Kinh Vũ sở hiểu biết địa hình, tả vì xích thiên đại lục bản đồ, hữu vì mặt vằn rất hoang nhị đảo.

Nhanh tiếp sau đó, hình ảnh lại là biến đổi, dị tộc nam nữ cùng chim bay cá nhảy giai đã không thấy, khói thuốc súng qua đi, quay về bình tĩnh, chỉ còn lại có nam nữ hai người, nam tử khê vuốt nữ tử tóc dài, trong mắt hình như có thương tiếc, nữ tử cúi đầu, ánh mắt ẩn ẩn chớp động, cũng là nhìn chăm chăm bắt tại trên tường trường kiếm.

Kế tiếp một bức, nữ tử cầm trong tay trường kiếm, thẳng sáp tâm oa, nam tử đứng ở nàng sau lưng, sắc mặt kinh hãi, thân thủ đi đoạt.

Hình ảnh cuối cùng, cũng là hai người gắt gao ôm nhau, trường kiếm xuyên thấu nữ tử trong ngực, thật sâu đâm vào nam tử thân thể, máu tươi bắn tung tóe ra, đỏ bừng như lúc ban đầu gặp khi nở rộ hoa đào, nữ tử đang cười, nam tử đã ở cười, sở hữu chủng tộc ân oán, yêu hận tình cừu, đều tại kia tươi sáng cười trung hôi phi yên diệt, không còn nữa tồn tại.

Mọi người vây hợp đứng thẳng ở bích hoạ dưới, hơi có kiến thức mọi người không khó nhìn ra, tranh này cuốn thượng chuyện xưa, đúng là xích thiên đại lục tồn tại.

Lại nguyên lai, thiên hạ ba phần, hải lục cách xa nhau, đúng là như thế nhân quả.

“Đẹp quá chuyện xưa...” Tần Kinh Vũ xem tâm chiết, lúc này dài thanh than thở, “Dị tộc chi luyện, nguyên bản vốn không có hảo kết quả, như thế như vậy, chẳng có gì lạ.”

“Thật không —— ”

Yến nhi tha dài quá thanh âm, mắt tiếp rung động, bỗng nhiên cười khê: “Này đó lừa gạt hậu nhân chuyện xưa, ta cũng không tín.”

Tần Kinh Vũ liếc nhìn hẩn một cái, thấy kia mâu để một chút chấp nhất cùng kiên trì, chính còn muốn hỏi, lại nghe có nhân di một tiếng, khê gọi ra tiếng.

“Mau nhìn, kia cửa mở!”

Theo tiếng nhìn lại, dừng đạo cuối, môn hộ chậm rãi mở ra, một mảnh không biết thiên địa.

98. Quyển 3 - Chương 5: Địa Ngục Lịch Lãm

Không hề dấu hiệu, nguyên bản nhắm chặt môn hộ, ở mọi người trước mắt vô thanh vô tức, chậm rãi mở ra.

“Không tốt, chúng ta xúc động mở cửa cơ quan!”

Nghe được Yến nhi ở bên tai một tiếng hô nhỏ, Tần Kinh Vũ vẻ sợ hãi cả kinh, nắm chặt trong tay Lang Gia thần kiếm, dưới ánh mắt di, thấy được dưới chân thoáng hạ hãm đá phiến, nhất thời lòng có sở ngộ.

Lúc trước bởi vì của nàng lời lẽ nghiêm khắc cảnh cáo, tất cả mọi người các tư này cương vị công tác ở cái động khẩu, đúng là này dừng đạo hai sườn đột nhiên xuất hiện bích hoạ, làm người ta tâm tư hoảng hốt, không thể ức chế, một vài bức xem xét đi xuống, cũng đi bước một đi hướng thạch động ở chỗ sâu trong.

Làm nhìn đến cuối cùng, trừ ra giá trị thủ mấy người, đại bộ phận nhân tụ tập ở cuối này bức bích hoạ phía dưới là lúc, hơn mười hào nhân sức nặng tạo thành đá phiến hạ hãm, vừa mới đó là khởi động mở cửa cơ quan.

Thiết kế kiến tạo này thạch động người, hiển nhiên am hiểu sâu thể nhân tìm kiếm cái lạ tâm lý, dùng này trần ngập kỳ huyền sắc thái bức hoạ cuộn tròn, dụ dỗ , giựt giây người tới theo hắc tâm ý, từng bước tìm tòi nghiên cứu, đi hướng vực sâu.

Nhiều lắm quỷ dị, nhiều lắm kỳ huyền, nhiều lắm không thể giải thích gì đó, lại xâm nhập đi vào, còn không biết sẽ phát sinh cái gì đáng sợ chuyện tình!

Tần Kinh Vũ lui về phía sau từng bước, trực giác xoay người sang chỗ khác, kêu to: “Rời khỏi động đi ——”

Tiếng chưa lạc, cách cái động khẩu tối kị hai người lập tức trì dao nơi tay, xoay người sang chỗ khác, vừa ngốc đến cái động khẩu, chợt nghe âm âm một tiếng, tiền phương trần bụi bay lên, trên đỉnh rạn nứt, vô số lớn nhỏ hòn đá trụ hạ, nhỏ (tiểu nhân) như quyền đầu, đại như dưa hấu, giống như mưa to bình thường trút xuống ——

Nếu là nện ở nhân thân thượng, huyết nhục chi khu, không chết tức thương!

Căn cứ vào này loại ý tưởng, kia hai người bản năng nhất làm cho, mặt sau nhân cũng đều đi theo ngừng lại, đường đi nháy mắt bị lớn nhỏ hòn đá phong kín, mà càng nhiều hòn đá còn tại tuôn rơi đi xuống lạc.

Có nhân kinh cụ hô lớn: “Không tốt, sơn động muốn sụp!”

Mọi người lập tức lui ra phía sau, cách này mở rộng đại môn chỉ ba bước xa, chính tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên gian, dừng đạo hai sườn răng rắc mấy tiếng, có chỗ nào móp méo đi vào.

Tần Kinh Vũ nghe được rõ ràng, trong lòng đập bịch bịch, chỉ sửng sốt một chút, lúc này kêu lên: “Cẩn thận ám khí!”

Tiếp theo thuận, tiếng xé gió chợt vang lên, sưu sưu rung động, lồm xồm chỗ bắn ra ngàn vạn chi đoản tên, hoặc bắn thẳng đến, hoặc bay xéo, phương hướng các không giống nhau, không lưu tình chút nào, hiển nhiên là muốn trí nhân vào chỗ chết.

Trước mặt bóng đen chợt lóe, cũng là Ngân Dực lẳng không nhảy lên, ánh đao vung tiến dần lên, đỡ vô số đoản tên.

Thật sự là hảo dạng !

Tần Kinh Vũ vừa muốn hoan hô, lại nghe bên tai tiếng gió toại khởi, lược vừa chuyển đầu, chỉ thấy một chi đen nhánh đoản tên hướng chính mình bắn nhanh lại đây!

Làm một tiếng, bạch quang vi tránh, sau lưng không biết là ai bắn mai cái gì đi qua, đoản tên lên tiếng trả lời mà rơi.

Chính nhìn xem kinh hãi, một cánh tay đường ngang đến, không tiếng động đem nàng ôm vào lòng, tránh tiến một chỗ ao tiến độ hứa khe đá.

Thon dài ngón tay phủ đi nàng mi gian lạc bụi, cảm giác này có ti quen thuộc.

“Đừng sợ, có ta đâu.”

“Ân, ta không sao.”

Chóp mũi người được thiếu niên tươi mát mỏng hiểu rõ, cũng không huyết tinh khí, hoàn hảo, hắc không có bị thương.

Tần Kinh Vũ yên lòng, lướt qua bờ vai của hắc thẩm dò đi ra ngoài, nhưng thấy loạn tên tê phóng, mọi người biên chắn biên lui, tình thế gian nguy chi cực.

Cũng may việc này tùy tính người đều là trải qua ngàn chọn vạn tuyển môn trung tinh anh, tuy còn trẻ tuổi, tư lịch lại cũng không thiếu, ngày thường cũng là đi theo Ngân Dực dãi nắng dầm mưa khắc khổ huấn

luyện, tất nhiên là lâm nguy không sợ, bên ngoài người loát loát huy đao lưỡng kiếm, đem nhất nhất trăm lạc, người ở bên trong còn lại là che chở lúc trước người bị thương từng bước lui ra phía sau.

Vũ tiến không ngừng đánh úp lại, trung khăng khít đoạn, mọi người chính ứng phó không nổi, khởi liệu mặt lại là không được lay động, kha kha rung động, thật dài ngắn ngắn bén nhọn lợi khí, thông thả , xông ra; mà lúc này, trên đầu cũng là yết yết thanh khởi, hình vòm khung đỉnh tùy tiện vươn vô số tước tiêm măng đá, hướng mặt rất nhanh áp chế.

Này một loạt hiện tượng, đều là cơ quan mở ra sau phản ứng dây chuyền!

Tần Kinh Vũ thở dài, lúc này dù có ba đầu sáu tay, cũng đừng muốn từ tầng này tầng vẩy quanh bên trong lao ra sơn động, sinh tử một đường, không thể xông vào, cũng chỉ có thể lui về phía sau, lui nhập kia gió êm sóng lặng môn hộ phía sau, trừ lần đó ra, không còn phương pháp.

Chính là, này lui từng bước, cũng tuyệt đối không phải trời cao biển rộng!

Tiệm có tên nhập da thịt ăn đau kêu rên tiếng động truyền đến, tro bụi trung hỗn loạn vẩy ra huyết hoa, Tần Kinh Vũ Tâm đầu lo lắng, cắn răng một cái, quyết định thật nhanh quát chói tai: “Mau, lui nhập môn trung!”

Mọi người động tác mau lẹ, đi nhanh bên vào cửa đi, Ngân Dực phụ trách sau điện, vẩy tay tiếp đón nhân chờ đều đi vào, phát hiện dưới chân có thương tích hành động hơi hoãn , trực tiếp khiêng lên, bang bang ném vào môn đi.

Đợi cho cuối cùng một người bước vào cửa, lại là oanh một tiếng, trọng du mấy ngàn cân điều hình cự thạch hạ xuống, tương lai lộ phong nghiêm kín thực, không có nửa điểm khe hở.

Mà trước mắt, lại là một đạo dũng đạo, so với lúc trước thạch động hẹp dài, hai bên trên vách đá phân biệt khảm sổ khóa dạ minh châu, hắc ám trung châu quang thanh u, chiếu ra mọi người thăm đậm phát thanh sắc mặt, hai mặt tương đối, dần dần hoàn hồn.

Đường lui đã đứt, không có người biết, dũng đạo kia một đầu, lại là như thế nào gian nguy trạng huống.

Mà nay, không có trừ chừng trăm tư xoay người thoát đi cơ hội, chỉ có đối mặt, chân thật mà đối diện.

Cây cột, trên trời có linh thiêng ngủ yên... Phù hộ...

“Đi thôi.”

Đơn giản hai chữ, Tần Kinh Vũ ôm ấp Lang Gia thần kiếm, giống như ôm ấp hy vọng hỏa chủng, lập tức đi tuốt đằng trước phương.

Phía sau cước bộ lay động, có hai người một tả một hữu theo đi lên, lấy hộ vệ tư thái ——

Ngân Dực bên trái, thủy chung vượt qua nàng một bước nhỏ, Yến nhi bên phải, chỉ lạc hậu tắc hứa, cơ hồ là sóng vai mà đi.

Mặt sau càng nhiều nhân đi theo, cường tráng giúp đỡ suy nhược , thanh tỉnh công hôn mê , không việc gì che chở bị thương , đủ loại kiểu dáng tư thái, như vĩnh không nói bại đấu sĩ bình thường, có tự , kiên định đi tới.

Trên thực tế, Tần Kinh Vũ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi chưa được mấy bước, liền phát hiện này đoạn dũng đạo cũng không như thoát nhìn như vậy dài, đảo mắt đi ra cuối, lại một cửa ngăn trở đường đi.

Môn, lại là môn, trời biết nàng hiện tại vừa nhìn thấy môn đã nghĩ phun!

“Mẹ nó, lại cùng lão tử ngằm chiêu, có bản lĩnh lượng ra chân thân đến, cùng ——” nhân châu chuyển động, chỉ vào trước người người nói, “Cùng hấn đại chiến ba trăm hiệp!”

Tự cho là đúng vui đùa nói, nhưng không có làm gì một người nhếch miệng mà cười, chỉ vì, ánh mắt mọi người đều tránh nhanh một chỗ.

Kia môn, tự động mở.

Nhất thất ánh sáng.

Ngân Dực dẫn hãy đi trước, Tần Kinh Vũ đi theo từng bước khóa tiến, đã bị trước mắt huyền quang lung lay hạ ánh mắt, tập trung nhìn vào, bên trong đôi đầy trần châu Phỉ Thúy mã não linh tinh, còn có một chút rải rác ngọc đỉnh đào quán, bên trong đựng ánh vàng rực rỡ tiền, bốn phía ngay ngắn rộng mở, chừng Vị Ương cung chính diện lớn như vậy, vách tường trình xám trắng sắc, khung đỉnh cao ngất, góc sáng sủa còn đứng vững mấy tôn trì kích bội kiếm Thanh Đồng nhân đồng, mà mật thất chính giữa, một cái dài nhỏ dây thừng cúi lạc, phía dưới ngừng thật lớn màu xanh quan tài, chưa thấy mục khí, lại ẩn có lạnh nhạt đàn hương.

Thoạt nhìn, hẳn là gian mộ thất, một gian rất là sáng ngời rêu rao mộ thất, phục trang đẹp đẽ, phú quý bức người, đánh vỡ nàng nhất quán tới nay cổ mộ dày đặc nhận tri.

Bất quá, tại đây hung hiểm mật động bên trong, tùy tiện xuất hiện một gian mộ thất, tuyệt đối không là cái gì chuyện tốt.

Tần Kinh Vũ nhìn kia quan tài, không dám tùy tiện tiến lên, chỉ cúi đầu nam nói: “Sớm biết rằng sẽ có hôm nay, nên còn thật sự đi xem cái kia cái gì cổ mộ lệ ảnh, lại đi phiên phiên quỷ thổi đèn...”

Yến nhi nghe được nhú mào: “Cổ mộ lệ ảnh? Quỷ thổi đèn? Kia là cái gì?”

Tần Kinh Vũ thề lưỡi: “Ách, không có gì. Ta nói đùa.” Quay đầu hướng Ngân Dực, bữu môi nói: “Nhìn xem chung quanh có thể có đi ra ngoài thông đạo.”

Ngân Dực gật đầu, hạ lệnh phân tổ xem xét mộ thất bốn phía tình hình, không quá một hồi mọi người sẽ thấy thứ tự lại, đều là lắc đầu.

“Môn chủ, không phát hiện xuất khẩu.”

“Không xuất khẩu?” Tần Kinh Vũ mày nhăn lại, đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng thấy khung đỉnh thạch bích bóng loáng trong như gương, tìm không thấy một chỗ mặt ngoài, một tia khe hở. Chẳng lẽ, đúng là một cái tử cục?

Tìm tòi không có kết quả, ánh mắt một lần nữa trở lại kia quan tài, tự nhiên mà vậy dừng ở theo trên đỉnh cúi lạc dây thừng thượng.

Dây thừng trình thanh màu vàng, không biết là dùng cái gì tài chất biên thành, thấy thế nào đều cùng này mộ thất phong cách không hợp.

Có lẽ, đây là đi ra ngoài cơ quan?

Ngân Dực so với cái thủ thế, Tần Kinh Vũ chần chờ gật đầu, chỉ thấy hẳn cũng không dám trực tiếp đi kéo, mà là bắt đem đoản đao nơi tay, giảo trụ dây thừng tha hai vòng, sau đó xuống phía dưới nhất xả.

Rầm một tiếng, đối diện nguyên bản trống không một vật trên thạch bích cúi tiếp theo trên diện rộng tổ quyền đến.

Quyền thượng bạch để chữ đen, tự như đại đấu, bút pháp còn lại là đông cứng lãnh liệt, lộ ra dày đặc hàn ý:

Người Hán vô sỉ, không chết tử tế được; nhập ta cấm địa, linh xà tru chi, đàn thú thực chi.

Linh xà, cái gì linh xà? !

Tần Kinh Vũ kinh hãi, chợt thấy cổ tay căng thẳng, bị nhân hướng sau lôi kéo.

Mọi người ở đây hô nhỏ hít vào trong tiếng, quan tài rồi đột nhiên chấn động, tả hữu chớp lên, tiện đà trở lại như cũ bất động.

Giây lát gian, quan cái chậm rãi mở ra.

Một đoàn xám trắng quang theo quan trung từ từ dâng lên, không phải trong tưởng tượng ngàn năm thây khô, cũng là vật còn sống!

Kia vật cao ngẩng cao khởi, hình chiếu ở trên thạch bích, nhưng thấy dưới thân hình dài nhỏ, càng lên cao càng là trắng kiện, tả hữu phân nhánh trở thành hai đoạn, hai khóa tròn trịa đầu chột cao chột thấp, không được vắn vẹo ——

Là rất hoang đảo thánh vật, song đầu quái xà!

So với ngày đó ở hoàng cung thọ yến chứng kiến tối đen con rắn nhỏ không biết lớn bao nhiêu lần, hơn nữa, cả vật thể đã muốn trở nên trắng, chỉ sợ sắp thành tinh biến người.

Mắt thấy kia xà trong mắt một chút đỏ đậm sáng lên, song đầu lần lượt thay đổi, bốn máu mồm to mở ra, răng nanh loang loáng, hiển là dự muốn nuốt ăn địa hạ người.

Ngân Dực hét lớn một tiếng thối lui, chính mình lại vọt mạnh đi lên, xem chuẩn thân rắn thất tác, cử đao liền khảm.

Loảng xoảng làm một tiếng, cương đao giống như chém vào cứng rắn huyền thiết phía trên, quái xà lông tóc vô thương, lưỡi đao lại lập tức đổ cuốn.

Này quái xà, đúng là đao thương bất nhập!

Thừa dịp mọi người trợn mắt há hốc mồm, đuôi rắn vừa nhấc, giống như cự tiên bình thường chụp lại đây, bên ngoài mấy người bị đánh trúng vãi ra, phốc phốc đánh vào bốn phía trên thạch bích, da tróc thịt bong, đầu rơi máu chảy.

Tần Kinh Vũ thoáng nhìn kia quái xà trong mắt một chút đỏ đậm, trực giác hô: “Công nó hai mắt!”

Tiếng chưa lạc, chính mình trước huy kiếm đâm tới.

Quả nhiên là thần kiếm, cũng không quá lớn lực đạo nhất kích, cư nhiên tại kia thân rắn thượng mở một đạo lỗ hồng, tơ máu tràn ra.

Quái xà giận tím mặt, song đầu một tả một hữu, đồng thời hướng nàng đánh úp lại, màu đỏ tươi tím mắt thấy sẽ thêm lên mặt giáp.

Điện quang hỏa thạch gian, ánh sao hiện lên, một viên đầu rắn, chột lùi về, quái xà tê thanh kêu thảm thiết, ở bên trong cuồng loạn phịch, thân hình như thiết, vù vù gió nổi lên, đảo mắt lại phiến đếm ngược nhân.

Nhưng thấy một thanh tiểu đao trắng tấp xen kẽ xà mắt, con mắt thoát phá, hồng bạch vỡ toang.

Bên trong lượng như ban ngày, lúc này Tần Kinh Vũ thấy rõ sở, chuỗi đao do ở hơi hơi rung động, đúng là kia vài lần tam phiên đã cứu chính mình liễu diệt đao!

Là hần...

Tên kia người mang tuyết đỉnh vô công áo xám ám vệ, hần đã ở lần này hải đảo hành!

Tần Kinh Vũ vừa mừng vừa sợ, còn chưa kịp hoan hô ra tiếng, chỉ thấy quan tài vỡ ra, quái xà quay đầu miết quá nàng thủ trung thần kiếm, hình như có do dự, nháy mắt lui tiến, quan cái ầm ầm hạ xuống. Mà thạch bích chỗ truyền đến trầm thấp thú minh, trong đó còn kèm theo môn nhân kêu sợ hãi, xám trắng thạch bích dĩ nhiên cuốn, lộ ra thất bát gian tối như mực mặt thất đến.

Chắc là đuôi rắn đem nhân vãi ra, vừa vắn dụng tới che giấu cơ quan, thạch bích tùy theo cuốn di động.

Nhưng mà, kia cũng không phải mọi người chờ đợi xuất khẩu, cũng là hoàn toàn mới, kinh hãi, trước nay chưa có sinh tử khảo nghiệm!

Liếc mắt một cái miết đi, Tần Kinh Vũ cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình.

Trong phút chốc, toàn thân tóc gáy đều dựng thẳng lên.

Vô số chỉ dị thú theo mặt thất trào ra, có thân hình thật lớn vẻ ngoài như ngư độc giác thú, có da như áo giáp thượng dài mũi nhọn con nhím, có mỏ nhọn răng nanh bụng như cổ sóc, có toàn thân bộ lông mất như chuông đồng cự phí... Trong lúc nhất thời, bích họa thượng dị thú hóa thành tiên sống sinh linh, đối khát khó nhịn, thị huyết mà đến!

Đàn thú thực chi...

Đây là cái gọi là đàn thú thực chi!

Dẫn bọn họ vào động, chính là trở thành sống tể, cung dị thú no bụng hưởng dụng!

“Dùng hỏa thiêu, mau!”

Có nhân cái khó ló cái khôn hô lên một tiếng, mọi người cầm trong tay cây đuốc hướng đàn thú dùng sức ném đi.

Không nghĩ này dị thú tập tính lại có dừng cho tầm thường thú loại, trừ ra một ít cái đầu ít hơn lưu, đều là không sợ ngọn đèn, nghe răng trợn mắt, tiếng hô từng trận, tiếp tục hướng nhân đánh tới.

Bích hoạ người trên thú chi chiến, theo sơn Lâm Thành trì, di chuyển quân đội đến này bịt kín mộ thất.

Trăm ngàn qua tuổi đi, lịch sử, lại tái diễn!

Đây là một hồi ác mộng, một hồi không thể tưởng tượng trận đánh ác liệt, một hồi thề không bỏ qua đấu tranh rút cuộc sinh mệnh chi chiến.

Nhân bản năng cầu sinh, đối ánh mặt trời đối lý tưởng đối tương lai theo đuổi, nhảy mất thức tỉnh.

“Các huynh đệ, liều mạng!”

Ngân Dực một đao thống tiến nhất thú vật bụng, tiếp theo đao lại cắt đứt một khác thú vật yết hầu, mang ra một cổ máu tươi.

Ở hần chung quanh, tuổi trẻ tướng sĩ người người giết đỏ cả mắt rồi, huyết nhục tung bay, máu tươi văng khắp nơi, phải này một đường tới nay hăm thân hắc ám nghẹn khuất cùng đau thất đồng bạn bị phần, thập bội gấp trăm lần ngàn lần, đều phát tiết tại đây chút độc xà mãnh thú trên người.

Một đao khảm bắt tử, liền khảm hai đao, ba đao... Vô số đao!

Dùng chân đá không ngã, hay dùng thủ tê, dùng nha cắn!

Anh linh không thể cô phụ, máu tươi không thể bạch lưu, hôm nay không phải người tử, chính là ta mất mạng!

Tại đây cái nhiệt huyết sôi trào thời điểm, Tần Kinh Vũ thủ trung thần kiếm làm như cảm nhận được thị huyết hơi thở, phảng phất rót vào tâm linh lực, tử khí dần dần dày, quang mang đại thịnh.

“Ngay cả người cũng nhịn không được sao? Tốt lắm, tốt lắm —— ”

Tần Kinh Vũ ánh mắt lạnh lẽo, cao giọng cười to: “Cây cột, người chờ, ta cho người báo thù!”

Mặc phát bay lên, mâu sắc như tuyết, tựa như quang diễm trung niết bàn mà ra phượng hoàng con, một kiếm đẩy ra quan cái, kiếm quang thẳng chỉ kia thúc dục chiến tranh đầu sở gây nên ——

Sát! Sát! Sát!

99. Quyển 3 - Chương 6: Sinh Tử Vừa Hôn

Lửa giận hùng hực, một kiếm thứ vùn, không nghĩ cũng là đánh tới không chỗ, một mảnh hư vô.

Tần Kinh Vũ a một tiếng, cúi mâu nhìn lại, chỉ thấy kia quan tài trung tự đứng hiện ra một cái phạm vi ba thước tối đen lỗ thủng, làm sao còn có nửa điểm xà ảnh!

Đợi chút, lỗ thủng? Đây là...

Trong đầu linh quang chợt lóe, kêu đi ra: “Là xuất khẩu? !”

Đúng rồi, lần tìm không thể xuất khẩu, đúng là tại đây quái xà thường lui tới quan tài cái đấy!

Này mộ thất chủ nhân làm thật lợi hại, ở thiết kế thật mạnh quan tạt sau, liệu định ngoại giới xâm nhập người tất nhiên tâm tồn sợ hãi, tăng mạnh phòng thủ, mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, như thế chỉ biết lâm vào đàn thú một vòng lại một vòng công kích, cuối cùng ứng nghiệm tổ quyền thượng lời tiên đoán, khí lực suy kiệt, vô lực ngăn cản, bị đàn thú phân mà thực chi –

Nếu không phải chính mình kia tức giận tận trời một kiếm, quyết định phát hiện không được này huyền cơ!

Lỗ thủng lý, có lẽ là tiếp theo chỗ hiểm cảnh, tân khiêu chiến, không biết nguy hiểm, lại tổng quá khổn thú chi đấu...

Nhất niệm điểm, Tần Kinh Vũ giương giọng cao kêu: “Không bị thương cản phía sau, còn lại đều triệt lại đây!”

Ngũ tất, chỉ thấy mấy chỉ dị thú giương nanh múa vuốt hướng chính mình phốc lại đây, tử quang lóng lánh, loát loát mấy kiếm đâm tới, dị thú giống như đối kiếm kia quang cảm giác sâu sắc kiêng kỵ, không dám tới gần, đều lui về phía sau.

Nhân cơ hội ược gõ, gõ một trận, tức là nhảy xuống đến: “Là thành thực , không tường kếp.”

Nhân không ở bốn phía, cũng chỉ có một loại khả năng, kia đó là... Dưới chân.

Nhưng này bãi đá dưới, tàng hạ mấy chục cái oai hùng cường tráng thiếu niên nam tử? Căn bản không có khả năng chuyện tình!

Như vậy, nhân đâu?

Tần Kinh Vũ chậm rãi ngã ngồi, trong lòng bốc lên khởi một loại mãnh liệt thất bại cùng cảm giác vô lực, nằng, vẫn là không có thể đem mọi người mang cách hiểm cảnh.

Loảng xoảng làm một tiếng, nguyên bản nhanh toàn ở trong tay vật chảy xuống ở, cõn đi một bên.

“Đây là cái gì?”

Thiếu niên thon dài ngón tay đem kia vật thập lên, tiến đến trước mắt đoan trang.

“Ta ở quan tài lý trảo , không biết là cái gì...” Tần Kinh Vũ giương mắt phiêu đi, tiếng bỗng nhiên dừng lại.

Đó là một quả nho nhỏ hình gì đó, phi kim phi ngọc, đan sườn sinh có tế xỉ, thoát nhìn như là một phen nữ tử dùng trâm gài tóc.

Này cũng không tính cái gì, mấu chốt là, Yến nhi niệm ở trong tay vuốt phẳng sau một lúc lâu, đem kia vật chậm rãi để vào bãi đá chính giữa ao tào lý.

Tần Kinh Vũ xem mắt choáng váng: “Người...”

Không lớn không nhỏ, vừa vặn thích hợp.

Lạch cạch.

Bãi đá từ giữa vỡ ra, hiện ra một tia ánh sáng đến, trắng bóng một mảnh –

Kia mượn gió bẻ măng sờ đến gì đó, cư nhiên chính là mở ra này để thông đạo cái chìa khóa!

Tần Kinh Vũ còn chưa kịp cao hứng, chỉ thấy dưới chân một cổ cột nước phóng lên cao, bắn nhanh thượng đỉnh, ba người đều vây quanh ở ao tào bên cạnh, phòng bị không kịp, bị này cự long bình thường cột nước thổi quét đi vào, mạnh phao thượng giữa không trung.

Khoảng cách trong lúc đó, hơi chưa sót nước lạnh mạn quá đỉnh, bên tai ông ông tác hưởng.

Xoay tròn kích động, quang ảnh mê ly.

Tiếng nước, nổ vang.

Tần Kinh Vũ bỗng nhiên hiểu được.

Mới vừa rồi ở thâm nghĩ trượt là lúc, nghe được nổ vang tiếng nước không phải khác, đúng là làm cho mọi người mất tích nguyên nhân.

Bọn họ cũng có đồng dạng gặp được, lúc này còn không biết thân ở nơi nào, hay không còn sống?

Còn có, Ngân Dực thuở nhỏ sinh trưởng ở Bắc Lương trong núi, coi như trước kia nghe ngoại công nói qua, đó là cái vệt lên cạn...

Bốn phía lạnh như băng thấu xương, tránh vài cái, cũng là phí công. Phế bộ trưởng đau nhức, ý thức dần dần mơ hồ, chỉ nhớ kỹ ôm nhanh Lang Gia thần kiếm, thân mình chậm rãi xụi lơ.

Hoảng hốt bên trong có nhân nâng của nàng nách hạ, từ hoàn hướng lên trên phù du.

Trong lồng ngực một hơi đã muốn không nín được, rốt cục hao đến cuối.

Choáng váng huyền trung, thân mình bị nhân cuốn, một đôi vi ôn cánh môi thiếp thượng của nàng, một ngụm một ngụm, chậm rãi độ khí lại đây.

Lo lắng thẳng nhập ngực phế, gấn bó tương tiếp, hơi thở tương dung.

Phảng phất thế gian tối tốt đẹp gặp nhau, tại đây sâu không lường được để, lúc này thủy quang liễm diễm trong thế giới, như hoa như vụ nở rộ, vân gian bước chậm, đập ca mà đi.

Giống như mộng giống như tỉnh gian, nghe được dài thanh thở dài, ôn nhu mà kiên định.

Nhiều năm tương tư, một khi bù lại.

Đó là ai... Là ai...

Tần Kinh Vũ cả người chấn động, sau đó thực vô dụng ... Ngắt đi.

100. Quyển 3 - Chương 7: Loạn Điểm Uyên Ương

Mùi hoa lưu động, ánh lửa ánh vách tường.

Kia nước sâu bên trong vừa hôn, giống như nhất mộng, bắt lưu dấu vết.

Tần Kinh Vũ nhu nhu mắt, tô tỉnh lại, chậm rãi chuyển động con mắt, nhìn trên đỉnh núi đá, ánh mắt một chút dời xuống động, sơn động, thạch bích, ánh lửa, bóng đen... Hôn mê phía trước trí nhớ nảy lên đáy lòng, theo bản năng phải đi sờ bên người kiếm, lại sờ soạng cái không.

Kia trên vách đá bóng đen vừa động, thiếu niên khuôn mặt tuần tú tiến đến trước mặt, ánh mắt như suối nước sáng, vui mừng cười: “Rốt cục tỉnh.”

Là Yến nhi.

Tần Kinh Vũ nhẹ nhàng thở ra, bắt lấy cánh tay hấn khởi động thân đến, đầu còn có chút hôn trầm: “Hiện tại giờ nào? Ta ngủ bao lâu?”

Yến nhi phát khai nàng trên trán toái phát, đáp: “Đại khái là buổi trưa, ngươi đều mê man hơn phân nửa ngày.”

Tần Kinh Vũ cúi đầu vừa thấy, chính mình quần áo coi như đầy đủ, ngoại sam tính cả buộc ngực bỏ mang đều đã muốn làm thấu, búi tóc tản ra, tóc dài tùy ý áo choàng, trên người đắp nhất đại khối da thú, không biết là hổ vẫn là báo, mà hấn trên người vẫn là mặc kia kiện áo đơn, đã muốn phá khai rồi vài cái động, lộ ra trắng nõn cần thận màu da đến.

Ở hấn sau lưng, Lang Gia thần kiếm êm đẹp đứng thẳng, ánh sáng màu thanh u, phong cách cổ xưa trang nghiêm.

Đây là một chỗ nhọt nhọt sơn động, dưới thân phô một tầng mềm mại cỏ khô, cách đó không xa một đồng hỏa nhiên chính vượng, đồng lửa thượng cái chút thô to nhánh cây, mấy căn tiêm tế chạc cây thượng xuyên sổ vĩ vàng óng ánh cá nướng, xèo xèo mạo du, mùi thịt bốn phía.

Yến nhi theo hỏa thượng lấy căn cá nướng lại đây, thổi khai mặt trên than bụi, đưa tới nàng trong tay: “Ta nếm quá, không có độc, hương vị còn không có trở ngại.”

Tần Kinh Vũ Tâm đầu mọi cách tư vị đan vào cùng một chỗ, làm sao có cái gì thêm ăn, chỉ tùy ý ăn hai khẩu, nhìn quanh bốn phía, không gặp người bên ngoài, vội vàng lại hỏi: “Đây là làm sao? Ngân Dực đâu?”

“Hắn ——” nhắc tới đến Ngân Dực tên, Yến nhi ánh mắt ảm ảm, thanh âm trầm thấp, “Nước biển hướng tới được thời điểm, chúng ta bị tách ra, ta đành không ra tay đi kéo hắn...” Thấy nàng hốc mắt đỏ lên, chạy nhanh lại nói, “Hắn phía trước không bị thương, luyện võ người bế khí thời gian góc người bình thường dài, cố gắng có khác kỳ ngộ cũng nói không chừng.”

Tần Kinh Vũ cắn môi gật gật đầu,

Nghĩ hắn trong lời nói dùng từ, nhất thời không phản ứng lại đây, lại lẩm bẩm nói: “Cái gì nước biển?” Hồi tưởng khởi hôn mê phía trước trong miệng vừa khổ lại chất hương vị, bỗng nhiên kinh thấy, “Đối, là nước biển!”

“Không sai, là nước biển.” Yến nhi lấy chỉ vì sợ, giúp nàng bả đầu phát trời lại đến, khẩu đầu nói, “Kia bãi đá dưới không biết từ nơi này đưa tới nước biển, lực đạo quá nhiều, lập tức liền đem nhân lao tới, dừng ở này sơn động ngoại trên mặt hồ. Như thế xem ra, thạch quan dưới xác thực chính là chạy trốn xuất khẩu.”

Chạy trốn xuất khẩu...

Chân chính từ giữa thoát hiểm trở về, lại chỉ bọn họ hai người mà thôi.

Bỗng nghĩ đến ở thâm nghĩ lý biến mất mấy chục danh môn nhân, tên kia võ công cao cường áo xám ám vệ hẳn là cũng ở trong đó, có lẽ lấy năng lực của hắn, có thể dẫn dắt mọi người thoát hiểm...

Tần Kinh Vũ cả người rung lên, buông trong tay cá nướng, cầm khởi Lang Gia thần kiếm: “Mang ta đi nhìn xem kia hồ.”

Yến nhi giúp đỡ nàng đi ra sơn động, đứng ở một chỗ bình, nhưng thấy gian ngoại sắc trời tình hảo, dưới chân địa thế hơi cao, đại từng đại từng cao hơn đầu người màu trắng hoa đại giận phóng, một cái đường nhỏ gấp khúc hướng hạ, đất trũng bốn phía dài đầy vô số thanh sâu kín bụi cây, lùm cây trung thủy quang lân lân, ở chỗ sâu trong một mảnh xanh thẫm mặt hồ, phạm vi đều biết mười trượng, trong hồ có thể thấy được người cá bèo, cũng không nửa phần bóng người.

Hai người dọc theo đường nhỏ đi đến bên hồ, trước mắt là một mảnh ẩm ướt bùn chỗ nước cạn, xem xét sau một lúc lâu, trừ bỏ chính mình hai người, cũng không có phát hiện có khác dấu chân lưu lại.

Tần Kinh Vũ biết vậy nên thất vọng, đến gần đi qua, ngón tay dính một chút hồ nước liếm hạ, nói: “Là hồ nước mặn.”

Yến nhi gật đầu nói: “Xem ra là cùng nước biển tương liên.”

Này rất hoang đảo không chỉ có trải rộng dị thú, hơn nữa địa hình kỳ lạ, nơi nơi đều là mật cạm bẫy, không có chỉ lộ bản đồ, quả nhiên là bước đi duy gian.

Tần Kinh Vũ nhìn hồ nước suy nghĩ xuất thần, chợt thấy phụ cận bèo quần quanh chỗ, một đạo ánh sáng hiện lên, có cái gì vậy ở thủy diện đang đến đang đi.

“Kia là cái gì?”

Yến nhi theo tay nàng chỉ nhìn lại, lập tức nhảy vào trong nước, dài cánh tay duỗi ra, đem kia loang loáng vật lao lên.

Đúng là kia mai làm mở ra thông đạo chỉ thuộc trâm gài tóc!

Tần Kinh Vũ nhận lấy, đặt lòng bàn tay, trâm gài tóc như trước hoàn hảo, ở trên đỉnh minh xán xán dưới ánh mặt trời, bày biện ra một loại Khởi Lệ loá mắt sáng rọi.

Này trâm gài tóc, rõ ràng là còn đâu kia bãi đá trung ương ao tào lý, cùng bãi đá một khối, mặt hợp chẳng phân biệt được, cho nên mới hội kéo cơ quất, lúc này làm sao có thể xuất hiện tại đây hồ nước lý, nhưng lại có thể nổi tại trên mặt nước?

Chính không thể này giải, xa xa , có tiếng bước chân truyền đến, hỗn loạn ha ha tiếng cười.

Không phải thú, là nhân!

Trong lòng đập bịch bịch, thượng đảo như vậy lâu, này vẫn là lần đầu tiên nghe được tiếng người.

Không phải do nàng nghĩ nhiều, một bàn tay bay nhanh che của nàng miệng mũi, đem thân thể của nàng tử kéo đến lùm cây trung, ẩn giấu bất động.

Tần Kinh Vũ hướng hần nháy mắt mấy cái, đem trâm gài tóc sủy nhập trong lòng, hai tay nhẹ nhàng tách ra cành lá, ở khe hở lý hướng ra ngoài nhìn trộm.

Vài tên thân áo lam nữ tử bước nhanh hướng bên hồ đi tới, tóc vi hạt, khuôn mặt thanh tú giảo hảo, vòng eo nhẹ nhàng sự mềm dẻo, theo gió đong đưa, cùng non sông tươi đẹp tôn nhau lên thành huy, kia đi tuốt đằng trước phương gáy mang ngân vòng cô gái lại ngày thường mày liễu mắt to, xinh đẹp lượng lệ, thanh xuân thẳng bức người mắt.

Này hung hiểm hải đảo thượng bỗng nhiên xuất hiện như thế một bức hài hòa hình ảnh, thật sự có chút đột ngột.

Hai người chớ có lên tiếng không nói, liền nhìn đám kia nữ tử hướng tự thân giấu kín vị trí từng bước đến gần, cầm đầu cô gái vừa đi vừa quyết miệng nói: “Đại ca không nên nói khả năng có nhân theo cấm địa đi ra, để cho ta tới xem xét, y ta nói, cấm địa bên trong lại có nhiều như vậy cơ quan thâm nghĩ, còn có tiểu thánh trấn thủ, làm sao có thể có nhân đi được đi ra? !”

Nhìn đến nàng vẻ mặt không kiên nhẫn, phía sau một gã thị nữ bộ dáng nữ tử cười nói: “Nếu không tiểu thư ngồi ở trên bờ nghỉ ngơi, chúng ta mấy người hạ hồ đi xem là tốt rồi.”

Một khác danh thị nữ cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, trên núi bích la khai lại đại lại hương, tiểu thư thái chút trở về, kia mặt lạnh công tử không thích túy liên, nói không chính xác sẽ thích này...”

Nhưng thấy bị gọi làm tiểu thư cô gái mặt ửng hồng lên, khê quát nói: “Các người nói bậy bạ gì đó, ta thái của ta hoa, quan hần chuyện gì? !”

Kia thị nữ cười hì hì nói: “Không liên quan tiểu thư chuyện, tiểu thư như thế nào nửa đêm không ngủ, vụng trộm cho hần đưa ăn đi qua?”

Cô gái hừ nói: “Kia bắt quá là ta ăn thừa điểm tâm, đã đánh mất cũng đáng tiếc...”

Kia thị nữ cười nói: “Nô tỳ vài cái hầu hạ tiểu thư nhiều năm, cũng không gặp tiểu thư đem ăn thừa điểm tâm phân cho chúng ta, lại chuyên môn thừa dịp đêm đưa đi cấp một gã tù phạm...”

“Đúng vậy, tiểu thư đối kia tù phạm có thể sánh bằng đối chúng ta tốt hơn nhiều...”

Mặt lạnh công tử? Tù phạm?

Tần Kinh Vũ nghe được trong lòng vừa động, nắm lên Yến nhi thủ, ở lòng bàn tay viết tự: Ngân Dực?

Yến nhi ở nàng trong lòng bàn tay trả lời: mới có thể.

“Các người!” Cô gái bị thị nữ một phen chế ngạo, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ nào dám chân, quay đầu liền hướng bên hồ chạy tới, chạy vội một trận, bỗng nhiên khinh di một tiếng, cước bộ thả chậm.

Tần Kinh Vũ vì giật mình một chút, làm hiểu được, nàng hần là phát hiện chính mình cùng Yến nhi ở bên hồ hành tẩu dấu vết, lập tức nín thở bất động, thừa dịp nàng đến gần xem xét là lúc, bỗng nhiên thoát ra dấu gân, ngón tay khoát lên cô gái bị phơi nắng vì hắc sau gáy, lạch cạch một tiếng ẩn hạ phong ảnh giới chột mở, thấp giọng quát: “Đừng nhúc nhích!”

Kia cô gái không chút kinh hoảng, cứ nhiên khanh khách cười: “Ta khuyên người cũng đừng động.”

Nhưng vào lúc này, Tần Kinh Vũ mu bàn tay chợt lạnh, chỉ cảm thấy một cổ lạnh như băng trắng mịn cảm giác ở mặt trên chạy, đúng là một cái màu ngân bạch con rắn nhỏ, mà kia cô gái cổ thượng ngân vòng, phút chốc không thấy bóng dáng ——

Này thế nào là cái gì ngân vòng, cũng là bàn ở gáy thượng vật còn sống!

Tần Kinh Vũ đối diện thấy được hơn, cũng biết chính mình vừa động, này xà nhất định tùy theo tiến công, lúc này động tác không thay đổi, chỉ hừ lạnh nói: “Người cái này vòng thật đúng là đặc biệt.”

Cô gái cười duyên nói: “Không phải đặc biệt, còn có thể muốn mạng của người.”

Tần Kinh Vũ nhìn chằm chằm kia xà miệng phun ra tối đen phân nhánh, hí mắt hỏi lại: “Tốt lắm, chúng ta sổ một hai tam, cùng nhau động thủ, nhìn xem ai chết trước?”

Khi nói chuyện, cảm giác được chính mình trên trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, cố gắng ổn định ngón tay đồng thời, đầu ngón tay chạm đến đến kia cổ thượng một tia vi dính hân ý, trong lòng lại là vui vẻ, nguyên lai đối phương cũng đang khẩn trương chột dạ.

Hai người giằng co không dưới, vẫn không nhúc nhích, rậm rạp bụi cây ngăn trở thân hình, xa xa thị nữ cúi đầu nói giỡn, bước chậm mà đến, thế nhưng không hề phát hiện.

Kia cô gái cắn môi dưới, trước mở miệng: “Người là ai? Người muốn như thế nào?”

Tần Kinh Vũ cười lạnh trả lời: “Lời này ta đổ muốn hỏi người, người là ai? Người lại muốn như thế nào?” Nghĩ đến nàng lúc trước cùng thị nữ đối thoại, sắc mặt nhất chỉnh, gợn găng dứt khoát hỏi: “Ta hỏi người, cái kia cái gì mặt lạnh công tử, dài cái dạng gì, họ thậm danh ai?”

“Hắn ——” cô gái bị nàng thành linh xảy ra lạnh lẽo cùng uy nghiêm hoảng sợ, nha nha nói, “Ta không biết hắn họ gì, đại ca của ta thủ hạ ở hải lý phát hiện hắn...”

Hải lý?

Tần Kinh Vũ vừa mừng vừa sợ, không hề nghi ngờ, kia khẳng định là Ngân Dục .

Người này, cư nhiên bị kia cột nước vọt vào hải lý?

Hồi tưởng khởi cô gái nhắc tới Ngân Dục đúng vậy ngược ngừng vẻ mặt, trong đầu linh quang chợt lóe, nhin không được buồn cười, này sói tiểu tử, bắt đầu đi đào hoa !

Cô gái sau một lúc lâu không có nghe của nàng hồi âm, thân thủ đem ngân xà dẫn đi, xoay người lại, vội vàng nói: “Người có phải hay không nhận thức hắn?”

Tần Kinh Vũ nhất chân chờ, thoáng nhìn nàng trong mắt tinh thuần thần nhiên sắc, ngón tay thu trở về, cho thấy thái độ, nghiêm mặt nói: “Hắn là ta thất lạc bằng hữu, ta đang ở tìm hắn, người có thể hay không mang ta đi thấy hắn?”

Cô gái hướng nàng cao thấp đánh giá, ánh mắt ở trên mặt nàng đánh cái chuyển, mắt sáng rực lên lượng, lập tức mày liễu súc khởi, giống như ở còn thật sự lo lắng có thể làm tính.

“Hắn bị đại ca của ta xem ra , đại ca của ta nói hắn là ẩn vào đảo đến dò hỏi hư thật người Hán gian tế, hạ lệnh không có của hắn thông hành lệnh bài, không cho phép bất luận kẻ nào thăm hỏi...”

Tần Kinh Vũ quan sát đến thần sắc của nàng, cúi đầu cười nói: “Này bất luận kẻ nào, không bao gồm người đi?”

Cô gái cũng không tị nàng tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, thoải mái nói: “Ta trộm đại ca lệnh bài, mỗi đêm đều đi xem của hắn, mới đầu hắn không để ý tới ta, nhưng là ta đưa đi điểm tâm cùng nước trong, hắn cũng chưa cự tuyệt...”

Tần Kinh Vũ thẳng nghe được nghiêng rằng nghiêng lợi.

Vô nghĩa, kia sói tiểu tử chỉ biết đối chính mình hung, tiểu mỹ nhân đưa gì đó, hắn đương nhiên sẽ không cự tuyệt!

Cước bộ nhỏ vun, Tần Kinh Vũ mắt thấy kia vài tên thị nữ hướng bên này đi tới, không kịp hỏi nhiều, giữ chặt cô gái vội la lên: “Ta này vị bằng hữu còn không có đón dâu, người đêm nay nghĩ biện pháp mang ta đi thấy hần, ta cho các người làm mai mối, hần luôn luôn nghe ta trong lời nói, bảo đảm được việc!”

Phía sau xì một tiếng, không cần xem cũng biết là Yến nhi tránh ở nơi nào đó cười trộm.

Ai ai, có nàng như vậy tư tưởng vượt mức tự thể nghiệm chủ tử, thân là cấp dưới cũng chỉ có thể ở một bên thanh nhàn uống trà hạp hạt dưa ...

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Bên kia thị nữ gặp cô gái thật lâu không về, không khỏi thấp giọng tương gọi.

“Ai, ta ở trong này!” Cô gái ngồi xổm xuống thân đến, hướng bên kia thị nữ giương giọng hô, “Ta bụng không thoải mái, các người trước qua bên kia rừng cây chờ ta, ta một hồi sẽ —— ”

“Là.”

Bọn thị nữ hướng bên hồ nhìn nhìn, tiếng cười nói dần dần đi xa.

Cô gái thư khẩu khí, quay đầu đến, ngay cả bên tai đều thiêu đỏ: “Người mới vừa nói, là thật sao?”

Tần Kinh Vũ thấy nàng đã muốn tâm động, lập tức vỗ ngực, tiếp tục phát huy kia ba hoa chích choè bản sự: “Đương nhiên là thật, ta có thể đóng gói phiếu! Ta kia bằng hữu gia thế trong sạch, võ công lại hảo, hơn nữa trong nhà chỉ hần một người, người gả đi qua, không cần cung phụng cao đường, cũng không dùng hầu hạ tiểu cô, chỉ để ý hưởng phúc đó là... Người trở về hảo hảo chuẩn bị, đừng lộ ra dấu vết, trời tối cứ tới đây, ta ở mặt trên sơn động chờ người đến, người nhớ kỹ mang hai bộ nam tử hầu hạ đến, chúng ta không gặp không về!”

“Ấn, ta gọi là triệu Phỉ Nhan.” Cô gái nghe rằng cười, hai gò má thượng hai cái nho nhỏ lê xoáy, thật là động lòng người, nghĩ nghĩ, lại nói, “Người có hay không tùy thân tín vật có thể cho ta? Hần lòng nghi ngờ rất nặng, ai cũng không tín, ta sợ hần đã cho ta là lừa của hần...”

Tần Kinh Vũ sờ sờ bên hông, thật sự có chút khó khăn, chính mình bên người trừ bỏ chuỗi này Lang Gia thần kiếm, đừng không có vật gì khác, vì thế nói: “Không cần tín vật, người chỉ muốn nói cho hần ta họ Tần, hần tự nhiên hiểu được.”

Triệu Phỉ Nhan nhẹ nhàng gật đầu: “Tốt lắm, ta đi rồi, buổi tối tiếp qua tới tìm người.” Đi ra vài bước, lại lại quay đầu, “Người chớ để đã quên... Người đáp ứng chuyện tình.”

Tần Kinh Vũ mỉm cười vuốt cằm: “Yên tâm yên tâm, người trở về đem tạ môi đại lễ nhất tịng chuẩn bị.”

Đám người vừa đi, Yến nhi tức theo lùm cây trung chui ra đến, cười đến mặt mày loạn loạn, kia kêu một cái đặc ý: “Nếu là Ngân Dực biết chủ tử cứ như vậy bắt hần cho an bài, không biết hội khí thành bộ đáng gì nữa.”

Tần Kinh Vũ tự cố tự nói: “Kia triệu tiểu thư bộ đáng ngày thường mỹ, tính tình tính tình cũng không sai, cũng không tính bạc đãi hần, ngày khác sau hội đối ta cảm động đến rơi nước mắt ...”

Yến nhi lắc đầu đánh gãy nàng: “Ngân Dực không sẽ thích nàng.”

Tần Kinh Vũ lườm hần một cái: “Người cũng không phải hần con giun trong bụng, người có biết cái gì!”

Yến nhi nhìn nàng, chính là mỉm cười: “Gặp mặt sẽ biết.”

Hai người lại ở bên hồ sơ tâm một trận, lại không tân phát hiện, nhưng thật ra sơn động sau lưng tìm được điều khe núi, uống lên cái ăn no, sau đó ở trong rừng cây hái được không ít dã quả, lại đi bên hồ xoa ngư, lúc này tất cả đều là Yến nhi tự thể nghiệm, lên cây hạ hồ, nàng chỉ để ý dưới tàng cây bên bờ làm không có nửa điểm kỹ thuật hàm lượng lặp lại tính thấp kém công tác.

Ăn no nê sau, Tần Kinh Vũ vô sự khả làm, đơn giản ở trong động hưu nghỉ dưỡng thần, đợi cho vừa cảm giác tỉnh lại, sắc trời vi hắc, ngoài động cũng là vang lên không nhỏ động tĩnh.

Đi ra ngoài vừa thấy, nguyên lai là Yến nhi kiếm chút hình dạng thích hợp thô to nhánh cây cho rằng mộc bát, chỉ nửa ngày thời gian, cũng đã ở cái động khẩu đào móc ra một cái trượng hồ sâu, cái động khẩu

hai bên trái phải phân biệt lưu ra một cái quá hẹp không dễ phát hiện thông đạo, hổ để chung quanh sắp thượng tước tiêm mộc bổng, càng ở hổ biên đôi không ít đại thạch.

Tần Kinh Vũ gặp kia hổ sâu để trách khẩu quảng, địch nhân một khi đột kích, phi té rớt đi xuống không thể, chỉ đợi hấn rơi vào trong hầm, mặt trên nhân liền đầu thạch tạp đánh, thoải mái ứng chiến, bất giác khen: “Này công sự phòng ngự thật sự là không sai!”

Yến nhi ở hổ để ngẩng đầu lên, trên trán trong suốt, hướng nàng trong nháy mắt cười: “Lúc này chủ tử còn nói ta té cánh tay té chân không?”

Tần Kinh Vũ không để ý đến hấn, xem xét kia hổ sâu hỏi: “Người hoài nghi kia tiểu mỹ nhân muốn dẫn người đến bắt chúng ta?” Kia cô gái ánh mắt tinh thuần, không hề tạp chất, thật sự không giống tâm cơ thâm trầm lưu.

Yến nhi động tác không ngừng, tiếp tục ở hổ lý đùa nghịch: “Lấy việc luôn cẩn thận tốt hơn, ta chỉ sợ vạn nhất... Sự tình quan chủ tử an toàn, không thể làm cho này vạn nhất có nửa điểm phát sinh cơ hội.”

Hấn mắt tiếp cúi hạ, biểu tình cực vì nghiêm túc, ôn nhuận hiền tú sườn trên mặt tản ra một loại rung động lòng người khí phách cùng lực lượng.

Tần Kinh Vũ nhìn xem ngây người, linh hội đến hấn một phen tâm ý, hảo một trận mới gật gật đầu, lại nghe hấn ngữ khí lơ lửng, ôn nói cười nói: “Chủ tử yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ hảo hảo bảo vệ người.”

Đại khái chuẩn bị cho tốt đã muốn là tân nguyệt như câu, màn đêm buông xuống, hai người vì thế dập tắt đồng lửa ở trong động trận địa sẵn sàng đón quân địch, vẫn đợi cho nửa đêm về sáng, rốt cục nghe được vài tiếng rất nhỏ chá cô thanh kêu, có người ở ngoài động thấp giọng kêu: “Tần công tử, ta đến đây!” Đúng là triệu Phỉ Nhan thanh âm.

“Ai!” Tần Kinh Vũ nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng, đối Yến nhi so với cái thủ thế, ngưng thần nghe xong hội, có nương trên đỉnh thần nhiên ánh trăng hướng ngoài động ngưng thần nhìn kỹ, xác định là nàng một người tiến đến, liền kêu, “Quần áo mang đến không có? Người đứng dừng nhúc nhích, trước nhưng lại đây!”

Triệu Phỉ Nhan đáp ứng một tiếng, đem một đoàn bụi phốc phốc sự việc trịch lại đây.

Yến nhi đứng ở động biên, nắm bắt căn nhánh cây đem kia sự việc chọn dừng ở , là chỉ phình màu xám bố bao cũng không dị thường.

Tần Kinh Vũ mở ra bố bao, lấy ra bên trong nam tử quần áo, một người một bộ bay nhanh bộ ở trên người, lại đem Lang Gia thần kiếm sắp cho bên hông, cùng Yến nhi theo thông đạo đi ra ngoài, cùng cầm trong tay cây đuốc triệu Phỉ Nhan hội hợp.

Ba người cũng không dừng lại, ở sơn gian đường nhỏ một đường bên tẩu, nhìn thiên thượng tinh thần chỉ hướng, chỉ biết là vẫn hướng bắc mà đi, ở đi rồi tiểu nửa canh giờ sau, rốt cục nhìn thấy tiền phương một chỗ nhà đá, đại môn chỗ ẩn ẩn ánh sáng.

“Hừ, dừng lên tiếng.”

Triệu Phỉ Nhan quay đầu khinh gọi một tiếng, lập tức đi ra phía trước, đối với kia thủ vệ hai gã binh lính sáng hạ lệnh bài, bỗng nhiên hé miệng giọt giọt nhất thổi, nàng gáy thượng ngân xà tia chớp bàn bắn ra, tả nhất phốc, hữu nhất lủi, hai gã binh lính lập tức rồi ngã xuống.

Tần Kinh Vũ khiêu tiến lên đi, ngạc nhiên nói: “Người giết bọn họ?”

Triệu Phỉ Nhan ha ha cười nói: “Ta này ngân nhi không có độc , mê man một cái canh giờ sẽ không sự .”

Tần Kinh Vũ phiêu nàng liếc mắt một cái, thăm mắng này tiểu nha đầu tinh linh cổ quái, phía trước đối chính mình nói khởi đối đến mặt không đối sắc.

Triệu Phỉ Nhan lập tức lấy ra binh lính trên người cái chìa khóa, giải khóa mở cửa, đi nhanh đạp đã vào nhà, hướng kia tháp thượng tinh tọa cao ngất thân ảnh cười nói: “Ta không lừa người, thực đem người bằng hữu mang đến , không tin chính người xem —— ”

Chúc quang mờ nhạt, kia tháp thượng người nghe tiếng đứng lên, thấy rõ người tới, bất giác a một tiếng kêu đi ra.

Tần Kinh Vũ cũng là kinh ngạc không hiểu, hai người cho nhau chỉ vào đối phương, trăm miệng một lời.

“Như thế nào là người? !”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-von-la-nu>